

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

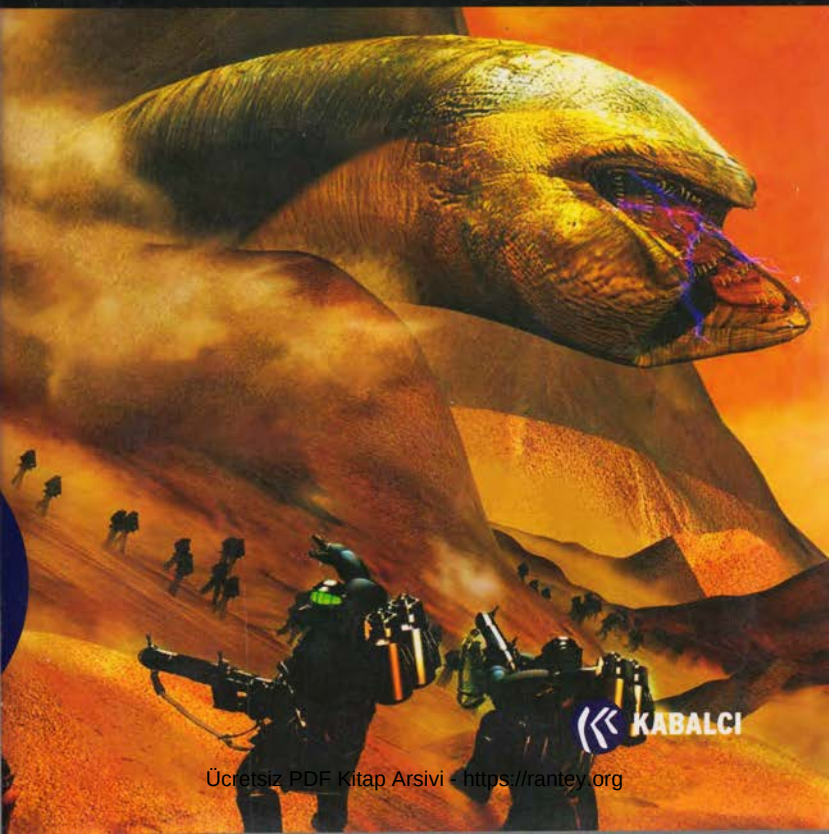
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DUNE

FRANK HERBERT

FRANK HERBERT

DUNE

KABALCI YAYINEVİ: 310

Bilimkurgu-Fantastik Kurgu Dizisi: 19

Frank Herbert (8 Ekim 1920 – 11 Şubat 1986)

Okumayı ve özellikle de H. G. Wells, Jules Verne ve E. R. Burroughs'u çok seven küçük Frank, sekiz yaşındayken ailesine yazar olmak istediğini söylemişti. 1938'de liseyi bitirmesinin ardından muhabirlik ve fotoğrafçılık yapmaya başladı. 1941'de Flora Parkinson'la evlendi, kızı Penny doğdu ve 1945 yılında ayrıldılar.

Savaşın ardından University of Washington'a girdi ve orada, yazarlık sınıfında Beverly Ann Stuart ile tanıştı; 1946 yazında evlendiler ve evlilikleri Beverly'nin 1984'de kanserden ölümüne kadar sürdü. İki oğulları oldu: Brian Patrick Herbert (1947) ve Bruce Calvin Herbert (1951). Brian babası gibi yazarlığı seçerken bir eşcinsel hakları eylemcisi olan Bruce 1993'de AIDS'ten öldü.

Üniversite eğitimini yarım bırakan Frank yeniden gazeteciliğe döndü; çeşitli dergilerde yazarlık ve editörlük yaptı. 21. yüzyıldaki denizaltılar üstüne yazdığı *The Dragon In the Sea*'nin (1956) yayımlanmasıyla romancılık kariyeri başlıyordu. Uzun araştırmalar sonucunda tamamladığı *Dune* (1965) adlı eserinde ilk kez tamamen bütünlüklü bir gezegen ekolojisi yaratan yazar; bilimkurgu dünyasının en saygın ödülleri olan Nebula ve Hugo ödüllerini kazandı. Zaman içinde yayımlanan beş kitapla yüzyılımızın en çok beğenilen bilimkurgu serilerinden biri haline gelen "klasik Dune dizisi" Frank Herbert'ın çağdaş bilim kurgu ustalarından biri olarak tanınmasını sağladı. Diğer yapıtları kazandıkları eleştirel desteğe rağmen, bilimkurgunun en iyi örneklerinden sayılan Dune dizisinin inanılmaz başarısının gölgesinden ne yazık ki kurtulamayacaklardı.

Karısının ölümünün ardından 1985'te Theresa Shackleford ile evlendi ve bir yıl sonra pankreas kanserinden öldüğünde yarım kalan efsanevi *Dune* 7 üstünde çalışmaktaydı.

Frank Herbert
Dune © Herbert Limited Partnership, 1965, 2001
(Kesim Ajans aracılığıyla alınmıştır)
Dune © Kabalcı Yayınevi, 2003, 2006

Birinci Basım: Şubat 2008

Kapak Düzeni: Gökçen Yanlı
Teknik Hazırlık: Zeliha Güler
Son Okuma: Ahmet K. Aslan
Yayıma Hazırlayan: Çetin Şan

KABALCI YAYINEVİ
Himaye-i Etfal Sokak No: 8-B Cağaloğlu 34110 İSTANBUL
Tel: (0212) 526 85 86 Faks: (0212) 513 63 05
yayinevi@kabalcı.com.tr www. kabalcı.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in-Publication Data (CIP)
Herbert, Frank
Dune
ISBN 975-997-117-8
ISBN 975-997-116-X (takım olarak)

Baskı: Yaylacık Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. (0212 5678003)
Litros Yolu Fatih San. Sitesi No: 12/197-203 Topkapı-İSTANBUL

FRANK HERBERT

DUNE

Çeviren: Dost Körpe

Yaptığım bu kehanet gayreti, her nerede ve ne zaman çalışmışlarsa, emekleriyle
“somut materyaller” diyarımdaki fikirlerin ötesine ulaşan insanlara,
kurak toprak ekolojistlerine tevazu ve hayranlıkla adanmıştır.

Birinci Kısım

DUNE

Bir başlangıç, dengelerin doğru oluşuna en büyük özenin gösterileceği zamandır. Bunu her Bene Gesserit rahibesi bilir. Bu yüzden, Müeddib'in⁹ hayatını incelemeye başlarken ilkin onu yaşadığı döneme yerleştirmeye özen gösterin: Padişah İmparator IV. Şaddam 57 yaşındayken doğmuştu. Ve en büyük özeni de Müeddib'i yaşadığı yere yerleştirirken gösterin: Arrakis gezegenine. Caladan'da doğmuş ve hayatının ilk onbeş yılını orada geçirmiş olması sizi yanıltmasın. Dune adıyla bilinen Arrakis gezegeni, sonsuza dek onun vatanıdır.

— PRENSES İRULAN

Müeddib'i Anlama Kılavuzu

Arrakis'e doğru yola çıkışlarının bir hafta öncesinde, çevredeki toplanma telaşı neredeyse dayanılmaz bir çılgınlık boyutuna ulaştığında yaşlı bir kadın Paul adlı delikanlının annesini ziyarete geldi.

Caladan Şatosu'nda ılık bir geceydi, Atreides ailesine yirmialtı nesil boyunca bir yuva olarak hizmet etmiş bu kadim ve kocaman taş bina, hava şartlarındaki her değişimin öncesinde olduğu gibi soğuk soğuk terliyormuş duygusunu yayıyordu.

Yaşlı kadın Paul'ün odasının yanında uzanan kubbeli geçitteki bir yan kapıdan içeri alındı ve yatağında yatan çocuğu biraz seyretnesine izin verildi.

Döşemenin biraz üstünde asılı duran kısılmış bir süspansör lambasının donuk ışığının aydınlattığı loş odada uyanan çocuk kapıda, annesinin bir adım önünde cüsseli bir kadının durduğunu gördü.

⁹ Müeddib: Edep sözcüğünden türetilmiş ve "edeplendiren, terbiye eden, bilgi veren" anlamında Arapça sözcük. Frank Herbert'in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

Yaşlı kadın bir cadının gölgesi gibiydi – keçeleşmiş saç örümcek ağlarını andırıyordu, yüz hatlarının belirsizliğini çevreleyen başlığı ve ışıldayan mücevherlere benzeyen gözleri vardı.

“Yaşına göre çelimsiz değil mi Jessica?” diye sordu yaşlı kadın. Sesi akortsuz bir baliset gibi tınlayıp hırıldadı.

Paul’un annesi yumuşak kontralto sesiyle yanıtladı: “Atreidesler boy atmaya geç başlamalarıyla bilinir, Muhterem Efendimiz.”

“Ben de öyle duymuştum,” diye hırıldadı yaşlı kadın. “Yine de artık onbeşine geldi.”

“Evet, Muhterem Efendimiz.”

“Uyanık ve bizi dinliyor,” dedi yaşlı kadın. “Küçük kurnaz yaramaz.” Kıkırdadı. “Ama hükmetmek için kurnazlık gerekir. Eğer gerçekten Kuisatz Haderah ise ... o zaman ...”

Yatağının gölgeleri arasında uzanan Paul gözlerini hafiften aralamıştı. Kuşları gibi parlak ve oval iki göz – yaşlı kadının gözleri onunkilere bakarken sanki irileşiyor ve alevleniyordu.

“Uykunu iyi al, seni küçük kurnaz yaramaz” dedi kadın. “Yarın gomcebbârımla^φ tanıştığında tüm yeteneklerine ihtiyacın olacak.”

Sonra annesini dışarı itip kapıyı sertçe kapatarak gitti.

Yatağında uyanık bir şekilde uzanan Paul merak içindeydi: *Gomcebbâr da ne?*

Yaşadıkları şu değişim zamanının tüm kargaşası içinde bu yaşlı kadın kadar tuhaf bir şey görmemişti.

Muhterem Efendimiz.

Üstelik annesi Jessica’ya sanki sıradan bir hizmetçiymiş gibi sesleniş; oysa o bir Bene Gesserit Leydisi, bir dükün odalığı ve veliahdının annesiydi.

Gomcebbâr oraya taşınmamızdan önce öğrenmem gereken, Arrakis’le ilgili bir şey mi acaba?

Kadının tuhaf sözlerini yineledi: *Gomcebbâr ... Kuisatz Haderah.*

Öyle çok şey öğrenmesi gerekmişti ki. Arrakis, Caladan’dan çok

^φ Cebbâr: “Cebredici, zorlayıcı, zorba, kuvvet ve kudret sahibi” anlamına gelen bu Arapça sözcük Allah’a verilen isimlerden biridir. Frank Herbert’in sözcüğe verdiği anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi*. – ed.

farklı bir yer olmalıydı ve öğrendiği yeni bilgiler Paul'ü serseme çevirmişti. *Arrakis – Dune – Çöl Gezegeni*.

Babasının Suikastçılar Ustası Thufir Hawat şöyle açıklamıştı: Can düşmanları Harkonnenler seksen yıldır Arrakis'teydi, yaşlanma geciktirici baharatı, melanji kazıp çıkarmak için CHOAM şirketiyle yaptıkları anlaşma uyarınca gezegeni yarı-tımar koşullarıyla işletiyorlardı. Şimdi Harkonnenler gitmişti ve yerlerine yarı-tımar koşuluyla Atreides Hanedanı geçiyordu – görünüşte Dük Leto adına bir zaferdı. Ama Hawat bunun ölümcül bir tehlike içerdiğini, çünkü Dük Leto'nun Konsey'in Büyük Hanedanları arasında popüler olduğunu söylemişti. "Popüler bir adam güçlülerin kıskançlığını kışkırtır" demişti Hawat.

Arrakis – Dune – Çöl Gezegeni.

Uykuya dalan Paul rüyasında bir Arrakis mağarası gördü, etrafı korküelerin loş ışığında hareket eden suskun insanlarla çevriliydi. Ortaliğa bir katedral ciddiyeti hâkimdi ve belli belirsiz bir sesi dinliyordu – suyun şıp şıp damlayan sesini. Paul rüyasını görmeye devam ederken bile, uyandığında bütün bunları hatırlayacağını biliyordu. Gelecekte haber veren rüyaları daima hatırlardı.

Rüya solup kayboldu.

Paul sıcacık yatağında yarı uyanık durumda yatmaya devam etti – düşündü ... düşündü. Yaşıtı oyun arkadaşları ve dostları olmaksızın Caladan Şatosu'nun dünyası, hüznü bir elvedayı hak etmiyordu belki de. Öğretmeni Dr. Yueh, faufreluches denilen insanları sınıflandırma sisteminin Arrakis'te çok katı bir şekilde uygulanmadığını ima etmişti. O gezegen, çölün kıyısında yaşayan bir halkı barındırıyordu, başlarında onları yönetecek ne bir kâid⁹ ne de başarı vardı: İmparatorluğun nüfus sayımlarının hiçbirinde yer almayan ve Fre-men, "kumun iradesi" denilen bir halk.

Arrakis – Dune – Çöl Gezegeni.

Zihinsel bir gerginlik hisseden Paul, annesinin öğrettiği zihin-beden egzersizlerini uygulamaya karar verdi. Üç hızlı nefes beyinsel

⁹ *Kâid*: "Yedeğine alan, ser-asker, komutan, lider" anlamına gelen bu Arapça sözcüğe Frank Herbert'in verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

tepkilerini tetikledi: hafifçe yüzen bir farkındalığa geçti ... bilinci odaklandı ... şahdamarı genişledi ... odaklanmamış bilinç mekanizmasından kaçındı ... bilincini seçerek yönlendirdi ... kan akışı hızlandı ve aşırı yüklenmiş bölgelerinde yoğunlaştı ... *insan yalnızca iç-güdüleriyle besin-güvenlik-özgürlük elde edemez* ... hayvan bilinci yaşanan anın ötesine geçemez ve kurbanlarının soyunun tükenebileceğini de düşünemez ... hayvan yok eder, üretmez ... hayvani zevkler duyuşal düzeylerin civarında gezinir ve algısal olandan kaçınır ... yaşadığı evreni görmek isteyen insan, olayları oturtacağı bir ağa ihtiyaç duyar ... seçilerek yönlendirilmiş bilince yoğunlaşmak bu ağı biçimlendirir ... bedensel bütünlüğü takip eden sinir-kan akışı hücresel gereksinimlerin en derin farkındalığıyla uyumu getirir ... her şey, hücreler, varlıklar geçicidir... içindeki akışın kalıcılığı için uğraş.

Bu ders, Paul'un hafifçe yüzen farkındalığında peş peşe defalarca yinelenip duruyordu.

Şafak penceresinin denizliğine sarı ışıyla dokunduğunda Paul bunu kapalı gözkapaklarının ardından hissetti, gözlerini açtı, şatoda yeniden başlamış olan telaşlı koşuşturmaları işitti ve yatak odasının tavanındaki o tanıdık işlemeli kirişleri gördü.

Koridorun kapısı açıldı ve annesi başını içeri uzattı, gölgeli bronz rengi saçları siyah bir kurdeleyle toplanmıştı, oval yüzü ifadesiz ve yeşil gözleri ciddiyetle bakıyordu.

"Uyanmışsın," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Evet."

Dolabın içinden ona giysi seçen annesinin uzun bedenini tepeden tırnağa süzdü ve omuzlarının duruşuna baktığında bir gerginlik belirtisi gördü. Başka biri olsa bu gerginliği fark edemeyebilirdi, ama annesi onu Bene Gesserit Yöntemiyle, gözlem anında en önemsiz ayrıntılara bile dikkat etmesi için eğitmişti. Annesi ona döndüğünde yarı resmi bir ceket tutuyordu. Ceketin göğüs cebine Atreideslerin kızıl atmaca arması işlenmişti.

"Çabuk ol ve giyin," dedi annesi. "Rahibe Ana bekliyor."

"Onu bir seferinde rüyamda görmüştüm," dedi Paul. "Kim o?"

"Bene Gesserit okulunda öğretmenimdi. Şimdi İmparator'un Gerçeğisöyleteni. Paul ..." Duraksadı. "Ona rüyalarından bahset."

“Tamam. Arrakis’i onun sayesinde mi aldık?”

“Arrakis’i *almadık*.” Jessica bir pantolonun tozunu silkeledikten sonra, ceketle birlikte yatağının yanındaki askılığa astı. “Rahibe Ana’yı bekletme.”

Doğrulup oturan Paul kollarıyla dizlerini sardı. “Gomcebbâr ne demek?”

Yine ondan almış olduğu eğitim sayesinde, annesinde bir kez daha neredeyse belirsiz bir duraksamayı, korku diye adlandırabileceği sinirsel bir tepkiyi algıladı.

Jessica pencereye doğru yürüyüp perdeleri açtı ve ırmak boyunca Syubi Dağı’na doğru uzanan meyve bahçelerine baktı. “Gomcebbârın ne olduğunu ... çok yakında öğrenirsin,” dedi.

Annesinin sesindeki korkuyu sezen Paul iyice meraklandı.

Jessica yüzünü dönmeden konuştu. “Rahibe Ana oturma odamda bekliyor. Lütfen çabuk ol.”

Goblenli bir koltukta oturmakta olan Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, ana ve oğulun yaklaşmasını izliyordu. Her iki tarafındaki pencerelerden bakıldığında, ırmağın güney kıvrımıyla birlikte Atreides ailesine ait yemyeşil çiftlikler görülebiliyordu, ama Rahibe Ana manzarayla ilgilenmiyordu. Bu sabah ne kadar yaşlı olduğunu hissediyordu ve epeyce huysuz bir günündeydi. Bunu yaptığı uzay yolculuğuna ve gizli kapaklı işler çeviren o iğrenç Uzay Loncası’yla teması geçmek zorunda kalmasına bağlıyordu. Ama güçlü içgörü sahibi bir Bene Gesseritin bizzat uğraşması gereken bir meseleyle karşı karşıyaydı. Padişah İmparator’un Gerçeğisöyleteni bile görev çağrısı geldiğinde sorumluluktan kaçamazdı.

Kahrolası Jessica! diye düşündü Rahibe Ana. *Yapman emredildiği gibi bize bir kız doğuramaz mıydın!*

Jessica koltuğa üç adım kala durdu, hafifçe diz kırarak reverans yaptı ve sol elini eteği boyunca zarifçe hareket ettirdi. Paul ise dans öğretmenininki gibi hafifçe eğilerek selam verdi – “karşındaki konumu belirsiz olduğunda” kullanılan bir selamlama türüydü.

Çocuğun selamlamasındaki minicik ayrıntılar Rahibe Ana'nın gözünden kaçmamıştı. "İhtiyatlı bir çocuk, Jessica," dedi.

Jessica'nın eli Paul'ün omzuna uzanıp hafifçe sıktı. Bir kalp atımı süresince kadının avcundan çocuğa belirsiz bir korku aktı. Sonra kendine hakim oldu. "Öyle olmayı öğrendi, Muhterem Efendimiz."

Neden korkuyor? diye merak etti Paul.

Yaşlı kadın Paul'ü gestaltçı bir bakışta hızla inceledi: Yüzü Jessica'ninki gibi ovaldı, ama kemikleri kalındı ... saçı Dük'ünki gibi simsiyahtı, ama kaşlarını ismi bilinmeyen anneannesinden almıştı ... şu ince, mağrur burnunu ve dimdik bakan yeşil gözleriniyse dedesinden, yani Eski Dük'ten.

Parlak bir ustalık gösterisinin gücünü takdir eden bir adamdı – ölüirken bile, diye düşündü Rahibe Ana.⁹

"Öğretim önemlidir," dedi yaşlı kadın, "ama karışımı oluşturan temel maddeleri kavramak farklı bir şeydir. Bakalım, göreceğiz." Yaşlı gözlerini birden Jessica'ya çevirip sert sert baktı. "Bizi yalnız bırak. Huzur meditasyonu yapmanı emrediyorum."

Jessica elini Paul'ün omzundan çekti. "Muhterem Efendimiz–"

"Jessica, biliyorsun ki bunun yapılması gerekiyor."

Şaşıran Paul başını kaldırıp annesine baktı.

Jessica dikleşti. "Evet ... elbette."

Paul bakışlarını tekrar Rahibe Ana'ya çevirdi. Hem aldığı nezaket eğitimi hem de annesinin bu yaşlı kadına karşı korkuyla karışık bir saygıyı açıkça sergilemesi, onu ihtiyatlı davranmaya sevk ediyordu. Bununla birlikte annesinden yayıldığını hissettiği korkunun yanında öfkeli bir endişe de algılıyordu.

"Paul ..." Jessica derin bir nefes aldı. "... girmek üzere olduğun bu sınav ... benim için önemli."

"Sınav mı?" Başını kaldırıp annesine baktı.

"Unutma, sen bir dükün oğlusun," dedi Jessica. Topuklarının üzerinde hızla döndü ve eteğinin çıkardığı keskin hışırtılar eşliğinde uzun adımlarla odadan ayrıldı. Kapı ardından sertçe kapandı.

⁹ Dük Paulus Atreides hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler *Dune: Atreides Hanedanı* adlı kitaba göz gezdirebilirler. – ed.

Paul öfkmesini dizginleyerek yaşlı kadına baktı. “Leydi Jessica basit bir hizmetçiymiş gibi kovulur mu?”

Yaşlı ve kırışıklarla çevrelenmiş ağzın kenarlarında bir gülümseme titreşti. “Leydi Jessica benim hizmetçimdi, evlat, okulda geçirdiği on dört yıl boyunca.” Başını sallayarak onayladı. “Ve iyi bir hizmetçiydi. Şimdi, *sen* buraya gel!”

Emir üzerinde kırbaç gibi şakladı ve Paul daha düşünmeye bile kalkışmadan kendisini itaat ederken buldu. *Üstümde Ses kullanıyor*, diye düşündü. Kadının bir işaretiyle, dizlerinin dibinde durdu.

“Bunu görüyor musun?” diye sordu. Giysisinin kıvrımları arasından bir kenarı yaklaşık onbeş santimetre olan, yeşil metal bir küp çıkarmıştı. Elinde çevirdiğinde Paul kübün bir yüzünün açık olduğunu gördü – içi karanlık ve tuhaf bir şekilde ürkütücü görünüyordu. O karanlığın içine hiçbir ışık zerresi nüfuz edemiyordu.

“Sağ elini kutunun içine sok,” dedi yaşlı kadın.

Paul’un içi korkuyla doldu. Gerilemeye başladı, ama yaşlı kadın “Annenin sözüne karşı mı geleceksin?” dedi.

Başını kaldırıp kadının kuşlarınkine benzeyen parlak gözlerinin içine baktı.

İçinden yükselen zorlayıcı duyguları hissedip onları bastırmayı başaramayan Paul, elini yavaşça kutunun içine soktu. Kutudaki karanlık elinin çevresine kapanırken önce bir soğukluk hissetti, sonra parmakları kaygan metale dokundu ve eli uyuşmuş gibi karıncalandı.

Yüzünde bir avcının ifadesi beliren yaşlı kadın sağ elini kaldırıp kutudan uzaklaştırdı ve Paul’un boynunun yan tarafında, çok yakın bir mesafede tuttu. Tam o noktada bir metal ısıltısı gördü ve o tarafa doğru dönmeye yeltendi.

“Dur!” diye emretti kadın.

Yine Ses kullanıyor! Paul dikkatini kadının yüzünde yoğunlaştırdı.

“Boynunda gomcebbârı tutuyorum,” diye belirtti kadın. “Gomcebbâr, tahakküm eden düşman. Ucunda zehir damlası olan bir iğne. Dur, dur! Geri çekilmeye kalkışma, yoksa o zehiri hissedersin.”

Paul yutkunmaya çalıştı, boğazı kupkuruydu. Bakışlarını kırış kırış, yaşlı yüzden, ışıldayan gözlerden ve konuşurken görünen gümüş rengi metal dişlerin üstündeki soluk dişetlerinden alamıyordu.

“Bir Dükün oğlu zehirleri *tanımalı*,” dedi. “Çağa ayak uydurmak gerekir, değil mi? Muski içkine konur. Omas yemeğine konur. Bazıları tez, bazıları yavaş öldürür ve bazıları da ikisinin arasındadır. İşte sana yeni bir zehir: Gomcebbâr. Yalnızca hayvanları öldürür.”

Paul’un gururu korkusunu bastırdı. “Bir dükün oğluna hayvan olduğunu ima etmeye nasıl cüret ediyorsun?” diye sertçe çıkıştı.

“Diyelim ki insan olabilirsin,” dedi kadın. “Kimildama! Seni uyarıyorum, başını geri çekmeye kalkma. Belki yaşlıyım, ama sen daha kaçamadan elim bu işneyi boynuna saplayabilir.”

“Kimsin sen?” diye fısıldadı. “Annemi nasıl kandırıp beni burada seninle yalnız bırakmaya ikna ettin; Harkonnenlerden misin?”

“Harkonnenlerden mi? Çok şükür hayır! Şimdi sessiz ol.” Kuru bir parmak boynuna dokundu ve Paul içinden istemediği bir şekilde yükselen sıçrayıp kaçma dürtüsünü bastırdı.

“Güzel,” dedi kadın. “İlk sınavı geçtin. Şimdi sınavın geri kalanını söylüyorum: Eğer elini kutudan çıkarırsan ölürsün. Tek kural bu. Elini kutunun içinde tutmayı sürdür ve yaşa. Çıkarırsan ölürsün.”

Paul titremelerini durdurmak için derin bir nefes aldı. “Uşaklara seslenirsem birkaç saniyede üstüne çullanırlar, ölen de sen olursun.”

“Annen kapının dışında nöbet tutuyor ve uşaklar onu geçemez. İnan bana. Annen bu sınavdan sağ çıktı. Şimdi senin sıran. Bu büyük bir onur. Bunu erkek çocuklarına pek yapmayız.”^φ

Merak Paul’un korkusunu hafifletip kontrol edebileceği bir seviyeye indirmişti. Yaşlı kadının sesinden doğru söylediğini anlamıştı, bu konuda bir şüphesi yoktu. Eğer annesi dışarıda nöbet tutuyorsa ... eğer bu gerçekten bir sınavsa ... ya da her neyse, tuzağa düşürüldüğünü, boynundaki şu el tarafından tutsak alındığını anlamıştı: Gomcebbâr. Bene Gesserit ayinlerine ait ve annesinin öğrettiği Korkuya Karşı Duayı hatırladı.

“Korkmamalıyım. Korku aklın katilidir. Korku, toplu yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun yolunu görmek

^φ Jessica’nın girdiği gomcebbâr sınavı için bkz. *Dune: Harkonnen Hanedanı*, s. 325-31. – ed.

üzere iç gözümlü kullanacağım. Korkunun gittiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım.”

Yeniden sakinleştiğini hissettiğinde konuştu: “Haydi, devam et yaşlı kadın.”

“Yaşlı kadın mı!” dedi kadın sertçe. “Cesursun, orası kesin. Bakalım, göreceğiz koca adam.” Ona doğru eğilip yaklaşırken sesi neredeyse fısıltı halini almıştı. “Kutunun içindeki elinde acıyı hissedeceksin. Acı. Ama elini çekersen, gomcebbârımla senin boynuna dokunacağım – ölüm öyle hızlı gelir ki, tıpkı celladın baltasının kafayı koparışı gibi. Elini çekersen gomcebbâr işini bitirir. Anladın mı?”

“Kutunun içinde ne var?”

“Acı.”

Paul elinin giderek karıncalandığını hissetti ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. *Bu nasıl bir sınav?* diye düşündü. Karıncalanma kaşıntıya dönüştü.

Yaşlı kadın konuştu: “Hayvanların kapandan kurtulmak için bacağına ısırarak kopardıklarını duydun mu? Bu hayvanlara özgü bir numaradır. Bir insansa kapanda kalmayı seçer, acıya dayanır, tuzağı kuranı öldürüp hemcinslerine yönelik bir tehdidi ortadan kaldırmak için ölü taklidi yapar.”

Kaşıntı hafif bir yanmaya dönüştü. “Bunu niye yapıyorsun?” diye sordu Paul.

“İnsan olup olmadığını saptamak için. Sessiz ol.”

Diğer elindeki yanma hissi artarken Paul sol elini sıkıp yumruk yaptı. Yanma hissi yavaşça artıyordu: sıcak, daha sıcak, daha sıcak ... daha sıcak. Boştaki elinin tırnaklarının avcuna battığını hissetti. Yanan elinin parmaklarını esnetmeye çalıştı, ama kıvıldatamadı.

“Yanıyor,” diye fısıldadı.

“Sus!”

Acı zonklayarak kolundan yukarı doğru yayılıyordu. Alnından ter boşanıyordu. Bedenindeki her kas zerresi elini o yakıcı delikten çıkarması için haykırıyordu ... ama gomcebbâr. Başını çevirmeden gözlerini hareket ettirmeye çalışarak boynunun yanındaki o korkunç iğneyi görmeye çalıştı. Kesik kesik soluduğunu hissediyordu ve nefesini yavaşlatmaya çalıştı, ama başaramadı.

Acı!

Dünyası tamamen boşalmış, geride yalnızca can çekişen eli ve kendisine birkaç santim öteden bakan o yaşlı surat kalmıştı.

Dudakları öyle kurumuştı ki onları ayırmakta zorlanıyordu.

Yanıyor! Yanıyor!

Can çekişen elinin derisinin yanmaktan kararıp kıvrıldığını hissediyordu, eti kavrulup dökülüyor ve geriye yalnızca kömürleşmiş kemikler kalıyordu sanki.

Acı birden kesildi!

Sanki bir düğmeyi çevirmiş ve acı birden kesilmişti.

Paul sağ kolunun titrediğini hissediyordu ve tüm vücudu ter içindeydi.

“Bu kadarı yeter,” diye mırıldandı kadın. “Küll vâhât!⁹ Hiçbir kız çocuğu bu kadarına dayanamamıştı. Bu kadar zorladığıma göre başaramamanı istemiş olmalıyım.” Bedenini arkaya doğru çekerek gomecebbârı Paul’un boynunun yanından uzaklaştırdı. “Genç insan, elini kutudan çıkar ve ona bak.”

Acıdan kaynaklanan titremelerle mücadele etmeyi sürdüren Paul, gözlerini eğip elinin sanki kendi iradesiyle içinde kalmayı sürdürdüğü o ışksız boşluğa baktı. Acı belleğine öyle yer etmişti ki herhangi bir hareket yapabilmesini bile engelliyordu. Mantığı ona kutudan sadece yanıp kararmış bir uzuv parçası çıkacağını söylüyordu.

“Çıkar!” diye sertçe emretti yaşlı kadın.

Paul elini hızla çekip çıkardı ve ona hayretle bakakaldı. Hiçbir iz yoktu. Etinde can çekişmesine dair hiçbir işaret yoktu. Elini kaldırdı, çevirdi, parmaklarını oynattı.

“Sinirsel akımlar yoluyla acı verme yöntemi,” dedi yaşlı kadın. “Potansiyel insanları sakatlama riskini göze alamayız. Bu kutunun sırrını öğrenmek için çok şey verecek kişiler var.” Kutuyu giysisinin kıvrımları arasına koyup yok etti.

“Ama acı—” dedi Paul.

⁹ Küll sözcüğü Arapça “hep, bütün, çok” anlamına gelirken vâhât “çöl ortasında suyu ve yeşilliği olan yerler, vahalar demektir. Frank Herbert’in bu sözcüklere verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi*. – ed.

“Acıymış,” dedi yaşlı kadın, aşağılayıcı bir tonla. “Bir insan, bedenindeki herhangi bir sinirin hakkından gelebilir.”

Sol elinin zonkladığını hisseden Paul sıkılı parmaklarını açtı; avucuna, tırnaklarının battığı yerlerde oluşan dört kanlı ize baktı. Elini indirip gözlerini yaşlı kadına dikti. “Bunu anneme de yaptın mı?”

“Hiç elekte kum eledin mi?” diye sordu kadın.

Kadının ansızın sorduğu bu ilgisiz soru Paul’ün zihnini şok edip onu daha yüksek bir farkındalığa geçirdi: *Elekte elenen kum*. Başını sallayarak onayladı.

“Biz Bene Gesseritler halkı elekten geçirerek aralarındaki insanları buluruz.”

Paul sağ elini kaldırdığında acıyı anımsadı. “Hepsi bu mu – acı?”

“Seni acı çekerken gözlemlerim evlat. Acı yalnızca bu sınavın eksenidir. Annen sana gözlem yöntemlerimizden bahsetmiştir. Sende onun öğretmenliğinin izlerini görüyorum. Bizim sınavımız kriz ve gözlemdir.”

Kadının sesindeki ispatlama tonunu duyan Paul dedi ki: “Gerçeği söylüyorsun!”

Yaşlı kadın gözlerini dikip ona baktı. *Gerçeği hissediyor! O olabilir mi? Gerçekten O olabilir mi?* Sonra heyecanını bastırdı ve kendi kendini uyardı: “*Umut gözlemi bulandırır.*”

“Kişiler inandığı şeyleri söylediğinde bunu hissedebiliyorsun,” dedi kadın.

“Evet.”

Sesinde defalarca yinelenen sınavlar tarafından onaylanmış bir yeteneğin ahengi vardı. Yaşlı kadın bunu fark ederek konuştu: “Belki de sen Kuisatz Haderah’sın. Gel, küçük kardeş, otur buraya, dizimin dibine.”

“Ayakta durmayı tercih ederim.”

“Eskiden annen dizimin dibinde otururdu.”

“Ben annem değilim.”

“Bizden biraz nefret ediyorsun, ha?” Kapıya doğru bakıp seslendi: “Jessica!”

Kapı hemen açıldı ve eşikte duran Jessica odaya sert gözlerle bak-

tı. Paul'ü gördüğünde bakışlarındaki sertlik kayboldu. Dudaklarına belirsiz bir gülümseme oturtmayı başardı.

"Jessica, benden nefret etmekten hiç vazgeçtin mi?" diye sordu yaşlı kadın.

"Sizi hem seviyor hem de nefret ediyorum," dedi Jessica. "Nefret – asla unutmamam gereken acılardan kaynaklanıyor. Sevgim ise..."

"Sadece temel gerçektir," dedi yaşlı kadın, ama sesinde şefkat izleri vardı. "Artık gelebilirsin, ama sessiz ol. Kapıyı kapat ve kimse-nin bizi rahatsız etmesine izin verme."

Jessica odaya girdi, kapıyı kapadı ve sırtını oraya yasladı. *Oğlum yaşıyor*, diye düşündü. *Oğlum yaşıyor ve o ... insan. İnsan olduğunu biliyordum ... ama ... yaşıyor. Artık ben de yaşamaya devam edebilirim.* Sırtında hissettiği kapı sert ve somuttu. Odadaki her şey duyularına son derece gerçek ve yoğun geliyordu.

Oğlum yaşıyor.

Paul annesine baktı. O gerçeği söyledi. Odadan çıkıp yalnız kalmak ve yaşadığı bu deneyimi düşünmek istiyor, ama kendisine izin verilene dek gidemeyeceğini biliyordu. Yaşlı kadın onun üstünde bir otorite kurmuştu. Gerçeği söylediler. Annesi de bu sınavdan geçmişti. Bunun korkunç bir amacı olmalıydı ... o acı ve korku dehşet vericiydi. Korkunç amaçları anlayabilirdi. Bütün tuhaflığına rağmen bunu yapıyorlardı. Bunu yapmaları için kendilerine ait zorunluluklar vardı. Paul kendisine korkunç bir amacın aşılınmış olduğunu hissediyor, ama bu korkunç amacın ne olduğunu henüz bilmiyordu.

"Bir gün delikanlı" dedi yaşlı kadın, "sen de böyle bir kapının ardında bekleme zorunda kalabilirsin. Bu yüzden güçlü olman gerekir."

Paul önce gözlerini eğip acıyı tanımış olan eline, sonra da başını kaldırıp Rahibe Ana'ya baktı. Sesinde daha önce duyduğu hiçbir sesin taşımadığı bir farklılık sezmişti. Sözleri öyle net geliyordu ki. Sözlerinde bir üstünlük vardı. Yaşlı kadına soracağı herhangi bir soruya, kendisini yaşadığı bu tensel dünyadan alıp yukarıya, daha büyük bir şeylere götürecek bir yanıt alacağını hissediyordu.

"Bu sınavı insanlara niçin yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Özgürleştirmek için."

“Özgürleştirmek mi?”

“İnsanlar bir zamanlar düşünme işini makinelere devretmiş, böylece özgürleşebileceklerini umut etmişlerdi; ama bu yalnızca makinelere sahip başka insanların onları köleleştirmesine yol açtı.”

“İnsan aklına benzeyen makine yapmayacaksın,” diye alıntıladi Paul.

“Butleryan Cihadı’na ve Orange Katolik İncili’ne gönderme yaptın,” dedi yaşlı kadın. “Ama O. K. İncili’nin asıl söylemesi gereken şeydi: ‘İnsan aklını taklit eden makine yapmayacaksın.’ Hizmetinizdeki mentatla birlikte çalıştın mı?”

“Thufir Hawat ile çalıştım.”

“Büyük İsyân bir koltuk değneğini çekip aldı,” dedi yaşlı kadın. “Böylece *insanları* akıllarını geliştirmeye zorladı. *İnsanların* yeteneklerini geliştirmesi için okullar açıldı.”

“Bene Gesserit okulları mı?”

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladı. “O kadim okullardan geriye şimdi sadece iki büyük okul kaldı: Bene Gesserit ve Uzay Loncası. Lonca’nın neredeyse saf matematik üstüne yoğunlaştığını düşünüyoruz. Bene Gesserit ise farklı bir işlevi üstleniyor.”

“Siyaset,” dedi Paul.

“Küll vâhât!” dedi yaşlı kadın. Jessica’ya sert bir bakış fırlattı.

“Ona ben söylemedim Muhterem Efendimiz,” dedi Jessica.

Rahibe Ana dikkatini Paul’e yoğunlaştırdı. “Bunu çok az ipucundan anlayabilmen etkileyici. Evet, siyaset. Eski Bene Gesserit okulu, insani meselelerde sürekliliğin gerekliliğini görenler tarafından yönetilirdi. Onlar böyle bir sürekliliğin, insanları hayvanlardan –dölleme amaçları için– ayırmadıkça gerçekleşmeyeceğini görmüşlerdi.”

Yaşlı kadının sözleri Paul için birdenbire o özel netliğini yitirdi. Annesinin deyimiyle *gerçeği sezme içgüdüsüyle* bir terslik olduğunu hissetmişti. Oysa Rahibe Ana ona yalan söylemiyordu. Söylediklerine inandığı açıkça belliydi. Sorun daha derinlerde yatan bir şeydi, Paul’ün sahip olduğu korkunç amaçla ilişkilidi.

“Ama annem bana okullardaki Bene Gesseritlerin büyük bölümünün ebeveynlerinin bilinmediğini söylemişti.”

“Genetik soylar her zaman kayıtlarımızda vardır. Annen kendisinin doğrudan Bene Gesserit soyundan ya da kabul edilmeye uygun bir soydan geldiğini biliyor.”

“Öyleyse niye ebeveynlerinin kim olduğunu bilmiyor?”

“Bunu bazıları bilir ... ama çoğu bilmez. Bazı genetik özelliklerini baskın tutmak için anneni yakın bir akrabasıyla evlendirmek istemiş olabiliriz. Böyle bir şey yapmak için pek çok sebebimiz var.”

Paul yine bir terslik hissetti. “Epey sorumluluk alıyorsunuz” dedi.

Rahibe Ana ona bakarken *Sesinde bir eleştiri mi var?* diye düşündü. “Yükümüz ağır,” dedi.

Paul sınavın şokundan çıktığını hissediyordu. Rahibe Ana’ya uzun uzun baktıktan sonra dedi ki: “Benim belki de ... Kuisatz Haderah olduğumu söyledin. Nedir bu, bir insan gomcebbâr mı?”

“Paul,” dedi Jessica. “Ses tonuna dikkat et—”

“Ben hallederim Jessica,” dedi yaşlı kadın. “Pekâlâ, delikanlı, Gerçeğisöyletme ilacı hakkında ne biliyorsun?”

“Onu yalanları fark etme yeteneğinizi çoğaltmak için kullanıyorsunuz,” dedi. “Annem söylemişti.”

“Gerçektransına giren birini gördün mü hiç?”

Paul başını salladı. “Hayır.”

“Tehlikeli bir ilaçtır,” dedi, “ama içgörüyü güçlendirir. Bir Gerçeğisöyleten o ilacın lütfu sayesinde belleğindeki pek çok yere bakabilir – bedeninin içindeki belleğe. Geçmişe ait birçok koridora bakabiliriz ... ama yalnızca kadınlara ait koridorlardır bunlar.” Sesinde bir hüznün kırıntısı vardı. “Bununla birlikte hiçbir Gerçeğisöyletenin bakamayacağı bir yer var. Orası bizi kabul etmiyor, bizi dehşete düşürüyor. Denir ki, günün birinde bir erkek çıkıp ilacın lütfuyla birlikte kendi iç gözünü bulacak ve bizim bakamayacağımız yere bakacak, hem dişil hem de eril geçmişlere.”

“Sizin Kuisatz Haderah’ınız mı?”

“Evet, aynı anda pek çok yerde olabilen kişi: Kuisatz Haderah. Pek çok erkek bu ilacı denedi ... ama hiçbirini başaramadı.”

“Denediler ve başarısız oldular, hepsi mi?”

“Yo, hayır.” Yaşlı kadın başını salladı. “Denediler ve öldüler.”

Can düşmanları Harkonnenleri anlamaksızın Müeddib'i anlamaya yeltenmek, Yalanı bilmeden Gerçeği görmeye yeltenmektir; Karanlığı bilmeksizin Işığı görmeye yeltenmektir. Böyle bir şey olanaksızdır.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'i Anlama Kılavuzu

Kısmen gölgeler içinde kalmış, kabartmalı bir gezegen küresi parmaklarında parlak yüzükler bulunan tumbul bir el tarafından çevriliyordu. Küre penceresiz odanın bir duvarına dayalı bir sehpanın üzerine oturtulmuştu; diğer duvarlar rengârenk rulolar, filmkitaplar, bantlar ve makaralarla doluydu. Odayı aydınlatan ışık, hareketli süspansör alanlarında asılı duran altın renkli kürelerden geliyordu.

Odanın ortasında, üstü donuk pembe renkli taşlaşmış elakka ahşabıyla kaplanmış elips şeklinde bir masa vardı. Masanın etrafındaki süspansör sandalyelerinden ikisi doluydu. Birinde yaklaşık onaltı yaşında, siyah saçlı, yuvarlak yüzlü ve bakışları kasvetli bir delikanlı oturuyordu. Diğerindeyse kadınsı yüzlü, ince yapılı ve kısa boylu bir adam oturmaktaydı.

Hem delikanlı hem de adam gözlerini küreye ve onu çeviren bir bölümü gölgelerin arasına gizlenmiş adama dikmişlerdi

Kürenin yanından bir kıkırtı duyuldu. Kıkırdamanın ardından kalın bir ses yükseldi: “İşte, Piter – tarihteki en büyük insan tuzağı. Ve Dük doğrudan kapanın ağzına doğru gidiyor. Ben, Baron Vladimir Harkonnen, muhteşem bir şey yapmadım mı?”

“Elbette, Baron,” dedi adam. Tenor sesinde tatlı bir müzikal tını vardı.

Tombul el kürenin üstüne inerek dönüşünü durdurdu. Şimdi odadaki tüm gözler kürenin hareketsiz yüzeyinde odaklanmıştı ve onun zengin koleksiyoncular ya da İmparatorluğun gezegen valileri için yapılmış bir küre olduğu görülebiliyordu. İmparatorluk zanaat-kârlığının izleri açıkça fark ediliyordu. Enlem ve boylam çizgileri kıl inceliğinde platin tellerle işlenmişti. Kutup başlıkları en iyi süt rengi elmaslardan yapılmıydı.

Tombul el kürenin yüzeyindeki ayrıntılar üstünde gezindi. “Lütfen inceleyin,” diye gürledi kalın ses. “Yakından incele Piter, sen de Feyd-Rautha, tatlım: Altmış derece kuzeyden yetmiş derece güney enlemine dek inceleyin – şu zarif kabartılara bakın. Renkleri tatlı karamelleri anımsatmıyor mu? Hiç göl, ırmak veya deniz mavisi yok. Şu sevimli kutup başlıkları – öylesine minikler ki. Herhangi biri burayı tanımak konusunda bir hata yapabilir mi? Arrakis! Gerçekten eşsiz bir yer. Eşsiz bir zafer için oluşturulmuş muhteşem bir sahne.”

Piter’in dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ve düşünün, Baron, üstelik Padişah İmparator sizin baharat gezegeninizi Dük’e kendisinin verdiği inandırıyor. Ne acı.”

“Bu çok saçma bir ifade,” diye gürledi Baron. “Böyle söyleyerek genç Feyd-Rautha’nın kafasını karıştırmak istiyorsun, ama yeğenimin kafasını karıştırmaya gerek yok.”

Asık suratlı delikanlı sandalyesinde kımıldandı, bedenini tamamen saran tek parçalı, esnek ve siyah giysinin bir kıvrımını düzeltti. Arkasındaki duvarda bulunan kapı hafifçe çalındığında dikleşti.

Piter sandalyesinden kalkıp kapıya gitti ve uzatılan bir mesaj tüpünü alacak kadar hafifçe araladı. Kapıyı kapattı, silindiri açtı ve göz gezdirdi. Kıkırdadı. Sonra tekrar kıkırdadı.

“Eee?” diye sordu Baron.

“O salak bize yanıt göndermiş Baron!”

“Atreideslerin jest yapma fırsatını teptiği ne zaman görülmüş ki?” diye sordu Baron. “Eee, ne diyor?”

“Çok görgüsüz bir adam, Baron. Size ‘Harkonnen’ diye hitap etmiş – ne ‘Sevgili Kuzen’ demiş, ne bir ünvan kullanmış, hiçbir şey.”

“Harkonnen iyi bir isimdir,” diye homurdandı Baron, sesi sabırsızlığını ele veriyordu. “Leto ne diyor?”

“Diyor ki: Buluşma teklifini reddediyorum. Beni kaç kez sırtımdan vurdun ve bunu bilmeyen yok.”

“Ve?” diye sordu Baron.

“Diyor ki: İmparatorlukta kanlı sanatına hâlâ saygı duyanlar var. İmzasını da Arrakis Dükü Leto diye atmış.” Piter kahkaha atmaya başladı. “Arrakis Dükü! Hah hah! Çok komik!”

“Sessiz ol Piter,” dedi Baron ve kahkahalar sanki bir düğmeye basılmış gibi kesildi. “Kanlı ha?” diye sordu Baron. “Kan davası ha? Ne demek istediğini anladığıma emin olmak için geleneksel olarak etkili bu sevimli eski sözcüğü kullanmış.”

“Siz barış jestini yaptınız” dedi Piter. “İtaat edilmesi gereken u-suller.”

“Bir mentat için çok fazla konuşuyorsun Piter,” dedi Baron. *Bundan bir an önce kurtulmalıyım. İşime yaramaz hale gelmesine çok az kaldı,* diye düşündü. Odanın diğer tarafındaki suikastçı mentatına baktı ve çoğu insan gibi o da ilk önce adamın gözlerine takıldı: Akları olmayan ve mavinin çeşitli tonlarında ışıldayan o kısık gözlere.

Piter’in suratına bir sırıtış yayıldı. Yüzü arkasına delik benzeri gözlerin yerleştirildiği zalim bir maske gibiydi. “Ama Baron! Bundan daha güzel intikam olur mu. Çok lezzetli bir ihanet planı gerçekleşiyor: Leto’yu Caladan’ı verip Dune’u almaya zorlamak – üstelik başka bir alternatifi yok, çünkü İmparator böyle emretti. Ne şakacısın!”

Baron soğuk bir sesle konuştu: “Fazla gevezesin Piter.”

“Ama mutluyum, Baronum. Oysa siz ... siz biraz kıskançsınız.”

“Piter!”

“Ha ha, Baron! Bu lezzetli kumpası kendi başınıza tasarlayamamış olmanız ne kadar esef verici, değil mi?”

“Bir gün seni boğduracağım Piter.”

“Şüphesiz, Baron. En sonunda! Ama iyilikler asla karşılıksız kalmaz, değil mi?”

“Yoksa verite veya semuta mı çiğnedin Piter?”

“Korkusuz dürüstlük Baron’u şaşırttı,” dedi Piter. Yüzü asılarak çatık kaşlı bir maske karikatürüne benzedi. “Hah hah! Ama anlarsınız ya Baron, bir mentat olduğum için celladı ne zaman gönderece-

ğinizi biliyorum. İşinize yaradığım sürece kendinize hakim olacaksınız. Erken harekete geçmek ziyankârlık olur ve daha uzun süre sizin işinize yarayacağım. O sevimli Dune gezegeninden ne öğrendiğinizi biliyorum – ziyankârlık etmemeyi. Doğru mu Baron?”

Baron gözlerini dikip Piter’a bakmayı sürdürdü.

Feyd-Rautha sandalyesinde kımıldandı. *Kavgacı salaklar!* diye düşündü. *Amcam mentatıyla dalaşmadan konuşamıyor. Ağız dalaşlarını dinlemekten başka işim yok mu sanıyorlar?*

“Feyd,” dedi Baron. “Seni buraya çağırdığımda dinleyip öğrenmeni söylemiştim. Öğreniyor musun?”

“Evet, Amca.” İtaatkâr bir sesle konuşmaya özen göstermişti.

“Bazen Piter beni düşündürüyor,” dedi Baron. “Ben yalnızca gerektiğinde acı çektiririm. Ama o ... yemin ederim ki acı çektirmekten zevk alıyor. Ben şahsen, zavallı Dük Leto’ya acıyorum. Dr. Yueh yakında ona karşı harekete geçecek ve bu da tüm Atreideslerin sonu olacak. Ama elbette ki Leto o söz dinleyen doktoru kimin yönettiğini bilecek ... ve bunu bilmesi de korkunç bir şey.”

“Madem öyle, niçin doktora Leto’nun kaburgaları arasına bir kincalı sessizce ve etkili bir şekilde kaydırmasını söylemedin?” diye sordu Piter. “Acımdan bahsediyorsun, ama—”

“Dük onu *benim* öldürdüğümü bilmeli. Ve diğer Büyük Hanedanlar da bunu öğrenmeli. Bunu bilmek onları duraksatır. Böylece manevra yapmak için biraz daha geniş bir yer kazanırım. Bu işi yapmak zorunda olduğum ortada, ama bundan hoşlanmam gerekmiyor.”

“Demek manevra yapacak yer kazanırsınız,” dedi Piter, küçümseyici bir tonla. “İmparator’un gözleri şimdiden üstünüzde Baron. Fazla cüretkârca hareket ediyorsunuz. İmparator günün birinde bir iki sardokar lejyonunu buraya, Giedi Prime’a gönderecek ve bu da Baron Vladimir Harkonnen’in sonu olacak.”

“Bunu görmekten hoşlanırsın, değil mi Piter?” diye sordu Baron. “Sardokar birliklerinin şehirlerimi talan edip bu şatoyu yağmalamasını görmek hoşuna gider. Buna gerçekten bayılırsın.”

“Sormanıza gerek var mı Baron?” diye fısıldadı Piter.

“Tam da o birliklerin başarı olacak adamsın,” dedi Baron. “Kana ve acıya fazla düşkünsün. Belki de Arrakis’in yağmasından elde edi-

lecek kazançlar konusunda söz vermekte acele ettim.”

Piter tuhaf bir edayla yürüyerek beş adım atıp Feyd-Rautha'nın tam arkasında durdu. Odada gergin bir hava vardı ve kaşlarını kaygıyla çatmış olan delikanlı başını kaldırıp Piter'a baktı.

“Piter'la oyun oynama, Baron,” dedi Piter. “Bana Leydi Jessica için söz verdiniz. Onu bana vereceğinize söz verdiniz.”

“Neden Piter?” diye sordu Baron. “Acı çektiresin diye mi?”

Piter gözlerini Baron'a dikip baktı ve sessizlik uzadı.

Feyd-Rautha süspansör sandalyesiyle hareket edip yana kayarak konuştu: “Amca, burada kalmam şart mı? Söylemiştin ki—”

“Sevgili Feyd Rautha'm sabırsızlanıyor,” dedi Baron. Gölgelemin içinde hareket ederek kürenin yanına gitti. “Sabret Feyd.” Sonra ilgisini yeniden mentata yöneltti. “Peki ya Dük'ün oğlu, küçük Paul hakkında ne diyorsun sevgili Piter?”

“Kurulan tuzak sayesinde o da elinize düşecek Baron,” diye mırıldandı Piter.

“Bunu sormadım. Hatırlarsan, Bene Gesserit cadısının Dük'e bir kız doğuracağını tahmin etmiştin. Yanıldın, ha, mentat?”

“Çok sık yanılmam Baron,” dedi Piter, ilk kez sesinde korku vardı. “Çok sık yanılmadığım konusunda hakkımı verin. Ayrıca Bene Gesseritlerin genellikle kız doğurduğunu da biliyorsunuz. İmparator'un karısı bile yalnızca kız çocukları doğurdu.”

“Amca,” dedi Feyd-Rautha, “burada benimli için önemli bir şey olacağını söylemiştin—”

“Yeğenime bak,” dedi Baron. “Baronluğumu yönetmek istiyor, ama daha kendine bile hâkim olamıyor.” Baron kürenin yanında kırmıldı, gölgelerin arasında bir gölgeydi. “Pekâlâ, Feyd-Rautha Harkonnen, seni buraya belki biraz akıllanırsın umuduyla çağırdım. Yararlı mentatımızı iyice gözlemledin mi? Aramızda geçen konuşmadan bir şeyler öğrenmiş olmalısın.”

“Ama Amca—”

“Piter, çok yararlı bir mentat, değil mi, Feyd?”

“Evet, ama—”

“Ah! Gerçekten *aması* var! Ama çok fazla baharat tüketiyor, şe-

ker gibi yiyor. Gözlerine bak! Doğrudan Arrakis işçi gruplarının arasından çıkıp gelmiş olabilir. Piter yararlı, *ama* hâlâ duygusal ve heyecan patlamalarına meyilli. Piter yararlı, *ama* hâlâ yanılabilir.”

Piter kısık ve hırçın bir sesle konuştu: “Beni buraya eleştirerek verimliliğimi azaltmak için mi çağırdınız Baron?”

“Verimliliğini azaltmak mı? Beni iyi tanırsın Piter. Ben yalnızca yeğenimin bir mentatın sınırlılığını anlamasını istiyorum.”

“Yerime geçecek kişiyi şimdiden eğitmeye mi başladınız?”

“Yerine geçecek kişi mi? Yapma Piter, senin gibi kurnaz ve zehirli bir mentatı nereden bulurum?”

“Beni bulduğunuz yerden Baron.”

“Belki haklısın,” dedi Baron düşünceli bir sesle. “Son zamanlarda biraz dengesiz görünüyorsun. Hem öyle çok baharat tüketiyorsun ki!”

“Zevklerim pahalı mı geliyor Baron? Onlara bir itirazınız mı var?”

“Sevgili Piter, seni bana zevklerin bağlıyor. Buna nasıl itiraz edebilirim ki? Sadece yeğenimin senin bu yönünü de görmesini istiyorum, o kadar.”

“Demek sahneye çıktım,” dedi Piter. “Dans da edeyim mi? Güzi-de Feyd-Rautha’ya çeşitli fonksiyonlarımı sergileye—”

“Kesinlikle,” dedi Baron. “Sahneye çıktın. Şimdi sus.” Feyd-Rautha’ya baktı, yeğeninin dolgun ve somurtkan dudaklarının —Harkonnenlerin kalıtımsal özelliği— şimdi hafif bir ilgiyle kıvrılmış olduğunu gördü. “Bu bir mentat, Feyd. Belirli işleri yapmak üzere eğitilip koşullandırılmıştır. Bununla birlikte onun bir insan bedeninde olduğu gerçeğini de göz ardı etmemek gerekir. Büyük bir dezavantaj bu. Zaman zaman atalarımızın düşünen makineler yapmakta haklı olduklarını düşünüyorum.”

“Onlar benimle karşılaştırıldığında oyuncak kalırlar,” diye hırladı Piter. “Siz bile o *makinelere* daha iyi iş görürsünüz Baron.”

“Belki de,” dedi Baron. “Her neyse ... ” Derin bir nefes alıp geçirdi. “Şimdi, Piter, yeğenime Atreides Hanedanı’na karşı yürüttüğümüz savaşın başlıca hususlarını kısaca açıkla. Bir mentat gibi davran, eğer lütfedersen.”

“Baron, sizi bu kadar genç birine güvenip böylesi bilgiler vermemiz konusunda uyarmıştım. Şahsi gözlemlerime—”

“Kararları ben veririm,” dedi Baron. “Sana bir emir verdim men-tat. Çeşitli fonksiyonlarından birini yerine getir.”

“Öyle olsun,” dedi Piter. Tuhaf bir mağrurluk edasıyla dikleşti – sanki yeni bir maske takmıştı, ama bu kez tüm bedenine. “Birkaç standart gün sonra Dük Leto’nun tüm hane halkı Arrakis’e giden bir Uzay Loncası bükülmüş gemisine binecek. Lonca onları bizim şehrimiz olan Carthag’da değil, Arrakeen şehrinde indirecek. Dük’ün men-tatı Thufir Hawat, Arrakeen’i savunmanın daha kolay olduğunu düşünmüş, haklı olarak.”

“İyi dinle Feyd,” dedi Baron. “Planların içindeki planların içindeki planları gör.”

Feyd-Rautha başını sallayarak onaylarken düşündü: *İşte bu kadar. İhtiyar canavar sonunda bana sırlarını açmaya başladı. Demek ki gerçekten beni veliahtı olarak görüyor.*

“Birbirine teğet geçen çeşitli olasılıklar var,” dedi Piter. “Atreides Hanedanı’nın Arrakis’e gideceğini söyledim. Ama bununla birlikte Dük’ün Sistemin dışında güvenli bir yere götürmesi için Lonca’yla anlaşmış olması olasılığını da göz ardı etmemeliyiz. Benzer koşullar altında yanlarına aile atomiklerini ve kalkanlarını alıp İmparatorluğun ötesine kaçarak firari Hanedanlar haline gelenler var.”

“Dük bunu yapmayacak kadar gururlu bir adamdır” dedi Baron.

“Bu bir olasılık,” dedi Piter. “Gerçi bizim için nihai sonuç değişmeyecektir.”

“Hayır, değişir!” diye homurdandı Baron. “Onu öldürmeli ve soyunu sona erdirmeliyim.”

“Büyük bir olasılıkla bu olacak,” dedi Piter. “Bir Hanedan’ın firar edeceğini gösteren birtakım belirtiler vardır. Görüldüğü kadarıyla Dük bunlardan hiçbirini yapmıyor.”

“Öyle,” diye iç geçirdi Baron. “Devam et Piter.”

“Arrakeen’de,” dedi Piter, “Dük ve ailesi, eskiden Kont ve Leydi Fenring’in kaldığı Malikâne’de kalacak.”

“Kaçakçılara gönderilen Büyükelçi,” diye kıkırdadı Baron.

“Neye gönderilen Büyükelçi?” diye sordu Feyd-Rautha.

“Amcanız bir şaka yaptı,” dedi Piter. “Kont Fenring’e Kaçakçılara gönderilen Büyükelçi diyerek İmparator’un Arrakis’deki kaçakçı-

lık faaliyetleriyle ilgilenmesine göndermede bulunuyor.”

Feyd-Rautha şaşkın gözleriyle amcasına döndü. “Niye ki?”

“Kalın kafanı olma Feyd,” dedi Baron sert bir sesle. “Lonca İmparatorluğun hâkimiyet alanının dışında olduğu sürece, başka türlü olabilir mi? Casuslar ve suikastçılar başka nasıl ortalıkta serbestçe gezinebilirdi?”

Feyd-Rautha’nın ağzı “Haaaa” der gibi açıldı, ama sesi çıkmadı.

“Malikâne’de dikkat dağıtıcı operasyonlar düzenleyecegiz” dedi Piter. “Atreides veliahtına suikast yapılacak, suikast başarılı olabilir.”

“Piter,” diye gürledi Baron. “Bana—”

“Kazaların olabileceğini söyledim,” dedi Piter. “Saldırı gerçek gibi görünmeli.”

“Ama o çocuğun bedeni öyle genç ve tatlı ki,” dedi Baron. “Aslında elbette potansiyel olarak babasından daha tehlikeli ... cadı annesinin onu eğitmesi yüzünden. Kahrolası kadın! Şey, pekâlâ, lütfen devam et, Piter.”

“Hawat onun peşine bir casus taktığımızı sezecek,” dedi Piter. “Şüpheleneceği ilk kişi Dr. Yueh olacak, ki doktor gerçekten casusumuz. Ama Hawat doktorumuzun geçmişini araştırmış ve onun bir Suk Okulundan İmparatorluk Koşullandırmasıyla mezun olduğunu – İmparatoru bile tedavi etmesine yetecek kadar güvenilir olduğunu – öğrenmişti. İmparatorluk Koşullandırmasına çok güvenilir. Bunun en üst koşullandırma olduğuna, bu koşullandırmayı almış birinin öldürülmeden değişmeyeceğine inanılır. Bununla birlikte, bir zamanlar birinin söylediği gibi, uygun bir kaldırıcı verildiğinde bir gezegeni bile hareket ettirmek mümkündür. Biz doktoru hareket ettirecek kaldırıcı bulduk.”

“Nasıl?” diye sordu Feyd-Rautha. Bu mesele çok ilgisini çekmişti. İmparatorluk Koşullandırmasının bozulamayacağını *herkes* bilir!

“Başka zaman öğrenirsin,” dedi Baron. “Devam et, Piter.”

“Ama biz Yueh’in yerine,” dedi Piter, “Hawat’ın karşısına son derece ilginç bir şüpheliyi çıkaracağız. Bu şüpheli kadının cüretkârlığı Hawat’ın dikkatini çekecek.”

“Kadın mı?” diye sordu Feyd-Rautha.

“Leydi Jessica’nın ta kendisi,” dedi Baron.

“Son derece güzel, değil mi?” diye sordu Piter. “Hawat’ın akıllı bu olasılık yüzünden öyle karışacak ki, mentatlık forksiyonunu doğru dürüst yapamaz olacak. Onu öldürmeye bile kalkabilir.” Piter kaşlarını çatı. “Ama bunu başarabileceğini sanmıyorum.”

“Başarmasını istemezsin, değil mi?” diye sordu Baron.

“Dikkatimi dağıtmayın,” dedi Piter. “Hawat’ın akıllı Leydi Jessica ile meşgulken dikkatini daha fazla dağıtmak için birkaç garnizon kasabasında isyan benzeri şeyler çıkaracağız. Bunlar bastırılacak. Dük güvenliğini giderek daha da güçlendirdiğine inanmalı. Sonra, uygun zaman gelince, Yueh’e haber verecek ve ana kuvvetlerimizi harekete geçireceğiz ... şey ...”

“Devam et, ona her şeyi anlat,” dedi Baron.

“Harkonnen üniformaları giymiş iki sardokar lejyonu sayesinde güçlenmiş olarak saldıracağız.”

“Sardokarlar ha!” diye soludu Feyd-Rautha. Düşünceleri dehşet verici imparatorluk birliklerine, Padişah İmparator’a bağlı o fanatik askerlere, acımasız katillere yoğunlaşmıştı.

“Sana ne kadar güvendiğimi görüyorsun Feyd,” dedi Baron. “Duydukların hakkında en ufak bir ima bile diğer Büyük Hanedanlardan hiçbirisi tarafından öğrenilmemeli, yoksa Konsey İmparatorluk Hanedanına karşı birleşebilir ve kaos çıkar.”

“Temel nokta şu,” dedi Piter: “Harkonnen Hanedanı İmparatorluğun pis işlerini yapmaya alışık olduğu için büyük bir avantaja sahibiz. Bu tehlikeli bir avantaj elbette, ama ihtiyatlı bir şekilde kullanılırsa Harkonnen Hanedanının İmparatorlukta diğer tüm Hanedanlardan daha zengin olmasını sağlayacak.”

“Söz konusu servetin ne kadar büyük olduğunu bilmiyorsun Feyd” dedi Baron. “Hayal bile edemezsin. Başlangıç olarak, CHOAM şirketinde geri alınamaz yöneticiliğe sahip olacağız.”

Feyd-Rautha başını sallayarak onayladı. Bütün mesele zenginlikti. CHOAM ise zenginliğin anahtarıydı, her soylu Hanedan, yöneticiliklerinin gücü oranında şirketin kasasından faydalanırdı. Bu CHOAM yöneticilikleri –İmparatorlukta siyasi gücün somut örnekleriydi– Konsey’deki oyların kayışına göre değişir, böylece şirket İmparator ve onun destekçilerine karşı dengesini korurdu.

“Dük Leto,” dedi Piter, “çölün sınırında yaşayan bir avuç Fremen pisliğin yanına kaçmaya çalışabilir. Veya onların yanında güvende olacaklarını sanarak, ailesini oraya göndermeye çalışabilir. Ama bu yol Majestelerinin ajanlarından biri – gezegenin ekolojisti tarafından kesildi. Onu belki hatırlarsın – Kynes.”

“Feyd onu hatırlıyor,” dedi Baron. “Devam et.”

“Salyalarınızın akması hoş bir görüntü değil Baron,” dedi Piter.

“Devam et, sana emrediyorum!” diye gürledi Baron.

Piter omuzlarını silkti. “Eğer işler planlandığı gibi giderse,” dedi, “Harkonnen Hanedanı bir standart yıl içinde Arrakis’te bir altımar kuracak. Amcanız bu tımarın idaresini üstlenecek. Arrakis’i onun özel temsilcisi yönetecek.”

“Böylece kazancımız artacak,” dedi Feyd-Rautha.

“Evet,” dedi Baron. *Bu çok adil,* diye düşündü. *Arrakis’i biz ehlileştirdik ... çölün eteklerinde saklanan bir avuç melez Fremen köpeği dışında ... ve o gezegene en az yerel işçi grupları kadar bağlı olan birtakım ehlileşmiş kaçakçılar dışında.*

“Ve Büyük Hanedanlar Atreidesleri Baron’un yok ettiğini bilecek,” dedi Piter. “Bunu bilecekler.”

“Bilecekler,” diye soludu Baron.

“En güzeliyse şu,” dedi Piter. “Bunu Dük’ün kendisi de bilecek. Şimdiden biliyor. Tuzağı hissedebiliyor.”

“Dük’ün bildiği doğru,” dedi Baron, sesinde bir keder izi vardı. “Bu onun hiçbir işine yaramayacak, ama biliyor ... en acısı da bu.”

Baron Arrakis küresinden uzaklaştı. Gölgelemin içinden çıktığında cüssesi gözler önüne serildi – iğrenç bir şekilde fazlasıyla şişmişti. Giysisinin kara kıvrımlarının altındaki kabartılar, bu yağların bir kısmının gövdesine bağlanmış portatif süspansörler tarafından taşındığını gösteriyordu. Ağırlığı belki iki yüz standart kiloydu, ama ayakları en fazla elli kiloyu taşıyordu.

“Acıktım,” diye homurdandı Baron. Yüzüklerle dolu bir eliyle şişkin dudaklarını sildi ve yağ tabakalarının arasına gömülü gözlerini eğip oturan Feyd-Rautha’ya baktı. “Söyle de yiyecek göndersinler tatlım. Yatmadan önce yemek yiyelim.”

Bıçağın Azizesi Alia şöyle konuştu: “Rahibe Ana, bakire bir tanrıçanın dokunulmaz ihtişamıyla bir cariye'nin baştan çıkarıcı düzenbazlığını birleştirmek zorundadır ve gençliğin verdiği güçler devam ettiği sürece bu niteliklerin gerilimini korumalıdır. Çünkü gençlik ve güzellik yitip gittiğinde, bir zamanlar gerilimin işgal ettiği ortadaki yerin artık kurnazlık ve beceriklilik pınarına dönüştüğünü görecektir.”

— PRENSES İRULAN

Müeddib: Aile Tefsirleri

“Pekâlâ Jessica, kendini savunmak için ne söyleyeceksin?” diye sordu Rahibe Ana.

Caladan Şatosu'nda, Paul'ün çetin sınavdan geçtiği günün batmaya yüz tuttuğu bir anıydı. Paul hemen yandaki ses geçirmez Meditasyon Odası'nda beklerken iki kadın Jessica'nın oturma odasında başbaşıydı.

Güneye bakan pencerelerin önünde dikilen Jessica çayırlar ve ırmak boyunca akşamın kızaran renklerine bakıyor, ama görmüyordu. Rahibe Ana'nın sorusunu duydu, ama işitmedi.

Bir zamanlar bir sınav daha olmuştu – uzun yıllar önce. Saçları bronz rengi ve bedeni ergenlik çağı rüzgârlarının eziyetine uğramış sıksa bir kız, Wallach IX.'taki Bene Gesserit okulunun Başgözetmeni Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın çalışma odasına girmişti. Jessica gözlerini aşağıya eğip sağ eline baktı, parmaklarını esnetti, hissettiği acıyı, dehşeti ve öfkeyi anımsamıştı.

“Zavallı Paul,” diye mırıldandı.

“Sana bir soru sordum Jessica!” Yaşlı kadının sesi huysuz ve bu yurgandı.

“Ne? Şey ...” Dikkatini geçmişten çekip alan Jessica yüzünü Rahibe Ana’ya döndü, yaşlı kadın sırtını batıya bakan iki pencerenin arasındaki duvara vermiş bir şekilde oturuyordu. “Ne söylememi istiyorsunuz?”

“Ne söylemeni mi istiyorum? Ne söylemeni mi istiyorum?” Yaşlı kadının sesinde acımasız bir taklitscilik vardı.

“Oğlum oldu, ne olmuş yani!” diye patladı Jessica. Öfkelenmesi için kasıtlı olarak tahrik edildiğinin farkındaydı.

“Sana Atreideslere yalnızca kız çocuk doğurman söylenmişti.”

“Ama Dük için öylesine önemliydi ki,” dedi Jessica yalvaran bir sesle.

“Ve sen de gururuna kapılarak Kuisatz Haderah’ı doğurabileceğini düşündün!”

Jessica çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. “Bunun mümkün olabileceğini sezdim.”

“Senin tek düşüncen Düküne erkek evlat verip onu mutlu etmektir!” diye sertçe sözünü kesti yaşlı kadın. “Ama onun arzularının bu işle ilgisi yok. Bir Atreides kızı bir Harkonnen veliahtıyla evlenebilir, böylece aradaki boşluk kapanırdı. Ama sen işleri içinden çıkılmaz halesoktun. Şimdi her iki hanedanla da kan bağıını yitirebiliriz.”

“Siz kusursuz değilsiniz, yanılabilirsiniz,” dedi Jessica. Yaşlı gözlerin dik bakışlarına cesurca karşılık verdi.

Sonunda yaşlı kadın mırıldandı: “Neyse, olan oldu artık.”

“Kararımdan asla pişmanlık duymayacağıma yemin ettim.”

“Aman ne soyluca,” diye küçüksedi Rahibe Ana. “Pişmanlık duymayacakmış. Kellene ödül konmuş bir firari olduğunda, herkes seni ve oğlunu öldürmek için peşine düştüğünde görürüz bakalım.”

Jessica’nın benzi attı. “Başka seçenek yok mu?”

“Seçenek mi? Bir Bene Gesseritin soracağı soru mu bu?”

“Sizden tek istediğim üstün yeteneklerinizi kullanarak geleceği görmeniz.”

“Geleceğe dair gördüğüm şey, geçmişte gördüğümün aynısı. İşlerimizin nasıl yürüdüğünü iyi bilirsin Jessica. Irk kendi ölümlülüğünü bilir ve kalıtımının hareketsizleşip bozulmasından korkar. Kanımız-

da var bu – genetik soyları bir plan olmaksızın birbiriyle karıştırma dürtüsü. İmparatorluk, CHOAM Şirketi, bütün Büyük Hanedanlar – hepsi de selin aktığı yolda duran enkaz parçacıklarından başka bir şey değil.”

“CHOAM,” diye mırıldandı Jessica. “Arrakis’ten elde edilecek yağmanın nasıl paylaşılacağı şimdiden kararlaştırılmıştır herhalde.”

“CHOAM zamanımızın rüzgârgülünden başka bir şey değil. İmparator ve dostları şu anda CHOAM yöneticilik oylarının yüzde ellidokuz nokta altmışbeşine sahip. Kesinlikle kazanç kokusu alıyorlar; aynı kokuyu alanların sayısı arttıkça İmparator’un oylamalarındaki gücü de artacak. Tarihin düzeni budur, kızım.”

“Tam da şu anda ihtiyacım olan şey buydu,” dedi Jessica. “Bir tarih dersi.”

“Alay etme kızım! Etrafımızı hangi güçlerin sardığını çok iyi biliyorsun. Medeniyetimizde üç güç odağı var: İmparatorluk Ailesine karşı Konseyin Büyük Hanedanlar Federasyonu ve ikisinin arasında yıldızlararası taşımacılığı kahrolası tekelinde tutan Lonca. Siyasette bütün yapılar arasında en kolay bozulabileni sacayağıdır. Genelde bilime sırt çeviren feodal ticaret kültürünün yarattığı karışıklıklar olmasa bile işler yeterince berbattır.

Jessica acı acı konuştu: “Sele kapılmış giden minicik yongalar – ve buradaki yonga Dük Leto, oğlu ve–”

“Kapa çeneni kızım. Bu işe girerken ne kadar kırılgan bir sınırdı yürüdüğünü çok iyi biliyordun.”

“Ben Bene Gesseritim. Yalnızca hizmet etmek için yaşarım,” diye alıntı yaptı Jessica.

“Gerçeğe hizmet için,” diye tamamladı yaşlı kadın. “Şimdi yapmayı umabileceğimiz tek şey, olayın bir yanardağ püskürmesinden her şeyi kapsayan genel bir yangına dönüşmesini önlemek ve önemli kan soylarının kurtarabileceğimiz kadarını kurtarmak.”

Jessica gözlerini kapattı, gözkapaklarının ardında biriken gözyaşlarının baskısını hissediyordu. İçsel titremesini, dışsal titremeleri, düzensiz solumasını, hızlanan nabzını ve avuçlarının terlemesini kontrol altına almaya çabaladı. Ardından şöyle dedi: “Hatamın bedelini ödeyeceğim.”

“Ve oğlun da seninle birlikte ödeyecek.”

“Onu elimden geldiğince koruyacağım.”

“Korumak mı!” dedi yaşlı kadın öfkeyle. “Bunun zayıflık doğuracağını iyi biliyorsun! Eğer oğlunu çok fazla korursan, Jessica, büyüyüp herhangi bir yazgıyı gerçekleştirecek kadar güçlenemez asla.”

Sırtını dönüp uzaklaşan Jessica pencereden dışarıya, güçlenen karanlığa baktı. “Arrakis gezegeni gerçekten de o kadar kötü mü?”

“Yeterince kötü, ama tamamen kötü değil. Missionaria Protectiva orada yayıldı ve orayı biraz yumuşattı.” Rahibe Ana yavaşça ayağa kalktı, giysisinin bir kıvrımını düzeltti. “Oğlanı buraya çağır. Kısa bir süre içinde gitmek zorundayım.”

“Gitmek zorunda mısınız?”

Yaşlı kadının sesi yumuşadı. “Jessica, kızım, keşke yerine geçebilsem ve çektiğin sıkıntıları üstlenebilsem. Ama her birimiz kendi yolumuzu çizmeliyiz.”

“Biliyorum.”

“Seni öz kızlarımdan biriymişsin gibi severim, ama sevgimin beni görevimi yapmaktan alıkoymasına izin veremem.”

“Durumunuzu ... anlıyorum.”

“Jessica, ne yaptığını ve neden yaptığını – bunu ikimiz de biliyoruz. Ama seni sevdiğim için şunu söylemek zorundayım ki, oğlunun Bene Gesserit Bütünlüğü olması ihtimali çok düşük. Bu konuda çok fazla umuda kapılmana izin verme.”

Jessica hayır anlamında başını salladığında göz kenarlarındaki gözyaşı damlaları titreşti. “Bana yine kendimi küçük bir kız gibi hissettiriyor – ilk dersimi ezberletiyorsunuz.” Güçlkle konuşmayı sürdürdü: “İnsanlar asla hayvanlara boyun eğmemelidir.” Kesik bir hıçkırıyla sarsıldı. “Öyle yalnızım ki,” diye fısıldadı.

“Sınavlardan biri olmalı bu,” dedi yaşlı kadın. “İnsanlar genellikle daima yalnızdır. Şimdi oğlanı çağır. Uzun ve korkutucu bir gün geçirdi. Ama düşünüp hatırlamak için yeterli zamanı oldu ve ona şu rüyalarıyla ilgili başka sorular sormalıyım.”

Jessica başını sallayarak onayladı ve Meditasyon Odası’nın kapısına gidip açtı. “Paul, gelir misin?”

Paul dikbaşı bir yavaşlıkla yürüdü. Annesine sanki bir yabancıymış gibi baktı. Rahibe Ana'ya baktığındaysa gözlerini bir dikkat peçesinin ardına gizlemişti ve bu kez ona başıyla selam verdi, onu kendi eşiti olarak kabul ettiğini gösteren bir selamdı bu. Annesinin kapıyı arkasından kapattığını işitti.

"Genç adam" dedi yaşlı kadın, "şu rüya meselesine geri dönelim."

"İstediğin nedir?" diye sordu Paul.

"Her gece rüya görüyor musun?"

"Hatırlamaya değer rüyalar değil. Gördüğüm tüm rüyaları hatırlayabilirim, ama bazıları hatırlamaya değer, bazıları da değil."

"Farkı nasıl anlıyorsun?"

"Sadece biliyorum."

Jessica'ya bir göz atan yaşlı kadın tekrar Paul'e baktı. "Dün gece rüyanda ne gördün? Hatırlamaya değer miydi?"

"Evet." Paul gözlerini kapadı. "Bir mağara gördüm ... ve su ... Orada bir kız var – incecikti, iri gözlü. Gözleri masmaviydi, akları yok. Onunla konuşuyor ve senden bahsediyorum, Caladan'da Rahibe Ana'yı gördüğümü söylüyorum." Paul gözlerini açtı.

"Peki bu tuhaf kıza beni gördüğünü söylediğinde bugünü mü kastediyordun?"

Paul bunu biraz düşündükten sonra konuştu: "Evet, kıza senin geldiğini ve üstüme tuhaflik damgası bastığını söyledim."

"Tuhaflik damgası," diye soludu kadın ve Jessica'ya kısa bir bakış atıp dikkatini Paul'e çevirdi. "Paul, şimdi içtenlikle söyle. Rüyalarda gördüğün olaylar sonradan sık sık aynen gerçekleşiyor mu?"

"Evet. Ve o kıızı daha önce de rüyamda görmüştüm."

"Ya? Onu tanıyor musun?"

"Tanışacağım."

"Bana ondan bahsetsene."

Paul yine gözlerini kapattı. "Korunak olarak kullanılan kayalıklar içinde küçük bir yerdeyiz. Vakit neredeyse gece, ama hava sıcak ve kayaların arasındaki bir boşluktan bakınca dışarıdaki kumları görüyorum. Biz ... bir şeyi bekliyoruz ... benim birileriyle tanışmaya gitmemi bekliyoruz. Kız korkuyor, ama bunu benden gizlemeye çalışı-

yor ve ben de heyecanlıyım. ‘Bana anayurdunun denizlerinden bahsetsene, Usûl’⁹ diyor.” Paul gözlerini açtı. “Ne tuhaf, değil mi? Benim anayurdum Caladan. Usûl diye bir gezegeni hiç duymadım.”

“Rüyada başka bir şey gördün mü?” diye sordu Jessica.

“Evet. Belki de kız bana Usûl diyordu,” dedi Paul. “Bu şimdi aklıma geldi.” Yine gözlerini kapattı. “Denizlerden bahsetmemi istiyor. Elini tutuyorum. Ona bir şiir okuyacağımı söylüyorum. Ona şiiri okuyorum, ama bazı sözcüklerin anlamını açıklamam gerekiyor – kumsal, dalga, deniz yosunu ve martılar gibi sözcüklerin.”

“Hangi şiir bu?” diye sordu Rahibe Ana.

Paul gözlerini açtı. “Gurney Halleck’in kederli zamanlar için söylediği senfonik şiirlerinden biri.”

Paul’un arkasında duran Jessica şiiri okumaya başladı:

Anımsıyorum kumsaldaki ateşin tuzlu dumanını
Ve gölgeleri çamların altındaki
Yoğun, berrak ... hareketsiz
Denize uzanan toprak parçasına tünemiş martılar,
Yeşilin üstündeki beyazlıklar
Esiyor çamların arasından bir rüzgâr
Dalgalandırmak için gölgeleri
Kanatları açıp havalanıyor martılar
Gökyüzünü kaplıyor tiz çıgıllıklar.
Rüzgârın sesini duyuyorum
Esiyor kumsalımız boyunca,
Köpüklü dalgaları görüyorum
Ve ateşimizi yakarken deniz yosunlarını.

“İşte buydu,” dedi Paul.

Yaşlı kadın Paul’e uzun uzun baktı ve ardından konuştu: “Genç adam, bir Bene Gesserit Gözetmeni olarak Kuisatz Haderah’ı, gerçekten bizden biri olabilecek erkeği arıyorum. Annen sende bu ola-

⁹ *Usûl*: “Asıllar; kökler; bir ilmin veya tekniğin asıl konusundan önce öğrenilmesi gereken esas, başlangıç bilgisi; başlangıç; yol; yöntem; düzen” anlamına gelen bu Arapça sözcüğe Frank Herbert’in verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

sılığı görüyor, ama o bir annenin gözüyle bakıyor. Bu olasılığı ben de görüyorum, ama daha fazlasını değil.”

Kadın sessizleşti ve Paul kendisinin konuşmasını beklediğini fark etti. Ama o da sustu.

Bir süre sonra konuşan kadın oldu: “Nasıl istersen. İçinde derinlikler olan birisin, bunu kabul ediyorum.”

“Artık gidebilir miyim?” diye sordu Paul.

“Rahibe Ana’nın sana Kuisatz Haderah hakkında söyleyebileceklerini dinlemek istemez misin?” diye sordu Jessica.

“Kuisatz Haderah olmak isteyenlerin öldüğünü söyledi.”

“Ama sana niye başaramadıkları konusunda birkaç ipucu verebilirim,” dedi Rahibe Ana.

İpucuymuş, diye düşündü Paul. *Oysa aslında hiçbir şey bilmiyor.* “Ver o zaman,” dedi.

“Küfretseydin?” Çarpık bir şekilde gülümseyen kadının kırışıklarla kaplı yaşlı yüzü gerildi. “Pekâlâ: ‘Boyun eğen hükmeder.’ ”

Paul şaşırdı, kadın anlamın içindeki gerilim gibi çok temel şeylerden bahsediyordu. Annesinin ona hiçbir şey öğretmediğini sanıyordu galiba?

“Bu bir ipucu mu oluyor?” diye sordu.

“Buraya sözcükler üzerine atışmalar ya da onların anlamına dair kaçamak konuşmalar yapmaya gelmedik,” dedi yaşlı kadın. “Söğüt rüzgâra boyun eğer ve gelişip büyür, ta ki günün birinde bir sürü söğüt haline gelene, rüzgâra karşı bir duvar oluşturana kadar. İşte budur söğüdün amacı.”

Paul gözlerini kadına dikip baktı. Söylediği *amaç* sözcüğü sanki kendine fiziksel bir darbe indirmiş ve içine o korkunç amacı yeniden bulaştırmış gibi hissetti. İçinde ona karşı aniden bir öfke kabardı: Yavan laflar söyleyip duran o budala yaşlı cadı.

“Benim Kuisatz Haderah olabileceğimi söylüyorsun,” dedi. “Benim hakkımda konuşup duruyorsun, ama babama nasıl yardım edebileceğimiz konusunda tek kelime bile etmedin. Anneme söylediklerini duydum. Sanki babam ölmüş gibi konuşuyordun. Ama o ölmedi!”

“Baban için yapılabilecek bir şey olsa yapardık,” diye homurdandı yaşlı kadın. “Belki seni kurtarabiliriz. Şüpheli, ama bir ihtimal olabilir. Fakat baban için hiçbir şey yapamayız. Bunu bir hakikat olarak kabul ettiğinde gerçek bir Bene Gesserit dersi öğrenmiş olacaksın.”

Paul bu sözlerin annesini nasıl da sarstığını fark etti. Yaşlı kadına öfkeyle baktı. Babası hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebiliyordu? Onu böyle kesin konuşturabilen şey neydi? Aklının derinlikleri öfkeyle kaynaştı.

Rahibe Ana Jessica’ya baktı. “Onu Yöntemi kullanarak eğitmişsin, bunun izlerini görebiliyorum. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapar ve kurallara boş verirdim.”

Jessica başını sallayarak onayladı.

“Şimdi, seni uyarıyorum,” dedi yaşlı kadın, “eğitimin her zaman ki düzenine uymana gerek yok. Kendi güvenliği açısından Ses’i öğrenmesi gerekiyor. Şimdiden bir şeyler biliyor, ama çok daha fazlasını öğrenmesi gerektiğini ikimiz de biliyoruz ... Hayatı buna bağlı.” Birkaç adım atarak Paul’e yaklaştı ve başını eğip aşağıya, ona baktı. “Hoşça kal genç insan. Umarım yaparsın. Ama yapamazsan – biz yine de başaracağız.”

Bir kez daha Jessica’ya baktı. Birbirleri arasında bir anlayış kıvılcımı çaktı. Sonra yaşlı kadın giysisinin eteklerini hışırdatarak ve dönüp arkasına bir kere bile bakmadan odadan hızla çıkıp gitti. Odayı ve içindekileri daha şimdiden düşüncelerinden çıkarıp atmıştı bile.

Ama Jessica, sırtını dönüp giderken bir an için Rahibe Ananın yüzünü görebilmişti. Kırışık yanaklarında gözyaşları vardı. O gözyaşları, o gün aralarında konuştukları ya da ima ettikleri her şeyden daha kaygılandırıcıydı.

Müeddib'in Caladan'da yaşıtı oyun arkadaşı olmadığını okumuştunuz. Tehlikeler çok fazlaydı. Ama Müeddib mükemmel yoldaş-öğretmenlere sahipti. Saz şairi ve savaşçı Gurney Halleck vardı; bu kitabı okurken Gurney'in bazı şarkılarını da okuyacaksınız. Thufir Hawat vardı, yaşlı mentat, Padişah İmparatorun bile kalbine korku salan Suikastçılar Ustası. Ginazlı Kılıçustası Duncan Idaho vardı; ihanet açısından karanlık, ama bilgelik açısından ışıltılı Dr. Wellington Yueh; oğluna Bene Gesserit Yöntemiyle rehberlik eden Leydi Jessica ve elbette, baba olarak nitelikleri uzun süredir göz ardı edilen Dük Leto vardı.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Çocukluk Tarihi

Caladan Şatosu'nun eğitim salonuna süzülen Thufir Hawat kapıyı usulca kapadı. Bir an için durdu; kendini yaşlı, yorgun, yıpranmış hissediyordu. Eski Dük'ün hizmetindeyken yaralanmış olan sol bacağını ağrıyordu.⁹ Üç nesildir bunların yanındaım, diye düşündü.

Çatı pencerelerinden akan öğle ışığıyla apaydınlık olmuş geniş odayı gözleriyle taradığında çocuğun sırtı kapıya dönük halde oturduğunu gördü, önündeki L şeklindeki masanın üstüne yığılmış sayfalar ve haritalara yoğunlaşmıştı.

Bu çocuğa otururken sırtını asla bir kapıya dönerek oturmaması gerektiğini kaç kez söylemem gerekecek? Hawat boğazını temizledi.

Sayfaların üstüne eğilmiş olan Paul doğrulmadı.

Çatı pencerelerinin üzerinden bir bulut geçti. Hawat tekrar boğazını temizledi.

⁹ Thufir Hawat'ın bu yarayı aldığı boğa dövüşü hatırlamak için bkz. *Dune: Atreides Hanedanı*, s. 423-32 ve özellikle s. 428. – ed.

Paul doğruldu ve arkasına dönmeden konuştu. “Biliyorum. Sırtımı bir kapıya dönmüş oturuyorum.”

Hawat kendini tutmasa gülümseyecekti. Uzun adımlarla yürümeye başladı.

Paul başını kaldırdı ve masanın köşesine gelip bekleyen o kır saçlı ihtiyara baktı. Hawat’ın gözleri esmer ve derin kırışıklar taşıyan bir yüze yerleştirilmiş iki dikkat havuzu gibiydi.

“Koridordan gelişini duymuştum” dedi Paul, “kapıyı açışını da.”

“Çıkardığım sesler taklit edilebilir.”

“Farkı anlardım.”

Haklı olabilir, diye düşündü Hawat. Cadı annesi ona etkili bir eğitim veriyordur, şüphesiz. O değerli okulunun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum? Belki de o yaşlı Gözetmeni göndermelerinin sebebi budur – sevgili Leydi Jessica’mızı hizaya sokmak.

Paul’ün karşısına geçen Hawat bir sandalye çekip kapıyı görebileceği şekilde oturdu. Bunu yüzü kapıya çevirmeyi vurgulayan bir tavırla yapmıştı; arkasına yaslanıp odayı inceledi. Eşyaların büyük bölümü çoktan Arrakis’e gönderildiği için içerisi ona tuhaf ve yabancı bir yer gibi geldi. Geride bir okuma masası, hareketsiz kristal prizmalarıyla bir eskrim aynası ve onun yanında bir idman mankeni kalmıştı; üstü yamalarla kaplı ve içi doldurulmuş manken, savaşlarda yıpranıp sakat kalmış yaşlı bir piyade erine benziyordu.

Tıpkı benim gibi, diye düşündü Hawat.

“Thufir, ne düşünüyorsun?” diye sordu Paul.

Hawat çocuğa baktı. “Yakında hepimizin buradan gideceğini ve burayı bir daha asla görmeyeceğimizi düşünüyordum.”

“Buna üzülüyor musun?”

“Üzölmek? Saçma! Dostlardan ayrılmak üzücüdür. Bir mekân yalnızca bir mekândır.” Masadaki haritalara baktı. “Ve Arrakis de sadece başka bir mekân.”

“Babam nasıl olduğumu öğrenmen için mi gönderdi seni?”

Hawat kaşlarını çattı – çocuğun kendine özgü gözlem yöntemleri vardı. Başını sallayarak onayladı. “Kendisi gelse daha iyi olurdu diye düşünüyorsun, ama biliyorsun ki çok meşgul. Daha sonra gelecek.”

“Arrakis’teki fırtınalar üstüne bir şeyler okuyordum.”

“Fırtınalar? Anlıyorum.”

“Anladığım kadarıyla berbatlarmış.”

“Berbat ne kelime. O fırtınalar altı yedi bin kilometrelik düzlükler boyunca gelişir, kendilerine bir itme gücü sağlayacak her şeyle beslenirler – coriolis gücüyle, diğer fırtınalarla, içinde bir enerji kırıntısı olan her şeyle. Hızları saatte yedi yüz kilometreye ulaşabilir, yollarına çıkan her şeyi alıp götürürler; kumu, tozu, her şeyi. Eti kemikten sıyrıp kemiği kıymık kıymık parçalayabilirler.”

“Niye hava durumu kontrol sistemleri yok?”

“Arrakis kendine özgü sorunlara sahip, maliyetler daha yüksek, üstelik tesislere bakım gerekiyor ve benzeri meseleler var. Lonca uydu kontrolü için çok yüksek bir para istiyor ve babanın Hanedanı çok zengin olanlardan biri değil evlat. Bunu biliyorsun.”

“Hiç Fremen gördün mü?”

Bugün çocuğun düşünceleri her tarafa hızla gidip geliyor, diye düşündü Hawat.

“Muhtemelen görmüşümdür. Grabenlerde ve çanaklarda yaşayan halk, onlar hakkında çok az şey anlatır. Uzun ve bol dökümlü giysiler giyer, herhangi bir kapalı mekâna girdiklerinde pis kokuları her yanı sarar. Kokmalarının sebebi damıtıcı-giysi dedikleri ve vücut sularını tekrar tekrar kullanmalarını sağlayan giysileridir.”

Paul yutkundu, birden ağzındaki nemin farkına varmış ve susuzluğa dair gördüğü bir rüyayı anımsamıştı. O halkın kendi vücut sularını defalarca kullanmak zorunda kalacak kadar susuzluk çekmesi bir perişanlık hissiyle birlikte çocuğun içini karartmıştı. “Orada su değerliymiş,” dedi.

Hawat başını sallayarak bu sözü onaylarken düşündü: *Belki de o gezegenin ne kadar tehlikeli bir düşman olduğunu anlatmayı başarıyorum. Oraya zihinlerimizde bu uyarı olmaksızın gitmek delilik olur.*

Paul başını kaldırıp çatı penceresine baktı, yağmurun başladığını fark etmişti. Gri metacamin üstüne yayılan ıslaklığı gördü. “Su” dedi.

“Suya verilen büyük değeri öğreneceksin,” dedi Hawat. “Gerçi Dük’ün oğlu olduğundan asla susuzluk çekmeyeceksin, ama susuzluğun baskısını etrafında daima göreceksin.”

Paul diliyle dudaklarını ıslattı, aklına bir hafta öncesi, Rahibe Ana'nın yaptığı sınav gelmişti. O da suya duyulan ölümcül açlık konusunda bir şeyler söylemişti.

"Cenaze ovalarını öğreneceksin," demişti yaşlı kadın. "o bomboş yabanılığı, baharat ve kumsoluçanlarından başka hiçbir şeyin olmadığı o çorak toprakları. Güneşin göz kamaştırıcılığını azaltmak için gözlerinin altını boyayacaksın. Senin için sığınak, rüzgârdan ve gözlerden uzak kuytu delikler anlamına gelecek. Topter, yer-aracı ya da binek hayvanı olmaksızın iki ayağının üzerinde yollara düşeceksin."

Paul'ü asıl etkileyen şey kadının sözlerinden çok ses tonu olmuştu – melodikti ve dalgalanıyordu.

"Arrakis'te yaşadığında," demişti kadın, "halâ,[¶] diyarlar ıssızdır. Aylar senin dostun, güneş ise düşmanın olacak."

Paul annesinin kapının dışında beklediği yerden ayrılıp arkadan kendisine yaklaştığını hissetmiş olduğunu anımsadı. Annesi Rahibe Ana'ya bakıp sormuştu: "Sizce hiç umut yok mu Muhterem Efendimiz?"

"Babası için hayır." Sonra yaşlı kadın elini sallayarak Jessica'yı susturmuş, gözlerini aşağıya, Paul'e dikip bakmıştı. "Şunu hafızana kazı, evlat: Dünya dört şeyin üzerinde durur ..." İri eklemlili dört parmağını havaya kaldırmıştı. "... bilgelerin ilmi, yücelerin adaleti, haklıların duası ve yiğitlerin cesareti. Ama hükmetme sanatını bilen bir hükümdar olmazsa ..." Parmaklarını kapatıp yumruğunu sıkırmıştı. "... bunlar hiçbir işe yaramaz. *Bunu* bağlı olacağın ilim haline getir!"

Rahibe Ana'yla geçirdiği o günden sonra bir hafta geçmişti. Kadının sözlerinin anlamını daha yeni yeni kavramaya başlıyordu. Şimdi, Thufir Hawat ile birlikte eğitim salonunda otururlarken Paul, ani bir korkuya kapıldığını hissetti. Başını çevirip baktığında mentatin şaşkın bir şekilde kaşlarını çatmış olduğunu gördü.

"Böyle uzun uzun nerelere dalıp gittin?" diye sordu Hawat.

"Rahibe Ana ile tanıştın mı?"

[¶] Halâ: "Boş, ıssız, sahipsiz," anlamındaki bu Arapça sözcüğe Frank Herbert'in verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

“İmparator’un Gerçeğisöyleteni olan cadıyla mı?” Hawat’ın gözleri ilgiyle parladı. “Evet, tanıştım.”

“O...” Paul duraksadı, Hawat’a sınavdan bahsetmeye çalıştığında bunu yapamadığını fark etti. İçinde yerleştirilen engeller çok derinlere iniyordu.

“Evet? Ne yaptı?”

Paul iki derin nefes aldı. “Bir şey söyledi.” Gözlerini kapayıp sözcükleri aradı ve konuşmaya başladığında yaşlı kadının ses tonunu kullandığının bilincinde değildi: “Sen, Paul Atreides, kralların torunu, bir Dük’ün oğlu olan sen, hükmetmeyi öğrenmelisin. Bu atalarından hiçbirinin öğrenemediği bir şey.” Paul gözlerini açtı ve konuşmaya devam etti: “Bunu söylemesi beni kızdırdı ve babamın koca bir gezegene hükmettiğini söyledim. O da bana ‘Gezegenini kaybediyor,’ dedi. Ben de babamın daha zengin bir gezegene sahip olacağını söyledim. ‘Onu da kaybedecek,’ dedi. Bunun üzerine babama koşup onu uyarmak istedim, ama Rahibe Ana onun çoktan uyarılmış olduğunu – sen, annem ve bir sürü kişi tarafından uyarıldığını söyledi.”

“Yeterince doğru,” diye mırıldandı Hawat.

“Öyleyse niye gidiyoruz?” diye sordu Paul.

“Çünkü bunu İmparator emretti. Çünkü o cadı casus ne derse desin, hâlâ biraz umut var. O yaşlı bilgelik pınarı başka ne inciler saçmış bakalım?”

Paul gözlerini indirip masanın altına, sıkıp yumruk haline getirmiş olduğu sağ eline baktı. Kaslarını yavaşça gevşetti. *Üzerimde bir şekilde baskı kurmuş,* diye düşündü. *Nasıl?*

“Hükmetmenin ne olduğunu ona söylememi istedi,” dedi Paul. “Ben de birinin emretmesi olduğunu söyledim. O da bana öğrendiğim bazı şeyleri unutmam gerektiğini söyledi.”

Yeterince doğru bir noktaya değinmiş, diye düşündü Hawat. Başını sallayarak Paul’e devam etmesini işaret etti.

“Bir hükümdarın zorlamayı değil, ikna etmeyi öğrenmesi gerektiğini söyledi. En iyi insanları çevresine çekmek için en güzel kahve ocağını açması gerektiğini söyledi.”

“Babanın Duncan ve Gurney gibi adamları nasıl kendine bağla-

diğını sanıyor ki?" diye sordu Hawat.

Paul omuzlarını silkti. "Sonra iyi bir hükümdarın, sahip olduğu dünyanın dilini öğrenmek zorunda olduğunu ve her dünyanın dilinin farklı olduğunu söyledi. Arrakis'te Galaç dilinin konuşulmadığını kastettiğini sandım, ama o bunu demek istemediğini söyledi. Kayaların ve büyüüp gelişen nesnelerin dilini, yalnızca kulaklarla işitilmeyen dili kastettiğini söyledi. Ben de bunun Dr. Yueh'in Hayatın Sırrı dediği şey olduğunu söyledim."

Hawat kıkırdadı. "Ne cevap verdi?"

"Galiba kızdı. Hayatın sırrının çözülecek bir problem değil, tecrübe edilecek bir gerçeklik olduğunu söyledi. Ben de Mentatlığın İlk Yasası'nı söyledim: 'Bir süreç onu durdurarak anlaşılmaz. Anlayış sürecin akışıyla birlikte gerçekleşmeli, ona katılmalı ve onunla birlikte hareket etmelidir.' Bu onu tatmin etmiş gibiydi."

Çocuk durumun üstesinden gelmiş görünüyor, diye düşündü Hawat, ama yaşlı cadı onu korkutmuş. Bunu niye yaptı acaba?

"Thufir," dedi Paul, "Arrakis, Rahibe Ana'nın söylediği kadar kötü bir yer mi?"

"Hiçbir yer o kadar kötü olamaz," dedi Hawat ve zorla gülümsedi. "Örneğin Fremenleri, çölün asi halkını ele alalım. İlk tahmini çözümleme olarak, oradaki Fremenlerin sayısının İmparatorluğun düşündüğünden çok, çok daha fazla olduğunu söyleyebilirim. Orada bir sürü halk yaşıyor evlat: çok kalabalık bir halk ve ..." Hawat kaslı parmaklarından birini kaldırıp gözünün yanında tuttu. "... Harkonnenlerden ölesiye nefret ediyorlar. Bundan kimseye bahsetmemelisin, evlat. Bunu sana söylüyorum, çünkü babanın yardımcısıyım."

"Babam Salusa Secundus'tan bahsetmişti," dedi Paul. "Biliyorsun, Thufir, anladığım kadarıyla orası Arrakis'e çok benziyor ... belki o kadar kötü değil, ama çok benziyor."

"Salusa Secundus'un günümüzdeki hali hakkında pek bir şey bilmiyoruz" dedi Hawat. "Sadece uzun süre önceki halini biliyoruz ... çoğunlukla. Ama bildiğimiz kadarıyla, bu konuda haklısın."

"Fremenler bize yardım edecek mi?"

"Bu bir olasılık." Hawat ayağa kalktı. "Bugün Arrakis'e doğru yola çıkıyorum. Bu arada, seni seven bu ihtiyar için kendine dikkat et,

olur mu? Şimdi iyi bir çocuk gibi buraya gel ve yüzün kapıya dönük otur. Şatoda herhangi bir tehlike olduğunu düşündüğüm için söylemiyorum; sadece bunu alışkanlık edinmeni istiyorum.”

Paul kalkıp masanın etrafından dolandı. “Bugün mü gidiyorsun?”

“Evet bugün ve yarın da sen gideceksin. Bir dahaki sefere yeni dünyanın topraklarında görüşeceğiz.” Paul’ün sağ kolunu tam pazusundan tuttu. “Bıçak kullanan kolunu serbest tut, olur mu? Ve kalkanının şarjı da dolu olsun.” Paul’ün kolunu bıraktı ve omzuna hafif hafif vurdu, sonra birden topuklarının üzerinde dönüp hızla kapıya doğru yürüdü.

“Thufir!” diye seslendi Paul.

Hawat döndü, açık duran kapının eşiğinde bekledi.

“Oturduğunda sakın sırtın herhangi bir kapıya dönük olmasın” dedi Paul.

Kırış kırış olmuş yaşlı yüze bir sırtış yayıldı. “Dönmem, evlat; emin olabilirsiniz.” Sonra kapıyı ardından usulca kapayarak çıktı.

Hawat’ın oturduğu yere oturan Paul masaya yayılmış sayfaları toparlamaya başladı. *Burada bir gün daha*, diye düşündü. Odaya, etrafına bakındı. *Gidiyoruz*. Gidecekleri fikri aniden ona ilk kez bu kadar gerçek geldi. Yaşlı kadının söylediği başka bir şeyi daha anımsadı, bir dünyanın pek çok şeyin toplamı olduğunu söylemişti – insanların, toprağın, büyüyüp gelişen nesnelerin, ayların, dalgaların, güneşlerin; *doğa* denilen bilinmez bir toplam, *şimdiye* dair herhangi bir kavrayışı olmayan muğlak bir toplam. *Şimdi nedir ki?* diye merak etti

Paul’ün karşısındaki kapı ansızın gürültüyle açıldı ve içeri çirkin, iri yarı bir adam sallanarak daldı, elleri silahlarla doluydu.

“Pekâlâ, Gurney Halleck, yeni silah ustası sen misin?”

Halleck kapıyı topuğuyla tekmeleyerek arkasından kapattı. “Buraya seninle oyun oynamaya gelmemi isterdin, biliyorum.” Odaya bakındığında Hawat’ın adamlarının bu işi çoktan halletmiş, mekânı bir Dükün veliahtı için güvenli hale getirmiş olduklarını fark etti. Faaliyetlerinin ufak tefek izlerini çevrede görmek mümkündü.

Paul bu hantal ve çirkin adamın yeniden harekete geçerek kucağında silahlarla yönünü değiştirip sendeleyerek okuma masasına gelişini izledi; Gurney’nin omzundaki dokuz telli baliseti gördü, çoklu-

mızrap sapın ucuna yakın bir noktada tellerin arasına sokulmuştu.

Halleck silahları masaya bıraktıktan sonra onları dizmeye başladı – meçler, şişler, kincallar, düşük hızlı mermiler atan sersemleticiler, kalkan kemerleri. Başını çevirip odanın diğer tarafındaki Paul'e gülmüserken yüzündeki mürekkep sarmaşığı yarası kıvrıldı.

"Demek bana bir günaydın bile demeyeceksin, seni küçük şeytan," dedi Halleck. "Peki, yaşlı Hawat'a ne yaptın? Koridorda yanımdan geçerken sanki düşmanının cenazesine giden biri gibi koşturuyordu."

Paul sıırıttı. Babasının adamları içinde en çok Gurney Halleck'ten hoşlanırdı; adamın tersliğini, muzipliğini, şakacılığını iyi biliyor ve onu kiralık bir askerden çok bir dost olarak görüyordu.

Halleck balisetini omzundan indirdi ve akort etmeye başladı. "Konuşmazsan konuşma," dedi.

Paul ayağa kalkıp ona doğru yürürken seslendi: "Pekâlâ, Gurney, dövüş idmanı yerine müzik mi yapacağız yoksa?"

"Yani bugün yaşlılara dil uzatılıyor," dedi Halleck. Enstrümanın tellerinden birini akort etmesinin ardından sonuçtan memnun kalmış bir şekilde başını salladı.

"Duncan Idaho nerede?" diye sordu Paul. "Bana silah kullanmayı öğretmeyecek mi?"

"Duncan Arrakis'e giden ikinci partinin başında," dedi Halleck. "Sana yalnızca kavgadan yeni çıkmış ve müzik yapmak için kaşınan zavallı Gurney kaldı." Başka bir telin akortunu yaptı, dinledi ve gülmüseddi. "Ayrıca konsey yeni bir karar aldı; çok berbat bir dövüşçü olduğun için sana müzik öğretmemize karar verdiler, hayatını boşa geçirmeyesin diye."

"Belki de en iyisi bana bir şarkı söyle," dedi Paul. "Böylece nasıl şarkı söylenmeyeceğine emin olmak istiyorum."

"Hah hah!" diye bir kahkaha patlattı Gurney ve Galacialı Kızları çalmaya başladı; şarkıyı söylerken çoklu-mızrap tellerin üstünde öyle hızlı geziniyordu ki yalnızca bulanık bir leke gibi görünüyordu.

Ohhhh, Galacialı kızlar

İnci karşılığında o işi yaparlar,

Ama su ister Arrakisli kızlar!
 Eğer arzuluyorsan soylu kadınlar
 Diyorsan ki alev alev yansınlar,
 Bir Caladanlının kızı denemeye değer!

“Mızrap kullanmayı bilmeyen biri için fena değil,” dedi Paul, “ama annem şatoda böyle açık saçık şarkılar söylediğini duyarsa, dış sura süs niyetine kulaklarını astırır.”

Gurney eliyle sol kulağını hafifçe çekti. “Güzel durmazlar ki, bu kulaklar tanıdığım bir delikanlının balisetiyle tuhaf şarkılar çalmaya uğraşmasını, anahtar deliklerinin ardından dinlemekten hırpalandılar.”

“Anlaşılan yatağında kum bulmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşsun,” dedi Paul. Masadan bir kalkan kemeri kapıp hızla beline taktı. “Madem öyle, haydi dövüşelim!”

Halleck gözlerini şaşırmış gibi iri iri açtı. “Ya! Demek o pis işi yapan senin günahkâr ellerindi! Bugün kolla kendini, genç efendi – kolla kendini.” Bir meç kapıp hızla havada savurdu. “İntikama susamış bir cehennem zebanisiyim ben!”

Paul diğer meçi alıp iki eliyle tutarak esnetti, sonra bir ayağını öne atarak *aguile* pozisyonunda durdu. Komik bir ciddiyete bürünerek Dr. Yueh’i taklit etmeye çalıştı.

“Babam bana silah idmanı için ne budala bir dövüşçü göndermiş,” dedi, monoton bir sesle konuşarak. “Şu budala Gurney Halleck silahlı ve kalkanlı dövüşçülerin ilk dersini unutmuş.” Belindeki güç düğmesine bastığında etrafını saran koruyucu alanın alnını ve sırtını karıncalandırdığını hissetti, kalkandan süzülen dış sesleri her zamanki gibi donuklaşmış bir şekilde duyuyordu. “Kalkanla dövüşürken kişi savunmada hızlı, saldırıda yavaş olmalıdı,” dedi Paul. “Saldırının asıl amacı rakibe hata yaptırmak ve böylece sinsi bir saldırıya olanak sağlamaktır. Kalkan hızlı darbeleri savuşturur, ama yavaş bir kincalın geçmesine izin verir!” Meçiyle hızlı bir hamle yaptıktan sonra rakibin kalkanının akılsız savunmasını delebilecek yavaş bir hamle aramak için silahını geri çekti.

Paul’un hareketlerini izleyen Halleck, son anda dönerek silahın körleştirilmiş ucunun göğsünün hemen yanından geçmesine izin

verdi. “Hız, kusursuz,” dedi. “Ama rakibin aşağıdan gelecek bir kaygan-uç hamlesine karşı çok geniş boşluklar bırakıyorsun.”

Paul geri çekildi, canı sıkılmıştı.

“Böylesine büyük dikkatsizliğin yüzünden seni kıçüstü yere oturtacağım,” dedi Halleck. Masadan çıplak bir kincal alıp havaya kaldırdı. “Bu silah, bir düşmanın elindeyken kanını akıtabilir. Zeki bir öğrencisin, senden iyisini görmedim, ama seni uyarmıştım: Elinde ölüm taşıyan bir insanın karşısında asla gardını düşürme, oyun oynarken bile.”

“Bugün havamda değilim galiba,” dedi Paul.

“Havanda değil misin?” Halleck’in sesindeki öfke kalkanın filtrelemesinden geçmesine rağmen fark ediliyordu. “Bunun *havanda olmakla* ne ilgisi var? Gerektiği zaman dövüşürsün – havanda olsan da olmasan da! Hava sığırlar içindir, sevişirken veya baliset çalarken havanda olman gerekebilir. Ama dövüşmenin onunla hiçbir ilgisi yoktur.”

“Üzgünüm Gurney.”

“Yeterince üzgün değilsin!”

Halleck kendi kalkanını çalıştırdı, dizlerini kırarak sol elindeki kincalı geri çekerken sağ elindeki meçi havaya kaldırdı. “Şimdi kendini gerçekten kolla!” Önce bir tarafa sonra da ileri doğru sıçrayarak öfkeyle saldırıya geçti.

Paul gerileyip darbeyi savuşturdu. Temas edip birbirlerini iten kalkan alanlarının çatırdayışını ve temasın tenine elektriksel bir karıncalanma yayışını hissetti. *Gurney’e ne oldu böyle?* diye sordu kendi kendine. *Numara yapmıyor!* Paul sol elini oynatarak bilek kınının içindeki şişi avcuna düşürdü.

“Fazladan bir silaha ihtiyaç olduğunu anlıyorsun, ha?” diye homurdandı Halleck.

İhanet mi? diye merak etti Paul. *Hayır, Gurney ihanet etmez!*

Odanın içinde dolanarak dövüşüler – saldırı ve saldırıyı çelme, şaşırtmacalar ve karşı şaşırtmacalar yaptılar. Kalkan baloncuklarının içindeki hava boğucu bir hal almaya başladı, çünkü kalkanların engelleri arasından yavaşça süzülen hava içerdekilerin büyüyen taze hava ihtiyacını karşılamaya yetmiyordu. Kalkanların her temasıyla

birlikte.odadaki ozon kokusu daha da güçleniyordu.

Paul gerilemeyi sürdürdü, ama artık gerileyişini masasına doğru yöneltmişti. *Masanın yanına çekebilirsem, ona bir numara öğreteceğim,* diye düşündü Paul. *Bir adım daha at Gurney.*

Halleck adımı attı.

Paul bir hamleyi aşağı doğru çeldi, döndü ve Halleck'in meçnin masanın kenarına sıkıştığını gördü. Kendisini yan tarafa doğru savuran Paul meçiyle yüksek bir hamle yaparken diğer elindeki şişi Halleck'in boynuna doğru savurdu. Çeliği şahdamarının birkaç santimetre önünde tuttu.

"Uğraştığın şey bu muydu?" diye fısıldadı Paul.

"Aşağıya bak evlat," diye soludu Halleck.

Paul baktığında Halleck'in kincalını masanın kenarının altından itmiş olduğunu gördü, ucu neredeyse kasığına değiyordu.

"Ölüme birlikte gidiyorduk," dedi Halleck. "Ama dövüşmeye mecbur kaldığında daha iyi dövüştüğünü kabul ediyorum. *Havani* bulmuş gibiydin." Kurt gibi sırtıttığında yüzündeki mürekkep sarmaşığı yarası hafifçe dalgalandı.

"Üzerime geliş biçimin," dedi Paul. "Gerçekten kanımı dökmeyi mi istiyordun?"

Halleck kincalı geri çekip doğruldu. "Yeteneklerinin bir nebze altında dövüşseydin eğer, vücudunda güzel bir iz bırakacaktım, hatırlayacağın bir yara izi. En gözde öğrencimin karşılaşacağı ilk Har-konnen serserisi tarafından öldürülmesini istemiyorum."

Paul kalkanını kapatıp solumasını düzeltmek için masaya yaslandı. "Bunu hak ettim Gurney; ama beni yaralaman babamı kızdırdı. Benim başarısızlığım yüzünden cezalandırılmanı istemem."

"Ama" dedi Halleck, "bu benim de başarısızlığım olurdu. Üstelik bir iki idman yarası için endişelenmene gerek yok. Çok az yaralandığın için şanslısın. Babana gelince – Dük beni sadece seni birinci sınıf bir dövüşçü yapmayı başaramazsam cezalandırır. Birdenbire ortaya attığın şu *havanda olma* meselesinin ne kadar aptal bir düşünce olduğunu anlatamazsam, asıl o zaman başarısız olurum."

Paul doğruldu ve şişini bileğindeki kına geri kaydırıldı.

"Burada kesinlikle oyun oynamıyoruz," dedi Halleck.

Paul başını sallayarak onayladı. Halleck'in bu alışılmadık ciddiyeti ve yoğun dikkati onu şaşırtmıştı. Adamın çenesindeki pancar rengi mürekkep sarmaşığı izine baktı; o yarayı Giedi Prime'daki bir Harkonnen köle çukurunda Hayvan Rabban'ın mürekkep sarmaşığı kırıbcısıyla nasıl açtığı hakkındaki öyküyü anımsadı.⁹ Halleck'ten bir anlığına olsa bile şüphelendiği için ani bir utanç hissine kapıldı. O anda aklına Halleck'in o yara açılırken acı çekmiş olduğu geldi – belki de bir Rahibe Ana'nın verdiği kadar yoğun bir acıydı o. Bu düşünceyi aklından kovdu, berbat bir şeydi.

"Bugün biraz oyun oynamak istiyordum galiba," dedi Paul. "Son zamanlarda her şey öylesine ciddileşti ki."

Halleck duygularını gizlemek için arkasını dönüp biraz uzaklaştı. Gözlerinde yanan bir şeyler vardı. İçinde acı vardı – sanki Zamanın ondan kesip aldığı yitlik bir geçmişten geriye kalan tek şeydi bu acı, su toplayıp kabarmış küçük bir yara gibi.

Bu çocuk ne kadar da çabuk erkek olmak zorunda, diye düşündü Halleck. Ne kadar da çabuk okumak zorunda kaldı zihninin içindeki şu belgeyi, şu acımasız bir şekilde dikkatli olma anlaşmasını, kaçınılmaz listeye kaçınılmaz gerçeği girmeyi: Lütfen en yakın akrabanızı yazın.

Halleck Paul'e dönmeden konuştu: "Oyun oynamak istediğini sezmiştim evlat ve inan bana, birlikte oynamayı ben de çok isterdim. Ama artık daha fazla oyun oynayamayız. Yarın Arrakis'e gidiyoruz. Arrakis gerçek. Harkonnenler gerçek."

Paul dik tuttuğu meçinin ucunu alnına dokundurdu.

Halleck döndü, bu selamı gördü ve başını sertçe öne eğerek karşılık verdi. İdman mankenini işaret etti. "Şimdi, zamanlaman üstünde çalışacağız. Haydi bana onu gafil avlayışını göster. Onu buradan, bütün eylemi rahatça görebileceğim bir yerden kontrol edeceğim. Ve seni uyarıyorum, bugün yeni karşılama hamleleri deneyeceğim. Ki gerçek bir düşman seni böyle uyarmayacaktır."

Paul ayak parmaklarının uçlarında yükselip kaslarını rahatlatı. Hayatının hızlı değişimlerle olduğunu fark etmek ansızın onu cid-

⁹ Bu öyküyü siz de hatırlamak istiyorsanız bkz. *Dune: Harkonnen Hanedanı*, s. 396-401. – ed.

dileştirmişti. Mankene doğru gitti, meçnin ucuyla mankenin göğsündeki düğmeyi açtı ve harekete geçen savunma alanının kılıcını geri ittiğini hissetti.

“Gardını al!” diye haykırdı Halleck ve manken saldırıya geçti.

Paul kalkanını çalıştırdı, hamleyi savuşturup karşı saldırı yaptı.

Halleck mankenin kontrollerini yönetirken bir yandan da seyrediyordu. Aklı ikiye bölünmüş gibiydi: Bir yarısı idman döğüşünün gerekleriyle ilgilenirken, diğeri düşüncelere dalıp gitmişti.

Bakımı iyi yapılmış bir meyve ağacıym ben, diye düşündü. İyi yetiştirilmiş duygular ve yeteneklerle doluyum, bunların tümü bana aşlanmış – tüm meyvelerim başkalarının toplaması için.

Nedense küçük kız kardeşi geldi aklına, zarif yüzü belleğinde o kadar berraktı ki. Ama o artık ölüydü – Harkonnen birliklerine hizmet eden zevk evlerinin birinde ölmüştü. Hercai menekşelere bayı-lırdı ... yoksa papatyalar mıydı? Hatırlayamıyordu. Hatırlayamaması canını sıktı.[¶]

Paul mankenin yavaş bir hamlesini savuşturup sol elini yukarı kaldırarak bir entretisser hamlesi yaptı.

Bak hele! Vay küçük kurnaz şeytan! diye düşündü Halleck, artık tamamen Paul'ün hızlı el hareketlerinde odaklanmıştı. Demek tek başınayken de çalışıyor ve idman yapıyor. Bu Duncan'ın tarzı değil ve kesinlikle de benim öğrettiğim şeylerden biri değil.

Bu düşünce Halleck'i daha da hüzünlendirdi. *Havada olma meselesi bana da bulaştı,* diye düşündü. Paul'ün geceleri kulağı yastığa dayalı bir halde çevresini korkuyla dinleyip dinlemediğini merak etti.

“Dilekler balık olsaydı, hepimiz ağ atardık,” diye mırıldandı.

Annesinin sözüydü bu ve Halleck ne zaman geleceğın karanlık olduğunu hissetse bu lafı kullanırdı. Denizlerin ya da balıkların hiç bilinmediğı bir gezegene böyle bir sözü götürmenin ne tuhaf olduğunu düşündü.

[¶] Gurney Halleck'in Giedi Prime'daki yaşamı ve kız kardeşi Bheth'in başına gelenleri hatırlamanız için bkz. *Dune: Harkonnen Hanedanı*, s. 23-30, 136-42, 263-67, 302-06 ve ölümü için özellikle 424-28. – ed.

YUEH (yü'ē), Wellington (wēl'ing-tūn), Standart 10,082–10.191; Suk Okulu mezunu tıp doktoru (mezuniyet Standart 10,112); eşi Wanna Marcus, B.G. (Standart 10,092–10.186?); özellikle Dük Leto Atreides'e ihanet edışıyle tanınır. (Krş: Bibliyografya, Ek VII [İmparatorluk Koşullandırması] ve İhanet.)

— PRENSES İRULAN
Müeddib Sözlüğü

Dr. Yueh'in^φ eğitim salonuna girdiğini duymuş ve adamın adımlarındaki katı ihtiyatlılığı fark etmiş olmasına rağmen Paul çalışma masasının üstünde yüzükoyun yatmayı sürdürdü, masör az önce gitmişti. Gurney Halleck ile yaptığı çalışmanın ardından şimdi kendisini nefis bir şekilde rahatlamış hissediyordu.

“Rahatın yerinde anlaşılan” dedi Yueh sakın ve tiz sesiyle.

Paul başını kaldırdığında adamın incecik bedeninin birkaç adım uzağında durduğunu gördü; buruşuk siyah giysisini, köşeli kafasını, mor dudaklarını ve aşağı sarkık bıyığını, İmparatorluk Koşullandırmasını gösteren alnındaki elmas şeklindeki dövme, Suk Okulunun gümüş halkasıyla toplanıp sol omzuna atılmış uzun siyah saçlarını bir bakışta fark etti.

“Bugün her zamanki derslerimizi yapacak vaktimiz olmadığını öğrenmek hoşuna gider herhalde,” dedi Yueh. “Birazdan baban gelecek.”

^φ Dr. Wellington Yueh'in Baron Harkonnen'in aşırı şişmanlamasına yol açan hastalığı teşhis ve tedavisi etmek üzere Harkonnen Hanedanıyla ilişki kurması için bkz. *Dune: Harkonnen Hanedanı*, s. 127-35; Atreides Hanedanıyla teması için bkz. s. 719. – ed.

Paul doğrulup oturdu.

“Bununla birlikte Arrakis’e giderken inceleyebileceğin bir film-kitap izleticisiyle bazı dersler almanı ayarladım.”

“Ya?”

Paul giyinmeye başladı. Babasının gelecek olmasına heyecanlanmıştı. İmparator’un ona Arrakis tımarını devralmasını emretmesinden beri birlikte çok az zaman geçirmişlerdi.

Yueh L şeklindeki masaya doğru yürürken düşündü: *Çocuk şu son birkaç ayını nasıl da geçirdi. Ne israf! Ah, nasıl da üzücü bir israf. Sonra kendine anımsattı: Duraksamamalıyım. Ne yapıyorsam, Wanna’nın Harkonnen hayvanları tarafından daha fazla incitilmeyeceğine emin olmak için yapıyorum.*

Paul masaya onun yanına gelirken ceketini ilikliyordu. “Yolda ne hakkında çalışacağım?”

“E-e-e, Arrakis toprağındaki yaşam türleri hakkında çalışacaksın. O gezegenin toprağı bazı yaşam türlerine kucak açmış anlaşılan. Nasıl olduğu belirsiz. Oraya gittiğimizde gezegenin ekolojistini bulmalı –Dr. Keynes diye biriymiş– ve araştırmalarında yardımcı olmayı tekليف etmeliyim.”

Yueh düşündü: *Neler diyorum? Kendime karşı bile ikiyüzlüyüm.*

“Fremenler hakkında da birşeyler olacak mı?”

“Fremenler mi?” Yueh parmaklarıyla masaya vurmaya başladı, ama Paul’un bu sinir hareketine baktığını fark edince elini çekti.

“Belki Arrakis ahalisi hakkında bir şeyler biliyorsunuzdur?”

“Evet, elbette,” dedi Yueh. “Oradaki halk temel olarak ikiye ayrılıyor – Fremenler, onlar bir gruba oluşturuyor; diğeriye graben, çanak ve panlarda yaşayanlar. Duyduğuma göre birbirleriyle evlendikleri de oluyormuş. Pan ve çanaklarda bulunan köylerin kadınları koca olarak Fremenleri tercih ediyor, erkekleriyse Fremen kadınlarını yeğliyormuş. Şöyle bir deyişleri var: Işıltı kentlerden gelir, bilgelikse çölden.”

“Sizde onların görüntüleri var mı?”

“Senin için ne bulabileceğime bir bakarım. En ilginç özellikleri elbette gözleri – tamamen masmaviler, akları yok.”

“Mutasyon mu?”

“Hayır; bu kanın melanja doygunluğuyla bağlantılı bir şey.”

“Fremenler çölün kıyısında yaşadıklarına göre cesur olmalılar.”

“Herkes öyle diyor,” dedi Yueh. “Bıçakları için şiirler yazıyorlar. Kadınları da erkekleri kadar sert. Fremen çocukları bile saldırgan ve tehlikeli. Onlarla arkadaşlık kurmana izin verilmeyeceğini söyleyebilirim.”

Paul gözlerini dikmiş Yueh’e bakıyordu; Fremenler hakkında öğrendiği bu birkaç bilgi parçası çok ilgisini çekmişti. *Tam da ittifak yapılması gereken insanlar!*

“Peki solucanlar?” diye sordu Paul.

“Ne?”

“Kumsolucanları hakkında daha fazla bilgilenmek hoşuma giderdi.”

“Ee-e-e, elbette. O türün küçük bir örneğini gösteren bir filmki-tabım var; yalnızca yüz on metre boyunda ve yirmi iki metre çapında. Kuzey enlemlerinde çekilmiş. Güvenilir tanıkların dört yüz metreden daha uzun solucanlar gördüklerini söyleyen kayıtlar var. Ayrıca bulgular daha büyük solucanların varlığına işaret ediyor.”

Paul masanın üstüne yayılmış, kuzey Arrakis enlemlerini gösteren konik bir projeksiyon haritasına baktı. “Çöl kuşağı ve güney kutup bölgesi yaşanılmaz olarak gösterilmiş. Solucanlar yüzünden mi?”

“Ve fırtınalar.”

“Ama herhangi bir yer yaşanacak hale getirilebilir.”

“Bu onun ekonomik olarak uygunluğuna bağlı bir şeydir,” dedi Yueh. “Arrakis’de bedeli yüksek birçok tehlike var.” Sarkık bıyığını sıvazladı. “Baban birazdan burada olur. Gitmeden önce sana bir armağan vermek istiyorum, eşyalarımı toplarken bulduğum bir şey.” Masaya, ikisinin tam arasına Paul’ün başparmak tırnağı büyüklüğünde, siyah ve dikedörtgen bir nesne koydu.

Paul nesneye baktı. Yueh çocuğun ona elini uzatmadığını fark etti ve düşündü: *Ne kadar da ihtiyatlı.*

“Uzay yolcuları için hazırlanmış çok eski bir Orange Katolik İncili. Bir filmkitap değil, aslında filaman kâğıda basılmış. Kendi bü-

yütecî ve elektrostatik şarj sistemi var.” Kitabı masadan alıp gösterdi. “Elektrostatik şarj, kapağındaki bir yay sistemiyle birlikte kitabı kapalı tutuyor. Kenarına bastırınca –işte böyle– seçtiğin sayfalar birbirini itiyor ve kitap açılıyor.”

“Çok küçük.”

“Ama bin sekiz yüz sayfa. Kenarına bastırıldığında –işte böyle– ve sen ... okudukça şarj bir sonraki sayfaya gidiyor. Sayfalara sakın parmaklarınla dokunma. Filamanın dokusu çok kırılgan.” Kitabı kapatıp Paul’e verdi. “Denesene.”

Paul’ün sayfa bulma sistemini incelemesini izlerken düşündü: *Vicdanımı rahatlatıyorum. İhanet etmeden önce ona İncil veriyor; böylece kendime, benimgidemeyeceğim yere onun gidebileceğini söylüyorum.*

“Bu filmkitapların icadından önce yapılmış olmalı,” dedi Paul.

“Çok eski. Bu bizim sırrımız olsun, tamam mı? Ebeveynlerin senin kadar genç biri için bunun fazla değerli olduğunu düşünebilir.”

Annesi bunu ona niçin verdiğimi mutlaka merak ederdi.

“Pekâlâ...” Paul kitabı kapatıp elinde tuttu. “Madem o kadar değerli...”

“Bunu bir ihtiyarın tuhaf isteği olarak gör,” dedi Yueh. “O gençliğimde verilmişti bana.” Düşündü: *Açgözlülüğüne olduğu kadar mantığına da hitap etmeliyim.* “Kelime dört-altmış-yediyi aç – Hayat suda başlar, denen kısmı. Cildin sırtında orayı gösteren küçük bir çentik var.”

Paul parmağını kitabın sırtına dokundurduğunda iki çentik hissetti, biri diğerinden daha az derindi, oraya bastırıldığında kitap avucunda açıldı ve büyüteç sayfanın üstüne geldi.

“Sesli oku,” dedi Yueh.

Paul diliyle dudaklarını ıslatıp okumaya başladı: “Sağır bir insanın işitemeyeceği gerçeğini hatırla. Öyleyse biz hepimiz işitemeyenlerden olamaz mıyız? Hangi hislerden yoksunuz ki, dört bir yanımızı çevreleyen başka bir âlemi görüp işitemiyoruz? Etrafımızda ne var ki, biz—”

“Yeter!” diye haykırdı Yueh.

Paul susup ona bakakaldı.

Yueh gözlerini kapatıp kendine yeniden hakim olmaya çalıştı. *Kitabın Wanna'mın en sevdiği pasajda açılmasına neden olan şey neydi? Gözlerini açtığında Paul'ün kendisine baktığını gördü.*

"Yanlış bir şey mi oldu?" diye sordu Paul.

"Çok üzgünüm," dedi Yueh. "Bu ... benim ... rahmetli eşimin ... en sevdiği pasajdı. Okumanı istediğim yer orası değildi. Bana ... acı veren anıları yeniden anımsattı."

"İki tane çentik var," dedi Paul.

Elbette, diye düşündü Yueh. Wanna pasajını işaretlemiş. Çocuğun parmakları benimkinden daha duyarlı olduğu için onun işaretini buldu. Bu yalnızca bir tesadüf, o kadar.

"Kitap ilğini çekebilir," dedi Yueh. "Hem etik felsefe hem de tarihsel gerçekler açısından oldukça zengin."

Paul gözlerini eğip avucundaki minicik kitaba baktı – öylesine küçük bir şeydi ki. Ama yine de içinde bir gizem barındırıyordu ... onu okurken bir şeyler olmuştu. Korkunç amacıyla bir kıpırdanma hissetmişti.

"Baban her an gelebilir," dedi Yueh. "Kitabı ortadan kaldır, boş bir vaktinde okursun."

Paul kitabın kenarına Yueh'in gösterdiği şekilde parmağını bastırdı. Kitap kendini kapattı. Tüniğinin cebine koydu. Yueh ona bağırdığında bir an için adamın kitabı geri isteyeceğinden korkmuştu.

"Armağanınız için teşekkür ederim Dr. Yueh," dedi Paul, resmi bir tonla konuşarak. "Bu aramızda kalacak. Benden istediğiniz bir armağan ya da iyilik varsa, lütfen çekinmeden söyleyin."

"Ben ... hiçbir şey istemiyorum," dedi Yueh.

Ve düşündü: Niye burada durmuş kendime işkence ediyorum? Bu zavallı çocuğa da işkence ediyorum ... henüz bunun farkında olmasa da. Öff! Şu Harkonnen hayvanlarına lanet olsun! Niye iğrenç planlarına alet etmek için beni seçtiler ki?

Müeddib'in babasını nasıl değerlendirmeliyiz? Dük Leto Atreides hem çok samimi hem de insanı şaşırtacak derecede mesafeli bir adamdı. Yine de Dük'ü anlamamızı sağlayacak birçok gerçek vardır: Bir Bene Gesserit olan Leydisini daima sevmesi; oğlu için kurduğu düşler; emrindeki adamların ona olan sadakâti. Onu kaderin ağlarına yakalanmış bir adam olarak kabul edebilirsiniz, oğlunun görkeminin yanında sönükleşmiş, tek başına biri. Ama yine de şu soru geliyor akla: Bir oğul, babanın uzantısından başka nedir ki?

— PRENSES İRULAN

Müeddib: Aile Tefsirleri

Babasının eğitim salonuna girmesini izleyen Paul, muhafızların dışarıdaki yerlerini aldığını da gördü. İçlerinden biri kapıyı kapattı. Paul her zamanki gibi babasının *varlığını*, her şeyle *orada* olduğunu hissetti.

Dük uzun boylu ve koyu tenliydi. İnce yapılı yüzünün keskin hatlarını yumuşatan tek şey koyu yeşil gözleriydi. Göğsünde hanedanının kızıl atmaca arması bulunan siyah bir üniforma giymişti. Dar belini saran, gümüş kaplı kalkan kemerine bakıldığında çok fazla kullanılmış olduğu anlaşıyordu.

“Çok mu çalışıyorsun, oğlum?” dedi Dük.

L şeklindeki masaya doğru yürüdü, üstündeki kâğıtlara şöyle bir baktı, gözleriyle odayı inceledi ve ardından bakışlarını tekrar Paul'e çevirdi. Kendisini yorgun hissediyor ve yorgunluğunu belli etmemeye çabalamak ona acı veriyordu. Arrakis'e gidiş yolculuğunda dinlenmek için hiçbir fırsatı kaçırmamalıym, diye düşündü. Arrakis'te dinlenemeyeceğim.

“Çok değil,” dedi Paul. “Her şey öyle ...” Omuzlarını silktilti.

“Evet. Yarın yola çıkıyoruz. Bütün bu karmaşayı arkamızda bırakıp yeni evimize yerleşmek güzel olacak.”

Paul başını sallayarak onayladı ve birden Rahibe Ana’nın sözlerini anımsadı. “...*baban için hiçbir şey yapamayız.*”

“Baba,” dedi Paul, “Arrakis herkesin söylediği kadar tehlikeli bir yer mi?”

Dük kendisini kaygısız göstermeye zorladı ve masanın bir kenarına oturup gülümsedi. Zihninde bir konuşma bütün hatlarıyla belirdi – savaştan önce askerlerini rahatlatmak için yapacağı türden bir konuşma. Ama zihnindeki bu konuşma sözcüklere dökülmeden önce donup kaldı, aklına başka bir gerçek gelmişti:

Karşımdaki benim oğlum.

“Evet, tehlikeli,” diye itiraf etti.

“Hawat bana Fremenler konusunda bir planımız olduğunu söyledi,” dedi Paul. *Niye ona yaşlı kadının söylediklerini anlatmıyorum? Dili mi mühürlemeyi nasıl başardı?* diye merak etti.

Dük oğlunun sıkıntısını fark etmişti. “Hawat her zamanki gibi ana ihtimali görüyor, ama çok daha fazlası var. Ben Combine Honnete Ober Advencer Mercantiles – yani CHOAM şirketini düşünüyorum. Majesteleri bana Arrakis’i verince, yanında bir CHOAM yöneticiliği de vermeye mecbur kaldı ... bu önemli bir kazanç.”

“CHOAM baharatı kontrol ediyor,” dedi Paul.

“Ve Arrakis de baharatı sayesinde bize CHOAM’ın kapılarını açacak,” dedi Dük. “CHOAM yalnızca melanjla ilgilenmez.”

“Rahibe Ana seni uyardı mı?” diye birden sordu Paul. Yumruklarını sıktı ve avuçlarının terden kayganlaştığını hissetti. Bu soruyu sormak öyle zor olmuştu ki.

“Hawat bana o kadının Arrakis hakkında uyarılarıyla seni korktuğunu söyledi,” dedi Dük. “Bir kadının korkularının aklını bulandırmasına izin verme. Hiçbir kadın sevdiklerini tehlikeye atmak istemez. O uyarıların ardında annenin parmağı var. Bunu bize olan sevgisinin bir işareti olarak gör.”

“Annem Fremenleri biliyor mu?”

“Evet ve çok daha fazlasını.”

“Neyi?”

Dük düşündü: Gerçek Paul’ün sandığından bile korkunç olabilir, ama öte yandan eğer onlarla uğraşmak için eğitilmişsen, tehlikeli gerçekler bile değerli olabilir. Oğlumu tehlikeli gerçeklerle uğraşmak konusunda kulsursuz eğitmek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Ama biraz yumuşatarak anlatmalıyım; ne de olsa daha çok genç.

“CHOAM pek çok malın ticaretini yapar,” dedi Dük. “Kütük, eşek, at, inek, kereste, gübre, köpekbalığı, balina kürkü – en sıradanından en egzotiğine kadar ... hatta bizim Caladan’ın zavallı pundi pirinciyle bile ilgilenir. Lonca’nın nakliyatını yapacağı her şeyle; Ecaz’ın sanat eserlerinden Richese ve Ix’in makinelerine dek. Ama hepsi melanjin yanında sönük kalır. Bir avuç baharatla Tupile’de bir ev satın alabilirsin. Melanj imal edilemez, o yalnızca Arrakis’ten çıkarılır. Eşi benzeri yoktur ve yaşlanmayı geciktirici özelliği vardır.”

“Ve şimdi onun kontrolü bizde mi?”

“Belli bir noktaya kadar. Ama bütün Hanedanların CHOAM gelirlerine ihtiyaç duyuşu, göz önüne alınması gereken önemli bir gerçektir. Bu gelirin büyük bölümü tek bir ürüne bağlıdır – baharat-a. Baharat üretimi azalırsa ne olacağını bir düşün.”

“Kim melanj stoğu yapmışsa muazzam bir kâr elde eder,” dedi Paul. “Diğerleriye açıkta kalır.”

Dük bir an için gururlandı, oğluna bakarken yaptığı gözlemin fazlasıyla etkileyici ve doğru bir eğitimin ürünü olduğunu düşündü. Başını sallayarak onayladı. “Harkonnenler yirmi yıldan uzun bir süredir baharat stoğu yapıyor.”

“Amaçları baharat üretimini azaltmak, böylece seni suçlayacaklar.”

“Atreides isminin popülerliğini yitirmesini istiyorlar,” dedi Dük. “Beni bir noktaya kadar liderleri –kendilerinin gayri resmi sözcüsü– olarak gören bütün o Konsey Hanedanlarını düşün. Gelirlerinde ciddi bir azalmaya sebep olsam tepkilerinin ne olacağını düşün. Sonuçta insan her şeyden önce kendi gelirini önemser. Lanet olsun Büyük Sözleşme’ye! Hiç kimsenin seni fakirleştirmesine izin veremezsin!” Dük’ün dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Böyle bir

durumda, başıma ne gelirse gelsin herkes yüzünü diğer tarafa çevirecektir.”

“Bize atomiklerle saldırılsa bile mi?”

“O kadar da aleni ve alçakça bir şey yapılmaz. Sözleşme’nin o kadar açıkça ihlal edileceğini sanmıyorum, ama ona yakın bir şey... belki toprağın üstüne bir şeyler serpmek ya da zehirlemek gibi.”

“Madem öyle, niye bile bile oraya gidiyoruz?”

“Paul!” Dük kaşlarını çatıp oğluna baktı. “Tuzaktan sakınmanın ilk adımı, onun nerede olduğunu bilmektir. Bu bire bir dövüşmeye benzer, oğlum, sadece daha geniş ölçeklidir –hilenin içinde hile, onun içinde başka bir hile ... sonu yokmuş gibi böyle iç içe girmeyi sürdüren hileler. Bütün mesele bu hileleri çözmektedir. Harkonnenlerin melanj stokladığını biliyoruz. Bu durumda şu soruyu sormalıyız: Başka kim stokluyor? Yanıtı bize düşmanlarımızın listesini verir.”

“Kim?”

“Bize düşman olduğunu bildiğimiz belirli Hanedanlar ve dost olduğunu sandığımız bazıları. Şimdilik onlara kafa yormamıza gerek yok, çünkü çok daha önemli başka biri var: Sevgili Padişah İmparatorumuz.”

Paul yutkunmaya çalıştı, boğazı birden kupkuru olmuştu. “Konseyi bir toplantıya çağırabilir miyiz, bu planı ifşa et–”

“Bıçağı hangi elinde tuttuğunu bildiğimizi açığa çıkararak düşmanımızı uyaralım mı? Ah Paul – bıçağı en azından şimdi görebiliyoruz. Bir sonraki seferde bıçağın nereden ortaya çıkacağını kim bilebilir? Eğer bu meseleyi Konsey’in gündemine getirirsek sadece büyük bir kargaşa bulutu yaratırız. İmparator her şeyi inkâr edecektir. Kim ona itiraz edebilir ki? Yalnızca biraz zaman kazanmış oluruz, ama kaos çıkma ihtimali pahasına. Üstelik bir sonraki hamlenin nereden geleceğini de bilemeyiz.”

“Bütün Hanedanlar baharat stoklamaya başlayacaktır.”

“Ama düşmanlarımız önceden başladığı için avantajlı – onları yakalayıp boy ölçüşmemiz olanaksız olur.”

“İmparator ha,” dedi Paul. “Yani sardokarlar.”

“Harkonnen askerleri kılığına girmiş olarak elbette,” dedi Dük. “Ama sonuçta fanatik askerler tabii.”

"Fremenler bize sardokarlara karşı nasıl yardım edebilir?"

"Hawat sana Salusa Secundus'tan bahsetti mi?"

"İmparator'un hapisane gezegeninden mi? Hayır."

"Ya orası bir hapisane gezegeninden daha fazlasıysa Paul? İmparatorun sardokar birlikleri hakkında asla sorulmayan bir soru vardır: Onlar nereden geliyor?"

"Hapisane gezegeninden mi?"

"Bir yerden geliyor olmalılar."

"Ama İmparator'un parayla asker yetiştirdiğini—"

"Bu yalnızca bizim inandırıldığımız şey: Sardokarların İmparatorun gençken alıp mükemmel bir şekilde eğittiği askerler olduğu söyleniyor o kadar. İmparatorun eğitim kadroları üzerine bazen bir şeylerin mırıldanıldığını duyabilirsin, ama uygarlığımızın dengesi değişmez: Bir tarafta Konseyin Büyük Hanedanlarının askeri güçleri, diğer taraftaysa sardokarlar ve onların destek birlikleri. Ve onların destek birlikleri, Paul. Sardokarlar daima sardokar kalır."

"Ama Salusa Secundus hakkındaki her raporda, S.S.'nin cehennem gibi bir dünya olduğu söyleniyor!"

"Şüphesiz öyle. Ama sert, güçlü ve yırtıcı adamlar başka nasıl bir ortamda yetiştirilir ki?"

"Böyle adamların sadakâti nasıl kazanılır peki?"

"Geçerliliği kanıtlanmış yöntemler var: Adamların kendilerinin üstün oldukları hissi, gizli anlaşmaların gizemi, acıyı paylaşma ruhu gibi şeylerin üstünde oynanabilir. Böyle bir şey yapılabilir. Bu, pek çok dünyada pek çok kez yapılmıştır."

Paul başını sallayarak onaylarken babasının yüzüne dikkatle baktı; önemli bir şey söylemek üzere olduğunu hissediyordu.

"Arrakis'i düşün," dedi Dük. "Kentlerin ve garnizon köylerinin dışına çıkarsan, orası da en az Salusa Secundus kadar korkunç bir yerdir."

Paul'un gözleri faltaşı gibi açıldı. "Fremenler!"

"Orada potansiyel olarak sardokarlar kadar güçlü ve ölümcül askerler var. Onları gizlice kendi tarafımıza çekmek için sabır ve uygun bir şekilde silahlandırmak için bir servetin harcanması gereke-

cek. Ama Fremenler orada ... baharat serveti de orada. Şimdi orada tuzak kurulduğunu bile bile Arrakis'e niye gittiğimizi anlamışsındır."

"Harkonnenler Fremenleri bilmiyor muydu?"

"Harkonnenler Fremenleri küçümsedi, onları zevk için avladılar, onların sayısını öğrenmek gibi bir dertleri bile olmadı. Harkonnenlerin gezegen halklarına dair politikalarını biliyoruz – onları besleyip korumak için olabildiğince az para harcamak."

Dük oturuş biçimini değiştirdiğinde göğsündeki atmaca sembolünün metal işlemeleri pırıldadı. "Şimdi anladın mı?"

"Şu anda Fremenlerle müzakereler yapıyoruz," dedi Paul.

"Duncan Idaho'nun liderliğinde bir heyet gönderdim," dedi Dük. "Duncan gururlu ve acımasız bir adamdır, ama yalan konuşmaz. Sanırım Fremenler onu takdir edecek ve eğer şansımız varsa, bizi ahlaklı Duncan'a bakarak yargılayacaklar."

"Ahlaklı Duncan'a," dedi Paul, "ve yiğit Gurney'e."

"İyi söyledin," dedi Dük.

Paul düşündü: *Gurney, Rahibe Ana'nın söylemek istediği kişilerden biri, dünyaları sırtlayanlardan biri – "...yiğitlerin cesareti."*

"Gurney bugün silah dersinde iyi olduğunu söyledi," dedi Dük.

"Bana öyle demedi ama."

Dük bir kahkaha attı. "Gurney'in birilerini övmek konusunda cimrilik yaptığını düşünüyorum. Ama senin bir kılıcın kenarıyla ucu arasındaki farkı iyi bildiğini söyledi. Aynen böyle dedi."

"Gurney kılıcın ucuyla öldürmenin sanat olmadığına, kenarıyla öldürmek gerektiğine inanıyor."

"Gurney bir romantik," diye homurdandı Dük. Oğlunun öldürmekten bahsetmesi birden canını sıkımişti. "Kimseyi öldürmek zorunda kalmamanı yeğlerim ... ama öldürmen gerekirse bir şekilde yap – ucuymuş kenarıymış fark etmez." Başını kaldırıp yağmurun dövdüğü çatı penceresine baktı.

Paul babasının baktığı yere bakarken, dışarıdaki yağmurlu gökyüzünü düşündü – Arrakis'te böyle bir şeyi hiçbir şekilde göremeyecekti – ve yağmurlu gökyüzünü düşünürken aklına uzay geldi. "Lonca gemileri gerçekten büyük mü?" diye sordu.

Dük ona baktı. “İlk kez gezegenin dışına çıkacaksın, değil mi?” dedi. “Evet, büyükler. Uzun bir yolculuk olduğu için bir bükümgemisiyle gideceğiz. Bir bükümgemisi gerçekten çok büyüktür. Bütün firkateynlerimiz ve nakliyat gemilerimiz ambarının bir köşesini ancak doldurabilir – biz geminin yükünün sadece çok küçük bir kısmını oluşturacağız.”

“Firkateynlerimizden dışarı çıkamayacak mıyız peki?”

“Lonca Güvenliği için ödenen bedelin bir parçası da bu. Hemen yanımızda Harkonnen gemileri olsa bile korkulacak hiçbir şey yok. Harkonnenler sahip oldukları nakliye imtiyazlarını tehlikeye atacak bir şey yapmamaları gerektiğini iyi bilirler.”

“Yoldayken ekranlarımızdan bakıp bir Lonca mensubunu görmeye çalışacağım.”

“Göremezsın. Onlar için çalışan adamlar bile bir Lonca mensubunu görmemiştir. Lonca tekelleri hakkında olduğu kadar mahremiyetleri konusunda da hassastır. Nakliye imtiyazlarımızı tehlikeye atacak bir şey yapma Paul.”

“Gizlenmelerinin sebebi mutasyon geçirip görünüşlerinin artık ... insana benzemeyişi mi?”

“Kim bilir?” Dük omuzlarını silkti. “Bu bizim muhtemelen çözemeyeceğimiz bir gizem. Daha öncelikli sorunlarımız var – bunlardan biri de sensin.”

“Ben mi?”

“Annen bunu sana benim söylememi istedi, oğlum. Anlıyor musun, sende mentat yetenekleri olabilir.”

Paulbabasına bakakaldı, bir an konuşamadı ve ardından “Mentat mı? Ben mi? Ama ben ...” dedi

“Hawat da aynı fikirde, oğlum. Bu doğru.”

“Ama mentat eğitiminin bebeklik döneminden başladığını düşünüyordum ve ayrıca eğitilen kişiye bu söylenmez, aksi takdirde onu engelleyebilir ilk...” Birden sustu, geçmişinde olup biten pek çok şey zihninde şimşek gibi çakıvermişti. “Anlıyorum,” dedi.

“Bir gün gelir,” dedi Dük, “potansiyel mentatın artık kendisine ne yapıldığını öğrenmesi gerekir. Bu, artık ona yapılan bir şey olmaktan çıkmış olabilir. Mentatlık eğitime son verme ya da devam

etme seçiminde onun da söz hakkı olmalıdır. Kimi devam eder, kiminse kapasitesi yetmez. Kendisiyle ilgili olarak bu konuyu, devam edip edemeyeceğini yalnızca potansiyel mentat kesin bir şekilde söyleyebilir.”

Paul çenesini ovuşturdu. Hawat ve annesinden aldığı bütün o özel eğitim –hafıza egzersizleri, farkındalığın odaklanması, kas kontrolü ve algıların keskinleştirilmesi, dil ve ses nüansları üzerine çalışmalar– birdenbire zihninde birbirleriyle yeni bir anlayış biçimiyle uyum sağlayıvermişti.

“Bir gün Dük olacaksın, oğlum,” dedi babası. “Bir Mentat Dükün çok başarılı olacağına eminim. Kararını şimdi mi vermek istersin... yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var?”

Yanıtını hiç duraksamadan verdi. “Eğitimimi sürdüreceğim.”

“Gerçekten çok başarılı olacaksın,” diye mırıldandı Dük ve Paul babasının yüzünde bir gurur gülümseyişi gördü. Bu gülümseme Paul’ü irkiltti, çünkü babasının ince yüz hatlarını bir kurukafaya benzetmişti. Paul içindeki korkunç amacın tekrar uyandığını hissederek gözlerini kapadı. *Belki de korkunç amaç bir mentat haline gelmektir*, diye düşündü.

Ama sahip olduğu yeni farkındalığı daha düşünürken bile bu düşünceyi reddediyordu.

Bene Gesseritlerin *Missionaria Protectiva* yoluyla efsaneler aşılayıp yayma sistemi, Leydi Jessica ve Arrakis ile doruğa ulaştı. B.G. çalışanlarının korunması için bilinen evreni kehanetler dokuyup işleyerek yönlendirme bilgeliği, uzun süredir takdir edilmektedir; ama bu planın uygulanması için ilk kez kişiler ve koşullar böylesine elverişliydi. Kehanetsel efsaneler (hatta Rahibe Ana, Canto ve Karşılığı, *Panoptia Prophetica*'nın Şeriat kısmının büyük bölümü de benimsenerek) Arrakis'i tamamen ele geçirmişti. Ayrıca Leydi Jessica'nın zamanında fark edilmemiş yeteneklerinin mazur görülemez şekilde küçümsendiği de günümüzde artık genel bir kanıdır.

— PRENSES İRULAN

Çözümleme: Arrakeen Krizi"

[özel dağıtım: B. G. dosya numarası AR-81088587]

Leydi Jessica'nın etrafı, yaşamlarına dair paketlenmiş nesnelerle doluydu: bir bölümü yarı açılmış durumdaki kutular, sandıklar, kollar, kasalar Arrakeen'in büyük salonunun köşelerine ve boş bulunan her yerine yığılmıştı. Lonca mekiğinin kargo görevlilerinin antreye yeni eşya parçaları taşıyıp indirdiklerini işitiyordu.

Salonun tam ortasında duran Jessica yavaşça dönüp yukarılara, gölgeler içindeki oymalara, duvarlardaki çatlaklara, gömülü pence-relere baktı. Çevresinde algıladığı çok eski çağlara ait ve yaşanan zamana uymayan bu devasa görüntü ona Bene Gesserit okulundaki Rahibeler Salonunu anımsatmıştı. Ama okuldayken bu etki ona çok sıcak ve keyifli gelirdi; burasıysa çıplak ve kasvetli taşlardan ibaretti.

Bu payandalı duvarlara ve koyu perdelere ulaşmak için mimar, tarihin epay bir derinliklerine gitmiş olmalı, diye düşündü. Başının üzerindeki kemerli tavan, iki kat boyunca yükselmişti; gördüğü dev kirişlerin bir başka gezegenden buraya, Arrakis'e getirtilmesi inanılmaz paha-

lıya patlamış olmalıydı. Bu güneş sistemindeki hiçbir gezegende böyle girişler yapmak için gerekli ağaçlar yetişmiyordu; öte yandan girişler ahşap taklidi de olabilirdi.

Taklit değil diye düşündü.

Burası Eski İmparatorluk zamanında hükümet konağıydı. O zamanlar maliyetler o kadar önemli değildi. Harkonnenlerin gelişinden ve yeni Carthag megalopollerini kurmalarından önceydi bu. Carthag, Kırık Diyar'ın iki yüz kilometre kadar kuzeydoğusuna kurulmuş sıradan, berbat bir yerdi. Leto hükümet merkezi olarak burayı seçmekle akıllılık etmişti. Arrakeen ismi kulağa hoş ve saygın geliyordu. İnsana gelenekleri anımsatıyordu. Ayrıca burası daha küçük bir şehir olduğundan, temizlenip savunulması daha kolaydı.

Antreden indirilen kutuların takırtıları geldi. Jessica iç geçirdi.

Sağındaki bir koliye dayanmış duran Dük'ün babasının resmine baktı. Paketlenmesinde kullanılmış sicimler üstünden yıpranmış süsler gibi sarkıyordu. Jessica sol elinde hâlâ bir parça sicim tutuyordu. Resmin yanında, yerde, cilalı bir ahşap levhanın üstüne yerleştirilmiş siyah bir boğa kafası vardı. Kafa bir paket kâğıdı denizinin ortasında duran simsiyah bir ada gibiydi. Levha yere yatırılmıştı ve boğanın ıslıl ıslıl ağzı tavana dönüktü; sanki hayvan bu yankılı odada her an dövüşmeye hazır bir şekilde böğürecek gibiydi.

Jessica neden önce bu ikisini –kafayı ve resmi– çıkardığını merak etti. Bunu yapmasının sembolik bir sebebi olduğunu biliyordu. Dük'ün adamlarının satın almak için okuluna geldiği günden beri ilk kez kendisini bu kadar korkmuş ve güvensiz hissediyordu.⁹

Kafa ve resim.

Bunlar kafasını karıştırıyordu. Ürperdi; çok yüksekteki dar ve uzun pencerelere baktı. Hâlâ öğlen vaktiydi, ama bu enlemlerde gökyüzü karanlık ve soğuk görünüyordu; Caladan göğünün sıcak mavisinden çok daha karanlıktı. Evini özlediğini hissedip hüznünlendi.

Caladan öyle uzakta ki.

“İşte geldik!”

⁹ Jessica'nın o güne dair hissettiklerini hatırlayabilmeniz için bkz. *Dune: Harkonnen Hanedanı*, s. 123-26 ve Leto'ya sunulduğu için s. 361-67.

Dük Leto'nun sesiydi bu.

Hızla dönen Jessica, Dük'ün uzun adımlarla kemerli geçitten yemek salonuna girdiğini gördü. Göğsü kızıl atmaca armalı, zırhlı, siyah iş üniforması tozlu ve kırışık görünüyordu.

"Bu iğrenç yerde kaybolabileceğini sanmıştım," dedi Dük.

"Soğuk bir ev," dedi Jessica. Dük'ün uzun boyuna, ona zeytinlikleri ve mavi suların üstündeki altın rengi güneşi anımsatan esmer tenine baktı. Gözlerinin grisi ahşap dumanı rengiydi, ama yüzü bir avcının yüzüydü: İnce, köşeli ve sivri.

Birden ondan korktu; göğsü sıkıştı. İmparator'un emrine boyun eğmeye karar verdiğinden beri öylesine vahşi ve buyurgandı ki.

"Şehrin her yanı insana soğuk geliyor," dedi Jessica.

"Burası pis ve tozlu küçük bir garnizon şehri," diye onayladı Dük. "Ama bunu değiştireceğiz." Salonda etrafına bakındı. "Bunlar resmi amaçlar için yapılmış kamusal odalar. Güney kanadındaki aile odalarının birkaçına göz attım. Çok daha güzeller." Yaklaşık Jessica'nın koluna dokundu; onun asil tavırlarına hayranlık duyuyordu.

Bir kez daha Jessica'nın bilinmeyen soyunu merak etti; firari bir hanedana mensuptu belki? Adı kötüye çıkmış soylu bir ailedendi? İmparator'un soyundan gelenlerden daha asil görüldüğü kesindi.

Jessica onun bakışlarının yoğunluğu karşısında başını biraz yana çevirdi ve böylece profili sergilendi. Dük Jessica'nın güzelliğini tarif edemeyeceğini fark etti. Yüzü ovaldı. Başında takke gibi duran saç cilalı bronz rengiydi. Gözleri birbirinden epey ayrıydı. Caladan'ın sabah göğü gibi yeşil ve berraktılar. Burnu küçüktü. Geniş ağzı, yüce gönüllü olduğunu belli ediyordu. Vücudu uzun ve biçimli, ama fazla zayıftı. Dolgunluğunu yitirmişti.

Adamlarının ona, okuldaki rahibelerin Jessica'yı sıkı olarak tasvir ettiğini söylediğini anımsadı. Ama fazla basit bir tanımdı bu. Jessica Atreides hanedanına soylu bir güzelliği geri getirmişti. Paul iyi ki Jessica'ya çekmişti.

"Paul nerede?" diye sordu.

"Evde bir yerlerde. Yueh'le çalışıyor."

"Herhalde güney kanadındadır," dedi Dük. "Yueh'in sesini duyar gibi oldum, ama gidip bakmaya fırsat bulamadım." Jessica'ya baktı.

Duraksadı. “Buraya yalnızca Caladan Şatosu’nun anahtarını yemek salonuna asmak için gelmiştim.”

Jessica’nın nefesi kesildi. Ona sarılmamak için kendini güç tuttu. Anahtarı asmak – bu eylem onun belirtisiydi. Ama şimdi teselli etmenin ne zamanı ne de yeri idi. “İçeri girerken sancağımızın evin tepesinde dalgalandığını gördüm,” dedi.

Dük babasının resmine baktı. “Bunu nereye asacaktın?”

“Burada bir yere.”

“Hayır.” Son derece katı ve kesin konuşmuş; böylece Jessica’ya isterse onu ikna etmek için hileye başvurabileceğini, ama açıkça tartışmasının faydasız olacağını ima etmişti. Jessica yine de denemek zorundaydı, kendi kendine Dük’ü asla kandırmayacağını anımsatmak için bile olsa.

“Lordum,” dedi Jessica, “izin verirseniz...”

“Cevabım hâlâ hayır. Pek çok konuda sana utanç verici bir şekilde boyun eğiyorum, ama bu sefer olmaz. Yemek salonundan yeni geldim; orada–”

“Lordum! Lütfen.”

“Sindirim sisteminin sağlığıyla ailemin vakarı arasında bir seçim yapmak zorundayım hayatım. Kararımı verdim. Yemek salonuna asılacaklar.”

Jessica iç geçirdi. “Peki Lordum.”

“Mümkün oldukça odanda yemek yeme âdetini sürdürebilirsin. Ama resmi ziyafetlerde yanımda bulunmanı rica edeceğim.”

“Teşekkür ederim Lordum.”

“Böyle soğuk ve resmi davranma! Seninle evlenmediğim için şükret. Yoksa her yemekte yanımda oturmak zorunda kalırdın.”

Jessica başını sallayarak onayladı. Yüzü ifadesizdi.

“Hawat zehir-bulucumuzu yemek masasına monte etti,” dedi. “Odanda da portatif bir tane var.”

“Aramızda bu anlaşmazlığın çıkacağını tahmin etmiştin demek.”

“Hayatım, senin rahatını da düşünüyorum, merak etme. Hizmetçiler tuttum. Yerliler, ama Hawat hepsini araştırdı. Hepsi Fremen. Bizimkiler diğer işlerden kurtulana dek onlarla idare edeceğiz.”

“Buralı herhangi birine güvenebilir miyiz gerçekten?”

“Harkonnenlerden nefret eden herhangi birine evet. Belki baş kâhya kadını elimizde tutmayı isteyebilirsin. Shadout Mapes’i.”

“Shadout,” dedi Jessica, “bir Fremen ünvanı mı?”

“Anlamı ‘güzel kepçe’ymiş. Burada oldukça saygın bir ünvanmış. Sana hizmetçi tipinde gibi gelmeyebilir, ama Hawat, Duncan’ın raporuna dayanarak onu çok övdü. Bize, özellikle de sana hizmet etmek istediğine eminler.”

“Bana mı?”

“Fremenler senin bir Bene Gesserit olduğunu öğrenmişler,” dedi Dük. “Burada Bene Gesseritler hakkında efsaneler yaygın.”

Missionaria Protectiva, diye düşündü Jessica. *Elleri her yere uzanıyor.* “Yani Duncan başardı mı? Fremenler müttefikimiz mi olacak?”

“Henüz kesin bir şey yok,” dedi Dük. “Duncan’ın söylediğine göre, bizi bir süre izlemek istiyorlar. Ama bu mütareke süresince uzak köylerimize saldırmaktan vazgeçmeyi kabul ettiler. Bu aslında büyük bir kazanç. Hawat, Fremenlerin Harkonnenlerin başına bela olduğunu ve saldırılarının gerçek boyutunun gizlendiğini söyledi. Harkonnenler ordularının ne kadar güçsüz olduğunu İmparator’un öğrenmesini istemezler tabii.”

“Fremen bir kâhya,” diye mırıldanarak Shadout Mapes konusuna geri döndü Jessica. “Gözleri masmavidir herhalde.”

“Bu insanların görünüşü seni yanıltmasın,” dedi Dük. “Çok güçlü ve hayat dolular. Bence her ihtiyacımızı karşılayacaklar.”

“Tehlikeli bir kumar,” dedi Jessica.

“Yine başlamayalım,” dedi Dük.

Jessica zoraki gülümsedi. “Kararımız kesin. Buna şüphe yok,” dedi. Kendini sakinleştirmesi kısa sürdü. İki derin nefes alıp zihninden her zamanki dua cümlesini geçirdikten sonra sordu: “Odaları dağıtırken size ayırmamı istediğiniz bir oda var mı?”

“Bunu nasıl yapıyorsun? Bana bir gün anlatmalısın. Nasıl kaygılarını bir anda bir kenara atıp gündelik meselelerle uğraşmaya geçebiliyorsun? Bene Gesseritlere özgü bir şey olsa gerek.”

“Kadınlara özgü,” dedi Jessica.

Dük gülümsedi. "Yatak odamın yanında geniş bir çalışma odası istiyorum. Buradaki resmi işler Caladan'dakinden fazla olacak. Muhafızlara da bir oda gerek elbette. Hepsi bu kadar. Evin güvenliği konusunda tasalanma. Hawat'ın adamları her şeyi hallettiler."

"Eminim halletmişlerdir."

Dük kol saatine baktı. "Unutma, bütün saatler Arrakeen'e göre ayarlanacak. Bu işle bir teknisyeni görevlendirdim. Birazdan gelir." Jessica'nın alnındaki bir saç tutamını geriye attı. "Şimdi iniş alanına dönmeliyim. Personelimi taşıyan gemi neredeyse gelir."

"Onları Hawat karşılayamaz mı? Çok yorgun görünüyorsun."

"Thufir benden daha meşgul. Harkonnenlerin bu gezegende ne kumpaslar kurduğunu biliyorsun. Hem bazı eğitimli baharat avcılarını burada kalmaya ikna etmeye çalışmalıyım. Tımar yönetiminin değişmesi onlara gitme hakkını veriyor, biliyorsun. Ayrıca İmparator ve Konsey'in Değişim Yargıcı olarak atadıkları şu gezegenbilimciyi parayla satın almak da mümkün değil. Gitmelerine izin veriyor. Sekiz yüz eğitimli adamın baharat mekiğiyle gitmesi bekleniyor. Ayrıca bir Lonca kargo gemisi de beklemede."

"Lordum..." Jessica duraksadı.

"Evet?"

Bu gezegeni bizim için güvenli hale getirmeye çalışmakta kararlı, diye düşündü Jessica. Fikrini değiştirmek için numara yapamam.

"Akşam yemeğini saat kaçta yiyeceksiniz?"

Soracağı bu değildi, diye düşündü Dük. Ahhh Jessica, keşke başka bir yerde olsaydık. Bu korkunç yerden uzakta, herhangi bir yerde. Başbaşa olsaydık, yalnızca ikimiz. Dertsiz tasasız.

"Subaylarla birlikte alanda yiyeceğim," dedi Dük. "Bu gece geç dönerim. Ha, bu arada Paul için bir muhafızlı araç göndereceğim; strateji toplantımıza katılmasını istiyorum."

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi boğazını temizledi, ama sonra birden sırtını dönüp hızlı adımlarla antreye doğru yürümeye başladı. Jessica oradan hâlâ yerleştirilen sandıkların seslerinin geldiğini işitiyordu. Dük'ün sesini bir kez daha duydu: Buyurgan ve küçümseyiciydi. Acelesi olduğunda hizmetçilerle hep bu tonda konuşurdu. "Leydi Jessica Büyük Salon'da. Hemen yanına git."

Dış kapı gürültüyle kapandı.

Jessica dönüp Leto'nun babasının resmine baktı. Eski Dük orta yaşlardayken, ünlü ressam Albe tarafından yapılmıştı. Dük'ün üstünde matador giysisi vardı, sol omzuna mor bir pelerin asmıştı. Yüzü genç görünüyordu, Leto'nun şimdiki halinden pek yaşlı değildi. Yüzü tıpkı onunki gibi atmaca yüzüne benziyordu, gözleri tıpkı onunki gibi griydi. Yumruklarını sıkkan Jessica resme öfkeyle baktı.

"Kahrolası! Kahrolası! Kahrolası!" diye fısıldadı.

"Emirleriniz nedir Soyludoğan?"

Tiz ve sert bir kadın sesiydi bu.

Hızla dönen Jessica karşısında kahverengi, bol, biçimsiz bir köle giysisi giymiş, gri saçlarını topuz yapmış bir kadın gördü. Kadın o sabah iniş alanına geldiklerinden beri onları selamlayan herkes gibi kırış kırış ve sıskaydı. Jessica bu gezegende gördüğü her yerlinin yetersiz beslenmiş ve sıska olduğunu düşündü. Ama Leto güçlü ve hayat dolu olduklarını söylemişti. Ayrıca aksız ve koyu mavi gözleri gizlemliydi. Jessica kendini gözlerini kadına dikip bakmamaya zorladı.

Kadın başıyla hafifçe selam verdikten sonra "Bana Shadout Mapes derler, Soyludoğan," dedi. "Emirleriniz nedir?"

"Bana Leydim diyebilirsin," dedi Jessica. "Soylu doğmadım. Dük Leto'nun odalığıyım."

Kadın yine başını tuhaf bir şekilde salladıktan sonra başını kaldırdı Jessica'ya bakarak kurnazca bir soru sordu: "Dük evli mi?"

"Hayır. Hiç evlenmedi. Ben Dük'ün tek ... eşiyim. Velihtının annesiyim."

Jessica bunları söylerken içten içe kendi kibrine güldü. *St. Augustine ne demişti? diye sordu kendi kendine. 'Zihin bedene emredince, beden itaat eder. Ama zihin kendi kendine emredince direnişle karşılaşır.'* Evet, son zamanlarda giderek daha fazla direnişle karşılaşıyorum. İnzivaya çekilip dinlenebilsem.

Evin dışındaki sokaktan tuhaf bir çığlık geldi. Sonra tekrarlandı: "Suu-suu-sûk! Suu-suu-sûk!" Ardından: "İkhut eyg! İkhut eyg!" Sonra tekrar: "Suu-suu-sûk!"

"Bu da nesi?" diye sordu Jessica. "Bu sabah sokaklardan geçerken defalarca duyдум."

“Yalnızca bir su satıcısı Leydim. Ama onun gibilerle ilgilenmenize gerek yok. Buradaki sarnıç elli bin litre kapasitelidir ve hep dolu tutulur.” Kendi elbisesine bakıp güldü. “Burada damıtıcı-giysimi giymeme bile gerek yok!” Kıkırdadı. “Buna rağmen hâla yaşıyorum!”

Jessica duraksadı. Bu Fremeni kadını sorgulamak istiyordu. On-
dan alacağı bilgilere ihtiyacı vardı. Ama şatodaki karmaşayı sona er-
dirip düzen getirmek daha acildi. Yine de suyun burada önemli bir
zenginlik sembolü olması onu rahatsız ediyordu.

“Kocam sana Shadout dendiğini söylemişti,” dedi Jessica. “Bu
sözcüğü biliyorum. Çok kadim bir sözcüktür.”

“Kadim dilleri biliyor musunuz?” diye sordu Mapes. Sonra tuhaf
bir dikkatle yanıtı bekledi.

“Bene Gesserit’te önce diller öğretilir,” dedi Jessica. “Botani Jib’i,
Çakobsa’yı ve tüm avcı dillerini biliyorum.”

Mapes başını salladı. “Tam efsanedeki gibi.”

Jessica kendi kendine sordu: *Niye bu oyunu oynuyorum ki?* Ama
Bene Gesserit karmaşık ve zor yöntemler kullanırdı.

“Karanlık Şeyleri ve Yüce Ana’nın yöntemlerini biliyorum,” dedi
Jessica. Mapes’in hareketlerindeki ve görünüşündeki, onu ele veren
küçük farklılıkları gördü. “Miseces prejia,” dedi Çakobsa dilinde.
“Andral t’re pera! Trada cik buscakri miseces perakri–”

Mapes bir adım geriledi. Dönüp kaçmak üzere gibiydi.

“Çok şey biliyorum,” dedi Jessica. “Çocuklar doğurduğunu, sev-
diklerini kaybettiğini, korkuyla saklandığını, şiddete başvurduğunu
ve bunu gelecekte de yapacağını biliyorum. Çok şey biliyorum.”

“Saygısızlık etmek istememiştim Leydim,” diye fısıldadı Mapes.

“Efsanelerden bahsediyor, yanıtlar arıyorsun,” dedi Jessica. “Ama
bulacağın yanıtlardan korkmalısın. Buraya şiddet kullanmaya hazır
olarak ve yeleğinde bir silahla geldiğini biliyorum.”

“Leydim, ben...”

“Küçük bir ihtimal de olsa kanımı akıtabilirsin,” dedi Jessica. “A-
ma bunu yaparsan, hayal bile edemeyeceğin kadar korkunç bir yıkı-
ma sebep olursun. Ölümünden daha kötü şeyler vardır, biliyorsun –
koskoca bir halk için bile.”

"Leydim!" dedi Mapes yalvarırcasına, diz çökmek üzereydi. "Bu silah size armağan olarak gönderildi. Seçilmiş olduğunuz kanıtlanır-sa, size vermem için."

"Kanıtlanmazsa da beni onunla öldürmen için," dedi Jessica. Bekledi; son derece sakın görünüyordu ve bu, Bene Gesserit eğitimi almış kişileri dövüşte son derece ürkütücü kılan bir özellikti.

Şimdi bakalım ne karar verecek, diye düşündü.

Mapes elini yavaşça giysisinin boyun kısmından içeri daldırıp kara bir kın çıkardı. Kının bir ucunda, üstünde derin parmak oyukları bulunan kara bir kabza vardı. Bir eliyle kını diğeriyle kabzayı tutarak süt beyazı bir hançeri çekip çıkardı, havaya kaldırdı. Bıçağın gövdesi içten gelen bir ışıkla parlıyor gibiydi. Bir kincal gibi iki kenarı da keskindi ve boyu yirmi santimetre kadardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, Leydim?"

Jessica bunun tek bir şey olabileceğini biliyordu. Arrakis'in ünlü billurbıçağıydı. Bu gezegenin dışına asla çıkarılmadığı için hakkında yalnızca tuhaf söylentiler dolaşırdı ve bu silahı gören pek olmazdı.

"Bu bir billurbıçak," dedi.

"Sanki önemsizmiş gibi söylemeyin," dedi Mapes. "Anlamını biliyor musunuz?"

Jessica düşündü: Önemli bir soru. Bu Fremenin yanımda çalışmak istemesinin tek sebebi buydu. Bu soruyu sormak. Verdiğim yanıt saldırmasına yol açabilir, veya ... veya ne? Benden bir yanıt bekliyor: Bir bıçağın anlamını. Çakobsa dilinde bu kadına Shadout deniyor. Çakobsa dilinde bıçağa "Ölüm Yaratıcı" denir. Huzursuzlanıyor. Hemen cevap vermeliyim. Gecikmek de yanlış cevap vermek kadar tehlikeli.

Jessica konuşmaya başladı: "Bu bir yaratıcı--"

"Ee-ye-e-e-e-e-e!" diye çılgılığı bastı Mapes. Hem kederli hem sevinçli bir çılgıktı bu. Zangır zangır titremeye başladı. Elindeki bıçağın dağıttığı ışık yansımaları odanın içinde gezindi.

Jessica tetikte bekledi. Bu bıçağın bir yaratıcı, bir ölüm yaratıcısı olduğunu söyleyip ardından da eski dildeki ismini eklemek istemişti. Ama şimdi tüm duyuları, en küçük bir kas seğirmesindeki anlamları bile sezmesini sağlayan güçlü farkındalık eğitimi onu uyarıyordu.

Anahtar sözcük ... yaratıcıydı.

Yaratıcı mı? Yaratıcı. Ama Mapes hâlâ bıçağı elinde tutuyordu ve onu kullanmaya hazır gibiydi.

“Yüce Ana’nın gizemlerini bilen ben, Yaradan’ı bilmez miyim sandın?” diye konuştu Jessica.

Mapes bıçağı indirdi. “Leydim, insan çok uzun süre kehanetle yaşadıkten sonra, ifşa anı şok edici oluyor.”

Jessica kehaneti düşündü ... Missionaria Protectiva’dan bir Bene Gesseritin bu gezegene yüzyıllar önce getirdiği Şeriat’ı ve Panoplia Propheticus’u. O kadın çoktan ölmüştü şüphesiz, ama görevini başarmıştı: Bu insanların arasına günün birinde bir Bene Gesseritin işine yarayabilecek koruyucu efsaneler yaymayı başarmıştı.

İşte o gün gelmişti.

Mapes bıçağı kınına koydu. “Bu değişken bir bıçak Leydim. Yanınızda taşıyın. Vücuttan bir haftadan fazla uzak kalırsa çözölmeye başlar. Bu bir Şeyh Hulud dişidir. Artık sizin, ölünceye kadar.”

Jessica sağ elini uzatırken bir riske girdi: “Mapes, o bıçağı kınına kana bulamadan geri koydun.”

Mapes’in soluğu kesildi. İnleyerek kınındaki bıçağı Jessica’nın eline bıraktı, kahverengi yeleğini yırtarak açtı. “Hayat suyumu alın!”

Jessica bıçağı kınından sıyırdı. Nasıl da ılık ılık parlıyordu! Bıçağın ucunu Mapes’a çevirince, kadının ölüm korkusundan da büyük bir paniğe kapıldığını gördü.

Yoksa ucu zehirli mi? diye merak etti Jessica. Bıçağın ucuyla Mapes’in sol göğsünün üstünde ince bir yara açtı. Yaradan boşalan kan bir an sonra pıhtılaştı ve akışı kesildi. *Ultra hızlı pıhtılaşma*, diye düşündü Jessica. *Nemi muhafaza etmeye yarayan bir mutasyon mu?*

Bıçağı kınına soktukten sonra “Önünü ilikle Mapes,” dedi.

Mapes tir tir titreyerek itaat etti. Aksız gözlerini Jessica’ya dikmiş bakıyordu. “Siz bizimsiniz,” dedi. “Siz Seçilmişsiniz.”

Antreden sandıkların yere bırakılma sesi geldi. Mapes kınındaki bıçağı kapıp Jessica’nın yeleğinin içine sakladı. “Bu bıçağı gören kişi arındırılmalı ya da öldürölmelidir. Bunu biliyorsunuz Leydim!”

Artık biliyorum, diye düşündü Jessica.

Kargo taşıyıcıları Büyük Salon’a girmeden uzaklaştı.

Mapes kendini topladı. “Arınmamış kişiler bir billurbıçak görürlerse, Arrakis’ten sağ ayrılamazlar. Bunu asla unutmayın Leydim. Bu billurbıçak size güvenildiğiniz için verildi.” Derin bir nefes aldı. “Şimdi olayları akışına bırakmalı. Acele etmemeliyiz.” Etraflarındaki sandık ve paket yığınlarına baktı. “Burada geçireceğimiz zaman içinde yapacağımız çok iş var.”

Jessica duraksadı. *Olayları akışına bırakmalı.* Missionaria Protectiva’nın dualarından birinden alıntıydı bu – *Rahibe Ananın sizi kurtarmaya gelişi.*

Ama ben bir Rahibe Ana değilim, diye düşündü Jessica. *Yüce Ana! Buraya bu efsaneyi yaydıklarına göre, iğrenç bir yer olmalı!*

“Önce ne yapmamı istersiniz Leydim?” dedi donuk bir sesle.

Jessica içgüdüsel olarak o ses tonunu taklit etti. “Şuradaki Eski Dük’ün portresi yemek salonunun bir duvarına asılmalı. Boğa kafası ise onun karşısındaki duvara asılmalı.”

Mapes boğa kafasına doğru yürüdü. “Kafası böyle iri olduğuna göre dev bir hayvanmış.” Eğildi. “Bunu önce temizleyeyim mi Leydim?”

“Hayır.”

“Ama boynuzları kirlenmiş.”

“O kir değil Mapes. Dükümüzün babasının kanı. Boğa Dük’ü öldürdükten birkaç saat sonra, boynuzlarına saydam bir koruyucu madde püskürtüldü.”

Mapes doğruldu. “Ya?” dedi.

“Yalnızca kan,” dedi Jessica. “Eski kan. Şimdi bunları asacak birilerini bul. Çok ağırlar.”

“Kandan rahatsız olurum mu sandınız?” diye sordu Mapes. “Çöl insanıyım ben. Kan görmeye alışığım.”

“Buhu... fark ettim,” dedi Jessica.

“Kendi kanımı da gördüm,” dedi Mapes. “Açtığınız küçük yaradan akandan çok daha fazlasını.”

“Daha mı derin kesmemi isterdin?”

“Yo, hayır! Vücut suyum zaten az ve bir yaradan havaya karışıp harcanmasına gerek yok. Yaptığınız doğrudur.”

Jessica Mapes’in sözlerinden ve tavrından “vücut suyu” teriminin

önemini kavradı. Arrakis'te suyun bu kadar önemli olması tekrar i-
cini sıktı.

"Bu güzel şeyleri yemek salonunun hangi duvarlarına asayım
Leydim?" diye sordu Mapes.

*Bu Mapes çok hamarat, diye düşündü Jessica. "Sen karar ver Ma-
pes. Fark etmez."*

"Nasıl isterseniz Leydim." Mapes eğilip boğa kafasını paket kâğıt-
larından ve sicimlerden temizlemeye başladı. "Demek yaşlı bir Dükü
öldürdün ha?" diye mırıldandı.

"Yardım etmesi için bir adam çağırayım mı?" diye sordu Jessica.

"Ben hallederim Leydim."

*Evet, o halleder, diye düşündü Jessica. Bu Fremeni kadınının böyle
bir özelliği var: Halletme azmı.*

Jessica yeleğinin içindeki billurbıçağın kınının soğuk temasını
hissediyordu. Bene Gesseritlerin kurduğu uzun planlar zincirinin bu-
radaki halkasını düşündü. Bu planlar sayesinde, ölümcül bir krizden
kurtulmuştu. "Acele etmemeliyiz," demişti Mapes. Ama Jessica ken-
dini bir anda burada bulmuştu ve bu onu kaygılandırıyordu. Ne Mis-
sionaria Protectiva'nın hazırlıkları ne de Hawat'ın bu kale benzeri
taş yığınının titiz bir şekilde araştırması içini rahatlatıyordu.

"Onları asmayı bitirince kutuları boşaltmaya başla," dedi Jessica.
"Antredeki kargo taşıyıcılarından birinde bütün anahtarlar var ve
her şeyin nereye gideceğini biliyor. Ondan anahtarları ve listeyi al.
Bir sorun olursa, beni güney kanadında bulabilirsin."

"Emredersiniz Leydim."

Jessica sırtını dönerken düşündü: *Hawat buranın güvenli olduğuna
karar vermiş olabilir, ama bir terslik var. Hissediyorum.*

Jessica birden oğlunu görmek istedi. Yemek salonuna ve aile kı-
sımlarına açılan geçidin kemerli girişine doğru yürüdü. Giderek hız-
landı. Sonunda neredeyse koşmaya başladı.

Boğanın kafasındaki paket kâğıtlarını toplayan Mapes, arkasın-
dan bakarak "O sahiden de Seçilmiş," diye düşündü. "Zavallı."

“Yueh Yueh Yueh!” denir nakaratta. “Bir milyon ölüm yetmez Yueh’e!”

— PRENSES İRULAN

Müeddib’in Çocukluk Tarihi

Kapı aralıktı ve Jessica içeri girince kendini duvarları sarı bir odada buldu. Solunda siyah deri kaplı alçak bir kanep, iki boş kitap dolabı ve tozlu bir su ibriği vardı. Sağında, bir başka kapının yanında yine boş kitap dolapları, Caladan’dan getirilmiş bir masa ve üç sandalye duruyordu. Karşısındaki pencerelerin önünde Dr Yueh durmaktaydı; sırtı Jessica’ya dönüktü ve dikkati dışarıdaki dünyaya odaklanmıştı.

Jessica odanın içinde sessiz bir adım daha attı.

Yueh’in ceketinin kırışık olduğunu gördü. Sol dirseğinde beyaz bir leke vardı; tebeşir lekesine benziyordu. Dr. Yueh arkadan bakılınca siyah ve bol giysiler giydirilmiş cansız bir kuklaya benziyordu. İpleri yukarıdan çekilince hareket etmeye başlayacaktı sanki. Yalnızca gümüş Suk Okulu halkasıyla toplanıp omzuna atılmış uzun siyah saçının altındaki köşeli kafası canlı görünüyordu. Dışarıda hareket eden bir şeyi izlerken hafifçe dönüyordu.

Jessica tekrar odaya bakındı. Oğlu ortalarda yoktu. Ama Jessica sağındaki kapalı kapının, Paul’ün beğendiğini söylediği küçük bir yatak odasına açıldığını biliyordu.

“İyi günler Dr. Yueh,” dedi. “Paul nerede?”

Dr. Yueh pencerenin ardındaki bir şeye hitap eder gibi başıyla selam verdi ve arkasına dönmeden konuştu: “Oğlun yoruldu Jessica.

Onu dinlensin diye yandaki odaya gönderdim.”

Sonra birden kaskatı kesildi ve hızla döndü. Mor dudaklarının üstündeki bıyığı titredi. “Affedersiniz Leydim! Dalmışım ... ben ... saygısızlık etmek istemedim.”

Jessica gülümsedi. Sağ elini uzattı. Bir an doktorun diz çökeceğinden korktu. “Wellington, lütfen.”

“Size adınızla hitap etmem ... ben...”

“Birbirimizi altı yıldır tanıyoruz,” dedi Jessica. “Aramızdaki resmiyeti çoktan kaldırmalıydık ... en azından baş başayken.”

Yueh hafifçe gülümsemeye cesaret etti. *Başardım galiba. Artık davranışlarımda bir tuhaflık sezerse, utancımın kaynaklandığını düşünecek. Sebebinin zaten bildiğini sandığı için daha derin sebepler aramayacak.*

“Dalmışım,” dedi. “Sizin için... kaygılandığımda, korkarım sizi... Jessica olarak düşünüyorum.”

“Benim için niye kaygılanıyorsun ki?”

Yueh omuzlarını silkti. Wanna’nın tersine, Jessica’nın gerçeği sezme yeteneğinin çok güçlü olmadığını uzun süre önce fark etmişti. Yine de Jessica’ya mümkün oldukça doğruyu söylemeye çalışırdı. En emin yol buydu.

“Burayı gördün... Jessica.” Adını söylerken zorlandı. Sonra devam etti: “Caladan’a kıyasla burası öyle çorak ki. Halkı da berbat! Yolda bizi gören kadınlar peçelerinin altından inliyordu. Bize ne biçim bakıyorlardı.”

Jessica kollarını göğsünde kavuşturarak kendi kendine sarıldı. Giysisinin altındaki billurbıçağı hissediyordu. Söylenenler doğruysa, bir kumsolucanının dışından yapılmıştı. “Onlara tuhaf geliyoruz o kadar. Farklı âdetlere sahip, farklı insanlarız. Onlar Harkonnenlerden başkasını tanımadılar.” Dr. Yueh’in arkasındaki pencerelere baktı. “Dışarıda neye bakıyordun?”

Dr. Yueh tekrar pencereye döndü. “İnsanlara.”

Jessica yanına gidip sol pencereden dışarı, Yueh’in baktığı tarafa, soldaki evin önüne baktı. Orada yirmi palmye ağacı bir sıra halinde uzanıyordu. Etrafları temiz ve boştu. Ağaçlar ile üstünde cübbeli insanların yürüdüğü yol arasında bir çit vardı. Jessica kendisiyle dışarıdaki insanlar arasındaki havada hafif titreşimler gördü – bir ev kal-

kani. Sokaktaki kalabalığı incelemeye başladı. Yueh'in onları niye ilginç bulduğunu merak etmişti.

Sonra birden anlayınca, elini yanağına götürdü. Gelip geçen insanlar, palmiye ağaçlarına tuhaf tuhaf bakıyordu! Bakışlarında kıskançlık, bazılarınınkinde nefret ... ve hatta umut vardı. Herkes gözünü o ağaçlara dikmişti.

"Ne düşünüyorlar biliyor musun?" diye sordu Yueh.

"Zihin okuyabildiğini mi söylüyorsun?" diye sordu Jessica.

"Onlarinkini evet," dedi Yueh. "O ağaçlara bakıp şöyle düşünüyorlar: Burada bizden yüz kişi var. İşte bunu düşünüyorlar."

Jessica şaşkınlıkla dönüp kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden?"

"O palmyelerin herbiri günde kırk litre su tüketir," dedi Yueh. "Bir insan ise yalnızca sekiz litre. Bu durumda bir palmiye beş insana eşittir. Orada yirmi palmiye olduğundan – yüz insan eder."

"Ama bazıları o ağaçlara umutla bakıyor."

"Belki bazı ağaçlar devrilir diye umuyorlar. Ama bunun mevsimi değil."

"Bu dünyaya fazla eleştirel bakıyoruz" dedi Jessica. "Burada tehlikenin yanı sıra umut da var. Baharat bizi zengin edebilir. Hazineyi dolu olursa, bu dünyayı istediğimiz şekle dönüştürebiliriz."

Jessica içinden kendi kendine güldü. *Kimi ikna etmeye çalışıyorum? Kahkahasını tamamen bastıramayınca kesik kesik, neşesizce güldü. "Ama emniyet satın alınamaz," dedi.*

Yueh yüzünü ondan gizlemek için başını çevirdi. *Bu insanları seveceğime, onlardan nefret edebilseydim ne güzel olurdu!* Jessica pek çok yönden Wanna'ya benziyordu. Ama bu düşünce Yueh'in kararlılığını iyice pekiştirdi. Harkonnenler çok zalimdi, ama Wanna hâlâ sağ olabiliydi. Bundan emin olmalıydı.

"Bizim için kaygılanma Wellington," dedi Jessica. "Bu bizim sorunumuz, senin değil."

Onun için kaygılandığımı sanıyor! Yueh ağlamamak için gözlerini kırıştırdı. Haklı da. Ama görevimi tamamlayıp o kara Baron'un karşısına çıkmalıyım. Sonra da en zayıf anında ... zaferinin tadını çıkarırken, ona saldırmak için tek şansımı kullanmalıyım!

İç geçirdi.

“Paul’e baksam rahatsız olur mu acaba?” diye sordu Jessica.

“Kesinlikle hayır. Ona bir yatıştırıcı verdim.”

“Değişikliğe alışabildi mi?” diye sordu Jessica.

“Evet, ama biraz fazla yoruldu. Çok heyecanlı, ama on beş yaşındaki birinin bu koşullar altında heyecanlaması çok normal.” Kapıya gidip açtı. “İçeride yatıyor.”

Jessica onun peşinden gidip başını içeri uzattı. Oda loştu.

Paul dar bir portatif yatakta yatıyordu. Bir kolu ince bir battaniyenin altında, diğeryse başının üstündeydi. Yatağın yanındaki bir pencerenin jalousisinden giren ışık, yüzünde ve battaniyede gölge şeritleri oluşturmıştı.

Jessica oğlunun kendisinininkine çok benzeyen oval yüzüne baktı. Ama saçı Dük’üne benziyordu; kömür rengi ve kıvrıkcıktı. Uzun kirpikleri limon yeşili gözlerini örtüyordu. Jessica gülümsedi. Gözyaşları geri çekildi. Oğlunun yüz hatlarındaki genetik izler birden dikkatini çekmişti. Gözlerini ve genel yüz şeklini ondan almıştı, ama babasının keskin hatlarının izleri yüzünde çocukluktan yetişkinliğe geçişin belirtisi gibiydi.

Jessica oğlunun yüz hatlarını tesadüfi gelişimlerin zarif bir damıtımı ... sonsuz rastlantıların birbirine bağlandığı nokta olarak gördü. Bunu düşününce, yatağın yanında diz çöküp oğlunu kucaklamak istedi, ama Yueh’in varlığı bunu yapmasını engelledi. Geri çekilip kapıyı usulca kapadı.

Yueh pencereye geri dönmüştü. Jessica’nın oğluna bakış şeklini izlemeye dayanamamıştı. *Wanna niye bana hiç çocuk vermedi?* diye sordu kendine. *Bir doktor olarak biliyorum ki bunun fiziksel bir sebebi yoktu. Bene Gesserit ile ilgili bir sebebi mi vardı yoksa? Belki de farklı bir hedefin peşinde koşmak üzere eğitilmişti? Bu ne olabilir? Beni seviyordu, orası kesin.*

İlk kez, belki de zihninin kavrayabileceğinden daha karmaşık bir sürecin parçası olduğunu hissetti.

Jessica yanına geldi. “Çocuklar nasıl mışıl mışıl uyuyabiliyor.”

Yueh mekanik bir şekilde konuştu: “Yetişkinler de öyle gevşeyebilse keşke.”

"Evet."

"Bu yetimizi ne zaman kaybediyoruz?" diye mırıldandı Yueh.

Jessica tuhaf ses tonunu fark edince dönüp ona baktı. Ama aklı hâlâ Paul'deydi. Burada eğitiminin daha da zor olacağını, hayatının çok değişeceğini düşünüyordu ... bir zamanlar onun için planladıkları hayattan öyle farklı olacaktı ki.

"Sahiden de bazı şeyleri yitiriyoruz," dedi.

Sağına, üstünde rüzgârda dalgalanan grimsi yeşil çalılar bulunan bir yokuşa baktı. Çalıların yaprakları tozluysa. Kuru dalları pençe-
le benziyordu. Yamacın tepesinde uzanan karanlık gökyüzü bir mü-
rekkep lekesi gibiydi. Arrakis güneşinin süt beyazı ışığı ortalığı gü-
müş rengine boyuyordu. Bu güneşin ışığının rengi yeleğinin altın-
daki billur bıçağın rengine benziyordu.

"Gökyüzü çok karanlık," dedi.

"Bunun sebebi kısmen nem eksikliği," dedi Yueh.

"Su!" dedi Jessica öfkeyle. "Burada her şeyin su eksikliğiyle ilgisi var!"

"Arrakis'in değerli sırrı bu," dedi Yueh.

"Niye suyu bu kadar az? Burada volkanik kayalar var. Sana bir düzine güç kaynağı sayabilirim. Kutup buzulları var. Çölde sondaj yapılamayacağını söylüyorlar. Fırtınalar ve kumdalgaları teçhizatları daha doğru dürüst kurulmadan yok edermiş, önce kumsolucanları saldırmazsa tabii. Orada su izine de rastlanmamış zaten. Ama asıl sır buradaki çanaklarda ve kutuplarda açılmış olan kuyularda. Bunlar hakkında yazılanları okudun mu?"

"Önce biraz su bulundu. Ama sonra hiçbir şey," dedi Yueh.

"Ama Wellington, işte sır da bu ya. Orada su vardı. Sonra kuru-
du. Ama yakında açılan bir başka kuyudan da su çıktı. Sonra o su-
yun da arkası kesildi. Bu kimseye tuhaf gelmiyor mu?"

"Gerçekten de tuhaf," dedi Yueh. "Bir canlı türünün varlığından mı şüpheleniyorsun? Ama bu toprak numunelerinden anlaşılmaz mıydı?"

"Ne görülecekti ki? Yabancı bitki ya da hayvan maddeleri mi? Onları kim tanıyacaktı ki?" Jessica yokuşa sırtını döndü. "Suyun akı-
şı kesildi. Bir şey yolunu tıkadı. İşte bundan şüpheleniyorum."

"Belki de sebebi biliniyordur," dedi Yueh. "Harkonnenler Arrakis'le ilgili pek çok bilgiyi gizledi. Belki bunu da gizlemek için sebepleri vardı."

"Ne sebebi olabilir ki?" diye sordu Jessica. "Sonra atmosferik nem meselesi de var. Evet, çok az, ama yine de biraz var. Buradaki suyun kaynağı da o. Rüzgârkapanları ve çökelticilerle toplanıyor. Bu nem nereden geliyor?"

"Kutup başlıklarından mı?"

"Soğuk havada pek nem olmaz Wellington. Harkonnenler burayı bir esrar perdesiyle örttü. Bu perdenin arkasının dikkatle incelenmesi gerekiyor. Keşfedilecek şeyler yalnızca doğrudan baharatla ilgili olmayabilir."

"Gerçekten de karşımızda Harkonnenlerin perdesi var," dedi Yueh. "Belki de biz..." Jessica'nın kendisine dikkatle baktığını fark edince durdu. "Bir şey mi oldu?"

"Harkonnen deyiş tarzın..." dedi Jessica. "Düküm bile onlardan böyle nefretle bahsetmez. Onlardan nefret etmek için kişisel sebeplerin olduğunu bilmiyordum Wellington."

Yüce Ana! diye düşündü Yueh. *Şüphelendi! Şimdi Wanna'mın öğrettiği her numarayı kullanmalıyım. Tek bir çözüm var: Gerçeğe olabildiğince yakın konuşmalıyım.*

"Karım Wanna..." Omuzlarını silktilti. Boğazı birden kasılmıştı. Konuşamıyordu. "Onlar..." Kelimeler ağzından çıkmıyordu. Paniğe kapıldı. Gözlerini sımsıkı kapadı. Göğsündeki ağrıdan başka pek bir şey hissedemiyordu. Sonra bir el koluna hafifçe dokundu.

"Affedersin," dedi Jessica. "Eski bir yarayı deşmek istememiştim." *Hayvanlar,* diye düşündü Jessica. *Karısı Bene Gesseritti mutlaka; her halinden belli oluyor. Harkonnenler onu öldürmüş olmalı. Hissettiği nefret ceremi yüzünden Atreideslere bağlanan bir kurban daha.*

"Üzgünüm," dedi Yueh. "O konudan bahsedemiyorum." Gözlerini açtı, kederiyle mücadele etmeyi kesti. En azından bu gerçektir.

Jessica yüzünü inceledi. Çıkık elmacık kemiklerini, altın paralara benzeyen badem gözlerini, tereyağı rengi tenini, mor dudaklarıyla dar çenesinin etrafını çerçeve gibi sarmış ince bıyık ve sakalını gördü. Yanaklarındaki ve alnındaki çizgilerin yaşlılıktan olduğu kadar

kederden de kaynaklandığını gördü. Adama derin bir sevgi hissetti.

“Wellington, seni bu tehlikeli yere getirdiğimiz için üzgünüm.”

“İsteyerek geldim,” dedi Yueh. Bu da doğrudur.

“Ama bu gezegenin tamamı bir Harkonnen kapanı. Bunu biliyor-sun herhalde.”

“Dük Leto’yu yakalamak için bir kapan yetmez,” dedi Yueh. Bu da doğrudur.

“Belki de ona daha fazla güvenmeliyim,” dedi Jessica. “O bir strateji dehası.”

“Köklerimizden koparıldık,” dedi Yueh. “Huzursuzluğumuzun sebebi bu.”

“Köksüz bitkiyi öldürmek ne kolaydır,” dedi Jessica. “Özellikle de onu düşman bir toprağa ekersen.”

“Bu toprağın düşman olduğuna emin miyiz?”

“Dük’ün maiyetinin nüfusu ne kadar arttıracığı öğrenilince su isyanları çıktı,” dedi Jessica. “Halk ayaklanmayı ancak yükü azaltmak için yeni rüzgârkapanları ve yoğunlaştırıcılar kuracağımızı öğrenince kesti.”

“Burada ancak belli sayıda insanı yaşatacak kadar su var,” dedi Yueh. “Halk biliyor ki, eğer sınırlı miktarda suyu içen insanların sayısı artarsa, suyun fiyatı da artacak ve çok fakir olanlar ölecek. Ama Dük bu sorunu çözdü. Ayaklanmış olmaları, Dük’e karşı daimi nefret besledikleri anlamına gelmiyor.”

“Ya muhafızlar,” dedi Jessica. “Her yerde muhafız var. Ve kalkanlar. Nereye baksam kalkanların havayı titreştirdiğini görüyorum. Caladan’da böyle yaşamazdık.”

“Bu gezegene bir şans ver,” dedi Yueh.

Jessica sert bakışlarla pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. “Burada ölüm kokusu alıyorum,” dedi. “Hawat buraya öncü kuvvetler gönderdi. Dışarıdaki muhafızlar onun adamları. Kargo taşıyıcılar onun adamları. Hazinesden büyük miktarlarda para çekildi. Ne için belli değil. Bunun tek bir açıklaması olabilir: Yüksek mevkilerdeki birtakım insanlara rüşvet veriliyor.” Başını salladı. “Thufir Hawat nereye gitse, ölüm ve kumpaslar peşinden geliyor.”

“Onu kötölüyorsun.”

“Kötülemek mi? Onu övüyorum. Ölüm ve kumpaslar şimdi tek umudumuz. Sadece Thufir’in yöntemleri konusunda kendimi kandırıyorum, o kadar.”

“Kendini ... bir şeylerle meşgul etmelisin,” dedi Yueh. “Kendine zaman tanı. Böyle tuhaf düşüncelerden–”

“Meşgul etmek mi! Zamanımın çoğunu ne alıyor sence Wellington? Ben Dük’ün sekreteriyim. Her gün öyle meşgulüm ki, korkacak yeni şeyler öğreniyorum sürekli... Dük’ün bildiğini aklının ucundan bile geçirmediği şeyler.” Dudaklarını sıkıca bastırdı. Sonra usulca konuştu: “Bazen merak ediyorum, beni seçmesinde Bene Gesserit’te eğitilmiş olmamın ne kadar etkisi oldu acaba?”

“Ne demek istiyorsun?” Jessica’nın sesindeki acı, alaycı ton adamı şaşırtmıştı. Kadının böyle konuştuğunu ilk kez duyuyordu.

“Wellington,” dedi Jessica, “patronuna âşık bir sekreterle çalışmak çok daha güvenli değil mi sence?”

“Bu hoş bir düşünce değil Jessica.”

Yueh bunu düşünmeden söylemişti. Dük’ün odalığı hakkındaki hisleri konusunda şüpheye yer yoktu. Onu bakışlarıyla nasıl izlediğini görmek yeterliydi.

Jessica iç geçirdi. “Haklısın. Hoş değil.”

Bir kez daha kollarını bedenine sardı. Kınındaki billurbıçağı teline bastırdı ve onun temsil ettiği yarım kalmış işi düşündü.

“Yakında çok kan akacak,” dedi. “Harkonnenler ya kendileri ya da Düküm ölene dek rahat durmazlar. Baron, Leto’nun soylu kan taşımasını, İmparator’un akrabası olmasını –uzaktan da olsa– içine sindiremiyor, çünkü Harkonnenler asalet ünvanlarını CHOAM sayesinde aldı. Ama asıl kinlendiği şey, Corrin Savaşı’ndan sonra bir Atreides’in bir Harkonnen’i korkaklığından dolayı sürgüne göndermiş olması.”⁹

“Şu eski kan davası,” diye mırıldandı Yueh. Bir an içinde nefret uyandı. O eski kan davasının ağına düşmüştü. O eski kan davası yüzünden Wannası ölmüştü ya da daha kötüsü kocası Harkonnenlerin

⁹ Bu konuda daha ayrıntılı bilgi için bkz. *Dune: Corrin Savaşı*.

söylediğini yapana dek işkence görmekteydi. Eski kan davası onu da ağına düşürmüştü ve bütün bu insanlar o zehirli şeyin bir parçasıydı. İşin ironik tarafı, bu davanın burada, hayatı uzatan ve sağlık veren melanjin evrende üretildiği tek yer olan Arrakis gezegeninde sonlanacak olmasıydı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Jessica.

“Baharatın on gramının serbest pazarda altı yüz yirmi bin solari ettiğini düşünüyorum. Bu parayla çok şey alınır.”

“Sen bile para hırsına mı kapılıyorsun Wellington?”

“Hırs değil.”

“Ne öyleyse?”

Yueh omuzlarını silkti. “Boş ver.” Jessica’ya baktı. “Baharatı ilk tadışını anımsıyor musun?”

“Tarçın gibi gelmişti.”

“Ama tadı asla iki kez aynı gelmez,” dedi Yueh. “Hayat gibidir – her alışında farklı bir yüzü vardır. Bazıları baharatın öğrenilen bir tad tepkimesine yol açtığını öne sürüyor. Vücut bir şeyin kendisi için iyi olduğunu öğrenince, tadını hoş olarak algılıyor. Tıpkı hayat gibi baharatın da yapayı asla tam anlamıyla yapılamayacak.”

“Bence firari olsak ve İmparatorluğun dışına çıksak daha iyi olurdu,” dedi Jessica.

Yueh Jessica’nın kendisini dinlemediğini anladı. Söylediklerinde odaklanırken merak etti: *Evet – niye Dük’e bunu yaptırmadı? Oysa ona istediği her şeyi yaptırabilir.*

Hızlı hızlı konuştu, çünkü hem konuyu değiştirmek, hem de bir meselenin gerçeğini öğrenmek istiyordu: “Jessica, kişisel bir soru sorabilir miyim?”

Jessica ani bir sancıya kapılmış gibi pencere denizliğine tutundu. “Elbette. Sen... dostumsun.”

“Niye Dük’ü seninle evlenmeye ikna etmedin?”

Jessica birden dönüp başını kaldırdı. Gözleri öfke doluydu. “Benimle evlenmeye ikna etmek mi? Ama–”

“Sormamalıydım,” dedi Yueh.

“Hayır.” Jessica omuzlarını silkti. “Sebebi siyasi. Düküm bekâr

kaldığı sürece, bazı Büyük Hanedanlar onunla ittifak kurma umudunu koruyabilir. Ayrıca..." Omuzlarını silktili. "İnsanları yönlendirmek, onları iradene boyun eğdirmek, insanlığa alaycı yaklaşmana yol açar. Her şeyi bayağılaştırır. Onu evlenmeye ikna etseydim... kendi kararı olmayacaktı bu."

"Wannam da aynı şeyi söylerdi muhtemelen," diye mırıldandı Yueh. Bu da doğrudu. Elini ağzına götürüp şiddetle yutkundu. İlk kez gizli rolünü itiraf etmeye bu kadar yaklaştı.

Jessica konuşarak anı bozdu. "Ayrıca Dük aslında iki insandır Wellington. Ben bu iki insandan birini çok seviyorum; çekici, zeki, düşünceli, şefkatli, bir kadının isteyebileceği her şeye sahip. Ama diğer adam... soğuk, duyarsız, talepkâr, bencil, kış rüzgârı gibi sert ve zalim. Babasının biçimlendirdiği adam." Yüzü buruştu. "O ihtiyar, Düküm doğduğunda ölseydi keşke!"

Bir suskunluk oldu. Bir vantilatörün esintisinin jaluziden geçen çıkardığı sesi duydu.

Sonra Jessica derin bir nefes aldı. "Leto haklıymış ... bu odalar evin diğer bölümlerindeki odalardan daha güzel." Dönüp odayı inceledi. "İzninle Wellington... odaları paylaştırmadan önce bu kanada bir bakmak istiyorum."

Yueh başını sallayarak onayladı. "Elbette." *Yapmak zorunda olduğum şeyi yapmamamın bir yolu olsaydı keşke.*

Jessica kollarını indirip koridor kapısına yürüdü. Orada bir an duraksadıktan sonra dışarı çıktı. *Konuşurken bir şeyler saklıyordu,* diye düşündü. *Beni incitmemek için herhalde. İyi bir adam.* Yine duraksadı. Neredeyse dönüp Yueh'le açıkça konuşacak, ona sakladığı şeyi söyletecekti. *Ama içinin kolayca okunduğunu öğrenmek onu utandırır ve korkutur. Arkadaşlarıma güvenmeliyim.*

Müeddib'in Arrakis'in koşullarını ne kadar çabuk öğrendiği konusunda pek çok yorum yapılmıştır. Bene Gesseritler bu çabukluğun nedenini elbette ki biliyorlardı. Öte yandan şunu söyleyebiliriz ki, Müeddib'in böylesine çabuk öğrenmesinin sebebi, ilk eğitimini öğrenmek üzerine almış olmasıydı. Ve bu konuda aldığı ilk ders ise, öğrenebileceğine dair kendisine güvenmesiydi. Pek çok insanın öğrenebileceklerine inanmamaları, daha da fazlasının ise öğrenmenin zor olduğuna inanmaları afallatıcıdır. Müeddib, her deneyimin içinde bir ders taşıdığını biliyordu.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in İnsanlığı

Paul yatağında uzanmış, uyur numarası yapıyordu. Dr. Yueh'in verdiği uyku hapını içer gibi yapıp avcunda saklaması zor olmamıştı. Kendini tutmasa kahrkabayı basacaktı. Annesi bile onu uyuyor sanmıştı. Yataktan fırlayıp ondan evi keşfetmek için izin istemeyi düşünmüş, ama buna izin vermeyeceğini fark etmişti. Ortalık henüz fazla karışık. Hayır. Böylesi en iyisiydi.

Eğer izin istemeden çıkarsam emirlere karşı gelmiş sayılmam. Hem zaten evden çıkmayacağım. Ev ise güvenli.

Diğer odada annesiyle Yueh'in konuştuklarını işitebiliyordu. Sözlerini pek seçemiyordu – baharattan, Harkonnenlerden bahsediyorlardı. Sesleri yükselip alçalıyordu.

Paul dikkatini yatağının oymalı başlığına yöneltti. Duvara monte edilmiş bu başlık, aslında odanın kontrol düğmelerini gizliyordu. Ahşap başlığa, kahverengi dalgaların üstünde sıçrayan bir balık resmi kazınmıştı ve Paul balığın gözüne basarsa odanın süspansörlü lambalarının yanacağını biliyordu. Dalgalardan biri, çevrildiğinde

havalandırmayı kontrol ediyor, bir başkası sıcaklığı değiştiriyordu.

Paul yatakta usulca doğrulup oturdu. Solundaki duvara büyük bir kitap dolabı yaslıydı. Bu dolap yana itilince arkasında bir yanı çekmeceli bir başka küçük dolap olduğu görölüyordu. Koridora açılan kapının kolu bir ornitopterin gaz kolu şeklindeydi.

Sanki bu oda onu cezbetmek için yapılmıştı.

Bu oda ve bu gezegen.

Yueh'in ona gösterdiği filmkitabı düşündü – "Arrakis: İmparator Hazretlerinin Çöl Botanik Test İstasyonu." Baharatın keşfinden öncesinden kalma eski bir filmkitaptı. Paul kitaptaki isimleri, kitaptan aldığı hafızaya kaydedici sinyaller sayesinde, resmiyle birlikte hatırlayabiliyordu: *Saguaro*, *eşek çalısı*, *hurma ağacı*, *kum mineçiçeği*, *eşekotu*, *fıçı kaktüsü*, *tütsü çalısı*, *sarı ağaç*, *katranruhu çalısı* ... *cüce tilki*, *çöl atmacası*, *kanguru faresi*...

İnsanoğlunun Yerküre'deki kadim geçmişinden kalma isimler ve resimler, isimler ve resimler – pek çoğu evrende artık yalnızca burada, Arrakis'te bulunuyordu.

Öğrenecek öyle çok yeni şey vardı ki – baharat hakkında.

Ve kumsolucanları.

Diğer odada bir kapı kapandı. Paul annesinin ayak seslerinin koridor boyunca uzaklaştığını işitti. Dr. Yueh'in diğer odada kalıp bir şeyler okuyacağını biliyordu.

Keşfe çıkmanın tam sırasıydı.

Paul yataktan usulca süzülüp çekmeceli dolaba açılan kitap dolabı şeklindeki kapıya yürüdü. Arkasından bir ses gelince durup döndü. Yatağın oymalı başlığı yavaşça aşağıya, biraz önce yattığı yere doğru iniyordu. Paul donup kaldı ve bu hareketsizliği hayatını kurtardı.

Yatak başlığının arkasından en çok beş santim uzunluğunda küçük bir arayıcı-avcı çıktı. Paul onu hemen tanıdı: Her soylu çocuğa daha küçücük yaşta öğretilen, sıradan bir suikast silahıydı. Yakındaki bir insan tarafından yönlendirilen ince, uzun ve simsiyah bir metal parçasıydı. Hareket halindeki bedene saplanıp sinir kanallarından geçerek en yakındaki hayati organı bulabilirdi.

Arayıcı yükselip odada ileri geri gezinmeye başladı.

Paul'un zihninde arayıcı-avcının yetersizlikleriyle ilgili bilgiler belirdi: Aletin sıkıştırılmış süspansör alanı, iletici gözünün sinyallerle aktardığı görüntüyü bulandırıyordu. Loş odada hedeften yansıyacak yeterli ışık bulunmadığı için, aleti kullanan kişi kurbanın yalnızca hareketlerini algılayabilirdi. Bir kalkan avcısını yavaşlatabilir, onu yok edecek zamanı sağlayabilirdi, ama Paul kalkanını yatağın üstünde bırakmıştı. Lazer silahları onları yok edebilirdi, ama bunlar hem pahalıydılar, hem de bakımları çok zordu ... ayrıca lazer ışını çalışan bir kalkana temas ederse büyük bir patlamaya yol açabilirdi. Atreidesler yalnızca vücut kalkanları ve zekâlarına güvenmeyi yeğliyordu.

Paul hiç kımıldamadan dururken, bu tehlikeyi savuşturmak için yalnızca zekâsına güvenilebileceğini biliyordu.

Arayıcı-avcı yarım metre daha yükseldi. Penceredeki jaluzinin yatay çubuk gölgeleri üstüne düşüyor ve odada ileri geri gezinerek kurbanını arıyordu.

Onu tutmaya çalışmalıyım, diye düşündü Paul. Süspansör alanı yüzünden alt yüzeyi kaygandır. Sıkı tutmalıyım.

Arayıcı yarım metre aşağı indi, sola döndü ve yatağın etrafını turladı. Hafif bir vızıltı çıkarıyordu.

Bunu kim kontrol ediyor? diye düşündü Paul. Yakında biri olmalı. Yueh'e seslenebilirim. Ama kapıyı açar açmaz bu şey onu öldürür.

Paul'un arkasındaki koridor kapısı gıcırdadı. Biri kapıya vurdu ve sonra kapı açıldı.

Arayıcı-avcı Paul'un başının yanından ok gibi hızla geçerek harekete doğru yöneldi.

Paul sağ elini hızla uzatıp ölümcül aleti yakaladı. Alet elinde vızıldayıp çırpınıyordu, ama çocuğun kasları onu sımsıkı kavramıştı. Aleti kapının metal levhasına hızla vurdu ve ön kısmındaki gözün parçalandığını, arayıcının hareketsiz kaldığını hissetti.

Yine de elinden bırakmadı ... emin olmak için.

Paul gözlerini kaldırdığında Shadout Mapes'in faltaşı gibi açılmış masmavi gözleriyle karşılaştı.

"Baban seni çağırıyor," dedi Mapes. "Koridorda sana refakat edecek adamlar var."

Paul başını sallayarak onayladı. Çuvalı andıran kahverengi bir

giysinin içindeki bu tuhaf kadını inceliyordu. Kadın şimdi elinde sımsıkı tuttuğu şeye bakıyordu.

“Bunlardan bahsedildiğini duymuştum,” dedi. “Beni öldürecekti, değil mi?”

Paul yutkunduktan sonra konuşabildi. “Hedefi ... bendim.”

“Ama bana saldırdı.”

“Çünkü sen hareket ediyordun.” *Kim bu kadın?* diye merak etti.

“Yani hayatımı kurtardın.”

“İkimizin de hayatını kurtardım.”

“Oysa beni öldürmesine izin vererek kaçıp kurtulabilirdin.”

“Kimsin sen?” diye sordu Paul.

“Kâhya Shadout Mapes.”

“Burada olduğumu nereden biliyordun?”

“Annen söyledi. Onunla merdivende karşılaştım. Aşağıya, koridorun sonundaki sırrî odasına gidiyordu.” Sağına işaret etti. “Babanın adamları hâlâ bekliyor.”

Hawat'ın adamları olmalı, diye düşündü Paul. Bu aleti kimin kullandığını bulmalısınız.

“Babamın adamlarına git,” dedi. “Onlara evde bir arayıcı-avcı yakaladığımı söyle. Evi arayıp onu kullananı bulsunlar. Eve ve bahçesine giriş çıkışı hemen yasaklasınlar. Bunu kullanan kişi aramızdaki bir yabancıdır mutlaka.”

Yoksa bu kadın mı? diye merak etti. Ama o olmadığını biliyordu. O içeri girdiğinde arayıcı hâlâ yönetiliyordu.

“Emrini yerine getirmeden önce aramızdaki bir meseleyi açıklığa kavuşturmalıyım, küçük adam,” dedi Mapes. “Artık sana su borcum var ve bu borç hoşuma gitmiyor. Ama biz Fremenler borçlarımızı mutlaka öderiz – ister ak, ister kara borç olsunlar. Ayrıca aranızda bir hain olduğunu da biliyoruz. Kim olduğunu bilmiyoruz, ama onun varlığından eminiz. Şu et kesicisini kullanan oydu belki de.”

Paul bunu sessizce düşündü: *Bir hain.* Yaşlı kadın konuşmasına fırsat bırakmadan dönüp kapıya koştu.

Paul ona seslenip geri çağırmayı düşündü, ama bundan hoşlanmayacağını hissetti. Paul'e bildiklerini söylemişti. Şimdi onun *emrini*

yerine getirecek ve bir dakika içinde ev Hawat'ın adamlarıyla dola-
caktı.

Paul aralarındaki tuhaf konuşmanın başka kısımlarını düşünme-
ye başladı. Sırrî odası. Sol tarafına, Mapes'in işaret etmiş olduğu ye-
re baktı. *Biz Fremenler*. Demek bir Fremendi. Bir an durup göz kırpa-
rak kadının yüzünü hafızasına kazıdı. Güneşten yanıp kararmış, kırı-
ş kırış yüz hatlarını; masmavi, aksız gözlerini. Bu görüntüye bir isim
verdi: *Shadout Mapes*.

Parçalanmış arayıcıyı hâlâ elinde tutarak yatağına gidip sol eliyle
kalkan kemerini aldı, beline sardı ve koşarak dışarı çıkıp soldaki ko-
ridora saparken taktı.

Mapes annesinin aşağıda bir yerlerde olduğunu söylemişti... bir
sırrî odasında.

Leydi Jessica'nın o zor zamanlarda kendisine destek olacak neyi vardı? Şu Bene Gesserit deyişi üstüne dikkatle düşünürseniz belki yanıtı bulursunuz: "Sonuna dek izlenen yol insanı hiçbir yere götürmez. Bir dağın gerçekten dağ olup olmadığını anlamak istiyorsanız, ona yalnızca birazcık tırmanın. Eğer dağın tepesine ulaşırsanız, dağı göremezsiniz."

— PRENSES İRULAN

Müeddib: Aile Tefsirleri

Jessica güney kanadının sonunda, spiral şeklinde yükselip oval bir kapıya uzanan metal bir merdiven gördü. Dönüp arkasındaki koridora, sonra tekrar yukarıdaki kapıya baktı.

Oval mi? diye sordu kendine. *Bir ev kapısı için çok tuhaf bir şekil.*

Spiral merdivenin altındaki pencerelerden baktığında, Arrakis'in büyük beyaz güneşinin batmakta olduğunu gördü. Koridor uzun gölgelerle kaplıydı. Jessica dikkatini tekrar merdivene yöneltti. İşlemeli metal basamakların üstünde kuruyup kalmış toprak kırıntılarını gördü.

Elini tırabzanın üstüne koyup merdiveni çıkmaya başladı. Kaydırarak hareket ettirdiği avucunun altındaki tırabzan soğuktu. Kapıya varınca durdu. Kapının kolu yoktu, ama üstünde, kol olması gereken yerde hafif bir oyuk vardı.

Avuç kilidi olamaz, diye düşündü. *Avuç kilidi tek bir kişinin el şekline ve avuç çizgilerine göre yapılır.* Ama bir avuç kilidine benziyordu ve Jessica okulda herhangi bir avuç kilidini açabilmeyi öğrenmişti.

Kimsenin izlemediğine emin olmak için dönüp arkasına baktıktan sonra, avcunu kapıdaki oyuğa dayadı. Çizgilerin üstüne hafifçe bastırdı, bileğini çevirdi, tekrar çevirdi, avcunu yüzeyde kaydırды.

Kilidin açıldığını hissetti.

Arkasındaki koridordan koşuşturma sesleri geldi. Jessica elini kapıdan çekip arkasına dönünce, Mapes'in merdivenin dibine gelmiş olduğunu gördü.

"Büyük salonda bazı adamlar var," dedi Mapes. "Dük tarafından genç efendi Paul'ü almak üzere gönderildiklerini söylüyorlar. Duka-lık mührünü taşıyorlar. Muhafız da onları tanıdı." Kapıya, sonra tekrar Jessica'ya baktı.

Bu Mapes ihtiyatlı biri, diye düşündü Jessica. Bu iyi.

"Koridorun diğer ucundaki beşinci odada, küçük yatak odası-na," dedi Jessica. "Onu uyandırmakta zorlanırsan, yan odadaki Dr. Yueh'i çağır. Paul'ü uyandırmak için bir iğne yapmak gerekebilir."

Mapes oval kapıya tekrar dikkatle baktı. Jessica'ya sanki kadının yüzünde bir tiksinti ifadesi belirmiş gibi geldi. Ama kapıyla ve arka-sında ne olduğuyla ilgili soru sormasına fırsat kalmadan, Mapes dö-nüp koridorda hızla uzaklaştı.

Hawat buranın güvenli olduğunu söyledi, dedi Jessica. İçeride çok korkunç bir şey olamaz.

Kapıyı itti. İçeri açılan kapının ardında küçük bir oda, tam karşı-da ise bir başka oval kapı vardı. Bu kapının kolu yuvarlaktı.

Bir hava-kilidi! diye düşündü Jessica. Yere baktığında, küçük oda-nın döşemesinde bir kapı payandasının durduğunu gördü. Payan-danın üstünde Hawat'ın özel işareti vardı. *Kapı bununla açık tutulmuş olmalı, diye düşündü. Biri yanlışlıkla sopayı düşürmüştü. Dış kapıda avuç kilidi olduğunu, kapanınca otomatikman kilitleneceğini fark etmemiş.*

Küçük odaya girdi.

Niye buraya, evin içine bir hava-kilidi yapmışlar? diye sordu kendi-ne. Birden aklına özel iklim koşullarında yaşatılan egzotik yaratıklar geldi. *Özel iklim koşulları!*

Arrakis gibi, en kuru ortamlarda yaşayabilen bitkiler için bile su kanalları açılması gereken bir yerde bu mantıklıydı.

Arkasındaki kapı kapanmaya başladı. Kapıyı durdurup Hawat'ın bıraktığı payandayı araya koyarak kapanmasını engelledi. Sonra tek-rar yuvarlak kollu iç kapıya döndü. Tutamağın üstünde metale hafif-çe kazınmış bir yazı vardı; Galaç dilinde yazılmıştı:

Ey insan! Burada Tanrının muhteşem yaratıklarından bazıları var. Onlara bak ve Yüce Dostunun kusursuzluğunu sevmeyi öğren.

Jessica yuvarlak kolu sola çevirince iç kapı açıldı. İçeriden gelen hafif bir esinti yanağını okşayıp saçını dalgalandırdı. Jessica içerideki havanın daha taze olduğunu fark etti. Kapıyı ardına kadar açınca, içeride sarı bir güneşle aydınlanan yemyeşil, gür bitkileri gördü.

Sarı bir güneş mi? diye sordu kendi kendine. Sonra: *Filtre cam!*

Eşiği geçince kapı ardından kapandı.

"Bir sulak gezegen limonluğu," diye mırıldandı hayranlıkla.

Etrafı saksılar içindeki bitkiler ve budanmış, bodur ağaçlarla çevriliydi. Bir mimoza gördü; çiçek açmış bir ayva ağacı, bir sondagi, yeşil yapraklı pleniscentalar, yeşil beyaz şeritli akarsolar... güller...

Güller bile var!

Eğilip iri, pembe bir çiçeği kokladı, doğrulup etrafına bakındı.

Ritmik bir ses duyuyordu.

Sık yaprakları aralayıp odanın ortasına baktı. Orada küçük, yivli bir fıskiye vardı. Ritmik sesi çıkaran buydu. Suyu havaya fışkırıp bir kavis çizdikten sonra metal bir kâseye dökülüyordu.

Jessica algılarını açmakta odaklandıktan sonra, odayı yöntemli bir şekilde incelemeye başladı. Yaklaşık on metrekaresine kadardı. Koridorun sonuna yapılmasından ve mimarisindeki küçük değişikliklerden yola çıkarak, bu kanadın çatısına orijinal binanın tamamlanmasından çok sonra eklenmiş olduğunu tahmin etti.

Odanın güney ucunda, geniş filtre camın önünde durup etrafına bakındı. Oda tamamen egzotik sulak gezegen bitkileriyle kaplıydı. Yeşilliklerin arasından bir hışırtı gelince irkildi. Sonra borulu ve hortumlu basit bir servok sulama düzeneği gördü. Yükselen bir hortumun saçtığı su damlacıkları yanağını ıslattı. Hortum geri çekilince, onun suladığı şeyi gördü: Bir eğreltiotu ağacı.

Odanın her yerinde su vardı ... su en değerli hayat sıvısı olduğu bir gezegende, burada öylesine bol harcanıyordu ki afallamıştı.

Rengi filtre cam tarafından sarartılmış olan güneşe baktı. Kalkan Yamacı adı verilen devasa kayalıkların ardında batıyordu.

Filtre cam, diye düşündü. *Kızgın güneşi daha yumuşak ve tanıdık bir*

hale getirmek için. Böyle bir yeri kim yaparmış olabilir? Leto mu? Beni böyle bir armağanla şaşırtmak istemiş olabilir, ama buna zamanı yoktu. Hem daha ciddi meselelerle uğraşıyor.

Pek çok Arrakis evinde hava-kilidi kapıları ve pencereleri olduğunu okuduğunu anımsadı; bunun sebebi içerideki nemi korumaktı. Leto bu evde böyle tedbirler alınmamasının bilinçli olduğunu, böylece evin sahiplerinin gücünü ve zenginliğini sergilediğini söylemişti. Kapıları ve pencereleri toza karşı kapalı tutuluyordu o kadar.

Ama bu oda, dış kapılardaki nem-kilitlerinin yokluğundan çok daha çarpıcı bir mesaj veriyordu. Bu keyif odasında, en az bin Arrakisliyi yaşatmaya yetecek kadar su kullanılıyordu.

Jessica pencere boyunca yürüyerek odaya bakmayı sürdürdü. Fısıkiyenin yanında masa yüksekliğinde, metal bir yüzeyin durduğunu gördü. Üstünde beyaz bir not defteri ve tepeden sarkan geniş bir yaprak tarafından kısmen örtülen bir kalem vardı. Masaya gidip defterdeki yazıyı okudu:

Leydi Jessica'ya

Umarım buradan aldığım keyfi siz de alırsınız. Bu odanın bize öğrettiği dersten lütfen siz de faydalanın: Arzulanan bir şeyin yakınlığı insanı aşırı haz düşkünlüğüne iter. Tehlikeli bir yoldur bu.

En iyi dileklerle

Leydi Margot Fenring

Jessica başını sallayarak onayladı. Leto'nun İmparator'un buradaki ilk vekilinin Kont Fenring olduğunu söylediğini anımsamıştı. Ama bırakılan nottaki gizli mesaj üstüne hemen düşünmesi gerekiyordu. Bu mesajı yazan kişinin de Bene Gesserit olduğu belliydi. Jessica'nın içinden açı bir düşünce geçti: *Kont onunla evlenmiş.*

Bunu düşünürken, bir yandan da nottaki gizli mesajı bulmaya çalışıyordu. Mutlaka gizli bir mesaj olmalıydı. Notta Okul Emirleri'ne uymaya yemin etmiş her Bene Gesseritin bir başka Bene Gesserite, bazı koşullar altında söylemeye mecbur olduğu bir cümle vardı: "Tehlikeli bir yoldur bu."

Jessica not defterinin arkasına baktı. Sonra yüzeyinde kabartılar olup olmadığını anlamak için parmaklarını gezdirdi. Hiçbir şey yok-

tu. Not defterini aldığı yere bırakırken kaygılıydı.

Yoksa duruş şeklinde mi bir mesaj var? diye merak etti.

Ama Hawat bu odaya girmişti. Not defterinin duruş şeklini değiştirmişti şüphesiz. Not defterinin üstündeki yaprağa baktı. Yaprak! Bir parmağını yaprağın alt yüzeyinde, kenarında, sapında gezdirdi. İşte oradaydı! Parmaklarıyla hafif kabartıları yoklayarak, şifreli mesajı okudu:

Oğlunun ve Dük'ün hayatı tehlikede. Bir yatak odası, oğlunun hoşuna gidecek şekilde düzenlendi. H. bu odaya fark edilecek tuzakların yanı sıra gözden kaçabilecek bir tuzak da yerleştirdi.

Jessica hemen Paul'ün yanına koşma dürtüsünü güçlkle bastırdı. Mesajın tamamını okumalıydı. Parmaklarını kabartıların üstünde hızla gezdirdi.

Tehlikenin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama bir yatakla ilgili. Düküne yönelik tehdit ise güvendiği bir arkadaşının ya da subayının ihanetiyle ilgili. H. seni dalkavuklarından birine armağan etmeyi planlıyor. Bildiğim kadarıyla bu limonluk güvenli. Daha fazlasını söylemediğim için başışla. Kontum H.nin emrinde çalışmadığı için bilgi kaynaklarım sınırlı. Acele et. MF.

Jessica yaprağı bırakıp hemen Paul'ün yanına koşmaya davrandı. Tam o anda hava-kilitli kapı birden açıldı ve içeri Paul daldı. Sağ elinde bir şey tutuyordu. Kapıyı arkasından çarparak kapadı. Annesini görünce yaprakların arasından geçerek yanına gitti. Yağan suların altında, elini ve elinde tuttuğu şeyi annesine uzattı.

"Paul!" Jessica Paul'ün omzunu tuttu. Gözlerini eline dikmişti. "Bu ne?"

Paul sakın konuşmaya çalışsa da, Jessica bunda zorlandığını sezdi: "Arayıcı-avcı. Odamda yakaladım. Kırdım, ama her ihtimale karşı suya sokayım dedim. Su kısa devre yaptırır."

"Çabuk sok!" dedi Jessica.

Paul itaat etti.

"Elini çek. Onu suda bırak."

Paul elini çıkarıp silkeledi. Sudaki hareketsiz metal parçasına baktı. Jessica bir bitkinin dalını kırıp ucuyla ölümcül nesneyi dürttü.

Kımıldamıyordu.

Dalı suya atıp Paul'e baktı. Paul odayı yoğun bir dikkatle tarıyordu – Bene Gesserit Yöntemi.

“Burada herhangi bir şey saklanabilir,” dedi.

“Bence güvenli,” dedi Jessica.

“Güya odam da güvenliydi. Hawat–”

“Sana saldıran bir arayıcı-avcıydı,” diye hatırlattı Jessica. “Demek ki evin içindeki biri tarafından idare ediliyordu. Arayıcı kontrol sinyallerinin menzili düşüktür. Bu şey Hawat'ın evi araştırmasından sonra içeri sokulmuş olabilir.”

Sonra yapraktaki mesajı düşündü: “...güvendiği bir arkadaşının ya da subayının ihaneti...” Hayır, Hawat olamaz. Hayır, hayır, kesinlikle Hawat olamaz.

“Hawat'ın adamları şimdi evi arıyor,” dedi Paul. “O arayıcı az kalsın beni uyandırmaya gelen yaşlı kadını da öldürüyordu.”

“Shadout Mapes,” dedi Jessica, dış kapıda onunla konuştuğunu anımsayarak. “Baban seni ça–”

“Bekleyebilir,” dedi Paul. “Niye bu odanın güvenli olduğunu düşünüyorsun?”

Jessica notu gösterdi ve açıkladı.

Paul biraz gevşedi.

Ama Jessica içten içe hâlâ gergindi. *Bir arayıcı-avcı! Yüce Ana aşkına!* İsteri krizine girip zangır zangır titremiyorsa bunu ancak aldığı eğitime borçluydu.

Paul ciddi bir tonla konuştu: “Harkonnenlerin işi elbette. Onları yok etmek zorundayız.”

Hava-kilitli kapı vuruldu; Hawat'ın adamlarının kullandığı şifreyle.

“Gel,” diye seslendi Paul.

Kapı ardına kadar açıldı ve içeri başlığında Hawat'ın armasını taşıyan, Atreides üniformalı iri yarı bir adam girdi. “Sonunda sizi buldum, efendim,” dedi. “Kâhya kadın burada olduğunuzu söyledi.” Etrafına bakındı. “Mahzende bir duvarın ardına gizlenmiş bir adam bulduk. Yanında bir arayıcı kumandası vardı.”

"Sorgulamaya bizzat katılmak istiyorum," dedi Jessica.

"Üzgünüm Leydim; yakalamaya çalışırken öldürmek zorunda kaldık."

"Üstünden kimliğini belirten bir şey çıktı mı?"

"Henüz bir şey bulamadık Leydim."

"Arrakeen yerlisi miydi?" diye sordu Paul.

Jessica başını sallayarak bu sorunun yerindeliğini onayladı.

"Yerliye benziyor," dedi adam. "Anlaşılan bir aydan fazladır orada gizlenip gelişimizi bekliyormuş. Dün mahzeni incelediğimizde, o duvar bozulmamış haldeydi. Buna yemin ederim."

"Sizi ihmalkârlıkla suçlayan yok," dedi Jessica.

"Ben suçluyorum Leydim; orada sonik arayıcılar kullanmalıydık."

"Şimdi bunu yapıyorsunuzdur herhalde," dedi Paul.

"Evet efendim."

"Babama gecikeceğimizi söyleyin."

"Hemen efendim." Jessica'ya baktı. "Hawat böylesi durumlarda genç efendiyi güvenli bir yere saklamamızı emretmişti." Tekrar odayı inceledi. "Burası nasıl?"

"Güvenli olduğuna inanıyorum," dedi Jessica. "Hawat da, ben de inceledik."

"O halde dışarıda nöbet tutacağım Leydim, ev bir kez daha tamamen aranana dek." Eğildi ve başlığının ucuna dokunarak Paul'ü selamladı. Sonra gerileyerek dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Paul sessizliği aniden bozdu: "Sonra evi bizzat araştırsak mı? Başkalarının kaçırıldığı şeyleri görebilirsin."

"Araştırmadığım tek yer bu kanattı," dedi Jessica. "Burayı sona bıraktım çünkü..."

"Çünkü Hawat bizzat bakmıştı," dedi Paul.

Jessica hızla Paul'e döndü ve sorgulayıcı bir ifadeyle baktı. "Hawat'a güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Ondan değil. Ama artık yaşlandı... fazla çalışıyor. Yükünü biraz hafifletebiliriz."

"Ama bu onu utandırır, verimliliğini azaltır," dedi Jessica. "Olanları duyunca bu kanada sinek bile giremeyecek. Öyle utanacak ki."

"Kendi önlemlerimizi almalıyız," dedi Paul.

"Hawat Atreideslere üç nesildir onurlu bir şekilde hizmet ediyor. Saygımızı ve itimadımızı tamamen hak ediyor ... fazlasıyla."

"Babam sana kızınca *Bene Gesserit* diyor, küfredermiş gibi."

"Baban neyime kızıyor peki?"

"Onunla tartışmana."

"Sen baban değilsin Paul."

Paul düşündü: *Kaygılanacak, ama ona Mapes denen o kadının aramızda bir hain olduğunu söylediğini söylemeliyim.*

"Gizlediğin bir şey var," dedi Jessica. "Neler oluyor Paul?"

Paul omuzlarını silkerek, Mapes'le yaptığı konuşmayı anlattı.

Jessica yapraktaki mesajı düşündü. Aniden bir karar verdi. Paul'e yaprağı gösterdi ve üstündeki mesajı aktardı.

"Bunu hemen babama anlatmalıyız," dedi Paul. "Yaprağın radyografını çekip babama göstereceğim."

"Hayır," dedi Jessica. "Onunla yalnız görüşebilene dek bekle. Bu-
nu olabildiğince az insan öğrenmeli."

"Yani kimseye güvenmemeliyiz mi demek istiyorsun?"

"Bir olasılık daha var," dedi Jessica. "Bu mesaj bir tuzak olabilir. Belki de bize ileten insanlar samimiydi, ama onu asıl yazan kişinin tek istediği bu mesajı almamızdı."

Paul'un yüzü sakindi. "Birbirimizden şüphelenmemizi, güvensizlik duymamızı sağlamak, böylece bizi zayıflatmak için," dedi.

"Babana bu meseleyi gizlice anlatmalı ve gizli tutması konusunda uyarmalısın," dedi Jessica.

"Anlıyorum."

Jessica filtre cama dönüp dışarıya, güneybatıya, batmakta olan Arrakis güneşine baktı; tepelerin ardında kaybolan sarı bir toptu.

Paul annesinin baktığı yöne dönerek konuştu: "Ben de hainin Hawat olduğunu sanmıyorum. Yueh olabilir mi?"

"O Dük'ün ne subayı, ne de arkadaş," dedi Jessica. "Ayrıca o da Harkonnenlerden nefret ediyor."

Paul bakışlarını tepelere yöneltti; bir yandan da düşünüyordu: *Gurney de olamaz... Duncan da. Düşük rütbeli subaylardan biri olabilir*

mi? İmkânsız. Hepsi de bize nesillerdir sadık olan ailelere mensup – sadık olmakta haklılar da.

Jessica alnını ovuşturdu; bitkindi. *Burası öyle tehlikeli ki!* Dışarıyı, filtrenin ardından sararmış görünen manzarayı inceledi. Dukalık arazisinin ötesinde yüksek çitlerle çevrili bir depo alanı uzanıyordu; üstünde sıra sıra baharat siloları vardı. Etrafı uzun çubuklarla desteklenmiş, irkilmiş örümcekleri andıran gözcü kuleleriyle çevriliydi. Jessica Kalkan Yamacı'nın tepelerine ulaşan en az yirmi silolu depo alanının uzandığını görebiliyordu; havza boyunca sıralanmışlardı.

Filtrenin ardındaki güneş yavaşça ufka gömüldü. Yıldızlar belirdi. Jessica ufka yakın bir yerde parlak bir yıldız gördü. Öylesine parlaktı ki; titreşen ışığının parıltıları nabız gibi düzenliydi: *bink-bink-bink-bink-bink...*

Yanındaki Paul loşlaşan odada kırırdandı.

Ama Jessica o tek parlak yıldız odaklanmıştı; yıldızın *fazla* alçakta olduğunu fark etmişti ve bu ışık Kalkan Yamacı'nın kayalıklarından geliyor olmalıydı.

Biri sinyal gönderiyor!

Mesajı okumaya çalıştı, ama bildiği şifrelerden biri değildi bu.

Tepelerin altındaki ovada başka ışıklar belirmişti; karanlıkta parıldayan sarı noktacıklar. Sol taraftaki bir ışık noktası giderek büyüdü ve hızla yanıp sönerik tepedeki ışığa karşılık vermeye başladı: Yanıyor, sönüyor, titreşiyor, tekrar yanıp sönüyordu!

Sonra kayboldu.

Tepedeki sahte yıldız da hemen söndü.

Sinyaller... Jessica'nın içine kötü bir his doğmuştu.

Niye havzanın iki ucundan haberleşmek için ışık sinyalleri kullandılar? diye sordu kendine. Niye iletişim ağını kullanmadılar?

Sebebi ortadaydı: İletişim ağı artık Dük Leto'nun elindeydi. Işık sinyallerinin kullanılmasının tek bir anlamı olabilirdi: Mesajları gönderenler düşmandı. Harkonnen ajanlarıydı.

Arkalarındaki kapı çalındı ve Hawat'ın adamının sesi duyuldu: "Ev temiz, efendim ... Leydim. Genç efendiyi babasına götürmenin vakti geldi."

Dük Leto'nun Arrakis'in tehlikelerini fark etmediği, gözü kapalı tuzağa girdiği söylenir: Ama sürekli büyük tehlikelerle yüzleştiği için, bu seferki tehlikenin boyutunu yanlış hesaplamış olması daha mümkün değil midir? Veya belki de oğlunun daha iyi bir hayat kurabilmesi için kendini bilerek feda etmişti? Tüm kanutlar, Dük'ün kolayca aldatılamayacak bir adam olduğunu gösteriyor.

— PRENSES İRULAN

Müeddib: Aile Tefsirleri

Dük Leto Atreides, Arrakeen'in dışındaki iniş pistinin kontrol kulesinin korkuluğuna yaslanmıştı. Gecenin ilk ayı güney ufku üstünde yükselmişti; yassı bir bozuk paraya benziyordu. Altında, bir toz sisinin içinde Kalkan Yamacı'nın sivri tepeleri kuru bir şeker tabakasıyla kaplanmış gibi parlıyordu. Solunda, sislerin içinde Arrakeen'in ışıkları parlıyordu – sarı ... beyaz ... mavi.

Gezegenin tüm yerleşim merkezlerine asılmış, kendi imzasını taşıyan bildiriye düşündü: “Yüce Padişah İmparatorumuz beni bu gezegeni yönetmek, tüm çatışmaları sona erdirmekle görevlendirmiştir.”

Bu resmi üslup ona kendini yalnız hissettirdi. *Bu salakça resmiyete kim kanar? Fremenler kanmaz elbette. Arrakis'in iç ticaretini kontrol eden Küçük Hanedanlar da ... hemen hepsi Harkonnen yandaşı.*

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Öfkesini bastırmakta zorlanıyordu.

Arrakeen yönünden iniş pistine yaklaşan bir taşıtın ışıklarını gördü. Bunun Paul'ü getiren muhafız ve asker nakil aracı olduğunu umdu. Gecikme sinir bozucuydu, her ne kadar bunun sebebinin kısmen Hawat'ın yüzbaşısının ihtiyatlılığından kaynaklandığını bilse de.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Kızgın düşüncelerden kurtulmak için başını salladı. İniş pistine baktı. Pistin kenarındaki beş firkateyn sanki taştan yapılmış nöbetçiler gibi duruyordu.

Varsın geciksin. Tedbirli olmak en iyisi...

Yüzbaşı iyi bir adamdı. Tamamen sadıktı ve geleceği parlaktı.

"Yüce Padişah İmparatorumuz..."

Bu geri kalmış garnizon şehrinin halkı, İmparator'un "Soylu Dük"ne gönderdiği özel notu görüp de peçeli erkek ve kadınlardan nasıl horgörüyle bahsettiğini okusaydı: "... ama en büyük düşü fauf-reluchesin emniyetli düzeninden uzakta yaşamak olan barbarlardan başka ne beklenir ki?"

Dük'ün şu andaki en büyük düşüyse tüm sınıf ayrımlarını ortadan kaldırmak ve o ölümcül düzeni bir daha aklına bile getirmemektir. Başını kaldırıp sisin ötesindeki titreşmeyen, parlak yıldızlara baktı: *Şu küçük ışıklardan birinin etrafında Caladan dönüyor... ama yurdumu bir daha asla göremeyeceğim.* Caladan'ı birden çok özlemişti. Sıla hasretinin içinden gelmediğini, Caladan'ın ona gönderdiği bir acı olduğunu hissediyordu. Bu kurak çöl gezegeni Arrakis'i yurdu olarak göremiyordu. Gelecekte görebileceğini de sanmıyordu.

Hislerimi gizlemeliyim, diye düşündü. *Oğlum için. Bir yurdu olacaksa, burası olacak. Arrakis benim için ölmeden girdiğim bir cehennem olabilir, ama o burada sevecek bir şeyler bulmalı. Sevebileceği bir şeyler vardır mutlaka.*

Birden kendine acıdı. Nedense Gurney Halleck'in sık sık tekrarladığı bir şiirin iki dizesi geldi aklına:

Çiğerlerim zamanın havasını tadıyor

Akan kumların arasından esen...

Gurney burada bol bol akan kum görecekti, diye düşündü. Ay ışığıyla aydınlanan o tepelerin ardında çöl vardı ... çıplak kayalar, kumullar, kumları savuran rüzgârlar; o kurak yabanılığın haritası çıkarılmamıştı. Etrafında, belki içinde Fremen yerleşim merkezleri vardı. Fremenler belki de Atreideslerin geleceğini kurtarabilirdi. Harkonnenler zehirli kumpaslarına Fremenleri dahil etmemişse tabii.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Sürtünen metal gıcırtılarıyla birlikte, yaslandığı korkuluk titreşti. Yükselen dumanlar görüşünü bulandırdı.

Mekik iniyor, diye düşündü. Aşağı inip işe koyulma vakti. Büyük toplantı salonuna gitmek üzere dönüp arkasındaki merdiveni inmeye başladı. İnerken sakinleşmeye, kendini yakında gerçekleşecek olan mücadeleye hazırlamaya çalışıyordu.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Sarı kubbeli salona vardığında, adamları çoktan pistten gelmeye başlamıştı bile. Uzay torbalarını omuzlarında taşıyor, tatilden dönen öğrenciler gibi bağırıp çağırarak şamata yapıyorlardı.

"Hey! Yerçekimini hissediyor musun? Bu gezegenin çekim gücü kaç G? Bayağı güçlü galiba."

"Okuduğuma göre onda dokuz G imiş."

Büyük salonun her yerinden insan sesleri yükseliyordu.

"İnerken bu sefil yere baktın mı? Hani burada bol bol ganimet olacaktı?"

"Harkonnenler yanlarında götürmüştür!"

"Sıcak bir duş ve yumuşak bir yatak istiyorum!"

"Duymadın mı? Burada duş alamazsın salak. Kıcını kumla sileceksin!"

"Hey! Bakın! Dük!"

Dük merdivenden ansızın sessizleşen salona indi.

Gurney Halleck kalabalığın bir ucundan uzun adımlarla çıktı. Bir eliyle omzuna attığı torbasını, diğeriyle de dokuz telli balisetinin sapını tutuyordu. Parmakları uzun, baş parmakları iriydi ve bu ellerle balisette incelikle işlenmiş, çok güzel parçalar çalabiliyordu.

Dük, Halleck'i, o iri yarı çirkin adamı takdirle seyretti. Camsı gözlerindeki vahşi zekâyı gördü. İşte bu adam her kurala uymasına karşın, faufreluchesin dışında yaşıyordu. Paul ona ne demişti? "Yiğit Gurney."

Halleck'in ince lüleli kahverengi saçı yer yer dökülmüştü. Geniş ağzında hoş, alaycı bir gülümseme vardı. Çenesindeki mürekkep

sarmaşığı kırbacının açtığı yara izi canlıymış gibi kıvıldıyordu.⁹ Rahat ve kendinden emin bir havası vardı. Dük'ün karşısına gelip eğilerek selam verdi.

"Gurney," dedi Leto.

"Lordum." Balisiyle salondaki adamları gösterdi. "Bunlar sonuncular. İlk grupla birlikte gelmek isterdim ama..."

"Senin için hâlâ bir miktar Harkonnen var," dedi Dük. "Benimle gel Gurney, biraz konuşalım."

"Emredersiniz Lordum."

Bozuk parayla çalışan bir su makinesinin yanındaki duvar girintisine doğru yürüdüler. Geniş salondaki adamlar huzursuzca kıpırdandı. Halleck torbasını bir köşeye koydu, ama balisetini bırakmadı.

"Hawat'a kaç adam verebilirsin?" diye sordu Dük.

"Thufir zor durumda mı efendim?"

"Yalnızca iki ajanını kaybetti, ama gönderdiği öncü kol bize Harkonnenlerin burada kurduğu tuzak hakkında epey bilgi verdi. Hızlı hareket edersek kendimizi biraz emniyete alabilir ve biraz da zaman kazanabiliriz. Hawat verebileceğin kadar çok adam istiyor ... bıçak kullanmaktan çekinmeyecek adamlar."

"Ona en iyi üç yüz adamımı verebilirim," dedi Halleck. "Nereye göndereyim?"

"Ana kapıya. Hawat oraya adamları alması için bir ajanını gönderdi."

"Hemen göndereyim mi efendim?"

"Biraz sonra. Bir sorunumuz daha var. Pist kumandanı mekiği bir bahaneyle şafağa dek burada tutacak. Bizi buraya getiren Lonca gemisi yakında ayrılacak. Hawat mekiğin baharat yüklenecek bir kargo gemisini beklemesi gerektiğini söyledi."

"Bizim baharatımız mı Lordum?"

"Bizim baharatımız. Ama mekik eski hükümetin bazı baharat avcılarını da taşıyacak. Tımar yönetiminin değişmesi üzerine gezegenden ayrılmayı istediler ve Değişim Yargıcı da onlara izin verdi. Bun-

⁹ Gurney Halleck'in çenesindeki bu yara izinin Rabban tarafından nasıl oluşturulduğu hakkında bkz. *Dune: Harkonnen Hanedanı*, s. 396-401.

lar değerli işçiler Gurney, sayıları sekiz yüzü buluyor. Mekik ayrılmadan önce, bunlardan bir kısmını bizimle çalışmaya ikna etmelisin.”

“Nasıl bir ikna yöntemi kullanayım efendim?”

“Bizimle gönüllü işbirliği yapmalarını istiyorum Gurney. O adamların tecrübe ve becerilerine ihtiyacımız var. Gezegendeki ayrılmak istemeleri, Harkonnenlerin adamı olmadıklarını gösteriyor. Hawat aralarına bazı casusların yerleştirilmiş olabileceğine inanıyor, ama o her karanlık köşede suikastçılar görür zaten.”

“Thufir zamanında oldukça bereketli karanlık köşeler bulmuştu Lordum.”

“Bazen de bulamadı. Ama bence gezegeni terk etmek isteyen o adamların arasına casuslar yerleştirmek Harkonnenlerin hayal gücünü aşar.”

“Muhtemelen efendim. Nerede bu adamlar?”

“Alt katta, bir bekleme odasında. İnip onlara bir iki şarkı çal da keyifleri yerine gelsin. Sonra gerekli baskıyı yap. Nitelikli olanlara şeflik teklif edebilirsin. Harkonnenlerin verdiğinden yüzde yirmi daha fazla ücret teklif et.”

“Yalnızca yüzde yirmi mi efendim? Harkonnenlerin ne kadar düşük ücret verdiğini biliyorum. Ayrıca bu adamlar tazminatlarını almışlar ve hava değişikliği istiyorlar... bu yüzden, yüzde yirminin onları kalmaya ikna edeceğini sanmıyorum efendim.”

Leto sabırsızca konuştu: “O zaman inisiyatifini kullan. Ama unutma, hazinenin kaynakları sonsuz değil. Yüzde yirmiyi mümkün olduğunca aşmamaya çalış. Özellikle ihtiyacımız olan adamlar: Baharat sürücüleri, hava tarayıcıları, kumul insanları ... özellikle çöl tecrübesi olan adamlar.”

“Anlıyorum efendim. *Hepsi şiddet için gelecek: Yüzlerinde doğu rüzgârları esecek ve kumun tutsaklarını toplayacaklar.*”

“Çok etkileyici bir alıntı,” dedi Dük. “Adamlarını bir yüzbaşının idaresine ver; önce onlara su disiplini konusunda kısa bir konuşma yapsın, sonra pistin yanındaki kışlaya yatmaya göndersin. Pist personeli onlara yolu gösterir. Hawat’a vereceğin adamları da unutma.”

“En iyi üç yüz adamımı vereceğim efendim.” Uzun torbasını aldı. “Emirlerinizi yerine getirince size nerede rapor vereyim?”

"Buranın en üst katında bir konsey salonu var. Orada toplantı yapacağız. Askerlerimizin gezegene yayılması emrini vereceğim. Önce zırhlı müfrezeler harekete geçecek."

Halleck sırtını dönerken bunu duyunca durup Leto'ya baktı. "Böyle bir sorun yaşayacağımızı mı düşünüyorsunuz efendim? Burada bir Değişim Yargıcı yok mu?"

"Hem açık hem de gizli bir savaş olacak," dedi Dük. "İşimizi bitirmeden önce çok kan dökülecek."

"*Ve nehirden aldığın su, kuru toprakta kana dönüşecek,*" diye alıntılıladı Halleck.

Dük iç geçirdi. "Haydi git Gurney. Elini çabuk tut."

"Emredersiniz Lordum." Sırtınca çenesindeki uzun yara izi titreşti. "İşte, çöldeki bir yaban eşiği gibi, çalışmaya gidiyorum."

Dönüp uzun adımlarla salonun ortasına yürüdü. Orada adamlarına emirler verdikten sonra aralarından geçip gitti.

Leto ona bakarken başını salladı. Halleck ilginç bir adamdı; kafasının içi şarkılar, alıntılar ve süslü laflarla doluydu... ancak iş Har-konnenlerle uğraşmaya geldiğinde, bir suikastçının yüreğine sahipti.

Leto asansöre doğru ağır ağır yürümeye başladı. Verilen selamlara el sallayarak karşılık veriyordu. Bir ordu propaganda görevlisi durup ona askerlere verilecek yeni mesajı aktardı: Kadınlarını da yanlarına alıp getirmiş olanlara, onların gezegene sağ salim indiği ve şimdi nerede oldukları bildirilecekti. Diğerleriyse, bu gezegende erkekten çok kadın bulunduğunu öğrenmekten memnun olabilirdi.

Dük propaganda görevlisinin koluna sertçe vurdu. Bunun anlamı, mesajın birincil öncelikte olduğu ve hemen ilan edilmesi gerektiği idi. Sonra salon boyunca yürümeyi sürdürdü. Yanından geçtiği adamlara başıyla selam verdi, gülümsedi, bir teğmenle konuştu.

Bir komutan her zaman kendinden emin görünmelidir, diye düşündü. *Kaygılarımı asla belli etme.*

Asansörün kapıları ardından kapanınca rahat bir nefes aldı. Dönüp o cansız kapılara baktı.

Oğlumu öldürmeye çalıştılar!

Arrakeen iniş alanının çıkış kapısının üstünde, sanki basit bir aletle kazınmış bir söz vardı. Müeddib bu sözü defalarca tekrarlayacaktı. Bu yazıyı Arrakis'teki ilk gelişinde, babasının düzenlediği ilk tam kadrolu toplantıya katılmak üzere dukalık karargâhına götürülürken görmüştü. Yazı Arrakis'ten ayrılanlara yapılan bir ricaydı, ama ölümden henüz kılpayı kurtulmuş çocuğa çok etkileyici gelmişti. Söylenen şuydu: “Burada neler çektiğimizi bilen sizler, dualarımızı bizden esirgemeyin.”

—PRENSES İRULAN

Müeddib'i Anlama Kılavuzu

“Savaş teorisi, göze alınan riskler üzerine kuruludur” dedi Dük, “ama iş kendi aileni korumaya gelince, hesaplamaların yerini ... başka şeyler alır.”

Öfkesini yeterince gizleyemediğini biliyordu. Dönüp uzun masa-
nın yanında ileri geri yürümeye başladı.

Dük ve Paul iniş alanındaki toplantı salonunda yalnızdılar. Salon-
da yalnızca uzun bir masa, etrafında eski moda üç ayaklı sandalyeler,
diğer ucunda bir harita paneli ve bir projektör vardı. Paul masada,
harita panelinin yakınında oturuyordu. Babasına arayıcı-avcıyla ya-
şadığı deneyimi anlatıp bir hainin canına kastettiğini bildirmişti.

Dük Paul'ün karşısında durup masayı yumrukladı: “Hawat bana
evin güvenli olduğunu söylemişti!”

Paul çekinerek konuştu: “Ben de kızmıştım – ilk başta. Ben de
Hawat'ı suçladım. Ama tehdit evin dışından geldi. Basit, zekice ve
dolaysızdı. Senden ve başkalarından aldığım eğitim olmasa –ki ara-
larında Hawat da var– başarılı da olacaktı.”

“Yoksa onu savunuyor musun?” diye sordu Dük sert bir sesle.

"Evet."

"Yaşlanıyor. Mesele bu. O artık—"

"Akıllı ve çok tecrübeli," dedi Paul. "Hawat şimdiye kadar kaç hata yaptı?"

"Onu savunacak biri varsa benim," dedi Dük. "Sen değil."

Paul gülümsedi.

Leto masanın başına oturup elini oğlununkinin üstüne koydu. "Evlad, sen... artık büyüdün." Elini kaldırdı. "Buna seviniyorum." Oğlunun gülümseyişine karşılık verdi. "Hawat kendi kendini cezalandırır. Ona ne kadar kızsak kızalım, o kendi kendisine daha çok kızıyordur."

Paul harita panelinin ardındaki kararmış pencerelere, gecenin karanlığına baktı. Salonun ışıkları, dışarıdaki bir balkonun parmaklığından yansıyor. Orada bir hareket fark etti ve Atreides üniformalı bir muhafızı seçti. Paul tekrar babasının arkasındaki beyaz duvara, sonra masanın parlak yüzeyine baktı. Masanın üstündeki ellerini sıkıp yumruk yapmış olduğunu fark etti.

Dük'ün karşısındaki kapı birden açıldı. İçeri Thufir Hawat daldı. Her zamankinden yaşlı görünüyordu. Uzun adımlarla masanın etrafından dolanıp Leto'nun karşısında hazırola geçti.

"Lordum," dedi, Leto'nun başının üstündeki bir noktaya bakarak, "size hizmet etmekte başarısız olduğumu az önce öğrendim. Bu durumda istifamı vermem kaçınılmaz—"

"Aptalca davranmayı kes de otur," dedi Dük. Paul'ün karşısındaki bir sandalyeyi gösterdi. "Hatan Harkonnenleri gözünde fazla büyüttü. Oysa basit insanlar oldukları için basit bir plan kurmuşlar. Biz ise basit planlar beklemiyorduk. Ayrıca oğlum kurtulmasını büyük ölçüde senden aldığı eğitime borçlu olduğunu anlatıp duruyor deminden beri. Yani başarısız filan olmadın!" Boş sandalyenin arkasına hafif hafif vurdu. "Otur dedim!"

Hawat sandalyeye çöktü. "Ama—"

"Bu konuyu kapatalım," dedi Dük. "Olan oldu bir kere. Şimdi daha acil meseleler var. Diğerleri nerede?"

"Dışarıda beklemelerini söyle—"

"Çağır onları."

Hawat Leto'nun gözlerinin içine baktı. "Efendim, ben—"

"Gerçek dostlarımla kimler olduğunu biliyorum Thufir," dedi Dük. "Adamları içeri çağır."

Hawat yutkundu. "Hemen Lordum." Sandalyeyi döndürüp açık kapıya seslendi: "Gurney, getir onları."

Halleck sıraya dizilmiş adamların başında içeri girdi. Subaylar asık suratlıydı. Peşlerinden gelen genç yaverleri ve uzmanlar daha heyecanlı görünüyordu. Adamlar otururken salon gürültülü bir hal aldı. Ortalağa hafif bir rachag içkisi kokusu yayıldı.

"İsteyen kahve içebilir," dedi Dük.

Adamlarına bakarken düşündü: *İyi bir ekip. Böyle bir savaşta bundan iyisi can sağlığı.* Yan odadan kahve getirilip servis yapılmasını bekledi. Adamların bazılarının yorgunluğu yüzlerinden okunuyordu.

Sonra yüzüne sakın ve azimli bir ifade vererek ayağa kalkıp masaya parmak eklemleriyle vurarak herkesin dikkatini çekti.

"Baylar," dedi, "anlaşılan medeniyetimiz istila etmeye öyle alışmış ki, İmparator'un basit bir emrini uygularken bile eski suikast alışkanlıklarımızdan vazgeçemiyoruz."

Masadakiler kesik kakhahalar attı. Paul babasının adamların moralini yükseltmek için en uygun lafı en uygun ses tonuyla söylediğini fark etti. Sesindeki hafif bezginlik bile son derece hesaplıydı.

"Önce Thufir'in Fremenler hakkında verdiği rapora ekleyecek bir şeyi olup olmadığını öğrenelim," dedi Dük. "Thufir?"

Hawat başını kaldırdı. "Verdiğim genel rapora ek olarak, bazı ekonomik meseleleri araştırmak niyetindeyim efendim. Şimdilik şunu söyleyebilirim ki, Fremenlerin gerçekten ihtiyaç duyduğumuz müttefikler olduğuna gidererek daha fazla inanıyorum. Şu anda bize güvenip güvenemeyeceklerini anlamak için bekliyorlar, ama genel yaklaşımları olumlu gibi. Bize armağanlar gönderdiler: Kendi imatlatları damıtıcı-giysiler... Harkonnenlerin hâlâ güçlü olduğu yerleri belirten bazı çöl haritaları..." Masaya baktı. "Verdikleri istihbarat bilgileri tamamen doğru çıktı ve Değişim Yargıcı ile yaptığımız görüşmelerde çok işe yaradı. Ayrıca ufak tefek armağanlar gönderdiler... Leydi Jessica'ya mücevherler, baharat likörü, şekerlemeler, ilaçlar. Adamlarım şimdi paketleri inceliyor. Anlaşılan tuzak kurmamışlar."

"Sen bu insanları sevdin mi, Thufir?" diye sordu masanın diğer ucundan bir adam.

Hawat dönüp soruyu soran adama baktı. "Duncan Idaho takdire şayan insanlar olduklarını söylüyor."

Paul önce babasına, sonra yine Hawat'a baktı ve bir soruya cesaret etti: "Fremenlerin sayıları hakkında yeni bir bilgi aldın mı?"

Hawat Paul'e baktı: "Idaho yiyecek işlenme miktarları gibi ipuçlarından yola çıkarak, ziyaret ettiği mağara kompleksinde on bin kadar insanın yaşadığını tahmin ediyor. Liderleri iki bin ailelik bir siyeçi yönettiğini söylemiş. Böyle çok sayıda siyeç topluluğunun bulunduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Anlaşılan hepsi de Liet diye birine bağlı."

"Bu yeni bir bilgi," dedi Leto.

"Yanılıyor olabilirim efendim. Bu Liet'in yerel bir kutsal kişi olabileceğine ilişkin göstergeler var."

Masanın diğer ucundaki bir başka adam boğazını temizledikten sonra sordu: "Kaçakçılarla iş yaptıkları kesin mi?"

"Idaho o siyeçteyken bir kaçakçı kervanı yola çıkmış. Bol miktarda baharat taşıyormuş. Yük hayvanları kullanıyorlarmış. On sekiz gün yolculuk edecekleri söylenmiş."

"Anlaşılan," dedi Dük, "kaçakçılar bu kargaşa döneminde iyice azıtmış. Bu meseleyle ilgilenmek gerek. Gezegenimize lisanssız firka-teynlerin gelip gitmesi çok önemli değil. Bu olağan bir şey. Ama bizden tamamen gizli çalışmaları iyi değil."

"Bir planınız mı var efendim?" diye sordu Hawat.

Dük Halleck'e baktı. "Gurney, bir elçi heyetinin başına geçerek bu romantik iş adamlarıyla temas kurmanı istiyorum. Bana bir dukalık vergisi vermeleri karşılığında onların faaliyetlerine göz yumacağımı söyle. Hawat'ın hesaplarına göre, verdikleri rüşvetler ve ekstradan kiralamak zorunda kaldıkları savaşçılar, bu meblağın dört kat fazlasına mal oluyor."

"Ya İmparator bunu öğrenirse?" diye sordu Halleck. "CHOAM gelirleri konusunda çok titizdir Lordum."

Leto gülümsedi. "Vergiye IV. Şaddam adına, açık açık toplayacak ve yasal olarak askeri giderlerimizden düşeceğiz. Bunun kavgasını

Harkonnenler yapsın! Ayrıca Harkonnenlerin sistemi uygulanırken semirmiş birkaç yerliyi de batıracağız. Rüşvet olayını bitireceğiz!”

Halleck sıırttı. “Ahh, mükemmel bir belden aşağı darbe Lordum. Baron bunu öğrenince yüzünün ne hal alacağını görmek isterdim.”

Dük, Hawat’a döndü. “Thufir, satın alabileceğini söylediğin o muhasebe defterlerini aldın mı?”

“Evet, Lordum. Titizce inceleniyorlar. Onlara biraz baktım. Yaklaşık bir şeyler söyleyebilirim.”

“Söyle öyleyse.”

“Harkonnenler buradan her üç yüz otuz standart günde on milyar solari kazanmış.”

Masadakiler şaşkınlıkla nefeslerini tuttu. Sıkıldıklarını açıkça belli eden bazı genç yaverler bile bunu duyunca ilgiyle doğrulup faltaşı gibi açılmış gözlerle bakiştılar.

Halleck mırıldandı: “Çünkü denizlerin bereketini ve çöllerde gömülü hazineyi sömürecekler.”

“Görüyorsunuz ya beyler,” dedi Leto. “Harkonnenlerin burayı sırf İmparator emretti diye hiç itiraz etmeden bıraktığına inanacak kadar saf olan biri var mı aranızda?”

Herkes başını hayır anlamında sallayıp mırıldanarak Dük’e katıldı.

“Bunları elde etmek için savaşmak zorunda kalacağız,” dedi Leto. Hawat’a döndü. “Teçhizat raporu vermenin tam sırası. Harkonnenler bize kaç tane kumsürüngen, hasatçı, baharat fabrikası ve destek teçhizatı bıraktı?”

“Değişim Yargıcı’nın denetlediği İmparatorluk envanterinde belirtildiği gibi, tam teçhizat bıraktılar Lordum,” dedi Hawat. Bir yavere kendisine bir dosya uzatmasını işaret etti. Dosyayı alıp masaya koyarak açtı. “Ancak sürüngenlerin yarısından fazlasının çalışmadığından, sadece üçte birinin onları baharat kumlarına uçuracak taşıyıcılara sahip olduğundan – Harkonnenlerin bize bıraktığı her şeyin bozulmak üzere olduğundan bahsetmeyi ihmal etmişler. Şansımız varsa teçhizatın yarısını kullanabiliriz. Daha da şanslıysak, altı ay sonra dörtte birini kullanabiliyor oluruz.”

“Yani tam beklediğimiz gibi,” dedi Leto. “Temel teçhizatlara ilişkin tahmin ne?”

Hawat dosyaya baktı. “Birkaç gün içinde dokuz yüz otuz hasat fabrikası gönderilebilir. Araştırma, keşif ve hava durumu gözlemleri için altı bin iki yüz elli ornitopter ... ve bine yakın taşıyıcı.”

Halleck konuştu: “Lonca ile tekrar görüşüp bir firkateyni hava durumu uydusu olarak yörüngeye sokma iznini almak daha ucuza gelmez mi?”

Dük Hawat’a baktı. “Bu konuda gelişme yok, değil mi Thufi?”

“Şimdilik başka yollar aramalıyız,” dedi Hawat. “Lonca’nın adamı pazarlığa yanaşmadı. İkimiz de mentat olduğumuz için benimle açık konuştu. Bunun fiyatının ödeyemeyeceğimiz dek yüksek olduğunu ve hep öyle kalacağını, meselenin para olmadığını söyledi. Onunla tekrar görüşmeden önce meselenin ne olduğunu bulmalıyız.”

Masanın öbür ucunda oturan Halleck’in yaverlerinden biri sandalyesini döndürüp öfkeyle “Bu adil değil!” dedi.

“Adalet kimin umurunda?” dedi Dük adama. “Adalet dediğin şey kişiden kişiye değişir. Burada, Arrakis’te adalet şudur: Kazanırsın ya da ölürsün. Yoksa bizimle birlikte olduğuna pişman mısın?”

Adam Dük’e bakakaldı. Sonra “Hayır efendim,” dedi. “Siz evrenimizin en kârlı gezegenini geri çeviremezsiniz, ben de peşinizden gelmekten başka bir şey yapamazdım. Yaptığım çıkışı bağışlayın, ama ...” Omuzlarını silkti. “... Bazen hepimiz biraz sinirleniriz.”

“Sinirlenmeyi anlayabilirim,” dedi Dük. “Ama silahlarımız ve onları kullanma özgürlüğümüz olduğu sürece adaletten yakınmayalım. Şimdi, aranızda sinirli olan var mı? Varsa açıkça söyleyin. Burası dostlar meclisi ve herkes aklındakini söyleyebilir.”

Halleck kıpırdandı. “Beni sinirlendiren şey,” dedi, “diğer Büyük Hanedanlardan hiç gönüllü gelmeyişi efendim. Size Adil Leto diye hitap ediyor ve sonsuza dek dostunuz olarak kalacaklarına yemin ediyorlar, ama iş yardıma gelince kollarını kıpırdatmıyorlar.”

“Bu değişim sırasında henüz kimin kazanacağını bilmiyorlar,” dedi Dük. “Hanedanların çoğu fazla risk almadıkları için semirebildi. Bu yüzden onları suçlayamayız. Yalnızca horgörebiliriz.” Hawat’a baktı. “Teçhizatlardan bahsediyorduk. Adamlara bu aletlerden bazılarını tanıtabilir misin?”

Hawat başını sallayarak onayladı ve projektörün başındaki bir

yavere makineyi çalıştırmasını işaret etti.

Masanın üstünde, Dük'ün bulunduğu uçtan yaklaşık üçte birlik mesafede üç boyutlu bir solido görüntüsü belirdi. Masanın diğer ucundaki adamlar daha iyi görebilmek için dik oturdular.

Paul öne doğru eğilip görüntüdeki makineye baktı.

Etrafındaki minicik insan görüntüleriyle kıyaslandığında, aletin yaklaşık yüz yirmi metre kadar uzunlukta ve kırk metre genişlikte olduğu anlaşılıyordu. Uzun gövdesiyle bir böceğe benziyordu. Geniş paletler üstünde hareket ediyordu.

"Bu bir hasat fabrikası," dedi Hawat. "Bu projeksiyonda kullanmak için iyi durumda olan bir tanesini seçtik. Ancak ilk İmparatorluk ekoloji ekibinden kalma bir tane var ki, berbat durumda olmasına karşın hâlâ nasıl çalışıyor, anlayabilmiş değilim."

"Eğer bu Yaşlı Maria dedikleriye, tam müzelik bir alet," dedi bir yaver. "Sanırım Harkonnenler onu işçileri cezalandırmakta kullanıyordu. İyi çalışın ha, yoksa kendinizi Yaşlı Maria'da bulursunuz!"

Masadakiler gülüştü.

Paul kahkahalara katılmadı. Dikkati projeksiyona ve aklına gelen bir soruya odaklanmıştı. Masanın üstündeki görüntüyü gösterip sordu: "Thufir, kumsolucanları bunu bir lokmada yutacak kadar büyük mü?"

Masaya ani bir sessizlik çöktü. Dük önce içinden bir küfür savurdu, sonra *ama hayır*, diye düşündü, *gerçeklerle yüzleşmeleri gerek*.

"Çölün derinliklerinde bu fabrikayı bir lokmada yutabilecek kadar büyük solucanlar var," dedi Hawat. "Buralarda, Kalkan Yamacı'nın yakınında, baharatın büyük kısmının toplandığı yerlerdeyse bu fabrikayı bir lokmada olmasa bile parçaladıktan sonra rahatça yutabilecek solucanlar bulunuyor."

"Niye fabrikaları kalkanlarla korumuyoruz?" diye sordu Paul.

"Idaho'nun raporuna göre," dedi Hawat, "çölde kalkan kullanmak tehlikeli. İnsan vücudu boyutlarındaki bir kalkan yüzlerce metrekarelik bir alan içindeki tüm solucanların gelmesine yol açıyor. Kalkan onları çıldırtıyor anlaşılan. Bunu Fremenlerden öğrendik ve onlara güvenmemek için bir sebebimiz yok. Idaho siyeçte hiç kalkan araç gereci görmemiş."

“Hiç mi?” diye sordu Paul.

“Binlerce insanın yaşadığı bir yerde tüm kalkanları gizlemek epey güç olurdu,” dedi Hawat. “Idaho siyeğin her tarafını serbestçe gezdi. Ne kalkanların varlığına ne de kalkan kullanıldığına dair bir belirti gördü.”

“Bu çok tuhaf,” dedi Dük.

“Harkonnenler burada çok sayıda kalkan kullanmış,” dedi Hawat. “Her garnizon köyünde onarım depoları vardı. Depo kayıtları, kalkanların yenilenmesine ve yedek parçalarına epey para harcandığını gösteriyor.”

“Fremenler kalkanları etkisizleştirecek bir yöntem kullanıyor olabilir mi?” diye sordu Paul.

“Bu pek mümkün görünmüyor,” dedi Hawat. “Aslında teorik olarak mümkün tabii – güçlü bir statik karşı akımın işe yarayacağı söyleniyor, ama henüz deneyen olmadı.”

“Böyle bir imkânları olsa mutlaka öğrenirdik,” dedi Halleck. “Kaçakçılar Fremenlerle yakın ilişki içinde. Fremenlerde böyle bir alet olsa mutlaka onlardan alırlardı ve bu gezegenin dışında da pazarlamaktan çekinmezlerdi.”

“Yine de böylesine önemli bir konu hakkında kesin bilgiler istiyorum,” dedi Leto. “Thufir, bu meseleyi acilen açıklığa kavuştur.”

“Üstünde çalışıyoruz Lordum.” Hawat boğazını temizledi. “Bu arada ... Idaho bir şey söyledi: Fremenlerin çoğu kalkanlarla dalga geçiyormuş.”

Dük kaşlarını çatı. “Konumuz baharat teçhizatları.”

Hawat projektörün başındaki yaverine işaret etti.

Hasat fabrikasının solido görüntüsü değişti ve kanatlı bir alete dönüştü. Aletin etrafındaki insanlar yine minicik görünüyordu. “Bu bir taşıyıcı,” dedi Hawat. “Tek fonksiyonu baharat açısından zengin kumlara fabrikayı taşımak ve bir kumsolucanı belirlediğinde de fabrikayı kaçırmak olan büyük bir topter. Solucanlar her zaman saldırıyor. Baharatı hasatlarırken fabrikaları defalarca kaçırıp geri götürmek gerekiyor.”

“Tam Harkonnen ahlakına uygun bir yöntem,” dedi Dük.

Salonda kahkahalar patladı.

Projeksiyon bir ornitoptere dönüştü.

“Bu topterler oldukça yaygın kullanılır,” dedi Hawat. “Uzun mesafeler kat edebilirler. Önemli parçaları kum ve tozdan korunur. Bu aletlerin yalnızca otuzda biri kalkanlıdır. Bunun sebebi kalkan jeneratörünün ağırlığı olsa gerek. Bu ağırlık uçuş mesafesini azaltıyor.”

“Kalkanların kullanılmaması hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandı Dük. *Harkonnenlerin tuzağı bu mu?* diye düşündü. *Her şey ters giderse kaçmak için kalkanlı firkateynler kullanamayacak mıyız?* Bu düşünceyi kafasından atmak için başını salladıktan sonra konuştu: “Şimdi tahminlerde bulunalım. Kârımız tahminen ne kadar olacak?”

Hawat not defterinin iki sayfasını çevirdi. “Onarım giderlerini ve çalışan aletleri belirledikten sonra, çalışma giderleri konusunda bir ilk tahminde bulunduk. Yanılma payını göz önüne alarak, rakamı biraz yüksek tuttuk.” Gözlerini kapayarak mentat transına geçti. Sonra konuştu: “Harkonnenlerin zamanında, bakım giderleri ve maaşlar toplam gelirin yüzde on dördüne mal oluyordu. Bizimki başlangıçta yüzde otuz olursa şanslı sayılırız. Yeni yatırımlar ve büyüme faktörleri –ki bunlara CHOAM’a verilecek kâr payı ve askeri giderler de dahil– göz önüne alındığında, kâr marjımız en fazla yüzde altı ya da yedi olacak, eski teçhizatları yenileyene dek. Daha sonra kârımızı normale, yüzde on iki ile on beşe yükseltebiliriz.” Gözlerini açtı. “Lordum Harkonnenlerin yöntemlerine başvurmak isterse o başka tabii.”

“Bu gezegende sağlam ve daimi bir üs kurmaya çalışıyoruz,” dedi Dük. “Halkın çoğunluğunun gönlünü hoş tutmak zorundayız – özellikle de Fremenlerin.”

“Kesinlikle özellikle de Fremenlerin,” diye katıldı Hawat.

“Caladan’daki üstünlüğümüzü deniz ve hava gücümüze borçluyduk,” dedi Dük. “Burada ise çöl gücü adını verdiğim bir sahada yoğunlaşmalıyız. Bunun için hava gücü gerekebilir, gerekmebilir de. Topterlerin kalkansız oluşuna dikkatinizi çekirim.” Başını salladı. “Harkonnenler üst düzey personellerini gezegen dışından getirtiyordu. Biz buna cesaret edemeyiz. Aralarından provakatörler çıkabilir.”

“O halde kârımızın ve hasadımızın epey azalmasına katlanmak zorunda kalacağız,” dedi Hawat. “İlk iki mevsimdeki gelirimiz Har-

konnenlerin ortalama gelirinin yaklaşık üçte biri olacak.”

“Evet,” dedi Dük. “Tam beklediğimiz gibi. Fremenlerle ilişkilerimizi hemen güçlendirmek zorundayız. İlk CHOAM denetiminden önce elimizde beş Fremen taburunun olmasını istiyorum.”

“Bu çok az bir süre efendim,” dedi Hawat.

“Fazla zamanımız yok biliyorsun. CHOAM kısa süre sonra Harkonnenler kılığına girmiş sardokarları buraya getirecek. Sence kaç sardokar getirecekler Hawat?”

“En fazla dört beş tabur efendim. Loncanın askeri nakliyat gemileri fazla büyük değildir.”

“O halde beş Fremen taburu artı bizim askerlerimiz yeterli olur. Birkaç sardokar tutsağını Konsey Yüce Divanı’na çıkarabilirsek işler çok değişir ... kârımız yüksek olsa da olmasa da.”

“Elimizden geleni yapacağız efendim.”

Paul önce babasına, sonra Hawat’a baktı. Birden o mentatın ne kadar yaşlı olduğunu, o ihtiyarın Atreideslere üç nesildir hizmet ettiğini fark etti. *Yaşlanmıştı*. Kahverengi, parlak gözlerinin kızarmış ve sulu olmasından anlaşılıyordu bu. Yanaklarının egzotik iklimlerde çatlamış ve yanmış olmasından, sırtının kamburluğundan ve ince dudaklarındaki kızıl renk safo suyu lekelerinden anlaşılıyordu.

Her şey bu yaşlı adama bağlı, diye düşündü Paul.

“Bir suikastçılar savaşının içindeyiz,” dedi Dük. “Ama savaş henüz tam kızışmadı. Thufir, Harkonnenlerin bu gezegendeki organizasyonu hakkında bilgi ver.”

“Anahtar konumlardaki iki yüz elli dokuz adamlarını yok ettik Lordum. Geride en fazla üç Harkonnen hücresi kaldı, toplam yüz kişi kadar.”

“Yok ettiğin bu Harkonnen adamları,” dedi Dük, “zengin miydi?”

“Çoğu zengindi Lordum – müteşebbis sınıfındandılar.”

“Onların her birinin Harkonnenlerle ittifak yaptığına ilişkin sahte belgeler düzenlenmesini istiyorum,” dedi Dük. “Belgelerin kopyalarını Değişim Yargıcı’na ver. Yasal olarak, bize ihanet ettiklerini öne süreceğiz; mallarına ve mülklerine el koyun, her şeylerini alın. Ailelerini dımdızlak bırakın. Ayrıca İmparator’a yüzde onluk pay vermeyi unutmayın. Her şey kitabına uygun olmalı.”

Thufir gülümseyince, vişne çürüğü dudaklarının ardındaki kızıl lekeli dişleri göründü. "Size yakışan bir hamle Lordum. Bunu akıl edemediğim için kendimden utanıyorum."

Halleck kaşlarını çattı. Paul'un suratının asıldığını görünce şaşırmıştı. Diğerleriye gülümseyip başlarını sallayarak onaylıyorlardı.

Bu yanlış, diye düşündü Paul. Geri kalanların bize karşı daha da inatla savaşmasına yol açacak. Ne de olsa teslim olmak onlara bir şey kazandırmayacak.

Kanlı savaşında sınır tanınmadığını biliyordu. Ama böyle bir hamle onlara zafer kazandırsa bile, sonuçta mahvolmalarına yol açabilirdi.

"Yabancı bir diyarda bir yabancıydım," diye alıntıladı Halleck.

Paul ona baktı. Bu alıntıyı O. K. İncili'nden yaptığını fark etmişti. *Gurney de böyle karmaşık kumpaslara son verilmesini mi istiyor?* diye merak etti.

Dük önce pencerelerin ardındaki karanlığa, sonra Halleck'e baktı. "Gurney, o kum işçilerinden kaçını bizimle kalmaya ikna ettin?"

"İki yüz seksen altısını efendim. Bence bu kadarına şükretmeliyiz. Hepsi de işe yarar adamlar."

"Yalnızca o kadar mı?" Dük dudak büktü. "Pekâlâ, söyle—"

Kapı çalınınca sözünü yarıda kesti. İçeri giren Duncan Idaho kapıdaki muhafızların arasından geçip hızla Dük'ün yanına giderek kulağına eğildi.

Leto eliyle onu uzaklaştırdı. "Sesli konuşabilirsin Duncan. Bunlar strateji personeli."

Paul, Idaho'yu inceledi. Çevik hareketlerine, onu silah ustası yapan hızlı reflekslerine dikkat etti. Idaho esmer, yuvarlak yüzünü Paul'e çevirdi. Yüzüne gömülmüş olan gözlerinde Paul'ü tanıdığına dair bir ifade yoktu, ama Paul adamın sakın görüntüsüne karşın aslında çok heyecanlı olduğunu görebiliyordu.

Idaho masadakilere baktı. "Fremen kılığına girmiş Harkonnen paralı askerleri yakaladık. Fremenler bizi uyarmak için bir ulak göndermiş, ama Harkonnenler ulağa pusu kurup ağır yaralamışlar. Onu tedavi ettirmek için buraya getiriyorduk ki, yolda öldü. Yanındaki bir şeyi fırlatıp atmaya çalışıyordu." Idaho Leto'ya baktı. "Bir bıçak

Lordum. Bunun gibisini hiç görmemişsinizdir.”

“Bir billurbıçak mı?” diye sordu biri.

“Şüphesiz evet,” dedi Idaho. “Süt beyazı ve ışıltıyor.” Ceketinin cebinden bir kın çıkardı. Kının bir ucunda kara bir bıçak sapı vardı.

“Sakin o bıçağı kınından çıkarma!”

Ses odanın diğer ucundaki açık kapıdan gelmişti. Öyle sert ve etkileyiciydi ki, herkes ayağa kalkıp o tarafa baktı.

Kapıda uzun boylu, cübbeli bir adam duruyordu. Muhafızlar kılıçlarını çaprazlamasına tutarak, içeri girmesini engelliyordu. Açık ten rengi cübbesi vücudunu neredeyse tamamen örtüyordu. Yalnızca kukuletasının içindeki, kara peçesinin ardındaki masmavi gözleri görünüyordu. Gözlerinin akı yoktu.

“Bırakın girsin,” diye fısıldadı Idaho.

“Girmesine izin verin,” dedi Dük.

Muhafızlar duraksadı. Sonra kılıçlarını indirdiler.

Adam odaya dalıp Dük’ün karşısına gelene dek yürüdü.

“Bu Stilgar. Gittiğim siyeçin şefi. Bizi o sahte grup hakkında uyarıların lideri,” dedi Idaho.

“Hoşgeldiniz bayım,” dedi Leto. “Söyley misiniz, niye bu bıçağı kınından çıkarmamalıyız?”

Stilgar Idaho’ya baktı. “Sen âdetlerimizi az çok tanıdın. Saflığa ve onura ne kadar düşkün olduğumuzu biliyorsun. Arkadaşlık kurduğun adamın bıçağını görmene izin verebilirim.” Sonra odadaki diğerlerine baktı. “Ama bu insanları tanımıyorum. Onurlu bir bıçağı kirletmelerine izin veremem.”

“Ben Dük Leto’yum,” dedi Dük. “Bu bıçağı görmeme izin verir misiniz?”

“Bu bıçağı kınından çıkarma hakkını kazanmanıza izin verebilirim,” dedi Stilgar. Masadakiler öfkeyle mırıldanmaya başlayınca bir elini kaldırdı. Eli zayıf ve damarlıydı. “Unutmayın, bu bıçak sizlerle arkadaş olmuş birine aitti.”

Bir sessizlik oldu. Paul adamı inceledi. Ondan bir güç yayıldığı hissediyordu. O bir liderdi ... bir *Fremen* lideri.

Masanın ortalarında, Paul’ün karşısında oturan bir adam mırıl-

dandı: “Bu kim oluyor da Arrakis’te bize yasak koyuyor?”

“Dük Leto Atreides’in insanları kendi rızalarıyla yönetmek istediği söyleniyor,” dedi Fremen. “Bu yüzden size âdetlerimizi açıklamalıyım: Bir billurbıçağı gören kişi bir sorumluluk üstlenir.” Idaho’ya karanlık bir bakış fırlattı. “Bu bıçaklar bize aittir. İznimiz olmadan Arrakis’ten dışarı asla çıkarılamazlar.”

Halleck ile birkaç adam daha öfkeyle ayağa fırladılar. Halleck konuşmaya başladı: “Bu gezegenden neyin çıkıp çıkmayacağına Dük Leto karar verir—”

“Bir saniye lütfen,” dedi Leto. Sesindeki yumuşaklık herkesi durdurdu. *Bu iş çığırından çıkmamalı,* diye düşündü. Fremen’e dönerek konuştu: “Bayım, bana saygı gösteren herkese saygı gösteririm. Size müteşekkirim. Borçlarımı *mutlaka* öderim. Eğer âdetlerinize göre bu bıçağın kınında kalması gerekiyorsa, orada kalacak. Bunu *emrediyorum*. Eğer bize yardım etmeye çalışırken ölen o kişi adına yapabileceğimiz başka bir şey varsa, lütfen söyleyin.”

Fremen Dük’e baktı. Sonra peçesini yavaşça indirdi. Ortaya ince bir burun, dolgun dudaklar ve parlak, siyah bir sakal çıktı. Adam masanın kenarına yavaşça eğilip cilalı yüzeyine tükürdü.

Masanın etrafındaki adamlar ayağa fırlarken, odada Idaho’nun sesi gürledi: “Durun!”

Ani ve gergin sessizlikte, Idaho konuştu: “Stilgar, vücut suyunu armağan ettiğin için teşekkür ederiz. Bu armağanını kabul ediyoruz.” Sonra Idaho da masanın üstüne, Dük’ün önüne tükürdü.

Sonra Dük’ün kulağına fısıldadı: “Burada suyun ne kadar değerli olduğunu unutmayın efendim. Bize hürmet gösterisinde bulundu.”

Leto sandalyesine çöktü. Paul ile göz göze gelince, oğlunun acı acı gülümsemekte olduğunu gördü. Masanın etrafındaki adamlar da durumu anlayınca rahatlamaya başlamıştı.

Fremen Idaho’ya bakarak konuştu: “Siyecimdeki davranışlarını çok beğendim Duncan Idaho. Düküne bağlılık yeminin var mı?”

“Kendisine katılmamı teklif ediyor efendim,” dedi Idaho.

“İkimiz için de çalışmanı kabul eder mi?” diye sordu Leto.

“Onunla gitmemi mi istiyorsunuz efendim?”

“Bu konuda kendi kararını vermeni istiyorum,” dedi Leto. Sesin-

deki telaşı gizleyememişti.

Idaho Fremen'i inceledi. "Beni bu koşullar altında kabul eder misin Stilgar? Bazen Dükümün yanına dönüp ona hizmet etmem gerekebilir."

"İyi dövüşüyorsun. Arkadaşımız için de elinden geleni yaptın," dedi Stilgar. Leto'ya baktı. "Şöyle yapalım. Billurbıçak Idaho'da kalsın, bize olan bağlılığının sembolü olarak. Ayinlerle arındırılması gerekecek elbette, ama bunu yapabiliriz. Idaho hem Fremen hem de Atreides askeri olsun. Bunun bir örneği var: Liet iki efendiye hizmet ediyor."

"Duncan?" diye sordu Leto.

"Anlıyorum efendim," dedi Idaho.

"Öyleyse anlaştık," dedi Leto.

"Duncan Idaho, suyun bizimdir," dedi Stilgar. "Arkadaşımızın cesedi burada, Dükünde kalacak. Onun suyu Atreideslerindir. Bu aramızdaki bağ."

Leto iç geçirdi. Hawat'a baktı. Yaşlı mentatla göz göze geldi. Hawat başını sallayarak onayladı. Yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı.

"Aşağıda bekleyeceğim," dedi Stilgar. "Idaho dostlarıyla vedalaşsın. Ölü arkadaşımızın ismi Turok'tu.[¶] Ruhunu serbest bırakma vakti geldiğinde bunu anımsayın. Siz Turok'un dostlarısınız."

Stilgar dönüp gitmeye davrandı.

"Biraz yanımızda kalır mısınız?" diye sordu Leto.

Fremen döndü. Peçesini takarken altındaki bir şeye dokundu. Pa-ul bunun ince bir tüpe benzediğini görür gibi oldu.

"Kalmam için bir sebep var mı?" dedi Fremen.

"Sizi onurlandırırız," dedi Dük.

"Ne yazık ki kısa süre sonra başka bir yerde olmam gerekiyor,"

[¶] Turok, Pardot Kynes'in Arrakis'e geldiği günlerde Harkonnen askerlerinin elinde ölmekten kurtardığı üç Fremen gencinden biri. Kynes bu eylemi sayesinde Fremenlerin arasına kabul edilirken, kurtardığı üç genç, Turok, Ommun ve Stilgar, Kynes'in en sadık yardımcılarından olacaktı. Bkz. *Dune: Atreides Hanedanı*, s. 171 vd.

dedi Fremen. Idaho'ya tekrar baktıktan sonra dönüp uzun adımlarla kapıdan, muhafızların arasından çıkıp gitti.

"Diğer Fremenler de onun gibiye birbirimizin çok işine yarayacağı," dedi Leto.

Idaho donuk bir sesle konuştu: "O Fremenlere iyi bir örnek efendim."

"Ne yapman gerektiğini anlıyor musun Duncan?"

"Fremenlere elçiniz olarak gideceğim efendim."

"Bu çok önemli bir görev Duncan. Sardokarlar saldırmadan önce en az beş tabur Fremen toplamamız gerek."

"Bu biraz zor olacak efendim. Fremenler bağımsızlıklarına çok düşkünler." Idaho duraksadı, sonra konuşmayı sürdürdü: "Efendim, bir şey daha var. Yakaladığımız kiralık askerlerden biri, ölü Fremen dostumuzun cesedinden bu bıçağı almaya çalışıyordu. Söylediğine göre, Harkonnenler bir billurbıçak getirene bir milyon solari ödül veriyormuş."

Leto şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Niye bu bıçakları istiyorlar ki?"

"Bu bıçaklar kumsolucanlarının dişlerinden yapılır ve Fremenlerin işaretidir efendim. Bu bıçağı taşıyan mavi gözlü bir adam geze-
gendeki her siyeçe kolayca girebilir. Beni tanımıyorlarsa sorguya çekerler. Fremen gibi görünmüyorum. Ama—"

"Piter de Vries," dedi Dük.

"O cin gibidir Lordum," dedi Hawat.

Idaho kınındaki bıçağı ceketinin cebine soktu.

"O bıçağa gözün gibi bak," dedi Dük.

"Anlıyorum Lordum." Kemerindeki telsize hafif hafif vurdu. "Olabilirdiğin-
ce çabuk rapor vereceğim. Thufir arama kodumu biliyor. Savaş dilini kullanın." Selam verdikten sonra dönüp hızla Fremenin peşinden gitti.

Koridorda sert adımlarla uzaklaştığını işittiler.

Leto ile Hawat anlamlı anlamlı bakıştılar. Gülümsediler.

"Yapacak çok işimiz var efendim," dedi Halleck.

"Sizi işinizden alıkoyuyorum, değil mi?" dedi Leto.

"Öncü üsler hakkında rapor verecektim," dedi Hawat. "Başka za-

mana bırakayım mı efendim?"

"Uzun sürer mi?"

"Özetleyebilirim. Fremenler, Çöl Botanik Test İstasyonu zamanında Arrakis'te iki yüzden fazla öncü üs kurulduğunu söylüyor. Hepsinin de terk edildiği söyleniyor, ama terk edilmeden önce kapatılıp mühürlendiklerine dair raporlar var."

"İçlerindeki teçhizatlarla birlikte mi?" diye sordu Dük.

"Duncan'dan aldığım raporlara göre evet."

"Nerede bu üsler?" dedi Halleck.

"Bu soruya verilen yanıt hep aynı," dedi Hawat. "Liet bilir."

"Yani Tanrı bilir," diye mırıldandı Leto.

"Belki de hayır efendim," dedi Hawat. "Stilgar'ın o ismi kullandığını duydunuz. Belki de gerçek bir insandan bahsediyordu?"

"İki efendiye hizmet eden," dedi Halleck. "Dinsel bir alıntıya benziyor."

"Uzmanlık alanın," dedi Dük.

Halleck gülümsedi.

"Şu Değişim Yargıcı," dedi Leto, "İmparatorluk ekolojisti Kynes... o üslerin nerede olduğunu bilmiyor mudur?"

"Efendim, Kynes İmparator'un hizmetkârıdır," diye uyardı Hawat.

"Ama şimdi İmparator'dan çok uzakta," dedi Leto. "O üsleri istiyorum. İçlerindeki malzemeleri elimizdeki teçhizatları onarmakta kullanabiliriz."

"Ama efendim!" dedi Hawat. "O üsler yasal olarak hâlâ Majesteleri'ne ait."

"Buradaki hava koşulları her şeyi yok edebilecek kadar çetin," dedi Dük. "Her zaman için hava koşullarını suçlayabiliriz. Kynes'ı bul ve en azından o üslerin hâlâ var olup var olmadığını öğren."

"O üsleri kullanmak tehlikeli," dedi Hawat. "Duncan'ın açıkça söylediği bir şey var: O üsler ya da var oldukları fikri Fremenler için çok önemli. O üslere el koyarsak Fremenleri kendimizden soğutabiliriz."

Paul etrafındaki adamların yüzlerine baktığında, söylenen her şe-

yi büyük bir ilgiyle dinlediklerini gördü. Babasının tavrı onları epey rahatsız etmiş gibiydi.

“Onu dinle baba,” dedi Paul usulca. “Doğru söylüyor.”

“Efendim,” dedi Hawat, “o üsler elimizdeki tüm teçhizatı onarmaya yeterli malzemeye sahip olsa bile, stratejik açılardan erişilmez olabilirler. Bu konuda daha fazla bilgi toplamadan harekete geçmemeliyiz. Kynes İmparator’dan hakemlik yetkisi aldı. Bunu unutmalıyız. Ayrıca Fremenler ona saygı duyuyor.”

“Öyleyse bu işi kitabına uygun halledin,” dedi Dük. “Tek istediğim o üslerin hâlâ var olup olmadığını öğrenmek.”

“Emredersiniz efendim.” Hawat arkasına yaslanıp gözlerini indirdi.

“Pekâlâ,” dedi Dük. “Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz: Çalışacağız. Bunun için eğitildik. Bu konuda tecrübeliyiz. Ödüllerin ne olduğunu biliyoruz. Seçenekler açıkça ortada. Hepiniz görevlerinizi biliyorsunuz.” Halleck’e baktı. “Gurney, önce şu kaçakçılar meselesini hallet.”

“*Kuru topraklarda yaşayan asilere gideceğim,*” diye alıntılardı Halleck.

“Bir gün bu adamı gafil avlayacağım. Alıntı yapamayacak. O zaman kendini çıplak hissedecek,” dedi Dük.

Masanın etrafındakiler gülüştü, ama Paul kahkahaların zorlama olduğunu fark etti.

Dük Hawat’a döndü. “Bu kata başka bir kumanda merkezi kur Thufir ... istihbarat ve iletişim için. Merkez hazır olduğunda seninle görüşmek istiyorum.”

Hawat ayağa kalktı. Masadakilerden destek almak ister gibi etrafına bakındı. Sonra dönüp odadan çıktı. Diğerleri hemen onun peşine düştü. Odada sandalye ayaklarının gıcırtiları duyuldu. Adamlar şaşkın görünüyordu.

Toplantı karmaşayla son buldu, diye düşündü Paul, odadan çıkan son adamların sırtlarına bakarken. Daha önceki tüm personel toplantıları kesinlik içinde bitmişti. Bu seferkiyse sanki tükenmiş, yetersizliklerle yıpranmış ve akıllarda soru işaretleri bırakmıştı.

Paul ilk kez yenilmeleri olasılığını gerçekten düşündü. Bunu dü-

şünmesinin sebebi korku ya da yaşlı Rahibe Ana'nın yaptığı türden uyarılar değildi. Bizzat yaptığı durum değerlendirmesiydi.

Babam çaresiz, diye düşündü. İşler bizim için hiç iyi gitmiyor.

Paul, yaşlı mentat Hawat'ın toplantı sırasındaki tavırlarını hatırladı. Duraksamalarını, huzursuzluk belirtilerini.

Hawat'ın canını fena halde sıkan bir şey vardı.

"Gecenin geri kalanını burada geçersen daha iyi olur evlat," dedi Dük. "Zaten şafağa az kaldı. Annene haber veririm." Yavaşça ve gergin bir tavırla ayağa kalktı. "Şu sandalyelerden birkaçını yan yana getirip biraz uzansana."

"Pek yorgun değilim."

"Nasıl istersen."

Dük ellerini arkasında kavuşturup masanın yanında ileri geri yürümeye başladı.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi, diye düşündü Paul.

"Aramızda bir hain olması ihtimalini Hawat'la konuşacak mısın?" diye sordu Paul.

Dük oğlunun karşısında durup karanlık pencerelere bakarak konuştu. "Bu ihtimali defalarca konuştuk."

"Yaşlı kadın çok kesin konuştu," dedi Paul. "Ayrıca anneme yazılan mesajda ..."

"Tedbirler alındı," dedi Dük. Odaya bakındı. Paul babasının gözlerinde avlanan vahşi bir hayvanın bakışlarını gördü. "Burada kal. Thufir'le kumanda merkezleri hakkında bazı şeyler konuşmak istiyorum." Dönüp uzun adımlarla odadan çıkarken kapı muhafızlarına hafifçe başını salladı.

Paul babasının odadan çıkmadan önce durduğu yere baktı. Orası daha Dük odadan çıkmadan boşalmıştı. Sonra yaşlı kadının uyarısını hatırladı: "... babası için yapılacak bir şey yok."

Müeddib'in ailesiyle birlikte Arrakeen sokaklarından geçtiği ilk gün, onları gören bazı insanlar efsaneleri ve kehaneti hatırlayarak "Mehdi!" diye seslendiler. Ama bu bir soruydu aslında. Çünkü Paul'ün Dışdünyadan Gelen Ses, yani Lisanü'l-Gayb olduğunu yalnızca umuyorlardı. Annesi de dikkatlerini çekmişti, çünkü onun bir Bene Gesserit olduğunu öğrenmişlerdi, bu yüzden onun diğer Lisanü'l-Gayb gibi olduğu onlar için açıktı.

—PRENSES İRULAN

Müeddib'i Anlama Kılavuzu

Bir muhafız tarafından Thufir Hawat'ın bulunduğu odaya götürülen Dük, onun içeride yalnız olduğunu gördü. Bitişik odadan iletişim teçhizatları kuran adamların sesleri gelse de, bu oda oldukça sessizdi. Dük etrafına bakınırken Hawat üstü kâğıtlarla kaplı masadan kalktı. Odanın duvarları yeşildi. İçinde masanın yanı sıra üç süspansör sandalyesi vardı. Eskiden Harkonnenlere ait olan bu sandalyelerin üstlerindeki "H" harfleri aceleyle kazınmış, ama geride soluk lekeler kalmıştı.

"Bu sandalyeleri burada bulduk, ama epey emniyetliler," dedi Hawat. "Paul nerede efendim?"

"Onu konferans salonunda bıraktım. Umarım tek başına rahatça dinlenebilir."

Hawat başını sallayarak onayladıktan sonra, yan odanın kapısına gidip kapadı. Böylece statik ve elektronik vızıltıların gürültüsü bir anda kesildi.

"Thufir," dedi Leto, "İmparator'un ve Harkonnenlerin baharat stokları ilgimi çekiyor."

"Efendim Lordum?"

Dük dudaklarını büzdü. "Depolar yok edilebilir." Hawat konuşmaya başlayacakken elini kaldırıp susturdu. "İmparator'un stoğunu boş ver. Harkonnenlerin kötü duruma düşmesine o da içten içe sevinir. Hem zaten Baron varlığını açıkça itiraf edemediği bir şeyin yok olmasına ne diyebilir ki?"

Hawat başını olumsuz anlamda salladı. "Bu işe ayıracak adamımız yok efendim."

"Idaho'nun adamlarını kullan. Belki bazı Fremenler de gezegenin dışına yolculuk etmekten hoşlanır. Giedi Prime'a bir akın düzenlemek bize stratejik avantajlar sağlar Thufir. Dikkat dağıtır."

"Nasıl isterseniz Lordum." Hawat sırtını döndü. Dük onun ne kadar huzursuz olduğunu fark etmişti. *Belki de ondan şüphelendiğimi sanıyor*, diye düşündü. *Aramızda hainler olduğuna dair raporlar aldığımı biliyor olmalı. En iyisi kaygılarını hemen dağıtmak.*

"Thufir," dedi, "tamamen güvendiğim çok az insandan biri olduğun için seninle bir mesele hakkında konuşmak istiyorum. Aramıza hainlerin sızmasını engellemek için sürekli tetikte olmamız gerektiğini ikimiz de biliyoruz... ama iki yeni rapor aldım."

Hawat dönüp ona baktı.

Leto Paul'un söylediklerini anlattı.

Söyledikleri, Hawat'ın keskin mentat dikkatini harekete geçirmek yerine, onun daha da huzursuzlanmasına yol açtı.

Leto yaşlı adamı inceledikten sonra, "Bir şeyler gizliyorsun eski dostum," dedi. "Toplantıda da çok huzursuzdun. Söyleyemediğin şey neydi?"

Hawat safo lekeli dudaklarını gerince, etraflarında ince kırıklıklar belirdi. Konuşurken dudakları gergin kaldı. "Lordum, bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Birlikte çok savaştık Thufir," dedi Dük. "Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun."

Hawat ona bakmayı sürdürürken düşündü. *İşte onun en çok bu halini seviyorum*, diye düşündü. *İşte sadakâtimi ve hizmetlerimi sonuna dek hak eden onurlu bir adam. Niye onu incitmek zorundayım ki?*

"Eee?" diye ısrar etti Leto.

Hawat omuzlarını silkti. “Bir not parçasıyla ilgili. Bir Harkonnen ulağından aldık. Pardee adlı bir ajana yazılmış. Pardee’nin Harkonnenlerin buradaki gizli örgütünün başı olduğuna inanıyoruz. Notta yazanlar – önemli olabilir de, olmayabilir de. Yorumlanmasına bağlı.”

“Ne yazıyormuş bu kafa karıştırıcı notta?”

“Not parçasında Lordum. Yalnızca bir kısmını ele geçirebildik. Bir mikrofilme yazılmış ve her zamanki gibi yanına yok edici kapsül konmuş. Asidin mesajın tamamını silmesini engelleyerek bir kısmını kurtardık. Fakat kurtardığımız kısım oldukça ilginç.”

“Devam et?”

Hawat dudaklarını ovuşturdu. “Şöyle diyor: ‘...eto asla şüphelenmeyecek. Sevgilisinden darbe alınca, sırf bu darbenin kaynağı bile onu yok etmeye yetecek.’ Notta Baron’un şahsi mührü vardı. Bizzat kontrol ettim.”

“Kaygılanmakta haklısın,” dedi Dük, sesi birden soğuklaşmıştı.

“Lordum, sizi incitmektense kolumu keserim,” dedi Hawat. “Peki ya...”

“Leydi Jessica,” dedi Leto. Öfkelendiğini hissediyordu. “O Pardee denen adamı konuşturamaz mısın?”

“Ne yazık ki ulağı yakaladığımızda Pardee artık yaşamıyordu. Ulağın da ne taşıdığını bilmediğine eminim.”

“Anlıyorum.”

Leto başını sallayıp düşündü: *Ne pis iş. Ama Jessica hain olamaz. Kadınımı iyi tanırım.*

“Lordum, eğer–”

“Hayır!” diye bağırdı Dük. “Bir yanlışlık olmalı–”

“Mesajı gözardı edemeyiz Lordum.”

“Jessica on altı yıldır benimle birlikte! İhanet etmek için sayısız fırsat geçti eline. Hem onu ve okulunu bizzat sen araştırdın!”

Hawat acı acı konuştu: “Bazı şeyleri gözden kaçırdığım oluyor.”

“Sana söylüyorum, bu olanaksız! Harkonnenler Atreides *Hanedanını* yok etmek istiyor – yani Paul’ü de. Bunu bir kez denediler bile. Bir kadın kendi oğluna karşı kumpas kurabilir mi?”

“Belki de oğluna karşı değil. Dünkü suikast girişimi kurnazca bir numara olabilir.”

“Hayır, olamaz.”

“Lordum, Jessica ebeveynlerini tanımadığını söylüyor, ama ya tanıyor? Babası ya da annesi bir Atreides tarafından öldürüldüyse?”

“O zaman çok daha önce harekete geçirdi. İçkime zehir katardı ... bir gece hançerlerdi. Eline herkesten fazla fırsat geçti.”

“Harkonnenler sizi *çökertmek* istiyor Lordum. Niyetleri yalnızca öldürmek değil. Kanlının pek çok incelikleri vardır. Bu kan davaları bazen bir sanat gibidir.”

Dük’ün omuzları çöktü. Gözlerini kapadı. Yaşlı ve yorgun görünüyordu. *Olamaz*, diye düşündü. *Jessica bana kalbini açtı*.

“Beni çökertmenin en iyi yolu sevdiğim kadından şüphelenmemi sağlamak değil mi?” diye sordu.

“Söylediğim gibi, yalnızca aklıma gelen bir ihtimaldi,” dedi Hawat. “Yine de...”

Dük gözlerini açtı ve Hawat’a baktı. *Şüphelensin tabii*, diye düşündü. *Şüphelenmek onun işi, benim değil. Belki de buna inanıyor gibi görünürsem, gerçek hain tedbirsizleşip kendini ele verebilir*.

“Ne öneriyorsun?” diye fısıldadı Dük.

“Şimdilik sürekli gözetim Lordum. Jessica sürekli izlenebilir. Bunu fark etmemesini sağlayacağım. Idaho bu iş için biçilmiş kaftan. Belki bir iki hafta sonra onu geri çağırabiliriz. Idaho’nun askerleri arasında eğittiğimiz bir delikanlı var. Fremenlere Idaho yerine onu gönderebiliriz. Diplomatik yetenekleri kuvvetlidir.”

“Fremenlerle olan ilişkimizi tehlikeye atma.”

“Elbette atmam, Lordum.”

“Peki ya Paul ne olacak?”

“Belki Dr. Yueh’i uyarsak iyi olur.”

Leto Hawat’a sırtını döndü. “Sen karar ver.”

“İhtiyatlı olacağım Lordum.”

En azından buna eminim, diye düşündü Leto. “Yürüyüşe çıkıyorum,” dedi. “Bana ihtiyacın olursa civardayım. Muhafız-”

“Lordum, gitmeden önce bakmanızı istediğim bir filmklib var.

Fremenlerin dinleri üstüne tahmini bir ilk analiz. Bu konuda rapor vermemi istemiştiniz hatırlarsanız.”

Dük durdu. Hawat’a dönmeden konuştu. “Bekleyemez mi?”

“Elbette bekleyebilir Lordum. Fakat bir şey var. Genç efendiye niye ‘Mehdi!’ diye seslendiklerini sormuştunuz. Bunu—”

“Paul’e mi?”

“Evet, Lordum. Buralıların inandığı bir efsane, bir kehanet var. Kendilerine bir Bene Gesserit’in çocuğu olan bir önderin geleceğine ve onları özgürlüğe kavuşturacağına inanıyorlar. Sıradan bir mesih hikâyesi.”

“Yani Paul’ün bu... bu...”

“Yalnızca umuyorlar Lordum.” Hawat bir filmklip kapsülü uzattı.

Dük kapsülü alıp cebine koydu. “Sonra bakarım.”

“Elbette Lordum.”

“Şimdi ... biraz düşünmeye ihtiyacım var.”

“Peki Lordum.”

Dük derin derin iç geçirip uzun adımlarla kapıdan çıktı. Koridor- da sağa dönüp yürümeye başladı; ellerini arkasında kavuşturmuştu. Nerede olduğuna pek dikkat etmiyordu. Koridorlar, merdivenler, balkonlar, odalar görüyordu ... insanlar ona selam veriyor ve geç- mesi için yana çekiliyorlardı.

Bir süre sonra konferans salonuna geri döndüğünde, salonun ka- ranlık olduğunu gördü. Paul masanın üstünde uyuyordu. Bir muhafı- zın pelerinini battaniye, bir torbayı ise yastık niyetine kullanmıştı. Dük odada usulca yürüyerek iniş pistine bakan balkona çıktı. Balko- nun bir köşesindeki muhafız, pistten gelen zayıf ışıklar sayesinde Dük’ü tanıyınca hazırola geçti.

“Rahat,” diye mırıldandı Dük. Balkonun soğuk metal parmaklığı- na yaslandı.

Şafağın yaklaştığı bu saatte çöl havzası sessizdi. Göğe baktı. Yıl- dızlı mavimsi siyah gökyüzü, madeni pullarla süslü bir şal gibiydi. Güney ufkunun hemen üzerinde gecenin ikinci ayı, ince bir toz bu- lutunun ardından görünüyordu. Ona alay ve şüpheyle bakan, inanç- sız bir aydı bu.

Dük bakarken, ay Kalkan Yamacı kayalıklarının ardında kaybolmaya başladı. Kayalıklar dondu, aniden beliren karanlığın yoğunluğu Dük'ü ürpertti. Titredi.

İçinde öfke kabardı.

Harkonnenler artık benimle uğraşamayacak, beni avlayamayacak, bana saldıramayacaklar. Onlara derslerini vereceğim, diye düşündü. Bok çuvalı köylüler! Ama artık yeter! Kederlendi. Atmacaların daha zayıf kuşlara yaptığı gibi, gözlerim ve pençelerimle hükmetmeliyim. Elini bilinçsizce tüniğindeki atmaca ambleminde gezdirdi.

Doğuda, gecenin karanlığı parlak bir griye, ardından da yıldızları soluklaştıran denizkabuğu renklerine büründü. Sivri kayalıklarla bezeli ufukta şafak yavaşça belirmeye başladı, ağır ağır çalan bir çan gibi.

Bu öyle güzel bir manzaraydı ki, tüm dikkatini ona verdi.

Bazı güzellikler tasvir edilemez, diye düşündü.

Burada böyle güzel bir şey görebileceği hiç aklına gelmemişti: Kayalıklarla bezeli, kızıl ufuk; mor ve toprak rengi sarp kayalıklar. Gece çiyinin Arrakis'in gündelik yaşamının kıpırtılarının tohumlarını attığı iniş pistinin ardında, kızıl havuzlara benzeyen çiçek tarlaları gördü. İçlerinde yer yer morluklar vardı... dev ayak izleri gibi.

"Güzel bir sabah efendim," dedi muhafız.

"Evet, öyle."

Dük başını sallayarak onaylarken düşündü: *Belki de bu gezegeni zamanla sevmek mümkündür. Belki burası oğluma güzel bir yuva olur.*

Sonra çiçek tarlalarına doğru yürüyen kalabalık insan grupları gördü. Elllerinde tırpana benzer tuhaf aletler vardı. Çiy toplayanlar. Burada su öyle değerliydi ki, çiyin bile toplanması gerekiyordu.

Burası iğrenç bir yer de olabilir, diye düşündü Dük.

Bir insanın yaşayabileceği en korkunç aydınlanma anı, babasının da insan olduğunu – etiyile kemiğiyle insan olduğunu keşfetmesidir.

— PRENSES İRULAN

Müeddib'in Toplu Özdeyişleri

“Paul,” dedi Dük, “korkunç bir şey yapmam gerekiyor, ama buna mecburum.”

Konferans salonuna kahvaltı için getirilen portatif zehir-bulcunun yanında duruyordu ve masanın üstünde kımıltısız duran algılayıcı uzuvlarıyla bu alet Paul’e yeni ölmüş tuhaf bir böcek gibi görünüyordu.

Dük pencerelerden dışarı, sabah göğünün ışıısıyla aydınlanan tozlu iniş alanına bakıyordu.

Paul’ün yanındaki projektörün içinde Fremenlerin dinsel inançlarına ilişkin kısa bir fimklip vardı. Klipteki görüntülerin montajı Hawat’ın uzmanlarından biri tarafından yapılmıştı. Paul klipte kendinden bahsedilmesinden rahatsız olmuştu.

“Mehdi!”

“Lisanü’l-Gayb!”

Gözlerini kapayınca, kalabalığın haykırışlarını anımsayabiliyordu. *Demek bunu umuyorlar?* diye düşündü. Yaşlı Rahibe Ana’nın söylediği şeyi anımsadı: Kuisatz Haderah. Anılar ona korkunç gayesini anımsatıyor, bu tuhaf dünyayı anlam veremediği bir şekilde tanıdık bulmasına yol açıyordu.

“Korkunç bir şey,” dedi Dük.

“Ne demek istiyorsun baba?”

Leto dönüp oğluna baktı. “Harkonnenler beni oyuna getirmek istiyor. Annenden şüphelenmemi istiyorlar. Ona kendimden çok güvendiğimi bilmiyorlar.”

“Anlayamıyorum.”

Leto tekrar pencerelerden dışarı baktı. Ufukta beyaz güneşin dörtte biri belirmişti. Süt beyazı ışığı kaynaşan toz bulutlarının arasından geçerek, Kalkan Yamacı’nın içindeki çıkışı olmayan kanyonları aydınlatıyordu.

Dük Paul’e o gizemli notta yazanları ağır ağır, öfkesini dizginlemeye çalışarak aktardı.

“Annemden şüphelenmek benden şüphelenmekle aynı şey,” dedi Paul.

“Başarılı olduklarını sanmalılar,” dedi Dük. “Benim o kadar aptal olduğumu sanmalılar. Gerçek gibi görünmeli. Numara yaptığımı annen bile bilmeyebilir.”

“Ama neden?”

“Annenin tepkisi doğal olmalı. Evet, mükemmel bir oyuncudur ... ama bu mesele çok önemli. Aramızdaki haini bulmamı sağlayabilir. Tamamen kanmış gibi görünmeliyim. Bu anneni üzebilir, ama onu daha büyük üzüntülerden kurtaracak.”

“Niye bana söylüyorsun baba! Seni ele verebilirim.”

“Seni izlemeyecekler ki,” dedi Dük. “Bu sırrı saklayacaksın. Saklamalısın.” Pencerelere doğru yürüdü. Sırtı dönük konuştu. “Böylece, eğer bana bir şey olursa annene gerçeği anlatabilirsin. Ondan bir an olsun şüphelenmediğimi söyleyebilirsin. Bunu bilmesini isterim.”

Paul babasının ölümünden bahsettiğini anlayıp hemen atıldı: “Sana bir şey olmayacak. Sen ...”

“Sus oğlum.”

Paul babasının sırtına baktı. Yorgunluğunu boynunun açısından, omuzlarının duruşundan ve ağırlaşmış hareketlerinden anlayabiliyordu.

“Yorgunsun baba.”

“Evet, yorgunum,” dedi Dük. “Ruhum yoruldu. Büyük Hanedan-

ların şimdiki sefil hali sonunda beni de etkiledi galiba. Oysa bir zamanlar öyle güçlüydük ki.”

Paul öfkeyle atıldı: “Sefil değiliz!”

“Değil miyiz?”

Dük dönüp oğluna baktı. Sert bakan gözleri kara halkalarla çevriliydi. Ağzının bir kenarı alaycı ve inançsız bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “Annenle evlenmeliydim. Onu düşesim yapmalıyım. Ama ... bekârlığım bazı Hanedanlara beni kızlarıyla evlendirip ittifak kurma umudu veriyor.” Omuzlarını silkti. “Bu yüzden...”

“Annem bana bunu açıklamıştı.”

“İnsanlar en çok cesur liderlerin peşinden gider,” dedi Dük. “Bu yüzden cesur gibi davranıyorum.”

“İyi bir lidersin,” diye itiraz etti Paul. “Halkını iyi yönetiyorsun. İnsanlar seve seve peşinden geliyor.”

“Propaganda bürom çok iyi çalışıyor,” dedi Dük. Tekrar dönüp dışarıya, havzaya baktı. “İmparator Arrakis’in bizim için ne büyük fırsatlar içerdiğinin farkında değil. Ama bazen kaçıp firari olsak daha mı iyi olurdu diye düşünmüyor değilim. Bazen tanınmasak ne iyi olurdu diye düşünüyorum. Halkın arasına karışsak...”

“Baba!”

“Evet, yorgunum,” dedi Dük. “Bu arada, baharat artıklarını hammadde olarak kullandığımızı ve bir filmşeridi fabrikası kurduğumuzu biliyor muydun?”

“Sahi mi?”

“Filmşeridi sıkıntısı çekmemeliyiz,” dedi Dük. “Yoksa köylere ve şehirlere nasıl bilgi göndeririz? İnsanlar onları ne kadar iyi yönettiğini öğrenmeli. Onlara söylemezsek nereden bilecekler?”

“Biraz dinlenmelisin,” dedi Paul.

Dük tekrar oğluna baktı. “Neredeyse unutuyordum, Arrakis’in bir avantajı daha var. Burada her yerde baharat var. Yediğin her şeyde. Havada bile. Bu da Suikastçılar Elkitabı’ndaki en tanınmış bazı zehirlere karşı doğal bağışıklık sağlıyor. Ayrıca her damla suyu kontrol etmek zorunda olduğumuz için her türlü besin üretimini de kontrol etmiş oluyoruz – maya kültürlerini, topraksız yetişen bitkileri, chemavitleri, her şeyi. Nasıl halkın çoğunu zehirleyemezsek – aynı

şey düşmanlarımız için de geçerli. Bize bu yolla saldıramazlar. Arrakis bize olumlu bir ahlaki ve etik imaj veriyor.”

Paul konuşacakken Dük onu susturdu. “Bunları birine söylemem gerekiyordu evlat.” İç geçirdi. Tekrar dışarıdaki kuru manzaraya baktı. Orada artık çiçekler yoktu. Çiy toplayanlar tarafından çiğnenmiş ve sabah güneşinde solmuşlardı.

“Caladan’dayken hakimiyetimizi deniz ve hava gücümüzle koruduk,” dedi Dük. “Ama burada çölü ele geçirmeliyiz. Sana bıraktığım miras bu Paul. Başıma bir şey gelirse sana ne olacak? Bir firarı hanedan değil, gerilla hanedan olacaksın ... peşine düştüklerinde.”

Paul konuşmaya çalıştı, ama söyleyecek söz bulamadı. Babasını ilk kez bu kadar umutsuz görüyordu.

“Arrakis’i elinde tutmak isteyen kişi,” dedi Dük, “kendine olan saygısını yitirmesine yol açacak bazı kararlar vermek zorunda kalabilir.” Pencereden dışarıyı, iniş alanının kenarındaki bir direktten sarmakta olan yeşil-siyah Atreides bayrağını gösterdi. “Şu onurlu bayrak bazı kötülüklerin simgesi haline gelebilir.”

Paul yutkunmaya çalıştı. Boğazı kupkuru kesilmişti. Babasının sözlerinde öylesine derin bir umutsuzluk ve teslimiyetçilik vardı ki afallamıştı

Dük cebinden bir enerji hapı çıkarıp susuz yuttu. “Güç ve korku. Devlet yönetiminin araçları. Sana daha sıkı bir gerilla eğitimi verilmesini emretmeliyim. Şu filmklipte sana Mehdi ve Lisanü’l-Gayb diyorlar. Son çare olarak bundan faydalanmayı deneyebilirsin.”

Paul babasına bakarken, omuzlarının dikleştiğini gördü. Hap etkisini gösteriyordu. Ama babasının sözlerindeki korkuyu ve şüpheyi anımsadı.

“Şu ekolojist nerede kaldı?” diye mırıldandı Dük. “Thufir’e onu sabah erkenden buraya getirmesini söylemiştim.”

Babam Padişah İmparator bir gün beni elimden tuttu. Annemden öğrendiklerim sayesinde, huzursuz olduğumu hissettim. Beni Portreler Salonu'na, Dük Leto Atreides'in portresinin karşısına götürdü. Babamla Dük'ün birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ettim. İkisinin de yüzleri zayıf ve yakışıklı, yüz hatları keskin, gözleri soğuktu. "Kızım, prensesim," dedi babam, "keşke bu adam kendine eş aradığı zaman daha büyük olsaydın." Babam o sırada 71 yaşındaydı. Portredeki adamdan daha yaşlı görünmüyordu. Ben ise ondördümdeydim. Ama o anda birden babamın gizliden gizliye Dük'ün kendi oğlu olmasını istediğini, onları birbirine düşman kılan politik zorunluluklardan hoşlanmadığını hissettim.

— PRENSES İRULAN
Babamın Evinde

Dr. Kynes'in ihanet etmekle görevlendirildiği insanlarla ilk karşılaşması sarsıcı olmuştu. Efsaneleri yalnızca kültürel kökenlere dair ilginç ipuçları olarak görmekle övünen bir bilimadamıydı o. Ama o çocuk kadim kehanete tıpatıp uyuyordu. "Arayan gözleri" ve "vakur bir dürüstlüğü" vardı.

Kehanet elbette ki Rahibe Tanrıça'nın Mesih'i kendisiyle birlikte mi getireceğini, yoksa o gezegenden mi çıkaracağını belirtmiyordu. Yine de bu kehanet ile karşısındaki kişiler arasında tuhaf bir örtüşme olduğu inkâr edilemezdi.

Sabahın ortasında, Arrakeen iniş alanının idare binasında tanışacaklardı. Hemen yakında duran işaretsiz bir ornitopterin çalışan motoru uyuşuk bir böcek gibi vızıldıyor; aracın yanında çıplak kılıçlı bir Atreides muhafızı duruyor ve etrafındaki havanın hafifçe dalgalanmasından adamın kalkan taktığı anlaşıyordu.

Kynes kalkanları görüp dudak büktü: Arrakis'in onlara sürprizi var!

Gezegenebilimci elini kaldırıp yanındaki Fremen muhafıza durmasını işaret etmesinin ardından uzun adımlarla binanın girişine, plastik kaplı kayanın içlerine giden karanlık deliğe doğru yürüdü. Bu kocaman yekpare bina nasıl da açıkta diye düşündü. Bir mağara onunla karşılaştırdığında çok daha uygundu.

Girişteki bir hareket dikkatini çekti. Durup cübbesini düzeltti ve elini sol omzuna götürerek damıtıcı-giysisinin ayarlarını yaptı.

Giriş kapıları ardına dek açıldı. İçeriden hızlı adımlarla yürüyen Atreides muhafızları çıktı. Hepsi düşük hızlı mermiler atan sersemleticiler, kılıçlar, kalkanlar kuşanmıştı. Arkalarında atmaca yüzlü, esmer tenli, siyah saçlı, uzun boylu bir adam yürüyordu. Üstündeki cübbe pelerininin göğüs kısmında Atreides arması vardı ve adamın bu giysiye alışık olmadığı belliydi. Pelerini damıtıcı-giysisinin bacak kısmının bir kenarına takılmış, rahatça yürümesini engelliyordu.

Adamın arkasında yine siyah saçlı, ama yüzü daha yuvarlak bir delikanlı yürüyordu. Kynes onbeşinde olduğunu bildiği bu çocuğun yaşından küçük gösterdiğini düşündü. Ama genç bedeninde buyurgan, kendinden emin bir hava vardı; sanki etrafındaki diğer insanların göremediği şeyleri görüyor ve biliyordu. Üstünde babasının pelerininin aynısı olmasına karşın, öylesine rahattı ki hep bu giysileri giymiş gibiydi.

"Mehdi başkalarının göremediği şeyleri fark edecek," deniyordu kehanette. Kynes başını sallayarak düşündü: *Bunlar yalnızca insan.*

Peşlerinden onlar gibi çöle uygun giyinmiş biri daha çıktı. Kynes bu adamı tanıyordu. Gurney Halleck. Halleck'e duyduğu öfkeyi bastırmak için derin bir soluk aldı. Halleck ona Dük ile veliahtının huzurunda *nasıl davranması* gerektiği konusunda bir nutuk çekmişti.

"Dük'e Lordum veya Efendimiz diyebilirsiniz. Soyludoğan demen de uygun olabilir, ama bu genellikle daha resmi durumlarda kullanılır. Oğluna genç efendim ya da Lordum diyebilirsiniz. Dük hoşgörülü bir adamdır, ama laubalilikten hoşlanmaz."

Kynes grubun yaklaşmasını izlerken düşündü: Arrakis'te kimin efendi olduğunu yakında öğrenirler. Hem beni o mentata yarım gece boyunca sorguya çektirirsiniz, hem de baharat madenciliği konusunda ders vermemi istersiniz, öyle mi?

Kynes Hawat'ın sorularından neyin peşinde olduğunu çıkarmıştı. İmparatorluk üslerini istiyorlardı. Üslerin varlığını Idaho'dan öğrenmişlerdi mutlaka. *Stilgar'a söyleyeceğim; şu Idaho'nun kellesini Dük'e göndersin*, dedi Kynes kendi kendine.

Dük'ün grubu artık yalnızca birkaç adım ötedeydi ve ayaklarındaki çöl botları kumları eziyordu.

Kynes eğilerek selam verdi. "Lordum, Dük."

Leto ornitopterin yakınında tek başına duran adama yaklaşırken onu incelemişti: Uzun boylu, zayıf ve çöl giysileri (bol cübbe, damıtıcı-giysi ve kısa botlar) giymiş bir adamdı. Kukuletasını geriye atmıştı. Peçesi yüzünün bir yanından sarkıyordu. Kum rengi saçları uzun ve sakalı seyrekli. Kalın kaşlarının altındaki gözleri mavilik katmanlarından oluşan dipsiz kuyular gibiydi. Gözkapaklarında koyu lekeler vardı.

"Sen ekolojistsin," dedi Dük.

"Burada eski terimi, gezegenbilimciyi yeğliyoruz Lordum."

"Nasıl istersen," dedi Dük. Paul'e baktı. "Oğlum, bu Değişim Yargıcı, anlaşmazlıkların hakemi, bu tımarın yönetimini ele geçirmemiz sırasında formalitelere uyulduğunu denetlemekle görevli olan kişi." Kynes'a baktı. "Ve bu da oğlum."

"Lordum," dedi Kynes.

"Fremen misin?" diye sordu Paul.

Kynes gülümsedi. "Hem siyeçlere hem de köylere kabul edilirim, genç efendi. Ama Majestelerinin hizmetindeyim. İmparatorluk gezegenbilimcisiyim."

Paul başını sallayarak onayladı. Adamın güçlü edasından etkilendi. Halleck Paul'e, Kynes'ı idare binasının üst kat pencerelelerinden birinden göstermişti: "İşte şurada, yanında Fremen muhafızıyla duran adam; şimdi ornitoptere doğru yürüyor."

Paul dürbünle Kynes'ı kısaca incelemişti. Soğuk ve resmi ifadeli ağzı ve uzun alnı dikkatini çekmişti. Halleck Paul'ün kulağına "Tuhaf bir adam," diye fısıldamıştı. "Söylediği her şey çok nettir. Belirsizliğe meydan vermez."

"Tam bilim adamı tipi," demişti arkalarında duran Dük.

Paul şimdi, adamları arasında yalnızca bir metre varken, Kynes'ın

ne kadar güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu hissediyordu. Sanki hükmetmek için doğmuş bir soyluydu.

“Anladığım kadarıyla bu damatıcı-giysiler ve pelerinler için sana teşekkür etmeliyiz,” dedi Dük.

“Umarım üstünüze tam oturmuştur Lordum,” dedi Kynes. “Fremen yapımı. Adamınız Halleck’in verdiği ölçülere göre seçtim.”

“Bu giysiler olmadan çöle gidemeyeceğimizi söylemen beni kaygılandırmıştı,” dedi Dük. “Yanımıza bol miktarda su alabiliriz. Çölde fazla kalmayı düşünmüyoruz. Havadan korunacağız, bu yüzden zoraki iniş yapmak zorunda kalmayız herhalde.”

Kynes Dük’e baktı ve vücudunda ne kadar bol su olduğunu gördü. Soğuk bir sesle konuştu: “Arrakis’te herhaldeler üstüne konuşulmaz. Yalnızca olasılıklar üstüne konuşulur.”

Halleck kaskatı kesildi. “Dük’e Lordum ya da Efendim diye hitap etmelisin!”

Leto Halleck’e sakın olması için gizli bir el işareti yaptı. “Bizim âdetlerimiz burada henüz yeni Gurney. Anlayışlı olmalıyız.”

“Nasıl isterseniz efendim.”

“Dr. Kynes, sana müteşekkiriz,” dedi Leto. “Bu giysileri verdiğini ve iyiliğimizi düşündüğünü unutmayacağız.”

Paul, O. K. İncili’nden bir pasaj hatırlayıp yüksek sesle tekrarladı: “Armağan, onu verenin lütfudur.”

Bu sözler sessizlikte yankılandı. Kynes’in idare binasının gölgesinde bıraktığı Fremen muhafız, çömeldiği yerden ayağa fırlayıp heyecanla bir şeyler mırıldanmaya başladı. Biri “Lisanü’l-Gayb” diye haykırdı.

Kynes dönüp eliyle sert bir işaret yaparak muhafızını geri gönderdi. Diğerleri de gerileyip kendi aralarında homurdanarak binaya doğru uzaklaştılar.

“Çok ilginç,” dedi Leto.

Kynes Dük ile Leto’ya dik dik baktıktan sonra “Çöl yerlilerinin çoğu batıl inançlıdır,” dedi. “Onlara aldırmayın. Zararsızdırlar.” Ama efsanedeki sözleri düşündü: “Seni kutsal sözlerle selamlayacaklar ve armağanların lütuf olacak.”

Leto'nun Kynes hakkındaki yargısı –onun hakkındaki düşünceleri kısmen Hawat'ın sözlü verdiği kısa rapora dayalıydı, Hawat temkinle ve şüpheykle konuşmuştu– aniden kesinleşti: Bu adam gerçek bir Fremendi. Kynes yanında bir Fremen eşlikçiyle gelmişti. Fremenler şehirlere girme hakkını daha yeni elde etmişti ve bunu sınıyor olabiliirdi. Ama adam sembolik olarak muhafazlık ediyor gibi görünüyordu. Kynes'in tavırlarından gururlu, bağımsızlığa alışık bir adam olduğu, sözlerine ve tavırlarına ancak şüphelendiği bir durum olduğunda dikkat ettiği anlaşılıyordu. Paul oldukça yerinde sormuştu; Kynes tam bir yerliydi.

“Artık yola çıksak iyi olmaz mı Lordum?” diye sordu Halleck.

Dük başını sallayarak onayladı. “Topterimi ben kullanırım. Kynes benimle önde oturup bana kılavuzluk edebilir. Sen de Paul ile birlikte arkada oturursun.”

“Bir saniye lütfen,” dedi Kynes. “İzninizle giysilerinizin emniyetli olup olmadığını kontrol etmeliyim efendim.”

Dük tam konuşacakken Kynes ısrar etti: “Sizin canınız kadar kendiminkini de düşünüyorum... Lordum. Benim himayemdeyken sizin başınıza kötü bir şey gelirse kimin boğazının kesileceğinin çok iyi farkındayım.”

Dük kaşlarını çatı. *Çok nazık bir durum! Reddersem alınabilir. Oysa benim için paha biçilmez değer taşıyabilecek biri. Ama öte yandan... hakkında çok az şey bildiğim birinin kalkanımın içine girmesine, vücuduma dokunmasına izin vermeli miyim?*

Bu düşünceler zihninden hızla geçerken, çabuk karar vermesi gerektiğini biliyordu. “Sana güveniyoruz,” dedi ve öne çıkarak cübbesini açtı; Halleck'in kaygılanmasına karşın yerinden kılmıdamadığını gördü. “Bu giysiler hakkında çok şey bildiğine göre, lütfen bizi de bilgilendirir misin?” dedi.

“Elbette,” dedi Kynes. Leto'nun cübbesinin içine ellerini sokup giysinin omuzluklarını incelerken konuştu: “Buna temelde bir mikro-sandviç diyebiliriz. Son derece etkili bir filtreleme ve ısı değiş tokuşu sistemidir.” Omuz contalarını düzeltti. “Tenle temas eden kısmı gözeneklidir. İçinden geçen nem, normale yakın bir buharlaşma sürecinden geçerken vücudu serinletir. Giysinin diğer iki katmanın-

da ise..." Kynes giysisinin göğüslüğünü sıkıştırdı. "...ısı değıştokuşunu sağlayan telcikler ve tuz çökelticileri bulunur. Böylece vücuda yitirdiği tuz geri verilir."

"Çok ilginç," dedi Dük kollarını kaldırıp.

"Derin nefes alın," dedi Kynes.

Dük söyleneni yaptı.

Kynes koltukaltı contalarını inceledikten sonra birini düzeltti. "Vücudun hareketleri, özellikle de solunum ve ozmotik hareketler pompalama gücünü teşkil eder." Göğüslüğü hafifçe gevşetti. "Geri kazanılan su toplayıcı-keselerde birikir, oradan da bu tüp aracılığıyla boynunuzdaki bağlantı noktasına gönderilir."

Dük tüpün ucuna bakmak için başını indirdi. "Hem etkili hem de konforlu," dedi. "İyi bir mühendislik tasarımı."

Kynes diz çöküp diz contalarını inceledi. "İdrar ve dışkı kalçalar-daki keselerde işleminden geçer," dedi. Ayağa kalktı. Giysisinin boyun kısmına dokundu ve oradaki bir kapağı açtı. "Açık çöle çıktığınızda bu filtreyi yüzünüze geçirmelisiniz; şu tüpün uçlarını burun deliklerinize sokun. Uçları burnunuza oturacak şekilde, tıkaç şeklindedir. Ağız filtresinden soluk alıp burun tüpünden verin. Fremeni giysiniz iyi çalışıyorsa, günde en fazla bir yüksük dolusu su yitirirsiniz – Büyüklükte olsanız bile."

"Günde bir yüksük dolusu ha," dedi Dük.

Kynes giysisinin alınlığına parmağını bastırdı. "Biraz kaşındırabilir. Rahatsız olursanız lütfen söyleyin. Biraz daha sıkıştırabilirim."

"Teşekkürler," dedi Dük. Kynes geri çekildi. Dük omuzlarını kırmıldattı. Şimdi kendini daha rahat hissediyordu. Giysi üzerine daha iyi oturmuştu ve daha az rahatsız ediyordu.

Kynes Paul'e döndü. "Şimdi bir de sana bakalım evlat."

İyi bir adam, ama bize doğru dürüst hitap etmesini öğrenmeli, diye düşündü Dük.

Paul kımıldamadan durup Kynes'in giysisini gözden geçirmesine izin verdi. O kat kat, kaygan giysiyi giymek tuhaf bir his uyandırmıştı içinde. Üst bilinci ilk kez bir damıtıcı-giysi giydiğinden emindi; ama damıtıcı-giysiler konusunda deneyimsiz Gurney'nin talimatlarıyla giysisinin yapışkan kısımları tenine tuttururken, kendini sanki

bu giysiyi daha önce giymiş gibi rahat hissetmişti. Soluk hareketlerinden azami pompalama gücünü almak için göğüslüğü sıkılaştırırken, ne yaptığıнын ve neden yaptığıнын pekâlâ farkındaydı. Boyunluğu ve alınlığı sıkılaştırırken de bunu yapmasının sebebinin sürtünmeden dolayı teninin su toplanmasını önlemek olduğunu biliyordu.

Kynes doğrulup geri çekildiğinde yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Daha önce hiç damıtıcı-giysi giydin mi?” diye sordu.

“İlk kez giyiyorum.”

“Öyleyse biri senin için düzeltti, değil mi?”

“Hayır.”

“Çöl botlarını ayak bileklerine dek kıvrırmışsın. Bunu yapmanı kim söyledi?”

“Doğrusu... bu gibi geldi.”

“Kesinlikle haklısın.”

Kynes yavaşça ovuşturup efsaneyi düşündü. “*Yaşam tarzımızı sanki aranızda büyümüş gibi bilecek.*”

“Zaman harcıyoruz,” dedi Dük. Kendilerini bekleyen topteri işaret etti ve ona doğru yürümeye başladı. Muhafızın selamına başıyla karşılık verdi. Toptere bindi, emniyet kemerini taktı, kontrol panelini ve cihazları kontrol etti. Diğerleri içeri girerken topter gıcırdadı.

Kynes emniyet kemerini taktıktan sonra kendini topterin rahat koltuğuna bıraktı. İçerisi oldukça konforluydu. Koltuklar yumuşak, gri-yeşil kumaşla kaplıydı. Her taraf pırıl pırıldı. Kapılar kapanıp havalandırma sistemi devreye girince, ciğerlerine süzölmüş ve nemlendirilmiş hava doldu.

Ne güzel hava! diye düşündü.

“Havalanmaya hazırız Lordum,” dedi Halleck.

Dük kanatlara güç verdiğinde topterin kanat çırpıttığını hissettiler – bir kez, iki kez. On metre yükseldiler. Kanatların arka kısmındaki jet motorları topteri tıslayarak diklemesine havalandırıyordu.

“Güneydoğuya, Kalkan Yamacı’nın ardına,” dedi Kynes. “Kumustanıza teçhizatlarınızı oraya götürmesini söyledim.”

“Tamam.”

Dük topteri yan yatırıp güneydoğuya yöneltti. Onları korumakla

görevli diğer uçak da konumunu alarak peşlerinden geliyordu.

"Bu damıtıcı-giysilerin tasarımı ve imalatı kolay iş olmamalı," dedi Dük.

"Belki bir gün size bir siyeç fabrikasını gezdiririm," dedi Kynes.

"Bunu çok isterim," dedi Dük. "Bu giysiler bazı garnizon şehirlerinde de imal ediliyormuş galiba?"

"Ama düşük kalitede," dedi Kynes. "Tenine değer veren herkes Fremen giysisi giyer."

"Demek su kaybını günde bir yüksük dolusuna dek azaltıyor?"

"Giysiyi doğru dürüst giyer, alınlığını iyice sıkıştırır, tüm contaları takarsanız, su kaybınızın çoğu avuçlarınızın terlemesinden kaynaklanır," dedi Kynes. "Ellerinizi önemli bir iş için kullanmayacaksınız giysinin eldivelerini de takabilirsiniz, ama açık çöle çıkan Fremenler avuçlarını katranıhu çalışının yapraklarının suyuyla ovarlar. Bu terlemeyi önler."

Dük sol tarafına, Kalkan Yamacı'nın sivri tepelerine baktı. Kayaların arasında uçurumlar vardı. Sarı-kahverengi lekelerin arasından siyah, kırık fay hatları geçiyordu. Sanki o bölge uzaydan atılmıştı ve düşüp paramparça olmuştu.

Alçak bir havzanın üstünden geçtiler. Havza ile güneye açılan bir kanyon arasında gri bir çöl uzanıyordu. Kumdan parmaklar havzanın içine giriyordu. Siyah kayaların arasındaki kuru bir deltaydı.

Kynes arkasına yaslanıp Dük'ün sudan şişmiş vücudunu düşündü. Cübbelerinin üstünde kalkan kemerleri, bellerinde düşük hızlı mermiler atan sersemleticiler, boyunlarındaki kordonlarda bozuk para büyüklüğünde acil durum telsizleri vardı. Dük de oğlu da bileklerinde kınlı bıçaklar taşıyordu ve kınları çok iyi takılmıştı. Kynes bu insanlarda yumuşaklığın ve silahlı kuvvetin tuhaf bir karışımını görüyordu. Harkonnenlere hiç benzemiyorlardı.

"İmparator'a buradaki hükümet değişikliğinden bahsederken, kurallara uyduğumuzu söyleyecek misin?" diye sordu Leto. Dönüp Kynes'a bir bakış fırlattı.

"Harkonnenler gitti; siz geldiniz," dedi Kynes.

"Her şey kitabına uygun mu peki?" diye sordu Leto.

Kynes'in çenesindeki bir kasın hafifçe seğirmesi, onun bir anlığı-

na gerildiğinin göstergesiydi. “Gezegenbilimci ve Değişim Yargıcı olarak yalnızca İmparator’a hizmet ederim ... Lordum.”

Dük sırtıttı. “Ama ikimiz de gerçekleri biliyoruz.”

“Size Majestelerinin çalışmalarını desteklediğini hatırlatırım.”

“Öyle mi? Çalışmaların nelermiş peki?”

Kısa bir sessizlik oldu. *Babam Kynes’in üstüne fazla gidiyor*, diye düşündü Paul. Halleck’e baktı, ama ozan-savaşçı pencereden dışarıya, çorak araziye bakıyordu.

Kynes soğuk bir sesle konuştu: “Gezegenbilimci olarak görevlerimi kastediyorsunuz herhalde?”

“Elbette.”

“Genellikle kurak toprak biyolojisi ve botaniği üstünde çalışıyorum. Biraz da jeolojik işler ... toprak sondajı ve testleri. Bir gezegenin içerdiği olasılıklar sonsuzdur.”

“Baharat üzerine de araştırma yapıyor musun?”

Kynes dönünce, Paul adamın yanağında beliren bir çizgiyi fark etti. “Tuhaf bir soru Lordum.”

“Kynes, burasının artık benim tımarım olduğunu unutma. Yöntemlerim Harkonnenlerinkinden farklıdır. Baharat üstüne araştırma yapmana aldırmam, bulgularını benimle paylaştığın sürece.” Gezegenbilimciye baktı. “Harkonnenler baharat üstüne araştırma yapılmasını yasaklamıştı, değil mi?”

Kynes yanıt vermeden Dük’ün gözlerine baktı.

“Açık konuşabilirsin” dedi Dük. “Başına bir şey gelmez, korkma.”

“İmparatorluk Sarayı hakikaten buradan çok uzakta,” diye mırıldandı Kynes. *Bu sudan şişmiş işgalci ne bekliyor ki?* diye düşündü. *Onun tarafına geçecek kadar salak olduğumu mu sanıyor?*

Dük gözlerini yoldan ayırmadan güldü. “Sesinde acı bir ton var. Buraya evcil katil güruhumuzla geldik ve senin Harkonnenlerden farklı olduğumuzu hemen anlamayı bekliyoruz, değil mi?”

“Siyeçler ve köylerde her yana astırdığınız propaganda afişlerini okudum,” dedi Kynes. “‘Dükünüzü sevin! O iyidir!’ Askerleriniz—”

“Bana baksana sen!” diye bağırdı Halleck. Pencereden dönerek öne doğru eğilmişti.

Paul elini Halleck'in koluna koydu.

"Gurney!" dedi Dük. Dönüp arkasına baktı. "Bu adam uzun süre Harkonnenlerle yaşadı."

Halleck arkasına yaslandı. "Evet."

"Adamınız Hawat kurnaz biri," dedi Kynes, "ama niyeti çok belliydi."

"O üsleri bize açacak mısın?" diye sordu Dük.

Kynes'in yanıtı kısa ve kabaydı: "Üsler Majestelerinin malıdır."

"Ama kullanılmıyorlar."

"Kullanılabilirler."

"Majesteleri bunu mu istiyor?"

Kynes Dük'e dik dik baktı. "Arrakis cennet olabilirdi, yöneticiler baharattan başka şeylerle de ilgilenseydi eğer!"

Sorumu yanıtlamadı, diye düşündü Dük. "Bir gezegen para harcanmadan nasıl cennet olur ki?" dedi.

"Para" dedi Kynes, "hizmet satın alma aracından başka nedir ki?"

Ah, *şimdi anlaşıldı!* diye düşündü Dük. "Bu konuyu başka zaman konuşuruz," dedi. "Kalkan Yamacı'nı geçmek üzereyiz sanırım. Aynı rotada devam edeyim mi?"

"Aynı rotada," diye mırıldandı Kynes.

Paul pencereden dışarı baktı. Altlarında uzanan engebeli arazi kat kattı. İleride çıplak bir kayalık ova ve kenarı bıçakla kesilmiş gibi dümdüz bir uçurum vardı. Uçurumun ötesinde, tırnak büyüklüğünde görünen kumullar ufka dek uzanıyordu. Aralarında yer yer donuk lekeler seçiliyordu. Bunların kum olmadığı belliydi. Kaya yükseltileriydi belki de. Sıcaktan titreşen hava, Paul'ün görüşünü bulandırıyordu.

"Aşağıda hiç bitki var mı?" diye sordu.

"Biraz," dedi Kynes. "Bu enlemin yaşam kuşağı genelde küçük su hırsızları dediğimiz bitkilerden oluşur. Bunlar birbirlerinin suyunu çalabilir ya da çiylerden faydalanabilirler. Çölün bazı kısımları canlılarla doludur; ama bunların hepsi de çetin çöl koşullarına uyum sağlamıştır. Bir gün *sen de* aşağıda mahsur kalırsan, onların davranışlarını taklit et; yoksa ölürsün."

“Yani başkalarının suyunu mu çalayım?” diye sordu Paul. Bu fikir onu kızdırmıştı. Sesi öfkesini ele veriyordu.

“Bunu yapanlar var,” dedi Kynes, “ama demek istediğim tam olarak bu değildi. Anlarsın ya, iklimimde yaşamak insanın suya bakışını değiştirir. Su hiç aklından çıkmaz olur. Hiçbir şeyin içindeki suyu harcamamayı öğrenirsin.”

İklimim mi? diye düşündü Dük.

“İki derece güneye sapın Lordum,” dedi Kynes. “Batıdan fırtına geliyor.”

Dük başını sallayarak onayladı. O yöndeki sarımsı kahverengi toz girdabını fark etmişti. Topteri yan döndürdü. Yanlarında giden korumaya topteri de o tarafa dönünce, çölden yansıyan açık turuncu ışığın kanatlarından yansıdığını gördü.

“Böylece fırtınadan kurtulduk,” dedi Kynes.

“O kum bulutunun içinde uçmak tehlikeli olmalı,” dedi Paul. “En sert metalleri bile parçalayabildiği doğru mu?”

“Bu yükseklikte kum değil toz bulutudur,” dedi Kynes. “Tehlikesi ise görüş mesafesini kısaltması, girdap etkisi ve motorlara dolmasıdır.”

“Bugün baharat madencilerinin çalışmasını izleyecek miyiz?” diye sordu Paul.

“Büyük olasılıkla,” dedi Kynes.

Paul arkasına yaslandı. Annesinin “bir insanı kaydetmek” dediği şeyi yapmak için sorular sormuş ve hiperdikkatini kullanmıştı. Artık Kynes’ı tamamen kaydetmişti – ses tonunu, yüzünün ve hareketlerinin her ayrıntısını. Adamın cübbesinin sol bilek kısmındaki tuhaf bir kıvrım, orada bir kol kınının içinde bir bıçak gizli olduğunu gösteriyordu. Belinde de tuhaf bir şişlik vardı. Çöl adamlarının yanlarında küçük şeyler taşımak için bellerine kuşak taktıkları söylenirdi. Belki de o şişliğin sebebi böyle bir kuşaktı. Gizli bir kalkan kemeri olamazdı. Kynes’ın cübbesinin boyun kısmına başı tavşan şeklinde küçük bir bakır iğne geçirilmişti. Omzuna düşmüş kukuletasının kenarında ise ona benzer daha küçük bir başka iğne vardı.

Paul’un yanında oturan Halleck yan dönüp koltuğun arkasından balisetini aldı. Halleck enstrümanı akort ederken Kynes etrafına ba-

kındı, ama sonra dikkatini tekrar yola verdi.

“Ne dinlemek istersiniz genç efendim?” diye sordu Halleck.

“Sen seç Gurney,” dedi Paul.

Halleck kulağını enstrümanın gövdesine yaklaştırdı, bir akor çaldı ve usulca şarkı söylemeye başladı:

Atalarımız çölde balsıra yerdı,
Kasırgaların estiği sıcak yerlerde.
Tanrım, o korkunç diyardan koru bizi!
Koru bizi ... n'olur koru bizi
O kuru ve susuz diyardan.

Kynes Dük'e bakarak konuştu: “Yanınıza fazla muhafız almadınız Lordum. Bütün adamlarınız onun gibi çeşitli konularda kabiliyetli midir?”

“Gurney mi?” Lord güldü. “Gurney eşsizdir. Onu yanımda tutmanın sebebi gözlerinin keskinliği. Gözünden pek az şey kaçır.”

Gezegenbilimci kaşlarını çattı.

Halleck şarkının ritmini kaçırmadan araya girdi:

Çünkü ben bir çöl baykuşu gibiyim, oo-oooh!
Ah! Bir çöl baykuşu gibiyiim!

Dük elini uzatıp kontrol panelinden bir mikrofon aldı, başparmağıyla düğmesine bastı ve konuşmaya başladı: “Liderden Muhafız Gamma'ya. Sektör B, dokuz derecede uçan nesne var. Tanımlayabilir misiniz?”

“Yalnızca bir kuş,” dedi Kynes ve ekledi: “Gözleriniz keskin.”

Panel hoparlöründen çatırtılar geldi. Sonra: “Muhafız Gamma. Nesne tam boy büyütülerek incelendi. İri bir kuş.”

Paul o yöne baktığında, gökyüzünde çok uzaklarda bir noktacık gördü. Kesik kesik hareket ediyordu. Paul babasının pür dikkat keşildiğini fark etti. Tamamen algılarında odaklanmıştı.

“Çölün bu kadar içinde böyle iri kuşlar olduğunu bilmiyordum,” dedi Dük.

“Muhtemelen bir kartal,” dedi Kynes. “Buraya pek çok yaratık uyum sağladı.”

Ornitopter çıplak bir kaya düzlüğünün üstünden geçti: Paul iki bin metre yükseklikten aşağı baktığında, topterlerinin zeminde dalgalanan gölgelerini gördü. Aşağısı düz gibi görünse de, gölgelerin şekilleri bunu yalanlıyordu.

“Çölden yürüyerek sağ çıkabilen oldu mu?” diye sordu Dük.

Halleck çalmayı kesti. Yanıtı duymak için öne eğildi.

“Çölün derinlerinden hayır,” dedi Kynes. “Ama ikinci kuşaktan yürüyerek çıkan pek çok kişi oldu. Solucanların pek uğramadığı kayalık bölgelerden geçerek kurtuldular.”

Kynes’in sesinin titremesi Paul’un dikkatini çekti. Aldığı eğitim duyularını harekete geçirmişti.

“Ahh, solucanlar,” dedi Dük. “Onları bir ara görmeliyim.”

“Bugün görebilirsiniz,” dedi Kynes. “Nerede baharat varsa, orada solucanlar da vardır.”

“Mutlaka mı?” diye sordu Halleck.

“Mutlaka.”

“Solucanlar ve baharat arasında ilişki mi var?” diye sordu Dük.

Kynes konuşurken dönünce, Paul adamın dudaklarının gerildiğini fark etti. “Baharatın bulunduğu *kumları* koruyorlar. Her solucanın bir – bölgesi vardır. Baharata gelince ... kimbilir? İncelediğimiz solucan türlerinden edindiğimiz bilgiler, aralarında karmaşık kimyasal değiştokuşlar olabileceğini gösteriyor. Solucan damarlarında hidroklorik asit izleri bulduk ve başka yerlerinde de daha karmaşık asit formlarının izlerini. Size bu konudaki makalemi veririm.”

“Kalkanlar işe yaramaz mı peki?” diye sordu Dük.

“Kalkanlar mı!” dedi Kynes alaycı bir sesle. “Solucan bölgesinde bir kalkan çalıştırmak, ölüme davetiye çıkarmaktır. Solucanlar kalkanlara saldırmak için bölge sınırlarını bile hiçe sayarak çok uzaklardan gelirler. Şimdiye kadar kalkanlı birinin solucanlardan kurtulabildiği olmamıştır.”

“Solucanlar nasıl öldürülür peki?”

“Bir solucanı parçalamadan öldürmenin bilinen tek yolu, her halkasal bölütüne ayrı ayrı yüksek voltajlı elektrik akımı vermektir,” dedi Kynes. “Patlayıcılar bir solucanı sersemletebilir veya parçalaya-

bilir, ama her bölütünün kendine ait ayrı canı vardır. Atomikleri saymazsak, büyük bir solucanı tamamen yok edecek kadar güçlü bir bomba bilmiyorum. Solucanlar inanılmayacak kadar dayanıklıdır.”

“Niye köklerini kurutmayı deneyen olmadı?” diye sordu Paul.

“Çok pahalıya patlar,” dedi Kynes. “Taranması gereken saha çok geniş.”

Paul köşesine çekildi. Gerçeği algılama hissi, ses tonu değişimlerinde odaklanmış dikkati, ona Kynes’in yalan söylediğini, gerçeği tam olarak söylemediğini bildiriyordu. *Üstelik baharatla solucanlar arasında bir ilişki varsa, solucanları öldürmek baharatın yok olmasına yol açar*, diye düşündü.

“Neyse ki bu aralar kimse çölden yürüyerek çıkmak zorunda kalmayacak,” dedi Dük. “Boynumuzda bu küçük telsizler varken, yarıdım çağırdık mı hemen gelir. Yakında bütün işçilerimiz bunlardan takacak. Özel bir kurtarma ekibi kuruyoruz.”

“Çok güzel,” dedi Kynes.

“Ses tonun öyle demiyor ama?” dedi Dük.

“Böyle bir şeye itirazım yok, ama işe yaramayacağını söyleyebilirim. Kumsolucanlarının yaydığı statik elektrik, sinyallerin algılanmasını çok zorlaştırır. Telsizler işe yaramaz; denenmiştir. Arrakis’te teçhizat kullanmak zordur. Hele peşinize bir solucan düşmüşse fazla zamanınız yoktur. En fazla onbeş yirmi dakika.”

“Ne tavsiye edersin peki?” diye sordu Dük.

“Tavsiyemi mi soruyorsunuz?”

“Bir gezegenbilimci olarak tavsiyeni, evet.”

“Tavsiyeme uyacak mısınız peki?”

“Mantıklı bulursam evet.”

“Pekâlâ Lordum. Asla yalnız seyahat etmeyin.”

Dük dönüp ona baktı. “Hepsi bu mu?”

“Hepsi bu. Asla yalnız seyahat etmeyin.”

“Ya bir fırtına seni diğerlerinden ayırır ve iniş yapmak zorunda kalırsan?” diye sordu Halleck. “Yapılabilecek hiçbir şey yok mu?”

“Hiçbir şey yok diyemem,” dedi Kynes.

“Sen ne yaparsın?” diye sordu Paul.

Kynes dönüp çocuğa dik dik baktıktan sonra tekrar Dük'e döndü. "Damıtıcı-giysimi korumaya özen gösteririm. Solucan bölgesinin dışında ya da bir kayalıktaysam, aracın içinde beklerim. Eğer açık kumlar bölgesindeysem, araçtan olabildiğince uzaklaşıyorum. En az bin metre. Sonra cübbemin altına saklanırım. Bir solucan aracı mutlaka bulur, ama beni fark etmeyebilir."

"Sonra?" diye sordu Halleck.

Kynes omuzlarını silkti. "Solucanın gitmesini beklerim."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Paul.

"Solucan gittikten sonra, yürüyerek çölden çıkmayı deneyebilirim," dedi Kynes. "Kumdavullarından ve gelgitsel toz havzalarından uzak durarak, en yakın kayalık bölgeye doğru ağır ağır yürürüm, oralarda böyle yerler çok vardır. Böylece kurtulma şansım olur."

"Kumdavulları mı?" diye sordu Halleck.

"Sıkışmış kum bölgesi," dedi Kynes. "En küçük bir adım attığınızda bile davul gibi titreşimler yayarlar ve o zaman da mutlaka bir solucan gelir."

"Peki ya gelgitsel toz havzaları?" diye sordu Dük.

"Çöldeki bazı çukurlar yüzyıllar geçtikçe toz parçacıklarıyla dolar. Bunların bazıları öylesine engindir ki, akıntıları ve dalgaları bile vardır. İçlerine yürüyeni yutarlar."

Halleck arkasına yaslanıp balisetini çalmayı sürdürdü. Sonra şarkı söylemeye başladı:

Çölün vahşi hayvanları avlanır orada,
Masumların geçmesini beklerler.
Ahh, baştan çıkarmayın çöl tanrılarını,
Yoksa kimse okumaz mezartaşınızdaki yazıyı.
Çölün tehlikeleri—

Birden susup çalmayı keserek öne eğildi. "İleride toz bulutu var Lordum."

"Gördüm Gurney."

"İşte aradığımız bu," dedi Kynes.

Paul ileriye görmek için hafifçe doğruldu. Otuz kilometre kadar ötede, çöl yüzeyinin biraz üstünde dönen sarı bir bulut vardı.

“Fabrika sürüngelelerinden biri,” dedi Kynes. “Yerde olduğuna göre, altında baharat olmalı. Gördüğünüz bulut, baharatın merkezkaç kuvvetiyle ayrılmasından sonra dışarı püskürtülen tozdan oluşuyor. Başka hiçbir buluta benzemez.”

“Üstünde hava taşıtları var,” dedi Dük.

“İki ... üç ... dört gözcü görüyorum,” dedi Kynes. “Solucanişareti kolluyorlar.”

“Solucanişareti mi?” diye sordu Dük.

“Sürüngeneye doğru ilerleyen bir kumdalgası. Çöl yüzeyine sismik sondalar da saplamışlardır muhtemelen. Bazen solucanlar fazla derinden ilerlediği için dalga oluşturmazlar.” Kynes gökyüzüne baktı. “Etrafta bir taşıyıcı olmalı, ama göremiyorum.”

“Solucanlar mutlaka gelir ha?” diye sordu Halleck.

“Mutlaka.”

Paul öne eğilip Kynes’in omzuna dokundu. “Solucanların kendilerine ait bölgelerinin genişliği ne kadardır?” diye sordu.

Kynes kaşlarını çatı. Bu çocuk yetişkince sorular soruyordu.

“Solucanın boyutuna göre değişir.”

“Niye?” diye sordu Dük.

“İri solucanlar üç dört yüz kilometrekarelik alanları kontrol edebilir. Küçüklerse—” Dük jet frenlerine basınca sustu. Geminin kanat motorları durdu, burnu aşağı çevrildi. Gemi kanatlarını uzatıp çırp-maya başladı. Araç yan yatarken tam bir toptere döndü. Dük doğuyu, fabrika sürüngelelerinin ardını işaret etti.

“Şu bir solucanişareti mi?”

Kynes öne eğilip Dük’ün işaret ettiği noktaya baktı.

Paul ile Halleck de yan yana durmuş aynı yöne bakıyorlardı. Paul topterlerinin ani manevralarına hazırlıksız yakalanıp uzaklaşmış olan eşlik gemisinin tekrar yaklaştığını gördü. Fabrika sürüngeleleri hâlâ üç kilometre ilerideydi.

Dük’ün gösterdiği yerde, ufka uzanan hilal şeklindeki kumul çizgilerinin arasında bir kumdalgası ilerliyordu. Paul’e su yüzeyinin hemen altında yüzen iri bir balığın suyu dalgalandırmasını çağırıyordu.

“Solucan,” dedi Kynes. “Epeyce iri.” Arkasına yaslanıp panelden

mikrofonu aldı ve yeni bir frekans tuşladı. Başlarının üstündeki kareli haritaya bakarak mikrofonu konuştu: "Delta Ajax dokuzdaki sürüngen. Solucanişareti uyarısı. Delta Ajax dokuzdaki sürüngen. Solucanişareti uyarısı. Lütfen cevap verin." Bekledi.

Panel hoparlöründen önce statik cızırtılar geldi ve ardından bir ses duyuldu: "Delta Ajax dokuz. Kim arıyor? Tamam."

"Pek kaygılanmışa benzemiyorlar," dedi Halleck.

Kynes mikrofonu konuştu: "Kayıtsız uçuş – kuzeydoğunuzda, üç kilometre kadar uzakta. Solucanişareti üstünüze doğru geliyor. Tahmini temas süresi yirmi beş dakika."

Hoparlörden başka bir ses gürledi: "Gözcü Kontrol konuşuyor. Solucanişaretinin varlığı onaylandı. Temas süresi saptaması için bekleyin." Bir sessizlik oldu. Sonra: "Temaşa yirmi altı dakika var. İyi bir tahmindir. O kayıtsız uçuşta kim var? Tamam."

Halleck emniyet kemerini çözmüş, bir Kynes'a, bir Dük'e doğru eğiliyordu. "Bu standart iş frekansı mı Kynes?"

"Evet, niye sordun?"

"Kim dinleyebilir?"

"Yalnızca bu bölgede çalışan işçiler. Başkası dinleyemez."

Hoparlör tekrar cızırdadı. Sonra: "Burası Delta Ajax dokuz. Uyarı kim yaptı? Tamam."

Halleck Dük'e baktı.

"Solucan uyarısını ilk yapan kişi fazladan baharat verilerek ödüllendirilir," dedi Kynes. "Bu yüzden kim olduğunu bilmek istiyor–"

"Onlara solucanı ilk kimin gördüğünü söyle," dedi Halleck.

Dük başını sallayarak onayladı.

Kynes duraksadıktan sonra mikrofonu kaldırdı: "İlk gören Dük Leto Atreides. Dük Leto Atreides. Tamam."

Hoparlörden bir statik çatırtıyla birlikte gelen ses soğuktu: "Anlaşıldı. Teşekkürler."

"Şimdi onlara ödülü aralarında paylaşmalarını söyle," diye emretti Halleck. "Bunun Dük'ün arzusu olduğunu söyle."

Kynes derin bir soluk aldıktan sonra konuştu: "Dük ödülü aranızda paylaşmanızı istiyor. Anlaşıldı mı? Tamam."

“Anlaşıldı. Teşekkürler,” dedi hoparlörden gelen ses.

“Halleck’in halkla ilişkiler konusunda da çok yetenekli olduğunu söylemeyi unuttum,” dedi Dük.

Kynes dönüp kaşlarını şaşkınlıkla çatarak Halleck’e baktı.

“Böylece adamlar Dük’ün onların can güvenliğini düşündüğünü bilecek,” dedi Halleck. “Haber yayılacak. Bölgesel bir çalışma frekansı kullandığımız için Harkonnen ajanlarının dinlemesi de küçük bir ihtimal.” Dışarıya, onlara eşlik eden muhafız aracına baktı. “Zaten burada çok güçlüyüz. Riske atılmaya değermi.”

Dük hava taşıtını fabrika sürüngeinden püsküren kum bulutuna doğru yöneltti. “Şimdi ne olacak?”

“Yakınlarda bir yerde kanatlı bir taşıyıcı var,” dedi Kynes. “Gelip sürüngeini havaya kaldıracak.”

“Ya taşıyıcı arızalanmışsa?” diye sordu Halleck.

“O zaman biraz teçhizat kaybı olur,” dedi Kynes. “Sürüngeinin tepesine yaklaşın Lordum. Bu ilginizi çekecek.”

Dük kaşlarını çatarak kontrol paneliyle uğraştı. Sürüngeinin üstündeki hava girdabına girdiler.

Paul aşağı baktığında, altlarındaki metal ve plastik canavarın havaya kum püskürttüğünü gördü. Koyu sarı ve mavi renkli, çok bacaklı, kocaman bir böceğe benziyordu. Boru şeklindeki dev burnunu kara kuma daldırmıştı.

“Rengine bakılırsa zengin bir baharat yatağı,” dedi Kynes. “Sondakikaya kadar çalışmayı sürdürecekler.”

Dük kanatlara daha fazla güç verdi ve daha dik bir iniş için onları iyice açtı. Sürüngeinin üstünde süzülerek, döne döne alçaldılar.

Paul sürüngeinin kış tarafındaki borulardan püsküren sarı buluta, sonra da giderek yaklaşan solucan dalgasına baktı.

“Taşıyıcıyı çağırımlarını duymamız gerekmez miydi?” diye sordu Halleck.

“Bunun için farklı bir frekans kullanılır genellikle,” dedi Kynes.

“Her sürüngeinin yanında iki taşıyıcının beklemesi gerekmiyor mu?” diye sordu Dük. “Aşağıdaki o makinenin içinde yirmi altı adam ve değerli teçhizatlar var.”

Kynes “Yeterince tecrübeniz olmadığından ... ” diye söze başlamıştı ki, hoparlörden öfkeli bir ses yükseldi: “Taşıyıcıyı göreniniz var mı? Cevap vermiyor.”

Hoparlörden çatırtılar geldi. Sonra birden bir sinyal sesi duyuldu ve bunu sessizlik takip etti. Sonra ilk ses tekrar konuştu: “Sırayla rapor verin! Tamam.”

“Gözcü Kontrol konuşuyor. Taşıyıcıyı son gördüğümde epey yüksekteydi ve döne döne kuzeybatıya gidiyordu. Şimdi görmüyorum. Tamam.”

“Gözcü bir: Olumsuz. Tamam.”

“Gözcü iki: Olumsuz. Tamam.”

“Gözcü üç: Olumsuz. Tamam.”

Sessizlik.

Dük aşağı baktı. Kullandığı aracın gölgesi sürünge'nün tam üstünden geçiyordu. “Yalnızca dört gözcü var, öyle mi?”

“Evet,” dedi Kynes.

“Yanımızda beş gemi var,” dedi Dük. “Gemilerimiz daha büyük. Her birine fazladan üç kişi alabiliriz. Her gözcü de fazladan ikişer adamla havalanabilir.”

Paul aklından hesap yaptı. “Geriye üç adam kalıyor.”

“Niye her sürüngen'e iki taşıyıcı tahsis edilmiyor?” diye bağırdı Dük.

“Teçhizatınız yetersiz,” dedi Kynes.

“İşte bu yüzden elimizdekileri korumalıyız!”

“O taşıyıcı nereye gitmiş olabilir?” diye sordu Halleck.

“Görüş alanından çıkmak zorunda kalmış olabilir,” dedi Kynes.

Dük mikrofonu kaptı. Başparmağını mikrofon düğmesinin üstüne getirdi, sonra duraksadı. “Bir taşıyıcıyı nasıl gözden kaybedebilirler?”

“Gözcülerin dikkati sürekli yerde, solucanişareti arıyorlar,” dedi Kynes.

Dük düğmeye basıp mikrofonu konuştu. “Dükünüz konuşuyor. Delta Ajax dokuz personelini almak için iniyoruz. Bütün gözcüler de aynı şeyi yapsın. Gözcüler doğu tarafına inecek. Biz batıya ineceğiz. Tamam.” Uzanıp kendi kumanda frekans numarasını girdi ve muhafız araçlarına da emri tekrarladı. Sonra mikrofonu Kynes'a verdi.

Kynes çalışma frekansına geri dönünce hoparlörden bir ses çınlandı: "...neredeyse tamamen baharatla doluyuz! Depo neredeyse tamamen dolu! Kahrolası bir solucan yüzünden bırakamayız! Tamam."

"Baharatı boşverin!" diye bağırды Dük. Sonra mikrofonu geri alıp konuştu: "Baharatı her zaman buluruz. Gemilerimizde yirmi üçünüze yer var. Üç kişi açıkta kalıyor. Çöp mü çekersiniz, ne yaparsınız bilmiyorum ama kimlerin gideceğini kararlaştırın. Bu bir emirdir!" Mikrofonu sertçe Kynes'in eline tutuşturdu. Kynes'in incinen bir parmağını salladığını görünce "Affedersin," dedi.

"Ne kadar zaman kaldı?" diye sordu Paul.

"Dokuz dakika," dedi Kynes.

"Bu gemi diğerlerinden daha güçlü," dedi Dük. "Kanatları dörtte üç açıp jet motorlarıyla kalkış yaparsak bir kişi daha alabiliriz."

"Kum yumuşak," dedi Kynes.

"Gemide fazladan dört kişi varken jet kalkışı yaparsak kanatlar kırılabilir Lordum," dedi Halleck.

"Bu gemininkiler kırılmaz," dedi Dük. Tekrar kontrol paneliyle uğraşmaya başladı. Topter sürüngeninin yanına indi. Kanatlar toplanırken, kumda kayarak fabrikanın yirmi metre yakınında durdu.

Fabrika şimdi sessizdi. Borularından kum püskürmüyordu. Yalnızca hafif bir mekanik uğultu duyuluyordu. Dük yanındaki kapıyı açınca ses iyice belirginleşti.

Burun deliklerine hemen ağır ve boğucu tarçın kokusu doldu.

Gözcüler gürültülü kanat çırpışlarıyla süzülerek fabrikanın diğer tarafındaki kumların üstüne indi. Eşlik gemileri de Dük'ün topterin yanına düzgün bir sıra halinde indiler.

Dışarıya, fabrikaya bakan Paul, topterlerin onun yanında ne kadar da küçücük kaldığını gördü. Dev bir savaşçı böceğin yanındaki sivrisinekler gibiydiler.

"Gurney, Paul'le birlikte arka koltuğu söküp dışarı atın," dedi Dük. Kanatların dörtte üçünü açtı, açılarını ayarlayıp jet motorlarını kontrol etti. "Niye kahrolası makineden hâlâ çıkmadılar?"

"Taşıyıcıyı bekliyorlar," dedi Kynes. "Daha birkaç dakikaları var." Doğuya baktı.

Hepsi de dönüp aynı yöne baktılar. Görünürde solucandan iz yoktu, ama hava gerilim yüklüydü.

Dük mikrofonu alıp kumanda frekansını girdi. "Gemilerden iki tanesi sırayla kalkan jeneratörlerini dışarı atsın," dedi. "Böylece birer adam daha taşıyabilirsiniz. Kimseyi o canavara bırakmayacağız." Tekrar çalışma frekansını girerek bağırdı: "Delta Ajax dokuztakiler! Dışarı çıkın! Dükünüz emrediyor! Hemen çıkın yoksa o sürüngeni lazer topuyla parçalarım!"

Fabrikanın burnuna yakın bir yerde ve tepesinde birer kapak açıldı. İçeriden insanlar çıkıp kuma atladı. En son çıkan yamalı iş tulumlu, uzun boylu bir adamdı. Sıçraya sıçraya kuma indi.

Dük mikrofonu panele asıp yan kapıyı açarak dışarı seslendi: "Gözcülere ikişer adam binsin."

Yamalı tulumlu adam ekibini ikişerlik gruplara ayırıp diğer tarafta bekleyen araçlara göndermeye başladı.

"Dört kişi buraya!" diye bağırdı Dük. "Dört kişi arkadaki gemiye!" Parmağıyla hemen arkasındaki muhafız topterini gösterdi. Adamları gemideki kalkan jeneratörünü dışarı çıkarıyordu. "Dört kişi de şu gemiye!" Kalkan jeneratörü atılmış diğer muhafız gemisini işaret etti. "Diğerlerine de üçer kişi binsin! Koşun sizi kum köpekleri!"

Uzun boylu adam ekibini gruplara ayırmayı bitirmişti. Üç arkadaşıyla birlikte koşarak yaklaştı.

"Solucanı duyuyorum, ama göremiyorum," dedi Kynes.

O zaman diğerleri de duymaya başladı – uzaktan gelen ve giderek yükselen gıcırtilı bir sürünme sesiydi bu.

"Böyle tedbirsizlik olmaz," diye mırıldandı Dük.

Gemiler kumları savurarak havalanmaya başladı. Bu görüntü Dük'e eskiden yurdunun bir ormanında gördüğü bir manzarayı anımsattı: Ormanın içindeki açıklıkta, bir yaban öküzü leşinin başından havalanan leş yiyici kuşları.

Baharat işçileri sırayla toptere girmeye başladı. Halleck onlara yardım etti. Arka taraftan hepsini teker teker içeri çekti.

"Çabuk olun çocuklar!" diye bağırdı. "Çabuk girin!"

Bir köşede, terli adamların arasına sıkışan Paul, adamların terlerindeki korkuyu algıladı. Adamlardan ikisinin damıtıcı-giysilerinin

boyun kısmının iyi oturtulmamış olduğunu gördü. Bunu ileride ilgilenmek üzere hafızasına kaydetti. Babası damıtıcı-giysilerin giyilme tarzı konusunda katı kurallar koymalıydı. Böyle şeylere dikkat edilmezse adamlar gevşerdi.

Son adam soluk soluğa içeri girdikten sonra "Solucan!" dedi. "Saldırmak üzere! Havalanın!"

Dük koltuğuna otururken kaşlarını çatı. "Temas hesaplamasına göre üç dakikamız var. Değil mi Kynes?" Kapıyı kapattı, sonra tam kapanıp kapanmadığını kontrol etti.

"Aşağı yukarı üç dakika Lordum," dedi Kynes. *Bu Dük soğukkanlı bir adam*, diye düşündü.

"Her şey tamam Lordum," dedi Halleck.

Dük başını sallayarak onayladı. İkinci muhafız gemisinin havalanmasını izledi. Kontağı çalıştırdı, kanatlara bir kez daha baktı ve ardından jet motorlarını harekete geçirecek düğmelere bastı.

Topter havalanırken Dük ile Kynes koltuklarına gömülerek, arkadakileri sıkıştırdı. Dük'ün aracı ne kadar kendinden emin ve ustaca idare ettiği Kynes'in gözünden kaçmamıştı. Topter artık iyice yükselmişti. Dük kontrol panelini inceliyor ve sağına soluna dönüp kanatlara bakıyordu.

"Çok ağırız Lordum," dedi Halleck.

"Gemiyi düşürecek kadar değil," dedi Dük. "Bizi tehlikeye atacağımı sanmamıştın değil mi Gurney?"

Halleck sırtı. "Kesinlikle hayır efendim," dedi.

Dük uzun bir kavis çizdi ve sürüngenin üstünden geçtiler.

Bir köşeye sıkışmış durumdaki Paul yanındaki pencereden aşağıya, kumların üstündeki sessiz makineye baktı. Solucanişareti sürüngenin dört yüz metre kadar ilerisinde kaybolmuştu. Ama şimdi fabrikanın altında sanki bir girdap vardı.

"Solucan sürüngenin altında," dedi Kynes. "Pek az kişinin tanık olduğu bir olayı görmek üzeresiniz."

Sürüngenin bir yanındaki kumlar kabarıyordu. Dev makine sağa yatmaya başladı. Sürüngenin sağındaki kumlarda devasa bir girdap oluştu. Giderek hızlanıyordu. Yüzlerce metrelik bir alana kum ve toz yağmaya başlamıştı.

Sonra onu gördüler!

Kumda kocaman bir çukur belirdi. İçinde parlak, beyaz, mızrak gibi dişler görölüyordu. Paul çukurun çapının fabrikanın boyunun en az iki misli olduğunu düşündü. Makinenin bir kum ve toz bulutunun içinde o çukura doğru kaymasını izledi. Tamamen içine girince çukur kapandı.

“Tanrım, ne korkunç bir canavar!” diye mırıldandı Paul’ün yanındaki bir adam.

“Bütün baharatımızı yuttu!” diye homurdandı bir başkası.

“Biri bunun hesabını verecek” dedi Dük, “yemin ederim verecek.”

Paul babasının ses tonundan çok öfkeli olduğunu anladı. Kendisi de öfkeliydi. Bağışlanamaz bir israftı bu!

Bir sessizlik oldu. Sonra Kynes konuştu:

“Yaradan’a ve Suyuna şükürler olsun,” diye mırıldandı Kynes. “O’nun geliş gidişlerine şükürler olsun. Gelişiyle dünyayı arındırsın. Kullarına verdiği dünyayı korusun.”

“Ne diyorsun?” diye sordu Dük.

Ama Kynes suskun kaldı.

Paul etrafında sıkış tıkış duran adamlara baktı. Kynes’in başının arkasına korkuyla bakıyorlardı. Biri “Liet,” diye fısıldadı.

Kynes dönüp kaşlarını çatarak baktı. Adam utançla geri çekildi.

Kurtarılan adamlardan bir başkası, kesik kesik öksürmeye başladı. Sonra “Lanet olsun bu cehenneme!” dedi.

Sürüngenden en son çıkmış olan uzun boylu adam “Kapa çeneni Coss,” dedi. “Yoksa öksürüğün iyice azacak.” Adamlarının arasından geçerek Dük’ün hemen arkasına ulaştı. “Siz Dük Leto’sunuz sanırım,” dedi. “Hayatımızı kurtardığınız için teşekkür ederiz. Siz gelmeden önce öleceğimizi düşünüyorduk.”

“Sus da Dük gemiyi kullansın,” diye mırıldandı Halleck.

Paul Halleck’e baktı. Halleck de babasının çenesinin köşesinin gerginlikten kırıış kırıış olduğunu fark etmişti. Dük kızgın olduğunda kimse çıt çıkarmamalıydı.

Leto toptere kavis çizdirmeyi sürdürürken, kumlarda yeni bir hareket fark edince durdu. Solucan kumun derinliklerine çekilmişti.

Şimdi kumdaki çukurdan, eskiden fabrikanın bulunduğu yerden kuzeye doğru uzaklaşmakta olan iki kişi görölüyordu. Çöl yüzeyinde kayarcasına ilerliyor ve toz kaldırmıyorlardı.

"Aşağıdakiler kim?" diye bağırdı Dük.

"Bizimle gelen iki adam Lordum," dedi uzun boylu adam.

"Niye kimse onlardan bahsetmedi?"

"Şanslarını denemeye karar verdiler Lordum."

"Lordum," dedi Kynes, "bu adamlar çölde solucan bölgesinde kırsılı kalanlara yardım etmenin mümkün olmadığını biliyorlar."

"Üsten onları alması için bir gemi göndereceğiz!" dedi Dük öfkeyle.

"Nasıl isterseniz Lordum," dedi Kynes. "Ama gemi buraya vardığında adamlar çoktan ölmüş olacak muhtemelen."

"Olsun, yine de göndereceğiz," dedi Dük.

"Solucan geldiğinde sürüngenin hemen yanındaydılar," dedi Paul. "Nasıl kurtuldular?"

"Çukurun kenarlarının eğimi aradaki mesafeyi olduğundan kısa gösterdi," dedi Kynes.

"Burada boşuna yakıt harcıyorsunuz Lordum," demeye cesaret etti Halleck.

"Haklısın Gurney."

Dük gemiyi Kalkan Yamacı'na çevirdi. Diğer gemiler çember çizmeyi bırakarak gelip her iki tarafta ve yukarıda konumlandılar.

Paul uzun boylu adamın ve Kynes'in söylediklerini düşündü. Bazen gerçeği eksik söylediklerini, bazen de tamamen yalan söylediklerini sezmişti. Aşağıdaki adamların kumların üstünde rahatça, solucanın tekrar yüzeye çıkmasına yol açmayacak şekilde planlı hareketlerle yürüdüklerini görmüştü.

Fremenler! diye düşündü Paul. *Başka kim kumlarda böylesine rahat ilerleyebilir? Adamlar onların aşağıda kalmasına üzülmedi ... çünkü tehlikede olmadıklarını biliyorlar. Aşağıdakiler burada nasıl sağ kalınacağını biliyor! Aşağıdakiler o solucanı kandırmayı biliyor!*

"O fabrikada Fremenlerin ne işi vardı?" diye sordu Paul.

Kynes birden ona döndü.

Uzun boylu adam faltaşı gibi açılmış gözlerini Paul'e dikti. Gözlerindeki maviliğin tonları içe doğru koyulaşıyordu. "Kim bu çocuk?" diye sordu.

Halleck doğrularak adam ile Paul'ün arasına geçip "Veliaht Paul Atreides," dedi.

"Niye aracımızda Fremenler olduğunu söylüyor?" diye sordu adam.

"Tanımlara uyuyorlar," dedi Paul.

"Fremenleri bir bakışta tanıyamazsın!" dedi Kynes. Uzun boylu adama baktı. "Sen. Kimdi o adamlar?"

"Diğer adamlardan birinin arkadaşları," dedi adam. "Baharat bölgesini görmek isteyen köylüler."

Kynes başını çevirdi: "Fremenlermiş!"

Ama efsaneyi anımsamıştı: "*Lisanü'l-Gayb* tüm hilelerin ardındaki gerçeği görecek."

"Artık ölmüşlerdir herhalde, genç lordum," dedi uzun boylu adam. "Arkalarından kötü konuşmamalıyız."

Paul yalan söylediklerini seziyor ve Halleck'in içgüdüsel olarak onu korumaya davranmasına sebep olan tehdidi hissediyordu. Donuk bir sesle konuştu: "Burası ölmek için korkunç bir yer."

Kynes başını çevirmeden yanıtladı: "Tanrı bir yaratığın belirli bir yerde ölmesini istediğinde, yaratığı ihtiyaçları dolayısıyla oraya gelmeye mecbur bırakır."

Leto dönüp Kynes'a dik dik baktı.

Kynes bakışına aynı şekilde karşılık verdi. Bir yandan da, onu kaygılandıran bir gözlemini düşünüyordu: *Bu Dük insan hayatına baharattan daha çok önem verdi. Adamları kurtarmak için hem kendi canını, hem de oğlunun tehlikeye attı. Baharat yüklü bir sürüngenı kaybetmeye aldırmadı bile. Adamların hayatının tehlikeye girmesiye onu öfkeli keldirdi. Böyle bir liderin adamları çok sadık olurlar. Onu yenmek zor.*

Kynes tüm önyargılarına karşın, elinde olmadan kendi kendine şunu itiraf etmek zorunda kaldı: *Bu Dük'ü sevdim.*

Yücelik geçici bir deneyimdir. Asla kalıcı değildir. Kısmen insanoğlunun efsane yaratmaya meyilli hayal gücüne dayanır. Yüceliği deneyimleyen kişi, nasıl bir efsane-nin içinde olduğunu anlamalıdır. Kendisine hangi imajın verildiğini düşünmelidir. Ayrıca alay etmesini bilmelidir. Böylece rolünü inanmadan oynar. Alaycılık kendi-ni kaybetmesini önler. Bu nitelik olmazsa, yücelik insanı yok eder.

— PRENSES İRULAN

Müeddib'in Toplu Özdeyişleri

Hava erkenden karardığı için Arrakeen konağının salonundaki süspansör lambaları yakılmıştı. Sarı kürelerinden çıkan ışık yukarıdaki boynuzları kanlı kara boğa kafasını ve Eski Dük'ün yağlıboya tablosunu aydınlatıyordu.

Bu tılsımların altındaki yemek masasının beyaz örtüsünün üstünde, Atreideslerin pırıl pırıl gümüş yemek takımları özenle dizilmiş duruyordu. Yanlarında kristal bardaklar vardı. Masanın etrafı ağır ahşap sandalyelerle çevriliydi. Tavanın ortasından sarkan büyük a-vize yakılmamıştı. Tavanın karanlığına doğru uzanan zincirinin ucuna zehir-bulucu gizlenmişti.

Dük kapı eşiğinde durup salonu incelerken, zehir-bulucuyu ve toplumundaki anlamını düşündü.

Zehre ne kadar önem verdiğimiz dilimizde bu kadar çok zehir adı ol-masından anlaşılıyor, diye düşündü. Kalleşçe adam öldürmenin türlü türlü yollarını biliyoruz. Bu gece çomurki kullanmayı deneyip içkime zehir mi katacaklar? Yoksa çomas kullanıp yemeğimi mi zehirleyecekler?

Başını salladı.

Uzun masanın üstündeki her tabağın yanında su dolu birer maş-

rapa vardı. Dük masada fakir bir Arrakeen ailesine bir yıldan fazla yetecek kadar su bulunduğunu tahmin etti.

Kapının her iki yanında sarı ve yeşil mermerden yapılma süslemeli, geniş birer havuzcuk vardı. Her havuzcuğun üstünde havlular asılıydı. Kâhya onlara konukların içeri girerken ellerini su dolu bu havuzcuklara batırıp yere su damlaları saçmalarının ve ellerini havluyla sildikten sonra havluyu kapının önündeki giderek büyüyen su birikintisine atmalarının âdet olduğunu anlatmıştı. Yemekten sonra bu havlular, dışarıda toplanıp beklemekte olan dilencilere suyunu sıkmaları için verilecekti.

Harkonnen tımarına özgü tipik bir davranış, diye düşündü Dük. İnsanları aşağılamak için akla gelebilecek her şeyi yaparlar. Derin bir soluk aldı. Hissettiği öfke karın kaslarını germişti.

“Bu âdeti kaldırıyorum!” diye mırıldandı.

Kapının karşısındaki mutfakta çalışan bir hizmetçi kadın gördü. Kâhyanın tavsiye ettiği yaşlı ve çarpık çurpuk hizmetçilerden biriydi. Dük elini kaldırıp onu çağırdı. Kadın gölgelerin içinden koşarak geldi. Dük kadının katılaşmış yüzüne, masmavi gözlerine baktı.

“Buyrun Lordum,” dedi kadın, başını eğip yere bakarak.

Dük eliyle havuzcukları gösterdi. “Bunları ve havluları ortadan kaldır.”

“Ama... soyludoğan...” Başını kaldırdı. Ağzı açık kalakalmıştı.

“Âdetleri biliyorum!” diye haykırdı Dük. “Bu havuzcukları ön kapıya götür. Yemeğimiz bitene dek, isteyen her dilenci bir kap dolusu su alabilir. Anladın mı?”

Kadının kurumuş yüzünde karmaşık ifadeler belirdi: Can sıkıntısı, öfke...

Leto birden durumu kavradı. Kadın ayaklar altında ezilecek o havluları satmayı, kapının önünde toplanmış zavallılardan birkaç kuruş kazanmayı ummuştu besbelli. Belki bu da âdettendi.

Dük’ün yüzü asıldı ve öfkeyle “Emirlerimi harfiyen yerine getirip getirmediğini kontrol etmek için kapıya muhafız diyeceğim,” dedi.

Dönüp hızla koridordan geçerek Büyük Salon’a girdi. Zihninde peş peşe anılar belirliyordu, yaşlı kadınların mırıltıları gibi. Denizleri ve dalgaları anımsıyordu; kum yerine çimen gördüğü günleri, rüzgâr-

da savrulan yapraklar misali geçip giden harika yazları.

Hepsi geçmişte kalmıştı.

Yaşlanıyorum, diye düşündü. Ölümün soğuk pençesini hissetmeye başladım. Hem de neden? Yaşlı bir kadının açgözlülüğü yüzünden.

Büyük Salon'da, Leydi Jessica şöminenin önünde toplanmış bir grup insanın ortasında duruyordu. Şöminede çıtırdayarak yanan ateşin ışığı mücevherleri, dantelleri ve pahalı kumaşları turuncuya boyuyordu. Dük gruptakiler arasında Carthagli bir damıtıcı-giysi imalatçısını, bir elektronik cihaz ithalatçısını, yazlığı Dük'ün kutup fabrikasının yakınında olan bir su nakliyatçısını, Lonca Bankası'nın bir temsilcisini (uzun boylu, zayıf ve soğuk tavırlı biriydi), baharat maddenciliği teçhizatları için gerekli yedek parçaları satan bir taciri ve işi gezegene gelen ziyaretçilere muhafız kiralamak olsa da aslında mesleğini kaçakçılık, casusluk ve şantaj faaliyetleri için paravan olarak kullandığı söylenen ince ve asik suratlı bir kadını tanıdı.

Salondaki kadınların çoğu birbirine benziyordu. Süslü, çekici, ama soğuktular.

Jessica ev sahibi olmasaydı bile diğerlerinin yanında hemen dikkat çekerdi, diye düşündü. Mücevher takmamış, kıyafetinde sıcak renkleri yeğlemişti. Üstünde açık kırmızı, uzun bir elbise vardı. Saçını toprak rengi bir şeritle topuz yapmıştı.

Jessica'nın onu ince ince iğnelemek için böyle giyinmiş olduğunu fark etti. Son zamanlardaki soğuk tavırlarının öcünü alıyordu. Dük'ün onu en çok bu renkler içinde sevdiğinin, ona en çok sıcak renkleri yakıştırdığının farkındaydı.

Grubun yakınında, ışıldayan üniformasıyla Duncan Idaho duruyordu. Yüzü ifadesizdi; siyah kıvrıkcık saçları özenle taranmıştı. Fremenlerin yanından çağrılmış ve Hawat ona yeni bir emir vermişti: *"Leydi Jessica'yı koruma bahanesiyle sürekli göz hapsinde tutacağım."*

Dük etrafına bakındı.

Bir köşede Paul duruyordu. Etrafı Arrakeen sosyetesinden gençlerle çevriliydi. Ona yaltaklanıp duruyorlardı. Aralarında Malikâne Muhafızlarından üç subay geziniyordu. Dük özellikle genç kızlara dikkat etti. Dukalık veliahtı onlar için ne büyük bir avdı. Ama Paul soylu bir resmiyetle hepsine eşit davranıyordu.

İyi bir Dük olacak, diye düşündü Dük. Birden bunun da ölümüne dair bir düşünce olduğunu fark ederek ürperdi.

Paul babasının kapıda durduğunu fark edince bakışlarını kaçırdı. Etrafına toplanmış konuklara baktı. İçki bardakları tutan mücevherli eller görüyor, salondaki gizli küçük zehir-bulucular içkileri tarıyordu. Etrafındaki gevezelik eden yüzlere bakan Paul, birden hepsinden tiksindi. Bunlar habis düşünceleri gizleyen ucuz maskelerdi. Herkes içindeki derin sessizliği bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.

Havamda değilim, diye düşündü. Gurney'nin buna ne diyeceğini merak etti.

Neden keyifsiz olduğunu biliyordu. Bu toplantıya katılmak istememişti, ama babası ısrar etmişti. "Koruman gereken bir statün var. Bunu yapacak kadar büyüdün artık. Erkek oldun sayılır."

Paul babasının kapı eşiğinden salonu inceledikten sonra Leydi Jessica'nın etrafını sarmış olan gruba doğru yürüdüğünü gördü.

Leto Jessica'nın grubuna yaklaştığında, su nakliyatçısı bir soru soruyordu: "Dük'ün iklimi kontrol edeceği doğru mu?"

Dük adamın arkasından konuştu: "Henüz o konuyu düşünmedik bayım."

Adam arkasına döndü. Yüzü yuvarlak ve esmerdi. "Ahh, Dük," dedi. "Sizi bekliyorduk."

Leto Jessica'ya baktı. "Yapmam gereken bir iş vardı." Sonra tekrar su nakliyatçısıyla ilgilenerek, el yıkama havuzcuklarına dair verdiği emri anlatıp "Artık o eski âdetin sonu geldi," diye ekledi.

"Bu resmi bir emir mi lordum?" diye sordu adam.

"Bunu sizin ... vicdanınıza bırakıyorum," dedi Dük. Arkasını dönmünce, Kynes'in gruba yaklaştığını gördü.

Kadınlardan biri "Bence bu çok cömertçe bir hareket," dedi. "Su-yu-" Biri onu susturdu.

Dük Kynes'a baktı. Gezegenbilimci resmi İmparatorluk apoletlerine sahip eski moda koyu kahverengi bir üniforma giymişti. Yakasına mevkisini belli eden, başı gözyaşı şeklinde minik, altın bir iğne geçirmişti.

Su nakliyatçısı öfkeli bir sesle sordu: "Yoksa Dük âdetlerimizi beğenmedi mi?"

"Bu âdet değiştirildi," dedi Dük. Kynes'a bakıp başıyla selamladı. Jessica'nın kaşlarının çatıldığını fark etti. *Kaşlarını çatmak ona yakışmıyor, ama aramızda sürtüşme olduğu söylentisini güçlendirecek.*

"Dükümüz izin verirlerse," dedi su nakliyatçısı, "kendisine âdetlerimiz hakkında bazı sorular sormak isterim."

Leto adamın ses tonunun birden kaypaklaştığını fark etmişti. Gruptaki herkes susmuştu. Salondaki herkes dönüp onlara bakmaya başlamıştı.

"Yemek vakti gelmedi mi?" diye sordu Jessica.

"Ama konuğumuzun soruları varmış," dedi Leto. Sonra su nakliyatçısına baktı. O yuvarlak yüzlü, iri gözlü ve kalın dudaklı adam ona Hawat'ın raporunu anımsattı: *"...bu su nakliyatçısı tehlikeli bir adam. İsmi Lingar Bewt, unutmayın. Harkonnenler onu kullandı, ama asla tamamen kontrol edemediler."*

"Su âdetleri çok ilginçtir," dedi Bewt gülümseyerek. "Bu evdeki limonluğa ne yapacağınızı merak ediyorum. Onu elinizde tutarak insanlara hakaret etmeyi sürdüreceksiniz ... Lordum?"

Leto öfkesine hâkim olarak adama baktı. Zihninden hızla düşünceler geçiyordu. Bewt'in Dük'e kendi şatosunda meydan okuması cecurcaydı, hem de onunla bir ittifaka imza atmışken. Ayrıca bunu yapması, ne kadar güçlü olduğunun göstergesiydi. Bu gezegende su güç demekti. Eğer su kaynakları ve dağıtım şebekeleri bir işaretle yok edilebilecek haldeyse (ki adam böyle bir şeyi yapabilecek güçte gibi görünüyordu) Arrakis'in sonu gelebilirdi. Belki de Bewt'in Harkonnenlere karşı kozu buydu.

"Lordum Dük ile benim limonlukla ilgili başka planlarımız var," dedi Jessica. Leto'ya gülümsedi. "Orayı elbette elimizde tutmayı planlıyoruz, ama Arrakis halkı adına. Günün birinde Arrakis'in ikliminin değiştirilebileceğini, böylece o bitkilerin açık havada, her yerde yetiştirilebileceğini umuyoruz."

Sağol Jessica! diye düşündü Leto. *Bakalım su nakliyatçımız buna ne diyecek?*

"Su ve iklim kontrolüyle yakından ilgilendiğiniz belli," dedi Dük. "Ama başka alanlara da yatırım yapmanızı tavsiye ederim. Günün birinde su Arrakis'te değerli bir mal olmaktan çıkacak."

Hawat bu Bewt denen adamın teşkilatına sızmak için çabalarını arttırmalı, diye düşündü. Ayrıca hemen yedek su teçhizatları yapmaya başlamalıyız. Kimse bana aba altından sopa gösteremez!

Bewt başını salladı, hâlâ gülümsüyordu. “Güzel bir düş Lordum.” Bir adım geri çekildi.

Leto Kynes’in yüzündeki ifadeye dikkat etti. Adam gözlerini Jessica’dan ayırmıyordu. Büyülenmiş gibiydi – âşık olmuş ya da dinsel bir transa geçmişti sanki.

Kynes ise kehanette söylenenleri anımsayarak donup kalmıştı: “*Ve onlar sizin en değerli düşüünüzü paylaşacaklar.*” Jessica’ya “Yolun kısaltılışını mı getiriyorsunuz?” diye sordu.

“Ah, Dr. Kynes,” dedi su nakliyatçısı. “Fremen güruhunuzu bırakıp gelmişsiniz. Ne büyük bir lütuf.”

Kynes, Bewt’e muğlak bir ifadeyle bakarak “Çölde bir söz vardır: Fazla su insanı fazla ihtiyatsız yapar derler,” dedi.

“Çölde bir sürü tuhaf söz vardır,” dedi Bewt, ama sesi kaygılandığını ele veriyordu.

Jessica, Leto’nun yanına gidip koluna girdi. Sakinleşmeye çalışıyordu. Kynes “yolun kısaltılışı” demişti. Bu terim eski dilde “Kuisatz Haderah” demekti. Gezegenbilimcinin tuhaf sorusu çevredeki diğer insanlar tarafından fark edilmemiş gibiydi. Kynes şimdi kadınlardan birine doğru eğilmiş, kadının kendisine alçak sesle kur yapmasını dinliyordu.

Kuisatz Haderah, diye düşündü Jessica. Missionaria Protectiva’mız o efsaneyi buraya da mı yaydı? Bu düşünce Paul’e ilişkin gizli umudunu güçlendirdi. O Kuisatz Haderah olabilir. Sahiden olabilir.

Lonca Bankası temsilcisi su nakliyatçısıyla sohbete dalmıştı. Bir ara Bewt’in sesi o uğultuda diğerlerini bastırdı: “Arrakis’i değiştirmeyi deneyen çok kişi oldu.”

Dük, Kynes’in bu sözü duyunca birden irkildiğini, hemen doğrulup kendisiyle flört eden kadından uzaklaştığını fark etti.

Çöken ani sessizlikte, Leto’nun arkasında duran uşak üniformalı bir malikâne muhafızı boğazını temizleyip “Yemek hazır Lordum,” dedi.

Dük Jessica’ya soran bakışlarla baktı.

"Burada âdet, ev sahibi ile sahibesinin yemek masasına konukların ardından gitmesidir," dedi Jessica. Gülümsedi: "Bunu da değiştirelim mi Lordum?"

Dük soğuk bir sesle konuştu: "Bence iyi bir âdet, şimdilik kalsın."

Hain olduğundan şüpheleniyormuş gibi yapmayı sürdürmeliyim, diye düşündü. Yanlarından geçip giden konuklara baktı. *Kaçınız bu yalana inanıyor?*

Dük'ün soğukluğunu fark eden Jessica, son hafta içinde sık sık yaptığı gibi bir kez daha sebebini merak etti. *Kendi kendisiyle savaştan bir adam gibi davranıyor,* diye düşündü. *Yoksa bu yemeği fazla erken verdim diye mi? Ama subaylarımız ve yerel aristokrasiyle hızla kaynaşmamız gerektiğini o da biliyor. Biz artık onların ana babası sayılırız. Bunu anlatmanın en iyi yolu da böyle bir sosyal paylaşım ortamı oluşturmak.*

Leto konukların geçip gitmesini izlerken, Thufir Hawat'ın bu yemeğin verileceğini duyunca gösterdiği tepkiyi anımsadı: "Lordum! Kesinlikle izin vermiyorum!"

Dük acı acı gülümsedi. Fena kapışmışlardı. Dük yemeğe katılmakta diretince Hawat başını sallamıştı. "İçimde kötü bir his var Lordum," demişti. "Arrakis'te her şey çok hızlı olup bitiyor. Bu Har-konnenlerin tarzı değil. Kesinlikle değil."

Paul babasının yanından kolunda kendisinden yarım baş daha uzun bir kızla geçti. Babasına soğuk bir bakış fırlattıktan sonra, genç kadının söylediği bir şeye başını salladı.

"Kızın babası damıtıcı-giysi imalatçısı," dedi Jessica. "Söylenenlere göre, çölün ortasında onun imalatı damıtıcı-giysileri ancak saklalar kullanırmış."

"Paul'ün önündeki yaralı yüzlü adam kim?" diye sordu Dük. "Onu tanımıyorum."

"Listeye sonradan eklenenlerden biri," diye fısıldadı Jessica. "Gurney davet etti. Kaçakçı."

"Gurney mi davet etti?"

"Ben istedim. Hawat araştırdı. Adam temiz. Gerçi Hawat pek emin görünmüyordu. Kaçakçının adı Tuek, Esmar Tuek. Kaçakçıların önde gelenlerinden biri. Burada onu tanımayan yok. Sık sık ziyafetlere çağrılan biri."

“Burada ne işi var?”

“İşte herkes bu soruyu soracak,” dedi Jessica. “Tuek sırf varlığıyla kuşku ve şüphe tohumları atacak. Ayrıca rüşvete karşı koyduğun kuralları gerekirse kaçakçılar cephesinden de dayatabileceğini göstermeye yarayacak. Bu fikir Hawat’ın da hoşuna gitti.”

“Ama benim hoşuma gitmedi.” Yanlarından geçen bir çiftle başıyla selam verdi. Geride yalnızca birkaç çiftin kaldığını gördü. “Niye hiç Fremeni davet etmedin?”

“Kynes var ya,” dedi Jessica.

“Doğru, Kynes var. Peki, başka küçük sürprizlerin de var mı?” Jessica’yı koluna alarak son çiftin arkasından yürümeye başladı.

“Hayır yok,” dedi Jessica.

Sevgilim, o kaçakçının hızlı gemilere sahip olduğunu, ona rüşvet verebileceğimizi görmüyor musun? diye düşündü. Burada her şey ters giderse Arrakis’ten kaçma imkânımız olmalı.

Yemek salonuna girince Leto’nun kolunu bıraktı ve onun çektiği sandalyeye oturdu. Jessica oturunca, Leto masanın diğer ucundaki kendi yerine doğru sert adımlarla yürüdü. Bir uşak oturması için sandalyesini çekti. Herkes bir anda oturunca, salonda kumaş hışırtıları ve sandalye gıcırtiları duyuldu. Ama Dük oturmamıştı. Eliyle bir işaret yapınca, masanın etrafındaki uşak üniformalı konak muhafızları geri çekilip hazırola geçti.

Salona kaygılı bir sessizlik çöktü.

Masanın diğer ucundan bakan Jessica, Leto’nun ağzının kenarlarının hafifçe titrediğini, yanaklarının öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olduğunu gördü. *Neye kızdı acaba? diye sordu kendine. Kaçakçıyı davet etmeme kızmış olamaz.*

“Aranızdan bazıları havuzcukta el yıkama âdetini kaldırmamı sorguluyor,” dedi Leto. “Bunu yapmamın bir sebebi var. Size daha pek çok şeyin değişeceğini göstermek istiyorum.”

Masadakiler suskun kaldı. Horgörüyle bakıyorlardı.

Sarhoş olduğunu düşünüyorlar, diye düşündü Jessica.

Leto su dolu maşrapasını havaya kaldırdı. Maşrapa süspansör lambalarının ışıklarıyla parladı. “İmparatorluğun bir şövalyesi olarak dedi, “kadehimi size kaldırıyorum.”

Diğerleri maşrapalarını kaptılar. Tüm gözler Dük'ün üstündeydi. O ani sessizlikte, mutfak koridorundan gelen hafif esinti bir süspan-sör lambasını sallayınca, Dük'ün atmaca yüzünde gölgeler gezindi.

"Buradayım ve burada kalacağım!" diye haykırdı Dük.

Ağızlara götürülen maşrapalar yarı yolda kalakaldı. Dük kolunu indirmemişti. "Canı gönülden benimsediğimiz vecizelerden birine içiyorum: 'Kalkınma ticaretle olur! Ticaret refah getirir!'"

Suyunu yudumladı.

Masadaki diğerleri aynı şeyi yaptı. Şaşkın şaşkın bakışıyorlardı.

"Gurney!" diye seslendi Dük.

Salonun Leto'nun tarafındaki ucunun duvarındaki bir girintiden Halleck'in sesi geldi. "Buradayım Lordum."

"Bize bir şarkı çal Gurney."

Balisetten çıkan bir minör akor sesi geldi. Dük'ün bir el hareke-tiyle rahata geçen uşaklar masaya yemek tabakları koymaya başladı – cepeda soslu haşlanmış çöl tavşanı, aplomage sirian, sebzeli çukka, melanj kahvesi (masaya güçlü bir baharat kokusu yayılmıştı), açık renk Caladan şarabı gezdirilmiş bir pot-a-oie.

Dük hâlâ ayakta duruyordu.

Konuklar huzursuzca bekledi. Bakışları Dük ile masadaki yiye-cekler arasında gidip geliyordu. "Eskiden ev sahiplerinin görevi ko-nuklarını kendi becerileriyle eğlendirmektir," dedi Leto. Su dolu maşrapasını öyle sıkı tutuyordu ki, parmak eklemleri bembeyaz ke-silmişti. "Şarkı söyleyemem, ama size Gurney'nin şarkısının sözlerini okuyacağım. Kadehimi bu sözlere de kaldırıyorum. Bu mevkiye gel-memiz için canını feda eden herkese kaldırıyorum."

Masadakiler huzursuzca kıpırdandı.

Jessica başını eğip en yakınında duran insanlara baktı – yuvarlak yüzlü su nakliyatçısıyla karısına, soluk tenli ve haşin suratlı Lonca Bankası temsilcisine (gözlerini Leto'ya dikmiş bakarken, ağzı açık bir bostan korkuluğuna benziyordu); yaralı yüzlü Tuek'e ve aşağı dö-nük masmavi gözlerine.

"Düşünün dostlar – artık düşünemeyen askerleri," diye okumaya başladı Dük.

Bir avuç acı ve para için öldüler.
 Ruhları gümüş yakalarımızda asılı.
 Düşünün dostlar – artık düşünemeyen askerleri.
 Zamanda birer benekti onlar, hilesiz dolapsız.
 Para hırsından kurtuldular.
 Düşünün dostlar – artık düşünemeyen askerleri.
 Ecelimiz sırtarak gelince, biz de kurtulacağız para hırsından.

Dük son mısrayı bitirirken sesini giderek alçalttı. Sonra maşrapasını başına dikip kana kana içti ve maşrapayı masaya vurarak bıraktı. Maşrapadan sıçrayan sular keten masa örtüsünü ıslattı.

Diğerleri sularını huzursuzca ve sessizce içtiler.

Dük su dolu maşrapasını tekrar havaya kaldırdı. Bu kez suyun yarısını yere döktü. Şimdi masadaki diğerlerinin de aynı şeyi yapması gerektiğini biliyordu.

Onu ilk taklit eden Jessica oldu.

Diğerleri de bir an donup kaldıktan sonra maşrapalarını boşaltmaya başladı. Jessica babasının yanında oturan Paul'ün çevresindekilerin tepkilerini izlediğini gördü. Konukların tepkileri Jessica'yı da hayrete düşürmüştü – özellikle de kadınlarınki. Maşrapalardaki su temizdi. Kullanılıp yere atılmış havlulardaki su gibi değildi. Konuklar sularını yere dökmek istemiyordu. Elleri titriyordu. Tereddüt ediyor, sinirli kahkahalar atıyor ... ve sonunda gönülsüzce suyu döküyorlardı. Kadınlardan biri maşrapasını düşürdü. Partneri eğilip maşrapayı yerden alırken başını öteye çevirdi.

Ama Jessica'nın dikkatini en çok çeken Kynes oldu. Gezegenbilimci kısa bir süre tereddüt ettikten sonra, maşrapasındaki suyu ceketinin içindeki bir kaba aktardı. Jessica'nın izlediğini fark edince boş maşrapasını sessizce ona doğru kaldırdı. Utanmış bir hali yoktu.

Halleck hâlâ balisetini çalıyordu, ama minör tondan çıkmıştı. Kalabalığı neşelendirmek ister gibi oynak ve canlı bir hava çalmaktaydı.

"Yemeğe başlayalım," dedi Dük ve sandalyesine oturdu.

Kızgın ve kararsız, diye düşündü Jessica. O fabrika sürüngeğini kaybetmek onu gereğinden fazla üzmüş. Belki tüm sorun bu değildir. Umut-suz gibi davranıyor. Ansızın içinde beliren hüznü gizlemek için çata-

lını kaldırdı. *Elbette öyle davranacak. Çünkü umutsuz.*

Akşam yemeği önce ağır ağır, sonra giderek şenlenerek sürdü. Damıtıcı-giysi imalatçısı Jessica'nın aşçısını ve şarabını övdü.

"İkisini de Caladan'dan getirdik," dedi Jessica.

"Nefis!" dedi imalatçı, çukkanın tadına bakarak. "Kesinlikle nefis! Melanjsız olması da çok iyi. İnsan bir süre sonra her şeye baharat konmasından bıkıyor."

Lonca Bankası temsilcisi, karşısında oturan Kynes'e baktı. "Doktor Kynes, bir fabrika sürüngen daha solucanlara yem olmuş galiba."

"Haber çabuk yayılmış," dedi Dük.

"Yani doğru?" diye sordu bankacı, dikkatini Leto'ya çevirerek.

"Doğru elbette!" dedi Dük öfkeyle. "Kahrolası taşıyıcı ortadan kayboldu. Öyle koca bir araç nasıl ortadan kaybolabilir?"

"Solucan geldiğinde, sürüngen kurtaracak hiçbir şey yoktu," dedi Kynes.

"Ortadan kaybolmamalıydı!" dedi Dük.

"Kimse taşıyıcının gittiğini görmedi mi?" diye sordu bankacı.

"Gözcüler genellikle kumları gözler," dedi Kynes. "Başlıca görevleri solucanışaretlerini kollamaktır. Bir taşıyıcıda genellikle dört adam bulunur, iki pilot ve iki işçi. Eğer bu adamlardan biri veya ikisi Dük'ün düşmanlarının hizmetindeyse—"

"Ahh, anlıyorum," dedi bankacı. "Peki siz, Değişim Yargıcı olarak bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Konumumu çok dikkatli değerlendirmek zorundayım," dedi Kynes. "Bu masada tartışmayacağım kadar önemli bir mesele bu." *Şu iskeletin yapığma bak!* diye düşündü. *Bu tip ihmalleri görmezden gelme emri aldığımı biliyor.*

Bankacı gülümsedikten sonra yemeğe devam etti.

Jessica, Bene Gesserit okulundayken aldığı bir dersi hatırladı. Konu casusluk ve karşı casusluktu. Öğretmen şişman, mutlu yüzlü bir Rahibe Ana'ydı ve neşeli sesi konuyla tuhaf bir tezat oluştuyordu.

"Tüm casusluk ve/veya karşı casusluk okulları, öğrencilerine aynı temel tepkileri vermeyi öğretir. Her okulun disiplini ve yöntemi, öğrenci-

lerine damgasını vurur. Bu yöntem çözümlmeye açıktır ve önceden tahmin edilebilir.

Bu yüzden, tüm casuslar benzer yöntemler kullanır, okulları ya da amaçları farklı olsa bile. Burada önce bu durumu çözümlmeyi öğreneceksiniz. Önce sorgucuların içsel eğilimini ele veren sorgulama yöntemlerini, ikinci olarak da çözümlmeye tabi olanların dilsel ve düşünsel eğilimlerini çözümlmeyi de öğreneceksiniz. İncelediğiniz kişilerin ana dilini hem seslerini hem de konuşma tarzlarını incelemek suretiyle kolaylıkla saptayabileceksiniz.”

Jessica masada oğlu, Dük’ü ve konuklarıyla birlikte otururken, korkunç bir gerçeği fark etti: Lonca Bankası temsilcisi bir Harkonnen ajanıydı. Giedi Prime şivesiyle konuşuyordu. Bunu çok iyi gizlese de, Jessica’nın eğitimli kulaklarından kaçmamıştı.

Yoksa Lonca Atreides Hanedanı’na düşman mı oldu? diye sordu kendine. Bu düşünce onu şoke etmişti. Bu hissi gizlemek için yeni bir yemek istedi. Bir yandan da adamın kendini ele veren konuşmalarını dinliyordu. *Konuşmayı masum bir konuya getirecek, ama korkunç imalarda bulunacak*, diye düşündü. *Tarzi bu.*

Bankacı ağzındaki lokmayı yutup bir yudum şarap aldı. Sağında oturan kadının söylediği bir şeye gülümsedi. Sonra masanın ucunda oturan bir adamın söylediklerine kulak kabarttı. Adam Dük’e yerel Arrakeen bitkilerinin dikensiz olduğunu açıklıyordu.

“Arrakis’te kuşların uçuşunu izlemeyi seviyorum,” dedi bankacı, Jessica’ya bakarak. “Gerçi bütün kuşlarımız leş yiyicidir. Çoğu su içmeden yaşar. Kan içerler.”

Masanın diğer ucunda, Paul ile babasının arasında oturan damıtıcı-giysi imalatçısının kızı güzel yüzünü buruşturup kuşlarını çatarak “Suu-Suu, ne iğrenç şeyler söylüyorsunuz,” dedi.

Bankacı gülümsedi. “Bana Suu-Suu diyorlar, çünkü Seyyar Su Satıcıları Birliği’nin mali danışmanıyım.” Jessica bir şey demeden bakmayı sürdürünce ekledi: “Su satıcıları ‘Suu-suu-sûk!’ diye bağırdığı için.” Sonra onların bağıırışını öyle iyi taklit etti ki, masadaki pek çok kişi güldü.

Jessica adamın sesindeki böbürlenmeyi sezmışti. Ama daha çok dikkatini çeken bir şey vardı: O genç kadın önceden kararlaştırılmış

bir işaret üzerine konuşmuştu. Bankacının söyleyeceği şeyi söylemesi için bahane yaratmıştı. Lingar Bewt'e baktı; su kodamanı kaşlarını çatmış yemeğiyle meşgul oluyordu. Jessica bankerin ne demek istediğini anladı: "*Ben Arrakis'teki en büyük güç kaynağını kontrol ediyorum – suyu.*"

Paul adamın sesindeki yapmacıklığı sezmiş, annesinin konuşmaları Bene Gesserit dikkatiyle takip ettiğini görmüştü. Oynanan oyunu bozmaya karar verdi. Bankacıya "Yani o kuşlar yamyam mı demek istiyorsunuz?" dedi.

"Bu tuhaf bir soru genç Lord," dedi bankacı. "Sadece kan içtiklerini söyledim. Hemcinslerinin kanlarını içerler demedim."

"*Tuhaf* bir soru değil," dedi Paul. Jessica Paul'ün sesinde kendisinden öğrendiği hazırcı cevaplık tonunu algıladı. "Genç organizmaların en büyük potansiyel rakiplerinin hemcinsleri olduğunu kültürlü herkes bilir." Yanındaki kızın tabağından çatalıyla bir lokma alıp yedi. "Aynı kaptan yiyorlar. Temel gereksinimleri aynı."

Banker kaskatı kesilip kaşlarını çatarak Dük'e baktı.

"Oğlumu çocuk sanma, yanırlırsın," dedi Dük. Gülümsedi.

Jessica masaya baktığında Bewt'in keyfinin yerine geldiğini ve Kynes ile kaçakçı Tuek'in sırtıttığını fark etti.

"Bu ekolojik bir kuraldır," dedi Kynes. "Genç Lord bu kuralı çok iyi anlamış besbelli. Hayat öğeleri arasındaki mücadele, bir sistemden bedelsiz enerji sağlamak için yapılır. Kan oldukça güçlü ve bedelsiz bir enerji kaynağıdır."

Bankacı çatalını bırakıp öfkeyle konuştu: "Fremen pislikler kendi ölülerinin kanlarını içermiş."

Kynes başını sallayarak ders verir gibi konuştu: "Kanlarını içmezler. Ama sonuçta bir insanın tüm suyu halkına, kabilesine aittir Büyük Düzlük'ün civarında yaşamanın gerekliliklerinden biridir bu. Orada su çok değerlidir. İnsan bedeninin yüzde yetmişiyse sudan oluşur. Ölü bir adamın artık o suya ihtiyacı kalmaz."

Bankacı ellerini masaya, tabağının iki yanına koydu. Jessica adamın sandalyesini geri itip ayağa kalkacağını ve salonu öfkeyle terk edeceğini düşündü.

Kynes Jessica'ya baktı. "Masada böyle çirkin bir hususu açıkladı-

ğım için beni bağışlayın Leydim. Ama yanlış şeyler söylendi. Bunları düzeltmem gerekiyordu.”

“Fremenlerle yaşaya yaşaya insanlıktan çıkmışsın,” dedi bankacı öfkeyle.

Kynes ona istifini bozmadan baktı. Bankacının soluk, titreyen yüzünü inceledi. “Bana meydan mı okuyorsunuz bayım?”

Bankacı donup kaldı. Yutkundu ve hemen ardından konuştu: “Tabii ki hayır. Ev sahibimize ve sahibemize böyle bir saygısızlık yapmam.”

Jessica adamın korktuğunu sesinden, yüzünden, soluklarından, şakağında atan bir damardan anladı. Kynes’tan ödü patlıyordu!

“Ev sahibimiz ve sahibemiz hakarete uğrayıp uğramadıklarını anlayacak yetide insanlar,” dedi Kynes. “İnsanın onurunu korumasının önemini bilen cesur insanlar. Burada ... Arrakis’te olmaları cesaretlerinin kanıtıdır.”

Jessica, Leto’nun olanlardan hoşlandığını gördü. Pek çok kişi hoşlanmamıştı. Masada oturan insanlar her an kaçmaya hazırdılar. Elleri masanın altındaydı. İki istisna vardı: Bankacının düştüğü zor duruma açıkça gülen Bewt ile Kynes’dan bir işaret bekler gibi görünen kaçakçı Tuek. Jessica, Paul’ün Kynes’a hayranlıkla baktığını gördü.

“Eee?” dedi Kynes.

“Hakaret etmek istememiştım,” diye mırıldandı bankacı. “Sözlerim hakaret gibi algılandıysa özür dilerim.”

“Özrün kabul edilmiştir,” dedi Kynes. Jessica’ya gülümsedikten sonra, hiçbir şey olmamış gibi yemek yemeye devam etti.

Jessica kaçakçının da rahatlamış olduğunu gördü. Adamın Kynes’ın yardımına koşmaya hazır gibi davrandığı gözünden kaçmamıştı. Kynes ile Tuek arasında bir ilişki olmalıydı.

Leto elindeki çatalı evirip çevirerek Kynes’a baktı. Ekolojistin tavırlarından, Atreides Hanedanı’na bakışının değiştiği anlaşılıyor. Kynes çöldeki yolculuk sırasında daha soğuk davranmıştı.

Jessica bir yemek ve içki servisi daha yapılmasını işaret etti. Hizmetçiler *langues de lapins de garenne* –kızıl şarap ve mantar mayası sosu– getirdi.

Yemek masasında sohbetler tekrar başladı. Ama Jessica konukların huzursuz olduğunu seziyordu. Bankacı asık suratla yemek yiyordu. *Kynes onu gözünü kırpmadan öldürebilirdi*, diye düşündü. Kynes'in tavırlarından soğukkanlılıkla adam öldürebileceğinin anlaşıldığını fark etti. Gözünü kırpmadan cinayet işleyebilirdi. Bu da Fremenlerin bir niteliği olsa gerekti.

Jessica solundaki damıtıcı-giysi imalatçısına dönüp "Arrakis'te suyun bu kadar önemli olması hayret verici," dedi.

"Çok önemlidir" diye onayladı imalatçı. "Bu nedir? Tadı nefis."

"Özel soslu yaban tavşanı dili," dedi Jessica. "Çok eskilerden kalma bir yemektir."

"Tarifini mutlaka almalıyım," dedi adam.

Jessica başını salladı. "Almanızı sağlayacağım."

Kynes Jessica'ya bakarak "Arrakis'e yeni gelenler genellikle suyun buradaki önemini ilk başta kavrayamaz," dedi. "Oysa bu Minimum Kanunu ile ilgili bir durumdur."

Jessica Kynes'in sesinden kendisini sınıdığını algıladı. "Büyüme en az miktarda bulunan zaruri faktöre bağlıdır," dedi. "Doğal olarak büyüme hızında belirleyici etken, en az elverişli koşuldur."

"Gezegensel meseleler konusunda bilgili olan Büyük Hanedan mensuplarına pek sık rastlanmaz," dedi Kynes. "Arrakis'teki en az elverişli koşul sudur. Ayrıca unutmayın ki, *büyüme* kontrollü gerçekleşmezse elverişsiz koşullar doğurabilir."

Jessica Kynes'in gizli bir mesaj verdiğini sezdi, ama ne olduğunu anlayamadı. "Büyüme," dedi. "Yani daha elverişli koşullar altında Arrakis'te artan nüfusa yetecek doğal bir su dolaşım sisteminin oluşturulabileceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"İmkânsız!" diye haykırdı su nakliyatçısı.

Jessica, Bewt'e döndü. "İmkânsız mı?"

"Arrakis'te imkânsız," dedi nakliyatçı. "O hayalpereste kulak asmayın. Bütün laboratuvar kanıtları savını çürütüyor."

Kynes, Bewt'e baktı. Jessica masadaki diğer herkesin sustuğunu ve bu yeni atışmayı dinlemeye başladığını fark etti.

"Laboratuvar kanıtları çok basit bir gerçeği gözden kaçırmamıza

“yol açıyor,” dedi Kynes. “O gerçek şu: Ele aldığımız meseleler dışarıda, bitkilerle hayvanların normal hayatlarını sürdürdükleri yerlerde doğdu ve hâlâ orada sürüyor.”

“Normal mi!” dedi Bewt horgörüyle. “Arrakis’te hiçbir şey normal değil!”

“Tam tersine,” dedi Kynes. “Burada kendini sürdürecekt bazı doğal döngüler yaratılabilir ... ancak gezegenin kısıtlılıklarını ve üstündeki baskıları iyi anlamak kaydıyla.”

“Bu asla yapılamayacak,” dedi Bewt.

Dük ansızın bir şeyi kavradı – Kynes’in tavrının ne zaman değiştiğini. Jessica’nın limonluğu Arrakis halkı adına elde tutma planından bahsetmesinden sonra değişmişti.

“Kendi kendini sürdürebilecek bir sistem oluşturmak için ne gerekli Doktor Kynes?” diye sordu Leto.

“Arrakis’in yüzde üçünü karbon bileşkeleri üreten ve besin maddesi olarak kullanılabilir yeşil bitkilerle kaplamak yeterli.”

“Tek sorun su mu?” diye sordu Dük. Kynes’in heyecanını hissediyor ve buna kapılmaya başlıyordu.

“Su diğer sorunlardan daha önemli,” dedi Kynes. “Bu gezegende bol oksijen var, ama normalde ona eşlik eden diğer öğeler, yani geniş bir bitki örtüsü ve büyük karbondiyoksit kaynakları, örneğin volkanlar yok. Buradaki geniş arazilerde sıra dışı kimyevi dönüşümler gerçekleşiyor.”

“Üzerinde çalıştığın projeler var mı?” diye sordu Dük.

“Tansley Etkisi’ni yaratmak için bol vaktimiz oldu – küçük amatörce deneyler yaptık. Artık bilim bu deneylerin sonuçlarından faydalanabilir,” dedi Kynes.

“Yeterince su yok,” dedi Bewt. “Yeterince su yok.”

“Bewt Efendi su uzmanıdır,” dedi Kynes gülümseyerek. Sonra yemeğine geri döndü.

Dük sağ elini masaya vurup haykırdı: “Hayır, bir yanıt istiyorum! Doktor Kynes, yeterince su var mı?”

Kynes gözlerini tabağından ayırmadı.

Jessica yüzünde beliren ifadeleri izledi. *Kendini iyi maskeliyor*, diye

düşündü. Ama artık onu tanımıştı. Az önce söylediklerine pişman olduğunu anlıyordu.

“Yeterince su var mı?” diye tekrar etti Dük sert bir sesle.

“Olabilir,” dedi Kynes.

Emin değilmiş numarası yapıyor! diye düşündü Jessica.

Paul derin gerçeği algılama hissiyle, Kynes’ın ne düşündüğünü anlamıştı. Heyecanını gizlemek için aldığı eğitimi sonuna dek kullanmak zorunda kaldı. *Yeterince su var! Ama Kynes bunun bilinmesini istemiyor.*

“Gezegenbilimcimiz bir sürü ilginç düş kurar,” dedi Bewt. “Fre-menlerle birlikte – kehanetlerin ve peygamberlerin düşünüy.”

Masanın çeşitli yerlerinden kahkahalar geldi. Jessica kimlerin güldüğüne dikkat etti: Kaçakçı, damıtıcı-giysi imalatçısının kızı, Duncan Idaho, muhafızlı kadın.

Burada tuhaf gerginlikler var, diye düşündü Jessica. *Anlayamadığım bir sürü şey oluyor. Yeni bilgi kaynakları bulmalıyım.*

Dük önce Kynes ve Bewt’e, sonra Jessica’ya baktı. Tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış, sanki enerjisi tükenmişti. “*Olabilir ha,*” diye mırıldandı.

“Belki de bunu başka zaman konuşsak daha iyi olur Lordum,” dedi hemen Kynes. “Öyle çok–”

Üniformalı bir Atreides askerinin servis kapısından hızla girip muhafızların yanından geçerek Dük’ün yanına gittiğini görünce sustu. Adam eğilip Leto’nun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Jessica askerin kepindeki armadan Hawat’ın adamlarından biri olduğunu anlayınca huzursuzlandı ve bunu belli etmemeye çalıştı. Damıtıcı-giysi imalatçısının yanındaki kadınla –ufak tefek, siyah saçlı, bebek yüzlüydü– konuşmaya başladı.

“Tabağına dokunmamışsın hayatım,” dedi Jessica. “Sana bir şeyler söyleyeyim mi?”

Kadın yanıt vermeden önce damıtıcı-giysi imalatçısına baktı. Sonra “Pek aç değilim,” dedi.

Dük birden ayağa kalkıp sert bir sesle konuştu: “Siz yemeğe devam edin. Ben izninizi istemek zorundayım. Bizzat ilgilenmem gere-

ken bir mesele çıkmış.”

Paul ayağa kalktı. Babasına niye gitmek zorunda olduğunu sormak istiyor, ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Gidip babasının sandalyesine oturdu.

Dük Halleck’in oturduğu duvar girintisine bakarak “Gurney, lütfen masaya geçip Paul’ün boşalttığı sandalyeye otur,” dedi. “Yemekten sonra Paul’ü iniş alanındaki karargâha getirmeni isteyebilirim. Benden haber bekle.”

Halleck duvar girintisinden çıktı. Üniformalıydı. Bu şatafatlı salonda kaba saba ve çirkin görüntüsüyle aykırı duruyordu. Balisetini duvara yasladı, yürüdü ve Paul’ün boşalttığı sandalyeye oturdu.

“Kaygılanacak bir durum yok,” dedi Dük, “ama ev muhafızlarımız güvenliğin sağlandığını bildirene dek kimsenin evimizden ayrılmasını rica edeceğim. Burada kaldığınız sürece tamamen emniyette olacaksınız. O küçük sorunu da hemen halledeceğiz.”

Paul babasının sözlerindeki gizli mesajı anlamıştı – *muhafızlar, güvenlik, emniyet, hemen*. Sorun güvenlikteydi. Saldırı olmamıştı. Annesinin de mesajı almış olduğunu gördü. İkisi de rahatladılar.

Dük başını hafifçe salladıktan sonra dönüp uzun adımlarla servis kapısından çıktı. Asker onu takip etti.

“Lütfen yemeğinize devam edin,” dedi Paul. “Dr. Kynes sudan bahsediyordu, yanlış hatırlamıyorsam.”

“Başka zaman konuşsak olmaz mı?” diye sordu Kynes.

“Tabii olur,” dedi Paul.

Jessica oğlunun vakur, olgun ve özgüvenli olduğunu düşündü.

Bankacı su dolu maşrapasını Bewt’e doğru kaldırdı. “Hiçbirimiz Efendi Lingar Bewt kadar güzel sözler söyleyemeyiz. Sanki soyluluğa özeniyor. Haydi Efendi Bewt, kadeh kaldırın. Belki adam yerine koymamız gereken şu çocuğa bilgece bir şeyler söylersiniz.”

Jessica masanın altındaki sağ elini sıktı. Halleck’in Idaho’ya bir el işareti yaptığını, duvarların dibinde duran ev muhafızlarının azami koruma duruşuna geçtiğini gördü.

Bewt bankacıya öfkeyle baktı.

Halleck’e ve savunma duruşuna geçmiş muhafızlara bakan Paul,

bakışlarını bankacıya çevirdi. Bir süre bakiştılar. Sonra bankacı maşrapasını indirdi. "Bir keresinde Caladan'da boğulmuş bir balıkçının cesedinin çıkarılışını görmüştüm" dedi Paul. "Adam—"

"Boğulmak nedir?" diye sordu damıtıcı-giysi imalatçısının kızı.

Paul duraksadıktan sonra "Boğulmak, suya gömölüp orada ölene dek kalmaktır," dedi.

"Ne tuhaf bir ölüm şekli," diye mırıldandı kız.

Paul hafifçe gülümsedi. Tekrar bankacıya baktı. "İlginç olan şey, adamın omzundaki yaralardı. Başka bir balıkçının kullandığı çivili botlar tarafından açılmıştı. Bu balıkçı içinde pek çok adam taşıyan bir gemide bulunuyordu, gemiler su üstünde yolculuk etmek için yapılmış araçlardır. Gemi batmıştı, yani su seviyesinin altına inmişti. Cesedin çıkarılmasına yardım eden bir başka balıkçı, adamın omzundaki yaraların benzerini defalarca gördüğünü söyledi. Bu yaralar, boğulan başka bir balıkçının yüzeye, havaya ulaşmak için o zavallının omuzlarına bastığını gösteriyordu."

"Bunun nesi ilginç?" diye sordu bankacı.

"Babamın o sırada söylediği bir söz ilginç. Boğulan bir adamın kurtulmak için bir başkasının omuzlarına basmasının anlaşılabilir olduğunu söyledi ... en azından denizde. Ama bunun konuk salonunda yapılmasının bağışlanamaz olduğunu da ekledi." Paul bankacının ne demek istediğini anlamasını bekledikten sonra devam etti: "Ya da yemek masasında."

Salona ani bir sessizlik çöktü.

Bu fazla sertti, diye düşündü Jessica. *Bankacı oğlumu düelloya davet edecek kadar yüksek mevkiili biri olabilir.* Idaho'nun harekete geçmeye hazırlandığını gördü. Ev muhafızları da tetikteydi. Gurney Halleck gözlerini karşısındaki adamlara dikmişti.

"Ha ha ha haaaa!" Gülen kaçakçıydı. Tuek başını arkaya atmış, kahkahalar atıyordu.

Masadakiler huzursuzca gülümsedi.

Bewt sıırıyordu.

Bankacı sandalyesini geriye itmiş, ateş saçan gözlerle Paul'e bakıyordu.

"Bir Atreides'e laf atmak tehlikelidir," dedi Kynes.

“Atreideslerin âdeti konuklarına hakaret etmek midir?” diye sordu bankacı sert bir sesle.

Paul cevap veremeden önce Jessica öne eğilip “Bayım!” dedi. *Bu Harkonnen yarattığının ne tür bir oyun oynadığını öğrenmeliyiz*, diye düşündü. *Buraya Paul’ü sınamak için mi geldi? Yardımcıları var mı?*

“Oğlum genel konuştu. Niye üstünüze alınıyorsunuz?” diye sordu Jessica. “Bence söyledikleri oldukça yerindeydi.” Elini usulca bacağına uzatıp baldırındaki kında duran billurbıçağa dokundu.

Bankacı ateş saçan gözlerini Jessica’ya çevirdi. Paul masadakiler artık ona bakmaz olunca rahatlamıştı. Jessica onun rahat hareket edebilmek için sandalyesini geriye ittiğini gördü. Şifreli mesajı almıştı. “Genel”, *dövüşe hazırlan* demektir.

Kynes, Jessica’ya baktı ve Tuek’e eliyle hafifçe bir işaret yaptı.

Kaçakçı ayağa kalkıp su dolu maşrapasını havaya kaldırdı. “Kadehimi genç Paul Atreides’e kaldırıyorum,” dedi. “Çocuk gibi görünse de, erkek gibi davranıyor.”

Bu işe niye karşıyorlar? diye düşündü Jessica.

Bankacı şimdi Kynes’a bakıyordu. Jessica ajanın yüzünde tekrar korku belirdiğini gördü.

Masadakiler kadehlerini kaldırmaya başladı.

İnsanlar Kynes’ı dinliyor, diye düşündü Jessica. *Bize Paul’ün yanında olduğunu gösterdi. Gücünün sırrı ne? Değişim Yargıcı olması olamaz. Bu geçici bir şey. Memur olması da olamaz.*

Elini billurbıçağın kabzasından çekti. Maşrapasını Kynes’a doğru kaldırdı. Kynes aynı şekilde karşılık verdi.

Yalnızca Paul ile bankacı –(*Suu-suu! Ne salakça bir lakap!* diye düşündü Jessica)– kadeh kaldırmamıştı. Bankacı Kynes’a bakmayı sürdürüyordu. Paul ise tabağına bakıyordu.

Doğru davranıyordum, diye düşündü Paul. *Niye karşıyorlar ki? En yakınındaki erkek konuklara baktı. Annem dövüşe hazırlan dedi. Ama kime karşı? Şu bankacı mı saldıracak bana? Hiç sanmam.*

Halleck kıpırdandı ve karşısındaki konuklarının başlarının üstüne bakarak, sanki ortaya konuşuyormuş gibi “Toplumumuzda insanlar alıngan olmamalıdır,” dedi. “Bu genellikle intihar demektir.” Yanında oturan damıtıcı-giysi imalatçısının kızına baktı. “Aynı fikirde

değil misiniz hanımefendi?"

"Evet. Evet. Kesinlikle katılıyorum," dedi kız. "Çok fazla şiddet var. Tiksiniyorum. Çoğunlukla insanlar hakaret etmek istemiyor, ama yine de bir sürü kişi ölüyor. Bu çok saçma."

"Sahiden de saçma," dedi Halleck.

Jessica kızın neredeyse kusursuz rol yaptığını fark etmişti. *Bu boş kafalı küçük kız aslında boş kafalı bir küçük kız filan değil*, diye düşündü. O zaman Paul'e yönelik gerçek tehdidi kavradı ve Halleck'in de bu tehdidi algılamış olduğunu fark etti. Paul'ü seksle tuzağa düşürmeye çalışmışlardı. Rahatladı. Bunu ilk fark eden oğlu olmuştu muhtemelen. Aldığı eğitim sayesinde, bu açık tuzağı fark etmiş olmalıydı.

"Yine özür dilemen gerekmez mi?" diye bankacıya sordu Kynes.

Bankacı Jessica'ya bakıp sırttıktan sonra "Leydim, korkarım şarabınızı fazla kaçırdım," dedi. "Böyle sert içkilere alışık değilim."

Jessica adamın sesindeki öfke ve tehdidi fark etmişti. Tatlılıkla karşılık verdi: "Yabancılar tanıştığında, birbirlerine karşı çok toleranslı olmalıdırlar. Çünkü âdetleri ve eğitimleri farklıdır."

"Teşekkürler Leydim," dedi bankacı.

Damıtıcı-giysi imalatçısının yanındaki siyah saçlı kadın, Jessica'ya eğildi: "Dük burada emniyette olduğumuzu söyledi. Umarım başka kavga çıkmaz."

Ona konuşmayı bu yöne çekmesi emredilmiş, diye düşündü Jessica. "Anlaşılan önemli bir sorun yok. Ama Dük'ün bugünlerde bizzat uğraşması gereken öyle çok mesele var ki. Atreideslerle Harkonnenler arasındaki düşmanlık sürdükçe, tedbiri asla bırakamayız. Dük kanlı güdüyor. Arrakis'te tek bir Harkonnen ajanını bile sağ bırakmayacak elbette." Lonca Bankası ajanına baktı. "Bu geleneklere tamamen uygun." Bakışlarını Kynes'a çevirdi. "Öyle değil mi Dr. Kynes?"

"Haklısınız," dedi Kynes.

Damıtıcı-giysi imalatçısı yanındaki kadını geriye çekti. Kadın ona bakıp "Şimdi bir şeyler yemek istiyorum," dedi. "Az önce yediğin kuş yemeğinin aynısından."

Jessica bir hizmetçiye eliyle işaret yaptıktan sonra bankacıya döndü: "Bayım, kuşlardan ve alışkanlıklarından bahsetmiştiniz. Arrakis öyle ilginç bir yer ki. Söyler misiniz, baharat nerelerde bulu-

nur? Avcılar çölün içlerine kadar gider mi?"

"Yo, hayır Leydim," dedi bankacı. "Çölün içleri hakkında pek az şey biliyoruz. Güney bölgeleriniyse neredeyse hiç bilmiyoruz."

"Güney bölgesinde zengin bir baharat kütlesi yatağı olduğuna dair bir efsane var," dedi Kynes. "Ama bunun bir şarkıda kullanılmak üzere uydurulmuş hayal ürünü bir fikir olduğundan şüpheleniyorum. Bazen gözüpek baharat avcılarının orta kuşağın sınırına kadar gittikleri oluyor, ama bu çok tehlikeli. Oralarda kaybolmak işten bile değil. Ayrıca sık sık fırtına çıkar. Kalkan Yamacı üslerinden uzaklaştıkça ölü sayısı artar. Fazla güneye gitmek asla kârlı değildir. Belki bir hava uydumuz olsaydı..."

Bewt başını kaldırıp dolu ağızla konuştu: "Fremenlerin oraya gittiği söyleniyor. Her yere gidiyorlarmış. Güney enlemlerinde bile sızıntılar ve yudum-kuyuları arıyorlarmış."

"Sızıntılar ve yudum-kuyuları mı?" diye sordu Jessica.

Kynes hemen atıldı: "Saçma sapan söylentiler Leydim. Bunlar başka gezegenlerde bulunsa da Arrakis'te bulunmaz. Sızıntılar, yeraltındaki suyun yeryüzüne çıktığı ya da kazılarak ulaşılabilecek kadar yakın olduğu yerlerdir ve Bunları birtakım belirtilere bakarak bulmak mümkündür. Yudum-kuyuları ise pipetle su içilebilen yerlerdir – en azından öyle söyleniyor."

Yalan söylüyor, diye düşündü Jessica.

Niye yalan söylüyor? diye merak etti Paul.

"Çok ilginç," dedi Jessica. *Buradakiler ne ilginç tabirler kullanıyor. Batıl inançlara ne kadar bağlı olduklarını kendi ağızlarıyla ele verdiklerini bilmiyorlar*, diye düşündü.

"İşilti kentlerden gelir, bilgelikse çölden, demiştiniz," dedi Paul.

"Arrakis'in atasözleri boldur," dedi Kynes.

Jessica tam yeni bir soru soracaktı ki, bir uşak yanına eğilerek bir not uzattı. Jessica notu açınca Dük'ün el yazısını ve şifrelerini gördü. Mesajı okudu.

"Dükümüz her şeyin yolunda olduğunu söylüyor," dedi. "Gitmesine sebep olan mesele halledilmiş. Kayıp taşıyıcı bulunmuş. Mürettebatın içindeki bir Harkonnen ajanı diğerlerini esir alıp aracı bir kaçakçı üssüne götürmüş. Orada satmayı umuyormuş. Hem adamlar

hem de araç bize iade edilmiş.” Tuek’e bakıp başını salladı.

Tuek de başını sallayarak karşılık verdi.

Jessica notu katlayıp elbisesinin yeline sıkıştırdı.

“Çatışma çıkmadığına sevindim,” dedi bankacı. “Halk Atreideslerin barış ve refah getireceğini umuyor.”

“Özellikle de refah,” dedi Bewt.

“Artık tatlılarımızı yiyelim mi?” diye sordu Jessica. “Aşçımıza bir Caladan tatlısı hazırlattım: Dolsa soslu pongi sütlacı.”

“Nefis olsa gerek,” dedi damıtıcı-giysi imalatçısı. “Onun da tarifi ni alabilir miyim?”

“İstediğiniz her tarifi alabilirsiniz,” dedi Jessica. Daha sonra Hawat’a bu adamdan bahsetmeye karar verdi. Damıtıcı-giysi imalatçısı korkak ve hırslı bir adamdı. Satın alınabilirdi.

Etrafındakiler gevezeliğe başladı: “Kumaşı ne güzel...” “Mücevheri yüzük yaptırıyor...” “Önümüzdeki üç ay içinde üretimi arttırmayı deneyebiliriz...”

Jessica tabağına bakarak Leto’nun mesajının şifreli kısmını düşündü: “*Harkonnenler bir gemi dolusu lazer silahı sokmaya çalıştı. Onları yakaladık. Ama başka teslimatlar yapılmış olabilir. Kalkanları pek önemsemedikleri ortada. Gerekli tedbirleri alın.*”

Jessica lazer silahlarını düşündü. Akkor ışınları kalkanla korumayan her şeyi kesebilirdi. Bir kalkana ateş edilirse, hem lazer silahı hem de kalkan patlardı. Ama bu Harkonnenleri pek kaygılandırmıyordu gibiydi. Neden? Bir lazer silahı-kalkan patlamasının sonucu bilinemezdi. Atomiklerden daha güçlü olabileceği gibi, yalnızca silahı ateşleyenle kalkanlı hedefini yok etmekle kalabilirdi.

Bu belirsizlikler onu rahatsız etmişti.

“Taşıyıcıyı bulacağımızı biliyordum,” dedi Paul. “Babam bir sorunu çözmeyi kafasına koydu mu mutlaka çözer. Bunu Harkonnenler de öğrenmeye başlıyor.”

Böbürleniyor, diye düşündü Jessica. Böbürlenmemeli. Bu gece lazer silahlarından korunmak için yeraltında, çok derinlerde uyuyacak olan birinin böbürlenmeye hakkı yok.

“Kurtuluş yok – atalarımızın uyguladığı şiddetin bedelini ödüyoruz.”

—PRENSES İRULAN

Müeddib’in Toplu Özdeyişleri

Jessica büyük salondan sesler geldiğini duyunca yatağının yanındaki lambayı açtı. Saat henüz yerel saate göre ayarlanmadığı için, gece 2.21’i gösterdiğine göre asıl saat 2 civarında olmalıydı.

Gürültüler yüksek ve kesintiliydi.

Harkonnenler mi saldırıyor? diye merak etti.

Yataktan çıktı. Ailesinin nerede olduğunu anlamak için monitörlere baktı. Paul, aceleyle yatak odasına dönüştürülmüş olan mahzen odasında uyuyordu. Sesleri duymadığı belliydi. Dük’ün odasında kimse yoktu. Yatağı bozulmamıştı.

Evin ön kısmına henüz kamera yerleştirilmemişti.

Jessica odanın ortasında durup kulak kabarttı.

Anlaşılmaz bir şeyler bağırان biri vardı. Bir başkasının Dr. Yueh’e seslendiğini işitti. Jessica üstüne bir sabahlık geçirdikten sonra terliklerini giyip billurbıçağın bulunduğu kını baldırına sardı.

Yine biri Dr. Yueh’e seslendi.

Jessica giysisinin kuşağını bağlayarak koridora çıktı. Birden aklına bir düşünce geldi: *Ya Leto yaralıysa?*

Koridorda koşmaya başladı. Koridorun sonu gelmeyecek gibiydi. Sonundaki kemerden ve yemek salonundan geçerek oradaki koridora dalıp Büyük Salon’a ulaştı. İçerisi aydınlıktı. Duvarlardaki tüm süspansör lambaları sonuna dek açılmıştı.

Sağında, ön girişin yanında, iki ev muhafızının aralarında Duncan Idaho'yı tuttuğunu gördü. Idaho'nun başı öne düşmüş sallanıyordu. Kesik solukları dışında içerisi sessizdi.

Ev muhafızlarından biri Idaho'yu paylarcasına konuştu: "Bak gördün mü ne yaptın? Leydi Jessica'yı uyandırdın."

Adamların arkalarındaki büyük perdelerin sallanması, ön kapının hâlâ açık olduğunu gösteriyordu. Ortalıkta Dük ya da Yueh yoktu. Mapes bir kenarda durmuş, soğuk bir ifadeyle Idaho'ya bakıyordu. Üstünde kenarları yılan süslemeli kahverengi bir sabahlık vardı ve ayaklarındaki çöl botlarını bağlamamıştı.

"Leydi Jessica'yı uyandırdım?" diye mırıldandı Idaho. Yüzünü tavana kaldırıp bağırdı: "Kılıcım ilk kez Grumman'da kanlandı!"

Yüce Ana adına! Sarhoş bu! diye düşündü Jessica.

Idaho'nun esmer, yuvarlak yüzündeki kaşları çatıldı. Kara bir kecinin yünü gibi kıvrıkcık olan saçları toz toprak içindeydi. O akşam yemekte giydiği tünüğü yırtılmıştı.

Jessica ona doğru yürüdü.

Muhafızlardan biri onu başıyla selamladı; Idaho'yu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu. "Ne yapacağımızı bilemedik Leydim. Kapının önünde durmuş bağırp çağırıyor, içeri gelmeyi reddediyordu. Halkı buraya toplamasından korktuk. Bu iyi olmazdı, dedikodular çıkardı."

"Nereye gitmiş?" diye sordu Jessica.

"Akşam yemeğindeki genç hanımlardan birini evine bıraktı Leydim. Hawat'ın emriyle."

"Hangi genç hanımı?"

"Refakatçi haspalardan birini. Anlıyor musunuz Leydim?" Mapes'e bakıp sesini alçalttı. "Hanımları özel olarak inceleme işini hep Idaho'ya verirler."

Doğru, diye düşündü Jessica. *Ama niye sarhoş?*

Kaşlarını çatıp Mapes'e döndü. "Mapes, onu ayıltacak bir şeyler getir. Kafein iyi olur. Belki biraz baharat kahvesi kalmıştır."

Mapes omuzlarını silkip mutfağa doğru yürüdü. Bağlanmamış çöl botları taş döşemeye pat pat vuruyordu.

Idaho başını yan döndürüp Jessica'ya baktı. "Dük için üç yüzden

fazla adam öldürdüm,” diye mırıldandı. “Ammaaa ... burda ne işim var? Burda yer altında yaşanmaz. Yer üstünde de yaşanmaz. Ne biçim yer burası haa?”

Bir yan kapıdan gelen ses Jessica'nın o tarafa dönmesine yol açtı. Yueh'in yaklaştığını gördü. Sol elindeki ilaç çantası sallanıyordu. Tamamen giyinikti. Yüzü solgundu. Bitkin görünüyordu. Alnındaki elmas dövmesi iyice belirginleşmişti.

“Vay, doktor da gelmiş!” diye bağırdı Idaho. “N’aber doktor? Haplarını yuttun mu bakiyim?” Sulu ve kırmızı gözlerini Jessica’ya çevirdi. “Kendimi komik duruma düşürüyüm, di mi?”

Jessica kaşlarını çatıp sustu. *Idaho niye sarhoş? İlaç mı verdiler?* diye merak etti.

“Baharat birasını fazla kaçırdım,” dedi Idaho, doğrulmaya çalışarak.

Mapes elinde dumanı tüten bir fincanla dönüp Yueh'in arkasında kararsızca durdu. Jessica’ya baktı. Jessica başını bekle anlamında salladı.

Yueh çantasını yere koyup Jessica’ya başıyla selam verdikten sonra “Baharat birası ha?” dedi.

“Hiç böylesini içmemiştim,” dedi Idaho. Hazırola geçmeye çalıştı. “Kılıcım ilk kez Grumman’da kanlandı! Bi Harkon’u geberttim ... Harkon’u ... Dük için geberttim.”

Yueh dönüp Mapes'in elindeki fincana baktı. “Bu ne?”

“Kafein,” dedi Jessica.

Yueh fincanı alıp Idaho’ya uzattı. “İç şunu evlat.”

“Daa fazla içmek istemiyom.”

“İç dedim!”

Idaho başını yavaşça Yueh’e çevirdi. Sendeleyerek ilerlerken muhafızları da sürükledi. “İmparatorluk Evreni’ne hizmet etmekten bıktım Doktor. Bi kez olsun benim dediğimi yapınız.”

“Bunu içtikten sonra,” dedi Yueh. “Yalnızca kafein bu.”

“Buranın her şeyi gibi kötüdür herhalde! Kahrolası güneşi fazla parlak. Her şeyin rengi tuhaf. Her şey yanlıştır ya da ...”

“Ama artık gece oldu,” dedi Yueh. Sakince konuşuyordu. “İyi bir

çocuk ol da bunu iç bakalım. Kendini çok daha iyi hissedeceksin."

"Daha iyi hissetmek istemiyom ki!"

"Bütün gece burada durup onunla tartışamayız," dedi Jessica. *Şok tedavisi gerekecek, diye düşündü.*

"Sizin kalmanıza gerek yok Leydim," dedi Yueh. "Ben halledebilirim."

Jessica başını hayır anlamında salladı. Öne çıkıp Idaho'nun yavaşlığına sert bir tokat attı.

Idaho muhafızlarla birlikte geriledi. Jessica'ya ateş saçan gözlerle baktı.

"Dükünün evinde böyle davranamazsın," dedi Jessica. Yueh'in elindeki fincanı kaptı. Bir kısmı yere dökülen kahve fincanını Idaho'ya uzattı. "Şimdi iç şunu. Bu bir emirdir."

Dik durmaya çalışan ve kadına öfkeyle bakan Idaho ağır ağır, sözcüklerin üstüne basa basa konuştu: "Kahrolası bir Harkonnen casusundan emir almam ben."

Yueh kaskatı kesilip Jessica'ya döndü.

Jessica'nın yüzü sararmıştı, ama başını doğru anlamında salladı. Birden her şeyi anlamıştı – son birkaç gündür çevresindekilerin sözlerinin ve davranışlarının sebebini şimdi anlıyordu. İçinde kabaran öfkeyi bastırmakta zorlandı. Nabzını ve nefesini yavaşlatmak için aldığı Bene Gesserit eğitimini sonuna dek kullanmak zorunda kaldı. O zaman bile içindeki öfkeyi hissedebiliyordu.

Hanımları özel olarak inceleme işini hep Idaho'ya verirler!

Yueh'e dik dik baktı. Doktor gözlerini indirdi.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Söylentiler ... duymuştum Leydim. Ama canınızı daha fazla sıkmak istemedim."

"Hawat!" diye bağırdı Jessica. "Thufir Hawat'ı hemen buraya getirin!"

"Ama Leydim..."

"Hemen!"

Bu mutlaka Hawat'ın başının altından çıktı, diye düşündü. Böyle bir iddiayı Hawat'tan başka kim yapsa ciddiye alınmazdı.

Idaho başını sallayıp mırıldandı: “Kahrolası dünyaya boşverelim.”

Jessica elindeki fincana baktı. Sonra birden içindeki kahveyi Idaho’nun yüzüne saçtı. “Onu doğu kanadındaki konuk odalarından birine kilitleyin,” diye emretti. “*Uyuyunca* ayılır.”

İki muhafız Jessica’ya mutsuz mutsuz baktılar. Biri cesaretini toplayıp “Belki de onu başka bir yere götürsek daha iyi olur Leydim,” dedi. “Belki...”

“Burada kalmalı!” dedi Jessica öfkeyle. “Burada yapması gereken işler var.” Acı acı gülümsedi. “Hanımları gözlemekte çok usta.”

Muhafızlar yutkundu.

“Dük nerede biliyor musunuz?” diye sordu Jessica.

“Karargâhta Leydim.”

“Hawat yanında mı?”

“Hawat şehirde Leydim.”

“Hawat’ı hemen bana getirin,” dedi Jessica. “Oturma odamda onu bekleyeceğim.”

“Ama Leydim...”

“Gerekirse Dük’ü çağırırım,” dedi Jessica. “Umarım gerekmez. Onu bu iş için rahatsız etmek istemem.”

“Emredersiniz Leydim.”

Jessica boş fincanı Mapes’in ellerine tutuşturduğunda kadının masmavi, soran gözleriyle karşılaştı. “Yatağına dönebilirsin Mapes.”

“Bana ihtiyacınız olmayacağına emin misiniz?”

Jessica acı acı gülümsedi. “Eminim.”

“Belki bu iş yarına kadar bekleyebilir,” dedi Yueh. “Size bir yatıştırıcı verebilirim ve...”

“Sen de odana dönebilirsin. Bu işi halletmeyi bana bırak,” dedi Jessica. Sözlerinin sertliğini yumuşatmak için koluna hafif hafif vurdu. “En iyisi bu.”

Birden başını kaldırıp dönerek uzun adımlarla salondan çıkıp odasına doğru yürüdü. Soğuk duvarlar ... koridorlar ... tanıdık bir kapı ... Kapıyı hızla açıp içeri daldı ve arkasından sertçe kapadı. Oturma odasının kalkan korumalı pencerelerinin karşısında ateş saçan

gözlerle durdu. *Hawat! Harkonnenlerin satın aldığı kişi o mu yoksa?*

Jessica schlag derisiyle kaplı, işlemeli, büyük ve eski tarz bir koltuğa gidip onu kapıya bakacak şekilde çevirdi. Birden bacağındaki kınında duran billur bıçağın farkına vardı. Kını çıkarıp koluna dolandı. Sonra kolunu hareket ettirerek iyi oturup oturmadığını sınıadı. Sonra odaya tekrar bakarak, acil bir duruma karşı her eşyanın yerini teker teker ezberledi: Köşenin yanında sallanan koltuk, duvarın dibinde düz arkalıklı sandalyeler, iki alçak masa, yatak odasına açılan kapının yanında telli çalgısı vardı.

Süspansör lambalarından soluk bir gül rengi ışık yayılıyordu. Lambaları iyice kıstı, koltuğa oturdu ve eliyle üstüne hafif hafif vurdu. Bu koltuk hoşuna gidiyordu. *Şimdi gelsin bakalım*, diye düşündü. *Görelim bakalım*. Kendisini beklemeye hazırladı, Bene Gesserit yöntemiyle. Sabrını topladı, gücünü biriktirdi.

Beklediğinden daha kısa bir süre sonra kapı çalındı. “Gir,” deyince Hawat içeri girdi.

Jessica koltuktan kalkmadan Hawat’ı izledi. Hareketlerinde uyuturucudan gelen bir enerji vardı. Ama aslında bitkindi. Hawat’ın nemli, yaşlı gözleri parlıyordu. Kösele gibi derisi odanın ışığında sarımtırak görünüyordu. Bıçak kullanan sağ kolunun yeninde büyük, ıslak bir leke vardı.

Jessica oradan kan kokusu aldı.

Düz arkalıklı sandalyelerden birini göstererek “Şu sandalyeyi getir ve karşıma otur,” dedi.

Hawat eğilip selam verdikten sonra emre uydu. *Idaho! Kahrolası ayyaş budala!* diye düşündü. Jessica’nın yüzünü inceleyerek, bu durumdan nasıl kurtulabileceğini bulmaya çalıştı.

“Aramızdaki meseleyi halletmenin vakti geldi de geçiyor” dedi.

“Bir sorun mu var Leydim?” Hawat oturup ellerini dizlerinin üstüne koydu.

“Bana numara yapma!” diye bağırdı Jessica. “Seni niye çağırttığımı Yueh söylemediyse bile evdeki ajanlarından biri söylemiştir. Birbirimize karşı dürüst olalım mı?”

“Nasıl isterseniz Leydim.”

“Önce bir soruma cevap ver,” dedi Jessica. “Artık bir Harkonnen

casusu musun?"

Hawat sandalyesinden kalkmaya davrandı. Yüzü öfkeden karar-mıştı. "Bana nasıl böyle hakaret edebilirsiniz?" diye sordu.

"Otur yerine," dedi Jessica. "Sen bana ettin ama."

Hawat yavaşça yerine oturdu.

Jessica Hawat'ın çok iyi tanıdığı yüzünü inceledikten sonra derin bir nefes aldı. *Casus Hawat değil.*

"Şimdi Düküme sadık olduğumu biliyorum," dedi. "Bu yüzden bana yaptığın hakareti bağışlayabilirim."

"Bağışlanacak bir şey mi var?"

Jessica kaşlarını çatı. *Kozumu oynasam mı? Ona birkaç haftadır içimde Dük'ün kızını taşıdığımı söylesem mi? Hayır ... Leto bile bilmiyor. Bu hayatını iyice güçleştirir. Oysa şimdi bizi kurtarmakta yoğunlaşmalı. Kafası meşgul olmamalı. Bu kozu daha sonra da kullanabilirim.*

"Bir Gerçeğisöylenen meseleyi çözerdi," dedi Jessica, "ama elimizdeYüce Kurul tarafından onaylanmış bir Gerçeğisöylenen yok."

"Haklısınız. Hiç Gerçeğisöylenimiz yok."

"Aramızda bir hain mi var?" diye sordu Jessica. "Adamlarımızı dikkatle inceledim. Kim olabilir? Gurney olamaz. Duncan da olamaz. *Onların* adamlarının hiçbiriyse dikkate alınacak kadar önemli konumlarda değil. Sen de değilsin Thufir. Paul de olamaz. Ben de değilim. Buna eminim. Öyleyse kim? Dr. Yueh mi? Onu çağırıp sı-nayayım mı?"

"Bu gereksiz, biliyorsunuz," dedi Hawat. "O üniversitede koşul-landırıldı. Buna eminim."

"Ayrıca karısı bir Bene Gesseritti ve Harkonnenler tarafından öldürüldü," dedi Jessica.

"Demek öyle? Bunu bilmiyordum," dedi Hawat.

"Harkonnenlerden bahsederken sesinin nasıl kinle dolduğunu fark etmedin mi?"

"Sizin kulağınız bende yok, biliyorsunuz," dedi Hawat.

"Benden niye şüphelendin?" diye sordu Jessica.

Hawat kaşlarını çatı. "Leydim, kulunuzu güç durumda bırakıyor-sunuz. Herkesten önce Dük'e sadığım ben."

"Zaten bu sadakâtın yüzünden pek çok şeyini bağışlıyorum ya."

"Tekrar sormalıyım: Bağışlanacak bir şey mi var?"

"Çıkmaza girdik diyelim mi?" diye sordu Jessica.

Hawat omuzlarını silkti.

"Şimdilik başka bir şeyi konuşalım," dedi Jessica. "Duncan Idaho'dan bahsedelim, muhafızlık ve istihbarat toplama yetenekleriyle herkesi kendine hayran bırakan savaşıdan. Bu gece baharat birasını fazla kaçırmış. Başka adamlarımızın da bu içkiyle sarhoş olduğunu duydum. Doğru mu bu?"

"Doğru Leydim."

"Peki sence bu içki düşkünlüğü anlamlı değil mi?"

"Leydim, bilmece gibi konuşuyorsunuz."

"Mentatlık yeteneklerini kullansana!" dedi Jessica öfkeyle. "Duncan ile diğerlerinin sorunu ne? Sana tek kelimeyle söyleyebilirim: Vatansızlar."

Hawat işaret parmağıyla yeri gösterdi. "Onların vatanı Arrakis."

"Arrakis bir gizem! Vatanları Caladan'dı, ama onları köklerinden söktük. Artık vatanları yok ve Dük'ün onları hayal kınkılığına uğratmasından korkuyorlar."

Hawat kaskatı kesildi. "Adamlarımdan biri böyle konuşsa onu—"

"Kes şunu Thufir. Doktorun hastalığa doğru teşhis koyması bozgunculuk veya ihanet midir? Tek istediğim hastalığı iyileştirmek."

"Dük böyle konularda beni yetkili kıldı."

"Ama bu hastalığın ilerlemesi beni kaygılandırıyor," dedi Jessica. "Ayrıca bu tür konularda özel yeteneklerim olduğunu kabul edersin."

Onu sarsmak zorunda kalacak mıyım? diye merak etti. Silkelenmeye ihtiyacı var ... onu sarsıp rutinlerinden koparacak bir şeylere ihtiyacı var.

"Bu meseleyle ilgilenmenizin çeşitli sebepleri olabilir," dedi Hawat. Omuzlarını silkti.

"Demek beni çoktan yargıladın?"

"Elbette hayır Leydim. Ama riske girmeyi göze alamam. Durum ortada."

"Bu evde oğlum saldırıya uğradı. Bunu engelleyemedin," dedi

Jessica. "O riske kim girmişti?"

Hawat'ın yüzü karardı. "Dük'e istifamı sundum."

"Peki ya bana ... ya da Paul'e sundun mu?"

Hawat artık öfkesine hakim olamıyordu. Nefesinin hızlanması, burun deliklerinin kabarması, dik bakışları bunu ele veriyordu. Jessica Hawat'ın şakağında bir damarın attığını gördü.

"Ben Dük'ün adamıyım," dedi Hawat, sözlerin üstüne basa basa.

"Aramızda hain yok," dedi Jessica. "Tehlike başka bir yerde. Belki lazer silahlarıyla ilgilidir. Belki birkaç lazer silahına saatli ateşleme mekanizmaları monte edip ev kalkanlarına yönelecek şekilde gizlice etrafa yerleştirmeye kalkacaklar. Veya belki de..."

"İyi ama bunun bir atomik patlamasına yol açmayacağını kim bilebilir?" diye sordu Hawat. "Hayır Leydim. *Bu kadar* yasa dışı bir şey yapma riskine giremezler. Radyasyon yayıldı mı kalır. O kanıtı yok etmeleri güç olur. Hayır. Kanunların *hemen hepsine* uyacaklar. Bence saldırı mutlaka bir casustan gelecek."

"Hakikaten tam Dük'ün adamısın," dedi Jessica alayla. "Onu kurtarmaya çalışırken yok etmek hoşuna mı gider?"

Hawat derin bir soluk aldı. "Suçsuzsanız size en içten özürlerimi sunuyorum," dedi.

"Seni ele alalım Thufir. İnsanlar için en uygun yaşam tarzı, herkesin belirli bir konumu olması ve nereye ait olduğunu bilmesidir. O yeri yok eden, o insanı da yok eder. Sen ve ben Thufir, Dük'ü seven insanlar içinde birbirini yok etmeye en müsait olanlarız. Geceleri Dük'ün kulağına seninle ilgili şüphe uyandırıcı sözler fısıldayamaz mıyım sanıyorsun? Bana inanmaya en meyilli olduğu anlarda bunu yapamaz mıyım Thufir? Daha açık nasıl konuşabilirim?"

"Beni tehdit mi ediyorsunuz?" diye homurdandı Hawat.

"Kesinlikle hayır. Yalnızca birilerinin hayatlarımızın temel düzenine saldırdığını söylemeye çalışıyorum. Zekice, şeytani bir plan bu. Bu saldırıyı savuşturmak için hayatımızı tamamen düzenli hale getirmemizi öneriyorum. Böylece kancalar takılacak boşluk bulamaz."

"Beni Dük'ün kulağına yersiz şüpheler fısıldamakla mı suçluyorsunuz?"

"Yersiz, evet."

“Buna karşılık siz de mi benzer şeyler fısıldayacaksınız?”

“Fısıltılar *senin* hayatının bir parçası Thufir, benim değil.”

“Öyleyse neden işimi iyi yapamadığımı söylüyorsunuz?”

Jessica iç geçirdi. “Thufir, bu meseleye ne kadar duygusal yaklaştığını görmeni istiyorum. İnsan *özünde* mantıksız bir hayvandır. Her şeye mantıklı yaklaşman *normal* değil. Ama işimize yaradığın için buna göz yumduk. Sen sırf mantıksın – bir mentatsın. Ama sorunların çözümü dış dünyadadır. Onları her açıdan incelemelisin.”

“Bana işimi mi öğretiyorsunuz?” diye sordu Hawat. Sesindeki horgörüğü gizlemeye zahmet etmemiştir.

“Dış dünyadaki her şeyi görebilir ve mantığını kullanarak inceleyebilirsin,” dedi Jessica. “Ama biz insanlar kişisel sorunlarla karşılaştığımızda, onları mantıklı olarak incelemekte zorlanırsınız. Asıl sorunu görmezden gelip suçu başka şeylerde ararsınız. İçimizi asıl kemiren şey gözlerimizi kaparsınız.”

“Bir mentat olarak özgüvenimi sarsmaya çalışıyorsunuz,” diye sordu Hawat. “Adamlarımdan birini cephaneliğimizdeki silahlardan birini böyle sabote etmeye çalışırken yakalasam, gözümü kırpmadan öldürürdüm.”

“İyi bir mentat yaptığı hesaplamalarda hata payını her zaman gözetir,” dedi Jessica.

“Tersini söylemedim ki!”

“O halde ikimizin de gördüğü hastalık belirtilerini mantığınla değerlendir: Adamlarımız sarhoş oluyor, kayga çıkarıyor, dedikodu yapıyor ve Arrakis hakkında tuhaf söylentiler yayıyorlar. En basit–”

“Avarelikten, o kadar,” dedi Hawat. “Basit bir meseleyi gizemli kılarak dikkatimi dağıtmaya çalışmayın.”

Jessica ona bakarken Dük’ün adamlarının kışlada nasıl dertli konuştuklarını düşündü. Kışla gerilim yüklüydü. Sanki yanık tel kokuyordu. *Lonca öncesine dair efsanelerdeki adamlara benzemeye başladılar*, diye düşündü. *Kayıp yıldız arayıcısı Ampoliros’un adamları gibiler. Silahlarından bıkmışlar. Hep arayıştalar, hep hazırılar ve hep hazırlıksızlar.*

“Niye Dük’e hizmet ederken yeteneklerimin tümünden faydalanmadın?” diye sordu. “Yoksa sana *rakip* çıkmamdan mı korkuyorsun?”

Hawat öfkeyle baktı. Yaşlı gözleri çakmak çakmaktı. “Siz Bene

Gesseritlere nasıl eğitim verildiğini biliyorum. Siz..." Sustu. Kaşlarını çattı.

"Devam et, söyle," dedi Jessica. "Biz *cadı*yı, değil mi?"

"Size verdikleri *asıl* eğitim hakkında bir şeyler biliyorum," dedi Hawat. "Paul'deki etkilerini görüyorum. Okullarınızın yalnızca halka hizmet etmek için var olduklarını söylüyorsunuz, ama buna kanmıyorum."

Onu yeterince sarstım galiba, artık neredeyse kıvama geldi, diye düşündü Jessica.

"Konsey toplantılarında beni saygıyla dinliyorsun," dedi, "ama pek fikir danışmıyorsun. Neden?"

"Bene Gesserit olduğunuz için size güvenmiyorum," dedi Hawat. "İnsanların içini okuyabildiğinizi sanıyorsunuz, insanlara istediğinizi yaptırabileceğinizi sanıyorsunuz—"

"Zavallı budala!" dedi Jessica öfkeyle.

Hawat kaşlarını çattı. Sandalyesine iyice gömüldü.

"Okullarımıza dair duyduğun söylentilerin gerçeğe ilgisi yok," dedi Jessica. "Gerçek çok daha derin. Dük'ü öldürmek isteseydim, veya seni ya da çevremdeki herhangi birini, beni durduramazdın."

Niye övünüyorsunuz ki? diye düşündü. *Bana övünmemeyi öğrettiler. Onu bu şekilde sarsamam.*

Hawat elini tüniğinin altına soktu. Orada küçük bir zehirli iğne fırlatıcı vardı. *Kalkanı yok,* diye düşündü Hawat. *Yalnızca böbürleniyor mu, yoksa...? Ama ya yanılıyorsam? O zaman felaket olur.*

Jessica elini cebine götürdüğünü fark etmişti. "Umarım birbirimize karşı asla şiddet kullanmak zorunda kalmayız," dedi.

"Umarım," diye katıldı Hawat.

"Bu arada içimizdeki hastalık yayılıyor," dedi Jessica. "Sana tekrar sormalıyım: Harkonnenlerin bizi birbirimize düşürmek için bu şüpheli uyandırmış olması daha akla yakın değil mi?"

"Anlaşılan tekrar çıkmaza girdik," dedi Hawat.

Jessica iç geçirdi. *Neredeyse hazır,* diye düşündü.

"Dük ve ben, halkımızın ana babasıyız. Konumumuz gereği—"

"Dük sizinle evlenmedi," dedi Hawat.

Jessica içinde kabaran öfkeyi bastırdı. *İyi bir karşı saldırıydı*, diye düşündü.

“Ama başka biriyle de evlenmeyecek,” dedi. “Ben yaşadığım sürece asla. Bu yüzden, söylediğim gibi, halkımızın ana babasıyız. Har-konnenler işlerimizi, hayatımızın doğal akışını bozmak istiyorlar. Sence bunun için kimi hedef almaları en mantıklı olur?”

Hawat Jessica’nın lafı nereye getirdiğini anladı. Kaşlarını iyice çattı.

“Dük’ü olabilir mi?” diye sordu Jessica. “Çekici bir hedef. Ama Paul’dan sonra en iyi korunan kişi. Ben mi? Beni hedef almayı da isterler mutlaka, ama Bene Gesseritleri avlamanın güç olduğunu biliyorlardır mutlaka. Ayrıca konumu gereği çok daha iyi bir başka hedef var. Şüphelenmeyi nefes alıp vermek gibi doğal bir şey olarak gören biri. Tüm hayatını imalar ve sırlar üstüne kurmuş biri.” Jessica sağ eliyle onu gösterdi. “Sen!”

Hawat sandalyesinden fırlamaya davrandı.

“Gidebilirsin demedim Thufir!” diye bağırdı Jessica.

Yaşlı Hawat bilinçsizce geri oturdu. Kasları ona bir anda ihanet etmişti.

Jessica neşesizce gülümsedi. “Artık bizi *nasıl* eğittikleri konusunda bir şeyler biliyorsun.”

Hawat yutkunmaya çalıştı. Boğazı kupkuru kesilmişti. Jessica’nın katı ses tonu onu gafil avlamıştı. Öyle bir ton ve tavırla emretmişti ki, ona karşı koyamamıştı. Daha ne olduğunu anlamadan, bedeni Jessica’ya itaat etmişti. Bunu hiçbir şey engelleyemezdi. Ne mantık, ne hiddet ... hiçbir şey. Böyle bir şeyi yapabilmek için karşıdaki kişi hakkında derin bilgi sahibi olmak şarttı. Hawat böylesine derin bir kontrolün mümkün olabileceğini hayal bile etmemişti.

“Sana birbirimizi anlamalıyız demiştim,” dedi Jessica. “Aslında kastettiğim *senin beni* anlamandı. Ben seni zaten anlıyorum. Bu yüzden Düküne sadık olduğunu bildiğimi ve sana güvendiğimi söylüyorum.”

Hawat Jessica’ya bakakaldı. Diliyle dudaklarını ıslattı.

“Bir kukla isteseydim, Dük benimle evlenirdi,” dedi Jessica. “Hatta bunu kendi iradesiyle yaptığını bile sanabilirdi.”

Hawat başını indirdi. Gözlerini kaldırıp seyrek kirpiklerinin arasından baktı. Muhafızları çağırmasını engelleyen tek şey, kadının yarattığı o katı kontrol etkisiydi. Kontrol ... ayrıca karşısındaki kadının buna izin vermeyeceğinden de şüpheleniyordu. Kendisini nasıl zaptettiğini düşündüğünde ürperdi. Tereddüte düştüğü o anda, Jessica istese bir silah çekip onu öldürebilirdi!

Her insanda bu zayıf nokta var mı? diye merak etti. *Hepimiz düşünmeye fırsat kalmadan itaat etmeye zorlanabilir miyiz?* Bu fikir onu derinden sarstı. *Böyle bir gücü olan insanı kim durdurabilir?*

“Bene Gesserit eldiveninin içindeki yumruğu gördün,” dedi Jessica. “Bunu gören pek az kişi sağ kalabilmiştir. Üstelik bu yaptığım bizim için çok basit bir şeydi. Tüm silahlarımı görmedin. Bunu bir düşün.”

“Niye gidip Dük’ün düşmanlarını öldürmüyorsunuz?” diye sordu Hawat.

“Kimi öldüreyim?” diye sordu Jessica. “Dükümüzü aciz bir insan haline mi getireyim istiyorsun? Hayatı boyunca sırtını bana mı dayasın?”

“Ama böyle güçleriniz varken...”

“Güç iki kenarı da keskin bir kılıçtır Thufir,” dedi Jessica. “Benim gibi biri için bir insanı koşullandırıp düşmanın can alıcı noktalarına göndermek işten bile değil, diye düşünüyorsun. Haklısın Thufir. Senin can alıcı noktalarına bile gönderebilirim. Ama elime ne geçer? Biz Bene Gesseritler bunu sık sık yapsaydık, tüm Bene Gesseritleri zan altında bırakmaz mıydık? Bunu istemiyoruz Thufir. Kendi kendimizi yok etmek istemiyoruz.” Başını salladı. “Biz hakikaten yalnızca hizmet etmek için yaşıyoruz.”

“Sorularınıza cevap veremem,” dedi Hawat. “Bunu biliyorsunuz.”

“Burada olanlardan kimseye bahsetmeyeceksin,” dedi Jessica. “Seni tanıyorum Thufir.”

“Leydim...” Yaşlı adam yine yutkunmaya çalıştı. Boğazı kupkuruydu.

Evet, büyük güçleri var, diye düşündü. Ama bu onu Harkonnenler için daha cazip kılmaz mı?

“Dük’ün dostları da onu düşmanları kadar çabuk öldürebilir,” dedi Jessica. “Artık bana karşı beslediğin şüphenin kaynağına ineceği-

ne ve onu yok edeceğine inanıyorum.”

“Eğer gerçekten yersizse,” dedi Hawat.

“Eğer ha?” dedi Jessica öfkeyle.

“Eğer,” dedi Hawat.

“İnatçısın,” dedi Jessica.

“İhtiyatlıyım,” dedi Hawat. “Hata payını da gözetiyorum.”

“Öyleyse sana bir sorum daha olacak: Diyelim ki bir insanın karışında eli kolu bağlı ve çaresiz halde duruyorsun. Diğeri elindeki bıçağı boğazına dayamış. Ama diyelim ki seni öldürmüyor. İplerini kesiyor ve elindeki bıçağı sana veriyor. Ne yaparsın?”

Koltuğundan kalkıp Hawat’a sırtını döndü. “Şimdi gidebilirsin Thufir.”

Yaşlı mentat ayağa kalktı. Duraksadı. Eli tüniğinin altındaki ölümcül silaha uzandı. Boğa dövüşü arenasını, Dük’ün babasını (kurları olsa da cesur adamdı) ve çok eskiden yapılan bir *corridayı* hatırlamıştı. O azgın kara hayvan başını eğmiş, hareketsiz ve şaşkın halde duruyordu. Eski Dük hayvanın boynuzlarına sırtını dönmüş, pelerinini bir kolunun üstüne atmıştı. Seyirciler onu alkışlıyordu.

Ben boğayım, o da matador, diye düşündü Hawat. Elini silahtan çekti. Ter içinde kalmış avcuna baktı.

Gerçek ne olursa olsun, bu anı asla unutmayacağını ve Leydi Jessica’ya karşı şimdi beslediği derin saygıyı asla yitirmeyeceğini biliyordu.

Usluca dönüp odadan çıktı.

Penceredeki yansımadan odayı izlemekte olan Jessica dönüp kapalı kapıya baktı.

“Artık işler doğru dürüst yapılacak,” diye fısıldadı.

*Düşlerle boğuşur musun?
Gölgelerle yarışır mısın?
Uyurgezer gibi mi gezersin?
Zaman geçip gitti.
Hayatın çalındı.
Boş işlerle uğraştın.
Aptallığının kurbanı oldun.*

— PRENSES İRULAN

Cenaze Ovası'nda Jamis'e yakılan ağıt;
Müeddib'in Şarkıları

Leto evinin girişinde, süspansör lambasının ışığı altında durup e-
lindeki notu okudu. Şafağa daha birkaç saat vardı. Karargâhtan dön-
düğü sırada bir Fremen ulak, notu ön kapıdaki muhafıza vermişti.

Notu okudu: “Gündüz vakti bir duman kolonu, gece vakti bir
ateş sütunu.”

İmzasızdı.

Ne demek bu? diye merak etti.

Ulak karşılık beklemeden ve sorguya çekilemeden hemen gitmiş-
ti. Bir gölge gibi karanlığa karışmıştı.

Leto kâğıt parçasını tüniğinin ceplerinden birine soktu. Notu da-
ha sonra Hawat’a gösterecekti. Alnına düşmüş bir lüleyi geriye attı,
derin bir nefes aldı. Enerji haplarının etkisi geçmeye başlıyordu. O
akşam yemeğinden sonra geçen iki gün çok yorucu olmuştu. Ayrıca
uyumayalı iki günden fazla oluyordu.

Askeri sorunlar yetmezmiş gibi, bir de Hawat’la Jessica üzerine

huzursuz edici bir konuşma yapmıştı. Hawat Jessica ile yaptığı görüşmeyi anlatmıştı.

Jessica'yı uyandırksam mı? diye düşündü. Artık ondan sır saklamama gerek yok. Yoksa var mı?

Kahrolası Duncan Idaho!

Başını salladı. *Hayır hayır, Duncan'ın suçu yok. Kabahat bende. Olup bitenleri Jessica'ya en başında anlatmalıydım. Daha fazla sorun çıkmadan şimdi yapсам iyi olur.*

Bu kararı verince kendini daha iyi hissetti. Hemen kapıdan geçerek Büyük Salon'a girdi ve oradan koridorlara dalarak aile kanadına doğru yürümeye başladı.

Koridorlardan birinin hizmetçiler bölgesine doğru ayrıldığı yerde durdu. Hizmetçi koridorundan miyavlamayı andıran tuhaf bir ses gelmişti. Leto sol elini kalkan kemerinin düğmesine götürürken sağ eliyle kincalını çıkardı. Bıçağı tutmak kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. O tuhaf ses tüylerini ürpertmişti.

Dük usulca hizmetçi koridoruna girip ilerlemeye başladı. Işığın yetersizliğine küftetti. Buraya en küçük boy süspansörler, sekizer metre arayla konulmuş ve neredeyse tamamen kısılmıştı. Yayıkları ışık taş duvarların karanlığı tarafından emiliyordu.

İlerideki loşlukta donuk bir leke belirdi.

Leto duraksadı. Az daha kalkanı çalıştıracaktı. Ama bunu yapmak hareketlerini ve duyuşunu kısıtlayacağından vazgeçti. Ayrıca ele geçirdikleri lazer silahları onda bazı şüpheler uyandırmıştı.

O gri lekeye doğru usulca yürüdü. Yaklaşınca, bunun bir insan olduğunu fark etti. Taş döşemede yüzükoyun yatıyordu. Leto bıçağını öne uzatarak ayağıyla yerdeki adamı ters çevirdi ve loşlukta yüzünü görmek için eğildi. Kaçakçı Tuek'ti. Göğsü kanlıydı. Boş boş bakan cansız gözleri karanlıktı. Leto kana dokundu, ılıktı.

Bu adam nasıl burada öldü? diye sordu kendine. Kim öldürdü?

Miyavlama sesi burada daha yüksekti. Yan geçidin ilerisinden, evin ana kalkan jeneratörünün kurulduğu yerden geliyordu.

Parmağını kuşağının düğmesinden çekmeden, kincalını önde tutarak cesedin yanından geçti, usulca koridorda ilerlemeye başladı. Köşeye vardı, yavaşça başını uzatıp kalkan jeneratörü odasına baktı.

Birkaç adım ötede yerde bir başka donuk leke yatıyordu. Leto sesin kaynağının bu olduğunu fark etti. Yerdeki kişi ona doğru ağır ağır, acıyla sürünürken inliyor, bir şeyler mırıldanıyordu.

Leto paniğini kontrol altına alarak koşup sürünen kişinin yanına çömeldi. Fremen kâhya Mapes'ti bu. Saçı yüzüne düşmüş, giysisi yırtılmıştı. Sırtının alt kısmında donuk, kara bir leke vardı. Mapes'in omzuna dokununca, dirseklerinin üstünde doğrularak başını kaldırıp ona baktı. Gözleri kararmış, boş boş bakıyordu.

"Siz," diye inledi. "Öldürdü ... muhafızı ... çağırdı ... Tuek'i ... bulun ... Leydim ... siz ... siz ... burada ... hayır..." Birden yere yığıldı. Başı tok bir sesle taş zemine çarptı.

Leto şakaklarına dokunarak nabzına baktı. Atmıyordu. Sırtındaki lekeye baktı. Bıçaklanmıştı. Kim yapmıştı? Aklından peş peşe düşünceler geçiyordu. Birinin bir muhafızı öldürdüğünü mü söylemek istemişti? Ya Tuek? Jessica Tuek'i mi çağırtmıştı? Neden?

Doğrulurken altıncı hissi onu uyardı. Elini kalkan düğmesine götürdü. Çok geçti. Sol koluna bir uyuşukluk yayıldı. Kolunda acı hissetti. Dirseğine bir dart saplanmış olduğunu gördü. Felcin kolundan yukarıya doğru yayıldığını hissetti. Müthiş bir çaba harcayarak başını kaldırıp koridora bakmayı başardı.

Jeneratör odasının açık kapısında Yueh duruyor; kapının üstündeki süspansör lambasının yaydığı parlak, sarı ışık yüzünü aydınlatıyordu. Arkasındaki oda sessizdi. Jeneratörlerin sesi gelmiyordu.

Yueh! diye düşündü. *Evin jeneratörlerini sabote etmiş! Savunması-zız!*

Yueh ona doğru yürümeye başlarken, elindeki dart tabancasını cebine koydu.

Leto konuşabileceğini fark etti: "Yueh!" diye inledi. "Sen ha! Nasıl?" Sonra felç bacaklarına da yayılınca, sırtını taş duvara yaslayıp yere yığıldı.

Yueh eğilip Leto'nun alnına dokunurken yüzü kederliydi. Dük dokunuşu hissedebiliyordu, ama çok az.

"Darttaki zehir seçicidir," dedi Yueh. "Konuşabilirsiniz, ama tavsiye etmem." Dönüp koridora baktıktan sonra tekrar Leto'nun üstüne eğildi ve dartı çıkarıp attı. Dük taş zemine düşen dartın tıkırtısını

belli belirsiz duydu.

Yueh olamaz, diye düşündü Dük. O şartlanmıştı.

“Nasıl?” diye fısıldadı Leto.

“Üzgünüm sevgili Dük, ama şu anda çok daha acil meseleler var.” Alnındaki elmas dövmesine dokundu. “Bunu ben de çok tuhaf buluyorum – bir insanı öldürmek istememi. Ama bunu gerçekten istiyorum. Evet, bunun için her şeyi göze aldım.”

Dük’e baktı. “Hayır sevgili Düküm, sizi değil. Baron Harkonnen’i. Baron’u öldürmek istiyorum.”

“Bar ...on Hâr ...”

“Lütfen konuşmayın, zavallı Düküm. Fazla zamanınız yok. Nar-cal’daki olaylardan sonra ağzınıza taktığım o takma diş var ya – onu değiştirmeliyim. Bir dakika sonra sizi bayıltıp o dişi değiştireceğim.” Elini açıp avcundaki bir şeye baktı. “Tıpatıp aynısı. İçi mükemmel, tam sinir şeklinde. Sıradan buluculardan, hatta hızlı taramalardan bile fark edilmeden geçer. Ama üstüne sertçe bastırırsanız, tepesi kırılır. O zaman hızlı nefes verirsiniz, etrafa zehirli gaz yayılır – son derece ölümcül.”

Leto gözlerini dikip Yueh’e baktı. Adamın gözlerindeki delice ifadeyi, alnından ve çenesinden süzülen terleri gördü.

“Siz çoktan ölmeye mahkûmdunuz, zavallı Düküm,” dedi Yueh. “Ama ölmeden önce Baron’a yaklaşacaksınız. İlaçların etkisinde olduğunuz için ona saldıramayacak kadar kendinizden geçmiş olduğunuzu sanacak. Gerçekten de size ilaç verecekler ve elinizi kolunuzu bağlayacaklar. Ama insan tuhaf şekillerde saldıracaktır. Dişi sakın unutmayın. Dişi unutmayın, Dük Leto Atreides. Dişi unutmayın.”

Yaşlı doktor biraz daha eğildi. Sonunda Leto’nun karararı görüş alanında yalnızca onun yüzü ve ter damlayan bıyığı kaldı.

“Diş,” diye mırıldandı Yueh.

“Neden?” diye fısıldadı Leto.

Yueh, Leto’nun yanında bir dizinin üstüne çöktü. “Baron’la şeytani bir anlaşma yaptım. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğine emin olmalıyım. Onu görünce anlayacağım. Baron’a baktığımda, *anlayacağım*. Ama onun yanına gidebilmek için bedelini ödemeliyim. Bedel sizsiniz, zavallı Düküm. Onu görünce anlayaca-

ğım. Zavallı Wanna'm bana pek çok şey öğretti. Bunlardan biri de şu: İnsan büyük stres altındayken gerçeği görür. Gerçeği her zaman göremiyorum, ama Baron'u gördüğüm zaman – o anda *anlayacağım*."

Leto, Yueh'in elindeki dişe bakmaya çalıştı. Kendini bir karabasa gibi hissediyordu; bu yaşadıkları gerçek olamazdı.

Yueh sırtıttığında mor dudakları kıvrıldı. "Baron'a yeterince yaklaşılabilsen, bunu bizzat yapardım. Ama hayır. Beni güvenli bir mesafede tutacak. Ama siz ... ah, siz benim harika silahımsınız! Size yaklaşmak isteyecek. Size biraz böbürlenmek isteyecek."

Leto gözlerini Yueh'in çenesinin sol tarafındaki bir kastan alamıyordu. Adam konuştuğu kas seğiriyordu.

Yueh biraz daha eğildi. "Ve siz, benim sevgili Düküm, değerli Düküm, siz bu dişi unutmamalısınız." Dişi baş ve işaret parmakları arasında tuttu. "Bu tek silahınız olacak."

Leto ağzını kımıldattı, ama sesi çıkmadı. "Reddediyorum," dedi sonra.

"Yoo, hayır! Reddedemezsiniz; çünkü bu küçük hizmet karşılığında sizin için bir şey yapacağım. Oğlunuzu ve kadınıınızı kurtaracağım. Bunu benden başkası yapamaz. Onları Harkonnenlerin ulaşamayacağı bir yere götürebilirim."

"Nasıl ... kurtaracaksın ... onları?" diye fısıldadı Leto.

"Onları ölmüş gibi göstereceğim. Harkonnen adını duyunca birçok çeken insanların arasına götüreceğim. O insanlar Harkonnenlerden öyle nefret ederler ki, bir Harkonnen'in oturduğu sandalyeyi yakar, bir Harkonnenin yürüdüğü yere tuz serperler." Leto'nun çenesine hafifçe dokundu. "Çenenizde bir şey hissediyor musunuz?"

Dük yanıt veremediğini fark etti. Parmağının çekıştırildiğini hissederek gibi oldu. Sonra Yueh'in elinde dukalık mühür yüzüğünü tuttuğunu gördü.

"Paul için," dedi. "Şimdi bayılacaksınız. Elveda, benim zavallı Düküm. Tekrar karşılaştığımızda konuşacak vaktimiz olmayacak."

Leto'nun çenesinden yukarı, yanaklarına bir serinlik yayıldı. Loş koridor giderek küçüldü. Ortasında Yueh'in mor dudakları vardı.

"Dişi hatırlayın!" diye fısıldadı Yueh. "Dişi!"

Hoşnutsuzluk bilimi diye bir şey olmalıydı. İnsanlar psikik kaslarını geliştirmek için zor zamanlara ve sıkıntılara ihtiyaç duyar.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Toplu Özdeyişleri

Jessica karanlıkta uyandı. Ortalık sessizdi, ama içinde kötü bir his vardı. Zihni ve bedeni anlam veremediği bir şekilde uyuştu. Sinirlerine korku dalgaları yayıldı. Doğrulup ışığı açmayı düşündü, ama bir şey bu kararından vazgeçmesine sebep oldu. Ağzında ... bir tuhaflik vardı.

Güm - güm - güm - güm!

Karanlıktan gelen sesin yönü belirsizdi; bir yerlerden geliyordu. Teninde karıncalanmalar hissetti.

Bedenini hissettikçe el ve ayak bileklerinin bağlı, ağzının tıkalı olduğunu fark etmeye başladı. Yan yatıyordu. Elleri arkadan bağlanmıştı. İpleri koparmaya çalışınca, krimskell sicimi olduklarını anladı. Ne kadar çekiştirirse, o kadar sıkılaşırlardı.

Birden her şeyi anımsadı.

Yatak odasının karanlığında bir şey hareket etmiş, yüzüne ıslak ve pis kokulu bir şey çarpmış, ağzını doldurmuştu. Eller vücudunu tutmuştu. Tek bir soluk alabilmiş, ıslaklığın içindeki uyuşturucuyu hissetmişti. Sonra bilincini yitirerek, kara bir dehşet çukuruna düşmüştü.

Sonunda oldu işte, diye düşündü. Bene Gesseritleri yenmek ne kolaymış. Hıyanet yetti. Hawat haklıymış.

Kendini ipleri çekiştirmemeye zorladı.

Burası yatak odam değil, diye düşündü. Beni başka bir yere götürmüşler.

Giderek kendini kontrol altına alıp içsel dinginliğe ulaştı.

Kendi terinin kokusunu almaya başlamıştı. Terinde korkudan salgıladığı kimyevi maddelerin kokusu vardı.

Paul nerede? diye sordu kendine. *Oğlum – oğluma ne yaptılar?*

Sakin ol.

Kadim yöntemleri kullanarak kendini sakinleşmeye zorladı.

Ama dehşeti fazla uzağa kovamadı. Hemen yanıbaşındaydı.

Leto? Neredesin Leto?

Karanlığın giderek hafiflediğini fark etti. Önce gölgeler belirdi. Sonra boyutları fark etmeye başladı. Beyazlık gördü. Kapının altında bir çizgi vardı.

Yerdeyim.

İnsanlar yürüyordu. Adımlarını yerden hissedebiliyordu.

Jessica içindeki dehşetle tekrar mücadele etti. *Sakin, tetikte ve hazırlıklı olmalıyım. Yalnızca tek bir fırsatım olabilir.* Yine kendini içsel dinginliğe ulaşmaya zorladı.

Kalp atışları düzenileşti. *Bir saattir baygınlığım herhalde.* Gözlerini kapadı, dikkatini yaklaşan ayak seslerinde odakladı.

Dört kişi.

Bunu adımlarındaki farklılıklardan anlamıştı.

Baygın rolü yapmalıyım. Soğuk zeminde gevşeyerek vücudunun rol yapmaya hazır olup olmadığını sınıadı. Bir kapının açıldığını duydu, gözkapaklarının ardından gelen ışığı algıladı.

Ayak sesleri yaklaştı. Biri tam tepesinde durdu.

“Uyanıksın,” diye gürledi kalın bir ses. *“Rol yapma.”*

Jessica gözlerini açtı.

Tepesinde duran kişi Baron Vladimir Harkonnen'di. Jessica Paul'un yatak odasına dönüştürülen mahzen odasında bulunduğunu gördü. Paul'un yatağı yanda duruyordu – boştu. Muhafızlar süspansör lambaları getirip açık kapının iki yanına yerleştirmişti. Koridordan gelen ışık gözlerini acıtıyordu.

Başını kaldırıp Baron'a baktı. Baron'un üstünde portatif süspan-sörler yüzünden şişmiş sarı bir pelerin vardı. Tombul, çocuksu yakanakları, örümcek karası gözlerinin altındaki iki tümsek gibiydi.°

"İlacın etki süresi belliydi," diye gürledi Baron. "Ne zaman kendine geleceğini dakikası dakikasına biliyorduk."

Bu nasıl olabilir? diye merak etti Jessica. *Bunun için kilomu, metabolizmamı bilmeleri gerekirdi ... Yueh!*

"Ne yazık ki ağzın tıkalı kalmalı," dedi Baron. "Yoksa çok ilginç bir sohbet yapabilirdik."

Hain Yueh olmalı, diye düşündü Jessica. *Ama nasıl olabilir?*

Baron dönüp kapıya baktı. "Gelsene Piter."

Jessica kapıdan girip Baron'un yanına gelen adamı ilk kez görüyordu, ama ismi tanıdıktı: *Mentat Suikastçı Piter de Vries*. Adamın yüzünü inceledi; atmaca yüzüne benziyordu, koyu mavi gözleri Arrakis yerlisi olduğu izlenimini uyandırıyor, ama hareketleri ve duruşu bunu yalanlıyordu. Ayrıca vücudu fazla suluydu. Uzun boylu, ama zayıftı. Kadınsı bir edası vardı.

"Ne yazık ki sohbet edemeyeceğiz, sevgili Leydi Jessica," dedi Baron. "Ama yeteneklerinizin farkındayım." Mentata baktı. "Değil mi Piter?"

"Evet Baron," dedi adam.

Sesi tenordu. Jessica'nın belinden yukarı bir ürperti yayıldı. İlk kez böyle soğuk bir ses duyuyordu. Bene Gesserit eğitimi almış biri için bu sesin anlamı açıkça belliydi: *Katil!*

"Sana bir sürprizim var Piter," dedi Baron. "Leydi Jessica, Piter buraya armağanını almak için geldiğini sanıyor – yani sizi. Ama ona bir şeyi göstermek istiyorum: Aslında sizi istemediğini."

"Benimle oyun mu oynuyorsun Baron?" diye sordu Piter. Gülümsemi.

Bu gülümsemeyi gören Jessica, Baron'un kendini bu Piter denen adamdan korumak için geri çekilmemesine şaşırdı. Ama sonra Baron'un bu gülümsemenin anlamını çözemeyeceğini akıl etti. Baron Bene Gesserit eğitimi almamıştı.

"Piter pek çok açıdan oldukça saftır," dedi Baron. "Sizin ne kadar tehlikeli bir yaratık olduğunuzu kabul etmek istemiyor Leydi Jessica.

Ona bunu seve seve kanıtlardım, ama aptalca bir riske girmek istemem.” Baron Piter’a gülümsedi. Piter’ın yüzü bir maskeye dönüşmüştü. Bekliyordu. “Piter’ın ne istediğini biliyorum. Piter güç istiyor.”

“Onu bana vereceğine söz vermiştin,” dedi Piter. Tenor sesindeki soğukluk biraz kaybolmuştu.

Jessica adamın sesindeki imayı fark etmişti. İçten içe ürperdi. *Baron bir mentatı böyle bir hayvana çevirmeyi nasıl başarmış?*

“Sana iki seçenek sunuyorum Piter,” dedi Baron.

“Neymiş?”

Baron tombul parmaklarını şıklattı. “Ya bu kadını alıp İmparatorluğu terk edip sürgüne gidersin ya da Arrakis’teki Atreides Dukalığını alıp benim adıma istediğin gibi yönetirsin.”

Jessica örümcek gözlü Baron’un Piter’ı incelemesini izledi.

“Buranın Dükü olabilirsin,” dedi Baron, “dük ünvanını almadan.”

Leto’m öldü mü yoksa? diye sordu Jessica kendi kendine. İçinde bir yerlerde sessiz bir ağdın başladığını işitti.

Baron gözünü mentattan ayırıyordu. “Kendini anla Piter. Jessica’yı istiyorsun, çünkü o bir Dükün kadını, onun gücünün bir sembolü. Güzel, faydalı, rolünü mükemmel oynamak için yetiştirilmiş bir kadın. Ama diğer tarafta koca bir dukalık var Piter! O bir sembol değil; gerçek. O dukaliğe sahip olursan, bir sürü kadın elde edersin ... ve daha başka pek çok şey.”

“Piter’la alay etmiyorsun değil mi?”

Baron Piter’a doğru dönerken, üstündeki süspansörlerin hafifletici etkisi ona dans ediyormuş görüntüsü verdi. “Alay etmek mi? Ben mi? Hatırlasana, *ben de* çocuktan vazgeçiyorum. Hainin çocuğun aldığı eğitim hakkında söylediklerini duydun. Anası da oğlu da aynı. İkisi de çok tehlikeli.” Baron gülümsedi. “Şimdi gitmeliyim. Bu an için hazır tuttuğum muhafızı çağırtacağım. Duvar gibi sağırdır. Sana sürgün yolculuğunun ilk ayağında eşlik edecek. Kadının seni ele geçirdiğini görürse müdahale edecek. Arrakis’ten çıkana dek onu çözmene izin vermeyecek. Eğer kalmayı seçersen ... ona verdiğim başka emirleri uygulayacak.”

"Gitmene gerek yok," dedi Piter. "Seçimimi yaptım."

"Hah hah!" diye hafifçe güldü Baron. "Böyle çabuk karar verdiği-ne göre, neyi seçtiğin belli."

"Dukalığı seçiyorum," dedi Piter.

Jessica düşündü: *Bu Piter denen adam Baron'un yalan söylediğini anlamıyor mu? Ama ... nasıl anlarsın ki? O bir sapkın mentat.*

Baron aşağıya, Jessica'ya baktı. "Piter'ı bu kadar iyi tanımam şaşırtıcı değil mi? Dövüş ustamla bahse girmiştim. Piter'ın dukalığı seçeceğini biliyordum. Hah! Evet, artık gidiyorum. Bu daha iyi oldu. Çok daha iyi oldu. Leydi Jessica, size karşı kinim olmadığını anlıyorsunuz, değil mi? Ama zorunluluklar söz konusu. Böylesi çok daha iyi. Evet. Ayrıca öldürülmenizi bizzat emretmedim. Böylece başınıza ne geldiğini sorduklarında gerçeği rahatça söyleyebileceğim."

"Ben mi yapayım yanı?" diye sordu Piter.

"Çağırttığım muhafız senden emir alacak," dedi Baron. "Ne yapacağını sen karar ver." Piter'a uzun uzun baktı. "Evet. Ellerimin kanlanmasını istemiyorum. Kararı sen vereceksin. Evet. Ben karışmıyorum. Ne yapacaksan, ben gittikten sonra yap. Evet. Şey ... ah, evet. Evet. Güzel."

Bir Gerçeğiöyleten tarafından sorgulanmaktan korkuyor, diye düşündü Jessica. Kim? Ahhh, Rahibe Ana Gaius Helen tabii! Onun tarafından sorgulanmak zorunda kalacağını biliyorsa, demek İmparator da bu işin içinde. Ahhhh, zavallı Leto'm benim.

Baron Jessica'ya son kez baktıktan sonra dönüp kapıdan çıktı. Jessica onu gözleriyle izlerken *Rahibe Ana uyarısında haklıymış, diye düşündü. Fazla güçlü bir düşman.*

İçeri iki Harkonnen askeri girdi; peşlerindeki üçüncü bir asker, yüzü yaralıydı, kapı eşiğinde durup lazer silahını çekti.

Sağır olan, diye düşündü Jessica, o yaralı yüzü incelerken. Baron Ses'i başka herkesin üstünde kullanabileceğimi biliyor.

Yaralı yüzü adam Piter'a baktı. "Çocuk dışarıda bir sedyede yatıyor. Emirleriniz neler?"

Piter Jessica'ya döndü. "Oğlunu bir tehdit unsuru olarak kullanarak seni kendime bağlamayı düşünmüştüm, ama şimdi anlıyorum ki işe yaramazdı. Hislerimin mantığımı köreltmesine izin verdim.

Bir mentat bunu yapmamalı.” İlk giren iki askere baktıktan sonra, yüzünü üçüncüsüne çevirdi, dudaklarını okuyabilsin diye. “Hainin tavsiyesine uyun. Onları çöle götürün. Hainin planı iyi. Solucanlar tüm kanıtları yok eder. Cesetleri asla bulunmamalı.”

“Onları bizzat öldürmek istemiyor musunuz?” diye sordu Yaralıyüz.

Dudak okuyor, diye düşündü Jessica.

“Baron’un yaptığını yapacağım,” dedi Piter. “Onları hainin söylediği yere götürün.”

Jessica Piter’in sesindeki sertliği fark ederek, *o da Gerçeğisöyletenin sorgusundan korkuyor*, diye düşündü.

Piter omuzlarını silktikten sonra dönüp kapıya doğru yürüdü. Orada bir an durdu. Jessica kendisine son kez bakmak için döneceğini sandı. Ama Piter dönüp arkasına bakmadan çıkıp gitti.

“Bu gece yapacaklarımızdan sonra o Gerçeğisöyleten’le yüzleşmek istemem,” dedi Yaralıyüz.

“O yaşlı cadıyla hiç karşılaşmayacaksın, merak etme,” dedi diğer askerlerden biri. Jessica’nın baş ucuna gidip çömeldi. “Neyse, gevezeliği bırakalım. Siz ayaklarından tutun–”

“Niye onları burada öldürmüyoruz?” diye sordu Yaralıyüz.

“Ortalık kanlanır,” dedi birinci asker. “Onları boğmak istersen o başka. Ama ben temiz iş severim. Hainin söylediği gibi onları çöle bırakıp bir iki de yara açtık mı, gerisi solucanlara kalır. Kanıt filan da kalmaz.”

“Evet ... galiba haklısın,” dedi Yaralıyüz.

Jessica dinliyor, izliyor ve çözümlüyor; ama ağzı tıkalı olduğundan Ses’i kullanamıyordu. Hem Ses sağır asker üzerinde etkili olmazdı.

Yaralıyüz lazer silahını kılıfına soktuktan sonra Jessica’yı ayaklarından tuttu. Onu bir arpa çuvalı gibi kaldırıp kapıdan geçirerek dışarıdaki süspansörlü bir sedyenin üstüne attılar. Sedyede bağlı bir kişi daha vardı. Jessica, onu sedyeye iyice yerleştirmek için çevirdiklerinde, yanındakinin yüzünü gördü – Paul! Elleri ve ayakları bağlıydı, ama ağzı tıkalı değildi. Yüzü Jessica’ninkinden ancak on santim uzaktaydı. Gözleri kapalı, solukları düzenliydi.

Uyuşturulmuş mu? diye merak etti Jessica.

Askerler sedyeyi kaldırırken Paul'ün gözleri hafifçe açıldı. Jessica'ya baktı.

N'olur Ses'i kullanmayı denemesin! diye dua etti Jessica. *Muhafız sağır!*

Paul'ün gözleri kapandı.

Bir süredir dikkat solunumunu uygulamış, zihnini sakinleştirmiş, etrafındaki adamların konuşmalarını dinlemişti. Sağır adam bir sorundu, ama Paul içinde kabaran umutsuzluk hissini bastırdı. Annesinin öğrettiği zihin yatıştırıcı Bene Gesserit duası onu tetikte tutuyor, her fırsatı değerlendirme azmini veriyordu.

Paul gözlerini tekrar hafifçe açıp annesinin yüzünü incelemeye cesaret etti. Görünüşe bakılırsa incinmemişti. Ama ağzı tıkalıydı.

Onu kimin yakaladığını merak etti. Kendisini yakalayan Yueh'ti. Onun verdiği bir hapi yuttuktan sonra, kendini bu sedyede bağlı halde bulmuştu. Belki annesinin başına da aynı şey gelmişti. Sağduyusu ona hainin Yueh olduğunu söylese de, henüz karara varmak istemiyordu. Bir Suk doktorunun hain olması akıl almaz bir şeydi.

Harkonnen askerleri sedyeyi bir kapı eşiğinden geçirip yıldızlı geceye çıkarırken, sedye hafifçe yan döndü. Kapının üstünde bir süspansör lambası yanıyordu. Sonra kum üstünde ilerlemeye başladılar. Askerlerin ayaklarının kumu ezdiği duyuluyordu. Tepeden geçen bir topterin kanadı yıldızları kapadı. Sedye yere bırakıldı.

Paul'ün gözleri hafif ışığa alıştı. Sağır askerin topterin kapısını açtığını ve içeri baktığını gördü. Kontrol panelinden yeşil ışıklar yayılıyordu.

"Bineceğimiz topter bu mu?" diye sordu sağır asker; sonra dudak okumak için döndü.

"Hain bu topterin çöl için ideal olduğunu söyledi," dedi diğer askerlerden biri.

Yaralıyüz başını sallayarak onayladı. "Ama bu çok küçük. Buna ancak onlar ve iki kişi daha sığar."

"Bu yeterli," dedi diğeri, sağırın dudaklarını okuması için ona yaklaşarak. "Şimdiden sonrasını biz hallederiz Kinet."

"Baron onların öldüğüne emin olmamı emretti," dedi Yaralıyüz.

"Kaygılanacak ne var?" diye sordu ikinci asker.

"Kadın bir Bene Gesserit cadısı," dedi sağır olan. "Onların özel güçleri vardır."

"Ahhh..." dedi birinci asker, yumruğunu kulağına götürerek. "Onlardan biri ha? Şimdi anlaşıldı."

Arkasındaki asker homurdandı. "Biraz sonra solucan yemi olacak. Bir Bene Gesserit cadısının bile o solucanları kontrol edebileceğini sanmıyorum. Değil mi Czigo?" Öndeki askeri dirseğiyle dürttü.

"Evet," dedi birinci asker. Sedyenin yanına geri dönüp Jessica'yı omuzlarından tuttu. "Haydi Kinet. Madem öldüklerine emin olmak istiyorsun, gel de şunları taşıyalım."

"Beni davet etmen ne hoş Czigo," dedi Yaralıyüz.

Jessica taşındığını hissetti. Kanadın gölgesinin ve yıldızların döndüğünü gördü. Topterin arka tarafına itildi; el ve ayak bileklerindeki krimskell sicimleri kontrol edildi. Ardından emniyet kemeri bağlandı. Sonra Paul de yanına itildi ve onun da emniyet kemeri bağlandı. Jessica Paul'ün bağlarının sıradan ipler olduğunu fark etti.

Kinet dedikleri yaralı yüzlü sağır öne geçti. Czigo dedikleri adam ise topterin etrafından dolanıp Kinet'in yanına oturdu.

Kinet yanındaki kapıyı kapadıktan sonra kontrol paneline eğildi. Topter kanat çırparak havalanmaya başladı. Sonra güneye yönelerek Kalkan Yamacı'nın üstünde ilerledi. Czigo arkadaşının omzuna vurarak "Niye arkaya dönüp onları gözlemiyorsun?" dedi.

"Yolu biliyor musun?" Kinet Czigo'nun dudaklarına baktı.

"Haini birlikte dinledik ya."

Kinet koltuğunu arkaya döndürdü. Jessica Kinet'in elindeki lazer silahında bir yıldızın ışığının yansıdığını gördü. Topterin açık renkli olan iç duvarları ışığı yansıttığı için, gözleri alıştıkça ortalığı seçmeye başladı, ama muhafızın yaralı yüzünü iyi göremiyordu. Emniyet kemerini biraz itince, gevşek olduğunu gördü. Sol tarafı yırtılmış, bir çekişte kopacak haldeydi.

Yoksa biri bu toptere gelip bizim için mi hazırlamış? diye merak etti. Kim? Bağlı ayaklarını yavaşça Paul'ünkilerden uzaklaştırdı.

"Böyle güzel bir kadını öldürmek ne acı. Yazık," dedi Yaralıyüz. Dönüp pilota baktı. "Hiç soylularla yattın mı?"

"Bene Gesseritlerin hepsi soylu değildir," dedi pilot.

"Ama hepsi de öyle görünüyor."

Beni iyi görebiliyor, diye düşündü Jessica. Bağlı ayaklarını kaldırıp koltuğun üstüne koyarken gözlerini Yaralıyüz'den ayırmadı.

"Çok güzel bir kadın," dedi Kinet. Diliyle dudaklarını ıslattı. "Sahiden yazık." Czigo'ya baktı.

"Tahmin ettiğim şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu pilot.

"Kim bilecek ki?" diye sordu muhafız. "Nasıl da ölecekler." Omuzlarını silkti. "Hiç bir soyluyla yatmadım. Böyle fırsat bir daha ele geçmez."

"Anneme elini sürersen..." dedi Paul öfkeyle. Yaralıyüz'e ateş saçan gözlerle baktı.

"Hey!" diye güldü pilot. "Encik havlıyor. Ama ısıramaz."

Paul'un sesi fazla tiz, diye düşündü Jessica. Yine de işe yarayabilir.

Sessizce uçmayı sürdürdüler.

Zavallı budalalar, diye düşündü Jessica, muhafızları inceleyip Baron'un sözlerini anımsarken. Görevlerini başarıyla tamamladıklarını bildirir bildirmez öldürülecekler. Baron şahit istemez.

Topter Kalkan Yamacı'nın güney ucundan geçince, Jessica altlarında ay ışığıyla aydınlanan engin kumların uzandığını gördü.

"Yeterince uzaklaştık herhalde," dedi pilot. "Hain onları Kalkan Yamacı'nın civarındaki herhangi bir yere bırakabileceğimizi söylemişti." Uçağı geniş bir kavisle kumulların üstüne alçalttı.

Jessica Paul'un ritmik soluklar alarak sakinleşme egzersizi yaptığını gördü. Gözlerini açıp kapıyordu. Jessica onu acizce izledi. Henüz Ses'te ustalaşmadı, diye düşündü. Başaramazsa...

Topter usulca çöl yüzeyine indi. Jessica arkaya, kuzeydeki Kalkan Yamacı'na baktığında, orada bir çift kanadın gözden kaybolduğunu görür gibi oldu.

Biri bizi izliyor! diye düşündü. Kim! Baron'un bu ikisini gözlemekle görevlendirdiği adamlar. Onları da gözleyenler vardır mutlaka.

Czigo kanat motorlarını durdurunca ortalığa sessizlik çöktü.

Jessica başını çevirip Yaralıyüz'ün arkasındaki pencereye baktı. Yükselen bir ayın yaydığı hafif ışıktaki, çölden buzul gibi yükselen bir

kayalık gördü. Kenarları çöl fırtınalarıyla oyulmuştu.

Paul boğazını temizledi.

“Şimdi mi Kinet?” dedi pilot.

“Bilmem ki Czigö.”

Czigö döndü: “Ahh, şuna bak.” Elini Jessica’nın eteğine uzattı.

“Ağzını çöz,” diye emretti Paul.

Jessica sözcüklerin havayı kat ettiğini hissetti. Sesin tonu, tınısı mükemmeldi – buyurgan ve çok keskindi. Biraz kalın olsa daha iyi olurdu, ama yine de bu adamı etkilemeye yeterdi.

Czigö ellerini Jessica’nın başının arkasına uzatıp ağzındaki bezin düğümünü çözmeye başladı.

“Yapma!” dedi Kinet.

“Ah, kapa çeneni,” dedi Czigö. “Elleri bağlı nasılsa.” Düğümü çözünce bez Jessica’nın ağzından düştü. Adam Jessica’yı parlayan gözlerle süzdü.

Kinet elini pilotun koluna koydu. “Bak Czigö, buna gerek yok...”

Jessica başını çevirip ağzındaki tıkaçı tükürdü. Alçak ve samimi bir tonla konuştu. “Baylar! Benim için kavga etmeyin lütfen. Buna gerek yok.” Bir yandan da Kinet’e bakarak kırıttı.

İki adamın arasının gerginleştğini gördü. O anda birbirleriyle kavga etme gereğini duymaya başladıklarını biliyordu. Bunun sebebinin Jessica olduğuna inanıyorlardı. Başka bir sebep aramalarına gerek yoktu.

Jessica Kinet’in dudaklarını rahatça okuyabilmesi için başını kaldırıp “Tartışmamalısınız,” dedi. Adamlar gerileyip birbirlerine düşmanca baktılar. “Bir kadın için dövüşmeye değer mi hiç?” diye sordu Jessica.

Bunları söyleyerek ve varlığıyla onları kavgaya teşvik ediyordu.

Paul dudaklarını sıkıca bastırıp kendini konuşmamaya zorladı. Ses’i kullanmak için eline geçen tek fırsatı değerlendirmişti. Artık geri annesine kalmıştı. Annesi ondan çok daha tecrübeliydi.

“Evet,” dedi Yaralıyüz. “Kavga etmeye gerek yok...”

Eliyle pilotun boynuna vurmaya davrandı. Pilot darbeyi savuşturup Kinet’in göğsüne vurdu.

Yaralıyüz inleyerek kapıya yaslanıp yere yığıldı.

"Beni salak mı sandın?" dedi Czigö. "Bu numarayı bilirim." Elini geri çekince, tuttuğı bıçak ortaya çıktı. Bıçak ay ışığında parlıyordu.

"Şimdi sıra encikte," deyip Paul'ün üstüne eğildi.

"Buna gerek yok," diye mırıldandı Jessica.

Czigö duraksadı.

"Seninle isteyerek sevişmem daha güzel olmaz mı?" diye sordu Jessica. "Çocuğa bir şans ver." Üst dudağını kıvrıp alayla gülümsedi. "Çölde fazla şans olamaz zaten. Ama yine de bir şans işte. Ona bu şans ver..." Gülümsedi. "Ödölün büyük olur."

Czigö sağına soluna baktıktan sonra tekrar Jessica'ya döndü. "Bu çölde insanın başına neler geldiğini duymuştum," dedi. "Onu şimdi öldürürsem iyilik etmiş olurum."

"Çok şey mi istiyorum?" dedi Jessica tatlı bir sesle.

"Beni kandırmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı Czigö.

"Oğlumun öldüğünü görmek istemiyorum o kadar," dedi Jessica. "Numara mı yapıyorum sence?"

Czigö gerileyip dirseğiyle kapının kolunu açtı. Paul'ü tutup kol-tuğundan kaldırarak beline dek dışarı itti ve bıçağını havaya kaldırdı. "İplerini çözsem ne yaparsın encik?"

"Hemen dışarı çıkıp o kayalıklara doğru koşmaya başlar," dedi Jessica.

"Doğru mu bu encik?" diye sordu Czigö.

Paul'ün sesindeki hırçınlık tam kıvamındaydı: "Evet."

Czigö bıçağını indirip Paul'ün bacaklarındaki ipleri kesti. Paul adamır-eliyle kendisini aşağıdaki kumlara ittiğini hissetti. Dengesini yitirmemek için kapı çerçevesine yaslanır gibi yapıp birden dönerek sağ bacağıyla bir tekme savurdu.

Sanki yıllardır aldığı eğitim o anda odaklanmıştı. Vücudunun her kası ayağının indirdiğı darbeye katkıda bulundu. Ayak başparmağı Czigö'nun karnının yumuşak kısmına, göğüs kemiğinin hemen altına çarptı ve sonra karaciğerin üstünden yukarı kayarak diyaframa müthiş bir güçle bastırıp adamın kalbinin sağ karıncığını ezdi.

Muhafız gurultulu bir çığlık atarak geriye, koltukların üstüne düş-

tü. Paul ellerini kullanamadığı için geriye, kumların üstüne düştü. Ayaklarının üstüne inerek tek bir hareketle gerisingeri kabinin içine sıçradı. Bıçağı bulup dişleriyle tuttu ve bu sayede annesi iplerinden kurtuldu. Bıçağı alıp Paul'un ellerini çözdü.

"İşini ben de bitirebilirdim. Nasılsa iplerimi çözmek zorunda kalacaktı. Apta bir riske girdin."

"Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim," dedi Paul.

Jessica Paul'un sesindeki sertliği fark etmişti. "Bu kabinin tavanında Yueh'in aile arması var," dedi.

Paul başını kaldırdığında o kıvrık sembolü gördü.

"Çıkıp bu aracı inceleyelim," dedi Jessica. "Pilot kabinin altında bir çanta var. Girerken hissettim."

"Bomba mı?"

"Sanmam. Tuhaf bir şey."

Paul kumların üstüne atladı. Jessica da peşinden geldi. Dönüp koltuğun altındaki tuhaf çantayı aldı. Czigo'nun ayakları yüzünün çok yakınındaydı. Çantayı çıkarırken ıslak olduğunu hissetti. Sonra bunun pilotun kanı olduğunu anladı.

Su israfı, diye düşündü kadın, Arrakisliler gibi düşündüğünü bile-
rek.

Paul etrafa bakınca, çölde yükselen kayalık bayırı gördü; deniz kıyısında bir koya benziyordu. Ardında rüzgârlarla oyulmuş kayalık-
lar vardı. Dönüp annesine baktı. Jessica çantayı topterden çıkarır-
ken, Kalkan Yamacı tarafındaki kumullara bakıyordu. Paul de oraya baktığında, annesinin dikkatini çeken şeyi gördü. Bir başka topter üstlerine geliyordu. Kendi topterlerinin içindeki cesetleri dışarı atıp onu kullanacak zamanları yoktu.

"Koş Paul!" diye bağırdı Jessica. "Harkonnenler!"

Arrakis, bıçağın yolunu öğretir – kusurlu olan şeyi kesip atmayı ve “Artık kusursuz, çünkü burada bitiyor,” demeyi.

— PRENSES İRULAN
Müeddib’in Toplu Özdeyişleri

Harkonnen üniforması giymiş bir adam koridorundan sonunda durup Yueh’e baktı. Mapes’in cesedini, yerde yatan Dük’ü ve yanındaki duran Yueh’i bir bakışta görmüştü. Adamın sağ elinde bir lazer silahı vardı; sert ve zalim birine benziyordu. Yueh aniden ürperdi.

Sardokar, diye düşündü. Başar gibi görünüyor. İmparator’un burada olanları izlesin diye gönderdiği kendi askerlerinden biri muhtemelen. Han-gi üniformayı giyerlerse giysinler, onları tanımak kolay.

“Sen Yueh’sin,” dedi adam. Doktor’un saçındaki Suk Okulu halkasına, alnındaki elmas dövmesine, sonra gözlerine baktı.

“Evet, Yueh’im.”

“Rahatlayabilirsin Yueh. Sen evin kalkanlarını indirince hemen içeri girdik. Burada her şey kontrol altında. O Dük mü?”

“Evet. Bu Dük.”

“Ölü mü?”

“Yalnızca baygın. Onu bağlamamı tavsiye ederim.”

“Diğerlerinin işini bitirdin mi?” Dönüp koridordaki Mapes’in cesedine baktı.

“Ne yazık ki evet,” diye mırıldandı Yueh.

“Ne yazık ki ha!” dedi sardokar horgörüyle. İlerleyip Leto’ya baktı. “Demek meşhur Kızıl Dük bu.”

Haklıymışım, diye düşündü Yueh. Yalnızca İmparator Atreideslere Kızıl Dükler der.

Sardokar eğilerek Leto'nun üniformasındaki kızıl atmaca armasını koparıp aldı. "Küçük bir hatıra," dedi. "Dukalık yüzüğü nerede?"

"Parmağında yok," dedi Yueh.

"Kör değilim!" dedi sardokar öfkeyle.

Yueh kaskatı kesildi, yutkundü. *Beni sıkıştırırlarsa, bir Gerçeğisöy-
leten getirirlerse yüzüğü aldığımı, topteri hazırladığımı öğrenirler, her şey
boşa gider.* "Dük bazen mesaj gönderirken ulağa yüzüğünü verirdi,
mesajın kendisinden geldiğini belirtmek için," dedi.

"Ulaklarına çok güveniyordu herhalde" diye mırıldandı sardokar.

"Onu bağlamayacak mısın?" demeye cesaret etti Yueh.

"Ne kadar baygın kalacak?"

"İki saat kadar. Ona verdiğim dozu kadın ve çocuğunki kadar ti-
tiz hazırlamadım."

Sardokar ayağının ucuyla Dük'ü döndürdü. "Bu herif ayıkken de
korkulacak biri değildi. Kadın ve çocuk ne zaman uyanacak?"

"On dakika sonra."

"O kadar çabuk mu?"

"Baron'un adamlarının hemen geleceğini sanıyordum."

"Öyle. Çık dışarıda bekle Yueh." Yueh'e dik dik baktı. "Hemen!"
Yueh Leto'ya baktı. "Peki ya Dük..."

"Onu güzelce paketleyip teslim edeceğiz." Sardokar tekrar Yueh'in alnındaki elmas dövmesine baktı. "Seni tanıyorlar. Koridorlar-
da başına bir şey gelmez. Gevezeliğe vaktimiz yok, hain. Diğerleri-
nin geldiğini duyuyorum."

Hain, diye düşündü Yueh. Başını eğip sardokarın yanından geçti. Adının tarihe böyle geçeceğini biliyordu: Hain Yueh. Ön kapıya yürürken pek çok ceset gördü. Aralarında Paul ve Jessica'nın olmasından korktu, ama hepsi ev muhafızları ya da Harkonnen askerleriydi.

Harkonnen muhafızları, Yueh'in ön kapıdan geçerek alevlerle aydınlanan geceye çıktığını görünce tetikte durdular. Yol boyunca uzanan palmyeler evi aydınlatmak için ateşe verilmişti. Ağaçları tutuşturmak için kullanılmış yanıcı maddelerden yükselen kapkara

bir duman, turuncu alevlere karışıyordu.

“Hain bu,” dedi biri.

“Baron birazdan seni görmek isteyecek,” dedi bir başkası.

Toptere gitmeliyim, diye düşündü Yueh. *Dukalık mühür yüzüğünü Paul’ün bulabileceği bir yere koymalıyım.* Birden korkuya kapıldı: *Idaho benden şüphelenir ya da sabırsızlanırsa, ona söylediğim yerde beklemesse, Jessica ve Paul ölecek. İçimi biraz olsun bile rahatlatamayacağım.*

Harkonnen muhafızı kolunu bırakıp “Şurada bekle. Ayak altında durma,” dedi.

Yueh birden kendisini bu yıkım yerinde kimsenin acımadığı biri olarak gördü. *Idaho mutlaka başarmalı!*

Bir başka muhafız ona çarptı ve bağırды: “Çekil ayak altından!”

Onlara yardım ettiğim halde beni horgörüyorlar, diye düşündü Yueh. Yana itildikten sonra dikleşti ve biraz vakur bir havaya büründü.

“Baron’u bekle!” dedi bir muhafız subayı sertçe.

Yueh başını sallayarak onayladı, evin önünde zorlama bir kayıtsızlıkla yürüdü ve köşeyi dönerek yanan palmiyelerin aydınlatmadığı karanlığa daldı. Sonra hızla limonluğun altındaki arka avluya, Paul ile annesini götürmek için bekleyen topterin bulunduğu yere doğru yürümeye başladı. Adımları aslında telaşını ele veriyordu.

Evin açık arka kapısında bekleyen muhafız dikkatini içerideki aydınlık koridora ve odaları teker teker arayan adamlara vermişti.

Kendilerine nasıl da güveniyorlardı!

Yueh gölgelere sinip yürüyerek toptere ulaştı. Muhafızın göremeyeceği taraftaki kapıyı açtı. Elini ön koltukların altında gezdirip sakladığı fremkiti buldu ve açıp dukalık mühür yüzüğünü içeri bıraktı. Eli oraya koyduğu nota, baharat kâğıdına değince, yüzüğü bu kâğıda sardı. Sonra elini çıkarıp çantayı kapadı.

Yueh topterin kapısını usulca kapayıp tekrar evin köşesine yürüyerek oradan sapıp yanan ağaçlara doğru ilerledi.

İşte bitti, diye düşündü.

Tekrar yanan palmiyelerin aydınlığına çıktı. Pelerinine sarınıp alevlere baktı. *Yakında anlayacağım. Yakında Baron’u göreceğim ve anlayacağım. Baron ise – küçük bir dişle karşılaşacak.*

Bir efsaneye göre, Dük Leto Atreides'in öldüğü anda, Caladan'daki atalarından kalan sarayının üstünden bir meteor geçmişti.

— PRENSES IRULAN

Müeddib'in Çocukluk Tarihi'ne Giriş

Baron Vladimir Harkonnen karargâh olarak kullandığı yerdeki bir geminin penceresinden bakıyordu. Gecenin karanlığında Arrakeen'den yükselen alevler görülüyordu. Dikkati uzaktaki Kalkan Yamacı'na yoğunlaştı, oradaki gizli silahının işini yapmasını izliyordu.

Toplar.

Toplar Dük'ün savaşçılarının sığındığı mağaraları dövüyordu. Turuncu patlamalar, kaya ve toz yağmurları – Dük'ün adamları mağaralara hapsediliyordu. İnlerinde kısılmış hayvanlar gibi açlıktan öleceklerdi.

Baron uzaktan gelen seslerin titreşimini geminin metal gövdesinden hissedebiliyordu: *Buuum ... buuum. Sonra BUUUM–buuum!*

Kalkanların böylesine yaygın olduğu günümüzde top kullanmak kimin aklına gelirdi? diye düşündü. Sessizce güldü. Ama Dük'ün adamlarının o mağaralara sığınacağı belliydi. İmparator ortak askerlerimizi boşuna harcamadığım için zekâmı takdir edecek.

Şişman gövdesini yerçekiminden koruyan küçük süspansörlerden birinin ayarını yaptı. Ağzında bir gülümseme belirmiş, çenesindeki çizgileri yukarı çekiyordu.

Dük'ün adamlarını harcamak ne yazık, diye düşündü. Gülümsemesi genişledi ve kahkaha attı. *Ne yazık ki zalim olmak zorundayım!* Başını

öne doğru salladı. Kaybedenler harcanabilirdi. Şu anda bütün evren durmuş, doğru kararları verecek adamı bekliyordu. Kararsız tavşanlar açığa çıkarılmalı ve oyuklarına kaçırılmalıydı. Yoksa onları kontrol altında tutmak ve üretmek nasıl mümkün olabilirdi? Savaşan adamlarını, tavşanlara saldıran arılara benzetti. *Emrindeki anıların sayısı yeterince fazlaysa, vızıltıları çok tatlı bir hal alır.*

Arkasındaki bir kapı açıldı. Baron dönmeden önce, penceredeki yansımaya baktı.

Piter de Vries peşinde Baron'un özel muhafızlarının başı Umman Kudu ile içeri girdi. Kapının ardında muhafızları duruyordu; koyun gibiydiler.

Baron döndü.

Piter parmağını alnındaki lüleyle dokundurarak güya selam verdi. "İyi haber Lordum. Sardokarlar Dük'ü getirdi."

"Getirecekler tabii," diye gürledi Baron.

Piter'in kadını yüzündeki haince maskeyi inceledi. Kısık gözlerine baktı: O giderek koyulaşan mavilik tonlarına.

Yakında ondan kurtulmalıyım, diye düşündü. Artık neredeyse işime yaramaz, neredeyse tehlikeli hale geldi. Ama önce Arrakis halkını kendinden nefret ettirmeli. O zaman sevgili Feyd-Rautha'mı kurtarıcı olarak görür, ona kucak açarlar.

Baron dikkatini muhafız subayı Umman Kudu'ya kaydırdı. Çene kasları jiletle çizilmiş gibiydi. Çenesi çizme burnuna benziyordu. Güvenilir biriydi, çünkü kötü huylarının ne olduğu belliydi.

"Bana Dük'ü veren hain nerede?" diye sordu Baron. "Önce onu ödüllendirmeliyim."

Piter topuğunun üstünde dönüp kapıdaki muhafızlara bir işaret yaptı.

Kapıda bir hareketlenme oldu ve ardından Yueh içeri girdi. Hareketleri katı ve gergindi. Bıyığının iki ucu mor ağzının yanlarından sarkıyordu. Yalnızca ihtiyar gözlerinde hayat vardı. Yueh odada üç adım attıktan sonra, Piter'in yaptığı bir işaret üzerine durup Baron'a bakmaya başladı.

"Ahhhh, Dr. Yueh."

"Lord Harkonnen."

“Bize Dük’ü vermişsin.”

“Pazarlığımızın üstüme düşen kısmını yaptım Lordum.”

Baron Piter’a baktı.

Piter başını sallayarak onayladı.

Baron tekrar Yueh’e baktı. “Pazarlığımız? Peki, karşılığında ben ne yapacaktım?”

“Çok iyi hatırlıyorsunuz Lord Harkonnen.”

Yueh, Baron’un tavrındaki küçük belirtilerden, onun ihanet ettiğini anlamıştı. Wanna ölmüştü – artık onların ulaşamayacağı bir yerdeydi. Yoksa Baron doktoru hâlâ kontrol etmeye çalışırdı. Bunu yapmaması, her şeyin bittiğini gösteriyordu.

“Hatırlıyor muyum?” diye sordu Baron.

“Wanna’nın çektiği acıdan kurtulacağına söz vermiştiniz.”

Baron başını sallayarak onayladı. “Ah, evet. Şimdi hatırladım. Haklısın, buna söz vermiştim. İmparatorluk Koşullandırmasını böyle kırmıştık. Senin Bene Gesserit cadısının Piter’ın acı yükselticilerinde inlemesini görmeye daha fazla dayanamamıştın. Pekâlâ, Baron Vladimir Harkonnen verdiği sözleri daima tutar. Sana Wanna’yı çektiği acıdan kurtaracağıma ve ona katılmana izin vereceğime söz vermiştim. İşte sözümü tutuyorum.” Piter’a bir el hareketi yaptı.

Piter’ın mavi gözleri donuklaştı. Öyle ani harekete geçti ki, bir kedi gibi hızlıydı. Elindeki bıçak Yueh’in sırtına saplanırken bir pençe gibi parlamıştı.

Yaşlı adam kaskatı kesilirken bile gözlerini Baron’dan bir an olsun ayırmadı.

“Onun yanına git!” dedi Baron.

Yueh sallanmaya başladı. Dudaklarını yavaşça ve dikkatle oynatırken, sesi tuhaf bir ahenkle çıkıyordu: “Beni ... yendin ... sanı ... yorsun. Wanna ... mın ... başına ... ne ... geldi ... bilmi ... yorum ... sanı ... yorsun.”

Yere yığıldı. Hiç eğilip bükülmeden, kaskatı düşmüştü, tıpkı devrilen bir ağaç gibi.

“Onun yanına git!” diye tekrarladı Baron. Ama söylediği şey zayıf bir yankı gibiydi.

Yueh onu huzursuzlandırmıştı. Dikkatini tekrar Piter'a çevirdi. Adamın bıçağını bir bez parçasıyla silmesini, mavi gözlerindeki tatmin ifadesini izledi. *Demek öldürürken böyle oluyor, diye düşündü. Bunu öğrendiğim iyi oldu.*

"Bize Dük'ü verdi, değil mi?" diye sordu Baron.

"Kesinlikle evet Lordum," dedi Piter.

"Öyleyse getirin onu buraya!"

Piter muhafız subayına baktığında, adam hemen emri yerine getirmek üzere çıkıp gitti.

Baron yerde yatan Yueh'e baktı. Adam öyle bir devrilmişti ki, sanki içinde kemik değil meşe vardı.

"Bir haine asla güvenemezdim," dedi Baron. "Kendi yarattığım bir haine bile."

Pencereden dışarıdaki karanlığa baktı. O sessiz yer artık kendisi-nindi, bunu biliyordu. Kalkan Yamacı mağaralarına yapılan top atış-ları kesilmişti; yani mağaraların girişleri artık kapatılmıştı. Baron birden dışarıdaki o zifiri karanlığın olabilecek en güzel şey olduğunu düşündü. Belki tek bir şey daha güzel olabilirdi: Karanlıktaki bir beyazlık. Siyahın üstünde porselen beyazı.

Ama içinde hâlâ şüphe vardı.

Doktor, o yaşlı budala ne demek istemişti? Sonunda başına ne geleceğini elbette ki biliyor olmalıydı. Ama "*Beni yendin sanıyorsun,*" derken ne demek istemişti?

Dük Leto Atreides kapıdan girdi. Kolları zincirli, kartal yüzü kirliydi. Üniforması yırtılmıştı. Biri armasını çekip almıştı. Belindeki kalkan kemeri de üniformanın bağları çözülmeden çekilip alınmıştı. Dük'ün donuk gözlerinde delice bir ifade vardı.

"Vay, vay, vay," dedi Baron. Duraksadı ve derin bir nefes aldı. Fazla yüksek sesle konuşmuştu. Uzun süredir hayalini kurduğu bu an tadını biraz yitirmişti.

O kahrolası doktor sonsuza dek lanetlensin!

"Sanırım Dük uyuşturucunun etkisinde," dedi Piter. "Yueh onu uyuşturarak yakalamıştı." Piter Dük'e döndü. "Uyuşturulmuş halde-siniz, değil mi sevgili Dük?"

Bu ses çok uzaktan gelmişti. Leto zincirleri, sızlayan kaslarını, çatlak dudaklarını, yanan yanaklarını, susuz ağzını hissedebiliyordu. Ama sesler boğuktu; sanki pamuklu bir battaniyenin ardından geliyordu ve battaniyenin ardındaki şekilleri hayal meyal görüyordu.

“Kadın ve çocuğa ne oldu Piter?” diye sordu. “Haber var mı?”

Piter’in dili dudaklarının üstünde gezindi.

“Bir şey duymuşsun!” dedi Baron öfkeyle. “Ne?”

Piter önce muhafız subayına, sonra tekrar Baron’a baktı. “Lordum, o işi halletmek için gönderdiğimiz adamlar – şey ... o adamlar – şey... bulundu.”

“Eee, her şey yolunda gitmiş mi?”

“Adamlar ölmüş Lordum.”

“Elbette öleceklerdi! Benim öğrenmek istediğim–”

“Ölü bulunmuşlar Lordum.”

Baron’un beti benzi attı. “Peki ya kadın ve çocuk?”

“Onlardan hiçbir iz yok Lordum. Ama bir solucan görüldü. Olay yeri araştırılırken geldi. Belki de istediğimiz olmuştur – bir kaza. Büyük olasılıkla–”

“Biz olasılıklar üstüne iş yapmayız Piter. Kayıp toptere ne olmuş peki? Mentatım bunu öğrenebildi mi bari?”

“Dük’ün adamlarından biri onunla kaçmış Lordum. Pilotumuzu öldürüp kaçmış.”

“Dük’ün hangi adamı?”

“Pilotu sessizce ve iz bırakmadan öldürmüş Lordum. Belki Hawat’tır ya da Halleck. Belki Idaho veya üst rütbeli subaylardan herhangi biri.”

“Yine olasılıklar,” diye mırıldandı Baron. Ayakta sallanan, uyuşturulmuş Dük’e baktı.

“Her şey kontrolümüz altında Lordum,” dedi Piter.

“Hayır, değil! O salak gezegenbilimci nerede peki? Kynes denen adam nerede?”

“Nerede olduğunu öğrendik ve ona haber gönderdik Lordum.”

“İmparator’un uşağının bize yardım etme tarzını beğenmiyorum,” diye mırıldandı Baron.

Leto konuşulanları hayal meyal duysa da, bazı sözler aklına kazındı. *Kadın ve çocuk – hiçbir iz yok.* Paul ve Jessica kaçmıştı. Ayrıca Hawat, Halleck ve Idaho'ya ne olduğu belirsizdi. Hâlâ umut vardı.

“Dukalık yüzüğü nerede?” diye sordu Baron. “Parmağında yok.”

“Sardokarlar Dük'ü teslim aldıklarında parmağında olmadığını söylüyorlar Lordum,” dedi muhafız subayı.

“Doktoru fazla erken öldürdün,” dedi Baron. “Bu bir hataydı. Beni uyarmalıydın Piter. Planımızı tehlikeye atacak şekilde davrandın.” Kaşlarını çatı. “Olasılıklarmış!”

Leto'nun zihninde bir düşünce sürekli tekrarlanıyordu: *Paul ve Jessica kaçmış!* Ayrıca bir şeyi hatırlıyordu: Bir pazarlığı. Belli belirsiz de olsa hatırlıyordu.

Diş!

Birden hafızası açıldı: *Takma diş şeklindeki zehirli gaz kapsülü.*

Biri ona diş hatırlamasını söylemişti. Diş ağzındaydı. Diliyle hissedebiliyordu. Tek yapması gereken onu sertçe ısırması.

Daha değil!

Biri ona Baron'a yaklaşıp dek beklemesini söylemişti. Kimdi o? Hatırlamıyordu.

“Ne zaman kendine gelecek?” diye sordu Baron.

“Belki bir saat sonra Lordum.”

“Belki ha,” diye mırıldandı Baron. Yine karanlık pencereye döndü. “Acıktım.”

Şuradaki bulanık gri şekil Baron, diye düşündü Leto. O şekil ileri geri dans ediyor, odayla birlikte sallanıyordu. Oda büyüyüp küçülüyordu. Aydınlanıyor, kararıyor, zifiri karanlık olup soluyordu.

Dük için zaman bir katmanlar dizisine dönüşmüştü. Bunların arasında salınıyordu. *Beklemeliyim.*

Bir masa vardı. Leto masayı oldukça net görüyordu. Masanın diğer tarafında iğrenç, şişman bir adam vardı. Önünde de bir yemeğin artıkları. Leto şişman adamın karşısında, bir sandalyede oturduğunu hissetti. Zincirleri, karıncalanan bedenini ve sandalyeye bağlayan kayışları hissetti. Aradan bir süre geçmiş olduğunun farkındaydı, ama ne kadar olduğunu bilemiyordu.

“Sanırım kendine geliyor Baron.”

İpeksi bir ses. Piter.

“Görüyorum Piter.”

Gürleyen, kalın bir ses: Baron.

Leto etrafının giderek daha iyi farkına varıyordu. Altındaki sandalye katılaşıyor, kayışlar sıklaşıyordu.

Artık Baron’u net bir şekilde görebiliyordu. Leto adamın ellerinin hareketini izledi. Bir tabağın kenarına, bir kaşığın ucuna dokunuyor, bir parmağını çenesinde gezdiriyordu.

Leto o hareket eden elden gözünü alamıyordu.

“Beni duyabiliyorsun Dük Leto,” dedi Baron. “Beni duyabildiğini biliyorum. Odalığının ve oğlunun yerini öğrenmek istiyoruz.”

Leto hiçbir belirtiyi gözden kaçırmamış olsa da, bu sözler içine su serpti. *Demek doğruymuş. Paul ve Jessica ellerinde değil.*

“Burada oyun oynamıyoruz!” diye gürledi Baron. “Bunu biliyorsun.” Leto’ya doğru eğilip yüzünü inceledi. Baron meseleyi Dük ile yalnız kalarak halledemediğine üzgündü. Soyluların zor duruma düşmelerine başkalarının tanık olması iyi değildi – kötü örnek olurdu.

Leto gücünün geri geldiğini hissediyordu. Şimdi o takma dişin anısı zihninde düz bir arazideki bir çan kulesi kadar belirgindi. O dişin içindeki sinir şeklindeki kapsül, zehirli gaz. Birden o ölümcül silahı ağzına kimin koyduğunu hatırladı.

Yueh.

Bu odadan bir cesedin sürüklenerek çıkarılmış olduğunu hayal meyal hatırladı. O cesedin Yueh olduğunu anladı.

“Şu sesi duyuyor musun Dük Leto?” diye sordu Baron.

Leto uzaktan kurbağa vıraklamasını andıran sesler geldiğini fark etti. Biri acıyla haykırıyordu.

“Fremen kılığına girmiş bir adamını yakaladık,” dedi Baron. “Onu tanımamız zor olmadı. Gözlerinden tanıdık. Fremenlerin arasına casus olarak gönderildiğinde ısrar ediyor. Bu gezegende uzun süre yaşadım sevgili kuzenim. Çöldeki o zavallı serserilerin arasına casus gönderilemeyeceğini bilirim. Söylesene, onların yardımını mı satın aldın? Kadını ve oğlunu onlara mı gönderdin?”

Leto göğsünün korkudan sıkıştığını hissetti. *Eğer Yueh onları çöl halkına gönderdiyse ... Baron onları bulana dek aramayı sürdürür.*

"Haydi ama. Fazla zamanımız yok. Seni işkenceyle konuşturabilirim. Lütfen işi o noktaya getirme sevgili Dük." Baron başını kaldırıp Leto'nun omzunun arkasında duran Piter'a baktı. "Piter'ın yanında tüm aletleri yok, ama eminim doğaçlama yapabilir."

"Bazen en iyisi doğaçlamadır Baron."

O ipeksi, sinsî ses! Leto'nun kulağının çok yakınından gelmişti.

"Bir acil durum planın vardı," dedi Baron. "Kadının ve oğlun nereye gönderildi?" Leto'nun eline baktı. "Yüzüğün nerede; oğluna mı verdin?"

Baron gözlerini kaldırıp Leto'nunkilere baktı.

"Cevap vermiyorsun," dedi. "Beni yapmak istemediğim bir şey mi zorlayacaksın? Piter'ın yöntemleri basit ve etkilidir. Evet, bazen en iyi yöntemler onunkilerdir, ama *senin* böyle şeylere maruz kalmamı istemiyorum."

"Sırtına sıcak doneyağı dökebilirim," dedi Piter. "Veya gözkapaklarına. Ya da vücudunun başka yerlerine. Yağın nereye döküleceğini bilmezse daha etkili olur. İyi bir yöntemdir. Ayrıca çıplak tendeki irin beyazı kabarcıkların görüntüsü oldukça hoştur, değil mi Baron?"

"Mükemmeldir," dedi Baron acı acı.

O dokunan parmaklar! Leto o tombul ellerin, parlak mücevherlerle dolu bebek ellerinin hareketlerini izliyordu.

Kapının arkasından gelen ısırap çığlıkları Dük'ün içini tırmalıyordu. *Kimi yakaladılar acaba?* diye merak etti. *Idaho olabilir mi?*

"İnan bana sevgili kuzenim," dedi Baron. "İşlerin o noktaya gelmesini istemiyorum."

"Düşünsene, sinirler acil yardım çağırmak için ulaklar gönderiyor, ama yardım gelmiyor," dedi Piter. "Bu bir sanat."

"Sen mükemmel bir sanatçısın," diye homurdandı Baron. "Şimdi lütfen biraz sus."

Leto birden Gurney Halleck'in Baron'un bir resmini görünce söylediği bir şeyi hatırladı: *"Ve denizin kumları üstünde durdum ve denizden koca bir canavarın çıktığını gördüm ... ve ellerinde kutsal şeylere*

yapılan saygısızlığın ismi yazılıydı.”

“Zaman harcıyoruz Baron,” dedi Piter.

“Belki de.”

Baron başını sallayarak onayladı. “Sevgili Leto, onların nerede olduğunu eninde sonunda söyleyeceksin bize. Katlanabileceğin acının bir sınırı var.”

Muhtemelen haklı, diye düşündü Leto. *Ama ağzımda o diş var ve nerede olduklarını gerçekten bilmiyorum.*

Baron bir parça et alıp ağzına attı ve yavaşça çiğnedikten sonra yuttu. *Yeni bir taktik denemeliyiz,* diye düşündü.

“Kiralık olduğunu inkâr eden bu adama iyi bak,” dedi Baron. “O-na iyi bak Piter.”

Baron düşündü: *Evet! Satın alınamayacağına inanan bu adamı gör. Kendisini hayatının her anı boyunca azar azar sattı! Milyonlarca parçasını sattı ve şimdi onlar tarafından eli kolu bağlandı. Onu ayağa kaldırıp silkelesen içinde bir şeyler takırdar. İçi boş! Her şeyini sattı! Şimdi nasıl öldüğünün ne önemi var?*

Kapının ardından gelen çığlıklar kesildi.

Baron muhafız subayı Umman Kudu’nun kapıda belirlediğini, başını olmadı anlamında salladığını gördü. Tutsak gerekli bilgiyi vermemişti. Bir başarısızlık daha. Bu salak Dükle oyalanmaya, cehenneme ne kadar yakın olduğunu, yalnızca bir sinir hücresinin kalınlığı kadar yakın olduğunu bile fark etmeyen bu akılsız, yumuşak budalayla oyalanmaya son vermenin vakti gelmişti.

Bu düşünce Baron’u sakinleştirdi. Bir soyluya acı çekirtmeye karşı hissettiği gönülsüzlüğü yenmesini sağladı. Birden kendini cerrah olarak gördü – makasını durmadan çalıştırarak, budaların yüzlerindeki maskeleri kesip atan ve altlarındaki cehennemi açığa çıkaran bir cerrah.

Tavşanlar! Hepsi tavşan bunların!

Etoburu görünce nasıl da tir tir titiyorlardı!

Leto Baron’a bakarken, niye beklediğini merak ediyordu. Diş sayesinde her şeyi çabucak sona erdirebilirdi. Yine de hayatının çoğu güzel geçmişti. Caladan’ın denizkabuğu mavisini göğünde dalgalanan bir uçurtmayı, Paul’ün onu görünce nasıl neşeyle güldüğünü anımsa-

dı. Burada, Arrakis'teki gündeğumunu hatırladı – Kalkan Yamacı'nın toz bulutu tarafından donuklaştırılan rengârenk katmanları.

"Çok yazık," diye mırıldandı Baron. Kendini geri itip masadan kalktı, süspansörlerinin verdiği hafiflikle ayakta durdu. Sonra duraksadı. Dük'te bir değişiklik olduğunu görmüştü. Adam derin bir nefes almış, çenesini sıkırmıştı. Çenesindeki bir kas seğiriyordu.

Benden nasıl da korkuyor! diye düşündü Baron.

Baron'un elinden kurtulabileceğinden korkan Leto, kapsül dışı var gücüyle ısırdı, kırıldığını hissetti. Ağzını açıp dilinde hissettiği acı dumanı dışarı üfledi. Baron giderek ufaldı. Sanki bir tünelde uzaklaşıyordu. Leto kulağının dibinden bir inilti geldiğini işitti. O ipeksi sesli adamın, Piter'in sesiydi bu.

Onu da etkiledi!

"Piter! Ne oldu?"

O gürleyen ses çok, çok uzaktan gelmişti.

Leto'nun zihninde peş peşe anılar belirdi – yaşlı, dişsiz cadalozların mırıltıları. Oda, masa, Baron, bir çift korkulu göz, masmavi gözler; hepsi etrafında sıkışıp simetriyle parçalandı.

Çenesi çizme burnuna benzeyen oyuncak bir adam yere yığılıyordu. Oyuncak adamın burnu kırılmış gibi sola eğikti; ibresi yukarı doğru sallanmaya başlarken duran bir metronom gibiydi. Leto tabak çanakların kırıldığını işitti – sesler öyle uzaktan geliyordu ki. Bir gürleme duydu. Zihni her şeyi yakalayan sonsuz bir depoydu. Var olan ve var olmuş her şeyi: Her haykırışı, her fısıltıyı, her ... sessizliği.

Geride tek bir düşünce kalmıştı. Leto bu düşüncayı şekilsiz ışığın üstüne siyah şualarla yazılmış halde gördü: *Etin şekillendiği gün ve günün şekillendirdiği et.* Bu düşünce ona asla ifade edemeyeceği kadar derin geldi.

Sessizlik.

Baron sırtını özel odasının kapısına yaslamış duruyordu. Bu oda masanın hemen arkasındaydı. Kapının ardındaki oda cesetlerle doluydu. Etrafta koşuşturan muhafızları işitiyordu. *Ben de onu soludum mu?* diye sordu kendine. *Her ne idiye, beni de öldürecek mi?*

Seslerle birlikte mantığı da geri gelmeye başlamıştı. Birilerinin bağırarak emirler verdiğini işitti: Gaz maskeleri ... kapıyı kapatın ...

havalandırmaları çalıştırın.

Diğerleri hemen öldü, diye düşündü. Ben hâlâ yaşıyorum. Hâlâ nefes alıyorum. Kahretsin! Az daha ölüyordum!

Şimdi olup biteni çözümleyebiliyordu. Kalkanı çalışır haldeydi. Düşük güçte çalışsa da, moleküler değiş tokuşu yavaşlatmaya yeterliydi. Kendisini itip masadan kalkarken ... Piter dehşetle inlemiş ve sesi duyan muhafız subayı odaya dalınca o da can vermişti.

Şans ve can çekişen bir adamın iniltisi ... onu bunlar kurtarmıştı.

Baron Piter'a minnettar değildi. Salak kendini öldürtmüştü. Hele o salak muhafız subayı! Herkesi Baron'un huzuruna çıkarmadan önce iyice aradığını söylemişti! Dük nasıl olmuştu da...? Masanın üstündeki zehir-bulucudan bile uyarı gelmemişti. Çok geç olana dek.

Neyse, artık önemi yok, diye düşündü Baron. Kendini toplamaya başlamıştı. Yeni muhafız subayı bu sorulara yanıt bulur.

Koridordaki, o ölüm odasının diğer kapısının ardındaki faaliyetin arttığını fark etti. Baron kendi kapısını iterek oradan uzaklaşıp etrafındaki uşaklara baktı. Orada sessizce durmuş bakıyor, Baron'un tepkisini bekliyorlardı.

Kızacak mı?

Baron o korkunç odadan kaçtığından beri yalnızca birkaç saniye geçmiş olduğunu fark etti.

Muhafızların bazıları silahlarını kapıya yöneltmişti; bazıları da boş koridora. Gürültüler koridorun ilerisindeki bir köşenin sağ tarafından geliyordu.

O köşeden bir adam koşar adım çıktı. Boynuna asılı bir gaz maskesi sallanıyordu. Gözlerini koridordaki zehir-bulucularına dikmişti. Sarı saçlı, yassı yüzlü, yeşil gözlüydü. Kalın dudaklı ağzının kenarları kırışıklıydı. Kendini karada bulmuş bir su yaratığına benziyordu.

Baron yaklaşan adama bakarken, onu tanıdı. Adı Nefud'du, lakin Nefud. Muhafız onbaşısıydı. Nefud semutanın, yani insanın en derin bilinçaltını etkileyen uyuşturucu-müzik karışımının bağımlısıydı. Faydalı bir bilgiydi bu.

Adam Baron'un karşısında durup selam verdi. "Koridor temiz Lordum. Dışarıdan odayı izliyordum. Odaya zehirli gaz yayıldığını anladım. Odanızdaki havalandırmalar bu koridorlardan hava alıyor-

du.” Başını kaldırıp Baron’un tepesindeki zehir-bulucuya baktı. “Zehir dışarı yayılmadı. Odayı temizledik. Emirleriniz nedir?”

Baron adamın sesini tanıdı – bağırarak emirler veren adamdı. *Becerikli bir onbaşı*, diye düşündü.

“İçerideki herkes öldü mü?” diye sordu.

“Evet Lordum.”

Ne yapalım, duruma uyum sağlamalıyız, diye düşündü Baron.

“Her şeyden önce seni kutlamalıyım Nefud. Yeni muhafız subayımsensin. Umarımsenden öncekinin başına gelendenders alırsın.”

Baron yeni atadığı muhafız subayının söylediklerini kavramasını beklerken, Nefud artık bir daha asla semutasız kalmayacağını anladı.

Nefud başını sallayarak onayladı. “Lordum kendimi tamamen onu korumaya adayacağımdan emin olabilir.”

“Evet. Neyse, işimize bakalım. Sanırım Dük’ün ağzında bir şey vardı. Bunun ne olduğunu, nasıl kullanıldığını, onu oraya koymasına kimin yardım ettiğini bulacaksın. Her türlü tedbiri alarak–”

Sözünü yarıda kesti. Arkasındaki koridordan bağışmalar geliyordu. Firkateynin alt güvertelerine inen asansörün kapısındaki muhafızlar, asansörden yeni çıkmış olan uzun boylu bir albay başarı durdurmaya çalışıyordu.

Baron albay başarı tanıyamadı. Yarığa benzeyen ince bir ağzı, mürekkep lekelerine benzeyen gözleri vardı.

“Çekin ellerinizi üstümden, sizi leş yiyiciler sürüsü!” diye gürleyen adam muhafızları kenara itti.

Ahhh, sardokarlardan biri, diye düşündü Baron.

Albay başarı hızla Baron’a doğru yürüdü. Baron kaygıyla gözlerini kıstı. Sardokar subayları onu hep huzursuz ederdi. Hepsisi de sanki Dük’ün akrabası gibi görünüyordu ... müteveffa Dük’ün. Ayrıca Baron’a karşı tavırları da hiç hoş değildi!

Albay başarı Baron’un hemen karşısında, ellerini beline koyarak durdu. Arkasındaki muhafız ne yapacağını bilemiyordu.

Baron sardokarın selam vermeyişini ve tavrındaki horgörüüyü fark edince kaygısı iyice arttı. Burada Harkonnen lejyonlarını destekleyen yalnızca tek bir sardokar lejyonu –on tugay– vardı, ama bu tek

lejyonun Harkonnenleri rahatça yenebileceğini biliyordu.

“Adamlarına söyle, seninle görüşmemi engellemeye kalkmasınlar Baron,” diye homurdandı sardokar. “Adamlarım sana Atreides Dükü’nü teslim etti, ama ona ne yapılacağını henüz konuşmadık. Şimdi konuşacağız.”

Adamlarımın karşısında korktuğumu belli etmemeliyim, diye düşündü. “Eee?” Bunu soğukkanlılıkla söylemişti. Kendisiyle gurur duydu.

“İmparator beni soylu kuzeninin acı çekmeden öldüğüne emin olmakla görevlendirdi,” dedi albay başsar.

“İmparator bana da aynı emri vermişti,” diye yalan söyledi Baron. “İmparator’a karşı gelir miyim sanıyorsun?”

“Görevim İmparator’a kendi gözlerimle gördüklerimi bildirmek,” dedi sardokar.

“Dük öldü bile,” dedi Baron. Sonra elini sallayarak, adama gitmesini işaret etti.

Albay başsar hiç kımıldamadan Baron’a bakmayı sürdürdü. “Nasıl öldü?” diye homurdandı.

Fazla ileri gidiyor ama! diye düşündü Baron.

“Çok merak ettiysen söyleyeyim. İntihar etti” dedi Baron. “Zehir.”

“Cesedini hemen görmeliyim,” dedi albay başsar.

Baron sanki sabrı tükenmiş gibi yaparak gözlerini tavana çevirirken, hızla düşünüyordu. *Kahretsin! Bu keskin gözlü sardokar odayı şimdiki haliyle görecektir! Hiçbir şeyi değiştiremeden!*

“Hemen,” diye homurdandı sardokar. “Kendi gözlerimle göreceğim.”

Baron bunu engelleyemeyeceğini anladı. Sardokar her şeyi görecekti. Dük’ün Harkonnenleri öldürdüğünü ... Baron’un ise canını zor kurtardığını anlayacaktı. Masada akşam yemeğinin kalıntıları vardı ... ayrıca Dük’ün cesedinin etrafındaki cesetler.

Bunu engellemesi mümkün değildi.

“Beni oyalamaya kalkma,” dedi sardokar tehditkâr bir sesle.

“Oyalamayacağım,” dedi Baron, sardokarın camısı gözlerine bakarak. “İmparator’dan saklayacak bir şeyim yok.” Nefud’a bakıp başını salladı. “Albay başsar her şeyi görmek istiyor, hemen. Onu az önce

önünde beklediğin kapıdan içeri sok Nefud.”

“Lütfen böyle gelin,” dedi Nefud.

Sardokar Baron’un yanından ağır ağır, küstahça geçip muhafızları omzuyla iterek kendine yol açtı.

Korkunç, diye düşündü Baron. İmparator nasıl faka bastığımı öğrenecek. Bunu bir zayıflık alameti olarak görecektir.

İmparator’un da tıpkı sardokarları gibi zayıfları horgördüğünü bilmek acı vericiydi. Baron alt dudağını ısırmağa başladı. En azından İmparator’un Atreideslerin Giedi Prime’a akın yaparak oradaki Harkonnen baharat depolarını yok ettiğini bilmediğini düşünerek kendini teselli etti. *O sinsi Dük’e lanet olsun!*

Baron küstah sardokar ile kısa boylu ama sağlam yapılı Nefud’un uzaklaşmalarını izledi.

Uyum sağlamalıyız, diye düşündü. Rabban’a tekrar bu kahrolası gezegenin idaresini vermek zorunda kalacağım. Sınırsız yetkiyle. Arrakislilerin Feyd-Rautha’yı kabul etmelerini sağlamak için kendi kanımdan birini öldürmeliyim. Kahrolası Piter! Onunla işim bitmeden kendini öldürtmek zorunda mıydı sanki.

Baron iç geçirdi.

Ayrıca hemen Tleielax’tan yeni bir mentat getirtmeliyim. Yeni mentatımı artık hazırlamışlardır herhalde.

Arkasındaki muhafızlardan biri öksürdü.

Baron adama döndü. “Acıktım.”

“Başüstüne Lordum.”

“Ayrıca siz o odayı temizleyip sırlarını öğrenirken biraz eğlenmek istiyorum,” diye gürlledi Baron.

Muhafız gözlerini yere çevirdi. “Lordum nasıl bir eğlence istiyor?”

“Yatak odamda olacağım,” dedi Baron. “Bana Gamont’tan aldığımız o delikanlıyı getirin. Şu güzel gözlü olanı. İyice uyuşturun. Boğuşacak halde değilim.”

“Emredersiniz Lordum.”

Baron dönüp odasına doğru yürümeye başladı. Süspansörlerinin verdiği hafiflikle seke seke yürüyordu. *Evet, diye düşündü. O güzel gözlü delikanlıyı. Genç Paul Atreides’e çok benzeyen o çocuğu.*

*Ey Caladan'ın denizleri
Ey D  k Leto'nun halkı–
Leto'nun kalesi yıkıldı,
Sonsuza dek yıkıldı–*

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Şarkıları

Paul bu geceden önceki tüm geçmişinin, tüm deneyimlerinin bir kum saatinde biriken kumlara dönüştüğünü hissediyordu. Annesinin yanında oturmuş, kollarını dizlerine dolamıştı. Topterde buldukları çantadan çıkan, kumaş ve plastikten yapılma küçük bir çadırın –bir damıtıcı-çadırın– içinde oturuyorlardı.   stlerindeki Fremeni giysilerini de çantada bulmuşlardı.

Paul o fremkiti oraya kimin koyduğuna ve topterin nereye gideceğini kimin söylediğine emindi.

Yueh.

O hain doktor onları Duncan Idaho'ya göndermişti.

Paul damıtıcı-çadırın şeffaf ucundan dışarıya, Idaho'nun onları sakladığı bu yerin etrafını saran kayalıklara baktı.   stlerine ay ışığı vuruyordu.

Artık D  k olduğum halde   ocuk gibi saklanıyorum, diye düşündü. Bu düşünce onu rahatsız ediyor, ama saklanmaları gerektiğini de biliyordu.

Bu gece algılarına bir şeyler olmuştu –   evresindeki her olayı ve koşulu sıra dışı bir netlikle görüyordu. Bilgi dağarcığına durmadan eklenen bilgileri ve dikkatinin merkezinde soğuk bir derinlikle yapı-

lan değerlendirmeleri durduramıyordu. Bu onun mentat gücü ve daha fazlasıydı.

Paul o tuhaf topter gecenin içinde belirip üstlerine dev bir şahin gibi süzülürken hissettiği çaresizliği ve öfkeyi anımsadı. Topter çöl rüzgârında nasıl da çılgık çılgıca kanat çırpıyordu. Paul'un zihnindeki şey o zaman başlamıştı. Topter bir kumulun üstünden geçip yerde koşan insanlara – annesine ve kendisine doğru süzülüyordu. Paul topterin kızaklarının kuma sürtünmesiyle çıkan yanık kükürt kokusunu anımsadı.

Annesi dönüp toptere bakmıştı. Paul Jessica'nın lazer silahlı Harkonnen askerleri görmeyi beklediğini biliyordu, ama bunun yerine topterin açık kapısından sarkan Duncan Idaho'yu görmüştü. "Çabuk!" diye bağırıyordu Idaho. "Güneyimizde solucanları var!"

Paul henüz dönerken bile topteri kimin kullandığını anlamıştı. Uçuş ve iniş tarzındaki, annesinin bile fark etmediği küçük belirtiler Paul'e kontrol panelinin başında kim olduğunu açıkça göstermişti.

Damıtıcı-çadırda Paul'un karşısında oturan Jessica kımıldanıp "Bunun tek bir açıklaması olabilir" dedi. "Harkonnenler Yueh'in karısını tutsak almış. Yueh Harkonnenlerden nefret ediyordu! Bu konuda yanılmış olamam. Yazdığı notu sen de okudun, ama bizi niye kurtardı?"

Gerçeği ancak şimdi, üstelik belli belirsiz görüyor, diye düşündü Paul. Bu düşünce onu afallattı. Kendisiyse, torbadaki, dukalık mühür yüzüğüne sarılı notu okurken bunu hemen anlayıvermişti.

"Beni bağışlamaya çalışmayın," diye yazmıştı Yueh. "Beni bağışlamamanızı istemiyorum. Sırtımda yeterince yük var zaten. Yaptığım şeyde ne fesatlık vardı, ne de bir başkası tarafından anlaşılma umudu. Bu benim şahsi tahaddiyü'l-burhanım, en büyük sınavım. Size gerçeği söylediğimi göstermek için Atreides dukalık yüzüğünü veriyorum. Bu notu okuduğunuzda Dük Leto ölmüş olacak. Ama sizi temin ederim ki tek başına ölmedi. En nefret ettiğimiz kişiyi de yanında götürdü. Bu size teselli olsun."

Mektupta ne isim, ne de imza vardı, ama o kargacık burgacık el yazısı Yueh'e aitti.

Paul mektubu anımsarken o an hissettiği sıkıntıyı tekrar yaşadı.

Yeni edindiği yoğun zihinsel dikkatin dışında, tuhaf ve keskin bir şeydi bu. Babasının öldüğünü okumuştı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama bu onun için zihninde depolanıp kullanılacak bir bilgiden başka bir şey değildi.

Babamı severdim, diye düşündü Paul. Bunun doğru olduğunu biliyordu. *Yasını tutmalıyım. Bir şeyler hissetmeliyim.*

Ama hiçbir şey hissetmiyordu. Tek düşündüğü şeydu: *İşte bu önemli bir gerçek.*

Diğer bütün gerçeklerden yalnızca bir tanesiydi.

Bu arada zihni duyuşsal izlenimleri topluyor, değerlendiriyor, hesaplar yapıyordu. Halleck'in sözlerini anımsadı: *"Havanda olmak sığırlar içindir ya da sevişirken gerekir. Gerektiğinde dövuşürsün; havanda olsanda olmasan da."*

Belki de haklıdır, diye düşündü Paul. *Babamın yasını sonra tutarım ... zamanım olduğunda.*

Ama varlığındaki bu soğuk algı derinliğinde bir azalma hissetmiyor; tam tersine, bu yeni farkındalığının yalnızca bir başlangıç olduğunu, giderek yoğunlaştığını hissediyordu. İlk kez Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın çetin sınavında hissettiği korkunç gaye, şimdi ona tamamen hakim olmuştu. Sağ eli –acıyı anımsayan eli– karıncalanıyor ve zonkluyordu.

Onların Kuisatz Haderah'ı olmak bu mu? diye merak etti.

"Bir ara Hawat'ın bizi yine başarısızlığa uğrattığını düşündüm," dedi kadın. "Yueh'in belki bir Suk doktoru olmadığını düşündüm."

"Yueh hakkında bildiğimiz her şey doğruydu ... ama bilmediğimiz şeyler de vardı," dedi Paul. *Niye böyle şeyleri görmekte geç kalıyor?* diye düşündü. "Eğer Idaho Kynes'a ulaşmayı başaramazsa—"

"Idaho tek umudumuz değil," dedi Jessica.

"Ben öyle bir şey söylemedim."

Jessica Paul'ün sesindeki sertliği, buyurganlığı hissedince dönüp damıtıcı-çadırın gri karanlığında ona baktı. Paul çadırın şeffaf ucundan görülen, ay ışığıyla aydınlanmış kayalıkların önünde bir siluetti.

"Babanın adamlarından bazıları kurtulmuştur," dedi. "Onları bulup bir araya getirmeli—"

"Yalnızca kendimize güveneceğiz," dedi Paul. "İlk ilgilenmemiz gereken mesele aile atomiklerimiz. Harkonnenler aramaya başlamadan önce onlara ulaşmalıyız."

"Bulabileceklerini sanmıyorum. Çok gizli bir yerdeler."

"Bunu tesadüfe bırakamayız."

Gezegeni ve baharatını aile atomiklerimizle tehdit edip şantaj yapmayı düşünüyor, diye düşündü Jessica. *Ama o zaman bir firari olur. Sürekli gizlenmesi gerekir.*

Annesinin sözleri Paul'de başka düşünceler uyandırdı. Bir Dük olarak, o gece kaybettiği adamlarını düşündü. *Bir Büyük Hanedan'ın gerçek gücü halkından gelir,* diye düşündü Paul. Hawat'ın sözlerini anımsadı: *"Dostlardan ayrılmak üzücüdür. Bir yer ise yalnızca bir yerdir."*

"Sardokarları kullanıyorlar," dedi Jessica. "Sardokarlar geri çekilene dek beklemeliyiz."

"Bizim çöl ile sardokarlar arasında sıkışıp kaldığımızı sanıyorlar. Atreideslerden kimse sağ kalmasın istiyorlar. Kökümüzü kazımak istiyorlar. Adamlarımızdan kurtulanlar olacağına bel bağlama."

"İmparator'un bu işte oynadığı rolü fazla belli etme riskine giremezler."

"Öyle mi dersin?"

"Adamlarımızdan kurtulanlar olacaktır mutlaka."

"Emin misin?"

Jessica başını çevirdi. Oğlunun sesindeki acı kuvvetten ürkmüştü. Onun durumu soğukkanlılıkla değerlendirdiğini hissediyordu. Zihninin onunkini aştığını ve artık kendisinden daha fazlasını gördüğünü hissediyordu. Bunun kaynağı olan aklın eğitimine katkıda bulunmuştu, ama şimdi ondan korkuyordu. Aklına hamisi olan Dük'ün öldüğü gelince gözlerinde yaşlar belirdi.

Böyle olması gerekiyordu Leto, diye düşündü. *"Aşkın da vakti vardır, kederin de."* Elini karnına koyup oradaki embriyona odaklandı. *Karnımda bir Atreides kızı var. Bana emredileni yaptım. Ama Rahibe Ana yanılıyordu. Bir kız Leto'mu kurtaramazdı. Bu çocuk ölümün ortasında geleceğe doğru uzanan bir yaşam, o kadar. Onu içgüdülerimle yarattım, itaatkârlıktan değil.*

"İletişim aygıtını tekrar dene," dedi Paul.

Zihnimizi durdurmaya istediğimiz kadar çalışalım, o-yine de düşünmeyi sürdürüyor, diye düşündü Jessica.

Jessica Idaho'nun verdiği küçük telsizi bulup düğmesini açtı. Ale-tin ön yüzünde yeşil bir ışık belirdi. Hoparlöründen cızırtılar geldi. Jessica sesini kısıp frekanslarda gezinmeye başladı. Atreides savaş dili-ni konuşan bir ses duyuldu.

"...gerileyip kayalıklarda toplanın. Fedor Carthag'da sağ kalan olmadığını ve Lonca Bankası'nın yağmalandığını bildirdi."

Carthag! diye düşündü Jessica. *Orası Harkonnenlerin elindeki yer-lerden biriydi.*

"Onlar sardokar," dedi ses. "Atreides üniforması giymiş sardokar-lara dikkat edin. Onlar ..."

Hoparlörden bir gürleme geldi. Sonra sessizlik.

"Diğer kanalları dene," dedi Paul.

"Bunun ne demek olduğunu anlamıyor musun?" dedi Jessica.

"Beklediğim bir şeydi. Bankalarının yağmalanmasından Lon-ca'nın bizi sorumlu tutmasını istiyorlar. Lonca bize düşman olursa, Arrakis'te kısıli kalırız. Diğer kanalları dene."

Jessica Paul'ün sözlerini değerlendirdi. "*Beklediğim bir şeydi.*" Ona ne olmuştu böyle? Jessica tekrar telsizle ilgilenmeye başladı. Fre-kanslarda gezinirken, Atreides savaş diliyle bağırان sesler duyuluyordu: Geri çekilin ... Toplanmaya çalışın ... Mağarada kısıli kaldık...

Diğer kanallardan gelen Harkonnen sesleriyse muzafferdi. Sert emirler, savaş raporları. Jessica söylenenleri tam olarak anlamasa da, ses tonları her şeyi anlatıyordu.

Harkonnenlerin zaferini.

Paul yanındaki çantayı sallayıp oradaki iki litrejonluk suyun gu-rultusunu dinledi. Derin bir nefes aldı. Çadırın şeffaf ucundan dışa-rıya, yıldızlı göğün altında yükselen kayalığa baktı. Sol eliyle çadırın giriş fermuarına dokundu. "Yakında şafak sökecek," dedi. "Gün bo-yunca Idaho'yu bekleyebiliriz, ama bir gece daha bekleyemeyiz. Çöl-de geceleri yürünüp gündüzleri gölgede dinlenilir."

Jessica çöl hakkında söylenenleri hatırladı: *Çölde gölgede oturan*

damıtıcı-giysisiz bir insanın vücut ağırlığını korumak için günde beş litre su içmesi gerekir. Üstündeki damıtıcı-giysinin ıslak ve yumuşak temasını hissediyordu. Hayatlarının bu giysilere bağlı olduğunu düşündü.

“Buradan gidersek Idaho bizi bulamaz,” dedi.

“Her insanı konuşturmanın yolları vardır,” dedi Paul. “Eğer Idaho şafağa kadar dönmezse, tutsak edildiğini varsaymak zorundayız. Sence konuşmadan ne kadar dayanabilir?”

Yanıt beklemiyordu. Jessica da yanıt vermedi.

Paul çantanın kapağını açıp içinden minik bir filmkitap ve büyüteç çıkardı. Sayfalarda yeşil ve turuncu harfler parlıyordu: “Litrejonlar, damıtıcı-çadır, enerji kapsülleri, devridaimler, kumşnorkeli, dürbün, damıtıcı-giysi bakkiti, baradye tabancası, çanak-haritası, filtre-tıkaç, parapusula, yaradan kancaları, gümleyiciler, ateş sütunu...”

Çölde hayatta kalmak için bilinmesi gereken çok şey vardı.

Bir süre sonra elkitabını yere koydu.

“Nereye gidebiliriz ki?” diye sordu Jessica.

“Babam çöl gücünden bahsetmişti,” dedi Paul. “Harkonnenler bu gezegeni onsuz yönetemez. Bu gezegeni asla yönetemediler ve yönetemeyecekler. Ellerinde on bin sardokar lejyonu olsa bile.”

“Paul, bu düşündüğün şey çok—”

“Elimizde tüm kanıtlar var,” dedi Paul. “Burada, bu çadırdaki – çadırın kendisi, bu çanta ve içindekiler, bu damıtıcı-giysiler. Lonca’nın hava uyduları için fahiş bir fiyat istediğini biliyoruz. Ayrıca—”

“Hava uydularının bununla ne ilgisi var?” diye sordu Jessica. “Onlar—” Birden sustu.

Paul keskin algılayışıyla Jessica’nın en küçük tepkilerini bile izliyordu. “Doğru anladın,” dedi. “Uydular bu gezegeni gözlüyor. Çölün içlerinde sık sık izlenmesi istenmeyen şeyler var.”

“Yani bu gezegeni Lonca mı kontrol ediyor?”

Annesinin kafası öyle yavaş çalışıyordu ki.

“Hayır!” dedi Paul. “Fremenler! Gözden uzak kalmak için Lonca’ya ödeme yapıyorlar – çöl gücüne sahip herkesin rahatça edinebildiği bir para birimiyle, yani baharatla. Bu bir tahmin değil, doğru-

dan varılmış bir sonuç. Kesinlikle doğru.”

“Paul,” dedi Jessica. “Henüz bir mentat değilsin. Bundan emin olamazsın–”

“Asla mentat olmayacağım,” dedi Paul. “Başka bir şeyim ben – bir hilkat garibesi.”

“Paul! Böyle bir şeyi nasıl–”

“Beni rahat bırak!”

Jessica’ya sırtını dönüp geceye baktı. *Niye yas tutamıyorum?* diye merak etti. Tüm varlığıyla yas tutmak istediğini hissediyordu, ama bunu asla yapamayacaktı.

Jessica oğlunun sesinde ilk kez böylesine yoğun bir huzursuzluk algılıyordu. Ona dokunmak, kucaklayıp avutmak, yardım etmek istiyordu. Ama elinden hiçbir şey gelmeyeceğini hissediyordu. Paul bu sorunu kendi başına çözmeliydi.

Gözü yerde, aralarında duran parlak Fremkit elkitabına ilişti. Kitabı alıp ilk sayfasını okudu: “Hayat dolu Dost Çöl’ün Elkitabı. Burada hayatın ayatları ve burhanları vardır. İmanlı olursanız, el-Lât sizi asla yakmaz.”

Tıpkı Azher^o Kitabı gibi, diye düşündü Jessica, Büyük Sırlar üstüne aldığı dersleri hatırlayarak. *Arrakis’e bir Din Manipulatörü mü gelmiş?*

Paul çantadan parapusulayı çıkarıp baktıktan sonra geri koydu. “Bütün bu özel Fremen aygıtlarını düşün,” dedi. “Öylesine ustaca yapılmışlar ki, eşi benzerleri yok. Bunları yapan bir kültür kimsenin şüphelenmediği kadar gelişmiş olmalı.”

Paul’ün sesindeki sertlikten hâlâ endişelenen Jessica kitaba geri döndü. Arrakis göğündeki bir takımyıldızı ele alan resimli bir yazıya baktı: “Müeddib: Fare”. Kuyruğunun kuzeye dönük olduğuna dikkat etti.

Paul çadırın karanlığında, elkitabının ışığında hareketleri belli belirsiz seçilen annesine baktı. *Artık babamın tek dileğini yerine getirmemin zamanı geldi,* dedi. *Şimdi, yas tutmaya vakti varken, ona babamın mesajını vermeliyim. Daha sonra yas tutacak vaktimiz olmayacak.*

^o Azher: Arapça. “En zahir, besbelli, çok meydanda, apaçık” gibi anlamlara gelen bir sözcük. – ed.

Yürüttüğü bu soğuk ve mükemmel mantık karşısında afalladığını fark etti..

“Anne,” dedi.

“Evet?”

Jessica Paul’un ses tonunun değiştiğini fark edip midesi buz gibi oldu. İlk kez böylesine soğuk ve kontrollü bir insan sesi duyuyordu.

“Babam öldü,” dedi Paul.

Jessica gerçekleri ilişkilendirerek ne hissettiğini anlamaya çalıştı – Bene Gesseritlerin verileri değerlendirme yoluyla bu. Sonunda ulaştığı his, korkunç bir yitirmişlik hissiydi.

Jessica başını salladı. Konuşamıyordu.

“Babam başına bir şey gelirse sana iletmem için bir mesaj verdi bana. Senden şüphelendiğine inanmandan korkuyordu.”

Ne gereksiz bir kaygı, diye düşündü Jessica.

“Senden asla şüphelenmediğini bilmeni istiyordu,” dedi Paul. Uygulanarı planı açıklayıp devam etti: “Sana hep tamamen güvendiğini, seni hep sevdiğini, onu için biricik olduğunu bilmeni istiyordu. Sana kendinden çok güvendiğini söyledi. Pişmanlık duyduğu tek bir şey olduğunu söyledi: Seninle evlenmemiş olmak.”

Jessica yanaklarında süzülen gözyaşlarını sildi. *Bedenimin suyunu salakça harcıyorum!* diye düşündü. Ama bunu niye düşündüğünü biliyordu. Hissettiği kederi öfkeye çevirmeye çalışıyordu. *Leto, Leto’m benim,* diye düşündü. *Sevdiklerimize ne korkunç şeyler yapıyoruz!* Sert bir hareketle elkitabının ışığını söndürdü.

Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı.

Paul annesinin ağladığını işitti. Kendisiyse hiçbir şey hissetmiyordu. *Üzülmüyorum,* diye düşündü. *Neden? Neden?* Üzülememesinin korkunç bir kusur olduğunu düşünüyordu.

“*Elde etmenin de vakti vardır, yitirmenin de,*” diye O. K. İncili’nden alıntı yaparak düşündü Jessica. “*Elde tutmanın da vakti vardır, bırakmanın da. Sevginin de vakti vardır, nefretin de. Savaşın da vakti vardır, barışın da.*”

Paul’un zihni o soğuk mantığını yürütmeyi sürdürüyordu. Bu düşmanca gezegende sahip oldukları seçenekleri görüyordu. Kendine

hayal kurma izni bile vermeden, dikkatini gelecekte odaklıyor, olası en muhtemel gelecekleri hesaplıyordu. Ama daha fazlası da vardı – bir gizem. Sanki zihni zamanın dışındaki bir katmana dalmış ve geleceğin rüzgârlarının ne yöne estiğine bakmıştı.

Paul'un zihni ansızın, sanki gerekli bir anahtarı bulmuş gibi, yeni bir farkındalık seviyesine yükseldi. Bu yeni seviyeye güçlkle tutunarak etrafına bakındığını hissediyordu. Sanki bir kürenin içindeydi ve bu küreden her yöne doğru yollar uzanıyordu, ama bu hissettiği şeyi tamamen tanımlamıyordu.

Eskiden rüzgârda dalgalanan bir mendil gördüğünü hatırladı. Şimdi gelecek, ona sanki o rüzgârda dalgalanan mendil kadar değişken ve geçici bir yüzeyin üstünde kıvrılıyormuş gibi geliyordu.

İnsanlar görüyordu.

Sayırsız olasılığın sıcaklığını ve soğukluğunu hissediyordu.

İsimler ve yerler biliyor, sayısız hisler duyuyor, keşfedilmemiş sayısız yarıklardaki bilgileri değerlendiriyordu. Arayıp sinamaya zamanı vardı, ama biçimlendirmeye zamanı yoktu.

Gördüğü şey, en uzak geçmişten en uzak geleceğe dek uzanan bir olasılıklar yelpazesiydi. Kendi ölümünü sayısız şekillerde görüyordu. Yeni gezenler, yeni medeniyetler görüyordu.

İnsanlar.

İnsanlar.

Öyle çok insan görüyordu ki, isimlerinin listesi çıkarılamazdı, ama zihni onları sınıflandırıyor.

Lonca üyelerini bile.

Lonca, diye düşündü. Kurtuluşumuz olabilir. Onlar bendeki tuhaflığı tanıdık ve çok değerli bir şey olarak görürler, şimdi gerekli olan baharatı sürekli temin etmeyi garanti edersem.

Ama hayatının geri kalanını sürekli olası geleceklere bakarak, uzay gemilerinin gideceği yönleri saptayarak geçirmek ona çok sevimsiz geliyordu. Lonca üyelerini içeren muhtemel geleceğe bakarken, kendi tuhaflığının bilincine vardı.

Bende farklı bir bakış var. Farklı bir arazi görüyorum: Gidilebilecek yollar.

Bunu bilmek onu hem rahatlatmış hem de kaygılandırmıştı. O farklı arazide gözden kaybolan öyle çok yol vardı ki.

Bu his geldiği gibi ansızın kayboldu. Paul bütün bunları bir an içinde yaşamış olduğunu fark etti.

Yine de dikkati ürkütücü bir şekilde yoğunlaşmıştı. Etrafına bakındı.

Kayalarla çevrili damıtıcı-çadırın etrafında hâlâ gece vardı. Annesinin hıçkırıkları hâlâ duyuluyordu.

O ise hâlâ keder duymuyordu ... içinde zihninden ayrı bir yerde bir boşluk vardı. Bu boşluk kendi yolunda sabit hızla ilerliyor – bilgileri mentat tarzında değerlendirip hesaplar yapıp yanıtlar buluyordu.

Elinde şimdiye dek pek az kişinin sahip olduğu bilgiler vardı. Ama bu içindeki o boşluğa dayanabilmesini kolaylaştırmıyordu. Sanki içinde bir şeyler parçalanacaktı. Sanki içine bir saatli bomba yerleştirilmişti. O ne isterse istesin, içindeki şey kendi yolunda gitmeyi sürdürüyordu. Etrafındaki en küçük değişiklikleri bile kaydediyordu – hafif bir nem değişikliği, hafif bir ısı azalması, damıtıcı-çadırın tavanındaki bir böceğin yürüyüşü, çadırın şeffaf ucundan görünen yıldızlı gökyüzünde şafağın belirişi.

O boşluk dayanılmazdı. Saatli bombanın çalışmaya başladığını bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Kendi geçmişine bakarak, onun nasıl çalışmaya başladığını görebilirdi – aldığı eğitim, yeteneklerinin geliştirilmesi, karmaşık disiplinlerin ona yaptığı baskılar, hatta kritik bir anda kendisine O.K. İncili'nin okutulması –son olarak da bol miktarda baharat alışı. Geleceğe baktığında, en korkunç yön buydu, tüm bunların aslında neyi belirttiğini görebilirdi.

Ben bir canavarım! diye düşündü. *Bir hilkat garibesiyim!*

"Hayır!" dedi. "Hayır. Hayır! HAYIR!"

Çadırın zeminini yumruklamaya başladığını fark etti. (İçindeki amansız kısım bunu ilginç bir duygusal veri olarak kaydetti ve hesaplamalarına dahil etti.)

"Paul!"

Annesi yanına gelmiş ellerini tutuyor, gri ve yuvarlak yüzüyle ona bakıyordu. "Paul, sorun ne?"

“Sen!” dedi.

“Ben buradayım Paul,” dedi annesi. “Her şey yolunda.”

“Bana ne yaptın?” diye sordu Paul.

Kadın birden sorunun anlamını kavradı. “Seni doğurdum” dedi.

Bunun en uygun yanıt olduğunu hem aldığı eğitimden hem de sezilerinden biliyordu. Paul Jessica’nın onu tuttuğunu fark etti. Loşluktaki yüzünde odaklandı. (Durmadan işleyen zihni, bu yüzdeki bazı genetik izleri kaydetti. Bu ipuçları başka verilere eklenerek, sonunda bir yanıt oluşturdu.)

“Bırak beni,” dedi Paul.

Jessica Paul’ün sesindeki kararlılığı duyunca itaat etti. “Sorunun ne olduğunu söyleyecek misin Paul?”

“Beni eğitirken, bana ne yaptığını biliyor muydun?”

Sesinde *çocuksuluktan eser kalmadı*, diye düşündü Jessica. “Her ebeveyn gibi ... senin üstün olmanı... farklı olmanı istiyordum.”

“Farklı mı?”

Jessica Paul’ün sesindeki acı tonu fark etti. “Paul, ben–”

“Sen bir oğul istemiştin!” dedi Paul. “Sen bir Kuisatz Haderah istiyordun! Erkek bir Bene Gesserit istiyordun!”

Jessica irkildi. “Ama Paul...”

“Bu konuda babamın fikrini aldın mı hiç?”

Jessica’nın kederi hâlâ tazeydi, bu yüzden yumuşak bir sesle konuştu: “Paul, sen her neysen, varlığını baban kadar benden de aldın.”

“Ama beni eğiten sendin. İçimde uyuyanı... uyandıran sendin.”

“Uyuyanı mı?”

“O burada.” Elini önce başına, sonra göğsüne koydu. “İçimde. Durmadan işliyor, işliyor, işliyor, işliyor–”

“Paul!”

Paul’ün sesinin giderek isterikleştiğini fark etmişti.

“Dinle beni,” dedi Paul. “Rahibe Ana’ya düşlerimi anlatmamı istemiştin, değil mi? Şimdi onun yerine sen dinleyeceksin. Demin *uyanıkken* rüya gördüm. Sebebini biliyor musun?”

“Sakin olmalısın,” dedi Jessica. “Eğer bir–”

"Baharat," dedi Paul. "Burada her yerde baharat var – havada, toprakta, yiyeceklerde. Yaşlanmayı geciktiren baharat. Tıpkı bir Gerçeği söyletme ilacı gibi. Bir zehir!"

Jessica kaskatı kesildi.

Paul fısıldayarak tekrarladı: "Bir zehir – sinsi, kurnaz ... şifasız bir zehir. İnsanı ancak onu kullanmayı bırakınca öldürüyor. Arrakis'ten ayrılacak bile onun bir parçasını hep yanımızda taşıyacağız."

Sesindeki ürkütücü ton tartışmaya meydan vermiyordu.

"Sen ve baharat," dedi Paul. "Baharat onu bu kadar kullanan herkesi etkiler, ama *senin* yüzünden ben bu değişimi bilinç düzeyine çıkardım. Oysa bilinçaltımda kalsa beni rahatsız etmezdi. Oysa şimdi, onu *görebiliyorum*."

"Paul, sen–"

"Onu *görebiliyorum*," diye tekrarladı Paul.

Jessica Paul'ün sesindeki deliliği algıladı. Ne yapacağını bilemedi.

Ama Paul tekrar konuştuğunda, sesindeki katı hakimiyet geri gelmişti: "Burada kapana kısıldık."

Burada kapana kısıldık, diye düşündü Jessica, ona hak vererek.

Paul'ün sözlerinin doğruluğunu kabul etmişti. Ne Bene Gesserit baskısı, ne bir hile, ne de bir kurnazlık onları Arrakis'ten tamamen kurtarabilirdi: Baharat bağımlılık yapıcıydı. Bedeni bu gerçeği zihninden çok daha önce anlamıştı.

Demek hayatımızın geri kalanını burada geçireceğiz, diye düşündü. *Bu cehennem gezegeninde. Burası bizim için hazırlandı, Harkonnenlerden kurtulabilirsek tabii. Benim rolümse ortada: Bene Gesserit Planı'nda önemli yeri olan bir Hanedanı sürdürmekte kullanılan damızlık bir kısrağ.*

"Sana uyanırken gördüğüm rüyayı anlatmalıyım," dedi Paul. (Şimdi sesinde hiddet vardı.) "Bana inanman için, önce şunu söyleyeyim: Bir kız doğuracağını biliyorum. Kız kardeşimi burada, Arrakis'te doğuracaksın."

Jessica ani bir korkuyla geriledi. Ellerini yere, sırtını çadırın duvarına dayadı. Hamileliğinin henüz dıştan belli olmadığını biliyordu. Kendisi bile, bedenindeki ilk küçük belirtilere dikkat etmesini, yalnızca birkaç haftalık o embriyonun varlığını fark etmesini aldığı

Bene Gesserit eğitimine borçluydu.

“Yalnızca hizmet etmek için,” diye fısıldadı Jessica, Bene Gesserit ilkesine sığınarak. “Yalnızca hizmet etmek için yaşarız.”

“Fremenlerin arasında yaşayacağız,” dedi Paul. “Sizin Missionaria Protectiva’nız bize bu sığınağı sağladı.”

Bize çölde kurtulma imkânını sağladılar, dedi Jessica kendi kendine. *Ama Paul Missionaria Protectiva’yı nereden biliyor?* Paul’deki korkunç tuhaflik karşısında hissettiği dehşeti bastırmakta giderek daha fazla zorlanıyordu.

Paul karanlıkta Jessica’yı süzdü. Yeni dikkati sayesinde, onun korkusunu ve her tepkisini, sanki köreltici bir ışık altındaymış gibi görüyordu. Ona acımaya başlamıştı.

“Burada olabilecek şeyleri sana anlatamam,” dedi. “Kendime bile anlatamıyorum, onları görmeme karşın. Geleceği görebiliyorum – ama bu kontrolümde olan bir şey değil. Kendiliğinden oluyor. Yakın geleceği, mesela bir yıl sonrasını, kısmen görebiliyorum. Caladan’daki Ana Caddemiz kadar geniş bir yol. Bazı yerleri göremiyorum ... gölgeli yerleri ... sanki bir tepenin ardındalarmış gibi.” (Yine o rüzgârda dalgalanan mendili düşündü) ve orada yollar çatallanıyor...”

Gördüklerini hatırlayınca sustu. Daha önce geleceği gördüğü hiçbir rüya, hayatındaki hiçbir deneyim onu bu sefer yaşadıklarına, örtünün yırtılıp ardında çıplak zamanın belirmesine hazırlamamıştı.

O deneyimi hatırlayınca, kendi korkunç gayesinin ne olduğunu anladı – yaşamının baskısı giderek genişleyen bir kabarcık gibi yayılıyordu ... zaman onun karşısında geriliyordu...

Jessica çadırdaki ışık kontrol düğmesini bulup çalıştırdı.

İçeri dolan donuk yeşil ışık gölgeleri kovalayınca, korkusu biraz olsun azaldı. Paul’ün yüzüne, gözlerine, içedönük ifadesine baktı. Bu ifadeyi daha önce nerede gördüğünü biliyordu. Felaketlerin kaydedildiği resimlerde görmüştü – açlık çekmiş ya da korkunç yaralar almış çocukların yüzlerinde. Gözleri kuyular gibiydi, ağzı düz bir çizgiydi, yanakları çöküktü.

Korkunç bir kavrayışın ifadesi bu, diye düşündü. *Kendi ölümlülüğüyle le yüzleşmek zorunda kalan birinin ifadesi.*

Paul gerçekten de artık bir çocuk değildi.

Oğlunun söylediklerinin önemini kavradıkça, diğer her şey akıldan çıktı. Paul ileriye görebilir, bir kurtuluş yolu bulabilirdi.

"Harkonnenlerden kurtulmanın bir yolu var," dedi Jessica.

"Harkonnenler mi!" dedi Paul horgörüyle. "O hasta ruhlu insanları unut." Annesine baktı. Işık sayesinde yüzündeki çizgileri inceledi. Çizgiler onu ele veriyordu.

"Kişilere insan demek için—" diye söze başladı Jessica.

"Aradaki farkı bildiğine o kadar emin olma," dedi Paul. "Geçmişimizi yanımızda taşıyız. Anne, bilmediğin ve bilmen gereken bir şey var. Biz de Harkonneniz."

Jessica'nın zihni korkunç bir şey yaptı. Birden karardı. Sanki tüm duyularını kapama ihtiyacı duymuştu. Ama Paul amansızca konuşmayı sürdürdü, Jessica'yı zorla alıp götürerek.

"İlk fırsatta aynaya bak. Yüzünü incele. Şimdi benimkini incele. Gözlerini açarsan izleri görürsün. Ellerime, kemik yapıma bak. İkna olmazsan bana güven. Geleceğe gittim, bir kayda baktım, bir yer gördüm, tüm bilgileri aldım. Biz Harkonneniz."

"Ailenin ... firari bir koluyuz, değil mi?" dedi. "Bir Harkonnen kuzeni ..."

"Sen Baron'un öz kızısın," dedi Paul. Jessica'nın ellerini ağzına götürmesini izledi. "Baron gençliğinde pek çok zevki tattı. Bir kere sinde de bir kadın tarafından baştan çıkarıldı. Ama bunu ayarlayanlar Bene Gesseritlerdi. O kadın sizden biriydi."

Paul'ün sizden deme şekli Jessica'ya tokat gibi inmişti. Ama aynı zamanda zihnini tekrar çalıştırmıştı. Paul'ün söylediklerini reddedemiyordu. Geçmişindeki pek çok karanlık nokta şimdi aydınlanmış ve birbiriyle ilişkilenemişti. Bene Gesseritlerin kız istemesinin sebebi, Atreidesler ile Harkonnenler arasındaki kan davasına son vermek değil, Hanedan'daki bir genetik faktörü düzeltmekti. Ama neydi bu? Yanıtı bulmaya çabaladı.

Paul sanki zihnini okuyormuş gibi "Beni istiyorlardı," dedi. "Ama bekledikleri olmadı. Vaktinden önce doğdum. Onlar bunu bilmiyor."

Jessica ellerini ağzına bastırdı.

Yüce Ana aşkına! O Kuisatz Haderah!

Kendini onun karşısında çırlıçıplak hissediyordu. Paul'ün gözlerinin hemen her şeyi gördüğünü anlamıştı. *Korkmasımın sebebi buydu.*

"Kuisatz Haderah olduğumu düşünüyorsun," dedi Paul. "Bunu akıldan çıkar. Ben beklenmedik bir şeyim."

Okullardan birine haber göndermeliyim, diye düşündü Jessica. *Çiftleşme dizini ne olduğunu gösterebilir.*

"Hakkımdaki gerçeği öğrendiklerinde çok geç olacak," dedi Paul.

Jessica onun dikkatini başka yöne çekmek için ellerini indirip "Fremenlerin arasında yaşayabilecek miyiz?" dedi.

"Fremenlerin Sonsuzluğun Yaşlı Babası Şeyh Hulud'a atfettikleri bir deyiş vardır," dedi Paul. "Karşılaştığın şeyi tanımaya hazır ol, derler." *Evet anne,* diye düşündü, *Fremenlerin arasında yaşayacağız. Gözlerin mavileşecek. Damutacı-giysinin filtre tüpünü takmaktan o güzel burnun nasır tutacak ... ve kız kardeşimi doğuracaksın: Bıçağın Azizesi Alia'yı.*

"Eğer Kuisatz Haderah değilsen," dedi Jessica, "öyleyse ne—"

"Bunu bilemezsin," dedi Paul. "Görene dek inanamazsın."

Ben bir tohumum, diye düşündü.

Birden içine düştüğü toprağın ne kadar bereketli olduğunu gördü. Bunu kavrayınca, içi korkunç gayeyle doldu. Korkunç gayesi içindeki boşluğa yayılıp onu kedere boğdu.

Önünde uzanan yolun iki ana kola ayrıldığını görmüştü. Birinde habis yaşlı Baron'un karşısına çıkıp ona "Selam dede," diyordu. Bu yol ve üstündekiler midesini bulandırıyordu.

Diğer yolsa uzun ve gri belirsizlik lekeleriyle doluydu. Üstünde yer yer şiddet tepeleri yükseliyordu. Orada bir savaşçı dini görmüştü. Baharat likörüyle sarhoş olmuş fanatik lejyonların başında Atreideslerin yeşil-siyah sancağı dalgalanıyor, tüm evrene alevler yayılıyordu. Aralarında Gurney Halleck ve babasının adamlarından birkaçı – sayıları çok azdı – vardı. Hepsi de babasının kafatasının bulunduğu türbedeki atmaca amblemini taşıyordu.

"O yoldan gidemem," diye mırıldandı. "Senin okullarındaki yaşlı cadıların asıl istediği bu."

“Ne dediğini anlamıyorum Paul,” dedi annesi.

Paul sustu. Bir tohum olarak düşünmeye başladı. İlk seferinde korkunç gaye olarak deneyimlediği ırksal bilinciyle düşündü. Artık Bene Gesseritlerden, İmparator’dan, hatta Harkonnenlerden bile nefret edemediğini fark etti. Onların hepsi de dağılmış olan ırklarını yenilemeye, soylarını birleştirerek yeni ve büyük bir genetik havuz yaratmaya çalışıyordu. Bildikleri tek kesin yöntemse eski yöntemdi; denenmiş ve işe yaradığı kanıtlanmış, yoluna çıkan her şeyi ezip geçen yöntem: Cihat.

Bu yolu seçemem, diye düşündü.

Ama zihninde tekrar babasının kafatasının bulunduğu türbe, dö-külen kanlar ve dalgalanan o yeşil-siyah sancak belirdi.

Jessica boğazını temizledi. Paul’ün suskunluğundan kaygılanmış-tı. “Yani ... Fremenler bizi aralarına kabul edecek mi?”

Paul başını kaldırıp çadırı aydınlatan yeşil ışıktaki Jessica’nın akra-ba evliliğinin ürünü olan soylu yüz hatlarına baktı. “Evet,” dedi. “Yollardan biri bu.” Başını salladı. “Evet. Bana ... Müeddib diyecek-ler. Yolu Gösteren Kişi. Evet ... bana böyle diyecekler.”

Gözlerini kapadı. *Artık yasını tutabilirim baba.* Yanaklarından göz-yaşlarının süzüldüğünü hissetti.

İkinci Kısım

MÜEDDİB

Babam Padişah İmparator, Dük Leto'nun ölümünü ve nasıl öldüğünü öğrenince öyle bir hiddete kapıldı ki, onu hiç böyle görmemiştik. Annemi suçladı ve kendisini bir Bene Gesseriti tahta geçirmeye zorlayan anlaşılmaya lanet okudu. Lonca'yı ve habis yaşlı Baron'u suçladı. Çevresindeki herkesi suçladı, hatta beni bile. Benim de diğerleri gibi cadı olduğumu söyledi. Onu yatıştırmaya çalıştığımda, bütün bunların çok eski bir kendini koruma kanunu uyarınca yapıldığını, en kadim hükümdarların bile bu kanuna uyduğunu söylediğimde, bana öfkeyle baktı ve onu zayıf bir adam mı sandığımı sordu. O zaman öfkesinin sebebini anladım. Onu kaygılandıran Dük'ün ölümü değil, bu ölümün tüm soyluların geleceğini nasıl etkileyeceğiydi. Şimdi düşünüyorum da, babam geleceği görmüş olabilir; ne de olsa Müeddib ile ataları aynıydı.

— PRENSES İRULAN

Babamın Evinde

“Artık Harkonnenler Harkonnenleri öldürecek,” diye fısıldadı Paul.

Gece yaklaşırken uyanmış, kapalı ve karanlık damıtıcı-çadırda doğrulup oturmuştu. Çadırın diğer tarafında uyuyan annesinin hafifçe kımıldandığını işitti.

Paul yerdeki yakınlık dedektörüne bakarak, fosforlu tüplerin ışığında görünen rakamları inceledi.

“Yakında gece olacak,” dedi annesi. “Çadırın gölgeliklerini kaldırsana.”

Paul annesinin soluklarının bir süredir değişmiş olduğunu, Paul'un uyandığına emin olana dek karanlıkta ses çıkarmadan yattığını fark etti.

“Gölgelikleri kaldırmam işe yaramaz,” dedi. “Fırtına vardı. Çadır

kumla kaplandı. Biraz sonra çıkıp kumları kazacağım.”

“Duncan’dan hâlâ haber yok mu?”

“Yok.”

Paul parmağındaki dükalılık yüzüğünü dalgın dalgın ovuşturdu. Birden, babasının ölümüne katkıda bulunmuş olan bu gezegene duyduğu hiddetle titremeye başladı.

“Fırtınanın başladığını duymuştum,” dedi Jessica.

Sakin ses tonu Paul’ün biraz sakinleşmesine yardımcı oldu. Paul fırtınayı düşündü. Damıtıcı-çadırının şeffaf ucundan baktığında fırtınanın başladığını görmüştü. Soğuk kumlar havzada savrulmaya başlayıp sonra da döne döne göğe yükselmişti. Paul yukarı baktığında sivri bir kayalığın fırtınada şekil değiştirdiğini, ufalıp sarımsı peynir rengi bir kamaya dönüştüğünü görmüştü. Havzaya dolan kumlar göğün rengini donuklaştırmıştı. Sonra çadırın üstü örtülünce ortalık kararmıştı.

Çadırın halatları kumların ağırlığıyla gıcırdamıştı. Sonra ortalığa sessizlik çökmüştü. Yalnızca arada sırada yüzeyden hava pompalayan kumşnorkellerinin boğuk sesi duyuluyordu.

“Telsizi tekrar dene,” dedi Jessica.

“İşe yaramaz,” dedi Paul.

Damıtıcı-giysisinin su tüpünün boynundaki ucunu bulup bir yudum aldı. Su ılıktı. Burada gerçekten bir Arrakisli gibi yaşamaya başladığını düşündü. Nefesinden ve bedeninden damıtılan suyla yaşıyordu. Su tatsızdı, ama yine de boğazını rahatlatı.

Jessica Paul’ün su içtiğini işitince, üstündeki damıtıcı-giysinin ne kadar yapışkan olduğunu fark etti. Ama susadığını kabul etmeyi reddetti. Bunu kabul etmek, Arrakis’in tüm o korkunç zorunluluklarının tamamen farkına varmak demekti. Bir damla suyu bile korumak, çadırın toplayıcı-keselerinde toplanan birkaç damlayı biriktirmek, açık havada nefes almaktan olabildiğince kaçınmak zorundaydılar.

Oysa tekrar uykuya dalmak çok daha kolaydı. Ama bugün öyle korkunç bir rüya görmüştü ki, anımsayınca hâlâ ürperiyordu. Rüyasında kumlara bir isim yazılmıştı: *Dük Leto Atreides*. Ama üstüne akan kumlar ismi siliyordu. Jessica var gücüyle onu tekrar yazmaya çalışıyor, ama daha son harfi yazamadan ilk harf siliniyordu.

Kumlar durmadan akıyordu.

Rüyasında biri avaz avaz ağlamaya başlamıştı. Sesi giderek yükseliyordu. O gülünç sesin kendi sesi olduğunu fark etmişti. Neredeyse bebekkenki sesiydi. Bir kadının uzaklaştığını görmüştü, ama görüntüsünü pek hatırlamıyordu.

Hiç tanımadığım annem, diye düşündü Jessica. Beni doğuran ve Rahibelere veren Bene Gesserit. Kendisine emredileni yapmıştı. Bir Harkonnen çocuğundan kurtulduğuna sevinmiş miydi acaba?

“Onlara saldırmamanın yolu baharat,” dedi Paul.

Böyle bir zamanda nasıl saldırmayı düşünebiliyor? diye kendi kendine sordu Jessica. “Bu gezegen baharat dolu” dedi, “nasıl yapacaksın?”

Paul’un kıpırdandığını, sonra çantanın yerde sürüklendiğini işitti.

“Caladan’da önemli olan deniz ve hava gücüydü,” dedi Paul. “Burada ise çöl gücü. Her şey Fremenlere bağlı.”

Sesi çadırın girişinin civarından gelmişti. Jessica aldığı Bene Gesserit eğitimi sayesinde, Paul’un ses tonunda kendine karşı büyük bir öfke algıladı.

Hayatı boyunca Harkonnenlerden nefret etmeye koşullandırıldı, diye düşündü. Şimdiyse bir Harkonnen olduğunu keşfetti ... benim yüzümden. Beni o kadar az tanıyor ki! Ben Dükümün tek kadınıydım. Onun yaşamını ve değerlerini benimsedim. Bunun için Bene Gesserit’ten aldığım emirlere bile karşı geldim.

Paul çadırın korküresini yakınca, içerisi yeşil ışıkla aydınlandı. Paul girişin yanında diz çöktü. Damıtıcı-giysisinin başlığını açık çöl havasına göre ayarlamıştı. Alnı kapalıydı. Ağzına filtreyi almış, burun tıkaçlarını takmıştı; yalnızca kara gözleri açıktaydı. Dönüp Jessica’ya baktı.

“Kendini açık havaya hazırla,” dedi. Filtre yüzünden sesi boğuk çıkmıştı.

Jessica filtresini ağzına alıp başlığını takarken, Paul’un çadırın girişinin mührünü açmasını izledi.

Mühür açılınca içeriye kum akın etti. Paul kumu statik sıkıştırma cihazıyla durdurmaya fırsat bulamamıştı. Sonra cihazı kullanmaya başlayınca, kum duvarının içinde bir delik açıldı ve giderek büyüdü.

Dışarıda ne bulacağız? diye merak etti Jessica. *Harkonnen askerleri ve sardokarlarla karşılaşabiliriz. Ama ya bilmediğimiz tehlikeler?*

Sıkıştırma cihazını ve torbadaki diğer tuhaf aletleri düşündü. Birden o aletlerden her birini gizemli tehlikelerin alameti olarak görmeye başladı.

Yanaklarının açığındaki kısımlarında yukarıdan, kumun üstünden gelen sıcak bir esinti hissetti.

“Çantayı yukarı uzat.” Paul’ün sesiydi bu. Kısık ve temkinliydi.

Jessica itaat etmek üzere harekete geçti. Yerdeki çantayı iterken, içindeki su litrejonlarının guruldadığını işitti. Yukarı baktığında Paul’ü gördü; ardında yıldızlı gökyüzü vardı.

“Tamam,” dedi Paul ve elini uzatıp çantayı yukarı çekti.

Jessica şimdi yalnızca yıldızlarla dolu yuvarlak bir halka görüyordu. Yıldızlar üstüne doğrultulmuş silahların parlak namluları gibiydi. O yuvarlak gece parçasının içinden geçen meteorlar arkalarında kaplan postundaki çizgileri andıran izler bırakıyorlardı. Sanki bir uyarı gibiydiler; parlak mezar taşlarına benziyorlardı. Kadının kanını donduruyorlardı.

“Çabuk ol,” dedi Paul. “Çadırı toplamak istiyorum.”

Jessica’nın sol eline kumlar döküldü. *Tırmanabilecek miyim?* diye sordu kendi kendine.

“Yardım edeyim mi?” diye sordu Paul.

“Hayır.”

Boğazı kurumuştur. Yutkundu. Sonra deliğe girdi. Sıkıştırılıp statikleştirilmiş kumun avuçlarının altında hışırdadığını işitti. Paul elini uzatıp onu kolundan tuttu. Bir an sonra Jessica kendini yukarıda, onun yanında buldu. Çölde düz bir arazide duruyorlardı. Tepelerinde yıldızlı gökyüzü uzanıyordu. Etrafına bakındı. Havza neredeyse tamamen kumla dolmuştu. Etraftaki kayalıkların yalnızca tepeleri görünüyordu. Eğitilmiş duyularıyla karanlığı taradı.

Küçük hayvanların sesleri.

Kuşlar.

Akan kumlar ve içlerindeki yaratıkların hafif sesleri.

Paul çadırı indirip delikten yukarı çekti.

Yıldızlar geceyi çok az aydınlatıyordu ve etraf ürkünç gölgelerle doluydu. Jessica o karanlık parçalarına baktı.

Karanlık kör bir anımsamadır, diye düşündü. Karanlıkta sürülerin sesleri dinlenir. O hayvanlar atalarını öyle uzak bir geçmişte avlamıştır ki, bunu yalnızca en basit hücrelerin anımsar. Kulakların görür. Burun deliklerin görür.

Bir süre sonra Paul ona yaklaşıp konuşmaya başladı: "Duncan bana yakalanırsa ... ancak bu kadar süre dayanabileceğini söylemişti. Artık gitmeliyiz." Çantayı omuzlayıp havzanın yüksek tarafına doğru yürüdü ve aşağıdaki dümdüz çöle bakan bir tepeye tırmandı.

Jessica bilinçsizce onu takip etti ve artık oğlunun yörüngesinde yaşadığını düşündü.

Çünkü artık içimdeki keder, tüm denizlerin kumundan daha ağır, diye düşündü. Bu dünya içimi boşalttı; geride tek bir şey kaldı. En eski hedefim: Yarıyı yaşamak. Artık yalnızca genç Düküm ve doğacak kızım için yaşıyorum.

Kuma bata çıka Paul'un yanına tırmandı.

Paul kuzeydeki bir kayalık hattına bakıyor ve oradaki sarp bir kayalığı inceliyordu.

O kayalıklar yıldızların altındaki eski bir savaş gemisine benziyordu. Geminin uzun burnu görünmez bir dalganın üstünde havaya kalkmıştı. Bumerang şeklinde antenleri vardı. Bacaları geriye yatmıştı. Pupasında pi şeklinde bir çıkıntı vardı.

Siluetin üstünde turuncu bir ışık patlaması oldu. Tepeden gelen parlak mor bir ışık çizgisi o parıltıya doğru indi.

Sonra bir başka mor çizgi belirdi!

Ve sonra turuncu bir patlama daha oldu!

Sanki kadim çağlara ait bir deniz savaşı yapılıyor, toplar ateşleniyordu. Bu görüntüye bakakalmışlardı.

"Ateş sütunları," diye fısıldadı Paul.

Uzaktaki kayalığın üstünde kızıl gözlerden oluşan bir halka yükseldi. Gökyüzünde mor çizgiler belirdi.

"Jetler ve lazer silahları," dedi Jessica.

Sol taraflarında, ufukta Arrakis'in ilk ayı belirdi. Toz bulutunun

ardında kıpkızıl görünüyordu. Orada bir fırtına olduğunu gördüler – sanki çölün üstünde bir şerit dönüyordu.

“Harkonnen topteri bizimkileri avlıyor,” dedi Paul. “Hepimizi öldürmek istiyorlar ... bir böcek yuvasındaki tüm böcekleri öldürür gibi.”

“Veya bir Atreides yuvasındaki,” dedi Jessica.

“Saklanmalıyız,” dedi Paul. “Güneye doğru gideceğiz. Kayalıklardan hiç uzaklaşmadan. Bizi açıkta yakalarlarsa...” Dönüp çantanın kayışlarını omuzlarına geçirdi. “Hareket eden her şeyi öldürüyorlar.”

Tam adım attığı anda, havada süzülen bir uçağın tıslamasını işitti ve tepelerinde ornotopterlerin karanlık gölgelerini gördü.

Babam bana bir keresinde ahlakın temelinde gerçeğe duyulan saygının yattığını söylemişti. "Hiçlikten bir şey doğamaz," demişti. "Gerçeğin" ne kadar değişken olduğunu bilen biri için çok derin bir fikirdir bu.

— PRENSES İRULAN
Müeddib ile Konuşmalar

"Hep gerçeği görmekle övündüm" dedi Thufir Hawat. "Mentat olmanın lanetidir bu; kendini veri çözümlemekten alıkoyamazsın."

Konuşurken, şafak öncesi loşlukta yaşlı yüzü sakın görünüyordu. Safo lekeli dudakları gerilmişti ve kenarlarından yukarıya doğru kırışıklıklar uzanıyordu.

Hawat'ın karşısında, cübbeli bir adam kumun üstünde çömelmiş, konuşmadan duruyordu. Hawat'ın sözlerinden etkilenmediği açıktı.

Geniş, alçak bir çanağa bakan bir kayalığın altına çömelmişlerdi. Havzanın diğer tarafındaki kayalıklar şafakla aydınlanarak pembeleşmeye başlamıştı. Bulundukları yer soğuktu. Gecedен kalma kuru bir soğuk vardı. Şafaktan hemen önce ılık bir rüzgâr esmişti, ama şimdi ortalık yine soğuktu. Hawat askerlerinden geriye kalan, arkasındaki bir avuç adamın dişlerinin takırdadığını duyuyordu.

Hawat'ın karşısında çömelmiş duran adam Fremendi. Sahte şafağın ilk ışıklarında çanağı geçerek gelmiş ve ilerlerken kumulların arasına öyle iyi gizlenmişti ki, hareketlerini fark etmek çok güçtü.

Fremen parmağını aralarındaki kuma uzatıp oraya bir şekil çizdi. İçinden ok çıkan bir kâseye benziyordu. "Bir sürü Harkonnen devriyesi var," dedi. Parmağını yukarı kaldırıp Hawat ile adamlarının inmiş olduğu tepeleri gösterdi.

Hawat başını sallayarak onayladı.

Bir sürü devriye. Evet.

Ama bu Fremeni'nin ne istediğini hâlâ bilmemek canını sıkıyordu. Oysa bir mentat olarak eğitildiği için bunu bilebilmesi gerekirdi.

Hawat hayatının en kötü gecesini yaşamıştı. Saldırı haberleri gelmeye başladığında eski başkent Carthag'ın civarındaki garnizon köylerinden biri olan Tsimpo'daydı. *Bu bir akın; Harkonnenler gücümüzü sınıyor*, diye düşünmüştü ilk başta.

Ama haberler peş peşe gelmeyi sürdürmüştü – giderek daha hızlı.

Carthag'a iki lejyon inmişti.

Beş lejyon –elli tabur!– Dük'ün Arrakeen'deki ana üssüne saldırı-
mıştı.

Arsunt'a bir lejyon.

Kopmuş Kaya'ya iki savaş grubu.

Sonra ayrıntılı raporlar gelmeye başlamıştı. Saldırganların arasında İmparator'un sardokarları da vardı – muhtemelen iki lejyon. İşgalciler nereye ne kadar askerle saldırımları gerektiğini tamamen biliyordu. Tamamen! İstihbarat servisleri mükemmel olmalıydı.

Hawat hem afallamış hem de öfkelenmişti. Öfkesi giderek büyümüş ve sonunda neredeyse mentat yeteneklerini kullanamaz hale gelmişti. Saldırının boyutu zihnine fiziksel bir darbe gibi inmişti.

İşte şimdi, çöldeki bir kaya parçasının altında saklanıyordu. Kendi kendine başını salladı. Etraftaki soğuk gölgeleri kovmak ister gibi, yırtılıp parçalanmış tüniğine sarındı.

Saldırının boyutu.

Düşmanlarının test akınları için bir iki mavna kiralayacağını düşünmüştü hep. Hanedanlar arası savaşlarda genellikle göze alınan bir riskti bu. Arrakis'e mavnalar düzenli olarak inip kalkardı, Atreides Hanedanı'nın baharatını nakletmek için. Hawat akınlara karşı sahte baharat mavnalarıyla tedbir almıştı. Güçlü bir saldırınsa en fazla on taburla yapılacağını düşünmüşlerdi.

Ama en son yapılan sayımlara göre, Arrakis'e iki binden fazla gemi inmişti. Yalnızca mavnalar değil firkateynler, gözcü gemileri, monitörler, eziciler, tabur taşıyıcıları, atık kutuları...

Yüzden fazla tabur – on lejyon!

Böyle bir saldırının maliyeti Arrakis'in elli yıllık toplam baharat gelirinden fazlaydı.

Baron'un bize saldırmak için bu kadar masrafa girebileceğini göremedim, diye düşündü Hawat. *Dükümü başarısızlığa uğrattım.*

Bir de hain meselesi vardı tabii. *Onu boğmadan ölmeyeceğim!* diye düşündü. *Fırsatım varken o Bene Gesserit cadısını öldürmeliydim.* Hawat hainin Leydi Jessica olduğuna emindi. Bütün veriler bunu gösteriyordu.

"Adamın Gurney Halleck ile adamlarının bir kısmı kaçakçı dostlarımızın yanında güvende," dedi Fremen.

"Güzel."

Demek Gurney bu cehennem gezegeninden kaçabilecek, diye düşündü. *En azından bazılarımız kurtulacak.*

Hawat dönüp arkasındaki adamlarına baktı. Gece başladığında yanında en iyi üç yüz adamı vardı. Şimdiyse geride yirmi tanesi kalmıştı ve onların da yarısı yaralıydı. Bazıları uyuyor, bazıları ayakta durup kayalara yaslanıyor, bazılarıysa kuma serilmiş yatıyordu. Son topterleri (yaralıları taşımak için kullandıkları topter) şafaktan hemen önce bozulmuştu. Onu lazer silahlarıyla parçalayıp saklamışlardı. Sonra hâvzanın kenarındaki bu yere gelip gizlenmişlerdi.

Nerede oldukları hakkında ancak genel bir fikri vardı. Arrakeen'in iki yüz kilometre kadar güneydoğusundaydılar. Güneyde Kalkan Yamacı ile siyeç toplulukları arasındaki ana yollar vardı.

Hawat'ın karşısındaki Fremen kukuletasını ve damıtıcı-giysi başlığını açınca ortaya kum rengi saçları ve sakalı çıktı. Düz saç geriye taralıydı. Uzun ve dar bir alnı vardı. Baharatla beslenmenin sonucu masmavi olan gözlerinden hisleri anlaşılmıyordu. Sakal ve bıyığının ağzının bir kenarındaki kısmı lekeliydi. Oradaki kıllar burun tıkacının hortumunun baskısıyla yassılaşmıştı.

Adam tıkacı çıkarttıktan sonra yeniden taktı. Burnunun kenarındaki bir yarayı ovuşturdu.

"Çanağı bu gece geçerseniz," dedi Fremen, "kalkanlarınızı kullanmayın. Kayalıkların arasında bir yarık var..." Topuklarının üstünde dönüp güneyi gösterdi. "... şurada. Arkası irke kadar dümdüz

çöl. Kalkanlar..." Duraksadı "... solucanları çeker. Buraya pek gelmezler, ama ne zaman bir kalkan çalıştırılrsa solucan mutlaka gelir."

Solucan dedi, diye düşündü Hawat. Aslında başka bir şey diyecekti. Ama ne? Hem bizden ne istiyor?

Hawat iç geçirdi.

Kendini hiç bu kadar bitkin hissetmemişti. Kasları öyle yorgundu ki, enerji hapları bile fayda etmiyordu.

Kahrolası sardokarlar!

İmparator'un hıyanetini temsil eden o fanatik askerleri düşünürken kendini suçladı. Durumu bir mentat gözüyle değerlendirince, bu hıyanetin kanıtını Konsey'in Yüce Divanı'na verip adaletin yerine gelmesini sağlama olasılığının ne kadar düşük olduğunu görüyordu.

"Kaçakçılara gitmek ister misiniz?" diye sordu Fremen.

"Mümkün mü?"

"Yol uzun."

"Fremenler hayır demeyi sevmez" demişti Idaho bir keresinde.

"Halkının yaralılarımıza yardım edip edemeyeceğini söylemedin," dedi Hawat.

"Onlar yaralı."

Her seferinde aynı kahrolası cevap!

"Yaralı olduklarını biz de biliyoruz!" dedi öfkeyle. "Asıl mesele—"

"Şakin ol dostum," dedi Fremen. "Yaralılarınız ne diyor? Kabilenizin suya ihtiyacı olduğunu anlıyorlar mı?"

"Henüz su üzerine konuşmadık," dedi Hawat. "Biz—"

"Gönülsüzlüğünü anlıyorum," dedi Fremen. "Onlar dostların, halkın. Suyunuz var mı?"

"Yeterince yok."

Fremen Hawat'ın tünüğini ve görünen tenini gösterdi. "Siyeçler arasında damıtıcı-giysisiz kaldınız. Su kararı vermelisiniz dostum."

"Seni kiralayabilir miyiz? Yardım eder misin?"

Fremen omuzlarını silkti. "Suyunuz yok." Hawat'ın arkasındaki gruba baktı. "Yaralılarınızdan kaçını feda edebilirsin?"

Hawat konuşmadan adama baktı. Bir mentat olarak, iletişim kuramadıklarını görebiliyordu. Burada sözcüklerle sesler arasındaki

ilişki farklıydı.

“Ben Thufir Hawat’ım. Düküm adına konuşabilirim. Bana yardım edersen, ileride bedelini ödeyeceğime söz veriyorum. Fazla bir şey istemiyorum. Bize ihanet eden bir kadın var ve kendini emniyette sanıyor; onu öldürene dek adamlarımı elimde tutmak istiyorum.”

“Bir kan davasında sizin tarafınızı tutmamızı mı istiyorsun?”

“Kan davasını ben hallederim. Tek istediğim yaralı arkadaşlarımla sorumluluğundan kurtulmak; böylece rahat hareket edebilirim.”

Fremen kaşlarını çattı. “Yaralılarından niye sorumlu olasin ki? Onlar kendi kendilerinden sorumlu. Önemli olan sudur, Thufir Hawat. Bu konudaki kararı senin yerine benim vermemi mi istiyorsun?”

Adam elini cübbesinin altına gizlenmiş bir silaha götürdü.

Hawat gerildi. *İhanet mi ediyor?*

“Neden korkuyorsun?” diye sordu Fremen.

Bu kahrolasılar ne kadar da açıksözlü! Hawat ihtiyatla konuştu. “Kelleme ödül kondu.”

“Ahhh.” Fremen elini silahından çekti. “Hain olduğumuzu sanıyorsun. Bizi tanıımıyorsun. Harkonnenlerin suyu aramızdaki en küçük çocuğu bile satın alamaz.”

Ama Lonca'nın iki binden fazla gemiye geçiş izni vermek için aldığı parayı ödeyebildiler, diye düşündü Hawat. Bu meblağın yüksekliği onu hâlâ afallatıyordu.

“Hepimiz Harkonnenlerle savaşıyoruz,” dedi Hawat. “Ortak hareket etmemiz, savaşta sorunlarımızı paylaşmamız gerekmez mi?”

“Paylaşıyoruz zaten,” dedi Fremen. “Seni Harkonnenlerle savaşırken izledim. İyisin. Yanımda savaşmanı isterim.”

“Ne zaman istersen yardım etmeye hazırım,” dedi Hawat.

“Ne zaman isteyeceğimi bilemem,” dedi Fremen. “Her yerde Harkonnen güçleri var. Ama hâlâ su kararını vermedin ya da yaralılara bırakmadın.”

Tedbirli olmalıyım, diye düşündü. *Anlayamadığım bir şeyler var.* “Siz Arrakislilerin düşünme tarzınızı anlatır mısınız?”

“Sana yabancı gelir,” dedi Fremen, sesinde horgörü vardı. Kolu nu uzatıp kuzeybatıyı, kayalığın tepesini gösterdi. “Dün gece buraya

gelişinizi izledik.” Kolunu indirdi. “Kumulların dibinden gitmediniz. Kötü. Damıtıcı-giysileriniz yok, suyunuz yok. Fazla dayanamazsınız.”

“Arrakisliler gibi yaşamayı öğrenmek kolay değil,” dedi Hawat.

“Doğru. Ama biz Harkonnenleri öldürdük.”

“Kendi yaralılarınıza ne yapıyorsunuz?” diye sordu Hawat.

“Bir adam kendisinin ne zaman kurtarılmaya değer olduğunu bilmez mi?” diye sordu Fremen. “Yaralılarınız, suyunuz olmadığını biliyorlar.” Başını eğip Hawat’a baktı. “Şimdi su kararı vermen gerektiği ortada. Yaralılar da, diğerleri de kabilenin geleceğini düşünmeli.”

Kabilenin geleceği, diye düşündü Hawat. *Atreides kabilesinin. Haklı.* Kendini sormaktan kaçındığı soruyu sormaya zorladı.

“Düküme ya da oğluna dair bir haber aldın mı?”

Fremen hislerini ele vermeyen gözlerini yukarı çevirip Hawat’a baktı. “Haber mi?”

“Yazgılarına dair?!” dedi Hawat öfkeyle.

“Herkesin yazgısı ortaktır,” dedi Fremen. “Dükünün öldüğü söyleniyor. Oğlunun, Lisanü’l-Gayb’ın yazgısıysa Liet’in elinde. Liet henüz bir şey demedi.”

Cevabı zaten biliyordum, diye düşündü Hawat.

Dönüp adamlarına baktı. Artık hepsi uyanıktı. Konuşulanları duymuşlardı. Çöle bakıyorlardı. Yüzlerindeki ifadeden ne düşündükleri anlaşılıyordu. Artık Caladan’a geri dönemeyeceklerini, üstelik Arrakis’i de yitirdiklerini anlamışlardı.

Hawat tekrar Fremen’e döndü. “Peki ya Duncan Idaho’ya ne oldu, biliyor musun?”

“Duyduğuma göre kalkan indirildiğinde büyük konaktaymış,” dedi Fremen. “Başka bir şey duymadım.”

Jessica kalkanı indirip Harkonnenleri içeri aldı, diye düşündü Hawat. *Sırtı kapıya dönük oturan benmişim meğer. Bunu nasıl yapabildi? Kendi oğluna nasıl ihanet edebildi? Ama ... bir Bene Gesserit cadısının nasıl düşündüğünü kim bilebilir ki? Buna düşünmek denirse tabii.*

Hawat yutkunmaya çalıştı. Boğazı kupkuruydu. “Çocuğa ne olduğunu ne zaman öğrenebilirsin?”

“Arrakeen’de olanlar hakkında pek bilimiz yok,” dedi Fremen.

Omuzlarını silkti. "Kimbilir?"

"Öğrenme imkânın yok mu?"

"Olabilir." Fremen burnunun kenarındaki yarayı ovuşturdu. "Söylesene Thufir Hawat, Harkonnenlerin kullandığı büyük silahlar hakkında bilgin var mı?"

Toplar, diye düşündü Hawat acı acı. Bu kalkanlar çağında top kullanacakları kimin aklına gelirdi?

"Adamlarımızı mağaralara hapsedmekte kullandıkları topları söylüyorsun," dedi. "O ateşli silahlar hakkında ... teorik bilgim var."

"Tek girişli bir mağaraya çekilen herkes ölmeyi hak eder," dedi Fremen.

"Niye bu silahlar hakkında bilgilenmek istiyorsun?"

"Liet istiyor."

Bizden istediği bu mu? diye merak etti Hawat. "Buraya büyük silahlar hakkında bilgi almak için mi geldin?" dedi.

"Liet silahlardan birini bizzat görmek istedi."

"Öyleyse gidip bir tane bulun," dedi Hawat öfkeyle.

"Doğru" dedi Fremen. "Bir tanesini ele geçirip sakladık. Stilgar onu inceliyor. Liet de istediği zaman gidip görebilir. Ama bunu yapacağını sanmıyorum. Arrakis koşullarına uygun bir silah değil."

"Bir tanesini ... ele mi geçirdiniz?" diye sordu Hawat.

"Sıkı bir çatışmaydı," dedi Fremen. "Yalnızca iki adam yitirdik. Onlarınsa yüzden fazlasının suyu döküldü."

Her topun başında sardokarlar vardı, diye düşündü Hawat. Bu çöl delisi sardokarlara karşı yalnızca iki adam yitirmelerinden önemsiz bir şeymiş gibi bahsediyor!

"Harkonnenlerin yanında savaşan o diğerleri olmasa, iki adamımızı da yitirmezdik," dedi Fremen. "Onların bazıları iyi savaşçılardı."

Hawat'ın adamlarından biri topallayarak yaklaştı ve çömelmiş Fremen'e baktı. "Sardokarlardan mı bahsediyorsun?"

"Sardokarlardan bahsediyor," dedi Hawat.

"Sardokarlar!" dedi Fremen neşeyle. "Ahhh! Demek isimleri bu! Bu hakikaten güzel bir gece oldu. Sardokar. Hangi lejyon? Biliyor musunuz?"

“Şey ... bilmiyoruz,” dedi Hawat.

“Sardokar,” dedi Fremen düşünceli bir edayla. “Ama Harkonnen kıyafeti giyiyorlar. Bu tuhaf değil mi?”

“İmparator bir Büyük Hanedan’a karşı savaştığının bilinmesini istemiyor,” dedi Hawat.

“Ama sen onların sardokar olduklarını biliyorsun.”

“Ben kimim ki?” diye sordu Hawat acı acı.

“Sen Thufir Hawat’sın,” dedi adam ciddi bir sesle. “Neyse, eninde sonunda öğrenecektik zaten. Üçünü esir alıp sorgulanmak üzere Liet’in adamlarına gönderdik.”

Hawat’ın yaveri ağır ağır, hayretle konuştu: “Sardokarları ... esir mi aldınız?”

“Sadece üçünü,” dedi Fremen. “İyi savaştılar.”

Ah, bu Fremenlerle ittifak kuracak vaktimiz olsaydı, diye düşündü Hawat esefle. *Onları eğitip silahlandırabilseydik. Yüce Ana adma, elimizde eşsiz bir ordu olurdu!*

“Belki de Lisanü’l-Gayb hakkında endişelendiğiniz için burada oyalanıyorsunuz,” dedi Fremen. “Eğer o gerçekten Lisanü’l-Gayb ise başına bir şey gelmez. Henüz kesinleşmemiş bir mesele üstüne kafa yormayın.”

“Ben ... Lisanü’l-Gayb’ın kuluyum,” dedi Hawat. “Görevim onu korumak. Kendimi buna adadım.”

“Kendini onun suyuna mı adadın?”

Hawat yaverine baktı. Adamın hâlâ Fremen’e bakakalmış olduğunu gördü. Sonra tekrar Fremen’e baktı. “Suyuna, evet.”

“Arrakeen’e, onun suyunun yerine mi dönmek istiyorsun?”

“Evet ... suyunun yerine.”

“Bunun bir su meselesi olduğunu niye baştan söylemedin?” Fremen ayağa kalkıp burun tıkcacını iyice yerine oturttu.

Hawat yaverine diğerlerinin yanına dönmesini işaret etti. Bitkin görünen adam omuzlarını silktikten sonra itaat etti. Hawat adamlarının fısıldaşmaya başladığını işitti.

“Her zaman suya giden bir yol vardır,” dedi Fremen.

Hawat’ın arkasındaki adamlardan biri küfretti. Hawat’ın yaveri

“Thufir! Arkie öldü,” diye seslendi.

Fremen yumruğunu kulağına götürdü. “Su bağı! Bu bir alamet!” Hawat’a baktı. “Civarda suyu kabul etmek için bir yer var. Adamlarımı çağırayım mı?”

Yaver Hawat’ın yanına döndü. “Thufir, adamlardan bazılarının karıları Arrakeen’de kaldı,” dedi. “Şey ... anlarsın ya, onları merak ediyorlar.”

Fremen yumruğunu hâlâ kulağından çekmemişti. “Bu su bağı mı Thufir Hawat?” diye sordu sert bir sesle.

Hawat’ın zihni hızla işliyordu. Şimdi Fremen’in ne demek istediğini seziyor, ama yorgun adamlarının bunu öğrenince vereceği tepkiden kaygılanıyordu.

“Su bağı,” dedi Hawat.

“Kabilelerimiz birleşsin,” dedi Fremen. Yumruğunu indirdi.

Sanki bu bir işaretmiş gibi, tepelerindeki kayalıklarda dört adam belirip aşağı atladı. Kaya çıkıntısının altına koşup cesedi büyük bir cübbeye sararak kaldırdılar. Kayalığı sağlarına alıp cesedi taşıyarak koşmaya başladılar. Attıkları her adımda tozlar havalanıyordu.

Bütün bunlar, Hawat’ın yorgun adamları neler olduğunu anlayamadan olup bitmişti. Cübbeye sarılı cesedi taşıyan grup bir kayadan saparak gözden kayboldu.

Hawat’ın adamlarından biri bağırdı: “Arkie’yi nereye götürüyorlar? Onu—”

“Onu – gömmeye götürüyorlar,” dedi Hawat.

“Fremenler cesetlerini gömmez!” diye bağırdı adam. “Bize numara yapmaya kalkma Thufir. Onları ne yaptıklarını biliyoruz. Arkie—”

“Lisanü’l-Gayb’a hizmet ederken ölen birinin cennete gideceği kesindir,” dedi Fremen. “Eğer gerçekten Lisanü’l-Gayb’ın hizmetindeyseniz, ki öyle olduğunuzu söylediniz, niye bağırp çağırıyor, yas tutuyorsunuz? Bu yolda can veren bir adam, insan nesli tükenene dek unutulmaz.”

Ama Hawat’ın adamları öfkeli bakışlarla ilerlemeye başladı. Birinde bir lazer silahı vardı. Silahı çekmeye davrandı.

“Olduğunuz yerde kalın!” diye bağırdı Hawat. Kaslarındaki bit-

kinlikle mücadele etti. “Bu adamlar ölülerimize saygı duyuyor. Âdetleri farklı, ama anlamı aynı.”

“Arkie’yi parçalayıp suyunu emecekler,” dedi lazer silahlı adam öfkeyle.

“Adamların cenaze törenine mi katılmak istiyor?” diye sordu Fremen.

Sorunun ne olduğunu anlamıyor bile, diye düşündü Hawat. Fremenlerin saflığı korkutucuydu.

“Yoldaşları için kaygılanıyorlar,” dedi Hawat.

“Yoldaşınıza bizden biriymiş gibi hürmet edeceğiz,” dedi Fremen. “Çünkü aramızda su bağı var. Âdetleri biliyoruz. İnsanın eti kendisindir; suyu ise kabileye aittir.”

Lazer silahlı adam bir adım daha atınca Hawat çabucak konuştu: “Şimdi yaralılarımıza yardım edecek misiniz?”

“Kimse bağı sorgulayamaz,” dedi Fremen. “Kendimize nasıl davranıyorsak, size de öyle davranacağız. Önce hepinize giysiler bulmalı ve ihtiyaçlarınızı karşılamalıyız.”

Lazer silahlı adam duraksadı.

“Arkie’nin ... suyu karşılığında yardım mı satın alıyoruz?” dedi Hawat’ın yaveri.

“Satın almıyoruz” dedi Hawat, “bu insanların arasına katılıyoruz.”

“Âdetlerin farklılığı,” diye mırıldandı Hawat’ın adamlarından biri.

Hawat rahatlamaya başladı.

“Arrakeen’e gitmemize yardım edecekler mi?”

“Harkonnenleri öldüreceğiz,” dedi Fremen. Sırıttı. “Ve sardokarları.” Geriye doğru bir adım atarak, ellerini kulaklarına götürüp başını geriye eğdi ve dinlemeye başladı. Sonra ellerini indirip “Bir hava aracı geliyor,” dedi. “Kayanın altına gizlenin ve kıpırdamayın.”

Hawat’ın bir el işareti üzerine adamlar talimata uydu.

Fremen Hawat’ı kolundan tutup diğerlerinin yanına doğru itti. “Savaşma vakti gelince savaşacağız.” Cübbesinin altından küçük bir kafes çıkardı. Kafesin içinden bir yaratık alıp havaya kaldırdı.

Hawat bunun küçük bir yarasa olduğunu gördü. Yarasa başını çe-

virince, Hawat gözlerinin masmavi olduğunu fark etti.

Fremen yaratığı okşayıp yatıştırmaya, onunla konuşmaya başladı. Başını hayvaninkine uzatıp dilini çıkardı. Yarasa ağzını yukarı çevirip açtı ve Fremenin dilinden bir damla tükürük yarasanın ağzına düştü. Bunun üzerine hayvan kanatlarını açtı, ama havalanmadı. Adam küçük bir tüp çıkarıp yarasanın kafasının yanına götürdü ve tüpün içinden bir şeyler mırıldandı. Sonra yaratığı yukarı kaldırıp havaya fırlattı.

Havada süzülerek kayalık boyunca uçmaya başlayan yarasa kısa sürede gözden kayboldu.

Fremen kafesi katlayıp cübbesinin içine soktu. Sonra tekrar başını eğip kulak kabarttı. "Yüksek arazilerde geziniyorlar," dedi. "Ne arıyorlar acaba?"

"Bu yönde geri çekildiğimizi biliyorlar," dedi Hawat.

"İnsan asla bir avın tek hedefi olduğunu düşünmemeli," dedi Fremen. "Havzanın diğer tarafına bak. Bir şey göreceksin."

Zaman geçti.

Hawat'ın adamlarından bazıları kıpırdanıp fısıldaşmaya başladı.

"Ürkmüş hayvanlar gibi sessiz olun," diye fısıldadı Fremen.

Hawat karşıdaki kayalığın yakınında hareketler gördü – koyu sarı kumların üstünde titreşen lekeler.

"Küçük dostum mesajını ilettiler," dedi. "İyi bir ulaktır – geceymiş gündüzmüş aldirmeden işini yapar. Onu yitirdiğime üzülüyorum."

Çanağın diğer tarafındaki hareketler kayboldu. Şimdi o dört beş kilometrelik kum arazi boyunca günün giderek artan ısıyla dalgalanarak yükselen havadan başka hiçbir şey hareket etmiyordu.

"Sakin ses çıkarmayın," diye fısıldadı Fremen.

Karşı tepede bir grup insan belirdi. Çanağa inmeye başladılar. Hawat'a Fremen gibi görünüyorlardı, ama hareketleri tuhaf bir şekilde sakarcaydı. Altı kişiydiler ve kumulları güçlükle aşıyorlardı.

Hawat'ın grubunun tam arkasından, gökyüzünden bir topterin kanat sesleri geldi ve araç tepelerinde yükselen kayalığı aşarak ortaya çıktı. Harkonnen savaş renklerine boyanmış bir Atreides topteri idi. Topter çanağı geçmekte olan adamlara doğru süzülüyordu.

Oradaki grup bir kumulun üstünde durup el salladı.

Topter tepelerinde dar bir çember çizdikten sonra Fremenlerin önüne, tozları havalandırarak indi. Topterden beş adam çıktı. Hawat etraflarındaki havanın titreşmesinden ve toz geçirmemesinden, adamların kalkan giydiğini anladı; sert ve kendinden emin tavırlarına bakılırsa sardokarlardı.

"Tüh! O salak kalkanlarını kullanıyorlar," dedi Hawat'ın yanındaki Fremen. Çanağın güney yamacına baktı.

"Onlar sardokar," diye fısıldadı Hawat.

"Güzel."

Sardokarlar kendilerini bekleyen Fremenlere hilal şeklinde yaklaştı. Ellerindeki bıçaklar güneşte parlıyordu. Fremenler yan yana durmuş bekliyordu. İstiflerini bozmamış gibiydiler.

Birden iki grubun etrafındaki kumların içinden Fremenler fırladı. Ornitoptere koşup içine girdiler. Kumulda ise iki grup çatışmaya başlamıştı. Havalanan tozlar olanların net görülmesini engelliyordu.

Bir süre sonra tozlar dağıldı; yalnızca Fremenler ayakta kalmıştı.

"Neyse ki topterde yalnızca üç adam bıraktılar," dedi Hawat'ın yanındaki Fremen. "Aracı zarar vermeden ele geçirdik sanıyorum."

Hawat'ın arkasındaki adamlardan biri fısıldadı: "Bunlar sardokarlardı!"

"Ne kadar iyi dövüştüklerini fark ettiniz mi?" diye sordu Fremen.

Hawat derin bir nefes aldı. Yanık toz kokusu alıyor, sıcak ve kuruluğu hissediyordu. Boğazının kupkuru olduğunu belli eden bir sesle "Evet, sahiden de iyi dövüştüler," dedi.

Ele geçirilen topter kanat çırparak havalandı. Kanatlarını toplayıp güneye doğru yükselmeye başladı.

Demek bu Fremenler topter de kullanabiliyor, diye düşündü Hawat.

Uzaktaki kumulda duran Fremenlerden biri kare şeklinde yeşil bir bez parçası salladı: Bir kez ... iki kez.

"Başkaları geliyor!" diye haykırdı Hawat'ın yanındaki Fremen. "Hazır olun. Oysa sizi daha fazla pürüz çıkmadan götürebileceğimi umuyordum."

Pürüz ha! diye düşündü Hawat.

Batıdan, çok yüksekte iki topter daha geldi. Kumula doğru süzuldüler. Oradaki Fremenler birden ortadan kaybolmuştu. Şimdi o çatışma sahnesinde yalnızca sekiz mavi leke, Harkonnen üniformalı sardokar cesetleri vardı.

Hawat'ın tepesindeki kayalığın üstünde bir başka topter belirdi. Hawat topteri görünce nefesini tuttu – koca bir tabur taşıyıcısıydı. Kanatlarını açmış ağır ağır süzülmesinden, tam kapasiteyle yüklü olduğu anlaşılıyordu – yuvasına dönen dev bir kuş gibi.

“Korkaklar!” diye fısıldadı Hawat'ın yanındaki Fremen.

Tabur taşıyıcı mavi giysili cesetlerin yattığı yere doğru alçalarak uçuyordu. Kanatlarını iyice açıp ani bir duruşa hazırlandı.

Hawat güneyde bir metal parıltısı fark etti. Bir topter kanatlarını toplamış, tam hızla dalış yapıyordu. Jet motorları koyu gri gökyüzünde parlak, altın rengi izler bırakıyordu. Tabur taşıyıcıya doğru ok gibi uçtu. Az önce lazer silahları aktif hale getirildiği için geminin kalkanı inikti. Topter taşıyıcının tam ortasına daldı.

Havza büyük bir patlamayla sarsıldı. Etraftaki tüm kayalık yamaçlarından aşağı kaya parçaları yuvarlandı. Taşıyıcı ile topterin bulunduğu yerden göğe doğru kırmızı-turuncu alevler fışkırdı – oradaki her şey alevlere kapıldı.

O topteri kullanan Fremen gemiyi yok etmek için kendini feda etti, diye düşündü Hawat. Yüce Ana aşkına! Bunlar nasıl insanlar?

“Makul bir değıştokuş” dedi Hawat'ın yanındaki Fremen. “O taşıyıcıda en az üç yüz adam vardı. Şimdi sularını almalı, başka bir hava aracı ele geçirmek için plan yapmalıyız.” Gizlendiği yerden çıktı.

Karşısındaki kayalıktan mavi üniformalı adamlar yağmaya başladı. Süspansör kullandıkları için yere ağır ağır iniyorlardı. Hawat bunların sardokarlar olduğunu gördü. Sert yüzlerindeki ifadelerden, savaşıma arzusuyla çılgına dönmüş oldukları belliydi. Kalkansızdılar. Her birinin bir elinde bıçak, diğerinde sersemletici vardı.

Fırlatılan bir bıçak, Hawat'ın Fremen arkadaşının boğazına saplandı ve adam geriye düşüp sırt üstü yere yığıldı. Hawat kendi bıçağını çekecek zamanı ancak bulmuştu ki, bir sersemletici mermisiyle kendinden geçti.

Müeddib gerçekten de Geleceği görebiliyordu, ama şunu anlamalısınız ki böyle bir gücün de sınırları vardır. Görme yetisinin ne olduğunu düşünün. Gözleriniz olsa bile, ışısız göremezsiniz. Bir vadinin dibindeyseniz, vadinin ötesini göremezsiniz. Aynı şekilde, Müeddib de içinde bulunduğu gizemli arazinin ötesini her zaman göremiyordu. O bize tek bir muğlak kehanet hükmünün, belki de bir sözcüğün yerine başka bir sözcüğün seçilmesinin bile geleceği tamamen değiştirebileceğini söylledi. O bize “Zamanın görüş alanı geniştir, ama içinden geçerken zaman daracak bir kapıya dönüşür,” derdi. O her zaman için açık seçik görülen, güvenli yollardan uzak durmaya uğraşırdı ve “böyle yollar daima eninde sonunda durgunluğa götürür,” diyerek bizleri uyarırdı.

— PRENSES İRULAN

Arrakis Uyanıyor

Karanlık gece göğünde toptlerler üstlerinde süzülerek ortaya çıktığında, Paul annesinin kolunu yakalayıp “sakın kımıldama!” dedi.

Sonra ay ışığında en öndeki aracı gördü; iniş yaparken kanatlarının kıvrılma şeklini, pilotunun gözüpek stilini tanıdı.

“Idaho bu,” diye mırıldandı.

Araçlar havzaya yuvalarına dönen kuşlar gibi indi. Toz bulutları henüz dağılmadan, Idaho toptlerinden çıkıp onlara doğru koşmaya başlamıştı bile. Peşinden Fremen giysili iki kişi geliyordu. Paul birini tanıdı: Uzun boylu, kum rengi sakallı Kynes.

“Buradan!” diye seslendi Kynes ve sola saptı.

Bu sırada diğer Fremenler ornitopterlerinin üstünü kumaşlarla örtüyordu ve araçlar alçak kumullara dönüştü.

Idaho Paul’un önünde durup selam verdi. “Lordum, Fremenlerin civarda geçici bir sığınakları var. Orada—”

“Orada, uzakta ne oluyor?”

Paul uzaktaki kayalığın üstündeki çatışmayı işaret etti – jet motoru izlerini, mor lazer silahı ışınlarını.

Idaho’nun yuvarlak ve uysal yüzünde nadir gülümsemelerinden biri belirdi. “Lordum, Efendimiz, onlara küçük bir sürpriz bıraktım–”

Çöl birden köreltici, bembeyaz bir ışığa boğuldu – güneş gibi parlak bir ışık, gölgeleri üstünde bulundukları kaya çıkıntısının yüzeyine kazıdı. Idaho tek bir harekette bir eliyle Paul’un kolunu, diğeriyle Jessica’nın omzunu tutarak onları aşağıdaki havzaya itti. Birlikte kumun üstünde yatarlarken, tepelerinde gökgürültüsüne benzeyen bir gümbürtü koptu. Bir patlama sesiydi bu. Az önce üstünde bulundukları kaya çıkıntısından aşağı taşlar döküldü.

Idaho doğrulup oturdu ve üstündeki kumları silkeledi.

“Aile atomiklerini kullanmış olamazsın!” dedi Jessica. “Ben–”

“Oraya bir kalkan yerleştirdin, değil mi?” dedi Paul.

“Tam güçle çalışan büyük bir kalkan,” dedi Idaho. “Bir lazer silahının ışını temas edince...” Omuzlarını silkti.

“Atomaltı füzyonu,” dedi Jessica. “Tehlikeli bir silah.”

“Silah değil Leydim, savunma aracı. O pislikler artık lazer silahı kullanmadan önce iyice düşünecekler.”

Ornitopterlerden inen Fremenler kaya çıkıntısının kenarına geldi. Biri fısıltıyla seslendi: “Saklanmalıyız dostlar.”

Paul ayağa kalkarken, Idaho Jessica’nın kalkmasına yardım etti.

“O patlama epey dikkat çekmiştir, Efendimiz,” dedi Idaho.

Efendimiz dedi, diye düşündü Paul.

Bunun kendisine söylenmesi çok tuhaf gelmişti. Şimdiye kadar yalnızca babasına Efendimiz denmişti.

Geleceği görme yeteneği bir anlığına harekete geçti. İnsanların yaşadığı evreni kaosa sürükleyen o çılgınca ırksal bilincin kendisine de bulaştığını gördü. Bunu görmek onu sarstı. Idaho onu kolundan tutup yürümesine yardım etti. Havzanın kenarından yürüyerek bir kaya çıkıntısına vardılar. Orada Fremenler sıkıştırma cihazlarıyla kumda bir tünel açıyorlardı.

“Çantanızı taşıyabilir miyim Lordum?” diye sordu Idaho.

“Ağır değil Duncan,” dedi Paul.

“Vücut kalkanınız yok,” Idaho. “Benimkini ister misiniz?” Uzak-taki kayalığa baktı. “Gerçi artık lazer kullanacaklarını sanmam.”

“Kalkanın sende kalsın Duncan. Sağ kolun beni korumaya yeter.”

Jessica övgünün ne kadar etkili olduğunu, Idaho’nun Paul’e daha da sokulduğunu gördü. *Oğlum tebaasını çok iyi idare ediyor.*

Fremenler bir kayayı hareket ettirdiklerinde altında bir yerleşim merkezine inen bir geçit belirdi. Girişi o kayayla gizlenmişti.

Fremenlerden biri “Buradan,” diyerek onları kayalık merdivenlerden aşağı, karanlığa indirdi.

Giriş arkalarından tekrar kayayla örtülünce ay ışığı görünmez oldu. İleriden gelen hafif bir yeşil ışık basamakları ve kaya duvarları aydınlatıyordu. Geçit ileride sola dönüyordu. Şimdi etrafları Fremenlerle çevriliydi ve hep birlikte aşağı inmeyi sürdürdüler. Köseyi dönünce karşlarına aşağı inen bir başka geçit çıktı. Geniş bir mağara odasına açılıyordu.

Karşılarında Kynes duruyordu; cübbesinin başlığını geriye atmıştı. Damıtıcı-giysisinin boyun kısmı yeşil ışıktaki parlıyordu. Uzun saç ve sakalı dağınıktı. Kalın kaşlarının altındaki aksız mavi gözleri kopkoyu görünüyordu. *Niye bu insanlara yardım ediyorum ki?* diye düşündü Kynes, bu karşılaşma anında. *Bu hayatımda yaptığım en tehlikeli şey. Onlarla birlikte ben de ölebirim.*

Paul’e baktı ve çocuğun aslında bir yetişkin gibi davrandığını gördü. Kederini gizliyor, bir Dük gibi davranmak dışında tüm hislerini bastırıyordu. Kynes o anda bu çocuk ölürse dukalığın sona ereceğini, dukalığın hâlâ var olmasının tek sebebinin Paul olduğunu kavradı. Hafife alınacak bir şey değildi bu.

Jessica odaya bakıp içindekileri Bene Gesserit yöntemiyle değerlendirdi. Burası bir laboratuvarı. Eski tarz bir mimariyle yapılmıştı. Köşelerle ve bölmelerle doluydu.

“Burası babamın kullanmak istediği İmparatorluğun Ekolojik Test İstasyonlarından biri,” dedi Paul.

Babasının istediğiymiş! diye düşündü Kynes. *Onlara yardım etmekle aptallık mı ediyorum?* diye merak etti tekrar. *Bunu niye yapıyorum ki? Oysa onları kolayca Harkonnenlere teslim edip güvenlerini kazanabilirim.*

Paul annesi gibi odayı inceledi. Bir duvarın dibindeki tezgâh dikkatini çekti. Tezgâhın üstüne aletler dizilmişti ... parlak rakam levhaları, telli ve camlı ayırıcı planyalar. İçeride ozon kokusu vardı.

Fremenlerden bazıları odadaki bölmelerden birinin arkasına geçmişti. Oradan sesler gelmeye başladı – motor uğultusu ve dönen kayışların sesleri.

Paul odanın diğer ucuna baktığında, duvara dayalı kafesler gördü. İçlerinde küçük hayvanlar vardı.

“Burasının ne olduğu konusunda haklısın,” dedi Kynes. “Peki, burası senin olsa ne yapardın Paul Atreides?”

“Bu gezegeni insanların yaşayabileceği bir yere dönüştürmekte kullanırdım.”

Belki de onlara bu yüzden yardım ediyorum, diye düşündü Kynes.

Makine sesleri ansızın kesildi. Sessizlikte, kafeslerdeki hayvanlardan biri tiz bir çığlık attı ve sanki utanmış gibi çığlığını yarıda kesti.

Paul dikkatini yeniden kafeslere yönelttiğinde içlerindeki hayvanların kahverengi kanatlı yarasalar olduğunu gördü. Kafesin arkasındaki duvarda bir otomatik besleme düzeneği vardı.

Bölmenin ardındaki Fremenlerden biri çıkıp Kynes ile konuştu: “Liet, alan jeneratörü çalışmıyor. Bizi yakınlık saptayıcılarından gizleyemiyorum.”

“Onarabilir misin?” diye sordu Kynes.

“Uzun sürer. Parçalar...” Omuzlarını silkti.

“Evet,” dedi Kynes. “Ne yapalım. Makinesiz idare edeceğiz artık. El pompalarından birini getir de yüzeyden hava pompalayalım.”

“Başüstüne.” Adam hemen dönüp uzaklaştı.

Kynes Paul’e döndü. “Güzel cevap verdin.”

Jessica adamın rahat ve büyurgan ses tonuna dikkat etmişti. Emretmeye alışık, *soylu* birinin sesiydi bu. Ayrıca ona *Liet* diye hitap edildiğini de fark etmişti. Liet, bu uygar gezegenbilimcinin Fremen alter egosuydu.

“Yardımaınıza gerçekten müteşekkirim Doktor Kynes,” dedi Jessica.

“Hımmm, göreceğiz bakalım,” dedi Kynes. Adamlarından birine dönüp başını salladı. “Odama baharat kahvesi getir Şamir.”

"Hemen Liet," dedi adam.

Kynes odanın duvarlarından birindeki kemerli bir girişi gösterdi. "Bu taraftan lütfen."

Jessica başını soylu bir tavırla sallayıp daveti kabul etti. Paul'ün Idaho'ya eliyle bir işaret yapıp nöbet tutmasını emrettiğini gördü.

Kısa koridorun ucunda kalın bir kapı vardı. Kapı altın sarısı korkülerle aydınlatılan kare şeklinde bir çalışma odasına açılıyordu. Jessica içeri girerken kapıya dokununca, plasçelik olduğunu fark edip şaşırdı.

Paul odaya girip üç adım attıktan sonra, taşıdığı çantayı yere bıraktı. Kapının arkasından kapandığını işitti. Odayı incelemeye başladı. Doğal kayadan yapılma koyu kırmızı duvarlarının her biri yaklaşık sekiz metre uzunluğundaydı. Sağ tarafta metal dosya dolapları vardı. Odanın ortasında, üstü içi sarı kabarcıklarla dolu süt beyazı camla kaplı alçak bir masa duruyordu. Masanın etrafı dört süspansör sandalyesiyle çevriliydi.

Kynes Paul'ün etrafından dolanıp Jessica'ya oturması için bir sandalye çekti. Jessica otururken, oğlunun odayı nasıl incelediğine dikkat etti.

Paul bir an daha ayakta durup bakınmayı sürdürdü. Odadaki hafif hava akımı sağ tarafta, dosya dolaplarının ardında gizli bir çıkış olduğunu gösteriyordu.

"Oturacak mısın Paul Atreides?" diye sordu Kynes.

Ünvanımı belirtmekten nasıl da özenle kaçınıyor, diye düşündü Paul. Ama kendisine çekilen sandalyeye oturdu ve Kynes da oturana dek konuşmadı.

"Arrakis'in bir cennet olabileceğini seziyorsun," dedi Kynes. "Ama gördüğün gibi İmparatorluk buraya yalnızca eğitimli katillerini gönderiyor ve onların da baharattan başka bir şeyle ilgilendiği yok!"

Paul başparmağını kaldırıp dukalık yüzüğünü gösterdi. "Bu yüzüğü görüyor musun?"

"Evet."

"Anlamını biliyor musun?"

Jessica dönüp oğluna dik dik baktı.

"Babanın cesedi Arrakeen harabelerinde yatıyor," dedi Kynes. "Teknik olarak Dük sensin."

"Ben İmparatorluğun bir askeriyim," dedi Paul. "Yani *teknik olarak* o katillerden biriyim."

Kynes'in yüzü asıldı. "İmparator'un sardokarları babanın cesedinin başında dururken bile mi?"

"Sardokarlar başka, otoritemin yasal dayanağı başka," dedi Paul.

"Arrakis'te kimin otorite sahibi olacağına başka türlü karar verilir," dedi Kynes.

Jessica dönüp adama bakarken düşündü: *Bu adam çelik gibi sert ve yontulmamış. Bizim de çeliğe ihtiyacımız var. Paul tehlikeli bir şey yapıyor.*

"Sardokarların Arrakis'e gelmesi, sevgili İmparatorumuzun babamı ne kadar sevdiğini gösteriyor," dedi Paul. "Ama şimdi, Padişah İmparator asıl benden korkacak—"

"Evlad," dedi Kynes, "bilmediğin şeyler var—"

"Benimle konuşurken Efendimiz ya da Lordum diyeceksin."

Daha yumuşak konuş, diye düşündü Jessica.

Kynes Paul'e uzun uzun baktı. Jessica gezegenbilimcinin gözlerinin takdirle ve hafif bir alayla parladığını gördü.

"Efendimiz," dedi Kynes.

"Ben İmparator için bir utanç kaynağıyım," dedi Paul. "Arrakis'i yağmalamak isteyen herkes için bir utanç kaynağıyım. Sağ olduğum sürece onları öyle utandıracağım ki boğazlarına kaçıp boğacağım!"

"Bunlar yalnızca sözler," dedi Kynes.

Paul ona uzun uzun baktı. Sonra "Burada bir efsaneniz var," dedi. "Lisanü'l-Gayb; Dışdünyadan Gelen Ses; Fremenleri cennete götürecek olan kişi. Adamların—"

"Batıl inançlar!" dedi Kynes.

"Belki," diye katıldı Paul. "Ama belki de değil. Batıl inançların bazen tuhaf kökleri ve daha da tuhaf dalları vardır."

"Bir planın var," dedi Kynes. "Bu belli ... *Efendimiz.*"

"Fremenlerin bana buradaki sardokarların Harkonnen üniforması giydiğine dair kesin kanıt bulabilir mi?"

"Büyük olasılıkla evet."

"İmparator buranın idaresini tekrar bir Harkonnen'e verecek," dedi Paul. "Hayvan Rabban'a bile verebilir. Versin bakalım. İmparator vicdanını rahatlattıktan sonra, Konsey'de aleyhine açılan bir davayla uğraşmak zorunda kalacak. O zaman Meclis'in karşısına çıkıp hesap vermesi—"

"Paul!" dedi Jessica.

"Konsey'in Yüce Divanı suçlamayı kabul ederse tabii," dedi Kynes. "Bunun da tek bir sonucu olabilir. İmparatorluk ile Büyük Hanedanlar arasında savaş çıkar."

"Kaos," dedi Jessica.

"Ama İmparator'a bir teklif yapabilirim," dedi Paul. "Kaos'a bir alternatif sunabilirim."

"Şantaj mı?" dedi Jessica soğuk bir sesle.

"Devlet idaresinin araçlarından biri de şantajdır," dedi Paul. "Bunu bana söyleyen sendin." Jessica Paul'ün acı acı konuştuğunu fark etti. "İmparator'un oğlu yok. Sadece kızları var."

"Tahta çıkmayı mı hedefliyorsun?" diye sordu Jessica.

"İmparator, İmparatorluğun topyekün bir savaşla parçalanması riskini göze alamaz," dedi Paul. "Gezegenerin yok edilmesini, her tarafta kargaşa çıkmasını göze alamaz."

"Bu önerdiğin şey umutsuzca bir kumar," dedi Kynes.

"Konsey'in Büyük Hanedanları en çok neden korkuyor?" diye sordu Paul. "Şimdi Arrakis'te olan şeyden korkuyorlar – sardokların onları teker teker ortadan kaldırmasından. Zaten Konsey *bu yüzden* kuruldu. Büyük Sözleşme'yi korumak için. Ancak birleşirlerse İmparator'un güçlerine karşı koyabilirler."

"Ama onlar—"

"Bu yüzden korkuyorlar," dedi Paul. "Arrakis hepsini harekete geçiren bir savaş çılgılığına dönüşebilir. Babamın başına gelenin kendilerinin de başına gelebileceğini görebilirler – sürüden teker teker koparılıp öldürülebileceklerini."

Kynes Jessica'ya bakıp sordu: "Planı işe yarar mı sence?"

"Ben mentat değilim," dedi Jessica.

"Ama Bene Gesseritsin."

Jessica adama uzun uzun baktı. “Planının sağlam ve zayıf yönleri var ... şu aşamada yapılabilecek herhangi bir plan gibi,” dedi. “Yalnızca plan yapmak yetmez. Nasıl uygulanacağı da önemli.”

“Hukuk en yüce bilimdir,” diye alıntılıdı Paul. “İmparator’un kapısında böyle yazıyor. Ona hukuğun ne olduğunu göstermeyi öneriyorum.”

“Ben de bu planı kuran kişiye güvенеbileceğime emin olmadığımlı söylüyorum,” dedi Kynes. “Arrakis’in kendi planı var. Biz—”

“Tahta çıkarsam,” dedi Paul, “Arrakis’i kolayca cennete dönüştürebilirim. Destegine karşılık bunu teklif ediyorum.”

Kynes kaskatı kesildi. “Sadakâtim satılık değildir, *Efendimiz*.”

Paul karşısında oturan adama uzun uzun baktı. Soğuk soğuk bakan o masmavi gözleri, o sakallı yüzü, o haşmetli ifadeyi inceledi. Sonra hafifçe, ama sertçe gülümsedi: “İyi dedin. Özür dilerim.”

Kynes Paul’e bakmayı sürdürdü. “Hiçbir Harkonnen hatasını kabul etmemişti,” dedi. “Belki sen onlar gibi değilsin Atreides.”

“Eğitimlerinden gelen bir kusur olabilir,” dedi Paul. “Satılık değilim diyorsun, ama şu teklifimi kabul edeceğini sanıyorum: Senin sadakâtime karşılık benim sadakâtim ... tamamen.”

Oğlumda Atreides samimiyeti var, diye düşündü Jessica. O müthiş, neredeyse naiifçe bir onuru var ... bu öyle büyük bir güç ki.

Paul’ün sözlerinin Kynes’ı etkilemiş olduğunu gördü.

“Saçmalık bu,” dedi Kynes. “Sen sadece bir çocuksun ve—”

“Ben Düküm,” dedi Paul. “Ben bir Atreidesim. Hiçbir Atreides’in böyle bir sözden döndüğü görülmemiştir.”

Kynes yutkundu.

“Tamamen derken,” dedi Paul, “hiçbir şeyden sakınmayacağımı söylüyorum. Senin için canımı feda ederim.”

“Efendimiz!” diye haykırdı Kynes. Jessica Kynes’ın artık on beşinde bir çocukla değil bir yetişkinle, kendinden üstün biriyle konuştuğunu fark etti. Artık Efendimiz derken samimiydi.

Şu an Paul için canını feda edebilir, diye düşündü. Atreidesler bunu nasıl böyle kolayca, rahatça başarabiliyorlar?

“Samimi olduğunuzu biliyorum,” dedi Kynes. “Ama Harkon—”

Birden Paul'ün arkasındaki kapı açıldı. Hızla dönen Paul, dövüşen adamlar gördü; soluk yüzlü adamlar haykırarak kılıç çarpıştırıyordu.

Paul annesiyle birlikte kapıya doğru atıldığında Idaho'nun koridorun girişini kapattığını gördü. Kalkanının titreşiminin ardından görülen gözleri kanlıydı. Karşısında pençe gibi eller ve kalkanına boşuna indirilen kılıçlar vardı. Bir sersemleticinin turuncu mermisi kalkandan sekti. Idaho'nun kılıçları durmaksızın darbeler indiriyor ve uçlarından kan damlıyordu.

Sonra Kynes Paul'ün yanında belirdi ve birlikte kapıyı itmeye başladılar.

Paul Idaho'yu son bir kez gördü: Harkonnen üniformalı adamlar sürüsüyle savaşıyordu. Keçi yününü andıran siyah saçında kızıl bir ölüm çiçeği vardı. Sonra kapı kapandı ve Kynes sürgüleri çekti.

"Kararımı verdim," dedi Kynes.

"Birileri makinelerinizi kapanmadan önce saptamış," dedi Paul. Annesini kapıdan çekti ve gözlerindeki umutsuzluğu gördü.

"Kahvelerin gecikmesinden şüphelenmeliydim," dedi Kynes.

"Şurada bir gizli geçidin var," dedi Paul. "Onu kullanalım mı?"

Kynes derin bir soluk aldıktan sonra konuştu: "Bu kapı en az yirmi dakika dayanır. Lazer silahları kullanmazlarsa tabii."

"Kalkan kullandığımızdan korktukları için kullanmazlar" dedi Paul.

"Harkonnen üniformalı sardokarlar," diye fısıldadı Jessica.

Şimdi kapıya ritmik darbeler indirildiğini işitiyorlardı.

Kynes sağ taraflarındaki dolapların ardındaki duvarı işaret etti. "Bu taraftan." İlk dolaba gidip bir çekmeceyi açtı. İçindeki bir kolu çekince, tüm duvar dolaplarla birlikte dönmeye başladı. Karşılarında karanlık bir tünel belirdi. "Bu kapı da plasçelikten" dedi Kynes.

"İyi hazırlanmışsın," dedi Jessica.

"Seksen yıl Harkonnen idaresinde yaşadık," dedi Kynes. Onları karanlığın içine sokup kapıyı kapadı.

Jessica karanlıkta, yerde bir ok işaretinin parladığını gördü.

Kynes'in sesi arkalarından geldi: "Burada ayrılıyoruz. Bu duvar

daha sert. En az bir saat dayanır. Yerdeki ok işaretlerini takip edin. Siz geçtikçe sönecekler. Sizi koridorlardan geçirip bir topterin beklediği çıkışa götürecektir. Bu gece çölde fırtına var. Tek kurtuluş şansınız o fırtınaya doğru uçup tepesine dalmak ve onunla birlikte gitmek. Halkımın topter çalarken yaptığı bir şeydir bu. Fırtınanın tepesinde, yüksekte kalırsanız kurtulursunuz.”

“Ya sen?” diye sordu Paul.

“Ben başka bir yoldan kaçmayı deneyeceğim. Yakalansam bile ... şey, ne de olsa hâlâ İmparatorluk Gezegenbilimcisi'yim. Beni esir almadığınızı söyleyebilirim.”

Korkaklar gibi kaçıyoruz, diye düşündü Paul. *Ama babamın öcünü almak için sağ kalmalıyım?* Dönüp kapıya baktı.

Jessica oğlunun hareket ettiğini işitince “Duncan öldü Paul,” dedi. “Yaralanmıştı, sen de gördün. Onun için hiçbir şey yapamazsın.”

“Onlara bir gün tüm bunların hesabını ödeteceğim,” dedi Paul.

“Şimdi çabuk olmazsan hiçbir şey yapamazsın,” dedi Kynes.

Paul omzunda adamın elini hissetti.

“Nerede buluşacağız Kynes?” diye sordu.

“Fremenleri gönderip sizi aratacağım. Fırtınanın yolunu biliyoruz. Şimdi çabuk olun. Yüce Ana size hız ve şans versin.”

Kynes'in karanlıkta tökezleyerek uzaklaştığını işittiler.

Jessica Paul'ün elini bulup onu yavaşça kendine çekti. “Birbirimizden ayrılmayalım,” dedi.

“Tamam.”

Paul ilk oka doğru yürüyen annesini takip etti ve üzerine geldiklerinde okun karardığını gördüler. İleride başka bir ok belirdi.

Onu da geçince söndüğünü ve ileride bir başkasının belirdiğini gördüler. Koşmaya başladılar.

Planlar içinde planlar içinde planlar içinde planlar, diye düşündü Jessica. *Şimdi bir başkasının planının parçası olduk?*

Okları izleyerek sağa sola sapıyor, hafif ışıktaki belli belirsiz seçtikleri çıkışlardan geçiyorlardı. Yol bir süre aşağı indikten sonra, yükselmeye başladı. Sonunda basamaklara ulaştılar. Bir köşeyi dönünce karşılarına parlak bir duvar çıktı. Ortasında siyah bir kol vardı.

Paul kolu aşağı bastırdı.

Duvar yana doğru kaydı. Karşılarında kayaya oyulmuş bir mağara belirdi; ortasında bir ornitopter duruyordu. Taşıtın ardındaki düz gri duvarın üstünde bir kapı izi vardı.

“Kynes nereye gitti?” diye sordu Jessica.

“İyi bir gerilla lideri gibi davrandı,” dedi Paul. “Bizi iki gruba ayırdı. Böylece yakalanırsa nerede olduğumuzu söyleyemeyecek. Çünkü bilmiyor olacak.”

Paul Jessica’yı odanın içine çekti. Yürürken ayaklarının toz kaldırdığını fark etti.

“Buraya uzun süredir kimse gelmemiş,” dedi.

“Kynes Fremenlerin bizi bulacağına emin gibiydi,” dedi Jessica.

“Ben de eminim.”

Paul Jessica’nın elini bırakıp ornitopterin sol kapısına gitti; kapıyı açıp çantasını arka tarafa koydu. “Bu gemide saptayıcı engelleme tertibatı var,” dedi. “Kontrol panelinde kapıyı ve ışıkları uzaktan kumanda düğmeleri var. Seksen yıl Harkonnen idaresinde yaşamak onlara tedbirli olmayı öğretmiş.”

Jessica aracın diğer tarafına gidip içeri baktı.

“Harkonnenler bu bölgeyi karış karış arayacak,” dedi. “Aptal değiller.” Susup yön duygusunda odaklandı. Sonra sağı gösterdi. “Fırtına bu tarafta.”

Paul başıyla onayladı. Canı harekete geçmek istemiyor, bunun sebebini biliyor, ama bunu bilmek işe yaramıyordu; bu hisle mücadele etti. Bu gece verdiği bir kararla, bilinmeyenin derinliklerine dalmıştı. Etraflarının zaman-mekânla çevrili olduğunu biliyordu, ama “burası” ve “şimdi” kavramları onun için bir gizeme dönüşmüştü. Sanki kendini uzaktan izleyerek, bir vadiye girip gözden kaybolduğunu görmüştü. O vadiden çıkan sayısız yolun bazılarında bir Paul Atreides belirebilirdi, ama çoğunda belirmeyecekti.

“Zaman harcamayalım,” dedi Jessica.

“İçeri gir ve emniyet kemerini tak,” dedi Paul.

Ornitoptere girip Jessica’nın yanına oturdu. Göremediği bir yerde olduğu ve geleceğinin belirsiz olduğu fikri onu hâlâ rahatsız ediyordu.

du. Birden geleceğe dair hafızasına giderek daha bağımlı olduğunu fark etti. Bu bağımlılık durumu yaşadıkları şu anki acil durumda onu zayıflatmaktan başka işe yaramamıştı.

“Sadece gözlerine güvenirsen diğer duyuların zayıflar.” Bir Bene Gesserit aksiyomuydu bu. Paul kurtulmayı başarırsa bir daha asla bu tuzağa düşmeyeceğine yemin etti.

Emniyet kemerini bağladı. Annesinin de kendininkini bağlamış olduğunu gördü. Topterle ilgilenmeye başladı. Metal kanatları tamamen açıldı. Açma kapama koluna dokununca, kanatlar kapanmaya başladı. Halleck ona hızlı jet kalkışı için bunu yapmayı öğretmişti. Topterin kontağını kolayca çevirdi. Kontrol panelindeki göstergeler canlandı. Jet motorları çalışmaya, türbinler hafifçe tıslamaya başladı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet.”

Uzaktan kontrol düğmesine basıp ışıkları kapattı.

Ortalığa karanlık çöktü.

Çıkış kapısını uzaktan kumandayla açarken, kontrol panelinin ışıkları elini hafifçe aydınlattı. Kapı gıcırdayarak açıldı. İçeri hücum eden kumların hışırtısı duyuldu. Paul yanaklarında bir esinti hissedince topterin kapısını kapadı.

Açılan kapı-duvarın bıraktığı üçgen şeklinde büyük boşlukta, toz sisinin ardında donuk donuk parlayan yıldızlar görölüyordu. Uzakta kumlar dalgalanıyordu.

Paul kontrol panelinde parlayan düğmelerden birine basınca, kanatlar iyice toplanıp aşağı indi ve topter yuvasından dışarı fırladı. Jet motorları çalışırken kanatlar yükselme pozisyonuna kilitlendi.

Jessica ellerini kendi önündeki ikiz kontrol paneline hafifçe koydu. Oğlu aracı çok iyi kullanıyordu. İçindeki korkuya karşın sevinç hissetti. Artık hayatımız Paul'ün aldığı eğitime bağlı, diye düşündü. Gençliğine ve hızına bağlı.

Paul jet motorlarına güç verdi. Topter yan yattı ve karşılarındaki yıldızlı gökyüzü kara bir duvar gibi belirdi. Paul kanatları açıp motorlara daha fazla güç verdi. Topter kanat çırpı çırpı yükselip kayalığın üstünden geçti. Karşılarında yıldızların ışığında gümüşü görü-

nen kayalıklar ve uçurumlar belirdi. Sağda, ufukta toz sisiyle kızıl boyanmış ikinci ay belirdi. Bu ayın ışığında fırtınayı görebiliyorlardı.

Paul'un elleri kontrol panelinde hızla geziniyordu. Topter arı gibi kanat çırpıyordu. Sert bir dönüş yapınca yerçekiminin etlerini çektiğini hissettiler.

"Arkamızda jet motoru ışıkları var!" dedi Jessica.

"Gördüm," dedi Paul.

Güç kolunu sertçe itti.

Topter korkmuş bir hayvan gibi sıçrayıp güneybatıya, fırtına ve çöle doğru yöneldi. Paul yakın mesafedeki gölgeler sayesinde kayalıkların nerede bittiğini anlayabiliyordu. Bunların ardında tırmak büyüklüğünde gölgeler uzanıyordu – art arda dizili kumulların gölgeleri. Ufukta fırtına yıldızlara doğru, dev bir sur gibi yükseliyordu.

Bir şey topteri sarstı.

"Ateş ediyorlar!" dedi Jessica. "Bir tür mermi kullanıyorlar."

Paul'un vahşice sırtıttığını gördü. "Lazer silahlarını kullanmaktan kaçınıyorlar anlaşılan," dedi.

"Ama kalkanımız yok ki!"

"Bunu biliyorlar mı?"

Topter yine sarsıldı.

Paul dönüp arkaya baktı. "Sadece biri bizi izleyecek kadar hızlı."

Önüne döndü. Karşılarındaki fırtına duvarının giderek büyümesini izledi. Sanki katı bir duvardı.

"Fremenlere mermi atıcıları, roketleri, bütün o kadim silahları vereceğiz," diye fısıldadı.

"Fırtına," dedi Jessica. "Geri dönsek daha iyi olmaz mı?"

"Arkamızdaki gemi ne yapıyor?"

"Yükseliyor."

"Şimdi!"

Paul kanatları indirip sola doğru sert bir dönüş yaptı. Yerçekiminin yanaklarını çektiğini hissetti.

Ağır ağır hareket eden bir toz bulutunun içine süzıldüler. Bulut, giderek yoğunlaştı. Öyle ki sonunda çöl ve ay görünmez oldu. Ortalık karardı, tek ışık kaynağı kontrol panelindeki yeşil ışıklardı.

Jessica böyle fırtınalara dair yapılan tüm uyarıları peş peşe anımsıyordu – metali yağ gibi kestiklerini, eti kemiğe yapıştırdıklarını, kemikleri ufaladıklarını. Paul kontrol paneliyle boğuşurken yalpalayan toptere kumlu rüzgârların çarptığını hissediyordu. Paul'ün güç kesip topteri süzölmeye bıraktığını gördü.

“Kumlar!” diye haykırdı Jessica.

Paul hayır anlamında başını salladı. “Bu yükseklikte kum olmaz.”

Jessica girdabın içine doğru kaydıklarını hissediyordu.

Paul kanatları tamamen açtı. İyice gerildiklerini, gıcırdadıklarını işitti. Gözlerini kontrol panelinden ayırmıyor, topteri içgüdüleriyle kullanıyor ve alçalmaması için mücadele ediyordu.

Fırtınanın uğultusu giderek azaldı.

Topter sola dönmeye başladı. Sonra Paul tekrar düz uçuşa geçti.

Jessica tuhaf bir hisse kapılmıştı. Sanki onlar hareketsizdi de, etraflarındaki her şey hareket halindeydi. Pencerelemin ardındaki donuk kum rengi hareketler ve yüksek bir tıslama sesi, ona etraflarında müthiş güçlerin bulunduğunu anımsatıyordu.

Satte yedi sekiz yüz kilometreye varan rüzgârlar, diye düşündü. Vücudunun salgıladığı adrenalin onu huzursuz yapmıştı. Korkmamalıyım, dedi kendi kendine, Bene Gesserit duasını okuyarak. Korku aklın katilidir.

Yıllarca aldığı eğitim, en sonunda, yavaş da olsa işe yaramaya başladı. Sakinleşti.

“Kaplani kuyruğundan yakaladık,” diye fısıldadı Paul. “Aşağı inemeyiz, yere inemeyiz ... Yükelebileceğimizi de sanmıyorum. Fırtına dinene dek ilerlemek zorundayız.”

Jessica'nın vücudundan ter boşandı. Dişlerinin takırdamaya başladığını işitince çenesini sımsıkı kapattı. Sonra Paul'ün kısık ve kontrollü bir sesle duayı okumaya başladığını işitti:

“Korku aklın katilidir. Korku toplu yıkım getiren küçük ölümdür. Korkumla yüzleşeceğim. Onun etrafımdan ve içimden geçip gitmesine izin vereceğim. Ve geçip gittiğinde, onun yolunu görmek üzere iç gözümü kullanacağım. Korkunun gittiği yerde hiçbir şey olmayacak. Yalnızca ben kalacağım.”

İnsanı tanıtan, tiksindiği şeylerdir.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'i Anlama Kılavuzu

“Öldüler Baron,” dedi muhafız subayı İakin Nefud. “Kadın da çocuk da kesinlikle öldü.”

Baron Vladimir Harkonnen, yatak odasındaki uyku süspansörlerinin üstünde doğrulup oturdu. Bu oda Arrakis’e indirdiği uzay firkateyninin içindeydi. Firkateyn etrafını çok kabuklu bir yumurta gibi sarmıştı; ama yatak odasındaki perdeler, kumaş kaplamalar ve nadi-de sanat eserleri, geminin kaba metal yapısını gizliyordu.

“Öldükleri kesin,” dedi muhafız subayı.

Baron süspansörlerin üzerinde iğrenç gövdesini kıpırdattı. Oda- nın karşı tarafındaki bir duvar girintisinin içinde duran sıçrayan çocuk heykeline baktı. Uykusu açılıyordu. Tombul, kat kat boynunun altındaki süspansörlü yastığı düzeltip kapı eşiğine, pentakalkanının ardında duran Yüzbaşı Nefud’a baktı. Yatak odasını tek bir korküre aydınlatıyordu.

“Kesinlikle öldüler Baron,” diye tekrarladı adam.

Baron Nefud’un gözlerindeki donukluktan, adamın semuta kul- lanmış olduğunu anladı. Bu haberi aldığı anda uyuşturucunun etkisin- deydi besbelli. Uyuşturucunun etkisini geçiren bir hap yutup hemen buraya gelmiş olmalıydı.

“Elimde eksiksiz bir rapor var,” dedi Nefud.

Biraz terlesin bakalım, diye düşündü Baron. Devlet yönetiminin

araçları hep keskin ve hazır olmalıdır. Güç ve korku – keskin ve hazır.

“Cesetleri gördün mü?” diye gürledi Baron.

Nefud tereddüt etti.

“Eee?”

“Lordum... bir kum fırtınasına daldıkları görülmüş ... fırtınanın hızı saatte sekiz yüz kilometreden fazlamış. Öyle bir fırtınadan kimse kurtulamaz Lordum. Kimse! Gemilerimizden biri de onları takip ederken parçalandı.”

Baron Nefud’a baktı. Adamin çene kaslarının kaygıyla seğirdiğini ve yutkunurken çenesinin kımıldadığını gördü.

“Cesetleri gördün mü?” diye sordu Baron.

“Lordum–”

“Görmediysen niye buraya geliyorsun?” diye gürledi Baron. “Bana kesin olmayan bir şeyin kesin olduğunu söylemek için mi? Bu aptallığın için seni kutlayıp tekrar terfi ettireceğimi mi sanıyorsun?”

Nefud’un yüzü bembeyaz kesildi.

Şu tavuğa bak, diye düşündü Baron. Etrafım işe yaramaz salaklarla çevrili. Bu yaratığın önüne kum saçıp “Bak, bu arpa,” desem hemen galamaya başlar.

“Onları Idaho’yu izleyerek mi bulduk?” diye sordu Baron.

“Evet Lordum!”

Bak cevabı nasıl da yumurtluyor, diye düşündü Baron. “Fremenlerin yanına kaçmaya çalışıyorlardı, yani?”

“Evet Lordum!”

“Raporunda ... başka neler var?”

“İmparatorluk Gezegenbilimcisi Kynes da işin içinde Lordum. Idaho, bu Kynes ile gizemli koşullar altında buluştu ... hatta şüpheli uyandırıcı koşullar diyebilirim.”

“Devam et?”

“Birlikte ... şey, çöldeki bir yere kaçtılar. Anlaşılan çocukla kadın orada saklanıyordu. Takip sırasında, bazı askerlerimiz bir lazer silahı-kalkan patlamasında öldü.”

“Kaç adam kaybettik?”

“Henüz ... şey, henüz kesin bilmiyoruz Lordum.”

Yalan söylüyor, dedi Baron. Demek çok adam kaybetmişiz.

"Bu Kynes denen adam," dedi Baron, "İmparator'un uşağı, ikili oynuyordu demek?"

"Kariyerime bahse girerim ki evet Lordum."

Kariyerine ha!

"Onu öldürün," dedi Baron.

"Lordum! Kynes *İmparatorluk* Gezegenbilimcisi, Majesteleri'nin özel hizmetkârı—"

"Öyleyse kaza süsü verin!"

"Lordum, o Fremen yuvasını ele geçirirken askerlerimizin yanında sardokarlar vardı. Kynes'ı gözaltına aldılar."

"Kynes'ı onlardan alın. Onu sorgulamak istediğimi söyleyin."

"İtiraz ederlerse?"

"Doğru dürüst davranırsan etmezler."

Nefud yutkundu. "Emredersiniz Lordum."

"O adam ölmeli," diye gürledi. "Düşmanlarıma yardıma çalıştı."

Nefud vücudunun ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı.

"Evet?"

"Lordum, sardokarların elinde ... ilginizi çekebilecek iki tutsak var. Dük'ün Suikastçılar Ustası'nı yakalamışlar."

"Hawat'ı mı? Thufir Hawat'ı mı?"

"Bizzat gördüm Lordum. Hawat'ın ta kendisi."

"Buna inanamıyorum!"

"Bir sersemleticiyle bayıltılmış Lordum. Çölde; kalkanını kullanmaya fırsat bulamamış. Yaralanmadan ele geçirilmiş. Onu ellerinden alabilirsek bizi epey eğlendirebilir."

"Hawat bir mentattır," diye homurdandı Baron. "Mentatlar harcanmaz. Konuşmuş mu? Yenilgisi hakkında ne demiş? Yenilgisinin ne kadar ağır olduğunu biliyor mu? Ama nereden bilecek?"

"Yalnızca Leydi Jessica'nın hain olduğuna inandığını söylemiş Lordum."

"Ahhhhh." Baron sırtına yaslanıp düşündü. "Emin misin?" dedi sonra. "Leydi Jessica'ya mı kızıyor?"

"Kulaklarımla duydum Lordum."

"Madem öyle, onun sağ olduğunu sansın."

"Ama Lordum—"

"Sus. Hawat'a iyi davranılsın. Asıl hainin müteveffa Doktor Yueh olduğunu öğrenmemeli. Doktor Yueh'in Dük'ü korumaya çalışırken öldüğü söylensin. Aslında bu bir bakıma doğru bile sayılabilir. Hawat'ın Leydi Jessica'ya karşı beslediği şüpheleri güçlendireceğiz."

"Ama Lordum—"

"Nefud, bir mentatı kontrol etmenin ve yönlendirmenin yolu verilerden geçer. Yanlış bilgi verirsен – yanlış sonuçlara ulaşır."

"Evet Lordum, ama—"

"Hawat aç mı? Susamış mı?"

"Lordum, Hawat hâlâ sardokarların elinde!"

"Evet, haklısın, ama sardokarlar da Hawat'tan bilgi almayı benim kadar istiyordur. Mütteliklerimiz hakkında bir şey fark ettim Nefud. İş siyasete gelince ... dolambaçlı yollardan hoşlanmıyorlar. Bunun kendi seçimleri olduğunu sanmıyorum. İmparator böyle olmasını istemiştir. Evet, buna kesinlikle inanıyorum. Sardokar kumandanına, ketum tutsaklardan bilgi almakta usta olduğumu hatırlat."

Nefud mutsuz görünüyordu. "Emredersiniz Lordum."

"Sardokar kumandanına, Hawat ile Kynes'ı birlikte sorgulamak istediğimi söyle. Onları birbirine düşüreceğimi söyle. Bu kadarını anlayabilir sanıyorum."

"Peki Lordum."

"Onları elimize geçirince de..." Baron başını salladı.

"Lordum, sardokarlar sorgulama sırasında yanınızda ... bir gözlemci bulunmasını isteyecektir."

"İstenmeyen gözlemcileri oyalamak için bir acil durum icat edebiliriz Nefud."

"Anlıyorum Lordum. O esnada Kynes kazaya uğrayabilir."

"O esnada hem Kynes hem de Hawat kazaya uğrayacak Nefud. Ama yalnızca Kynes gerçekten ölecek. Hawat'ı istiyorum. Ah, evet."

Nefud gözlerini kırıp yutkundu. Bir soru soracak gibi oldu, ama konuşmadı.

"Hawat'a yiyecek ve içecek verilecek," dedi Baron. "Ona iyi ve anlayışlı davranacaksınız. Suyuna müteveffa Piter de Vries tarafından geliştirilen zehirden katacaksınız. Yemeğine de düzenli olarak panzehir koyacaksınız ... ben aksini söylemedikçe."

"Panzehir, evet." Nefud başını salladı. "Ama—"

"Bu kadar gergin olma Nefud. Dük ağzındaki o zehir kapsülüyle beni az daha öldürüyordu. Üflediği gaz en değerli mentatımı, Piter'i öldürdü. Yerine geçecek bir mentata ihtiyacım var."

"Hawat mı?"

"Hawat."

"Ama—"

"Hawat'ın Atreideslere tamamen sadık olduğunu söyleyeceksin, biliyorum. Doğru, ama Atreidesler öldü. Hawat'ı kendi tarafımıza çekeceğiz. Dük'ün ölümünden sorumlu olmadığına ikna olmalı. Her şey o Bene Gesserit cadısının suçuymuştu. Hawat'ın efendisi zayıftı; hisleri mantığını kullanmasını engelliyordu. Mentatlar hisleri katmadan mantığı kullanma yetisini takdir eder Nefud. Thufir Hawat büyük bir mentattır; onu kendi yanımıza çekeceğiz."

"Kendi tarafımıza çekeceğiz. Evet Lordum."

"Hawat'ın efendisi ne yazık ki beceriksizdi. Bir mentatı mantığın doruklarına ulaştıracak kapasitede biri değildi. Hawat bunun doğru olduğunu görecekti. Dük mentatına gerekli bilgileri verecek en iyi casusları satın alamadı; parası yoktu." Baron Nefud'a baktı. "Kendimizi kandırmayalım Nefud. Gerçek, güçlü bir silahtır. Atreidesleri nasıl yendiğimizi biliyoruz. Hawat da biliyor. Paramızla yendik."

"Paramızla. Evet Lordum."

"Hawat'ı kendi tarafımıza çekeceğiz," dedi Baron. "Onu sardokarlardan gizleyeceğiz. Ayrıca istersek panzehiri vermeyi kesme seçeneğini elimizde tutacağız. O zehri vücuttan tamamen atmak imkânsızdır. Ama Hawat'ın zehirlendiğini bilmesine gerek yok. Zehirbulucular panzehiri algılamaz. Hawat yiyeceklerini istediği kadar tarasın, zehir bulamayacak."

Nefud'un gözleri faltaşı gibi açıldı. Baron'un ne demek istediğini anlamıştı.

"Bir şeyin yokluğu," dedi Baron, "*varlığı* kadar ölümcül olabilir.

Mesela havanın yokluğu. Suyun yokluğu. Alışık olduğumuz herhangi bir şeyin yokluğu." Baron başını salladı. "Beni anlıyorsun, değil mi Nefud?"

Nefud yutkundu. "Evet Lordum."

"Öyleyse iş başına. Sardokar kumandanını bul ve iş başlasın."

"Hemen Lordum." Nefud eğilerek selam verdikten sonra dönüp telaşla dışarı çıktı.

Hawat benim tarafıma geçecek! diye düşündü Baron. *Sardokarlar onu bana verecek. Benden şüphelenseler bile, onu yok etmek istediğimi sanacaklar. Bu şüpheyi destekleyeceğim! Salaklar! Gelmiş geçmiş en büyük mentatlardan birini, öldürmeye eğitilmiş bir mentatı bana basit bir oyuncak gibi verecekler, kırmam için. Ama onlara böyle bir oyuncakla neler yapılabileceğini göstereceğim.*

Baron süspansör yatağının yanındaki bir perdeyi çekip arkasındaki düğmeye basarak büyük yeğeni Rabban'ı çağırdı. Sonra sırtına yaslanıp gülümsemeye başladı.

Bütün Atreidesler öldü!

O salak muhafız subayı haklıydı. Arrakis'teki bir kum fırtınasına yakalanan hiçbir şey kurtulamazdı. Ne bir ornitopter ne de içindekiler. Kadın ve çocuk ölmüşlerdi. Doğru yerlere verilen rüşvetler, tek bir gezegene saldırmak için harcanan *muazzam* para... İmparator'un kulağına gitmesi için kurnazca uydurulmuş haberler, burada özenle uygulanan planlar ... bütün bunlar sonunda meyvesini veriyordu.

Güç ve korku – korku ve güç!

Baron önünde uzanan yolu görebiliyordu. Gelecekte bir gün, bir Harkonnen İmparator olacaktı. Ne kendisi, ne de çocukları. Ama yine de bir Harkonnen. Rabban da olmayacaktı tabii. Ama Rabban'ın küçük kardeşi, genç Feyd-Rautha. O çocukta Baron'un hoşuna giden bir sertlik vardı ... bir vahşilik.

Hoş bir çocuk, diye düşündü Baron. *Bir iki yıl içinde, on yedisine geldiğinde, onun Harkonnen Hanedanı'nın tahtı ele geçirmesinde işe yarayıp yaramayacağını anlayacağım.*

"Lordum, Baron."

Baron'un yatakodasının pentakalkanının ardında duran adam kısa boylu, iğrenç yüzlü ve vücutluydu. Harkonnen erkeklerinin kalı-

tımsal özelliği olan birbirine yakın gözler ve geniş omuzlar onda da vardı. Şişmanlığına karşın kaslıydı, ama günün birinde vücudunu taşımak için portatif süspansörler kullanmaya başlayacağı belliydi.

Kaslı ve beysiz, diye düşündü Baron. *Yeğenim mentat değil ... Piter de Vries gibi değil, ama belki yapılması gereken işe daha uygun. Onu serbest bırakırsam, önüne çıkan her şeyi ezip geçer. Arrakis'teki herkesi kendinden nefret ettirir!*

"Sevgili Rabban," dedi Baron. Kapıdaki kalkanı indirdi, ama vücut kalkanını tam güçle çalışır halde bıraktı. Korkürenin ışığında kalkanın titreşimlerinin seçilebileceğini biliyordu.

"Beni çağırtmışsınız," dedi Rabban. Odaya girdi. Vücut kalkanının havadaki titreşimlerine bir bakış fırlattıktan sonra bir süspansör sandalyesi aramaya başladı, ama bulamadı.

"Yaklaş da seni göreyim," dedi Baron.

Rabban bir adım daha yaklaştı. Bu kahrolası ihtiyarın bütün sandalyeleri bilerek dışarı çıkarttığını düşündü, ziyaretçilerini ayakta durmaya zorlamak için.

"Atreidesler öldü," dedi Baron. "Sonuncusu da öldü. Seni Arrakis'e bu yüzden çağırdım. Bu gezegen artık tekrar senin."

Rabban gözlerini kırıştırdı. "Ama gezegenin idaresini Piter de Vries'e vereceğinizi sa—"

"Piter da öldü."

"Piter da mı?"

"Piter da."

Baron kapı kalkanını tekrar tam güçle çalıştırdı.

"Sonunda ondan bıktınız ha?" diye sordu Rabban.

Enerji kalkanıyla korunan odada sesi donuk ve cansız çıkmıştı.

"Sana şunu tek bir kez söyleyeceğim," diye gürledi Baron. "Piter'i önemsiz bir şeymiş gibi yok ettiğimi ima ediyorsun." Tombul parmaklarını şıklattı. "Böyle kolayca. O kadar aptal değilim yeğen. Bir daha sakın aptal olduğumu ne sözlerin ne de hareketlerinle ima etme. Yoksa alınırım."

Rabban'ın gözlerinde korku belirdi. Yaşlı Baron'un bazı sınırları aşmamak kaydıyla akrabalarına karşı acımasız olabileceğini biliyor-

du. İşin içinde büyük bir çıkarı yoksa veya mecbur kalmamışsa onları öldürmezdi. Ama cezalandırabilirdi. Acı çektirebilirdi.

"Bağışlayın Lordum, Baron," dedi Rabban. Kendi öfkesini gizlemek için gözlerini yere çevirdi.

"Beni kandırdığını sanma Rabban," dedi Baron.

Rabban gözlerini kaldırmadan yutkundu.

"Sana bir şey öğretiyorum," dedi Baron. "Asla bir insanı düşüncesizce harcama. Tımar kanunları uygulanarak bu yapılabilir, ama sen yapma. Mutlaka iyi bir sebebin olsun ... ve *sebebin* bil!"

Rabban öfkeyle konuştu: "Ama hain Yueh'i öldürdünüz! Dün gece geldiğimde cesedinin dışarı taşındığını gördüm."

Amcasına bakan Rabban birden söylediklerinden korkuya kapıldı.

Ama Baron gülümsedi. "Tehlikeli silahlar konusunda çok tedbirliyimdir. Doktor Yueh bir haindi. Bana Dük'ü verdi." Baron'un sesi güçlendi. "*Ben Suk Okulu'ndan bir doktoru ayarttım! Suk Okulu! Duydu mu dediğimi evlat? Ama böyle bir silahı ortalıkta bırakmak tehlikelidir. Onu düşüncesizce harcamadım.*"

"İmparator bir Suk doktorunu ayarttığınızı biliyor mu?"

Zekice bir soru, diye düşündü Baron. Yoksa *yeğenim hakkında* yanıldım mı?

"İmparator henüz bilmiyor. Sardokarları mutlaka söyleyecektir, ama ben onlardan önce raporumu CHOAM şirketi kanalıyla iletacağım. Şartlanmayı almış gibi yapan bir doktoru *tesadüfen* keşfettiğimi söyleyeceğim. Sahte bir doktor, anlarsın ya? Bir Suk Okulu şartlanmasına kimsenin karşı gelemeyeceğini *herkes bildiği için* İmparator buna inanacak."

"Ahhh, anlıyorum," diye mırıldandı Rabban.

Umarım anlıyorsundur, diye düşündü Baron. *Umarım bu meselenin sır olarak kalmasının ne kadar önemli olduğunu anlıyorsundur*. Baron birden merak etti: *Bunu niye yaptım? Niye bu salak yeğenime övündüm ... kullanıp atmam gereken yeğenime?* Baron kendi kendine kızdı. Kendini ihanete uğramış hissetti.

"Bu sır olarak kalmalı," dedi Rabban. "Anlıyorum."

Baron iç geçirdi. "Sana bu kez Arrakis hakkında farklı talimatlar vereceğim. Burayı daha önce yönettiğinde, seni epey kısıtlamıştım. Bu kez tek bir şartım var."

"Evet Lordum?"

"Para."

"Para mı?"

"Bu orduyu toplayıp Atreideslere saldırmak için ne kadar para harcadığınızı biliyor musun Rabban? Lonca'nın askeri nakliyatlar için ne kadar para aldığı konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

"Pahalıdır herhalde."

"Pahalı ya!"

Baron tombul kolunu Rabban'a uzattı. "Arrakis'i altmış yıl sonuna kadar sömürsen, harcadığımız parayı ancak çıkarırsın!"

Rabban ağzını açtı, sonra konuşmadan kapadı.

"Pahalı ya," dedi Baron öfkeyle. "Uzun süredir para biriktirmeseydik, o kahrolası Lonca'nın uzay tekeli bizi batırırdı. Bu saldırının tüm masraflarını biz karşıladık Rabban. Sardokarların nakliye parası bile bizim cebimizden çıktı."

Baron Lonca'nın dağılacağı bir günün gelip gelmeyeceğini merak etti. Bunu ilk kez merak etmiyordu. Öyle içten pazarlıklıydılar ki. Önce itirazları önlemek için yakını, sonra insanı avuçlarının içine alıp durmadan para vermeye zorlardı.

En yüksek meblağları da askeri hareketlerden alırlardı. O şişko Lonca ajanları buna "risk primi" diyordu. Lonca Bankası'na gözcü olarak yerleştirdiğin her ajana karşılık, onlar senin sistemine iki ajan yerleştirirdi.

Dayanılmaz!

"Peki öyleyse, istediğinizi vereceğim," dedi Rabban. "Para."

Baron kolunu indirip yumruğunu sıktı. "Onları sonuna dek sömürmelisin."

"Sömürdüğüm sürece canımın istediğini yapabilir miyim?"

"Ne istersen."

"Getirdiğiniz toplar," dedi Rabban. "Onları ala—"

"Onları götürüyorum," dedi Baron.

“Ama—”

“Öyle oyuncaklara ihtiyacın olmayacak. Onları özel bir durum için kullandık. Artık işe yaramazlar. Onları eriteceğiz. Metale ihtiyacımız var. Kalkanlara karşı kullanılamazlar Rabban. Onları kullanmamızın tek sebebi, beklenmedik olmalarıydı. Dük’ün adamlarının bu iğrenç gezegenin mağaralarına çekilecekleri belliydi. Toplarımız sayesinde onları diri diri gömdük.”

“Fremenler kalkan kullanmaz.”

“İstersen bir miktar lazer silahı verebilirim.”

“Evet Lordum. İstedığimi yapabilirim demiştiniz, değil mi?”

“Arrakis’i sömürdüğün sürece.”

Rabban sırıttı. “Çok iyi anladım, Lordum.”

“Hiçbir şey anladığın yok,” diye homurdandı Baron. “Şunu baştan açıklığa kavuşturalım. *Anladığın* tek şey emirlerimi yerine getirmek. Bu gezegende en az beş milyon kişi olduğunu biliyor muydun yeğen?”

“Lordum, bu gezegeni daha önce de yönettiğimi unuttunuz mu? Ayrıca, bağışlayın ama gezegenin nüfusu daha fazla. Çanaklara ve panlara yayılmış nüfusu saymak zor. Ayrıca Fremenler de—”

“Fremenleri hesaba katmaya değmez!”

“Bağışlayın Lordum, ama sardokarlar aynı fikirde değil.”

Baron susup yeğenine baktı. “Bildğin bir şey mi var?”

“Lordum, dün gece geldiğimde siz yatmıştınız. Ben ... şey, eski subaylarımdan bazılarıyla konuştum. Sardokarlara rehberlik yapıyorlar. Güneydoğuda bir Fremen grubunun bir sardokar bölüğünü tuzağa düşürüp yok ettiğini söylediler.”

“Bir sardokar bölüğünü yok mu etmişler?”

“Evet Lordum.”

“İmkânsız!”

Rabban omuzlarını silkti.

“Fremenler sardokarları mı yok etmiş? Olacak iş değil.”

“Ben sadece bana söyleneni aktarıyorum,” dedi Rabban. “Yine aynı grup Dük’ün yiğit mentatı Thufir Hawat’ı da ele geçirmiş.”

“Ahhhh.”

Baron başını sallayıp gülümsedi.

"Bu söylenenlere inanıyorum," dedi Rabban. "Fremenler başıma ne büyük dertler açmıştı bilemezsiniz."

"Olabilir, ama subaylarının gördükleri Fremenler değildi. Hawat tarafından eğitilip Fremen kılığına sokulmuş Atreides askerleri olmalı. Tek mantıklı açıklama bu."

Rabban omuzlarını silkti. "Sardokarlar Fremen olduklarını düşünüyor. Tüm Fremenleri yok etmek için bir hareket başlattılar."

"Güzel!"

"Ama—"

"Bu sardokarları oylar. Yakında Hawat da elimize geçecek. Bunu biliyorum! Hissediyorum! Ne güzel bir gün! Sardokarlar birkaç işe yaramaz çöl çetesini avlarken biz asıl hazineyi ele geçireceğiz!"

"Lordum..." Rabban tereddüt etti. Kaşlarını çattı. "Fremenleri küçümsüyoruz gibi geliyor bana; hem sayıca hem de—"

"Boş ver onları evlat! Onlar önemsiz. Bizi ilgilendiren kalabalık şehirler, kasabalar ve köyler. Oralarda çok insan var, değil mi?"

"Epey var, Lordum."

"Beni kaygılandırıyorlar Rabban."

"Neden Lordum?"

"Aslında yüzde doksanı kaygılandırmıyor. Ama bazı ... Küçük Hanedanlar, hırslı insanlar başımıza iş açabilir. Bunlardan biri Arrakis'in dışına çıkıp nahoş bir öykü anlatırsa çok kızarım. Ne kadar kızarım biliyor musun?"

Rabban yutkundü.

"Hemen harekete geçip her Küçük Hanedan'dan birer rehine almalısın," dedi Baron. "Atreideslerle savaşımıza sardokarların karıştığını bu gezegenin dışındaki hiç kimse öğrenmemeli. Anlıyor musun? Dük'e usullere uygun şekilde sürgüne gitme teklifinde bulunduk, ama bunu kabul edemeden başına talihsiz bir kaza geldi. Oysa kabul etmek üzereydi. Anlatmamız gereken bu. Burada sardokarların olduğu söylentisiniye alaya almalıyız."

"Çünkü İmparator böyle emrediyor," dedi Rabban.

"Evet, İmparator böyle emrediyor."

“Peki ya kaçakçılar?”

“Kaçakçılara kimse inanmaz Rabban. Onlara göz yumulur, ama sözlerine güvenilmez. Yine de onlara biraz rüşvet vermeyi ihmal etme ... ve aklına gelebilecek başka tedbirleri de al.”

“Peki Lordum.”

“Özetliyorum Rabban. Arrakis’le ilgili iki şeye dikkat edeceksin: Para ve acımasız bir yumruk. Kimsenin gözünün yaşına bakma. Unutma ki o salaklar efendilerini kıskanan ve ayaklanmak için fırsat kollayan kölelerden başka bir şey değil. Onlara kesinlikle merhamet göstermemelisin.”

“Bir gezegenin halkını tamamen yok etmek mümkün mü?” diye sordu Rabban.

“Tamamen yok etmek mi?” Baron hızla başını çevirdi. Şaşırdığı belliydi. “Tamamen yok etmeni kim söyledi?”

“Şey, yeni yerleşimciler getirteceğinizi varsayarak—”

“Sömür dedim yeğen, yok et demedim. Halkı yok etme, yalnızca tamamen boyun eğdir. Bir etobur olmalısın evlat.” Gülümsedi. Sivilceli şişko yüzünde bebecsi bir ifade belirdi. “Bir etobur asla durmaz. Merhamet etme. Asla durma. Merhamet saçmadır. Açlıktan guruldayan bir mide, susuzluktan yanan bir boğaz merhameti yener. Hep aç ve susuz olmalısın.” Baron süspansörlerinin altındaki şişkin göbeğini okşadı. “Benim gibi.”

“Anlıyorum Lordum.”

Rabban çevresine baktı.

“Her şey anlaşıldı mı yeğen?”

“Bir şey dışında, amca. Gezegenbilimci Kynes ne olacak?”

“Ah, evet. Kynes.”

“O İmparatorun adamı Lordum. İsteddiği zaman gelip gidebilir. Ayrıca Fremenlerle arası çok iyi. Onlardan biriyle evli.”

“Kynes yarın akşama dek ölmüş olacak.”

“İmparator’un bir hizmetkârını öldürmek tehlikelidir, amca.”

“Bu kadar hızlı yükselmeyi nasıl başardım sanıyorsun?” diye sordu Baron. Sesi tehditkâr ve kısıktı. “Kynes’in Arrakis’ten ayrılacağından kaygılanman yersiz. Adam baharat bağımlısı, unuttun mu?”

“Tabii ya!”

“Kynes baharat tedarikini tehlikeye atacak bir şey yapmaz,” dedi Baron.

“Unutmuşum,” dedi Rabban.

Sessizce bakiştılar.

Sonra Baron konuştu: “Bu arada, başlıca görevlerinden biri bana baharat tedarik etmek olacak. Şahsi stoğumda epey var, ama Dük’ün adamlarının yaptığı intihar saldırısı satmak için ayırdığımız baharatın neredeyse tamamını yok etti.”

Rabban başını salladı. “Peki Lordum.”

Baron gülümsedi. “Yarın sabah, buradaki organizasyondan geriye kalanları topla. Onlara ‘Yüce Padişah İmparatorumuz beni bu gezenin idaresini alıp çatışmalara son vermekle görevlendirdi,’ diyeceksin.”

“Anlıyorum Lordum.”

“Bu kez anladığına eminim. Ayrıntıları yarın konuşuruz. Şimdi çık da uyumaya devam edeyim.”

Baron pentakalkanı indirip yeğeninin çıkmasını izledi.

Beyinsiz, diye düşündü. Kaslı ve beyinsiz. Arrakislileri canlarından bezdirecek. Böylece Feyd-Rautha’yı gönderdiğimde onu kurtarıcı olarak sevinçle karşılayacaklar. Sevgili Feyd-Rautha. Onları bir hayvandan kurtaran iyi kalpli, merhametli Feyd-Rautha. Tapılacak, uğrunda ölünecek bir adam. Bu arada çocuk halkı isyan ettirmeden sömürmeyi öğrenmiş olur. İhtiyacımız olan kişi o. Buna eminim. Öğrenecek. Vücudu da öyle güzel ki. Sahiden hoş bir çocuk.

Daha on beşindeyken sessizliği çoktan öğrenmişti bile.

— PRENSES İRULAN

Müeddib'in Çocukluk Tarihi

Paul topterin kontrolünü yitirmemek için uğraşırken, bir yandan da fırtınanın iç içe geçmiş güçlerini saptadığını fark etmeye başladı. Bir mentatinkinden de keskin olan dikkatiyle, en küçük ayrıntıları bile hesaplıyor; kum dalgalarını, rüzgârları, girdapları hissediyordu.

Kabin, göstergelerin yeşil ışığıyla aydınlanan kızgın bir kutuydu. Dışarıda durmadan akan sarımtırak tozlar şekilsiz görünüyordu, ama Paul hisleriyle o perdenin *ardını* görmeye başlamıştı.

Uygun bir girdap bulmalıyım, diye düşündü.

Uzun süredir fırtınanın gücünün azaldığını sezmekteydi, ama yine de topteri sarsacak kadar güçlüydü. Paul bir başka sarsıntının geçmesini bekledi.

Bu seferki girdap gemiyi iyice sallıyordu. Paul korkmasına rağmen topteri sola yatırdı.

Jessica irtifa küresine baktığında bu manevrayı gördü.

“Paul!” diye haykırdı.

Girdap onları döndürmeye başladı. Topteri bir kaynarcanın üstündeki bir tahta parçası gibi, tükürürcesine yukarı fırlattı. Topter ikinci ayın ışığıyla aydınlanan o dönen toz girdabında kanatlı bir noktacak gibi görünüyordu.

Paul aşağı baktığında kendilerini yukarı fırlatan, sıcak rüzgârla dönen o toz sütununu gördü. Dinmekte olan fırtına, kuruyan bir ne-

hir gibi çölün içine doğru uzaklaşıyordu. Ay ışığında gri görünen fırtına, topteri yükseldikçe iyice küçülüyordu.

“Kurtulduk,” diye fısıldadı Jessica.

Paul topteri yavaşça döndürüp fırtınadan iyice uzaklaştırırken, gece göğünü inceledi.

“Peşimizdekilerden de kurtulduk,” dedi.

Jessica kalbinin küt küt attığını hissediyordu. Sakinleşmeye çalıştı. Uzaklaşan fırtınaya baktı. O fırtınanın içinde dört saat kalmış olduklarını tahmin ediyordu, ama ona sanki bir ömür boyu gibi gelmişti. Kendini yeniden doğmuş hissediyordu.

Tıpkı duadaki gibi, diye düşündü. Onunla yüzleştik, direnmedik. Fırtına içimizden ve etrafımızdan geçti. O gitti, ama biz kaldık.

“Kanatlardan gelen ses hoşuma gitmiyor,” dedi Paul. “Zarar görmüş olmalılar.”

Topteri kullanırken, kanatlardan gelen sürtünme sesini işitiyordu. Fırtınadan çıkmışlardı, ama Paul’un geleceği görme yetisi hâlâ olacakları net olarak göstermiyordu. Ama sonuçta kurtulmuşlardı. Paul titremeye başladı. Bir kavrayışın eşiğindeydi.

Ürperdi.

Güçlü ve korkutucu bir histi bu. Neden titrediğini merak etti. Bunun sebebinin kısmen Arrakis’te baharat dolu yiyecekler yemesi olduğunu hissediyordu. Ama bir başka sebebi de okuduğu dua olabildi. Sanki o sözcüklerin kendi gücü vardı.

“Korkmamalıyım ... ”

Sebeup ve sonuç. Habis güçlere karşın sağ kalmıştı. Şimdiyse büyük bir bilincin eşiğine geldiğini hissediyordu. Bunda duanın büyü-sünün payı vardı mutlaka.

O. K. İncili’ndeki sözleri anımsadı: “*Hangi duyulardan yoksunuz ki, etrafımızdaki bir başka dünyayı göremiyor ve duyamıyoruz?*”

“Etraf kayalık dolu,” dedi Jessica.

Paul dışarı baktı. Kendine gelmek için başını salladı. Annesinin gösterdiği yönde, sağda ve solda siyah kayalıklar yükseliyordu. Ayak bileklerinde bir esinti hissetti. Kabin zemininde hareket eden tozlar gördü. Bir yerlerde bir delik vardı. Fırtınanın işi olsa gerekti.

“En iyisi kumlara inelim,” dedi Jessica. “Kanatlar hızlı bir inişe dayanamayabilir.”

Paul başıyla ay ışığında kumulların üstünde yükselen ve rüzgârın yonttuğu kayalık sırtı gösterdi. “Şu kayalıkların yakınına iniş yapacağım. Emniyet kemerini kontrol et.”

Jessica söyleneni yaparken düşündü: *Suyumuz ve damutıcı-giysilerimiz var. Yiyecek de bulabilirsek, çölde uzun süre yaşayabiliriz. Sonuçta Fremenler burada yaşıyor. Onlar yaşıyorsa biz de yaşarız.*

“İner inmez şu kayalıklara doğru koş,” dedi Paul. “Çantayı ben taşıyım.”

“Neden koş...” Jessica susup başını salladı. “Solucanlar.”

“Dostlarımız solucanlar,” dedi Paul. “Bu topteri yutacaklar. Böylece buraya indiğimizi gösteren bir iz kalmayacak.”

Ne kadar mantıklı düşünüyor, diye düşündü Jessica.

Süzülerek alçaldılar.

Kumul gölgeleri altlarından geçerken bulanıklaşıyor ve kayalıklar sanki adalar gibi görünüyordu. Topter bir kumulun üstüne sürtününce hafifçe sarsıldı. Bir kum vadisini teğet geçtikten sonra bir başka kumula sürtündü.

Kuma sürtünerek hızımızı azaltıyor, diye düşündü Jessica ve Paul’un becerisini takdir etti.

“Hazır ol!” diye uyardı Paul.

Kanat frenlerini çekti; önce yavaşça, sonra daha sert. Kanatların havaya karşı direndiğini hissetti. Kanatların üst üste geçmiş levhaları arasından rüzgâr ısıklık çalarak geçiyordu.

Fırtınada hasar görmüş olan sol kanat ansızın yukarı kıvrılıp topterin gövdesine çarptı. Gemi bir kumulun zirvesine sürtünüp sola döndü ve tepeden aşağı sıçrayarak kaydı. Burnu bir sonraki kumula gömüldü. Yukarıdan kumlar yağdı. Topter kırık kanadın tarafına yatarak durdu. Sağ kanat yıldızlara doğru dikilmişti.

Paul emniyet kemerini çözüp annesinin üstünden geçerek o taraftaki kapıyı itip açtı. Kabine yanık çakmaktaşı kokusu ve kum doldu. Paul arkadan çantayı aldıktan sonra annesine baktığında, onun da emniyet kemerini çözmüş olduğunu gördü. Jessica sağ koltuğun kenarına basarak kapıdan dışarı, topterin metal derisinin üstüne çık-

tı. Paul peşinden gitti, çantayı kayışlarından tutup çekerek “Koş!” diye bağırdı.

Kumulu ve onun ardında yükselen, kum rüzgârlarıyla yontulmuş sivri kayalığı gösterdi.

Jessica topterden aşağı atlayıp kumuldan yukarı doğru düşe kalka koşmaya başladı. Paul’un peşinden soluk soluğa geldiğini işitiyordu. Tepenin üstüne ulaşınca, karşılarına kayalıklara doğru kıvrılarak uzanan bir kum şeridi çıktı.

“Kumulun tepe hattını izleyerek gidelim” dedi Paul. “Daha çabuk olur.”

Kayalığa doğru, kuma bata çıka ilerlediler.

Yeni bir ses duymaya başladılar: Boğuk bir fısıltı, bir tıslama, yerin altından gelen bir sürünme sesi.

“Solucan,” dedi Paul.

Ses giderek yükseldi.

“Daha hızlı!” dedi Paul soluk soluğa.

Kum denizindeki bir sahil gibi görünen ilk kayalığa yalnızca on metre kalmıştı ki, arkalarından metal çatırtıları ve kırılma sesleri geldi.

Paul kayışlarından tuttuğu çantayı sağ eline geçirdi. Koşarken çanta sağ kalçasına çarpıyordu. Diğer eliyle de annesinin kolunu tuttu ve birlikte kayalığa tırmandılar. Küçük taşlarla kaplı düz bir sahadan geçerek, rüzgârla oyulmuş kıvrımlı bir tünele girdiler. Kesik kesik soluyorlardı.

“Artık koşamayacağım,” dedi Jessica soluk soluğa.

Paul durup Jessica’yı iterek iri bir kayanın üstüne oturttu. Sonra dönüp aşağı, çöle baktı. Kaya adasının etrafında hareketli bir kumul dolanıyordu. Uzunluğu bir kilometre kadardı ve ay ışığı altında kumları dalgalandırıyor. Geride bıraktığı iz kıvrılarak, az önce ornitopterin bulunduğu yere dek uzanıyordu.

Gemi artık ortalarda yoktu.

Hareketli tepe kaya adasından uzaklaştı. Sonra aynı yoldan geri döndü. Arıyordu.

“Bir Lonca uzay gemisinden daha büyük,” diye fısıldadı Paul.

“Çölün içlerindeki solucanların iri olduğunu duymuştum, ama bu kadar büyük olduklarını bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum,” dedi Jessica soluk soluğa.

Yaratık tekrar kayalıktan uzaklaşıp ufka doğru kıvrıla kıvrıla, giderek hızlanarak gitmeye başladı. Çıkardığı ses etraflarından gelen hafif kum hışırtılarından ayırt edilemez olana dek kulak kabarttılar.

Paul derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp kayalığın ay ışığıyla aydınlanan sivri tepesine bakarak Kitabü'l-İbâr'dan bir alıntı yaptı: “Geceleri seyahat et, gündüzleri karanlık gölgelerde dinlen.” Anne-sine baktı. “Sabaha birkaç saat var. Yürüyebilir misin?”

“Biraz soluklanayım.”

Paul tünelden çıkıp çantayı sırtına aldı ve kayışlarını ayarladı. Elinde parapusulayla bir an öylece durdu.

“Hazır olduğunda söyle,” dedi.

Jessica kayayı itip ayağa kalktı. Gücünü toplamaya başlamıştı. “Ne tarafa gidiyoruz?”

“Bu kaya silsilesini takip edeceğiz.” Eliyle gösterdi.

“Yani çölün içine gidiyoruz,” dedi Jessica.

“Fremen çölüne,” diye fısıldadı Paul.

Sustu. Birden Caladan'da gördüğü, geleceğe dair bir rüyayı anımsamıştı. Rüyasında bu çölü görmüştü. Ama manzarası biraz değişikti. Sanki o optik görüntü bilincinde yitmiş, hafızası tarafından emilmişti. Bu yüzden asıl manzarayla tam örtüşmüyordu. Sanki o manzaraya farklı bir yerden bakmıştı.

Rüyamda Idaho da yanımızdaydı, diye anımsadı. Ama Idaho öldü.

“Geçebileceğimiz bir yer görebiliyor musun?” diye sordu Jessica. Paul'ün duraksamasını yanlış yorumlamıştı.

“Hayır,” dedi Paul, “ama yine de gidelim.”

Çantayı sırtına iyice yerleştirdikten sonra kayaların içinde, kumların oyduğu bir kanala daldı. Kanal düz bir kayalık araziye açılıyor ve güneyinde kaya yükseltileri gözlemlenebiliyordu.

Paul ilk yükseltileri yürüyüp üstüne çıktı. Jessica da onu izledi.

Jessica nereden geçtiklerine sürekli dikkat etmek zorunda olduklarını fark etmişti. Kayalar arasındaki kumluk bölgeler yürüyüşlerini

yavaşlatıyor, rüzgârın oyduğu kayalar ellerini kesiyor ve karşılarına çıkan engeller, bir seçim yapmayı zorunlu kılıyordu: Tırmanalım mı, etrafından mı dolanalım? Bu arazinin kendi ritimleri vardı. Birbirleriyle ancak gerektiğinde konuşuyorlardı ve o zaman da yorgunluk yüzünden sesleri kısık çıkıyordu.

“Dikkat et. Bu kayanın üstü kumlu ve kaygan.”

“Dikkat et. Kafanı çarpma.”

“Şu kayanın dibinden yürü. Ay ışığı arkadan geliyor. Hareketlerimiz görülmesin.”

Paul kayalıkların arasındaki küçük bir vadide durup çantayı dar bir kaya çıkıntısına yasladı.

Jessica yanına uzandı. Biraz dinlenebildiği için mutluydu. Paul’un damıtıcı-giysisinin tüpünü emdiğini duyunca aynı şeyi yaptı. Kendi bedeninden çıkan suyu içti. Tadı acıydı. Caladan’ın sularını hatırladı. Pınarlardan göğe doğru fışkıran suları hatırladı. O gezegen öyle çok suyla doluydu ki, insan kıymetini bilemiyordu. Suyun varlığını değil, yalnızca şeklini, üstündeki yansımaları ya da yanında durduğunda sesini fark edebiliyordu.

Durmak, diye düşündü. Dinlenmek ... gerçekten dinlenmek.

Mutluluğun durabilmek, bir anlığına bile olsa durabilmek olduğunu fark etti. Durmanın olmadığı yerde mutluluk da olmazdı.

Paul ayağa kalkıp bir yamacı çıkmaya başladı. Jessica iç geçirerek onu takip etti.

Sarp bir yamacın etrafından dolanan geniş bir kaya çıkıntısına atladılar. Bu engebeli arazinin ahenksiz ritmine bir kez daha dalmışlardı.

Jessica’nın gecenin içinde en çok farkına vardığı şey, ellerinin ve ayaklarının altındaki maddelerin boyutuydu. Kayaların, taşların, kum topraklarının, kumların, kumtaşlarının, tozların ve ince tozların büyüklüğüydü.

İnce tozlar burun filtrelerine kaçtığı için üflenerek dışarı atılmaları gerekiyordu. Kum toprakları sert bir yüzeyde insanın ayağını kaydırabilirdi. Kayalar insanı kesebilirdi.

Sık sık karşılarına çıkan kumluk bölgeler yürüyüşlerini yavaşlatıyordu.

Paul bir kaya çıkıntısının üstünde aniden durunca, arkadan gelen annesi ona çarptı. Paul onu ayağa kaldırdıktan sonra sol tarafı işaret etti.

Paul'ün gösterdiği yere bakan Jessica, bir kayalığın tepesinde, çölün iki yüz metre üstünde durduklarını gördü. Çöl aşağıda hareketsiz bir okyanus gibi uzanıyordu. Ay ışığında dalgalarla doluydu. Dalgaların gölgelerinin uçları sivri, altları yuvarlaktı. Uzakta, pusun içinde bir başka kayalığın grisi belli belirsiz seçiliyordu.

"Açık çöl," dedi Jessica.

"Engin bir arazi," dedi Paul. Yüzündeki filtre maskesi sayesinde sesi boğuk çıkıyordu.

Jessica sağına soluna baktı, ama kumdan başka bir şey yoktu.

Paul ileriye, açık arazideki kumullara bakıyor, ayın gökyüzünde ilerleyişiyle birlikte hareket eden gölgeleri izliyordu. "Üç dört kilometre uzunluğunda," dedi.

"Solucanlar," dedi Jessica.

"Mutlaka vardır," dedi Paul.

Jessica kendini çok bitkin hissediyor ve sızlayan kasları, duyularını köreltiyordu. "Dinlenip bir şeyler yiyelim mi?"

Paul çantayı yere indirip oturdu ve ona yaslandı. Jessica Paul'ün omzuna yaslanıp destek alarak yanına çöktü. Kaya zemine yerleşirken, Paul'ün kıpırdandığını, çantayı karıştırdığını hissetti.

"Al," dedi Paul.

Jessica'nın avcuna iki enerji kapsülü bırakan eli kupkuruydu.

Jessica damıtıcı-giysisinin tüpünden biraz su emip kapsülleri yuttu.

"Suyunun tamanını iç," dedi Paul. "Suyunu saklayabileceğin en iyi yer vücudundur. Bu enerjini yüksek tutar. Seni dinç kılar. Damıtıcı-giysine güven."

Jessica Paul'ün sözünü dinleyip suyunun hepsini içince kendini daha iyi hissetti. Birden yorgunluğuna karşın bu anın ne kadar huzurlu olduğunu düşündü. Ozan savaşçı Gurney Halleck'in bir sözünü hatırladı: "Kurbanlar ve çekişmelerle dolu bir eve sahip olmaktansa, huzur içinde yenen birkaç kuru lokma iyidir."

Jessica bu sözü Paul'e tekrarladı.

"Bunu Gurney söylemişti," dedi Paul.

Ses tonundan, Gurney'in öldüğüne inandığı anlaşılıyordu. *Gerçekten de zavallı Gurney ölmüş olabilir*, diye düşündü Jessica. Atreides güçleri ya ölmüş, ya esir düşmüş ya da onlar gibi bu susuz boşlukta kaybolup gitmişlerdi.

"Gurney hep en doğru zamanda en güzel alıntıyı yapardı," dedi Paul. "Şimdi burada olsa şöyle derdi: Ve nehirleri kurutup bu diyarı kötülere satacağım ve yabancıların eliyle, bu diyarı çöle çevireceğim."

Jessica gözlerini kapadı. Oğlunun sesindeki hüznü onu ağlamaklı yapmıştı.

"Kendini ... nasıl hissediyorsun?" diye sordu Paul.

Jessica Paul'ün gebeliğini kastettiğini fark etti. "Kız kardeşinin doğmasına daha aylar var. Fiziksel olarak ... hâlâ güçlüyüm."

Kendi oğlumla bile ne kadar resmi konuşuyorum! diye düşündü. Bir Bene Gesserit olarak böyle tuhaf bir durumun sebebini kendi içinde aramalıydı. Öyle yaptı ve sebebini buldu: *Oğlumdan korkuyorum. Onun tuhaflığından korkuyorum. Geleceğimize baktığında ne göreceğinden, bana ne söyleyeceğinden korkuyorum.*

Paul kukuletasını başına geçirip gecedeki böcek seslerini dinledi. Ciğerleri kendi içsel sessizliğiyle doluydu. Burnu kaşınıyordu. Burnunu ovuşturdu, filtreyi çıkarınca keskin bir tarçın kokusu algıladı.

"Civarda melanj baharatı var," dedi.

Hafif bir esinti yanaklarını okşayıp giysisinin kıvrımlarını kıpırdattı. Ama bu esinti fırtına habecisi değildi. Paul şimdiden aradaki farkı ayırt edebiliyordu.

"Yakında şafak şökecek," dedi.

Jessica başını sallayarak onayladı.

"Bu kumları sağ salım geçmenin bir yolu olmalı," dedi Paul. "Fremmenler yapıyor."

"Solucanlardan kurtulmanın yolu mu?"

"Fremkitimizdeki gümleyicilerden birini bu kayalığa yerleştirsek," dedi Paul, "solucanları bir süreliğine oylar."

Jessica ayışığında altlarında uzanan çöle ve ardındaki diğer kayalığa baktı. “Dört kilometre gidebileceğimiz kadar mı?”

“Olabilir. Yürürken sadece *doğal* sesler, solucanların dikkatini çekmeyen sesler çıkarırsak ...”

Paul açık çölü inceledi. Hafızasını yokladı. Fremkit kullanma kılavuzunda gümlericilere ve yaradan kancalarına ilişkin okuduklarını anımsamaya çalıştı. Ancak solucanları düşündükçe yalnızca dehşete kapılıyordu. Bunu tuhaf buldu. Çünkü solucanların korkulacak değil saygı duyulacak yaratıklar olduğunu biliyordu ... eğer ... eğer ...

Başını salladı.

“Ritimsiz sesler çıkarmalıyız,” dedi Jessica.

“Ne? Ah, evet. Adımlarımızı düzensiz atmalıyız. Bazen kumların aktığı olur. Solucanlar her küçük sesi araştıramaz. Ama bu işe kalışmadan önce iyice dinlenmeliyiz.”

Karşı taraftaki diğer kayalığın yamacına baktı. Ayın orada oluşturduğu dikey gölgelere bakarak zamanı ölçtü. “Bir saat içinde şafak sökecek,” dedi.

“Günü nerede geçireceğiz?” diye sordu Jessica.

Paul sol tarafı gösterdi. “Kayalık şurada kuzeye kıvrılıyor. Cephesi rüzgârla aşınmış, demek ki rüzgâr genelde o taraftan esiyor. Orada derin yarıklar olmalı.”

“En iyisi hemen yola çıkalım,” dedi Jessica.

Paul ayağa kalkıp Jessica’nın da kalkmasına yardım etti. “Aşağı inebilecek kadar dinlendin mi? Kamp kurmadan önce çöl zeminine olabildiğince yaklaşmak istiyorum.”

“Dinlendim.” Jessica başını sallayıp yola çıkmasını işaret etti.

Paul duraksadıktan sonra çantayı sırtına aldı.

Süspansörlerimiz olsaydı, diye düşündü Jessica, aşağı atlayıverirdik. Ama belki de açık çölde süspansör kullanmak tehlikelidir. Belki de tıpkı kalkanlar gibi solucanları çekiyordur.

Karşılarına aşağı doğru uzanan kaya şeritleri çıktı. Bunların ar-
dında, kenarları ay ışığıyla aydınlanan bir yarık gördüler.

Paul öne geçerek aşağı inmeye başladı. İhtiyatlı, ama hızlı hareket ediyordu, çünkü şafağın sökmesine çok az kalmıştı. Karanlık bir

dünyanın içine döne döne indiler. Etraflarında kayalar göğe doğru yükseliyordu. Yarık, loş ve gri bir kum bayırının kenarında son buluyordu. Burada genişliği on metreydi. Bayırın aşağı kısmı karanlıktı.

“İnebilecek miyiz?” diye fısıldadı Jessica.

“Sanırım inebiliriz.”

Bir ayağıyla kum zemini kontrol etti.

“Kayarak inebiliriz,” dedi. “Önce ben gideceğim. Peşimden gelmeden önce, aşağı indiğimi duymayı bekle.”

“Dikkatli ol,” dedi Jessica.

Paul bayıra inip o sıkıştırılmış kumdan oluşan, neredeyse dümdüz yüzeyden kayarak inmeye başladı. Bayırın etrafı yüksek kayalıklarla çevriliydi.

Arkasından akan kumların sesi geldi. Karanlıkta başını kaldırıp bayırın yukarisına bakmaya çalıştı, ama yukarıdan akan kumlar onu neredeyse devirecekti. Bir süre sonra kumların akışı durdu.

“Anne?” diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

“Anne?”

Çantasını yere bırakıp bayıra tırmanmaya başladı. Kumları delirmiş gibi sağa sola saçıyordu. “Anne!” diye bağırdı soluk soluğa. “Anne, neredesin?”

Üstüne tekrar kumlar indi ve bu kez beline dek kuma gömülmüştü. Kumların içinden çıktı.

Kayan kumların altında kalmış olmalı, diye düşündü. Gömülmüş olmalı. Sakin olmalı ve bu işi dikkatli halletmeliyim. Hemen boğulmaz. Oksijen tüketimini azaltmak için bindu duraklatışına geçmiştir. Onu kızıp çıkaracağını biliyordur.

Paul Jessica’nın kendisine öğrettiği Bene Gesserit yöntemini kullanarak küt küt atan kalbini yavaşlattı ve zihnini boşaltarak, son birkaç saniyeyi anımsamaya çalıştı. Kumların akışını en küçük ayrıntısına dek hafızasında hızla canlandırdı.

Sonra bayırdan yukarı tırmanmaya başladı. Bir yandan da geçtiği yerleri ihtiyatla araştırıyordu. Sonunda yarığın duvarına ulaştı. Orada bir kaya çıkıntısı vardı. Çıkıntının dibini kazmaya başladı. Kum-

ların tekrar akmaya başlamaması için dikkatle hareket ediyordu. Sonunda eli bir kumaşa temas etti. Biraz daha kazınca bir kol buldu. Elini hafifçe koldan yukarı gezdirince, Jessica'nın yüzü ortaya çıktı.

"Beni duyuyor musun?" diye fısıldadı.

Yanıt gelmedi.

Daha hızlı kazıp Jessica'nın omuzlarını dışarı çıkardı. Jessica'nın vücudu gevşek ve hareketsizdi, ama nabızı hafifçe atıyordu.

Bindu duraklatışı, dedi Paul kendi kendine.

Jessica'yı beline dek dışarı çıkardı, kollarını omuzlarına attı ve sonra onu bayırdan aşağı doğru çekti. Önce yavaşça, sonra var gücüyle. Yukarıdaki kumların harekete geçtiğini hissediyordu. Onu giderek daha hızlı çekerken bir yandan da dengesini korumaya çabalıyordu. Soluk soluğa kalmıştı. Tam yarığın sert zeminine ayak basmıştı ki, kumların tamamen aşağı akmaya başladığını görünce Jessica'yı sırtlayıp koşmaya başladı. Az önce durduğu yer kumla kaplanırken, yüksek bir tıslama sesi kaya yamaçlarda yankılandı.

Yarığın diğer ucuna vardığında, durup dışarı baktı. Kumullarla kaplı çöl otuz metre kadar aşağıdaydı. Jessica'yı yavaşça kumun üstüne yatırıp onu katalepsiden çıkaracak sözü söyledi.

Jessica uyanmaya başladı. Solukları giderek derinleşti.

"Beni bulacağımı biliyordum," diye fısıldadı.

Paul başını kaldırıp yukarı, yarığın girişine baktı. "Aslında bulmasam sana iyilik etmiş olurum."

"Paul!"

"Çantayı kaybettim," dedi Paul. "Tonlarca kumun altında kaldı."

"Her şey gitti mi?"

"Yedek suyumuz, damıtıcı-çadırımız ... önemli olan her şey." Bir cebine dokundu. "Hâlâ parapusulamız var." Belindeki kuşağı karıştırdı. "Bıçak ve dürbün. Öleceğimiz yeri iyice inceleyebiliriz."

Tam o anda yarığın kenarının solunda, ufukta güneş belirdi. Çölde çeşitli renkler parıladı. Kayaların arasına gizlenmiş kuşlar hep bir ağızdan şakımaya başladılar.

Ama Jessica yalnızca Paul'ün yüzündeki umutsuzlukla ilgileniyordu. "Sana pes etmeyi mi öğrettik?" dedi, sesine horgörü katarak.

“Anlamıyor musun?” diye sordu Paul. “Burada sağ kalmamız için gerekli her şey şu kum yığınının altında kaldı.”

“Beni buldun ya,” dedi Jessica. Sesi bu kez yumuşak ve sakindi.

Paul çömeldi.

Sonra başını kaldırıp yeni oluşmuş olan bayıra baktı. Kumların gevşek oluşu dikkatini çekti.

“Orada bir çukur açıp sabitleyebilirsek, aşağı inip çantaya ulaşabiliriz,” dedi. “Ama bunun için köpük gerek ve köpük için yeterli...” Sustu, sonra devam etti. “... suyumuz yok.”

Jessica Paul’ün dikkatini dağıtmamak için konuşmadı.

Paul kumullara baktı. Çölü hem gözleri hem de burnuyla tarıyordu. Sonunda kumların üstündeki bir lekeye odaklandı.

“Baharat,” dedi. “Özü yüksek oranda alkaliktir. Parapusulam da var. Pili asitle çalışıyor.”

Jessica doğrulup sırtını kaya duvara yasladı.

Paul ona aldırmadan ayağa sıçradı ve yarığın rüzgâra bakan cephesinden aşağıya, çöle indi.

Jessica Paul’ün düzensiz adımlarla yürüyüşünü izledi. Bir adım atıyor ... duruyor ... iki adım atıyor ... kayıyor ... duruyordu.

Hareketlerinde civardaki şolucanlara, burada çöle ait olmayan bir yaratığın yürüdüğünü gösterecek bir ritim yoktu.

Baharat lekesine ulaşan Paul birazını pelerininin içine koyup yarığa geri döndü. Baharatı Jessica’nın önüne, kuma koydu. Sonra çömelip bıçağının ucuyla parapusulasını parçalara ayırmaya başladı. Parapusulanın camını çıkardıktan sonra, belindeki kuşağı çözüp yere serdi ve parapusulanın parçalarını üstüne yerleştirdi; önce camını, sonra gösterge mekanizması çıkardı. Böylece elinde aletin sadece boş kabı kaldı.

“Suya ihtiyacın olacak,” dedi Jessica.

Paul boynundaki toplayıcı-tüpü alıp emdi ve ağzındaki suyu parapusulanın boş kabına boşalttı.

İşe yaramazsa, bu su harcanmış olacak, diye düşündü Jessica. Ama zaten o zaman bunun önemi kalmayacak.

Paul bıçağıyla pil kutusunu açıp içindeki kristalleri suya attı.

Kristaller biraz köpük yaydıktan sonra battı.

Jessica tepelerinde bir şeylerin hareket ettiğini fark etti. Yukarı baktığında, yarığın kenarına tüneyen atmacaları gördü. Gözlerini aşağıya, suya dikmiş bakıyorlardı.

Yüce Ana! diye düşündü. *Suyun kokusunu ta oradan alıyorlar!*

Paul parapusulanın kapağını geri takmış, ancak ayar düğmesini takmamıştı. Düğmenin boş deliğinden baktığında, içerideki su görünüyordu. Paul bir eline parapusulayı, diğer eline bir avuç baharat alıp bayıra doğru giderek, şeklini inceledi. Kuşağını çıkardığı için cübbesi hafifçe dalgalanıyordu. Bayırı çıkmaya başladı. Adımları kumları ve tozları havalandırıyordu.

Biraz çıktıktan sonra durup pusulanın içine bir tutam baharat koyduktan sonra, aleti sallamaya başladı.

Ayar düğmesinin deliğinden yeşil köpükler çıktı. Paul bunu bayıra dökerek küçük bir delik açtı. Sonra ayağıyla kumları kazarak deliği genişletti ve sabitlemek için içine biraz daha köpük döktü.

Jessica ona yaklaşarak "Yardım edeyim mi?" diye seslendi.

"Buraya gel ve kaz," dedi Paul. "Daha üç metre kazmalıyız. Başarabiliriz de, başaramayabiliriz de." O konuşurken, aletten dökülen köpükler kesildi. "Çabuk," dedi. "Bu köpüğün kumu ne kadar tutacağı belli değil."

Jessica yanına tırmanırken, Paul deliğe biraz baharat daha atıp parapusula kutusunu salladı. Kutunun içinden yine köpükler çıktı.

Paul köpükleri çukura dökerken Jessica elleriyle kazıyor, çıkan kumları bayırdan aşağı atıyordu. "Ne kadar kaldı?" diye sordu soluk soluğa.

"Üç metre kadar," dedi Paul. "Yerini tam kestiremiyorum. Bu çukuru genişletmemiz gerekebilir." Bir adım geri çekilince, gevşek kumda kaydı. "Biraz geriye doğru kaz. Dimdik kazma."

Jessica söyleneni yaptı.

Çukur giderek derinleşiyordu. Neredeyse havzanın tabanına varmışlardı, ama hâlâ çantadan eser yoktu.

Yanlış hesaplamış olabilir miyim? diye sordu Paul kendi kendine. *Zaten paniğe kapılıp çantayı kaybeden de benim. Yoksa bu hatam yeteneğimi mi köreltti?*

Parapusulaya baktı. İçinde elli gram kadar asitli sıvı kalmıştı.

Jessica çukurun içinde doğruldu ve köpüklü eliyle yanağındaki teri sildi. Paul'ün gözlerine baktı.

"Şimdi yukarı doğru," dedi Paul. "Yavaşça." Kutuya bir tutam baharat daha ekleyip çıkan köpüğü Jessica'nın çukurun üst kısmını kazmaya başlayan ellerine döktü. Bunu ikinci kez tekrarladığında, Jessica'nın elleri sert bir şeye dokundu. Jessica yavaşça kazmayı sürdürünce, ortaya plastik tutamaçlı bir kayış çıktı.

"Daha fazla kazma," dedi Paul, neredeyse fısıltıyla. "Köpüğümüz bitti."

Jessica bir eliyle kayışı tutup Paul'e baktı.

Paul boş parapusula kutusunu bayırdan aşağı fırlatıp "Bana diğer elini ver," dedi. "Şimdi çok dikkatli dinle. Seni bu tarafa çekeceğim. Sakın o kayışı bırakma. Köpük kumu daha fazla tutamaz. Tek hedefim başının kumun üstünde kalmasını sağlamak olacak. Çukur dolunca, seni kazıp çıkarabiliriz. Çantayı da tabii."

"Anladım," dedi Jessica.

"Hazır mısın?"

"Hazırım." Jessica kayışı sımsıkı kavradı.

Paul bir çekişte Jessica'yı beline dek çukurdan dışarı çıkardı. Köpük engeli yıkılıp kumlar çukura dolarken, Jessica'nın başını yukarıda tuttu. Kum akışı durduğunda, Jessica'nın belden aşağısı, sol kolu ve omzu kumun altında kalmıştı. Paul cübbesinin bir kısmını çenesinin altına sararak başını korumuştı. Kumun ağırlığı Jessica'nın omzunu acıtıyordu.

"Kayışı hâlâ tutuyorum," dedi.

Paul ellerini yavaşça kuma, Jessica'nın yanına daldırıp kayışı buldu. "Birlikte çekeceğiz," dedi. "Fazla asılma. Yoksa kayış kopar."

Çantayı yukarı çıkarırlarken, aşağı kumlar aktı. Sonunda kayış dışarı çıkınca Paul durup annesini kumdan çıkardı. Sonra birlikte çantayı bayırdan aşağı çektiler.

Birkaç dakika sonra yarığın zemininde, aralarında çantayı tutarak duruyorlardı.

Paul annesine baktı. Jessica'nın yüzü hâlâ köpüklüydü. Köpüğün

kuruduğu yerlere kum taneleri yapışmıştı. Sanki üstüne ıslak, yeşil kum topakları atılmıştı.

“Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Sen de baş döndürücü sayılmazsın,” dedi annesi.

Birlikte gülmeye başladılar. Sonra ciddileştiler.

“Dikkatsizlik ettim,” dedi Paul. “Bunu yapmamalıyım.”

Jessica omuzlarını silkip cübbesindeki kumları silkeledi.

“Çadırı kuracağım,” dedi Paul. “Cübbeni çıkarıp silkelesen daha iyi olur.”

Jessica başını sallayarak onayladı. Birden kendini konuşamayacak kadar bitkin hissetmişti.

“Kayada kanca izleri var,” dedi Paul. “Burada bizden önce birileri çadır kurmuş.”

Neden olmasın ki? diye düşündü Jessica, cübbesini silkelerken. Burası konaklamak için ideal bir yerdi. Kayalığın içindeydi ve dört kilometre ötedeki bir başka kayalığa bakıyordu. Solucanların saldırmayacağı kadar yüksekte, ama çöle rahatça inilebilecek kadar alçaktaydı.

Arkasına dönünce Paul’ün çadırı kurmuş olduğunu gördü. Yarım-küre şeklindeki çadır, yarığın kaya duvarlarına dayandığı yerlerde onların şeklini almıştı. Paul yanından geçip dürbününü kaldırdı. İç basıncı hızla ayarladıktan sonra, yağ merceklerini çölün altın rengi şafağında yükselen diğer kayalıkta odakladı.

Jessica Paul’ün o cehennemi andıran manzarayı incelemesini izledi. Paul özellikle kum nehirlerine ve kanyonlara bakıyordu.

“Şurada bitkiler var,” dedi.

Jessica çadırın yanındaki torbadan yedek dürbünü alıp baktı.

“İşte şurada,” dedi Paul, bir eliyle dürbünü tutup diğeriyle işaret ederek.

Jessica Paul’ün gösterdiği yere baktı.

“Saguaro bitkisi,” dedi.

“Civarda yaşayan insanlar olabilir,” dedi Paul.

“Belki bir botanik test istasyonunun kalıntılarıdır,” dedi Jessica.

“Sanmam,” dedi Paul. “Fazla güneydeyiz.” Dürbününü indirdi.

Burnunun kenarını ovuşturdu. Dudakları kupkuru ve çatlamıştı. Susamıştı. “Bence civarda bir Fremmen yerleşim merkezi var.”

“Fremenlerin dostça davranacağına emin miyiz?” diye sordu Jessica.

“Kynes yardım edeceklerine söz verdi.”

Ama çöl insanları çaresiz, diye düşündü Jessica. Bugün ben de kendimi biraz çaresiz hissettim. Çaresiz kişiler bizi suyumuz için öldürebilir.

Gözlerini kapayıp zihninde Caladan’dan bir sahneyi canlandırdı. Bir keresinde Caladan’da bir tatil gezisine çıkmışlardı ... o ve Dük Leto, Paul’un doğumundan önce. Yaban çalıları ve yemyeşil yapraklı ağaçlarla kaplı güney ormanlarının, deltadaki çeltik tarlalarının üstünden uçmuşlardı. O yeşilliklerin içinde karıncaya benzeyen, sıra sıra insanlar görmüşlerdi. Sırtlarında süspansör desteğiyle yük taşıyorlardı. Denizde taç yapraklarına benzeyen gemiler görmüşlerdi.

Bütün bunlar geçmişte kalmıştı.

Jessica gözlerini açtı. Çöl sessizdi. Giderek ısınan hava dalgalanmaya başlamıştı. Uzaktaki diğer kayalık şimdi sanki ucuz bir camın ardından görünüyordu.

Yarığın açık ucundan aşağı biraz kum, hışırdayarak döküldü. Kum hareketi geçiren sabah esintisi ve havalanmaya başlayan atmacalardı. Ama hışırtı kum akışı durduktan sonra da devam etti. Giderek yükseldi. İnsanın bir kez duyunca bir daha asla unutamayacağı bir sestir bu.

“Solucan,” diye fısıldadı Paul.

Sağ taraftan geliyordu. Öyle kayıtsız ve görkemliydi ki, onu dikate almamak imkânsızdı. Görüş alanlarının içinde, bir kumul diğer kumulların içinden kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Tepenin ön kısmı bir dalga gibi yükseldi. Sonra sola saparak gözden kayboldu.

Ses giderek azaldıktan sonra tamamen kesildi.

“Bazı uzay fırkateynlerinden bile büyük,” diye fısıldadı Paul.

Jessica başını sallayarak onaylayıp çöle bakmayı sürdürdü. Solucanın geçtiği yerde kaygı verici bir iz kalmıştı. Bu iz sanki uçsuз bucaksız gibi, ufka dek uzanıyordu.

“Biraz dinlendikten sonra,” dedi Jessica, “derslerine devam etmeliyiz.”

Paul birden öfkелendi. Öfkесini bastırarak “Anne,” dedi, “sence dersler artık gerekli...”

“Bugün paniğe kapıldın,” dedi Jessica. “Kendi zihnini ve bindu sinir sistemini benden iyi tanıyor olabilirsin, ama vücudunun prana kas yapısı konusunda hâlâ öğreneceğin çok şey var. İnsan vücudu bazen kendi başına hareket eder Paul. Sana bu konuda öğreteceklerim var. Vücudunun her kasını, her lifini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Ellerini gözden geçirmelisin. Parmak kaslarıyla, avuç tendonlarıyla ve parmak ucu hassasiyetiyle başlayacağız.” Sırtını döndü. “Haydi şimdi çadıra girelim.”

Paul sol elinin parmaklarını açıp kapadı. Jessica’nın eğilip çadıra girmesini izledi. Onu bu kararından caydıramayacağını ... boyun eğmek zorunda olduğunu biliyordu.

Bana her ne yapıldıysa, buna ben de iştirak ettim, diye düşündü.

Ellerini gözden geçirmeliydi!

Eline baktı. O solucana benzeyen yaratıklarla karşılaştırıldığında ne kadar da aciz, yetersiz görünüyordu.

Biz Caladan'dan geldik – türümüz için cennet olan bir dünyadan. Caladan'da fiziksel ya da zihinsel bir cennet inşa etmeye gerek yoktu; orası zaten cennetti. Bunun bedeliyse, insanların bu hayatta cennete sahip olmak için hep ödedikleri bedeldi ... yumuşamış, körelmiştik.

— PRENSES İRULAN
Müeddib: Konuşmalar

“Demek o meşhur Gurney Halleck sensin,” dedi adam.

Halleck yuvarlak bir mağara ofisinde ayakta durmuş, karşısındaki metal masanın diğer tarafında oturan kaçakçıya bakıyordu. Adamın Fremeni giysileri vardı, ama açık mavi gözleri, bu gezegenin dışından gelen yiyeceklerle de beslendiğini gösteriyordu. Ofiste bir uzay fırkateyninin ana kontrol merkezinin benzeri vardı. Duvarın otuz derece-lik bölümünde iletişim cihazları ve ekranlar bulunuyordu. Yanlarında silah ateşleme sistemlerinin uzaktan kumandaları vardı.

“Ben Staban Tuek. Esmar Tuek’in oğluyum,” dedi kaçakçı.

“Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Halleck.

“Ahhh, minnettarlık ha,” dedi kaçakçı. “Otur.”

Duvardan, ekranların altından gemilerdekine benzeyen yuvarlak bir sandalye çıktı. Halleck oturunca rahatladığını hissetti. Yorgundu. Şimdi kaçakçının yanındaki karanlık bir ekrandan kendi yansımasını görebiliyordu. Tombul yüzündeki bitkin ifadeyi görünce kaşlarını çattı. Çenesi boyunca uzanan mürekkep sarmaşığı izi kıvrıldı.

Tekrar Tuek’e baktı. Şimdi kaçakçının babasına benzediğini görebiliyordu; onun gibi kalın kaşlı, iri burunlu, çıkık elmacık kemikli.

“Adamların babanın Harkonnenler tarafından öldürüldüğünü

söyledi,” dedi Halleck.

“Harkonnenler veya içindeki bir hain tarafından” dedi Tuek.

Halleck bitkinliğine karşın öfkeleni. Doğrulup “Hainin adını verebilir misin?” dedi.

“Emin değiliz.”

“Thufir Hawat Leydi Jessica’dan şüpheleniyordu.”

“Ahhh, o Bene Gesserit cadısı ... belki de. Ama Hawat artık Harkonnenlerin tutsağı.”

“Biliyorum.” Halleck derin bir nefes aldı. “Anlaşılan epey savaşmamız gerekecek.”

“Dikkat çekecek hiçbir şey yapmayacağız,” dedi Tuek.

Halleck dikleşti. “Ama—”

“Sen ve kurtardığımız adamların bizimle kalabilirsiniz,” dedi Tuek. “Minnettarlıktan bahsediyorsun. Pekâlâ, bize borcunu öde öyleyse. Becerikli adamlara kapımız hep açık. Ama Harkonnenlere karşın en ufak bir açık saldırıda bulunursan seni öldürürüz.”

“Ama onlar senin babanı öldürdü be adam!”

“Belki de. Babamın düşüncesizce hareket eden insanlar için söylediği bir söz vardı: Taş da ağırdır, kum da; ama bir budalanın hidde-i ikisinden de ağırdır.”

“Yani babanın intikamını almayacak mısınız?” diye sordu Halleck horgörüyle.

“Bunu demedim. Sadece Lonca ile aramızdaki anlaşmaya uyacağımı söylüyorum. Lonca ihtiyatlı olmamızı istiyor. Ayrıca bir düşmanı yok etmenin çeşitli yolları vardır.”

“Ahhhh.”

“Ah ya. O cadının peşine düşmek istiyorsan sorun yok, ama muhtemelen geç kaldın ... ayrıca hainin o olduğuna emin değiliz.”

“Hawat pek hata yapmazdı.”

“Harkonnenlerin eline düştü ama.”

“Sence hain *Hawat* mı?”

Tuek omuzlarını silkti. “Boşa konuşuyoruz. Cadı muhtemelen öldü. En azından Harkonnenler buna inanıyor.”

“Harkonnenler hakkında çok şey biliyor gibisin.”

“Sağdan soldan bilgi topluyoruz.”

“Yetmiş dört kişiyiz,” dedi Halleck. “Bizi ciddi olarak aranızda almak istediğine göre, Dükümüzün öldüğüne inanıyorsun.”

“Cesedi görüldü.”

“Peki ya çocuk – genç efendi Paul?” Halleck yutkunmaya çalıştı, ama boğazı şişmişti.

“Son aldığımız habere göre, annesiyle birlikte bir çöl fırtınasında kayboldu. Herhalde kemikleri bile asla bulunamaz.”

“Demek cadı öldü ... hepsi öldü.”

Tuek başını sallayarak onayladı. “Dune tahtına tekrar Hayvan Rabban’ın geçeceği söyleniyor.”

“Lankiveil Kontu Rabban mı?”

“Evet.”

Halleck içinde kabaran öfkeyi bastırmaya çalıştı. Dişlerini sıkarak konuştu: “Rabban’la görülecek kişisel bir hesabım var. Ailemi öldürdü...” Çenesindeki yara izini okşadı. “...ve bu yarayı açtı...”

“Hesabını vaktinden önce görmek için her şeyi tehlikeye atma,” dedi Tuek. Halleck’in çenesindeki kasların seğirdiğini, gözlerinin kıldığını görünce kaşlarını çatı.

“Biliyorum ... biliyorum.” Halleck derin bir nefes aldı.

“Sen ve adamların bize hizmet ederseniz, sizi Arrakis’in dışına çıkarabiliriz. Gidebileceğiniz pek çok–”

“Adamlarımı serbest bırakıyorum. İstedikleri yere gidebilirler. Ama Rabban buradaysa ... ben de burada kalıyorum.”

“Şu ruh haline bakıyorum da, kalmanı ister miyiz emin değilim.”

Halleck kaçakçıya dik dik baktı. “Benden şüphe mi ediyorsun?”

“Yo, hayır ...”

“Beni Harkonnenlerden kurtardın. Dük Leto’ya da aynı sebepten dolayı bağlanmıştım. Arrakis’te kalacağım. Ya seninle ... ya da Fremenlerin yanında.”

“Bir düşünce ifade edilse de edilmese de, varlığı gerçektir ve güçlüdür. Fremenlerle yaşarsan hiç beklemediğin bir anda ölebilirsin.”

Halleck bitkinliğini hissedip gözlerini kapadı. “Nerede bizi bu çöl ve çukurlar diyarına getiren Efendi?” diye mırıldandı.

"Sabırlı olursan, intikamını alacağın gün gelir," dedi Tuek. "Hız şeytanın kullandığı bir araçtır. Kederini içine göm. Seni oyalayacak yollar buluruz. İnsanın içini hafifleten üç şey vardır: Su, yeşil çimenler ve güzel kadınlar."

Halleck gözlerini açtı. "Rabban Harkonnen'in kanının ayaklarının etrafından aktığını görmek daha çok hoşuma gider," dedi. Tuek'e baktı. "Sence bunu göreceğim gün gelecek mi?"

"Geleceğinin nasıl olacağını bilemem Gurney Halleck. Sana ancak bugününde yardım edebilirim."

"Öyleyse yardımını kabul edeceğim; babanın ve diğerlerinin intikamını almamı söyleyeceğin güne dek yanında kalacağım—"

"Dinle beni *savaşçı*," dedi Tuek. Masasında öne eğildi, omuzları kulak hizasına gelene dek. Halleck'e dikkatle baktı. Kaçakçının yüzü birden rüzgârla aşınmış bir kaya parçasına benzemişti. "Babamın suyunun ... öcünü ben alacağım, kendi bıçağımla."

Halleck, Tuek'in bakışına karşılık verdi. O anda kaçakçı ona Dük Leto'yu anımsatmıştı: Konumundan ve çizdiği yoldan son derece emin, yiğit bir lider. Dük'ün Arrakis'e gelmeden önceki haline benziyordu. "Bıçağımla sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Tuek arkaya yaslandı. Gevşedi. Halleck'i konuşmadan süzdü.

"Beni bir *savaşçı* olarak görüyor musun?" diye ısrar etti Halleck.

"Sen Dük'ün subayları arasında tek sağ kalansın," dedi Tuek. "Düşmanınız çok güçlüydü, ama sen ellerinden kurtuldun ... Biz Arrakis'i nasıl yendiysek, sen de onları öyle yendin."

"Anlamadım?"

"Burada yaşayabilmemizin sebebi, varlığımıza göz yumulması Gurney Halleck," dedi Tuek. "Arrakis bizim düşmanımız."

"Düşmanları birer birer yok etmeli, değil mi?"

"Evet."

"Fremenler de böyle mi sağ kalıyor?"

"Belki de."

"Fremenlerle yaşamayı çok güç bulabileceğimi söyledin. Çölde, açık havada yaşadıkları için mi?"

"Fremenlerin nerede yaşadığını kim bilir? Orta Plato bizim için

tarafsız bir bölgedir. Ama asıl konuşmamızı istediğim mesele—”

“Lonca’nın çöle pek baharat mavnası göndermediğini duydum,” dedi Halleck. “Ama bazı yerlerde yeşillikler görülebiliyormuş, nereye bakacağını bilirsen.”

“Bunlar boş laflar!” dedi Tuek horgörüyle. “Şimdi seçimini yapacak mısın? Ben mi, Fremenler mi? Bizimle yaşam bir ölçüde güvenlidir. Kayaların içindeki gizli üslerimizde yaşarız. Medeni insanlar gibi. Fremenlerse baldırı çıplak yerlilerdir ve biz onları baharat avcılığı olarak kullanırız.”

“Ama Harkonnenleri öldürebiliyorlar.”

“Peki bunun sonucunu bilmek ister misin? Şimdi Fremenleri hayvan gibi avlıyorlar. Lazer silahlarıyla. Çünkü Fremenlerin kalkanları yok. Hepsi yok olacak. Niye? Çünkü Harkonnenleri öldürdüler.”

“Öldürdükleri Harkonnenler miydi acaba?” diye sordu Halleck.

“Ne demek istiyorsun?”

“Harkonnenlerin yanında sardokarların olduğu söyleniyor. Duymanın mı?”

“Bu da bir söylenti.”

“Ama Harkonnenler soykırım yapmaz. Onlar soykırımı ziyankârlık olarak görür.”

“Ben gözlerimle gördüğüme inanırım,” dedi Tuek. “Seçimini yap savaşçı. Ya ben, ya Fremenler. Yanımda kalırsan güvende olursun. Ayrıca ileride intikamını alacak fırsatı da bulabilirsin. Bunu ikimiz de istiyoruz. Fremenlerin yanında ise durmadan kaçmaktan başka bir şey yapamazsın.”

Halleck kararsızdı. Tuek’in söylediklerinde haklı ve samimi olduğunu hissediyordu, ama anlayamadığı bir sebepten dolayı tedirgindi.

“Yeteneklerine güven,” dedi Tuek. “Sağ kalmanızı kimin kararları sağladı? Senin. Kararını ver.”

“Haklısın,” dedi Halleck. “Dük ile oğlu öldü demiştin, değil mi?”

“Harkonnenler öldüklerine inanıyor. Böyle konularda Harkonnenlere güvenirim.” Gülümsedi. “Ama başka konularda asla.”

“Haklısın,” dedi Halleck yeniden. Sağ avcunu yukarı bakar şekilde, başparmağını avcunun üstüne katlayarak öne uzattı. Bu gelenek-

sel hareketi yaparak "Sana kılıcımı sunuyorum," dedi.

"Kabul ediyorum."

"Adamlarımı ikna etmemi ister misin?"

"Yoksa kendi başlarına karar vermelerine izin mi veriyorsun?"

"Buraya kadar peşimden geldiler, ama onların çoğu Caladanlı. Arrakis onlarda hayal kırıklığı yarattı. Burada canları dışında her şeylerini kaybettiler. Şimdi kendi kararlarını vermelerini yeğlerim."

"Tereddüte kapılmanın sırası değil," dedi Tuek. "Seni buraya kadar izlediler ya."

"Onlara ihtiyacın mı var?"

"Tecrübeli savaşçılar daima işimize yarar ... özellikle şu sıralar."

"Kılıcımı kabul ettin. Onları ikna etmemi ister misin?"

"Sanırım seni takip edecekler Gurney Halleck."

"Umarım."

"Evet."

"Yani bu konuda kararı ben vereceğim?"

"Evet, sen vereceksin."

Halleck ayağa kalktı. Bu küçük hareket bile yorucu gelmişti. "Şimdi karınlarını doyumaları ve yatacak yer bulmalarıyla ilgilenmeliyim," dedi.

"Levazım subayımla konuş," dedi Tuek. "Adı Drisq. Ona en iyi şekilde ağırlanmanızı istediğimi söyle. Biraz sonra yanına gelirim. Önce bazı baharat yükleriyle ilgilenmem gerek."

"İnsanın eline her yerde fırsatlar geçebilir," dedi Halleck.

"Her yerde," dedi Tuek. "Bizim meslekte özellikle kargaşa zamanlarında bol bol fırsat çıkar."

Halleck başını sallayarak onayladı. Arkasından gelen hafif tıslama ve esintiden, bir kapının açıldığını anladı. Dönüp eğilerek kapıdan geçip dışarı çıktı.

Kendini, adamlarıyla birlikte Tuek'in yaverleri tarafından içinden geçirilmiş olduğu toplantı salonunda buldu. Burası kayaların içinde oyulmuş uzun ve dar bir odaydı. Duvarlarının düzgünlüğüne bakılırsa, odanın yapımında bıçakışnı yakıcılar kullanılmıştı. Tavan oldukça yüksekti ve mağaranın o kısmına dokunulmadığından,

doğal bir kubbe ve dahili havalandırma sistemi teşkil ediyordu. Duvarlarda dolaplar ve silahlar vardı.

Halleck bazı adamlarının hâlâ ayakta durabildiğini görünce gururlandı. Bitkin ve yenilmiş olmalarına karşın gevşememişlerdi. Aralarında gezinen kaçakçı doktorları yaralılarla ilgileniyordu. Yaralıları ilerde solda sedyelere uzanmışlardı. Her birinin başında bir Atreides askeri vardı. Aldıkları Atreides eğitimi –“Birbirimizi kollayın!”– içlerine işlemişti.

Subaylarından biri ona doğru yürüdü. Elinde Halleck’in dokuz telli baliseti vardı. Selam verdikten sonra “Efendim, buradaki doktorlar Mattai’yi kurtaramayacaklarını söylüyorlar. Burada kemik ve organ bankaları yokmuş. Yalnızca basit ilaçlar varmış. Mattai’nin fazla yaşamayacağını söylüyorlar ve onun sizden bir isteği var.”

“Nedir?”

Subay baliseti Halleck’e uzattı. “Ona bir şarkı çalmanızı istiyor efendim. Hangisi olduğunu bilirmişsiniz ... sizden defalarca istemiş.” Subay yutkundu. “Şey, ‘Kadınım’ şarkısını istiyor efendim. Eğer– ”

“Biliyorum.” Halleck baliseti alıp sapına takılı penayı çıkardı. Enstrümanda usulca bir akor çalınca, akort edilmiş olduğunu anladı. Gözleri yanıyordu; ama yürürken kendini buna aldırmamaya, balisetini çalıp gülümsemeye zorladı.

Sedyelerden birinin üstüne birkaç adamı ve bir doktor eğilmişti. Halleck yaklaşırken adamlardan biri usulca şarkı söylemeye başladı. Balisetin ritmine kolayca uymasından, bu şarkıyı iyi bildiği belliydi.

Kadınım cama çıkmış,
Dolgun vücudunu düz cama yaslamış.
Kolları havada öne eğilmiş duruyor,
Günbatımının sarısında ve kızılinda duruyor.
Gel bana ...gel, kollarımla sarayım seni kadınım.
Bana gel, kollarımla sarayım seni kadınım.

Şarkı söyleyen adam sustu. Sargılı bir elini uzatıp sedyedeki adamın gözlerini kapadı.

Halleck balisetinde son bir akor basarken artık yetmiş üç kişi kaldık, diye düşündü.

Kraliyet Sarayı'ndaki aile hayatını anlamak çoğu insan için güçtür, ama size kısaca anlatmaya çalışayım. Sanırım babamın tek bir gerçek dostu vardı: Kont Hasimir Fenring. Kont bir genetik-hadımdı ve İmparatorluktaki en ölümcül savaşçılardan biriydi. Zarif, ufak tefek ve çirkin bir adam olan Kont, bir gün babama yeni bir köle-odalık getirince, annem beni bu konuda casusluk yapmakla görevlendirdi. Hepimiz kendimizi korumak için babamı gizlice izledik. Bene Gesserit ile Lonca Anlaşması köle-odalıkların veliaht doğurmasını yasaklıyordu elbette, ama bu konuda sürekli kumpaslar kurulurdu. Annemin, kız kardeşlerimin ve benim canımıza defalarca kastedildi. Bunu söylemem korkunç gelebilir, ama bu girişimlerin bazılarında babamın parmağı olduğundan şüpheleniyorum. Bir kraliyet ailesi başka ailelere benzemez. Neyse, yeni köle-odalık babam gibi kızıl saçlıydı; fidan gibiydi ve zarifti. Dansçı olduğu kaslarından belliydi, ayrıca nöro-cezbetme eğitimi aldığı anlaşılıyordu. Babam karşısında çınlıçıplak duran kızı uzun uzun inceledi, sonunda şöyle dedi: "Fazla güzel. Onu birine armağan etmek için saklayalım." Bu kararım Kraliyet Sarayı'nda nasıl bir paniğe yol açtığımı hayal bile edemezsiniz. Sonuçta kurnazlık ve nefesine hâkim olabilmek, hepimize yönelen en büyük tehditti.

— PRENSES İRULAN

Babamın Evinde

Paul damıtıcı-çadırın önünde ayakta duruyordu. Gece yaklaşmıştı ve çadırı kurdukları yarık kara gölgelerle kaplıydı. Dışarıya, açık çöl arazisinin ardındaki kayalığa baktı. Çadırdaki uyumakta olan annesini uyandırıp uyandırmamak konusunda kararsızdı.

Karşısında sayısız kumul uzanıyor ve batan güneşte gölgeleri kap-kara görünüyordu.

Düz bir manzaraydı bu.

Gözleri yüksek bir şeyler aradı; ama ufukta yalnızca kumullar ve gümüşü mavi göğün altındaki o kayalık vardı. Rüzgâr estiğini belli

edecek bir çiçek ya da titreşen tek bir şey bile yoktu.

Ya orada terk edilmiş bir test istasyonu yoksa? diye düşündü. Ya Fremmenler de yoksa? Gördüğümüz bitkiler tamamen tesadüf eseri buradaysa?

Jessica uyandı, sırtüstü döndü ve çadırın şeffaf ucundan dışarıya, Paul'e baktı. Paul sırtı dönük duruyordu. Duruş tarzı Jessica'ya babasını, Dük Leto'yu anımsattı. İçinde yoğun bir hüznün kabardığını hissedince başını çevirdi. Bir süre sonra damıtıcı-giysisini giydi, çadırın toplayıcı-keselerinden aldığı suyu içti ve emekleyerek dışarı çıkıp ayağa kalkarak gerindi.

Paul ona dönmeden konuştu: "Buranın sakinliği hoşuma gidiyor."

İnsan zihni içinde bulunduğu ortama nasıl da uyum sağlıyor, diye düşündü Jessica. Bir Bene Gesserit aksiyomunu anımsadı: "Zihin baskı altındayken pozitif ya da negatif yöne gidebilir: Açılabilir ya da kapanabilir. Zihni bir tayf olarak düşünün. Bir ucunda bilinçsizlik, diğerindeyse hiperbilinç vardır. Zihnin baskı altında hangi yöne gideceğini belirleyen başlıca faktör, kişinin aldığı eğitimidir."

"Burada hayat güzel olabilir," dedi Paul.

Jessica çölü Paul'ün gözünden görmeye çalıştı. Bu gezegende olağan olarak kabul edilen tüm güçlükleri düşünmeye çalıştı. Paul'ün hangi muhtemel gelecekleri gördüğünü merak etti. *İnsan burada gerçekten yalnız kalabilir, diye düşündü. Peşinde birilerinin olabileceğinden korkmadan, avcılardan korkmadan.*

Paul'ün yanından geçip dürbünü kaldırarak yağ merceklerini ayarladı ve karşı tarafta yükselen kayalığı inceledi. Evet, orada saguaro gibi bazı dikenli bitkiler vardı ... ayrıca gölgelerde sarı-yeşil görünen küçük çimenlikler.

"Çadırı toplayacağım," dedi Paul.

Jessica başını sallayarak onayladı. Yarığın ağzına doğru yürüdü. Buradan çölü daha iyi görebilirdi. Dürbününü sola çevirdi. O tarafta beyaz bir tuz çukuru parlıyordu. Beyazlığı kenarlarda lekeliydi. Bu çukur ölümün renginin beyaz olduğu bu yerde beyaz bir alandı. Ama bir başka anlama daha geliyordu: Su. O parlak beyazlığın üstünden eskiden sular akmıştı. Jessica dürbününü indirdi, başlıklı pelerini düzeltti ve bir an için Paul'ün hareketlerine kulak kabarttı.

Güneş iyice alçalmıştı. Tuz çukurunun üstü gölgeyle kaplanıyor-

du. Günbatımı ufku rengârenkti ve renkler çöle yayılmaya başlayan karanlığa karışıyordu. Çöl kömür karası gölgelerle kaplanırken, gökyüzü de iyice karardı.

Yıldızlar!

Jessica başını kaldırıp yıldızlara baktı. Paul'un yanına geldiğini hissetti. Sanki yıldızlara doğru yükseliyorlardı. Günün ağırlığı kalkmıştı. Yüzlerinde hafif bir esinti hissettiler.

"Biraz sonra ilk ay doğar," dedi Paul. "Çanta hazır. Gümleyiciyi de yerleştirdim."

Bu cehennemde sonsuza dek kaybolabiliriz, diye düşündü Jessica. Kimse onları bulamazdı.

Gece rüzgârı karanlıkta çeşitli kokular getirdi. Özellikle tarçın kokusu belirgindi.

"Tarçın kokusunu alıyor musun?" diye sordu Paul.

"Filtreden bile alabiliyorum," dedi Jessica. "Burada bir servet yatıyor. Ama bununla su satın alabilir miyiz?" Havzayı gösterdi. "Orada hiç yapay ışık yok."

"Fremenler varsa, şu kayaların ardındaki bir siyechte gizleniyorlardır," dedi Paul.

Sağ taraflarında, ufukta gümüşü bir ışık belirdi: İlk ay. Ay giderek yükseldi. Üstündeki el şekli oldukça belirgindi. Jessica ay ışığında gümüşü beyaza boyanan çöle baktı.

"Gümleyiciyi yarığın en derin kısmına yerleştirdim," dedi Paul. "Çalıştırdığımda otuz dakikamız olacak."

"Otuz dakika mı?"

"Bir ... solucanı çağırmaya başlamasından önce."

"Tamam. Ben hazırım."

Paul yanından ayrıldı. Jessica onun yarığa geri döndüğünü işitti.

Gece bir tüneldir, diye düşündü. *Yarıma açılan bir delik ... yarınımız varsa tabii.* Başını salladı. *Niye bu kadar karamsarım? Okulda bana karamsar olmayı öğretmediler!*

Paul geri döndü. Çantayı alıp aşağı inmeye başladı. Jessica onu izledi. Paul ilk kumula varınca durup kulak kabarttı. Annesinin arkadan usulca yaklaştığını duydu. Soğuk kum tanelerinin hareketleri-

ni işitti. Bunlar çölün emniyetlilik derecesini belirten şifreli seslerdi.

“Ritimsiz yürümeliyiz,” dedi Paul. Kumda yürüyen adamları a-nımsadı ... hem geleceğe dair hafızasıyla, hem de asıl hafızasıyla. “Beni izle,” dedi. “Fremenler çölde böyle yürüyor.” Kumulun rüzgâr üstü tarafına çıkıp ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı.

Jessica Paul’un attığı ilk on adımı izledikten sonra onu taklit etmeye başladı. Bu yürüyüş tarzındaki mantığı anlayabiliyordu. Çıkan sesler rüzgârla kımıldayan kumların sesine benziyordu. Ama kasları bu anormal, kesintili yürüyüş tarzına itiraz ediyordu: Adım at ... ayak sürü ... ayak sürü ... adım at ... adım at ... bekle ... ayak sürü ... adım at ...

Zaman geçip gidiyordu. Kayalık yakınlaşıyor gibi görünmüyordu. Arkadaki kayalıkça hâlâ çok yakındaydı.

“Güm! Güm! Güm! Güm!”

Bu sesler arkalarındaki tepeden geliyordu.

“Gümleyici,” diye fısıldadı Paul.

Adım atarken, gümleyicinin davul gibi çıkardığı seslerin ritmine uymamaya çalışmak zor oluyordu.

“Güm ... güm ... güm ... güm ...”

O boğuk davul sesinin eşliğinde, ay ışığıyla aydınlanan dev bir kâsenin içinde yürüyorlardı. Kumullara çıkıp iniyorlardı: Adım at ... ayak sürü ... bekle ... adım at... Kaygan kum topakları ayaklarının altında yuvarlanıyordu: Ayak sürü ... bekle ... adım at...

Bu arada belirli bir tıslamayı duymak için kulak kesilmişlerdi.

Bu tıslama başladığında, ilk önce öyle hafifti ki ayak sürümelerinin seslerine karıştığından fark etmediler. Ama giderek yükseldi ... yükseldi, yükseldi. Batıdan geliyordu.

Gümleyici çalışmayı sürdürüyordu: “Güm... güm... güm... güm”

Arkalarından gelen tıslama geceye iyice yayıldı. Yürürken başlarını geriye çevirince, solucanın yarattığı hareketli tepeyi gördüler.

“Yürümeye devam et,” diye fısıldadı Paul. “Arkana bakma.”

Arkalarındaki tepelikten müthiş bir gümbürtü koptu. Solucan kayalara sürtünüyordu. Sanki bir heyelan oluyordu.

“Yürümeye devam et,” diye tekrarladı Paul.

İki kayalık arasındaki alanın tam ortasına geldiklerini gördü.

Arkalarından hâlâ parçalanmış kayaların gümbürtüsü geliyordu.

Yürüdüler ve yürüdüler. Kaslarındaki sızı hiç dinmeyecek gibiydi. Ama Paul karşılarındaki kayalığa yaklaştıklarını gördü.

Jessica kendinden geçmiş gibi yürüyordu. Yürümeyi sürdürmesini yalnızca irade gücüne borçlu olduğunun farkındaydı. Ağzı kupkuruydu, ama arkadan gelen sesler yüzünden durup damıtıcı-giysisinin toplayıcı-keselerinden bir yudum su çekemiyordu.

“Güm ... güm ...”

Arkalarındaki kayalıktan gelen gümbürtü iyice yükselip gümlerinin sesini boğdu.

Sessizlik!

“Daha çabuk,” diye fısıldadı Paul.

Jessica başını sallayarak onayladı. Paul’ün bu hareketi görmediğini biliyordu, ama zaten dayanma sınırlarının sonuna gelmiş kaslarını daha da fazla zorlaması gerektiğini bu hareketle kendi kendine belirtmeye ihtiyacı vardı – o anormal hareketleri sürdürmeliydi.

Karşılarındaki kayalık şimdi sanki yıldızlara dek yükseliyordu ve oraya ulaşabilirlerse kurtulacaklardı. Paul kayalığın dibinde bir kum düzlüğünün uzandığını gördü. Düzlüğe adım attı. Bitkinlikten sendeleyince, dengesini korumak için sağ ayağını bilinçsizce öne attı.

Etraflarındaki kum gürleyerek sarsıldı.

Paul yana doğru iki adım atarak düzlükten çıktı.

“Boomm! Boomm!”

“Kumdavulu!” diye tısladı Jessica.

Paul dengesini bulmuştu. Başını kaldırıp baktığında, kayalığın iki yüz metre kadar ileride olduğunu gördü.

Arkalarından bir tıslama geldiğini işitti – rüzgâr gibiydi, susuz bir yerde ilerleyen bir dalgacık gibiydi.

“Koş!” diye haykırdı Jessica. “Koş, Paul!”

Koşmaya başladılar.

Attıkları her adımda kumdavulu gürlüyordu. Sonra oradan çıkıp bir sıkışık kum yüzeyine vardılar. Koşmak sızlayan kaslarını biraz olsun rahatlatmıştı. O anormal ve ritimsiz yürüyüşten rahatsız olan

kasları en azından ritme kavuşmuştu. Ama ayakları kum topaklarına ve taşlara çarpıyordu. Solucanın tıslaması da giderek yaklaşıyordu. Etraflarını giderek saran bir fırtınanın sesi gibiydi.

Jessica tökezleyip diz üstü düştü. Artık bitkinliğinden, o tıslamadan ve hissettiği korkudan başka bir şey düşünemiyordu.

Paul onu çekerek ayağa kaldırdı.

Birlikte el ele koştular.

İleride kuma saplanmış ince bir kazık gördüler. Yanından geçtiler. Karşılarına bir başkası çıktı.

Jessica'nın zihni bu kazığın ne olduğunu ancak yanlarından geçtikten sonra kavradı.

Bir tane daha gördüler – kayalığın rüzgârla aşınmış cephesindeki bir çatlağa saplanmıştı.

Bir tane daha.

Kayalık!

Jessica artık kaya zemine bastığını hissetti. Bastığı zeminin sert olması, gücünü biraz toplamasını sağladı.

Karşılarındaki kayalıkta boylamasına uzanan gölgeli bir yarık vardı ve yarığa doğru koşup içine girdiler.

Solucanın arkalarından gelen sesi kesildi.

Jessica ile Paul dönüp çöle baktılar.

Elli metre kadar ötede, bir kaya sahilinin dibinde; kumların arasından gümüşü gri, boğumlu bir yaratık etrafına kum ve toz saçarak ortaya çıkıyordu. Yaratık giderek yükseldi, bir deve dönüştü, açık ağızla etrafında yiyecek arıyordu. Kenarları ay ışığıyla parlayan, yuvarlak ve kapkara bir delikti bu ağız.

Ağız Paul ile Jessica'nın sığındığı daracık yarığa doğru ilerledi. Tarçın kokusu aldılar. Kristal dişler ay ışığında pırıl pırıldı.

O dev ağız ileri geri gidip gelmeye başladı.

Paul nefesini tuttu.

Jessica çömelmiş, öylece bakıyor; içindeki ilkel korkuları bastırmak için tüm Bene Gesserit eğitimini kullanması gerekiyordu. Tü-rünün hafızasına kazınmış bir dehşet, zihnine yayılmaya çalışıyordu.

Paul ise bir tür vecd hali yaşıyordu. Birkaç saniye önce bir zaman

engelini aşır bilinmeyen bölgenin derinliklerine girmişti. İlerisinin karanlık olduğunu seziyor ve içsel gözü hiçbir şey görmüyordu. Sanki bir adım atınca bir kuyuya düşüvermişti ... veya iki dalga arasındaki, geleceğin görünmez olduğu bir çukura. Etrafındaki arazi tamamen değişmişti.

Ama bu karanlık-zaman hissi onu korkutmak yerine, diğer duyularını bir tür hiperkeskinliğe geçmeye zorlamıştı. Kumlardan yükselerek kendisini arayan o yarattığı en küçük ayrıntısına dek incelemeye başladığını fark etti. Ağzı seksen metre çapındaydı ... kenarları kıvrık billur bıçaklar şeklinde kristal dişlerle doluydu ... nefesi tarçın kokuyordu ve biraz da aldehit ... asitler...

Solucan tepelerindeki kayalara sürtünürken ayı örttü. Daracık, küçük sığınaklarına taş ve kum yağmaya başladı.

Paul annesini geriye çekti.

Tarçın!

Tarçın kokusu iyice güçlenmişti.

Solucanlar ile melanj baharatı arasındaki ilişki ne? diye sordu kendine. Liet-Kynes'in bu konudan üstü kapalı bahsettiğini anımsadı.

"Boooooommm!"

Sağ taraflarından gelen bu ses, uzaklardan gelen bir gökgürültüsünü andırıyordu.

Tekrar: "Boooooommm!"

Solucan geriye, kumların arasına çekildi. Orada bir an durdu. Ağzını oynattıkça kristal dişleri ay ışığında parlıyordu.

"Güm! Güm! Güm! Güm!"

Başka bir gümleyici! diye düşündü Paul.

Sağ taraflarından aynı ses tekrar geldi.

Solucanın gövdesine bir ürperti yayıldı. Kumların içine iyice çekildi. Şimdi yalnızca ağzının üst yarısı görülüyordu. Kumulların üstünde yükselen bir mağara ağzı gibiydi.

Kumlar gıcırdadı.

Yaratık kıvrılıp bükülerek kumların içine biraz daha çekildi. Kumulların arasında hareket eden bir kumula dönüştü.

Paul yarıktan çıkıp o kum dalgasının geri çekilmesini, yeni güm-

leyiciye doğru ilerlemesini izledi.

Jessica da yanına gelip dinledi: "Güm ... güm ... güm ... güm..."
Sonra ses kesildi.

Paul damıtıcı-giysisinin tüpünü bulup vücudundan geri kazanılmış suyu içti.

Jessica onu izliyordu, ama zihni bitkinlikten ve az önce yaşadığı dehşetten ötürü durmuştu. "Geri gelir mi acaba?" diye fısıldadı.

"Biri onu çağırды," dedi Paul. "Fremenler."

Jessica toparlanmaya başladığını hissetti. "Öyle büyüktü ki!"

"Topterimizi parçalayan kadar büyük değildi."

"Onu Fremenler mi uzaklaştırdı? Emin misin?"

"Bir gümleyici kullandılar."

"Bize niye yardım etsinler ki?"

"Belki yardım için değildi. Belki yalnızca bir solucan çağırдыlar?"

"Niye?"

Bunun yanıtı Paul'ün farkındalığının kıyısında duruyor, ama gelmeyi reddediyordu. Zihninde yanlarında taşıdıkları kancalı sopaların, "yaradan kancalarının" görüntüsü belirdi.

"Niye bir solucan çağırmak istesinler ki?" diye sordu Jessica.

Paul'ün zihninde bir korku dalgası belirdi. Kendisini annesine sırtını dönmeye, başını kaldırıp tepenin yukarısı kısmına bakmaya zorladı. "Şafaktan önce oraya çıkmanın bir yolunu bulsak iyi olur." Eliyle işaret etti. "Yanından geçtiğimiz o kazıklardan şurada da var."

Jessica Paul'ün gösterdiği yere baktığında kazıkları gördü. Rüzgâr-la aşınmışlardı. Çok yukarıdaki bir yarığa doğru uzanan dar bir kaya çıkıntısının gölgesini seçti.

"Kayalığa giden bir yolu işaret ediyorlar," dedi Paul. Çantasını sırtladı ve kaya çıkıntısının dibine gidip tırmanmaya başladı.

Jessica bir an soluklanıp gücünü topladıktan sonra Paul'ün peşinden gitti.

Kılavuz kazıkları takip ederek tırmandılar. Sonunda karanlık bir yarığın dar girişine ulaştılar.

Paul başını içeri sokup o karanlık yere baktı. Bastığı kaya çıkıntısı yarığın girişinde iyice daraldığı için dengesini korumakta zorlanı-

yordu. Ama kendisini yavaş ve tedbirli olmaya zorladı. Yarığın içinde karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Yarık yukarı doğru uzanıyor ve açık tepesinden yıldızlar görünüyordu. Paul kulak kabarttı, ama olağandışı bir ses duymadı ... sadece usulca kayan kumların hışırtısı, bir böcek vızıltısı, koşan küçük bir hayvanın pıtırtısı. Bir ayağını içeri uzatıp yoklayınca, kumlu zeminin sert olduğunu fark etti. Yavaşça içeri girip annesine peşinden gelmesini işaret etti. Annesinin cübbesinin eteğini tutup içeri girmesine yardım etti.

Yukarıya, iki kaya çıkıntısının arasındaki yıldızlara baktılar. Paul yanında duran annesini hareket eden gri bir karaltı olarak görüyordu. "Işık yakmayı göze alabilseydik," diye fısıldadı.

"Gözlerimizden başka duyularımız da var," dedi Jessica.

Paul bir ayağını öne kaydırıp vücut ağırlığını o tarafa aktardı. Sonra diğer ayağını da öne uzatıp zemini yoklayınca, bir engelle karşılaştı. Ayağını kaldırdığında bunun bir basamak olduğunu anladı. Basamağa çıktı. Elini geri uzatıp annesini cübbesinden çekerek, peşinden gelmesini belirtti.

Bir adım daha attı.

"Tepeye kadar çıkıyor galiba," diye fısıldadı.

Alçak ve düzgün basamaklar, diye düşündü Jessica. *İnsan işi.*

Basamakları parmak ucuyla bularak, Paul'un karaltısını takip etti. Kaya duvarlar giderek daralıyordu. Sonunda omuzları neredeyse duvarlara sürtünmeye başladı. Basamaklar yirmi metre kadar uzunluktaki dar ve düz zeminli bir geçitte son buluyordu. Bu geçit ayışıyla aydınlanan alçak bir havzaya açılıyordu.

Paul havzanın kenarına varınca "Ne güzel bir yer," diye fısıldadı.

Bir adım arkasında duran Jessica ona sessizce hak verdi.

Jessica bitkinliğine karşın, devridaimlerin sinir bozuculuğuna ve damıtıcı-giysisinin yarattığı kısıtlı kalmışlık hissine karşın, duyduğu korkuya ve dinlenme ihtiyacına karşın, havzanın büyümesine kapılmıştı. Gözlerini oradan alamıyordu.

"Bir masal diyarı gibi," diye fısıldadı Paul.

Jessica başını sallayarak onayladı.

Karşısında türlü türlü çöl bitkileri vardı – çalılar, kaktüsler, yaprak kümecikleri. Ay ışığı altında titreyiyorlardı. Havzanın halka şek-

lindeki duvarı sağ tarafta karanlık, sol tarafta ise aydınlıktı.

“Burası bir Fremen mekânı olmalı,” dedi Paul.

“Bu kadar çeşit bitkinin yaşayabilmesi için onlara bakan insanlar olmalı,” diye katıldı Jessica. Damıtıcı-giysisinin tüpünün kapağını açıp biraz su içti. Boğazından aşağı ılık ve biraz kekremsi su yayıldı. Jessica kendini hemen daha iyi hissetti. Tüpün kapağını kapatırken, arada kalan kum taneleri gıcırdadı.

Paul bir hareket algıladı ... sağında, altlarında kavisli olarak uzanan havza zemininin üstünde. Aşağıya, çalıların arasındaki, kama şeklindeki iri ve üstü kumlu bir kayaya baktı. Orada küçük bir şeyler hızla hareket ediyordu.

“Fareler!” diye fısıldadı.

Gölgelerin içine dalıp çıkıyorlardı.

Bir şey aniden yanlarından geçip farelerin üstüne hızla süzülürdü. Hafif bir cırıltı ve kanat çırpışları duyuldu. Hayalet benzeyen gri bir kuş pençelerinde küçük, karanlık bir şekille havzanın üstünde yükselerek uzaklaştı.

Böyle bir derse ihtiyacımız vardı, diye düşündü Jessica.

Paul havzaya bakmayı sürdürüyordu. Derin bir nefes alınca, burnuna keskin adaçayı kokusu geldi. O avcı kuşu çölün bir simgesi olarak görüyordu. Havzaya öyle derin bir sessizlik getirmişti ki, saguarolarla dikenli çalıların üstünde hareket eden süt mavisi ay ışığının sesi duyuluyordu sanki. Burada ışık hafifçe uğulduyor gibiydi. Paul hiç bu kadar ahenkli bir müzik duymamıştı.

“Çadırı kuracak bir yer bulsak iyi olacak,” dedi. “Yarın o solucanı çağıran Fremenleri arayabi—”

“Davetsiz misafirler Fremenleri bulduklarına genellikle pişman olur!”

Paul’un sözünü kesen bu kalın erkek sesi anın büyüsunü bozmuştu. Ses üstlerinden, sağ taraftan gelmişti.

Paul geçidin içine çekilince “Lütfen koşmayın davetsiz misafirlerimiz,” dedi ses. “Koşarsanız yalnızca vücut suyunuzu ziyan edersiniz.”

Vücut suyunuzu istiyorlar! diye düşündü Jessica. Kasları bitkinliğini yenerek alarma geçti. Sesin geldiği yönü saptarken *Ne kadar sin-*

si! Geldiğini duymadım, diye düşündü ve o sesin sahibinin yalnızca hafif sesler, çölün doğal seslerini andıran sesler çıkarmış olduğunu anladı.

Havzanın sol kenarından bir başka ses duyuldu: “Elini çabuk tut Stil. Sularını al da yola devam edelim. Şafağa çok az kaldı.”

Acil durumlarla başa çıkmakta annesi kadar becerikli olmayan Paul, paniğe kapılıp gerginleştiği ve kaçmaya çalıştığı, yeteneklerini bir anlığına körelttiği için sıkıntı duyuyordu. Kendini annesinin öğrettiklerini uygulamaya zorladı: Gevşe, sonra gevşemiş gibi görünerek kaslarını herhangi bir yöne atılmaya hazırla.

Yine de korkuyor ve bunun sebebini biliyordu. Bu kör bir zamandı, önceden görmediği bir gelecekti ... ayrıca tek arzuları kalkansız gövdelerinin suyunu almak olan vahşi Fremenlerin arasına düşmüşlerdi.

Fremenlerin dinsel adaptasyonu bugün “Evrenin Sütunları” olarak tanımladığımız şeyin temelidir; ki artık aramızda olan Vüzera Tevhidler, bize her türlü alametleri, kanutları ve kehanetleri sunarlar. Bize Arrakis’in mistik sentezini getirirler; bu sentezin derin güzelliğinin sembolü, eski formlar üstüne kurulmuş, ama yeni uyanışın izini taşıyan etkileyici müzikleridir. “Yaşlı Adamın İlahisi”ni duymamış, derinden etkilenmemiş kimse var mıdır?

Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm çöl boyunca
Ev sahibine benzeyen seraplar titreyirken.
Zafere aç ve tehlikeye susamıştım,
El Kulab ufuklarında gezinirken.
Arayışını sürdüren ve bana acıkmış zamanın
Koskoca dağları ufalamasını izledim.
Ve serçelerin hızla yaklaştığını gördüm,
Saldıran kurtlardan bile daha ataktılar.
Kondular gençliğimin ağacına,
Hissettim sürüyü dallarımda.
Ve av oldum beni kavrayan pençelerine, gagalarına!

— PRENSES İRULAN

Arrakis Uyanıyor

Adam bir kumulun üstünde sürünüyordu. Öğle güneşinin ışığına kapılmış bir pervane gibiydi. Üstünde yalnızca lime lime olmuş bir cübbe pelerin vardı ve yırtık kısımlarındaki teni güneş ışınlarına karşı savunmasızdı. Pelerinin başlığı yırtılmış ve adam başına bir bez parçasını türban niyetine dolamıştı. Türbanın altından kum rengi saç tutamları çıkmıştı; seyrek sakalıyla kalın kaşları da aynı renkтейdi. Masmavi gözlerinin altında, kara bir lekenin izleri yanaklarına dek yayılmıştı. Bıyığı ve sakalının bir kısmının yassılaşmış olması,

orada eskiden burnundan toplayıcı-keselerine dek uzanan bir damıtıcı-giysi tüpünün varlığını gösteriyordu.

Adam kumulun en üstünde durup yüzükoyun yere uzandı. Sırtında, kollarında ve bacaklarında kurumuş kan lekeleri vardı. Yaralarına sarımtırak kumlar yapışmıştı. Ellerini yavaşça yerleştirip kendini iterek ayağa kalktı. Ayakta sallanmaya başladı. Bu neredeyse bilinçsiz hareket bile, bir zamanlar hareketlerini tamamen kontrol edebildiğinin göstergesiydi.

“Ben Liet-Kynes’ım,” dedi boş ufka. Sesinde eski gürlüğünden eser kalmamıştı. “İmparator Hazretlerinin gezegenbilimcisiyim,” diye fısıldadı. “Arrakis’in ekolojistiyim. Bu diyarın kâhyasıyım.”

Sendeledi, kumulun rüzgâr üstü cephesine yanlamasına düştü. Parmaklarını dermansızca kuma batırdı.

Bu diyarın kâhyasıyım, diye düşündü.

Sayıklamakta olduğunun farkındaydı. Kendini kuma gömmesi gerektiğinin farkındaydı. Kumun içi daha serindi. Ama yeraltında bir ham baharat kütlesi vardı. Kokusunu alabiliyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, sıradan bir Fremenden çok daha iyi biliyordu. O ham baharat kütesinin kokusunu buradan alabiliyorsa, yeraltında gazlar birikmiş ve neredeyse basınçtan patlama noktasına gelmiş demektir. Buradan uzaklaşmalıydı.

Elleriyle kumları dermansızca tırmaladı. Zihnine bir düşünce yayıldı ... net ve belirgin: *Bir gezegenin asıl serveti onun toprağında yatar, medeniyetin temel kaynağı olan tarımın nasıl uygulandığıdır.*

Uzun süredir tek bir şeye odaklanmış zihninin bundan kopmaması tuhaftı. Harkonnen askerleri onu burada susuz ve damıtıcı-giysisiz bırakmıştı. Susuzluktan ölmese bile bir solucan tarafından öldürüleceğini düşünmüşlerdi. Onu bu gezegenin yavaş yavaş öldürmesi onlara eğlenceli gelmişti.

Harkonnenler Fremeni öldürmekte hep zorlanmıştı, diye düşündü. *Kolay ölmeyiz. Aslında çoktan ölmeliydim ... yakında öleceğim ... ama gezegenbilimcilik ruhuma işlemiş.*

“Ekolojinin en önemli işlevi sonuçların kavranmasıdır.”

Bu ses onu sarstı, çünkü sahibini tanımıştı ve ölmüş olduğunu biliyordu. Burada kendisinden önceki gezegenbilimci olan babasının

sesiydi. Babası çok uzun zaman önce, Alçı Havzası'ndaki bir mağara-da ölmüştü.

"Başın fena halde belada, evlat," dedi babası. "O Dük'ün oğluna yardım etmenin sonuçlarını bilmeliydin."

Deliriyorum, diye düşündü Kynes.

Ses sağından geliyor gibiydi. Kynes kuma yasladığı yüzünü o tara-fa çevirip baktı. Orada kumulun kavisli yüzeyiyle parlak güneşin al-tında dalgalanan havadan başka bir şey yoktu.

"Bir sistemin içindeki canlı sayısı arttıkça, canlılara elverişli yer-lerin sayısı da doğru orantılı olarak artar," dedi babası. Sesi bu kez sol taraftan, arkadan gelmişti.

Niye yer değiştirip duruyor? diye sordu kendi kendine Kynes. *Onu görmemi istemiyor mu?*

"Hayat, doğal ortamın hayatı sürdürme kapasitesini arttırır," dedi babası. "Hayat, gerekli besinlerin daha kolay bulunmasını sağlar. Organizmadan organizmaya yapılan muazzam kimyevi transferler yoluyla, sisteme enerji katar."

Niye aynı konudan bahsedip duruyor? diye sordu kendi kendine Kynes. *Bunu on yaşıma gelmeden öğrenmiştim.*

Bu diyarın en vahşi yaratıkları olan, leş yiyici çöl atmacaları te-pesinde turlamaya başladı. Kynes elinin yanından bir gölgenin geç-tiğini görünce, başını kaldırıp yukarı baktı. Kuşlar grimsi mavi gök-yüzünde bulanık lekelerdi – çok yukarıdaki is lekeleriydi.

"Biz genellemecileriz," dedi babası. "Gezegensel boyuttaki sorun-lar keskin hatlarla belirlenemez. Gezegenbilimcilik kes-yapıştır tarzı bir bilimdir."

Bana ne söylemeye çalışıyor, diye merak etti Kynes. *Yaptıklarımın fark edemediğim bir sonucu mu oldu?*

Yanağını tekrar sıcak kuma yasladı. Ham baharat gazlarının ko-kusunun altında yanık kaya kokusu vardı. Zihninin mantıklı bir kö-şesinde bir düşünce şekillendi: *Tepemde leş yiyici kuşlar dolanıyor. Belki de Fremenlerim onları görüp ne olduğuna bakmaya gelir.*

"Faal bir gezegenbilimcinin en büyük çalışma aracı insanlardır," dedi babası. "Halkın ekoloji hakkında bilgilenmesini sağla. Yepyeni bir ekolojik simgeler sistemi yaratmamın sebebi bu."

Bana çocukluğumda söylediği şeyleri tekrarlıyor, diye düşündü.

Serinlediğini hissetmeye başlamıştı. Ama zihnindeki mantıklı kısım ona *Tepende güneş var*, diyordu. *Damutıcı-giysin yok ve terliyorsun. Güneş seni yakıyor, vücut suyunu alıyor.*

Parmaklarını dermansızca kuma batırdı.

Bana bir damutıcı-giysi bile bırakmadılar!

“Havadaki nemin varlığı, canlıların terlemesini azaltır,” dedi babası.

Niye bariz gerçekleri tekrarlayıp duruyor? diye merak etti Kynes.

Havanın nemli olduğunu hayal etmeye çalıştı – bu kumulun çalışanlarla bağlı olduğunu ... aşağıda bir yerlerde su aktığını, uzun bir kanâtın⁹ çöle su yaydığını, kanât boyunca ağaçların dizili olduğunu ... Açık havada akan suy u ancak kitaplardaki resimlerde görmüştü. Açık havada akan su ... su kanalları ... her büyüme mevsiminde bir hektarlık alanı sulamak için beş bin metre küp su gerektiğini anımsadı.

“Arrakis’teki ilk hedefimiz,” dedi babası, “çimenlikler oluşturmak. İşe mutasyon geçirmiş yoksullukotlarıyla başlayacağız. Nemi çimenlikte hapsedip, tepelerde ormanlar oluşturacağız; sonra da birkaç açık su birikintisi – başlangıçta ufak, ayrıca etraflarına nem toplayıcı rüzgâr-kapanları yerleştirecek, böylece rüzgârın çaldığı nemi geri kazanabileceğiz. Sıcak ve nemli rüzgârlar yaratmalıyız, ama rüzgâr-kapanlarını hep kullanmak zorunda kalacağız.”

Bana hep ders verir, diye düşündü Kynes. Niye çenesini kapatmıyor? Can çekişiyorum, görmüyor mu?

“Tam altında, çok derinlerde oluşan gaz kabarcığından uzaklaşmazsan öleceksin,” dedi babası. “Orada olduğunu biliyorsun. Ham baharat gazlarının kokusunu alıyorsun. Küçük yaradanların sularının bir kısmını o baharat kütesine salmaya başladığını biliyorsun.”

Altında su olduğunu düşünmek çıldırtıcıydı. Suyu hayal edebiliyordu – lastiksi, yarı-bitki yarı-hayvan küçük yaradanlar tarafından gözenekli kaya katmanlarına salgılanıyor; minicik yarıklardan en temiz, en saf, serin, ferahlatıcı sular akıyordu...

⁹ Kanât: Arapça. Yeraltında bulunan künk, su yolu. Frank Herbert’in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

Bir ham baharat kütlesine!

Derin bir soluk alıp o yoğun ve tatlı kokuyu içine çekti. Koku iyice güçlenmişti.

Kynes dizlerinin üstünde doğruldu. Bir kuşun çılgılık attığını ve hızla kanat çırpışını işitti.

Burada çöl baharatı var, diye düşündü. Gündüz vakti bile etrafta mutlaka Fremenler olmalı. Kuşları görüp ne olduğuna bakmaya gelirler.

“Arazide hareket etmek hayvanlar için bir zorunluluktur,” dedi babası. “Göçebe kabileler de aynı zorunluluk yüzünden hareket eder: Su, yiyecek ve minerallere duyulan fiziksel ihtiyaçtan. Şimdi bu hareketi kontrol edip kendi amaçlarımız için kullanmalıyız.”

“Kapa çeneni ihtiyar,” diye mırıldandı Kynes.

“Arrakis’te, daha önce hiçbir gezegenin tamamında denenmemiş bir şeyi yapmalıyız,” dedi babası. “İnsanoğlunu yapıcı bir ekolojik güç olarak kullanmalıyız. Buraya uyum sağlayabilecek canlı türleri yerleştirmeliyiz: Bitkiler, hayvanlar, insanlar. Böylece su döngüsünü dönüştürüp arazi yapısını değiştirebiliriz.”

“Kapa çeneni!” diye haykırdı Kynes çatlak bir sesle.

“Solucanlar ve baharat arasında bir ilişki olduğunu anlamamızı sağlayan ilk şey hareket hatlarıydı,” dedi babası.

Bir solucan, diye düşündü Kynes umutla. Bu kabarcık patlayınca mutlaka bir yaradan gelir. Ama yanımda kanca yok. Büyük bir yaradanın üstüne kancasız nasıl binebilirim?

Hissettiği umutsuz öfke, zaten azalmış gücünü iyice tüketiyordu. Çok yakınında su vardı – yalnızca yüz metre kadar altında. Bir solucanın geleceği de kesindi; ama onu yüzeyde yakalayıp kullanma olanağı yoktu.

Kynes yüzükoyun kuma devrildi. Sol yanağında sıcak kumu hissetti, hayal meyal.

“Arrakis’in doğal ortamı, yerel canlı türlerinin geçirdiği evrimlere göre şekillendi,” dedi babası. “Buradaki herkes baharatla ilgilenir, ama bitki örtüsüyle kaplı geniş alanların bulunmayışına karşın havadaki nitrojen-oksijen-CO₂ dengesinin neredeyse ideal olmasına pek az insanın şaşması ne tuhaf. Bu gezegenin enerji küresi görülebilir ve anlaşılabilir – güçlükle de olsa anlaşılabilir. İçinde bir boşluk mu

var? O zaman o boşlukta bir şeyler oluyor demektir. Bilimde pek çok şey açıklandıktan sonra basit görünür. O küçük yaradanların kumların altında olduğunu bilmek için görmeme gerek yok.”

“Ders vermeyi keser misin baba?” diye fısıldadı Kynes.

Elinin yanına bir atmaca kondu. Kynes atmacanın kanatlarını topladığını, başını yana eğip ona baktığını gördü. Gücünü toplayıp atmacaya çatlamış sesiyle bağırdı. Kuş iki adım geriye sıçradı, ama ona bakmayı sürdürdü.

“Şimdiye dek insanlar yaptıklarıyla üstünde yaşadıkları gezegenlere felaket getirdiler,” dedi babası. “Doğa, hastalıkları kendi sisteminde özümsemek için ya etkilerini telafi eden bir şeyler getirir ya da onları yok eder veya yalıtır.”

Atmaca başını eğip kanatlarını açtı. Sonra tekrar kapadı. Kynes’in eline bakmaya başladı.

Kynes artık yaratığa bağırarak gücü kalmadığını fark etti.

“Tarihsel bir sistem olan karşılıklı yağmalama ve gasp sistemi burada, Arrakis’te son buluyor,” dedi babası. “Sonsuza dek çalmayı sürdüremezsin. Sonunda mutlaka peşine düşen bir şeyler çıkar. Bir gezegenin fiziksel nitelikleri, ekonomik ve siyasi hayatına yansır. Bu yansımayı açıkça görebiliyoruz.”

Ders vermekten hiç vazgeçemedi, diye düşündü. Ders, ders, ders – hep ders.

Atmaca Kynes’in yerde yatan eline bir adım yaklaştı. Başını sağa sola çevirip çıplak tenini inceledi.

“Arrakis tek ürünlü bir gezegen,” dedi babası. “Tek ürünlü. Bir egemen sınıfı besliyor. Bu egemen sınıf, tıpkı tarihteki diğer egemen sınıflar gibi yaşıyor. Altında, artıklarıyla beslenen yarı-insan yarı-köle bir kitle var. Bizi kitleler ve artıklar ilgilendiriyor. Onlar kimse-nin tahmin etmediği kadar önemli.”

“Seni dinlemiyorum baba,” diye fısıldadı Kynes. “Defol git.” *Civarda Fremenler olmalı, diye düşündü. Tepedeki kuşları görmemiş olamazlar. Burada su olup olmadığına bakmaya geleceklerdir.*

“Arrakis’teki kitleler topraklarını suya kavuşturmak için uğraştığımızı bilecek,” dedi babası. “Bunların çoğu yapmaya niyetlendiğimiz şeylere yarı-mistik bir açıdan bakacak elbette. Hatta çoğu, kısıt-

layıcı k t le-oran sorununu kavrayamadıkları için bol sulu başka bir gezegenden buraya su getireceğimizi sanabilir. Böyle sanmaları önemli değil. Yeter ki bize inansınlar.”

Şimdi kalkıp ona hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğim, diye düşündü Kynes. Bana yardım edeceğine, kalkmış ders veriyor.

Kuş Kynes’in eline doğru bir adım daha yaklaştı. Yanına iki atmaca daha indi.

“Kitlelerimizin din ve yasaları bir ve aynı olmalı,” dedi babası. “Itaatsizlik günah sayılıp cezası dinsel olmalı; böylece halk hem bize daha çok inanır, hem de daha cesur olur. Anlıyorsun ya, bizim için önemli olan bireylerin cesaretinden çok halkın cesareti.”

Halkım  u en yardıma muhtaç anımda nerede? diye düşündü Kynes. Tüm gücünü toplayıp yerdeki elini en yakındaki atmacaya birkaç santim yaklaştırdı. Atmaca geriye, arkadaşlarının arasına sıçradı. Hepsi uçmaya hazırlandı.

“Zaman programımız doğal bir fenomen gibi görülmeye ba lanacak,” dedi babası. “Bir gezegenin yaşamı uçsuz bucaksız ve çok sıkı dokunmuş bir kumaştır. Bitki ve hayvanlardaki değişiklikler ilk başta bizim kontrol ettiğimiz doğal fiziksel g  ler tarafından belirlenecek. Ama onlar değiştikçe, bizim yapt ımız değişiklikler bağımsız etkenler halini alacak. O zaman onlarla da uğraşmamız gerekecek. Ama unutma ki, y zeyssel enerjinin sadece yüzde   n  kontrol etmemiz yeterli. Tüm gezegeni kendine yeten bir sistem haline getirmek için bu kadarı yeterli.”

Niye bana yardım etmiyorsun? diye merak etti Kynes. Hep aynısın: Sana en çok ihtiyaç duyduğumda beni yüzüstü bırakıyorsun. Başını babasının sesinin geldiği yöne çevirerek, o ihtiya ı bakışlarıyla ka ırtmak istedi. Ama kasları kımıldamayı reddetti.

Kynes atmacanın harekete geçtiğini gördü. Eline yaklaşıyordu. Adımlarını ihtiyatla atarken, arkadaşları ilgisiz kalır gibi yapıyordu. Atmaca eline yalnızca bir adım kala durdu.

Kynes’in zihni birden açıldı. Birden, Arrakis’te babasının asla göremediği bir potansiyel gördü. Bu farklı yolun olasılıkları i ini doldurdu.

“Halkının başına gelebilecek en korkunç şey, bir kahramanın eli-

ne düşmek olur," dedi babası.

Aklımı okuyor! diye düşündü Kynes. *Neyse ... okusun bakalım.*

Siyeç köylerime mesajlar gönderildi bile, diye düşündü. Onları kimse durduramaz. Eğer Dükün oğlu sağ ise, onu bulacak ve koruyacaklardır, emrettiğim şekilde. Kadını, annesini boş verebilirler, ama çocuğu kurtaracaklardır.

Atmaca bir adım daha atıp elini ısırabilecek kadar yaklaştı. Başını yana eğip o su dolu eti inceledi. Sonra birden dikeldi, başını yukarı kaldırdı ve bir çığlık attıktan sonra, havaya sıçrayıp uçmaya başladı. Arkadaşları onu takip ettiler.

Geldiler! diye düşündü Kynes. *Fremenlerim beni buldu!*

Sonra kumun gürlediğini işitti.

Bu sesi her Fremen bilir, solucanların ya da diğer çöl canlılarının seslerinden hemen ayırt edebilirdi. Altında bir yerlerdeki ham baharat kütlesi, küçük yaradanlardan yeterince su ve organik madde toplamış, büyümesinin kritik safhasına ulaşmıştı. Kumun içinde dev bir karbondioksit kabarcığı oluşuyordu. Giderek yükselen bu kabarcığın ortasında bir toz girdabı vardı. Kumun altındakileri yukarı çıkarıp üstündekileri aşağı çekecekti.

Tepesinde uçan atmacalar çaresizlik ve öfkeyle çığlık atıyordu. Neler olup bittiğinin farkındaydılar. Bunu her çöl yarattığı anlayabiliyordu.

Ben de bir çöl yarattığımı, diye düşündü Kynes. Beni görüyor musun baba? Ben bir çöl yarattığımı.

Kabarcığın onu yükselttiğini hissetti. Kabarcığın patladığını, toz girdabının onu içine, aşağıdaki serin karanlığa çektiğini hissetti. O nemli serinlik ona bir an yoğun bir rahatlık getirdi. Sonra, gezegen tarafından öldürülürken, Kynes bir şeyin farkına vardı: Babası ve diğer tüm bilimadamları yanılmıştı. Evrendeki en güçlü ve kalıcı ilkelere, tesadüflere ve hatalardı.

Bunu atmacalar bile biliyordu.

Kehanetler ve önzeziler – yanıtlanmamış soruların karşısında nasıl sınılanabilirler? Şunu düşünün: Gelecek önceden bildirildiğinde, bunun ne kadarı “dalga formu”nun (Müeddib geleceğe dair görüntülere böyle derdi) önceden görülmesi ve ne kadarı kâhinin asıl geleceği kehanetine uyacak şekilde biçimlendirmesidir? Peki ya kehanet eyleminin içindeki ahenk? Kâhin geleceği mi görür, yoksa zayıf bir hat, bir hata ya da yarık bulup –bir elmas kesicinin mücevheri tek darbeye kesmesi gibi– onu sözleri veya kararlarıyla parçalayıp şekillendirir mi?

— PRENSES İRULAN

Müeddib Üzerine Kişisel Düşünceler

“Sularını al,” demişti gecenin içinden seslenen adam. Paul korkusuyla mücadele edip annesine baktı. Eğitimli gözleri, annesinin savaşa hazır olduğunu, kaslarının şaklamaya hazır bir kırbaç gibi gerildiğini fark etti.

“Sizi kontrolsüz bir şekilde yok etmek zorunda kalırsak üzülürüz,” dedi tepelerinden gelen ses.

Bu bizimle ilk konuşan adamın sesi, diye düşündü Jessica. En az iki kişiler – biri sağımızda, biri solumuzda.

“Cignoro hrobosa sukares hin mange la piçavagas doi me kama-vas na beslas lele pal hrobas!”

Sağ taraftaki adam havzanın diğer tarafına sesleniyordu.

Paul adamın söylediklerinden bir şey anlamadı, ama Bene Gesse-rit eğitimi almış Jessica bu dili tanıdı. Kadim av dillerinden biri olan Çakobsa’ydı ve tepelerindeki adam, belki de bunların aradıkları yabancılar olduğunu söylüyordu.

Bir sessizlik oldu ve o sırada ikinci ay –rengi soluk fildişi mavi-

siydi– havzayı çevreleyen kayaların üstünden yükselip ışık saçtı.

Kayalardan ayak sesleri geldi – hem tepeden, hem de her iki taraftan ... ay ışığında karanlık şekiller hareket ediyordu. Gölgelemin arasinda çok sayıda kişi ilerliyordu.

Koca bir birlik! diye düşündü Paul dehşetle.

Alacalı bir cübbe giymiş, iri yarı bir adam Jessica'nın karşısında durdu. Rahat konuşabilmek için damıtıcı-giysisinin ağızlığını çıkarmıştı. Yandan vuran ay ışığında, gür sakallı olduğu görülüyordu. Ama başlığı yüzünü ve gözlerini gizliyordu.

"Kimsiniz siz – cin mi insan mı?" diye sordu adam.

Sesteki şakacı tonu duyan Jessica biraz umutlandı. Bir kumandan sesi idi; gecenin içinde ilk duyduklarında onları şaşırtan sesti.

"İnsansınız galiba," dedi adam.

Jessica adamın cübbesinin içinde gizli olan bıçağı görmekten çok hissediyordu. Kalkansız olmaları ne acıydı.

"Konuşabiliyor musunuz peki?" diye sordu adam.

Jessica soylulara özgü küstahlığını toplayıp tavırlarında ve sesinde odakladı. Hemen cevap vermesi gerekiyordu, ama adamın kültürünü ve zayıflıklarını anlayacak kadar sesini duymamıştı henüz.

"Gecenin içinden haydut gibi çıkanlar da kim?" diye buyurgan bir sesle sordu Jessica.

Başlığıyla yüzünü gizleyen adam birden kasıldı. Sonra yavaşça gevşedi. Kendine hâkim olmayı iyi beceriyordu.

Paul hafifçe kayarak annesinden uzaklaştı; böylece hem iki farklı hedef oluşturup hem de eylem sahalarını genişletebilirlerdi.

Paul hareket edince adam başını çevirip ona baktı ve böylece Jessica yüzünün bir kısmını görme imkânı buldu: Sivri burnunu, parlak bir gözünü –*kapkara ve aksızdı*–, kalın bir kaşını ve ucu yukarı kıvrık bıyığını gördü.

"Sevimli bir ufaklık," dedi adam. "Harkonnenlerden kaçırıyorsanız belki bize sığınabilirsiniz. Ne dersin, evlat?"

Paul'un zihninden olasılıklar geçti: *Numara mı yapıyor? Doğru mu söylüyor?*

"Niye kaçaklara kucak açmak isteyesiniz ki?" diye sordu.

“Bir yetişkin gibi düşünen ve konuşan bir çocuk,” dedi iri yarı adam. “Pekâlâ, genç veli,⁹ sorunu yanıtlayayım. Ben Harkonnenlere fey, yani su vergisi ödemeyen biriyim. Bu yüzden bir kaçağa kucak açabilirim.”

Kim olduğumuzu biliyor, diye düşündü Paul. Sesinden bir şeyler gizlediği belli.

“Adım Stilgar, Fremenim,” dedi iri yarı adam. “Bu dilini çözer mi evlat?”

Aynı ses, diye düşündü Paul. Karargâh toplantısına gelen adamdı. Harkonnenlerin öldürdüğü bir arkadaşının cesedini arayan adam.

“Seni tanıyorum Stilgar,” dedi Paul. “Arkadaşının suyunu almak için babamın toplantısına geldiğine oradaydım. Giderken de yanına babamın adamlarından birini, Duncan Idaho’yu almıştın – bir arkadaş değiş tokuşu.”

“Idaho bizi terk edip Dükünün yanına döndü,” Stilgar:

Jessica adamın sesinde hafif bir tiksinti sezdi ve kendini saldırıya karşı hazırladı.

Tepedeki kayalardan bir adam seslendi: “Zaman harcıyoruz Stil.”

“Bu Dükün oğlu,” diye bağırды Stilgar. “Liet’in bulmamızı istediği çocuk.”

“Ama ... sonuçta bir çocuk Stil.”

“Dük bir erkekti ve bu delikanlı da bir gümleyici kullandı,” dedi Stilgar. “Şeyh Hulud’un toprağından cesurca geçti.”

Jessica Stilgar’ın sesinden, artık kendisiyle ilgilenmediğini anlamıştı. Yoksa onun hakkındaki kararını vermiş miydi?

“Sınama yapmaya vaktimiz yok,” diye itiraz etti yukarıdaki ses.

“Ama o Lisanü'l-Gayb olabilir,” dedi Stilgar.

Bir alamet bekliyor! diye düşündü Jessica.

“Peki ya kadın?” dedi yukarıdan gelen ses.

Jessica kendini tekrar saldırıya karşı hazırladı. Yukarıdan gelen seste ölüm tehdidi vardı.

⁹ Veli: “Sahip, bir çocuktan sorumlu olan kişi, ermiş” veya *velid* “yeni doğmuş çocuk; köle, kul” gibi anlamlara gelen bu sözcüğe Frank Herbert’in verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

“Evet, kadın,” dedi Stilgar. “Ve onun suyu.”

“Kanunu biliyorsun,” dedi kayalardaki ses; “çölde yaşamayan—”

“Sus,” dedi Stilgar. “O eskidendi.”

“Liet bunu da mı *emretti*?” diye sordu kayalardan gelen ses.

“Silagonun sesini duydun Jamiş,” dedi Stilgar. “Niye üstüme geliyorsun?”

Jessica *silago!* diye düşündü. Bu ipucu pek çok şeyi kavramasını sağlamıştı. İlim ve Fıkıh⁹ dilinde *silago* *yarasa* demekti; küçük bir uçan memeli. *Silagonun sesi*: Demek ki Paul ile kendisini bir distrans mesajı sayesinde bulmuşlardı.

“Sana görevlerini anımsatıyorum o kadar, dostum Stilgar,” dedi yukarıdan gelen ses.

“Benim görevim kabilemi güçlendirmek,” dedi Stilgar. “Başka görevim yok. Bunu kimsenin anımsatmasına da ihtiyacım yok. Bu çocuk-adam ilgimi çekiyor. Dolgun etli. Bol suyla beslenmiş. Güneş babadan uzakta yaşamış. Onda İbad⁸ gözleri yok. Ama panlarda yaşayanlar gibi zayıf da değil; sözlerinden ve tavırlarından anlaşılıyor bu. Babası da değildi. Bu nasıl olabilir?”

“Burada bütün gece kalıp tartışamayız,” dedi kayalardan gelen ses. “Eğer bir devriye—”

“Jamiş, son kez söylüyorum, sus,” dedi Stilgar.

Yukarıdaki adam sustu. Ama Jessica onun hareket ettiğini, bir yarığın üstünden atlayıp sol yandan havza zeminine indiğini işitti.

“Silagonun sesi, siz ikinizi kurtarmanın hayırlı bir iş olabileceğini söyledi,” dedi Stilgar. “Bu çocuk-adamı kurtarmanın iyi bir şey olabileceğini görüyorum. O daha genç ve eğitilebilir. Peki ya sen, kadın?” Jessica’ya baktı.

Sesini ve tarzını artık çözdüm, diye düşündü Jessica. Onu tek bir sözümle kontrolüm altına alabilirim, ama güçlü bir adam – hür iradesiyle

⁹ Frank Herbert’in bu sözcüklere verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

⁸ *İbad*: “İbadet edenler, kullar, abidler” anlamına gelen Arapça bir sözcük. Frank Herbert’in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

bize daha faydalı olur. Bakalım, göreceğiz.

“Ben bu çocuğun annesiyim,” dedi Jessica. “Onda takdir ettiğin güç, kısmen benim verdiğim eğitimin eseridir.”

“Kadınların gücü sınırsız olabilir,” dedi Stilgar. “Bir Rahibe Ana-nınki sınırsızdır mesela. Sen Rahibe Ana mısın?”

Jessica gerçeği söyledi: “Hayır.”

“Çölde yaşama eğitimi aldın mı?”

“Hayır, ama verebileceğim eğitimi pek çok kişi değerli bulur.”

“Bizim değer yargılarımız farklıdır,” dedi Stilgar.

“Herkesin değer yargısı kendine,” dedi Jessica.

“Mantıklı olman iyi,” dedi Stilgar. “Burada durup seni sınavarak vakit harcayamayız kadın. Anlıyor musun? Yanımızda olup bizi rahatsız etmeni istemiyoruz. Çocuk-adamı, oğlunu alacağım; onu koruyup besleyecek, kabilemin himayesine alacağım. Ama sen, kadın – sen bunun şahsi bir mesele olmadığını anlıyorsun, değil mi? Bu İstislah⁹ kanunu. Çoğunluğun iyiliği için. Bu kadarı yeterli değil mi?”

Paul yarım adım öne çıktı. “Sen ne demek istiyorsun?”

Stilgar göz ucuyla Paul’e baktı, ama dikkatini Jessica’dan ayırmadı. “Burada yaşamayı çocukken öğrenmeye başlamazsan, bütün kabilenin felaketine sebep olabilirsin. Kanun böyle, bu yüzden–”

Jessica’nın harekete geçmesi, bayılıyormuş gibi yapmasıyla başladı. Zayıf bir yabancından beklenecek bir şeydi bu. Bu yüzden hasmının hareketlerini yavaşlatacağı kesindi. Bilinen bir şeyin altında aslında bilinmeyen bir şeyin yattığını anlamak için bir saniye geçmesi gerekir. Jessica adamın saldırmak için sağ omzunu indirip cübbesinin altından silahını çıkardığını görünce hafifçe yana kaydı. Bir dönüş, kolunun bir hareketi, birbirine girmiş cübbelerin savruluşu ve Jessica bir an sonra kayalara yaslanmış dururken kavrıldığı adam da önünde çaresiz kalakalmıştı.

Paul annesinin harekete geçmesiyle birlikte hemen iki adım geri çekilmiş, annesi saldırınca da gölgelerin arasına koşmuştu. Yoluna tepedeki bir kayaya tünemiş, eli bıçaklı bir adam çıkıp üstüne atladı.

⁹ *İstislah*: Savunma anlamına gelen bu Arapça sözcüğe Frank Herbert’in verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

Paul elini dümdüz tutarak adamın göğüs kemiğine bir darbe indirip hemen yana çekilerek ensesine ikinci darbeyi indirdikten sonra, yere düşen adamın elinden silahını aldı.

Sonra gölgelerin içine dalıp kayalara tırmanmaya başladı. Silahı belindeki kuşağa takmıştı. Silahın şeklini tanımamasına karşın, ne olduğunu anlamıştı: Mermi fırlatan bir silahtı. Burada kalkan kullanılmadığının bir başka göstergesiydi bu.

Onlar annem ve Stilgar denen o adam üstünde odaklanacaklar. Annem Stilgar'la başa çıkabilir. Yukarı çıkıp güvenli bir pozisyona geçmeliyim ve onları oradan tehdit ederek, anneme kaçma fırsatı verebilirim.

Havzada tabancaların çekilen horozlarının sesleri duyuldu ve ardından etrafında mermiler uçuşmaya başladı. Bunlardan biri cüb-besini deldi. Paul kayalık bir köşeyi dönüp arkasına sığınınca, karşısında yukarı doğru uzanan dar bir yarık buldu. Yarığın bir duvarına sırtını, diğerine ayaklarını dayayarak yavaş yavaş, olabildiğince sessizce yukarı çıkmaya başladı.

Stilgar'ın gür sesiyle haykırdığını işitti: "Geri çekilin, sizi solucan kafalı bitler! Yaklaşırsanız boynumu kıracak!"

Havzadan bir ses yükseldi: "Çocuk kaçtı Stil. Ne yapaca—"

"Kaçtı tabii, sen kum beyinli ... Ahhhh! Yavaş be kadın!"

"Onlara oğlumu kovalamayı kesmelerini söyle," dedi Jessica.

"Kestiler zaten kadın. Çocuk kaçtı; istediğin gibi. Yeryüzünün yüce tanrıları! Bir sırri kadın ve savaşçı olduğunu niye söylemedin?"

"Adamlarına geri çekilmelerini söyle," dedi Jessica. "Havzaya çıkmalarını söyle, ki onları görebileyim ... ve kaç kişi olduklarını bilirsem, inan senin için daha iyi olur."

Bu çok kritik bir an, diye düşündü. Ama Stilgar sandığım kadar akıllıysa kurtulma şansımız olabilir.

Santim santim tırmanan Paul, dar bir kaya çıkıntısına ulaştı ve orada dinlenirken aşağıdaki havzaya baktı. Stilgar'ın sesini duydu.

"Peki ya reddedersem? Nasıl... Ahhhh! Bırak beni kadın! Sana zarar vermeyeceğiz. Yüce tanrılar adına! En güçlümüze bunu yapabiliyorsan, su ağırlığının on misli değerlisin demektir."

Sıra mantık sınavında, diye düşündü Jessica. "Lisanü'l-Gayb demiştin."

“Siz efsanedeki insanlar olabilirsiniz,” dedi Stilgar. “Ama buna inanmam için sınamadan geçmelisiniz. Henüz bildiğim tek şey, buraya o salak Dükle gelip... Ahhhh! Bana bak kadın! Beni öldürsen de umurumda değil! Dük onurlu ve yiğit bir adamdı, ama buraya gelip Harkonnenlerin tuzağına düşmesi salakçaydı!”

Sessizlik.

Sonra Jessica konuştu: “Başka seçeneği yoktu. Ama bunu tartışmayacağız. Şimdi şu çalıların arkasındaki adamına silahını indirmesini söyle, yoksa önce seni, sonra da onu geberdiririm.”

“Sen, oradaki!” diye gürledi Stilgar. “Kadının dediğini yap!”

“Ama Stil-”

“Kadının dediğini yap seni solucan suratlı, kum beyinli kertenkele boku! Dediğini yap yoksa seni parçalamasına yardım ederim! Bu kadının ne kadar değerli olduğunu görmüyor musun?”

Çalılığın arkasındaki adam ayağa kalkıp silahını indirdi.

“Dediğini yaptı,” dedi Stilgar.

“Şimdi,” dedi Jessica, “adamlarına benden ne istediğini açıkça anlat. Kanı kaynayan bir delikanlının aptalca bir hata yapmasını istemiyorum.”

“Köy ve kasabalara girerken,” dedi Stilgar, “pan ve graben halkının arasına karışırken gizlenmek zorunda kalıyoruz. Silah taşıyamıyoruz, çünkü billurbıçaklar kutsaldır. Ama sen kadın, sende sırrî savaş yeteneği var. Bu yetenekten bahsedildiğini duymuştuk, ama çoğumuz inanmıyordu. İnsan gözleriyle gördüğü şeye inanır. Sen silahlı bir Fremeni yendin. Böyle bir silah hiçbir aramada bulunamaz.”

Havzadaki adamlar, Stilgar'ın ne demek istediğini anlayınca kıpırdanmaya başladılar.

“Peki ya size bu ... sırrî yöntemini öğretirsem?”

“Oğlunun yanı sıra seni de himayeme alırım.”

“Sözünü tutacağından nasıl emin olabiliriz?”

Stilgar'ın sesi sakinliğini yitirip biraz öfkeli bir ton aldı. “Bak kadın, biz yazılı anlaşmalar yapmayız. Akşam söz verip sabah sözümüzü bozmayız. Laf ağızdan çıktı mı, anlaşma yapılmış demektir. Halkımın lideri olarak sana söz veriyorum. Bize bu sırrî yöntemini öğretir-

sen, bizimle istediğin kadar kalabilirsin. Suyun suyumuza karışır.”

“Tüm Fremenler adına konuşabilir misin?” diye sordu Jessica.

“İleride belki. Ama şimdilik yalnızca Liet kardeşim tüm Fremenler adına konuşabilir. Sana şimdilik sadece gizlilik vaat edebilirim. Halkım diğer siyeçlere sizden bahsetmeyecek. Harkonnenler Dune’a geri döndü ve Dükün öldü. Siz ikinizin büyük bir fırtınada öldüğünüz sanılıyor. Avcı ölü avın peşinden koşmaz.”

Haklı, diye düşündü Jessica. *Ama bu insanların iletişim olanakları çok fazla. Biri mesaj gönderebilir.*

“Kellemize ödül kondu, değil mi?” dedi Jessica.

Stilgar sustu. Jessica onun aklındaki düşünceleri neredeyse görebiliyor, ellerinin altında kıpırdanan kaslarını hissediyordu.

Stilgar bir süre sonra konuştu: “Bir kez daha söylüyorum: Sana kabilem adına söz verdim. Halkım artık bizim için ne kadar değerli olduğunu biliyor. Harkonnenler bize ne verebilir ki? Özgürlüğümüz mü? Hah! Hayır, sen takvâsın.⁹ Bize Harkonnen parasının satın alabileceğinden çok daha fazla baharat kazandıracaksın.”

“Öyleyse size dövüş stilimi öğreteceğim,” dedi Jessica ve kendi sözlerinde yansıyan ayinsel yoğunluğu hissetti.

“Artık beni serbest bırakacak mısın?”

“Tamam,” dedi Jessica. Stilgar’ı bıraktı, yana çekilip havzadaki adamların görebileceği şekilde öne çıktı. *Bu meşed sınavıydı, diye düşündü. Ama ben ölsem bile, Paul Fremenler hakkında bilgilenmeli.*

Paul o gergin sessizlikte annesini daha iyi görebilmek için biraz öne eğilince, yukarıdan bir soluk sesi geldi, ama ses hemen kesildi. Paul başını kaldırdığında tepesinde, yıldızlı gökyüzünün altında karanlık bir şekil gördü.

Havzadan Stilgar’ın sesi yükseldi: “Sen, yukarıdaki! Çocuğu ya kalan fak için uğraşmayı kes. Birazdan kendiliğinden iner zaten.”

Paul’un tepesinden, karanlıktan genç bir kız ya da erkeğin sesi geldi: “Ama Stil, fazla uzakta ola—”

⁹ *Takvâ*: Allah korkusu, Allah korkusuyla dinin yasakladığı şeylerden kaçınma. Frank Herbert’in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. – ed.

“Onu bırak dedim Chani! Seni kertenkele dölü!”

Paul’un tepesinden bir fısıltı geldi: “Bana kertenkele dölü dersin ha!” Ama gölge geri çekilip gözden kayboldu.

“Hepiniz buraya gelin,” diye seslendi Stilgar. Jessica’ya döndü. “Şimdi sıra sende. Sen pazarlığımızın sana düşen kısmını yerine getireceğini nasıl kanıtlayacaksın? Belgelerle ve değersiz sözleşmelerle yaşamaya alışık olan sensin ... ”

“Biz Bene Gesseritler de tıpkı sizin gibi sözümüze sadıktır.”

Adamlar donup kaldılar ve sonra hep bir ağızdan fısıldaşmaya başladılar: “Bene Gesserit cadısıymış!”

Paul ele geçirdiği silahı belinden çekip Stilgar’a doğrulttu. Ama ne o, ne de adamları kımıldamıyor, Jessica’ya bakıyorlardı.

“Efsane gerçekleşiyor,” dedi biri.

“Shadout Mapes senin hakkında verdiği raporda bunu söylemişti,” dedi Stilgar. “Ama bu kadar önemli bir şey sınanmalı. Efsanede bizi cennete götürecek olan çocuğun annesinin bir Bene Gesserit olacağı söylenir. Eğer sen oysan...” Omuzlarını silktili.

Jessica iç geçirdi. *Missionaria Protectivamız bu cehennem çukuru-
nun bile her tarafına emniyet sübabları yerleştirmiş demek,* diye düşündü. *Neyse ... sonuçta işimize yarayacak. Zaten amaç da buydu.*

“Size efsaneyi getiren kâhin kadın, onu kerâmet ve i’câz yoluyla, mucizeyle ve taklit edilemez kehanetle verdi. Bunu biliyorum. Bir alamet görmek ister misiniz?”

Stilgar’ın burun delikleri genişledi. “Ayin yapmanı bekleyemeyiz,” diye fısıldadı.

Jessica Kynes’in acil durum kaçış planları hazırlarken ona gösterdiği bir haritayı hatırladı. Bu ne kadar da uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu. Haritada “Tabr Siyeçi” diye bir yer vardı. Yanında “Stilgar” yazılıydı.

“Belki Tabr Siyeçi’ne gittiğimizde,” dedi.

Stilgar bunu duyunca sarsıldı. *Ne numaralarımız var, bir bilse* diye düşündü Jessica. *Missionaria Protectiva’nın buraya gönderdiği Bene Gesserit çok iyiymiş. Bu Fremenleri bize inanmaya ne güzel hazırlamış.*

Stilgar huzursuzca kıpırdandı. “Artık gitmeliyiz,” dedi.

Jessica başını sallayarak onayladı. Böylece ona yola çıkmalarına izin verdiğini göstermiş oluyordu.

Stilgar başını kaldırıp Paul'ün üstünde çömeldiği kaya çıkıntısına baktı. "Artık inebilirsin evlat." Sonra Jessica'ya dönüp özür diler bir tonla konuştu: "Oğlun tırmanırken inanılmayacak kadar çok ses çıkardı. Öğrenmesi gereken çok şey var, yoksa hepimizin hayatını tehlikeye atar; ama daha genç."

"Birbirimize öğreteceğimiz çok şey var kuşkusuz," dedi Jessica. "Bu arada baygın adamınla ilgilensen iyi olur. Gürültücü oğlum silahını alırken biraz fazla sert davrandı."

Stilgar öyle hızlı döndü ki, başlığı geriye düştü. "Nerede?"

"Şu çalıların ardında." Jessica eliyle gösterdi.

Stilgar adamlarından ikisine dokundu. "Gidip bakın." Adamlarını saydı. "Jamis kayıp." Jessica'ya döndü. "Oğlun bile sırî yöntemini yolunu biliyor."

"Bu arada, oğlumun sözünü dinlemediğini, yerinden kımıldamadığını fark etmişindir," dedi Jessica.

Stilgar'ın gönderdiği iki adam, aralarında üçüncü bir adamı taşıyarak döndü. Bu üçüncü adam tökezliyor ve derin derin soluyordu. Stilgar onlara baktıktan sonra Jessica'ya döndü. "Demek oğlun sadece senden emir alıyor? Güzel. Disiplini biliyor."

"Paul, aşağı gelebilirsin," dedi Jessica.

Paul ayağa kalkıp Fremen silahını kuşağına sıkıştırdı. Tam dönerken, tepesindeki kayaların üstünde biri belirdi.

Paul ay ışığında cübbeli ufak tefek bir Fremen gördü. Başlığının gölgesi içinden bir yüz ona bakıyordu. Cübbenin bir kıvrımından çıkan bir mermili silah namlusunu Paul'e doğrultmuştu.

"Adım Chani, Liet'in kızıyım."

Neşeli bir sestir bu.

"Arkadaşlarıma zarar vermene izin vermezdim," dedi kız.

Paul yutkundu. Karşısındaki kız başını çevirince yüzü ortaya çıktı; muzip bir periye benziyor ve gözleri kapkara görünüyordu. Paul'ün daha önce rüyalarında defalarca gördüğü, tanıdık bir yüzdü bu. Şaşırın Paul kalakaldı. Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'a rüyasın-

da gördüğü bu yüzü tasvir ettiğini ve öfkeyle “Onunla tanışacağım,” dediğini hatırladı. Sonunda karşısındaydı, ama beklediği gibi bir tanışma olmamıştı.

“Kızgın bir Şeyh Hulud kadar gürültücüydün,” dedi kız. “Ayrıca buraya tırmanmak için en zor yolu seçtin. Beni izle. Sana aşağı inen daha kolay bir yol göstereyim.”

Paul yarıktan çıkıp kızın peşine düştü. Engabeli kayalıklarda ilerleyen kızın cübbesi dalgalanıyordu. Kayaların üstünde ceylan gibi seke seke koşuyordu. Paul yüzünün kızardığını hissetti. Ortalığın karanlık olmasına şükretti.

O kız! Kaderin bir dokunuşu gibiydi. Kendini bir dalgaya kapılmış gibi hissediyordu. İçti coşkuyla dolmuştu.

Sonunda havzanın zeminine, Fremenlerin arasına indiler.

Jessica Paul’e bakıp hafifçe gülümsedi, ama Stilgar’la konuştu: “Birbirimize çok şey öğreteceğiz,” dedi. “Umarım şiddet kullanmamız seni ve adamlarını kızdırmamıştır. Bu ... gerekli gibi görünüyor. Bir ... hata yapmak üzereydiniz.”

“Hatadan döndürülmek, cennetten gelen bir armağandır,” dedi Stilgar. Sol elini kendi dudaklarına dokundurdu ve diğer eliyle de Paul’ün belindeki silahı alıp bir adamına fırlattı. “Bir maula silahına sahip olmak istiyorsan, bunu hak etmelisin evlat.”

Paul tam konuşacakken vazgeçti. Annesinin bir sözünü hatırlamıştı: “Başlangıçlar öyle kritik anlardır ki.”

“Oğlumda ihtiyaç duyduğu silahlar var zaten,” dedi Jessica. Stilgar’a dik dik bakarak, onu Paul’ün silahı nasıl ele geçirdiğini anımsamaya zorladı.

Stilgar Paul’ün yendiği adama, Jamis’e baktı. Adam bir kenarda başını eğmiş duruyor ve hâlâ derin derin soluyordu. “Başa çıkılması zor bir kadınsın,” dedi Stilgar. Sol elini bir adamına uzatıp parmaklarını şıklatı. “Kuştı bakka te.”

Yine Çakobsa, diye düşündü Jessica.

Adam Stilgar’ın eline kare şeklinde iki tülbent parçası bıraktı. Stilgar bunlardan birini Jessica’nın boynuna, başlığının altından bağladı; ikincisini de aynı şekilde Paul’ün boynuna bağladı.

“Artık bekka mendili taşıyorsunuz,” dedi. “Böylece ayrılacak bile

Stilgar'ın siyeçinden olduğunuz anlaşılacak. Silahlardan ise başka zaman bahsederiz."

Adamlarının arasında gezinip onları gözden geçirmeye başladı. Paul'ün fremkitini adamlardan birine, taşıması için verdi.

Bekka, diye düşündü Jessica. Bu dinsel terimi biliyordu: *Bekka ... ağlayan*. Bu mendillerin sembolizminin grubu bir arada tuttuğunu hissediyordu. *Niye ağlamak onları bir arada tutuyor?*

Stilgar Paul'ü utandırmış olan genç kızın yanına gitti. "Chani, bu çocuk-adamı himayene al," dedi. "Onu beladan uzak tut."

Chani, Paul'ün koluna dokundu. "Gel bakalım çocuk-adam."

Paul öfkesini bastırarak konuştu: "Adım Paul. Bana adımla—"

"Sana bir isim vereceğiz, evlat," dedi Stilgar. "Mihnet vaktinde, akıl sınavında."

Akıllık sınavı, diye düşündü Jessica. Paul'ün statüsünün yükselmesi arzusu, ona diğer tüm kaygılarını bir anda unutturdu. "Oğlum gomebbârla sınandı!" diye haykırdı.

Bu izleyen sessizlik sırasında, Jessica onları tam kalplerinden vurduğunu biliyordu.

"Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var," dedi Stilgar. "Ama burada fazla oyalandık. Güneş bizi açıkta yakalamamalı." Paul'ün bayılttığı adamın yanına gitti. "Jamis, yürüyebilecek misin?"

"Gafil avlandım, o kadar," diye homurdandı adam. "Bir kazaydı. Yürüyebilirim."

"Kaza değildi," dedi Stilgar. "Çocuğun güvenliğinden Chani ile birlikte sen de sorumlu olacaksın Jamis. Bu insanlar benim himayemde."

Jessica Jamis denen adama baktı. Kayaların üstünden Stilgar'la tartışan adamdı bu; sesinde ölüm tehdidi olan adamdı. Ama Stilgar oğlunu bu adama emanet etmeyi seçmişti.

Stilgar adamlarını süzdükten sonra, ikisine öne çıkmalarını işaret etti. "Larus ve Farrukh, siz ikiniz izlerimizi silin. Ardımızda hiç iç kalmasın. Çok dikkatli olun – yanımızda eğitilmemiş iki kişi var." Dönüp elini kaldırarak havzanın diğer ucunu gösterdi. "Sıraya girin. İki yana gözcüler geçsin. Yola çıkıyoruz. Şafaktan önce Sırtlar Mağarası'nda olmalıyız."

Jessica Stilgar'ın yanında yürümeye başlarken, gruptakileri saydı. Kırk Fremen vardı – Paul ve kendisiyle birlikte kırk iki kişi. *Asker gibi hareket ediyorlar, diye düşündü. Chani denen şu kız bile.*

Paul, sırada Chani'nin arkasına geçti. Bir kız tarafından yakalanmanın verdiği kötü hissi atlatmıştı. Şimdi annesinin haykırarak yaptığı anımsatmayı hatırlıyordu: “Oğlum gomcebbârla sınıandı!” Eli çektiği acının anısıyla karıncalanıyordu.

“Adımlarına dikkat et,” diye fısıldadı Chani. “Çalılara sürtünme, yoksa orada geçtiğimize dair iz bırakırsın.”

Paul yutkundu ve başını sallayarak onayladı.

Jessica askerlerin seslerini dinlerken, kendisinin ve Paul'ün ayak seslerini seçebiliyordu. Fremenlerin yürüyüş tarzı onu şaşırtmıştı. Kırk kişi yürüyordu, ama havzanın doğal seslerinden başka ses duyulmuyordu. Hayalet gemiler gibiydiler ve cübbeleri gölgelerin içinde dalgalanıyordu. Hedefleri Tabr Siyeçi'ydi – Stilgar'ın siyeçi.

Bu sözcüğü zihninde evirip çevirdi: Siyeç. Çakobsa dilinden bir sözcüktü. O çok eski avcı dilinden günümüze dek, değişmeden kalmıştı. Siyeç: Tehlikeli durumlarda buluşma yeri. Az önce yaşadığı gerilimin ardından, bu sözcüğün ve o dilin derin anlamlarını yeni kavramaya başlıyordu.

“Tempomuz iyi,” dedi Stilgar. “Şeyh Hulud'un izniyle, Sırtlar Mağarası'na şafaktan önce varırız.”

Jessica başını sallamakla yetindi. Gücünü saklıyordu; yalnızca irade gücüyle ayakta durduğunun farkındaydı ... ve hissettiği mutluluk sayesinde. Bu askerlerin ne kadar değerli olduğunu, onlar sayesinde Fremen kültürü hakkında çok şey öğrendiğini düşündü.

Hepsi asker, diye düşündü. Tamamen askeri düzenle eğitilmiş bir toplum. Devrik bir Dük için bundan iyisi can sağlığı!

Fremenler eskilerin “spannungsbogen” dediği bir nitelikte kusursuzlaşmıştı ... yani arzuladıkları bir şeyi elde etmeye çalışmadan önce sabredebiliyorlardı.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Bilgeliği

Şafak sökerken Sırtlar Mağarası'na ulaştılar. Havzanın duvarındaki öyle dar bir yarıktan geçtiler ki, geçerken yan dönmek zorunda kaldılar. Jessica söken şafağın zayıf ışığında Stilgar'ın nöbetçiler ayırdığını ve bu adamlarında tepeye tırmandığını gördü.

Paul yürürken başını kaldırıp gri-mavi gökyüzüne doğru yükselen dar yarığa baktı.

Chani cübbesini çekti. “Acele et, neredeyse güneş doğacak.”

“Yukarı tırmanan şu adamlar nereye gidiyor?” diye fısıldadı Paul.

“İlk gündüz nöbetçileri,” dedi kız. “Şimdi çabuk ol!”

Dışarı nöbetçi bırakıyorlar demek, diye düşündü Paul. Zekice. Ama buraya gruplara ayrılarak gelmemiz daha da zekice olurdu. Böylece grubun tamamını yitirme ihtimali azalır. Birden bir gerilla gibi düşündüğünü fark etti ve babasının Atreideslerin bir gerilla hanedanına dönüşmesinden korktuğunu anımsadı.

“Daha çabuk,” diye fısıldadı Chani.

Paul adımlarını hızlandırdı. Arkasından gelen cübbe hışırtılarını duyuyordu. Yueh'in minicik O. K. İncili'ndeki sırat bölümünü düşündü.

“Sağımda cennet, solumda cehennem, arkamda Ölüm Meleği.” Bu alıntının üstünde düşünmeye başladı.

Bir köşeyi döndüklerinde geçit genişledi. Stilgar yana çekilip onları dar bir delikten geçirdi.

“Çabuk!” diye fısıldadı. “Devriyeler bizi burada yakalarsa kafesteki tavşanlara döneriz.”

Paul eğilerek Chani’nin peşinden delikten geçince, kendini bir mağarada buldu. İleride bir yerlerden hafif bir gri ışık geliyordu.

“Kalkabilirsin,” dedi Chani.

Paul doğrulup mağarayı inceledi. Geniş ve uzundu. Kubbeli tavanı, bir yetişkin elinin uzanabileceğinden biraz daha yüksekti. Askerler gölgelerin arasına dağıldı. Paul annesinin bir kenara çekilip adamları incelediğini gördü. Kıyafetinin aynı olmasına karşın, onlara hiç benzemediğini fark etti. Hareketlerinde güç ve asalet vardı.

“Ayak altında dolaşma ve dinleneceğin bir yer bul, çocuk-adam,” dedi Chani. “Al sana yiyecek.” Paul’un eline yaprağa sarılı iki parça yiyecek tutuşturdu. Baharat kokuyorlardı.

Stilgar Jessica’ya arkadan yaklaşırken, solundaki bir gruba seslendi: “Kapı-mührünü yerleştirin, nem güvenliğini kontrol edin.” Bir başka Fremen’e döndü: “Lemil, korküreleri getir.” Jessica’nın kolunu tuttu. “Sana bir şey göstermek istiyorum, sırrı kadın.” Onu mağaranın bir dönemecinden geçirip ışığın kaynağına doğru yürüttü.

Jessica karşısında mağaranın başka bir girişini gördü; daha geniş olan bu giriş yerden oldukça yüksekte, bir kayalığın cephesindeydi ve on oniki kilometre genişlikte bir başka havzaya bakıyordu. Bu havzanın etrafı yüksek kayalık yamaçlarla çevriliydi. İçinde seyrek bitki kümeleri vardı.

Jessica şafağın ışığında gri görünen havzaya bakarken, güneş uzaktaki kayalıkların ardında yükselince havza birden bisküvi rengine dönüştü. Kumlu ve kayalıktı. Jessica, Arrakis güneşinin ufuktan nasıl da sıçarcasına yükseliverdiğine dikkat etti.

Çünkü yükselmesini istemiyoruz, diye düşündü. *Gece, gündüzden daha güvenli.* Birden, asla yağmur yağmayacak bu yerde gökkuşağı görme arzusuna kapıldı. *Böyle arzuları bastırmalıyım,* diye düşündü. *Beni zayıflatırlar. Artık zayıf olma lüksüm yok.*

Stilgar kolunu tutup havzanın öte tarafını gösterdi. “İşte, bak!”

Jessica gösterdiği yere baktığında, havzanın zemininde hareket

eden insanlar gördü: Karşıdaki kayalık yamacın gölgelerine doğru koşan insanlar. Aradaki mesafeye karşın, durgun ve berrak havada hareketleri açık seçik görülebiliyordu. Jessica cübbesinin altından dürbününü çıkarıp yağ merceklerini bu insanlara odakladı; mendilleri rengârek kelebekler gibi titreşiyordu.

“İşte orası yuvamız,” dedi Stilgar. “Bu gece varırız.” Havzanın diğer tarafına bakarken bıyığını çekiştirdi. “Halkım bütün gece dışarıda kalıp çalışmış. Demek ki etrafta devriye yok. Onlara daha sonra işaret vereceğim, gelişimize hazırlansınlar diye.”

“Halkın disiplinli,” dedi Jessica. Dürbününü indirdiğinde, Stilgar’ın hâlâ onlara baktığını gördü.

“Kabilenin korunması için gerekeni yapıyorlar,” dedi Stilgar. “Liderimizi de böyle seçeriz. Lider en güçlü olandır; su ve güvenlik getirendir.” Başını kaldırıp Jessica’nın yüzüne baktı.

Jessica Stilgar’ın bakışına karşılık verdi. O aksız gözlere, lekeli göz çukurlarına, tozlu sakala ve bıyığa, burun deliklerinden aşağı kıvrılarak uzanıp damıtıcı-giysisinin içinde gözden kaybolan toplayıcı-tüpe baktı.

“Seni yenmekle liderliğini tehlikeye mi attım Stilgar?”

“Bana meydan okumamıştın ki,” dedi Stilgar.

“Bir liderin askerlerinden saygı görmesi önemlidir.”

“O kumpirelerinden hiçbiri bana karşı gelemmez,” dedi Stilgar. “Beni yenmekle hepimizi yenmiş oldun. Şimdi senden bir şeyler öğrenebilmeyi umuyorlar ... sırrı yöntemini ... ve bazıları da senin bana meydan okuyup okumayacağını merak ediyor.”

Jessica bunun üstüne düşündü. “Liderlik için mi?”

Stilgar başını sallayarak onayladı. “Bunu yapmanı tavsiye etmem, çünkü liderliğini kabul etmezler. Sen çölden biri değilsin. Bunu bu geceki yürüyüşümüz sırasında gördüler.”

“Pratik insanlar,” dedi Jessica.

“Haklısın.” Stilgar tekrar havzaya baktı. “İhtiyaçlarımızı biliriz. Ama şimdi yuvamıza bu kadar yaklaşmışken, çoğu pek derin şeyler düşünmüyordur. Uzun süredir uzaktayız. O kahrolası Lonca’nın serbest tacirlerine baharat teslimatımızı yaptık. Kahrolasılar, suratları sonsuza dek kararsın.”

Jessica tam başını çevirecekken durup tekrar ona baktı. "Lonca mı? Lonca'nın sizin baharatınızla ne ilgisi var?"

"Liet'in emri," dedi Stilgar. "Sebebini biliyoruz, ama hoşumuza gitmiyor. Arrakis'te yaptıklarımızı kimse bilmesin diye Lonca'ya rüşvet olarak bol miktarda baharat veriyoruz ve böylece uydularla gözlenmekten kurtuluyoruz."

Jessica bunu duyunca, Paul'ün Arrekeen göğünde uydu bulunmayışının sebebinin bu olması gerektiğini söylediğini anımsadı. "Arrakis'de gözlenmemesi gereken ne yapıyorsunuz ki?"

"Gezeğenin yüzeyini değiştiriyoruz ... ağır ağır, ama istikrarla. Amacımız gezeğeni insan yaşamına uygun hale getirmek. Bunu biz göremeyeceğiz, çocuklarımız ya da çocuklarımızın çocukları da veya torunları da göremeyecek ... ama eninde sonunda olacak." Dışarıya, havzaya baktı. "Akarşular, göller, büyük yeşil bitkiler olacak. İnsanlar ortalıkta damıtıcı-giysisiz gezinecek."

Demek Liet-Kynes'in hayali bu, diye düşündü Jessica. "Rüşvet tehlikelidir," dedi. "Miktarı giderek artar."

"Artıyor zaten," dedi Stilgar. "Ama yavaş yol güvenli yoldur."

Jessica dönüp havzaya baktı. Orayı Stilgar'ın hayal ettiği şekilde görmeye çalıştı. Ama yalnızca hardal rengi lekeler şeklinde görünen kayalar vardı. Bir de gökyüzünde, tepelerin ardında yavaşça süzülen bir şey.

"Ahhh," dedi Stilgar.

Jessica ilk başta gördüğü şeyin bir devriye aracı olduğunu düşündü. Ama sonra serap olduğunu anladı. Çölde uzanan bir başka araziydi bu. Yeşil yeşildi. Ortasında, yer üstünde uzun bir solucan ilerliyordu. Solucanın sırtında birileri vardı. Fremen cübbeleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Serap yavaşça kayboldu.

"Sürerek gitmek daha iyi olurdu," dedi Stilgar, "ama bu havzaya bir yarananın girmesine izin veremeyiz. Bu yüzden, bu gece yine yürümek zorundayız."

Yaradan – solucanlara böyle diyorlar, diye düşündü Jessica.

Stilgar'ın söyledikleri üstüne düşündü. Bu havzaya solucan girmesine izin veremeyeceklerini söylemişti. Gördüğü serapta dev bir so-

lucanın sırtında yolculuk eden Fremenler vardı. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca afalladı. Şaşkınlığını gizlemekte epey zorlandı.

“Diğerlerinin yanına dönmeliyiz,” dedi Stilgar. “Yoksa adamlarım seninle flört ettiğimi sanacak. Daha şimdiden beni kıskananlar var, dün gece Tuono Havzası’nda boğuşurken o güzel tenine dokunduğum için.”

“Yeter!” dedi Jessica sert bir sesle.

“Kızma,” dedi Stilgar. Sesi yumuşaktı. “Kadınları zorla almayız biz ... hele senin...” Omuzlarını silkti. “...bundan korkmana hiç gerek yok.”

“Unutma ki ben bir Dük karısıydım,” dedi Jessica, ama sesi şimdi daha sakindi.

“Öyle olsun,” dedi Stilgar. “Bu girişi de kapatıp damıtıcı-giysi disiplinini kaldırmanın vakti geldi. Halkım bugün rahatça dinlenmeli. Yarın aileleri onlara dinlenme fırsatı vermeyecek.”

Aralarında sessizlik oldu.

Jessica dışarıya, gün ışığına baktı. Stilgar’ın ses tonundan, ne istediğini anlamıştı. Açıkça söylemese de, korumaktan fazlasını teklif etmişti. Eşe mi ihtiyacı vardı? Jessica bu rolü kabul edebileceğini fark etti. Kabile liderliğine soyunmanın bir yolu olurdu bu. Kadının erkekle uygun bir şekilde birleşmesi.

Ama o zaman Paul’e ne olacaktı? Buradaki babalık kanunları nasıldı acaba? Peki ya birkaç haftadır karnında taşıdığı kız bebeğe ne olacaktı? Ölü Dük’ün kızına ne olacaktı? Jessica karnında bu diğer çocuğun büyümesinin ne anlama geldiğini, bunun olmasına tam olarak niçin izin verdiğini tarafsızca düşündü. Yanıtı buldu. Ölümle yüzleşen her canlı gibi o da çocuk yapmak yoluyla ölümsüzlüğe ulaşmak istemişti. Türlerinin üreme içgüdüsü her ikisine de galip gelmişti.

Jessica yan gözle Stilgar’a baktığında, adamın kendisini süzmekte ve beklemekte olduğunu gördü. *Burada, böyle bir adamla evli bir kadının doğacak çocuğunun akibeti ne olur?* diye sordu kendi kendine. *Stilgar bir Bene Gesseritin yapması gereken şeyleri kısıtlamaya kalkar mı?*

Stilgar boğazını temizledikten sonra konuşmaya başladı. Jessica’nın aklında bazı önemli meseleler olduğunu anladığını belli etti.

“Bir lider için önemli olan şey, onu neyin lider yaptığıdır. Onu lider yapan, halkının ihtiyaçlarıdır. Bana bildiklerini öğretirsen, günün birinde birbirimizle savaşmak zorunda kalabiliriz. Başka bir seçeneği tercih ederim.”

“Başka seçenekler mi var?” diye sordu Jessica.

“Seyyidinalık,” dedi Stilgar. “Rahibe Anamız yaşlı.”

Rahibe Anaları!

Jessica bu konuda soru sormadan, Stilgar devam etti: “Kendimi bir eş olarak sunmuyorum. Bu şahsi bir şey değil, çünkü sen güzel ve çekici bir kadınsın. Ama kadınlarımdan biri olursan, bazı genç adamlarım tensel zevklere fazla düşkün olduğumu ve kabilenin ihtiyaçlarını ihmal ettiğimi düşünebilir. Şimdi bile bizi dinliyor ve izliyorlar.”

Kararlarını dikkatli veren, ayağını sağlam basan bir adam, diye düşündü Jessica.

“Genç adamlarımdan bazıları kanları kaynayacak yaşa geldi,” dedi Stilgar. “Bu dönemde dikkatli olmalıyım. Onlara bana meydan okuma fırsatı vermemeliyim. Onları sakatlamak ya da öldürmek istemem. İyi bir lider bundan mümkün olduğunca sakınmalıdır. Bir lider, güruhla halk arasındaki farkı belirleyen şeylerden biridir. Bireylerin sayısı ona bağlıdır. Bireylerin sayısı fazla azalırsa, halk güruha dönüşür.”

Stilgar’ın söyledikleri, sözlerindeki derinlik, bunları Jessica’ya olduğu kadar gizlice dinleyen adamlara da söylüyor olması, Jessica’yı onun hakkındaki kanısını değiştirmeye zorladı.

Etkileyici biri, diye düşündü. *Böyle içsel dengeye sahip olmayı nerede öğrenmiş acaba?*

“Lider seçimini belirleyen yaşamız, adil bir yasadır,” dedi Stilgar. “Ama bir halk her zaman adalete ihtiyaç duymaz. Şimdi asıl ihtiyaç duyduğumuz şey, büyüüp gelişmek ve topraklarımızı genişletmek için zaman.”

Soyu sopy ne acaba? diye merak etti Jessica. *Bu eğitimi nereden almış?* “Stilgar, seni fazla küçümsemişim,” dedi.

“Ben de bundan şüphelenmiştim,” dedi Stilgar.

“Anlaşılan ikimiz de birbirimizi fazla küçümsemişiz.”

“Buna bir son versek” dedi Stilgar. “Arkadaş olalım... birbirimize güvenelim. İşe cinsellik katmadan, birbirimize saygı duyalım.”

“Seni anlıyorum,” dedi Jessica.

“Bana güveniyor musun?”

“Samimi olduğunu sesinden anlıyorum.”

“Seyyidinalar,” dedi Stilgar, “resmi lider yokken özel bir mevkiye sahiptir. Öğretmenlik yaparlar ve burada Tanrı’nın gücünü sürdürürler.” Göğsüne dokundu.

Şimdi şu Rahibe Ana meselesi hakkında soru sormanın tam sırası, diye düşündü Jessica. “Rahibe Ananızdan bahsetmiştin,” dedi. “Efsanelerden ve kehanetlerden bahsedildiğini de işittim.”

“Geleceğimizi bir Bene Gesserit ile çocuğunun belirleyeceği söylenir,” dedi Stilgar.

“Benim bu kişi olduğuma mı inanıyorsunuz?”

Jessica Stilgar’ın yüzünü incelerken düşündü: *Körpe saz kolay ölür. Başlangıçlar öyle tehlikeli zamanlardır ki.*

“Bilmiyoruz,” dedi Stilgar.

Jessica başını salladı. *Onurlu bir adam,* diye düşündü. *Benden bir işaret bekliyor, ama bu işaretin ne olduğunu söyleyerek yazgıya müdahale etmeyecek.*

Jessica başını çevirip havzanın derinliklerine, altın sarısı gölgelere, mor gölgelere, mağaralarının girişindeki havada titreşen toz zerreciklerine baktı. Zihni birden kadınsı bir basiretle dolmuştu. Missionaria Protectiva’nın anlamsız sözlerini biliyordu. Acil durumlarda kullanılacak efsane, korku ve umut tekniklerini biliyordu. Ama burada büyük değişimler olduğunu hissediyordu ... sanki biri bu Freemenlerin arasına gelip Missionaria Protectiva’nın damgasını çok güçlü bir şekilde vurmuştu.

Stilgar boğazını temizledi.

Jessica Stilgar’ın sabırsızlandığını hissetti. Gün ilerliyor, adamlar bu girişin kapatılmasını bekliyordu. Şimdi harekete geçmeliydi. Neye ihtiyacı olduğunu birden kavradı: Darü’l-Hikmet’e ihtiyacı vardı, kendisine yardım edecek bir çeviriye...

“Âdâb,” diye fısıldadı.

Sanki zihni ters yüz olmuş gibi hissetti. Nabzının hızlanmasından bunu anlıyordu. Aldığı tüm Bene Gesserit eğitimi boyunca ilk kez böyle güçlü bir belirti algılıyordu. Bu sadece âdâb olabilirdi, yani kişinin üzerine kendiliğinden çöküp kendini dayatan zorlayıcı bellek. Jessica kendini ona bıraktı ve ağzından kelimelerin dökülmesine izin verdi.

“İbn kirtayba,” dedi, “tozların bittiği yere dek.” Kolunu cübbesinden çıkarıp uzattı ve Stilgar’ın gözlerinin faltaşı gibi açıldığını gördü. Arkasında çok sayıda cübbenin hışırdadığını işitti. “Bir ... Fre-men görüyorum; elinde örnekler kitabı var,” dedi tekdüze bir sesle. “Kitabı el-Lât’a, yendiği ve boyun eğdirdiği güneşe okuyor. Mahkemenin Sadularına okuyor ve okuduğu da şu:

Düşmanlarım kasırganın yolunda duran
Ve köklerine dek yenilmiş yeşil otlara benziyor.
Sen; görmüyor musun Tanrımızın yaptıklarını?
Salgın hastalıklar gönderdi
Bize karşı kumpas kuranların arasına.
Onlar avcıdan kaçan kuş sürüleri gibi dağıldılar.
Onların kumpasları zehirli lokmalar gibiydi
Her ağzın reddettiği.

Ürperdi. Kolunu indirdi.

Arkadan, mağaranın gölgeleri arasından pek çok kişi hep bir ağızdan fısıldadı: “Onların yaptıkları yıkıldı.”

“Kalbinde Tanrı’nın ateşi yükselsin,” dedi Jessica. *Şimdi uygun kanala girdik*, diye düşündü.

“Tanrı’nın ateşi yansın,” diye karşılık verdi kalabalık.

Jessica başını sallayarak onayladı. “Düşmanlar yıkılacak,” dedi.

“Bilâ-keyf,” diye karşılık verdiler.

Oluşan ani sessizlikte, Stilgar gelip Jessica’nın önünde eğildi. “Seyyidina,” dedi. “Şeyh Hulud’un izniyle, içeri girip Rahibe Ana olabilirsin.”

İçeri girmek, diye düşündü Jessica. *Tuhaf bir söz kullandı. Ama geri si duaya uydu. Yaptığı şeye karşı alaycı bir öfke duydu. Missionaria Protectivamızın başarısız olduğu nadirdir. Bu çölde bize bir yer hazırlan-*

di. Gizlenme yerimiz salat duasıyla hazırlandı. Şimdi ... Tanrı'nın Dostu, Evliya rolünü ... Seyyidina rolünü oynamalıyım; bu serseri topluma. Bene Gesserit kehanetlerimizden öyle etkilenmişler ki, baş rahibelerine Rahibe Ana diyorlar.

Paul mağaranın içinde, gölgelik bir yerde Chani'nin yanında duruyordu. Kızın verdiği yiyeceğin tadı hâlâ damağındaydı – baharat balıyla yoğrulup yaprağa sarılmış kuş eti ve arpa. Bunu yerken, ilk kez böyle bol miktarda baharat özü yediğini fark edince bir an korkmuştu. Bu özün ona neler yapabileceğini biliyordu – zihnini etkileyip geleceği görme farkındalığını uyandırabilen *baharat değişimi*.

“Bilâ-keyf,” diye fısıldadı Chani.

Paul kıza baktı. Bu Fremeni'nin annesinin söylediklerini huşuyla kabul ettiğini gördü. Sadece Jamis denen adam ayine katılmıyor, kollarını kavuşturmuş bir kenarda duruyordu.

“Duy yakha hin mange,” diye fısıldadı Chani. “Duy punra hin mange. İki gözüm var. İyi ayağım var.”

Paul'e merakla baktı.

Paul derin bir nefes alarak, içinde esen kasırgayı dindirmeye çalıştı. Annesinin sözleri, baharat özünün etkisiyle birleşmişti. Şimdi annesinin sesinin, bir kamp ateşinin gölgeleri gibi, içinde yükselip alçaldığını hissediyor; bir yandan da annesinin sesindeki alayı da duyuyordu, onu öyle iyi tanıyordu ki! Ama bir lokma yiyecekla başlamış olan bu şeyi artık hiçbir şey durduramazdı.

Korkunç gaye!

Bunu hissediyordu, kurtulamadığı o irksal bilinci. Zihni açılmıştı. Veriler akıyordu. Dikkati soğuk ve keskindi. Yere çöküp sırtını kayaya dayayarak kendini bıraktı. Dikkati zamanın dışındaki o katmana; zamanı görebildiği, gidilebilecek yolları seçebildiği, geçmişin ve geleceğin rüzgârlarını hissedebildiği boyuta aktı. Tek bir gözle geleceği görüyor ve tüm bunlar üçlü bir görüntüde birleşerek, Paul'ün zamanın mekâna dönüştüğünü görmesini sağlıyordu.

Kendini kaybetme tehlikesi olduğunu seziyordu. Şimdiki zamanın farkındalığına tutunmak zorundaydı. Deneyim akışının bulanıklaşıp sapışını, anın akışını, var olanın var olmuşa sürekli dönüşüp katılaşmasını algılıyordu.

Şimdiki zamana tutununca, ilk kez her yerdeki zaman akışının yön değiştiren akıntılar, dalgalar, kabarmalar ve karşı akıntılar tarafından karmaşılaştırıldığını hissetti. Kayalara çarpan dalgalar gibiydi bu. Böylece geleceği görme yetisini farklı bir açıdan kavradı. Kör zamanın kaynağını, içindeki hataların kaynağını görünce korktu.

Geleceği görme yetisinin, sergilediği şeylerin sınırlarıyla birleşen bir aydınlanma olduğunu fark etti. Hem gerçeği, hem de anlamlı hataları sergileyen bir kaynaktı. Bir tür Heisenberg belirsizliğinin müdahalesi vardı: Gördüklerini belirleyen enerji miktarı, aynı zamanda gördüklerini değiştiriyordu.

Bu mağaranın içinde bir zaman düğümü görüyordu. Pek çok olasılık burada toplanmıştı. En küçük bir eylem bile –bir göz kırpması, dikkatsizce söylenen bir laf, yanlış yere konan bir kum tanesi– bilinen evrenin kaderini tamamen değiştirebilirdi. Şiddet görüyordu. Muhtemel sonuçlarının sayısı öyle fazlaydı ki, Paul'un yaptığı en küçük hareket görüntünün tamamen değişmesine yol açıyordu.

Gördükleri karşısında donup kalmak, hiç kımıldamamak istedi, ama bu da birtakım sonuçlar doğuracak bir eylemdi.

Bu mağarada yelpaze şeklinde uzanan sayısız olasılık hattının çoğunda, kendi cesedini görüyordu; vücudundaki bir bıçak yarasından kan fışkırıyordu.

Babam Padişah İmparator, Dük Leto'nun ölümüne sebep olup Arrakis'i Harkonnenlere geri verdiği sene 72 yaşındaydı, ama en fazla 35 yaşında gösteriyordu. Halkın karşısına genellikle sardokar üniforması ve tepesinde altın İmparatorluk aslanı bulunan siyah bir burseg miğferiyle çıkardı. Üniforması gücünün kaynağını açıkça anımsatırdı. Ama her zaman bu kadar kaba değildi; isterse hoş ve içten olabildi. Yine de acaba gerçekten içten olduğu zamanlar olmuş muydu, diye son günlerde sık sık soruyorum kendime. Şimdi düşünüyorum da, babam sürekli olarak görünmez bir kafesten kurtulmaya çalışan bir adamdı. Unutmayın ki o bir imparatordu. Tarihin en karanlık çağlarına dek uzanan bir hanedanın başıydı. Ama biz ondan meşru bir oğulu esirgedik. Bu bir hükümdarın uğrayabileceği en büyük yenilgi değil midir? Annem, Leydi Jessica'nın tersine, amirlerinin, Rahibeliğin emirlerine uydu. Hangisi daha güçlüydü? Tarih bunun yanıtını verdi bile.

— PRENSES İRULAN

Babamın Evinde

Jessica mağaranın karanlığında uyanınca, etrafındaki Fremenlerin kıpırdandığı gördü ve burnuna keskin bir damıtıcı-giysi kokusu geldi. İçsel zaman hissi ona dışarıda yakında gece olacağını söylüyordu, ama mağara hâlâ karanlıktı. Girişleri, içerideki vücut nemini koruyan plastik kapaklarla örtülüydü.

Jessica bitkinlikten dolayı tamamen gevşeyip derin bir uykuya dalmış olduğunu fark etti; demek ki bilinçaltı Stilgar'ın askerlerine güveniyordu. Cübbesinden yapılmış hamağın üstünde dönüp ayaklarını yere, taş zemine indirdi. Sonra çöl botlarını giydi.

Damıtıcı-giysimin pompalama sistemini güçlendirmek için botlarımı özel bir tarzda bağlamalıyım, diye düşündü. Hatırlanacak öyle çok şey var ki.

Kahvaltının tadı hâlâ damağındaydı – baharat balıyla yoğrulup yaprağa sarılmış kuş eti ve arpa. Burada insanların gündüzleri uyuyup geceleri faal olduklarını fark etti.

Gece gizler; gece daha güvenlidir.

Cübbesinin uçlarını duvara saplanmış kazıklardan çözüp karanlıkta el yordamıyla giydi.

Bene Gesserit'e nasıl mesaj gönderecekti? Başlarına gelenlerden haberdar edilmeliydiler.

Mağaranın derinliklerinde korkürelere yandı. Orada insanların hareket ettiğini gördü. Aralarında Paul de vardı ve çoktan giyinmişti. Başlığını kafasına geçirmediği için Atreideslerin atmaca benzeri hatlarını taşıyan yüzü profilden görülüyordu.

Uyumadan önce çok tuhaf davranmıştı. *İçine kapanmıştı.* Sanki ölüp dirilmiş, ama geri döndüğünü henüz tam olarak idrak edememişti; gözleri kısık ve donuktu. Paul'ün baharatla dolu yiyecekler hakkındaki uyarısını hatırladı: *Bağımlılık yapar.*

Yan etkileri var mı acaba? diye merak etti. *Geleceği görme yetisiyle ilgisi olduğunu söyledi, ama gördüklerinden nedense hiç bahsetmiyor.*

Stilgar sağ taraftan, gölgelerin içinden çıkıp korkülerin altındaki gruba doğru yürüdü. Jessica adamın sakalını sıvazladığını ve etrafına kedi gibi dikkatle baktığını gördü.

Jessica Paul'ün etrafında toplanmış insanların ne kadar gergin olduğunu fark edince birden korkuya kapıldı – kaskatı hareket ediyor, birbirlerine yakın duruyorlardı.

"Onlar benim himayemde!" diye gürledi Stilgar.

Stilgar'ın bağırdığı adamı tanıdı, Jamis! O zaman Jamis'in ne kadar öfkeli olduğunu fark etti – omuzlarını yukarı kaldırmıştı.

Jamis, Paul'ün yendiği adam! diye düşündü.

"Kanunu biliyorsun Stilgar," dedi Jamis.

"Benden iyi bilen var mı?" diye sordu Stilgar ve Jessica onun ses tonundan, Jamis'i yatıştırmaya çalıştığını anladı.

"Dövüşmeyi seçiyorum," diye hırladı Jamis.

Jessica oraya koşup Stilgar'ın kolunu tuttu. "Neler oluyor?" diye sordu sert bir sesle.

“Emsâl Yasası,” dedi Stilgar. “Jamis senin efsanedeki kişi olup olmadığını sınamak istiyor.”

“Onun yerine biri dövüşmeli,” dedi Jamis. “Seçtiği adam kazanırsa, bu kadın efsanedeki kişi demektir. Ama efsaneye göre...” Etrafına toplananlara baktı. “...Fremen bir koruyucuya ihtiyacı olmamalı; yani dövüşe kendi koruyucusunu sokması gerekiyor.”

Paul ile teke tek dövüşmekten bahsediyor! diye düşündü Jessica.

Stilgar’ın kolunu bırakıp yarım adım öne çıktı. “Ben hep kendi kendimin koruyucusu oldum,” dedi. “Efsanenin anlamı açıkça—”

“Bize âdetlerimizi anlatma!” diye bağırdı Jamis. “Önce kendini kanıtla. Stilgar sana dün sabah söylediklerini ezberletmiş ve bizi kandırmayı umarak onları papağan gibi tekrarlamış olabilirsin.”

Onu yenebilirim, diye düşündü Jessica, ama bu onların efsaneyi yorumlama tarzına ters düşebilir. Missionaria Protectiva’nın burada yaptığı çalışmanın sonuçlarının bu kadar çarpık olmasına bir kez daha şaşırdı.

Stilgar Jessica’ya bakarak, alçak sesle, ama kalabalığı kendi taraflarına çekmeye ayarlı bir ses tonuyla konuştu: “Jamis kincidir Seyyidina. Oğlun onu yendi. Ayrıca—”

“O bir kazaydı!” diye haykırdı Jamis. “Tuono Havzası’nda bu cadı güçlerini kullanmıştı ve bunu şimdi kanıtlayacağım!”

“... ben de yenmiştim,” diye devam etti Stilgar. “Bu tahaddi meydan okumasıyla benden de intikam almak istiyor. Jamis şiddete fazla düşkün ve bu yüzden asla iyi bir lider olamaz – fazla gaflet, dikkati dağınık. Ağzını kanunlara, yüreğiniyse sarfeye[¶] veriyor, Tanrı’ya sırt çeviriyor. Hayır, o asla iyi bir lider olamaz. Ona şimdiye dek katlandım, çünkü iyi bir dövüşçü, ama böyle kızınca kendi halkı için tehlikeli oluyor.”

“Stilgarrrrr!” diye kükredi Jamis.

Jessica Stilgar’ın ne yapmaya çalıştığını anladı. Jamis’i kızdırıp Paul’ün yerine kendisiyle dövüşmesini sağlamak istiyordu.

Stilgar Jamis’e baktı. Jessica, Stilgar’ın gürleyen sesindeki yatıştırıcı tonu tekrar işitti. “Jamis, o sadece bir çocuk. O—”

[¶] Gaflet ve sarfe sözcükleri için bkz. İmparatorluk Terminolojisi. – ed.

"Ama sen ona adam dedin," dedi Jamis. "Annesi de gomcebbâr sınavından geçtiğini söylüyor. Eti dolgun; suyla dolu. Çantalarını taşıyanlar, içinde litrejonlarca su olduğunu söylüyor. Litrejonlarca! Bizse hâlâ damıtıcı-giysi tüpü emip duruyoruz."

Stilgar Jessica'ya baktı. "Doğru mu bu? Çantanızda su mu var?"

"Evet."

"Litrejonlarca mı?"

"İki litrejon."

"Bu servetle ne yapmayı düşünüyordunuz?"

Servet mi? diye düşündü Jessica. Stilgar'ın sesindeki soğukluğu hissetmişti. Başını salladı.

"Benim doğduğum yerde, su gökten yağar ve yeryüzünde geniş ırmaklar şeklinde akardı," dedi. "Okyanus denen öyle büyük su birikintileri vardı ki, bir kıyıdan baktığında diğer kıyı görünmezdi. Ben sizin su disiplininizle eğitilmedim. Daha önce hiç bu tarzda düşünmek zorunda kalmadım."

Çevrelerindeki insanlardan hayret nidaları yükseldi: "Gökten su yağarmış ... yeryüzünde akarmış."

"Bazılarımız damıtıcı-giysilerinin toplayıcı-keselerindeki suyu kayla kaybetti. Bu yüzden başları fena halde belada ve bu gece Tabr'a ulaşana dek çok sıkıntı çekecekler. Bunu biliyor muydun?"

"Nereden bilecektim?" Jessica başını salladı. "İhtiyaçları varsa, çantamızdaki sudan verin."

"Bu servetle yapmak istediğin bu muydu?"

"Onunla hayat kurtarmak istiyordum," dedi Jessica.

"Öyleyse armağanını kabul ediyoruz Seyyidina."

"Bizi suyla satın alamazsın," diye homurdandı Jamis. "Stilgar, sen de beni kızdıramazsın. Boşuna uğraşma. Sana meydan okumamı sağlamaya çalışıyorsun. Böylece sözlerimi kanıtlamamı engelleyeceksin aklınca."

Stilgar Jamis'e baktı. "Bir çocukla dövüşmekte kararlı mısın Jamis?" Sesi kısık ve öfkeliydi.

"Kadın kendi adına dövüşecek birini bulmalı."

"Benim himayemde olsa bile mi?"

"Emsâl Yasası'nın uygulanmasını istiyorum," dedi Jamis. "Bu benim hakkım."

Stilgar başını sallayarak onayladı. "Pekâlâ. Ama çocuk seni doğramazsa bile, dövüşten sonra ben doğrayacağım. Bu sefer daha önceki gibi acımayacağım."

"Bunu yapamazsınız," dedi Jessica. "Paul daha—"

"Bu işe karışma Seyyidina," dedi Stilgar. "Biliyorum, beni yenebilirsin. Demek ki aramızdan herhangi birini de yenebilirsin. Ama hepimizle birden başa çıkamazsın. Bu iş olmalı; bu Emsâl Yasası."

Jessica sustu. Korkürelerin yeşil ışığında, Stilgar'a baktı. Yüzünde katı, iblisçe bir ifadenin belirmiş olduğunu gördü. Sonra Jamis'e döndü. Adam kaşlarını çatmış, fesatça bakıyordu. *Bunu tahmin etmeliydim*, diye düşündü. *Kinini içinde biriktiren türden biri. Hazırlıklı olmalıydım.*

"Oğluma zarar verirsen," dedi, "benimle hesaplaşacaksın. Sana şimdi meydan okuyorum. Seni lime lime doğrayıp—"

"Anne." Paul öne çıkıp annesinin koluna dokundu. "Belki Jamis'e onu nasıl yendiğimi açıklarsam ..."

"Neyi açıklayacaksın!" dedi Jamis öfkeyle.

Paul susup adama baktı. Ondan korkmuyordu. Jamis hantal görünüyordu. Ayrıca kumda karşılaştıkları gece onu kolayca yenmişti. Ama Paul yine de bu mağaranın içinde bir zaman düğümü görüyor; geleceğe baktığında, olası yolların çoğunda bıçakla öldürüldüğünü gördüğünü anımsıyordu. Bu yolların pek azında kurtulabiliyordu...

"Seyyidina," dedi Stilgar, "şimdi geri çekil de—"

"Ona Seyyidina demeyi kes!" dedi Jamis. "Bu daha kanıtlanmadı. Duayı biliyorsa ne olmuş! Aramızdaki her çocuk bunu bilir."

Yeterince konuştu, diye düşündü Jessica. *Onu çözdüm ve tek bir söz-cükle durdurabilirim. Duraksadı. Ama hepsini birden durduramam.*

"Bana hesap vereceksin," dedi Jessica. Sesini tizleştirip hafif bir inilti katarak sonunda katılaştırmıştı.

Jamis ona bakakaldı. Korktuğu yüzünden okunuyordu.

"Sana acı çekmek neymiş göstereceğim," dedi Jessica aynı ses tonuyla. "Dövüşürken *bunu* düşün. Öyle acı çekeceksin ki, gomcebbâ-

rın acısı solda sıfır kalacak. Tüm vücudun acıyla kıvrana—”

“Bana büyü yapmaya çalışıyor!” diye inledi Jamis. Sağ yumruğunu kulağına dayadı. “Sussun!”

“Pekâlâ,” dedi Stilgar. Jessica’ya uyarırcasına baktı. “Seyyidina, konuşmayı sürdürürsen, büyü yaptığını anlayacağız ve seni öldüreceğiz.” Ona başıyla geri çekilmesini işaret etti.

Jessica kendisini tutan eller tarafından geri çekildiğini hissetti, ama tavırları hoyrat değildi. Paul’ün çember olmuş kalabalığın ortasına girdiğini gördü. Peri yüzlü Chani, Paul’ün kulağına bir şeyler fısıldarken, Jamis’e bakıp başını salladı.

Topluluğun ortasında bir çember oluşturuldu. Yeni korküler getirildi ve hepsi de sarı ışığa ayarlandı.

Jamis halkanın içine girdi. Cübbesini çıkarıp kalabalıktaki birine fırlattı. Üstünde yamalı, bulut grisi, kaygan bir damıtıcı-giysi vardı. Başını omzuna eğip toplayıcı-kese tüpünden su içti. Sonra doğrulup giysiyi çıkararak kalabalıktaki birine özenle teslim etti. Şimdi üstünde sadece bir tür peştemal ve deri ayakkabıları kalmıştı. Sağ elinde bir billurbıçak vardı.

Jessica, Chani’nin Paul’e yardım ettiğini, avcuna bir billurbıçak tutuşturduğunu gördü. Paul bıçağı kaldırıp ağırlığını ve dengesini sınamadı. Jessica Paul’ün prana ve bindu, sinir ve kas eğitimi aldığını, Duncan Idaho, Gurney Halleck gibi efsaneleşmiş savaşçılar tarafından dövüş eğitimi verildiğini hatırladı. Çocuk aynı zamanda Bene Gesserit yöntemlerini de biliyor; dinç ve kendinden emin görünüyordu.

Ama daha on beşinde, diye düşündü Jessica. *Kalkanı da yok. Buna engel olmalıyım. Bir yolu olmalı...* Başını kaldırdığında, Stilgar’ın kendisine baktığını gördü.

“Hiçbir şey yapamazsın,” dedi Stilgar. “Konuşmamalısın.”

Jessica elini ağzına götürüp düşündü: *Jamis’in zihnine korku tohumları ekтім. Bu onu biraz yavaşlatır... belki. Dua edebilseydim – gerçekten edebilseydim.*

Paul şimdi çemberin içinde tek başına duruyordu. Üstünde, damıtıcı-giysisinin altına giydiği dövüş giysisi vardı. Sağ elinde bir billurbıçak tutuyor ve kumlu kayalık zemine yalınayak basıyordu. İda-

ho onu defalarca uyarmıştı: “Zeminden emin değilsen çıplak ayakla dövüş.” Chani’nin verdiği talimatları da hatırlıyordu: “Jamis bir hamleyi savuşturduktan sonra bıçağıyla sağa döner. Bu alışkanlığını hepimiz gördük. Ayrıca gözlerine hamle edecektir, onları kırıp gardını indirmen için. Her iki elile de bıçak kullanabilir; bu yüzden el değiştirmesine dikkat et.”

Ama Paul’un tüm bedeninde hissettiği en güçlü his, egzersiz salonunda her gün aldığı eğitim sayesinde içine işleyen içgüdüsel tepki mekanizmasıydı.

Gurney Halleck’in sözlerini anımsıyordu: “İyi bir bıçak dövüşçüsü bıçağın ucunu, kenarını ve sapını aynı anda düşünür. Ucu saplanabilir; kenarı kesebilir; sapı hasmının darbesini savuşturabilir.”

Paul billurbıçağa baktı. Kılıcın sapı darbeleri savuşturmaya uygun değildi. Yalnızca eli korumak için ince bir yarımküresi vardı. Ayrıca bu bıçağın dayanıklılığı konusunda hiçbir fikri yoktu; kırılıp kırılmayacağını bile bilmiyordu.

Paul’un karşısında duran Jamis, çemberin sağ ucuna doğru süzül-meye başladı.

Paul dizlerini kırdı. Birden kalkanı olmadığını anımsadı; oysa kalkanla dövüşmeye alıştı. Savunmada hızlı olurken, saldırıda düşmanın kalkanını delemek kadar yavaş hamle yapmaya alıştı. Öğretmenlerinden kalkanla dövüşmeye alışmaması konusunda sürekli uyarılar almış olmasına karşın, bu artık onun dövüş tarzının bir parçası halini almıştı.

Jamis âdet olduğu üzere sözle meydan okudu: “Bıçağın kırılıp paramparça olsun!”

Demek bu bıçak kırılabilir, diye düşündü Paul.

Jamis de kalkansızdı, ama zaten ne kalkan kullanmaya alıştı, ne de onu kullanmak için eğitilmişti.

Paul Jamis’e baktı. Adamın vücudu, üstüne düğümlü halatlar bağlanmış bir iskelete benziyordu. Elindeki billurbıçak, korkülerin ışığında sarı sarı parlıyordu.

Paul’un içine ani bir korku yayıldı, kendini bu insan çemberinin ortasında, bu donuk sarı ışığın altında yapayalnız ve çıırılçılak hissetti. Geleceği görme yetisi, ona bu karşılaşmanın belirtilerini sayısız deneyimlerle, en güçlü gelecek akıntılarıyla ve bunlara yol açan ka-

rar zincirleriyle birlikte göstermişti, ama şimdi *gerçek şimdiyi* yaşıyordu. Karşısında, sonsuz sayıda küçük hata olasılığına bağlı olan ölüm vardı.

Burada geleceği herhangi bir şeyin belirleyebileceğini kavradı. Bir izleyicinin öksürmesi, dikkat dağıtacak bir şey. Bir korküenin ışığının azalması veya güçlenmesi, aldatıcı bir gölge hareketi.

Korkuyorum, dedi Paul kendi kendine.

Jamis'in karşısında yavaşça hareket ederken, Bene Gesserit'in korku duasını içinden tekrarladı: "*Korku aklın katilidir ...*" Bu soğuk bir duş etkisi yarattı. Kaslarının sıkıştığını, gergin ve hazır hale geldiğini hissetti.

"Bıçağımı kanınla yıkayacağım," diye hırladı Jamis. Son sözcüğün tam ortasında saldırdı.

Jessica neredeyse çılgılığı basacaktı.

Adamın darbesini indirdiği yerde yalnızca boşluk vardı. Paul şimdi Jamis'in arkasında duruyordu. Jamis'in savunmasız sırtı tam karşı-sındaydı.

Şimdi Paul! Şimdi! diye içinden haykırdı Jessica.

Paul'un hamlesi son derece akıcı ve güzeldi, ama öyle yavaştı ki Jamis kaçıp sağa dönme fırsatı buldu.

Paul gerileyip dizlerini kırdı. "Önce kanımı bulmalısın," dedi.

Jessica oğlunun kalkan dövüşü yapar gibi dövüştüğünü fark etti. Bu hem avantaj, hem dezavantajdı. Oğlu gençti ve bu insanların hiç bilmediği yöntemlerle eğitilmişti. Ama saldırırken hasmı kalkanlıymış gibi, bu kalkanı delmek zorundaymış gibi davranıyordu. Bir kalkan fazla hızlı hamleleri sektirdiği için onu yavaş hamleler delebilirdi. Bir kalkanı delmek için kontrollü ve kurnaz davranmak şarttı.

Paul bunun farkında mı? diye düşündü. Farkına varmalı!

Jamis tekrar saldırdı; simsiyah gözleri ateş saçıyordu. Hamle yapan vücudu, korkürelerin ışığı altında sarı ve bulanıktı.

Paul tekrar yana çekildi, ama saldırıya geçmekte geç kaldı.

Tekrar.

Tekrar.

Her seferinde, Paul karşı hamlesini bir saniye geç yapıyordu.

Jessica, Jamis'in fark etmediğini umduğu bir şey görmüştü. Paul savunmada çok hızlıydı, ama her seferinde sanki etrafında Jamis'in darbelerini saptıracak bir kalkan varmış gibi tepki veriyordu.

"Oğlun o zavallı sersemle eğleniyor mu?" diye sordu Stilgar. Jessica tam yanıt verecekken, eliyle onu susturdu. "Affedersin. Konuşmaman gerektiğini unutmuşum."

Taş zeminin üstündeki iki kişi birbirlerinin etrafında dolanıyordu. Jamis bıçaklı elini iyice öne uzatıp bıçağın ucunu hafifçe kaldırmıştı. Paul dizlerini kırmış ve bıçağını yere yakın tutuyordu.

Jamis tekrar hamle yaptı. Bu sefer Paul'un sıçramakta olduğu sağ tarafa yöneldi.

Paul geri sıçramak yerine, bıçağının ucuyla adamın bıçağını karşıladı. Sonra sola dönüp uzaklaşırken, Chani'ye yaptığı uyarı için içinden teşekkür etti.

Jamis çemberin ortasına dek geriledi. Bıçaklı elini ovuşturdu. Eli yaralanmıştı. Yarası bir iki damla kanadı ve kan akışı kesildi. Jamis'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı – bir çift mavi-siyah delikti. Korükürelerin donuk ışığında, Paul'e bakan gözleri kaygılıydı.

"Ah, canı yandı," diye mırıldandı Stilgar.

Paul dizlerini kırmış hazır beklerken, "Teslim oluyor musun?" diye seslendi. Ona ilk kanı akıttıktan sonra bu soruyu sorması öğretilmişti.

"Hah!" diye haykırdı Jamis.

Kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükseldi.

"Susun!" diye bağırdı Stilgar. "Çocuk kuralı bilmiyor." Sonra Paul'e döndü. "Tahaddi dövüşünde teslim olmak yoktur. Ölümüne dövüşülür."

Jessica Paul'un yutkundüğünü gördü. *Daha önce bu şekilde hiç adam öldürmedi ... bir bıçak dövüşünde. Yapabilecek mi?*

Paul Jamis'in karşısında yavaşça sağa kaydı. Bu mağaradaki zaman düğümünü tekrar görmeye başlamıştı. Yeni kavrayışı, bu kavga da verilebilecek çok fazla hızlı karar olduğunu, bu yüzden ileride açık seçik bir yol görmenin mümkün olmadığını söylüyordu.

Seçeneklerin üstüne seçenekler binmişti. Yoluna çıkan bu mağaranın bulanık bir düğüm gibi görünmesinin sebebi buydu. Selin

içindeki dev bir kaya gibiydi; etrafındaki akıntıda girdaplar oluştuyordu.

“Bitir işini evlat,” diye fısıldadı Stilgar. “Onunla oynama.”

Paul hızına güvenerek çemberin ortasına yaklaştı.

Jamis geriledi. Karşısındakinin, tahaddi dövüşüne girdiği kişinin, bir Fremen billurbıçağıyla kolayca öldürülecek zayıf bir dışdünyalı olmadığını anlamaya başlıyordu.

Jessica adamın yüzünde beliren çaresizliği gördü. *Bu en tehlikeli hali. Artık çaresizlikten her şeyi yapabilir. Karşısındakinin bir çocuk değil, bebekliğinden beri dövüşmeye eğitilmiş bir ölüm makinesi olduğunu anlamaya başladı. İçine ektiğim korku tohumları serpilmeye başladı.*

Jamis’e acıdığını fark etti. Ancak oğlunun karşı karşıya olduğu tehlike, bu hissi zayıflatıyordu.

Jamis her şeyi yapabilir ... hiç beklenmedik şeyler yapabilir, diye düşündü. Paul’un geleceği görüp görmediğini, bu anı tekrar yaşayıp yaşamadığını merak etti. Ama oğlunun hareketlerine baktığında, yüzündeki ve omuzlarındaki ter damlalarını, kas hareketlerindeki ihtiyatlılığı ve sakınganlığı görünce, Paul’un yeteneğindeki belirsizlik faktörünü ilk kez, kavramasa da sezdi.

Paul şimdi hasmının üstüne geliyordu. Etrafında dolanıyor, ama saldırmıyordu. Hasmının korktuğunu görmüştü. Duncan Idaho’nun sözlerini hatırlıyordu: *“Hasmın senden korkmaya başlarsa, korkunun dizginleri ele almasını bekle. Korkusunun dehşete dönüşmesini bekle. Dehşete kapılan insan kendi kendisiyle savaşıyor. Sonunda umutsuzca saldırır. İşte bu en tehlikeli andır; ama dehşet içindeki adam genellikle ölümcül bir hata yapar. Şimdi sana bu hataları fark edip kullanmayı öğretiyorum.”*

Çemberin dışındaki insanlar mırıldanmaya başladı.

Paul’un Jamis’le eğlendiğini sanıyorlar, diye düşündü Jessica. Gerek-siz yere zalimlik yaptığını düşünüyorlar.

Ama kalabalığın içten içe heyecanlandığını, bu sahneden zevk aldığını da hissediyordu. Jamis’in içindeki gerilimin giderek arttığını da görüyordu. Sonunda bu gerilim dayanılmaz bir hal aldığında, bunu Jessica da, Paul de açıkça gördüler.

Jamis öne sıçrayıp sağ eliyle darbe indirdi. Ama o eli boştu. Billurbıçağını sol eline geçirmişti.

Jessica inledi.

Ama Paul Chani'nin uyarısını unutmamıştı: *"Jamis her iki eliyle de bıçak kullanabilir."* Aldığı eğitim sayesinde, bu uyarı hafızasına kazınmıştı. Gurney Halleck de onu defalarca uyarmıştı: *"Gözün bıçakta olsun, onu tutan elde değil. Bıçak elden daha tehlikelidir ve her iki elle de kullanılabilir."*

Paul Jamis'in yaptığı hatayı da görmüştü. Paul'ün dikkatini dağıtıp bıçağı diğer eline aldığını gizlemek için sıçrarken, ayağını yere iyi basmadığından biraz gecikmişti.

Sanki egzersiz salonunda çalışıyordu. Tek fark, korkülerin donuk sarı ışığı ve etrafı çeviren kalabalıktı. Bir de burada kalkanlar yoktu. Paul hızla yana kayarken bıçağını yukarıya, Jamis'in göğsüne doğru kaldırdı. Bıçak saplanınca adamın yere düşmesini izledi.

Jamis cansız bir kukla gibi yere kapaklandı. Bir kez inledikten sonra yüzünü Paul'e çevirdi ve ardından kaya zeminin üstünde hareketsiz kaldı. Ölü gözleri siyah cam bilyelere benziyordu.

Idaho, Paul'e bir keresinde *"Bıçağın ucuyla öldürmek sanat değildir,"* demişti. *"Ama fırsat bulursan bunu yapmaktan çekinme."*

Çevresindeki adamlar hep birden çemberi bozarak Jamis'in cesedine doğru koştular ve Paul'ü yana iterek cesedi hemen yerden kaldırıp bir cübbeye sardılar. Sonra birkaçı onu mağaranın derinliklerine taşıdı.

Böylece taş zeminde ceset kalmamıştı.

Jessica kalabalığın arasından geçerek oğluna yaklaştı. Sanki cübbeli ve pis kokulu bir sırtlar denizinde yüzüyordu. Kalabalık tuhaf bir şekilde sessizdi.

Bu korkunç bir an, diye düşündü. Akıl ve kas gücü üstünlüğüyle bir adamı kolayca öldürdü. Böyle zaferlerden hoşlanmaya başlamamalı.

Önündeki son adamı da itip ufak bir boşluğa girdi. Burada iki sakallı Fremen Paul'ün damıtıcı-giysisini giymesine yardım ediyordu.

Jessica oğluna baktı. Paul'ün gözleri parlıyordu. Derin derin solu-yordu. Vücudunu ihtiyaçlarını karşılamaya bırakmış, ama ona yardım etmiyordu.

"Jamis'le dövüştü, ama bir çizik bile almadı," diye mırıldandı adamlardan biri.

Chani bir yanda durmuş, gözlerini Paul'den ayırmıyordu. Jessica kızın peri yüzünde heyecan ve takdir gördü.

Şimdi yapmalıyım, hemen, diye düşündü.

"Eee, söyle bakalım? Katil olmak nasıl bir hismiş?" dedi, sesini ve tavrını tamamen horgörüyle yükleyerek.

Paul bir darbe almış gibi irkildi. Annesinin soğuk gözlerine baktığında, yüzü kıpkırmızı kesildi. Elinde olmadan başını eğip yana, az önce Jamis'in cesedinin durduğu yere baktı.

Stilgar kalabalığın içinden geçerek Jessica'nın yanına geldi. Jamis'in cesedinin götürüldüğü yerden dönmüştü. Acı ve kontrollü bir ses tonuyla Paul'e "Bana meydan okuma vaktin geldiğinde, benimle de Jamis'le oynadığın gibi oynayabileceğini sanma," dedi.

Jessica kendisinin ve Stilgar'ın sözlerinin Paul'ü nasıl etkilediğini gördü. Bu insanların yaptığı hata – şimdi faydalı olmuştu. Paul ile birlikte o da etraftakilerin yüzlerini incelemeye başlayınca, onun gördüklerini gördü. Hayranlık, korku ... bazılarında tiksinti. Stilgar'a bakıp yüzündeki ciddiyeti görünce, onun kavgayı nasıl yorumlamış olduğunu anladı.

Paul annesine baktı. "Sen ne olduğunu biliyorsun," dedi.

Jessica Paul'ün aklının başına geldiğini, sesindeki pişmanlıktan anladı. Çevresindeki adamlara bakarak "Paul ilk kez bıçakla adam öldürüyor," dedi.

Stilgar'ın buna inanmadığı yüzünden okunuyordu.

"Onunla oynamıyordum," dedi Paul. Annesinin karşısına geçti. Cübbesini düzeltti. Yerdeki kara lekeye, Jamis'in kanına baktı. "Onu öldürmek istememiştim."

Jessica Stilgar'ın buna inanmaya başlayıp rahatladığını gördü. Stilgar damarlı eliyle sakalını çekiştirmeye başlamıştı. Jessica çevredekilerin mırıltılarından, onların da Paul'e inandığını işitti.

"Demek bu yüzden teslim olmasını istedin," dedi Stilgar. "Anlıyorum. Bizim âdetlerimiz farklıdır, ama öğrendikçe mantıklı olduklarını göreceksin. Aramıza bir akrep aldığımızı sanmıştım, ama neyse ki yanılmışım." Duraksayıp ekledi: "Sana artık evlat demeyeceğim."

Adamlardan biri seslendi: "Ona bir isim verelim Stil."

Stilgar başını sallayarak onayladı ve sakalını çekiştirdi. “Sen güçlüsün ... bir sütun gibi güçlüsün.” Tekrar duraksadı. “Aramızdaki adın Usûl olacak, yani sütun kaidesi. Bu gizli adın, asker adın. Biz Tabr Siyeçlilersana Usûl diyebiliriz, ama başka kimse diyemez, Usûl.”

Adamlar mırıldandı: “İyi seçim ... güçlü ... bize şans getirir.” Jessica savunucusuyla birlikte kendisinin de kabul edildiğini sezdi. O artık gerçekten de Seyyidina’ydı.

“Şimdi, gizli isminin yanı sıra, sana normal bir isim de vermemiz lazım,” dedi Stilgar. “Bunu sen seç.”

Paul önce annesine, sonra tekrar Stilgar’a baktı. Bu ana ait parçalar, geleceğe dair *hafızasında* vardı. Ama aradaki farklılıkları fizikselmiş gibi hissediyordu. Sanki onu şimdiki zamanın dar kapısından geçmeye zorluyorlardı.

“Şu sıçrayıp duran küçük farelere ne diyorsunuz?” diye sordu Paul, Tuono Havzası’ndaki fareleri anımsayarak. Eliyle nasıl hareket ettiklerini gösterdi.

Askerler gülüştü.

“Müeddib deriz,” dedi Stilgar.

Jessica’nın soluğu kesildi. Paul’un söylediği isimdi bu. Fremenlerin onu bu isimle çağıracağını söylemişti. Birden *hem oğlundan hem de oğlu için* korktu.

Paul yutkundu. Zihninde sayısız kez oynadığı bir rolü tekrar oynadığını hissediyordu... ama yine de... arada farklar vardı. Kendisini baş döndürücü bir dağ zirvesinde görüyordu. Pek çok şey yaşamıştı ve derin bir bilgi birikimine sahipti, ama etrafı uçurumla çevriliydi.

Zihninde Atreideslerin yeşil-siyah bayrağını taşıyarak, evreni peygamberleri Müeddib adına yağmalayıp yakan o fanatik lejyonlarının görüntüsü tekrar belirdi.

Bu olmamalı, dedi kendi kendine.

“Seçtiğin isim bu mu? Müeddib mi?” diye sordu Stilgar.

“Ben bir Atreides’im,” diye fısıldadı Paul. Sonra sesini yükseltti: “Babamın bana verdiği isimden tamamen vazgeçmem doğru değil. Bana Paul-Müeddib diyebilir misiniz?”

“Sen Paul-Müeddib’sin,” dedi Stilgar.

Bunu önceden görmemiştim, diye düşündü Paul. Farklı bir şey yaptım.

Ama o uçurumun hâlâ çevresinde olduğunu hissediyordu.

Kalabalıktakiler dönüp birbirleriyle konuşmaya başlayınca tekrar mırıltılar yükseldi: “Hem bilge hem güçlü ... Daha ne olsun ... Efsane kesinlikle gerçekleşiyor... Lisanü'l-Gayb... Lisanü'l-Gayb.”

“Sana yeni isminle ilgili bir şey söyleyeceğim,” dedi Stilgar. “Bu seçimin hoşumuza gitti. Müeddib çölde zekice yaşar. Müeddib kendi suyunu yaratır. Müeddib güneşten saklanır ve gecenin serinliğinde yolculuk eder. Müeddib çabuk ürer ve tüm diyara yayılır. Müeddib’e ‘çocukların öğretmeni’ deriz. Hayatını kurmak için güçlü bir temel seçtin, Usûl adıyla tanıdığımız Paul-Müeddib. Aramıza hoş geldin.”

Stilgar avcuyla Paul’ün alnına dokundu, elini çekti ve sonra Paul’e sarıldı. “Usûl” diye mırıldandı.

Stilgar onu bırakınca, bir başka asker Paul’e sarılıp yeni asker adını tekrarladı. Bütün askerler, sırayla Paul’ü kucaklayıp adını farklı tonlamalarla tekrarladılar: “Usûl ... Usûl ... Usûl” Paul bu insanların bazılarını şimdiden tanımaya başlamıştı. Chani sıra kendisine geldiğinde, ismini söylerken yanağını hafifçe Paul’ün yanağına sürdü.

Bu tören bitince, Paul Stilgar’ın karşısına geçti. Stilgar “Artık İhvân Bedeviyân’dansın, kardeşimisin,” dedi. Yüzü sertleşti. Buyurgan bir tonla “Ve şimdi Paul-Müeddib, şu damıtıcı-giysinin önünü iyice kapa,” dedi. Chani’ye baktı. “Chani! Paul-Müeddib’in burun tıkaçlarıyla ilgilen. Hayatımda bu kadar kötü tıkaçlar görmedim! Sana onunla ilgilenmeni söylemiştim!”

“Yedeğim yok Stil,” dedi Chani. “Jamis’inki var tabii, ama—”

“Yeter!”

“Tamam, benimkilerden birini veririm,” dedi Chani. “Bir taneyle idare edebilirim—”

“Hayır,” dedi Stilgar. “Yedek tıkaçlarımız olduğunu biliyorum. Nerede bu yedek tıkaçlar? Biz bir asker grubu muyuz yoksa yabancılar sürüsü mü?”

Askerlerden bazıları sert, kıvrık cisimler uzattı. Stilgar dört taneisini seçip Chani’ye verdi. “Bunları Usûl ile Seyyidina’ya tak.”

Arkalarından bir askerin sesi yükseldi: "Peki ya su ne olacak Stil? Çantalarındaki litrejonlarca su?"

"Suya ihtiyacın olduğunu biliyorum Farok," dedi Stilgar. Jessica'ya baktı. Jessica başını sallayarak onayladı.

"İhtiyacı olanlara su verin," dedi Stilgar. "Su efendisi ... su efendisi nerede? Ah, Şimoom. İhtiyacı olanlara su ver, ama yalnızca gereken miktarda. Daha fazlasını verme. Bu su Seyyidina'nın malı. Siyeçte ona açık hava faiziyle birlikte ödenecek, taşıma bedeli düşülecek."

"Açık hava faizi ne kadar?" diye sordu Jessica.

"Onda bir," dedi Stilgar.

"Ama—"

"Bu iyi bir kuraldır. İleride anlarsın," dedi Stilgar.

En arkadaki askerler dönüp su almaya giderken cübbeleri hışırdadı.

Stilgar elini kaldırdığında herkes sustu. "Jamis'e gelince. Eksiksiz bir tören yapılmasını emrediyorum. Jamis arkadaşımız ve İhvân Bedeviyân'dan kardeşimizdi. Yaptığı tahaddi meydan okumasıyla, ne kadar talihli olduğumuzu kanıtladı. Ona saygıda kusur edilmeyecek. Tören ... günbatımında yapılacak. Karanlığa gömülecek."

Paul bu sözleri duyunca, tekrar boşluğa... kör zamana dalmış olduğunu fark etti. Zihninde geleceği dair tek bir görüntü vardı... ileride bir yerde ... yeşil-siyah Atredies bayrağının dalgalandığını görüyordu... cihadın kanlı kılıçlarını ve fanatik lejyonları görüyordu.

Bu olmayacak, dedi kendi kendine. Olmasına izin veremem.

Tanrı Arrakis'i imanlıları eğitmek için yarattı.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Bilgeligi

Jessica mağaranın sessizliğinde, Stilgar'ın gözcülerin işareti olduğunu söylediği, uzaktan gelen kuş seslerini ve kumlu kayalık zeminde yürüyen insanları duydu.

Mağaranın girişlerini kapayan büyük plastik mühürler açılmıştı. Dışarıda akşam gölgelerinin koyulaştığını görebiliyordu. Günün sona erdiğini hem gölgelerden hem de havadaki kuru sıcaktan anlıyordu. Eğitimli dikkati sayesinde, bu Fremenlerin açıkça sahip olduğu bir yeteneğe kısa sürede kavuşacağını biliyordu – hava nemindeki en küçük değişikliği bile algılama yeteneğine.

Mağaranın girişleri açılınca nasıl da hemen damıtıcı-giysilerini sıkılaştırmışlardı!

Mağaranın derinliklerinde biri dua okumaya başladı:

İma trava okolo!
I korenja okolo!"

Jessica sessizce tercüme etti: *"Bunlar kül! Ve bunlar kök!"*

Jamis'in cenaze töreni başlıyordu.

Dışarıya, Arrakis'in güneybatısına, gökyüzündeki renkli şeritlere baktı. Gecenin gölgeleri uzaktaki kayalıkları ve kumulları kaplamaya başlamıştı.

Ama hava hâlâ sıcaktı.

Sıcaklık, düşüncelerinin suda odaklanmasına yol açıyordu. Bu insanların yalnızca belirli zamanlarda susuzluk çekecek şekilde eğitildiğini fark etti.

Susuzluk.

Caladan'da, ay ışığı altında kayalara vuran köpüklü dalgaları anımsıyordu ... ve nemli rüzgârları. Şimdiyse cübbesini yoklayan esinti, açıkta olan yanaklarını ve alnını yakıyordu. Yeni burun tıkaçları onu rahatsız ediyordu, tıpkı nefesindeki nemi toplayan, yüzünden aşağı uzanıp giysisinin içine giren ince boru gibi.

Bu giysi tam bir ter kutusuydu.

"Vücutundaki nem oranının azalmasına alıştığında, bu giysiyle daha rahat edeceksin," demişti Stilgar.

Stilgar'ın haklı olduğunu biliyordu, ama bunu bilmesi şimdilik hissettiği rahatsızlığı azaltmıyordu. Burada bilinçaltının sürekli suyla uğraşması onu düşündürüyordu. *Hayır, diye düzeltti, suyla değil nemle.*

Bu çok daha ince ve derin bir meseleydi.

Yaklaşan ayak sesleri duyunca dönüp baktı. Paul'ün mağaranın derinliklerinden, peşinde peri yüzlü Chani ile geldiğini gördü.

Bir şey daha var, diye düşündü Jessica. Paul'ü Fremeni kadınları konusunda uyarmalıyım. Bu çöl kadınları Dük karısı olamaz. Odalık olabilirler, ama o kadar. Sonra kendine şaşırdı. Ben de mi kumpasçı olmaya başladım? diye düşündü. Ne kadar iyi koşullandırılmış olduğunu kavradı. Soyluların nasıl kadınlarla evlenmesi gerektiğini düşünüyorum, ama ben de odalıktım. Bunu hiç aklıma getirmiyorum. Ama... ben bir odalıktan daha fazlasıydım.

"Anne."

Paul Jessica'nın karşısına geçti. Chani, Paul'ün yanında durdu.

"Anne, orada ne yapıyorlar biliyor musun?"

Jessica Paul'ün başlığının içinden bakan koyu gözlerine baktı. "Sanırım biliyorum."

"Chani bana gösterdi ... çünkü bunu görmem ve ... suyun tartılmasına izin vermem gerekiyormuş."

Jessica Chani'ye baktı.

"Jami's'in suyunu alıyorlar," dedi Chani. İnce sesi burnundaki tı-

kaçlar yüzünden genizden geliyordu. “Kanun böyle. İnsanın eti kendisine, ama suyu kabilesine aittir ... savaş hali dışında.”

“Suyun benim olduğunu söylüyorlar,” dedi Paul.

Jessica birden, sebebini bilmeden tedirgin oldu.

“Dövüş suyu kazananındır,” dedi Chani. “Açık havada ve damıtıcı-giysisiz dövüldüğü için, kazanan dövüşürken yitirdiği suyu geri almak zorundadır.”

“Onun suyunu istemiyorum,” diye mırıldandı Paul. Zihninde, içsel gözünü rahatsız eden bölük pörçük görüntülerin aynı anda hareket ettiğini görüyor, bunların parçası olduğunu hissediyordu. Ne yapacağını bilemiyordu, ama emin olduğu bir şey vardı: Jamis’in etinden damıtılmış suyu istemiyordu.

“Ama o ... su,” dedi Chani.

“Su” deme tarzı Jessica’yı şaşırttı. Bu basit seste öyle çok anlamlar yüklüydü ki. Bir Bene Gesserit aksiyomunu hatırladı: “*Tuhaf sularda yüzebilenler sağ kalır.*” Paul ile ben, bu tuhaf sulardaki akıntıları bulmalıyız, diye düşündü, sağ kalmak istiyorsak.

Chani’nin ses tonunu tanıdı. Bu ses tonunu bir keresinde kendisi de, Leto’yla konuşurken kullanmıştı. Dük’e sonu belirsiz bir girişime vereceği destek karşılığında teklif edilen yüklü bir meblağı kabul etmesi gerektiğini, çünkü paranın Atreidesleri güçlendireceğini söylerken.

Arrakis’te para suydü. Jessica bunu açıkça görüyordu.

Paul susuyordu. Chani’nin söylediğini yapacağını biliyordu – bunu emrettiği için değil, ama ses tonu yüzünden. Bu meseleyi tekrar düşününce, suyu reddetmenin Fremenlerin âdetlerine karşı gelmek olacağını anlamıştı.

Paul Yueh’in O. K. İncili’nin 467. Kelimesindeki sözleri hatırladı. “Hayat suda başlar,” dedi.

Jessica, Paul’e baktı. *Bu alıntıyı nereden öğrenmiş acaba?* diye merak etti. *Mistisizm eğitimi almadı ki.*

“Öyle denir,” dedi Chani. “Giudichar mantene: Şahnâme’de, ilk yaratılan şeyin su olduğu yazar.”

Jessica birden, sebebini bilmeden ürperdi (bunu bilememek onu daha da rahatsız etti). Kafasının karıştığını gizlemek için başını çe-

virince, günbatımını gördü. Güneş ufukta kaybolurken gökyüzüne çeşitli renkler yayılıyordu.

“Vakit geldi!”

Stilgar’ın sesi mağarada gürliyordu. “Jamis’in silahı öldürüldü. Jamis, O’nun tarafından, ayın evrelerini düzenleyen, onu önce parlatıp sonra kuru dallar gibi büküp solduran Şeyh Hulud tarafından çağrıldı.” Stilgar sesini alçalttı. “Jamis’e de aynı şey oldu.”

Mağaraya sessizlik yayıldı.

Jessica Stilgar’ın mağaranın içinde gri bir hayalet gibi hareket ettiğini gördü. Havzaya baktı. Hava serinliyordu.

“Jamis’in dostları gelsin,” dedi Stilgar.

Jessica’nın arkasındaki bazı adamlar harekete geçip mağaranın girişini bir örtüyle örttüler. Mağaranın diğer tarafında tek bir korküre yakıldı; onun sarı ışığında yürüyen insanlar görülüyordu. Jessica cübbelerinin hışırtısını duydu.

Chani sanki ışık tarafından çekilircesine bir adım öne çıktı.

Jessica Paul’ün kulağına eğilip aile şifresiyle fısıldadı: “Peşlerinden git, yaptıklarını yap. Jamis’in ruhunun gönlünü almak için basit bir tören yapacaklar.”

Bundan daha fazlası olacak, diye düşündü Paul. Dikkatinde bir zorlanma hissetti. Sanki hareket eden bir şeyi tutmuş, onu durdurmaya çalışıyordu.

Chani Jessica’nın yanına dönüp elini tuttu. “Gel Seyyidina. Ayrı bir yere oturmalıyız.”

Paul onların gölgelerin içine dalıp kendisini yalnız bırakmalarını izledi. Kendini terk edilmiş hissediyordu. Mağaranın girişini örten adamlar yanına geldi.

“Gel, Usûl.”

Paul adamların kendisini yürütmesine, Stilgar’ın etrafında halka olmuş insanların arasına itmesine izin verdi. Stilgar korkürenin altında durmuştu. Yanında, taş zeminin üstünde bir cübbeyle örtülmüş kıvrımlı ve köşeli bir tümsek duruyordu.

Stilgar’ın bir el işaretiyle askerler çömeldi. Paul onlarla birlikte otururken gözlerini Stilgar’dan ayırmadı. Tepedeki korkürenin Stil-

gar'ın gözlerini kara delikler gibi gösterdiğine ve boynundaki yeşil kumaşı parlattığına dikkat etti. Stilgar'ın ayaklarının dibindeki, cübbeye örtülü tümseğe baktığında, kumaşın altından bir baliset sapının çıkmış olduğunu gördü.

Stilgar duaya başladı. "İlk ay yükseldiğinde, ruh bedenin suyunu terk eder. Böyle denir. Bu gece ilk ay yükseldiğinde, kimi çağıracağız?"

"Jamis'i," diye karşılık verdi askerler.

Stilgar topuğunun üstünde üç yüz altmış derece dönüp etrafında halka olmuş adamların yüzlerini inceledi. "Ben Jamis'in dostuydum. Kayadaki Delik'te o şahin uçağı tepemize geldiğinde, Jamis beni saklanacak bir yere çekip kurtarmıştı."

Yanındaki tümseğe eğilip üstündeki cübbeyi kaldırdı. "Bu cübbeyi Jamis'in dostu olarak alıyorum – lider hakkı." Cübbeyi omzuna atıp doğruldu.

Paul şimdi o tümseğin nelerden oluştuğunu görebiliyordu: Işıldayan, donuk gri bir damıtıcı-giysi, yıpranmış bir litrejon, ortasında küçük bir kitap duran bir mendil, bir billurbıçak sapı, boş bir kın, ağzı kapalı bir torba, bir parapusula, bir distrans, bir gümleyici, yumruk büyüklüğünde kancalar yığını, bir bez parçasının içindeki küçük taşlar, bir küme kuş tüyü ... ve torbanın yanında duran baliset.

Demek Jamis baliset çalardı, diye düşündü Paul. Bu enstrüman ona Gurney Halleck'i ve yitirdiği her şeyi anımsatmıştı. Paul geçmişte gördüğü, geleceğe ilişkin bazı rastlantısal hatlardan, Halleck ile tekrar karşılaşma olasılığının bulunduğu biliyordu. Ama bu hatlar çok az sayıda ve gölgeliydi. Kafasını karıştırıyorlardı. Bu belirsizlik faktörü karşısında şaşıırıyordu. *Bu yapacaklarımla ... ya da yapabileceklerimle ... Gurney'nin ölümüne sebep olabileceğim ... ya da onu diriltebileceğim anlamına mı geliyor... yoksa...*

Paul yutkundu. Başını salladı.

Stilgar tekrar öbeğin üstüne eğildi.

"Jamis'in kadını ve nöbetçiler için," dedi. Küçük taşları ve kitabı alıp cübbesinin içine koydu.

"Liderin hakkı," dedi askerler hep bir ağızdan.

"Jamis'in kahve takımı," dedi Stilgar, küçük ve yeşil bir metal

fincanı havaya kaldırarak. “Siyeçe döndüğümüzde Usûl’e törenle verilecek.”

“Liderin hakkı,” dedi askerler hep bir ağızdan.

Son olarak, billur bıçak sapını alıp havaya kaldırdı. “Cenaze ovası için,” dedi.

“Cenaze ovası için,” diye karşılık verdi askerler.

Halkada, Paul’ün karşısında oturan Jessica başını salladı. Bu törenin kökenini biliyordu. *Cehalet ile bilginin, vahşilik ile kültürün kesişmesi – ölülerimize gösterdiğimiz saygıyla başlar,* diye düşündü. Paul’e baktı. *Bunu anlayacak mı? diye merak etti. Ne yapacağını bilecek mi?*

“Biz Jamis’in dostlarıyız,” dedi Stilgar. “Garvarg sürüsü gibi ölülerimizin ardından ağıt yakmayız.”

Paul’ün solundaki gri sakallı bir adam ayağa kalktı. “Ben Jamis’in dostuydum,” dedi. Öbeğe gidip distransı aldı. “Çifte Kuş kuşatmasında, suyumuz azalınca Jamis benimle suyunu paylaşmıştı.” Halkadaki yerine geri döndü.

Jamis’in dostu olduğumu mu söylemem gerekiyor? diye merak etti Paul. *O öbekten bir şey almamı mı bekliyorlar? Kendisine bakan yüzler gördü. Evet! Bunu bekliyorlar!*

Paul’ün karşısında oturan bir adam kalkıp öbeğe gitti ve parapusulayı aldı. “Ben Jamis’in dostuydum. Uçurum Koyu’nda bir devriyeye yakalandığımızda yaralanmıştım. Jamis yaralıları kurtarmak için düşmanı oyalayıp uzaklaştırmıştı.” Halkadaki yerine geri döndü.

Yüzler tekrar Paul’e çevrildi. Paul kendisine beklentiyle baktıklarını görünce gözlerini indirdi. Yanındaki biri onu dirseğiyle dürtüp “Haydi! Başımıza felaket mi getireceksin?” diye fısıldadı.

Dostu olduğumu nasıl söylerim? diye merak etti Paul.

Paul’ün karşısındaki bir başka kişi ayağa kalktı. O başlıklı yüz ışığın altına gelince, Paul annesini tanıdı. Jessica öbekteki bir mendili alıp “Ben Jamis’in dostuydum,” dedi. “İçindeki ruhların ruhu gerçeğin kanıtlanması gerektiğini gördüğünde, bu ruh geri çekilerek oğlunun canını bağışladı.” Yerine geri döndü.

Paul annesinin kavgadan sonra kendisiyle nasıl horgörülü konuştuğunu hatırladı. “*Katil olmak nasıl bir hismiş?*”

Yine yüzlerin kendisine çevrildiğini gördü. Askerlerin kızdığını

ve korktuğunu hissetti. Annesinin “Ölümler Tarikatı”ndan, kendisi için bir filmkitaba aktardığı bir pasajı anımsadı. Birden ne yapması gerektiğini anladı. Yavaşça ayağa kalktı.

Halkadakiler rahatlayarak derin nefes aldı.

Paul halkanın ortasına yürürken, *benliğinin* küçüldüğünü hissetti. Sanki kendinden bir parçayı yitirmişti de, burada arıyordu. Jamis’in eşyalarının üstüne eğilerek baliseti aldı. Baliset öbekteki bir şeye çarpınca hafifçe tıngırdadı.

“Ben Jamis’in dostuydum,” diye fısıldadı Paul.

Gözlerinin yandığını, ağlamaklı olduğunu hissediyordu. Sesini yükseltti. “Jams bana ... birini öldürmenin ... bedeli olduğunu öğretti. Keşke bunu kendisi de bilseydi.”

Önünü görmeden, halkadaki yerine gidip taş zemine çöktü.

“Ağladı!” diye fısıldadı bir ses.

Halkadakiler fısıldaşmaya başladı: “Usûl ölüye su veriyor!”

Paul ıslak yanaklarına parmakların dokunduğunu hissetti. Etrafındakilerin hayretle fısıldaştığını işitti.

Bu sesleri duyan Jessica, bu deneyimin ne kadar derin olduğunu, burada gözyaşı dökmenin ne büyük bir kabahat olduğunu fark etti. Söylenenleri düşündü: “Ölüye su veriyor.” Gözyaşları, gölgeler dünyasına sunulan bir armağandı. Kutsal sayılacaklardı şüphesiz.

Bu gezegende suyun ne kadar değerli olduğunu ilk kez böylesine derinden kavıyordu. Ne su satıcıları, ne yerlilerin kuru tenleri, ne damıtıcı-giysiler, ne de su disiplini kuralları bunu anlamasını sağlayabilmişti. Oysa şimdi, bütün bunlardan çok daha değerli bir şeye tanık oluyordu – sembolizm ve ayinlerle iç içe geçmiş bir hayata.

Su.

“Yanağına dokundum” diye fısıldadı biri. “Armağanını hissettim.”

Paul yanağına dokunan parmaklardan ilk başta ürkmüştü. Balisetin soğuk sapını sıkı sıkı kavradı. Tellerin avcuna battığını hissetti. Sonra ellerini uzatanların yüzlerini gördü; gözleri faltaşı gibi açılmıştı, şaşkınlık içindeydiler.

Sonunda eller geri çekildi. Cenaze törenine devam edildi. Ama

artık Paul'ün etrafı boşalmıştı. Askerler onu tek başına bırakarak saygıyla onurlandırıyorlardı.

Tören usulca okunan bir duayla son buldu:

Dolunay çağırıyor seni
Şeyh Hulud'u göreceksin;
Kızıl gecede, tozlu gökte
Öldün kanlar içinde.
Bir aya dua ediyoruz; yuvarlak aya
O şans getirecek bize,
Aradığımız şeyi bulacağız sonunda
Sert topraklar diyarında.

Stilgar'ın ayaklarının dibinde hâlâ dolu bir torba duruyordu. Çömelip avuçlarıyla torbaya dokundu. Biri yanına gelip diz çöktü. Paul başlığın içindeki yüzün Chani'ye ait olduğunu fark etti.

"Jamis'in kabileye ait otuz üç litre ve on dört santilitre suyu vardı," dedi Chani. "Şimdi bir Seyyidina'nın huzurunda bu suyu kutsuyorum. Ekkeri-akairi. Bu su Paul-Müeddib'e aittir! Kivi a-kavi. Nakalas! Nakelas! Ölçülecek ve sayılacak. Ukair-an! Dostumuz Jamis'in kalp atışlarıyla ... jan-jan-jan."

Ani bir sessizlik oldu. Chani dönüp Paul'e bir süre baktıktan sonra "Ben ateşim, sen kömür," dedi. "Ben çiyim, sen su."

"Bilâ-keyf," dedi askerler.

"Bu su Paul-Müeddib'in," dedi Chani. "Onu kabilesi adına korusun, gereksiz yere harcamasın. İhtiyacı olanlara vermekten sakınmasın. Ölüm vakti gelince, suyundan kabilesi faydalansın."

"Bilâ-keyf," dedi askerler.

Bu suyu kabul etmek zorundayım, diye düşündü Paul. Yavaşça ayağa kalkıp Chani'nin yanına gitti. Stilgar ona yer açmak için yana çekilirken, baliseti usulca elinden aldı.

"Diz çök," dedi Chani.

Paul diz çöktü.

Chani Paul'ün ellerini tutup su torbasının üstüne koydu. "Kabile bu suyu sana emanet ediyor. Jamis'in artık buna ihtiyacı yok. Gönül rahatlığıyla al." Ayağa kalktı, Paul'ü de kaldırdı.

Stilgar baliseti geri verdikten sonra avcunu uzattı; avcunda metal yüzükler vardı. Paul korkürenin ışığında parlayan bu yüzüklerin farklı büyüklüklerde olduğunu gördü.

Chani en büyük yüzüğü alıp bir parmağının ucuna geçirdi. "Otuz litre," dedi. Diğer yüzükleri de teker teker alarak, her birini Paul'e gösterip açıklama yaptı. "İki litre; bir litre; birer dirhemlik yedi su kontörü; otuz üç dirhemlik bir su kontörü. Hepsi toplam otuz üç litre on dört santilitre ediyor."

Yüzükleri geçirdiği parmağını Paul görsün diye havaya kaldırdı.

"Bunları kabul ediyor musun?" diye sordu Stilgar.

Paul yutkundu. Başını sallayarak onayladı. "Evet."

"Daha sonra," dedi Chani, "sana bunları bir mendile, şkırdamayacak şekilde bağlamayı öğreteceğim. Böylece ses çıkarmaman gereken zamanlarda seni ele vermezler." Elini uzattı.

"Benim adıma ... sende kalsalar olur mu?" diye sordu Paul.

Şaşırın Chani dönüp Stilgar'a baktı.

Stilgar gülümsedi. "Paul-Müeddib, yani Usûl henüz âdetlerimizi bilmiyor Chani. Ona su kontörlerinin nasıl taşınacağını öğretilene dek sende kalsınlar; ama sorumlulukları sana ait olmadan."

Chani başını sallayarak onayladı. Cübbesinin içinden bir bez şerit çıkarıp yüzüklerin içinden karmaşık bir şekilde geçirdi. Bir an duraksadıktan sonra, yüzükleri geçirdiği bezi cübbesinin altındaki kuşağına sıkıştırdı.

Kaçırdığım bir şey var, diye düşündü Paul. Etrafındakiler neşelenmiş, şakacı bir hal almıştı. Zihni bu durumu, geleceğe dair gördüğü bir görüntüyle ilişkilendirdi: *Bir kadına su kontörü vermek ... kur yapmak demek.*

"Su efendileri," dedi Stilgar.

Askerler cübbelerini hışırdatarak ayağa kalktı. İki adam öne çıkıp su torbasını kaldırdı. Stilgar korküreyi indirip elinde taşıyarak mağaranın içlerine doğru yürüdü.

Paul Chani'nin arkasında sıraya sokuldu. Kaya duvarlarını aydınlatan tereyağı rengi ışığa, dans eden gölgelere dikkat etti. Askerlerin suskunluklarına karşın heyecanlı olduklarını sezdi.

Sıranın sonuna geçirilen Jessica'nın etrafı birbirini itip kakan insanlarla çevrilmişti. Bir an panik hissetti, ama bu duyguyu bastırdı. Az önce yapılan törenin bazı kısımlarını biliyordu. Çakobsa ve Botan-jib dilinde sözcükler kullanılmıştı. Bu basit görünen anlarda ansızın şiddetin patlak verebileceğinin farkındaydı.

Jan-jan-jan, diye düşündü. Git-git-git.

Sanki bu bir çocuk oyunuydu, ama büyükler tarafından oynanırken tüm yasaklar kaldırılmıştı.

Stilgar sarı bir taş duvarın karşısında durdu. Bir kaya çıkıntısına basınca, duvar yavaşça yana kaydı ve zigzaglı bir yarık belirdi. Stilgar yarığa girdi ve diğerleri de onu takip etti. Karanlık bir koridorda yürümeye başladılar. Tavandaki bal peteği şeklinde bir kafesin altından geçerlerken, Paul yüzünde serin bir esinti hissetti.

Soran bakışlarla Chani'ye bakıp kolunu tuttu. "Hava nemli" dedi.

"Şşşt," diye fısıldadı Chani.

Ama arkalarındaki bir adam "Bu gece kapanda epey nem var," dedi. "Jamis bize ruhunun huzur içinde olduğunu söylüyor."

Jessica gizli geçidin kapısından geçince, ardından kapandığını işitti. Fremenlerin kafesin altından geçerken yavaşladıklarını fark etmiş, havanın nemli olduğunu hissetmişti.

Rüzgâr-kapanı! diye düşündü. *Yüzeyde bir yere bir rüzgâr-kapanı gizlemişler. Böylece havayı daha soğuk olan bu aşağı kısımlara getirip içindeki nemin çekilmesini sağlıyorlar.*

Tepesi kafesli bir başka kaya kapıdan geçtiler. Bu kapı da arkalarından kapandı. Sırtlarında gezinen esintinin nemli olduğunu hem Paul hem de Jessica açıkça hissettiler.

Grubun başında yürüyen Stilgar'ın elindeki korkürenin ışığı, Paul'un önündeki adamların kafalarının hizasının altına indi. Paul biraz daha yürüyünce, ayaklarının altında basamaklar hissetti. Sola doğru kıvrılıyorlardı. Başlıklı adamlar spiral şeklindeki merdiveni iniyordu.

Jessica etrafındakilerin iyice gerginleştiğini seziyordu. Suskunlukları gerilim yüklüydü.

Basamakların bittiği yerde bir başka alçak kapıdan geçtiler. Kor-

kürenin ışığı, yüksek kubbeli geniş bir açıklık tarafından yutuldu.

Paul kolunda Chani'nin elini hissetti. Soğuk havada hafif su şırıltıları işitti. Bu su katedraline giren Fremenlerin tamamen sustuğunu fark etti. *Burayı bir rüyada görmüştüm*, diye düşündü.

Hem rahatlatıcı, hem de huzursuz edici bir düşünceydi bu. Bu yolun ilerisinde bir yerlerde, ordular evreni onun adına ele geçirmek için bekliyordu. Yeşil-siyah Atreides bayrağı bir dehşet sembolüne dönüşecekti. Vahşi lejyonlar saldırıya geçerken, savaş çılgılığı niyeti-ne onun adını haykıracaktı: "Müeddib!"

Bu olmamalı, diye düşündü. *Buna izin veremem.*

Ama içindeki ırksal bilinci, korkunç gayesi talepkârdı. Bu geleceği değiştirmenin kolay olmayacağını biliyordu. Giderek güçleniyor ve hızlanıyordu. Şu anda ölse bile, o gelecek annesi ve doğmamış kız kardeşi aracılığıyla yine gerçekleşecekti. Bunu durdurmak için kendisiyle birlikte o an etrafındaki herkesin –annesi de dahil olmak üzere– ölmesi gerekiyordu.

Paul etrafına bakınca, askerlerin tek sıra halinde dizilmiş olduğunu gördü. Onu iterek, kayadan oyulmuş alçak bir sete doğru götürdüler. Setin diğer tarafında kımıltısız, kara bir su yüzeyi vardı. Suyun derin olduğu belliydi. Gölgelerin arasında uzanıyordu. Diğer uçtaki duvar ancak belli belirsiz seçilebiliyordu; belki yüz metre uzaktaydı.

Jessica havadaki nemin etkisiyle yanaklarında ve alnındaki kuru derinin çekildiğini hissetti. Su havuzu derindi; derin olduğunu hissedebiliyordu. Ellerini suya daldırmak istedi, kendini güç tutuyordu.

Solundan su sesi geldi. Dönüp baktığında, Stilgar ile Paul'un yanında duran su efendilerinin yüklerini bir su sayacının içinden havuza boşalttıklarını gördü. Havuzun kenarında duran gri ve yuvarlak su sayacı, göze benziyordu. Jessica, içinden su geçtikçe parlak ibresinin hareket ettiğini, ibrenin tam otuz üç litre, on dört santilitrede durduğunu gördü.

* *Su ölçmekte çok titizler*, diye düşündü. Suyun tamamı aktıktan sonra, su sayacının oluğunda hiç su kalmadığına dikkat etti. Su oluktan sürtünmesiz akmıştı. Jessica Fremenlerin teknolojisine dair büyük bir ipucu yakaladığını düşündü: Mükemmeliyetçi insanlardı.

Stilgar'ın yanına gitti. O geçerken askerler abartısız bir hürmetle yol verdi. Jessica Paul'ün gözlerindeki içedönük bakışı gördü. Ama akıllı bu büyük su havuzunun gizemiyle meşguldu.

Stilgar, Jessica'ya baktı. "Aramızda suya ihtiyacı olanlar vardı. Ama buraya gelip bu suya dokunmadılar. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, ama inanırım," dedi Jessica.

Stilgar havuza baktı. "Burada otuz sekiz milyon dekalitreden fazla suyumuz var," dedi. "Küçük yaradanlardan korumak için duvarlarla çevrilip gizlenmiş halde duruyor."

"Bir hazine," dedi Jessica.

Stilgar korküreyi kaldırıp Jessica'nın gözlerine baktı. "Hazineden de fazlası. Böyle binlerce sarnıcımız var. Hepsinin yerini sadece birkaçımız biliyor." Başını yana eğdi. Korküre yüzünü ve sakalını sarı ışığıyla aydınlattı. "Duydun mu?"

Kulak kabarttılar.

Şimdi yalnızca rüzgâr-kapanında toplanmış suyun damlama sesleri duyuluyordu. Jessica tüm askerlerin kendilerinden geçercesine kulak kabartmış olduğunu gördü. Bunu yapmayan sadece Paul'dü.

Paul için bu sesler geçip giden anların sesi gibiydi. Zamanın içinden akıp geçtiğini hissediyordu – bir daha asla geri gelmeyecek anların. Bir karar vermesi gerektiğini hissediyor, ama kendinde harekete geçecek gücü bulamıyordu.

"Ne kadar suya ihtiyacımız olduğunu, bir milyon dekalitrelik hata payıyla hesapladık," diye fısıldadı Stilgar. "Yeterince suyumuz olduğunda, Arrakis'in yüzeyini değiştireceğiz."

Askerler huşuyla fısıldadı: "Bilâ-keyf."

"Kumulları çimenlerle kaplayacağız" dedi Stilgar, sesini yükselterek. "Suyu ağaçlar ve yeraltı bitkileriyle toprağa bağlayacağız."

"Bilâ-keyf," dedi askerler hep bir ağızdan.

"Her sene kutup buzulları geriliyor," dedi Stilgar.

"Bilâ-keyf," dedi askerler.

"Arrakis'i yaşanabilir bir dünyaya dönüştüreceğiz. Kutuplara eritici mercekler yerleştireceğiz. Ilıman bölgelerde göller oluşacak, ama çölün içlerini yaradanlar ve baharat için olduğu gibi bırakacağız."

“Bilâ-keyf.”

“Artık hiç kimse susuz kalmayacak. Suyu ister kuyulardan, ister havuzlardan, ister göllerden, ister kanallardan alacak. Kanâtlardan akan sular bitkilerimizi besleyecek. Herkesin suyu olacak. Su isteyenin elini uzatması yetecek.”

“Bilâ-keyf.”

Jessica bunun bir dua olduğunu hissetmişti. Duaya verdiği içgüdüsel tepki huşu hissetmek olmuştu. *Geleceği değiştirmek istiyorlar, diye düşündü. Tırmanılacak bir dağları var. Bu basit insanların, bu köylülerin ... bilimadamları gibi hayalleri var.*

İmparator’un ekolojisti Liet-Kynes’ı – yerlilerin arasına karışmış o adamı düşündü. Ona ne olduğunu merak etti. İnsanları cezbeden bu rüyada, o gezegenbilimcinin parmağı olduğunu hissediyordu. İnsanlar bu rüya için canlarını seve seve feda edebilirdi. Oğlunun ihtiyaç duyduğu şeylerden biri de buydu işte: Gayeli bir halk. Böyle insanları coşturmak, fanatikleştirmek kolay olurdu. Bir kılıca dönüştürülebilir, Paul’un dukalığını kurtarıp ona geri verebilirlerdi.

“Şimdi gidip ilk ayın yükselmesini bekleyeceğiz,” dedi Stilgar. “Jamis sağ salim yola çıktığında, yuvamıza gideceğiz.”

Askerler onu izledi. Sırtlarını su setine verip basamakları çıkarırken, gönülsüzlükleri fısıldaşmalarından anlaşılıyordu.

Chani’nin arkasında yürüyen Paul, kritik bir anı kaçırdığını hissediyordu. Hayati önem taşıyan bir karar vermesi gerekirken bunu yapmadığı için şimdi kendi efsanesinin içinde kısılı kalmıştı. Burayı daha önce görmüştü, biliyordu. Çok uzaklardaki Caladan’da, geleceğe dair bir rüyada görmüştü. Ama rüyasında görmediği bazı ayrıntılar şimdi tamamlanmıştı. Yeteneğinin sınırları onu bir kez daha şaşırtmıştı. Sanki zamanın dalgasıyla birlikte ilerliyordu – bazen üstünde, bazen altında. Etrafında başka dalgalar yükselip alçalıyordu. Sadece üstlerinde olan şeyler görünüyordu.

Bütün bunların ortasında, o vahşice cihat, o şiddet ve katliam hâlâ ileride bekliyordu. Denizde yükselen bir burun gibiydi.

Askerler son kapıyı da geçip ana mağaraya girdi. Kapı kapatıldı. Işıklar söndürüldü, mağaranın girişleri açıldı. Dışarıda gece olmuştu. Çölün üstünde uzanan gökyüzü yıldızlarla kaplıydı.

Jessica mağaranın havzaya açılan ağzına gidip yukarı, yıldızlara baktı. Işıl ışıldılar, çok yakın görünüyorlardı. Etrafındaki askerlerin kıpırdandığını hissetti. Arkasında bir yerlerde bir balisetin akort edilmesini işitti. Paul akort yaparken balisetten çıkan seslere alçak sesle eşlik ediyordu. Sesinde Jessica'nın hoşlanmadığı bir hüzün vardı.

Karanlık mağaranın içinden Chani'nin sesi geldi: "Bana doğduğun dünyanın sularını anlat Paul-Müeddib."

Ardından Paul'ün sesi: "Başka zaman anlatırım Chani. Söz."

Çok kederli.

"Bu iyi bir balisettir," dedi Chani.

"Gerçekten çok iyi," dedi Paul. "Jamis bunu kullanmama kızarmı sence?"

Ölüden yaşıyormuş gibi bahsediyor, dişe düşündü Jessica. Bu da hoşuna gitmemişti.

Bir adamın sesi duyuldu: "Jamis gecenin erken saatlerinde müziği severdi."

"Haydi bana şarkılarınızdan birini söyle," diye yalvardı Chani.

Kızın sesi öyle kadınsı ve baştan çıkarıcı ki, diye düşündü Jessica. Paul'ü Fremen kadınları konusunda uyarmalıyım ... ilk fırsatta.

"Tamam," dedi Paul. "Bu şarkı Gurney adlı bir dostumun bestesi. Sanırım o artık yaşamıyor. Bu şarkıya akşam ibadeti derdi."

Askerler susup Paul'ün şarkısını dinlemeye başladı. Paul baliseti çalarken, tatlı bir tenor sesiyle şarkı söylüyordu:

Korları görme vakti –
Sarı güneş kayboluyor günbatımında.
Duyular çıldırıyor, misk kokuları geliyor
Geçmiş anımsayınca."

Jessica şarkıyı göğsünde hissediyordu. Bu pagan şarkı, vücudunun ve ihtiyaçlarının farkına ansızın varmasına yol açmıştı. Gergin bir suskunlukla dinledi.

İncilerle bezeli gece –
Ağıt yakıyor bize!
Neşeyle parlıyor gözlerin

Çiçeklerle süslü arzular
Kalplerimizi çeliyor ...
Çiçeklerle süslü arzular
Hayallerimize doluyor.

Jessica son notanın sessizlikte yankılandığını işitti. *Oğlum niye o kıza aşk şarkısı okuyor?* diye sordu kendine. Birden korkuya kapıldı. Hayatın etrafında akıp gittiğini hissediyor, ama onu dizginleyemiyordu. *Niye o şarkıyı seçti? İçgüdüler bazen gerçeği gösterir. Bunu niye yaptı?*

Paul karanlıkta sessizce oturuyordu. Aklında tek bir düşünce vardı: *Annem benim düşmanım. Farkında değil, ama öyle. O cihada yol açacak. Beni doğurdu; beni eğitti. O benim düşmanım.*

İllerleme fikri, bizi geleceğin dehşetinden koruyan bir koruma mekanizmasıdır.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Toplu Özdeyişleri

Feyd-Rautha Harkonnen on yedinci doğumgününde, aile oyunlarında yüzüncü köle-gladyatörünü öldürdü. Bunu izlemek için İmparatorluk Sarayı'ndan Harkonnen yurdu Giedi Prime'a gelen konuklar –Kont ve Leydi Fenring– o ikinci vakti üçgen şeklindeki arenanın üstündeki altın locada, Harkonnen aile mensuplarıyla birlikte oturmaya davet edildi.

Na-Baron'un doğumgünü şerefine ve tüm Harkonnenler ile kullarına veliahtın Feyd-Rautha olduğunu hatırlatmak için Giedi Prime'da tatil ilan edilmişti. Yaşlı Baron o gün gezegendeki herkesin dinlenmesini emretmişti. Hanedanlık şehri Harko'da halk şenlik yapıyormuş izlenimi uyandırılmaya çalışılmıştı. Binalarda bayraklar dalgalanıyordu. Saray Yolu'nun duvarları boyanmıştı.

Ama Kont Fenring ile eşi ana yoldan çıktıklarında çöp yığınları, karanlık ve çamurlu sokaklar, rengi atmış kahverengi duvarlar gördüler. Halkın korkuyla ve usulca kaçıştığına dikkat ettiler.

Baron'un mavi duvarlı kalesinde her şey mükemmeldi, ama Kont ile eşi bunun bedelini görebiliyorlardı – her yerde muhafızlar vardı ve ellerindeki silahların parlaklığı, bu işten anlayanlara, sık sık kullanıldıklarını gösteriyordu. Kalenin içinde bile bölümler arasında kontrol noktaları vardı. Hizmetçilerin yürüyüş tarzından ve omuzlarının duruşundan, sürekli etrafa bakınıp gözetlemelerinden askeri

eğitim almış oldukları anlaşılıyordu.

“Baron baskı altında,” diye eşine gizli dillerinde mırıldandı Kont. “Dük Leto’dan kurtulmanın bedelinin ne kadar ağır olduğunu yeni anlamaya başlıyor.”

“Sana bir ara anka kuşu efsanesini anlatmalıyım,” dedi eşi.

Kalenin resepsiyon salonundaydılar ve aile oyunlarına götürülmeyi bekliyorlardı. Burası geniş bir salon değildi, uzunluğu ve genişliği kırkar metre kadardı, ama duvarların yanında uzanan sahte sütunlar ve tavanın hafifçe kubbeli olması, aslından çok daha geniş olduğu izlenimini uyandırıyordu.

“Ahhh, işte Baron geliyor,” dedi Kont.

Salonun diğer ucunda beliren Baron, süspansör kullanmak zorunda olduğu için her zamanki gibi tuhaf bir şekilde sekerek ve süzülerek yaklaşıyordu. Çenesi inip kalkıyor, turuncu kaftanının altındaki süspansörler sallanıyordu. Parmaklarında yüzükler ve kaftanına işlenmiş ateşpalleri parlıyordu.

Baron’un yanında Feyd-Rautha yürüyordu. Siyah saçlarının kâkülleri, ona donuk bakan gözleriyle hiç uyuşmayan neşeli bir hava veriyordu. Dar bir siyah tünik ve bol bir pantolon giymişti. Küçük ayaklarında yumuşak ökçeli terlikler vardı.

Leydi Fenring delikanlının duruşunu ve tünığının altında hareket eden kaslarını inceleyerek, *İşte kendisini hiç şişmanlatmayacak biri*, diye düşündü.

Baron karşlarına gelince durup Feyd-Rautha’nın kolunu tutarak “Yeğenim, na-Baron, Feyd-Rautha Harkonnen,” dedi. Sonra bebeksi yüzünü Feyd-Rautha’ya çevirdi: “Kont ve Leydi Fenring. Sana bahsetmiştim.”

Feyd-Rautha başını hafifçe eğerek selam verdi. Leydi Fenring’e baktı. Altın sarısı saçlıydı ve fidan gibiydi. Kusursuz vücudunun üstünde açık kahverengi, dökümlü bir giysi vardı ve hiç takı takmamıştı, bedeninin sade güzelliği yeterliydi. Feyd-Rautha’nın bakışına gri-yeşil gözleriyle bakarak karşılık verdi. Bene Gesseritlere özgü sakin duruşu delikanlıyı biraz rahatsız etmişti.

“Mmmm,” dedi Kont. Feyd-Rautha’yı süzdü. “Mmmmm, ne kusursuz bir delikanlı, değil mi hayatım?” Baron’a baktı. “Sevgili Ba-

ron, bu *kusursuz* delikanlıya bizden bahsettiğinizi söylediniz. Ne demiştiniz acaba?”

“Yeğenime İmparator’un sizi el üstünde tuttuğunu söyledim Kont Fenring,” dedi Baron. *Ona iyi bak Feyd!* diye düşündü. *Tavşan gibi davranan bir katil – en tehlikeli budur.*

“Ah, evet!” dedi Kont. Eşine bakarak gülümsedi.

Feyd-Rautha adamın tavırlarını ve sözlerini aşağılayıcı bulmuştu. İnceden hakaret eder gibiydi. Delikanlı dikkatini Kont’a yöneltti: Zayıf görünen, ufak tefek bir adamdı. Gelincik suratlı, koyu ve iri gözlüydü. Şakaklarına griler düşmüştü. Hareketlerini takip etmek güçtü – elini ya da başını bir tarafa çevirip sonra diğer tarafa konuşmaya başlıyordu.

“Mmmmm, böyle kusursuz insanlar, mmm, artık pek kalmadı,” dedi Kont, Baron’un omzuna bakarak. “Mükemmel bir, mmm, veliaht seçmişsiniz. Kutlarım.”

“Çok naziksınız,” dedi Baron. Eğilerek selam verdi. Ama Feyd-Rautha amcasının gözlerine baktığında, asıl hislerinin çok farklı olduğunu anladı.

“İroni, mmm, yaptığınızda, şey, derin düşüncelere dalmışsınız demektir,” dedi Kont.

İşte yine başladı, diye düşündü Feyd-Rautha. *Sanki hakaret ediyor, ama karşı çıkılacak bir şey söylemiyor.*

Feyd-Rautha adamın konuşmasını dinlerken, kendisini sanki kafası lapa içine sokulmuş gibi hissediyordu. Bütün o mım mımları canını sıkıyordu. Dikkatini tekrar Leydi Fenring’e yöneltti.

“Biz, şey, bu delikanlının zamanını çalışıyoruz,” dedi Leydi Fenring. “Bugün arenaya çıkacak, değil mi?”

İmparatorluk haremının hurileri adına, bu ne muhteşem bir kadın! diye düşündü Feyd-Rautha. “Bugün sizin için öldüreceğim Leydim,” dedi. “İzninizle, bunu arenada size adayacağım.”

Leydi sakince baktı, ama sesi kırbaç gibiydi: “İzin vermiyorum.”

“Feyd!” dedi Baron. *Şu hınzırın yaptığına bak!* diye düşündü. *Bu katil Kont’un onu düelloya çağırmasını mi istiyor?*

Ama Kont yalnızca gülümseyip “Mmmmm,” demekle yetindi.

"Feyd, artık arenaya hazırlanmanın vakti geldi," dedi Baron. "Dinlenmelisin. Ayrıca sakın aptalca risklere atılma."

Feyd-Rautha eğilerek selam verirken, yüzü öfkeden kararmıştı. "Her şey istediğin gibi olacak amca," dedi. Kont Fenring'i başıyla selamladı. "Efendim." Sonra Leydi'ye döndü: "Leydim." Dönüp uzun adımlarla salondan çıktı. Çıkarken çifte kanatlı kapının yanında toplanmış Küçük Hanedan üyelerin⁸ bir bakış fırlattı.

"Öyle genç ki," diye iç geçirdi Baron.

"Mmmm, ah, hakikaten öyle," dedi Kont.

O delikanlı Rahibe Ana'nın bahsettiği kişi olabilir mi? Bu korumamız gereken bir soy mu? diye düşündü Leydi Fenring.

"Arenaya gitmemize bir saatten fazla var," dedi Baron. "Kont Fenring, isterseniz biraz sohbet edelim." İğrenç başını yana eğdi. "Konuşacak çok şey var. Epey ilerleme kaydettik." *Bakalım İmparatorun ayakçısı taşıdığı mesajı açıkça söylemeden nasıl iletecek?*

Kont eşine döndü: "Mmmm, şey, bize biraz, mmm, izin verir misin hayatım?"

"Her gün, her saat değişim getirir" dedi Leydi. "Mmmm." Baron'a tatlı tatlı gülümsedikten sonra dönüp salonun ucundaki çifte kanatlı kapıya doğru yürümeye başladı. Sırtını dimdik tutup soylu bir edayla yürürken, giysisinin uzun eteği hışırdıyordu.

Baron Küçük Hanedan üyelerinin, Leydi'nin yaklaştığını görünce konuşmayı kestiklerini, gözleriyle onu izlediklerini fark etti. *Bene Gesseritler!* diye düşündü. *Topunun kökünü kazımalı!*

"Soldaki şu iki sütunun arasında bir sessizlik konisi var," dedi Baron. "Orada rahatça konuşabiliriz." Seke seke önden giderek o ses geçirmez sahaya girince, kalenin sesleri boğuklaşıp hafifledi.

Kont Baron'un peşinden gitti ve dudakları okunmasın diye duvara döndüler.

"Sardokarlara Arrakis'i terk etmelerini emretmenizden hoşlanmadık," dedi Kont.

Açık konuşuyor! diye düşündü Baron.

"Sardokarlar daha fazla kalsalardı, İmparator'un bana yardım ettiğini *başkalarının* öğrenmesi riski doğardı," dedi Baron.

"Ama yeğeniniz Rabban Fremen sorununu halledebilecek gibi görünmüyor."

"İmparator ne istiyor ki?" diye sordu Baron. "Arrakis'te en fazla bir avuç Fremen kalmıştır. Güney çölünde yaşanmaz. Kuzey çölünü ise devriyelerimiz sürekli tarıyor."

"Güney çölünün yaşanmaz olduğunu kim söyledi?"

"Sizin gezegenbilimciniz söyledi, sevgili Kont."

"Ama Doktor Kynes öldü."

"Ah, evet... ne acı."

"Güney çölü üstünde yapılan bir uçuştan aldığımız rapora göre, orada bitkilerin yaşadığına dair belirtiler var," dedi Kont.

"Lonca uzaydan incelemeyi kabul etti mi peki?"

"Bunun mümkün olamayacağını biliyorsunuz Baron. İmparator Arrakis'i resmi olarak gözletemez."

"Benim de buna param yetmez. Bu uçuşu kim yapmış?"

"Bir ... kaçakçı."

"Biri size yalan söylemiş Kont," dedi Baron. "Kaçakçılar güneyde Rabban'ın adamlarından daha kolay gezemez. Orada fırtınalar var, kum statiği var, biliyorsunuz. Yol işaretleri de konulur konulmaz devriliyor."

"Statik çeşitleri üstüne başka zaman tartışırız," dedi Kont.

Ahhh, diye düşündü Baron. "Hesaplarımda yanlışlığımı mı söylüyorsunuz?" diye sordu sert bir sesle.

"Yanıldıysanız mazeretiniz olamaz," dedi Kont.

Beni sinirlendirmeye çalışıyor, diye düşündü Baron. Sakin olmak için iki derin nefes aldı. Kendi terinin kokusunu alıyordu. Kaftanının altındaki süspansör kayışı birden belini sıkmaya ve kaşındırma-ya başlamıştı.

"İmparator odalıkla oğlanın ölümüne kızmış olamaz," dedi Baron. "Çöle kaçmışlardı. Bir fırtına vardı."

"Evet, işinize gelen öyle çok kaza oldu ki," dedi Kont.

"Ses tonunuzu beğenmedim Kont," dedi Baron.

"Öfkeyle şiddet farklı şeylerdir," dedi Kont. "Sizi uyarıyorum: Burada başıma talihsiz bir kaza gelirse, Arrakis'te yaptıklarınızı bütün

Büyük Hanedanlar öğrenir. Nasıl dolaplar çevirdiğinizden uzun sürer şüpheleniyorlar zaten.”

“Hatırlayabildiğim kadarıyla çevirdiğim en son dolap,” dedi Baron, “çok sayıda sardokar lejyonunu Arrakis’e götürmekti.”

“Bununla İmparator’a şantaj yapabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Bunu aklımdan bile geçirmemiştim!”

Kont gülümsedi. “Bazı sardokar kumandanları, Fremen pislikleriyle savaşmak için emirlere karşı geldiklerini söyleyebilir.”

“Buna kim inanır ki?” dedi Baron. Ama bu tehdit onu sarsmıştı. *Sardokarlar gerçekten bu kadar disiplinli mi?* diye merak etti.

“İmparator hesaplarınızı denetlemek istiyor,” dedi Kont.

“Ne zaman isterse.”

“Ah... itiraz etmiyor musunuz?”

“Kesinlikle hayır. CHOAM şirketi yöneticiliği hesaplarımı istediği kadar inceleyebilir.” *Beni yanlış yere suçlarsa, çıkıp “Bakın, bana haksızlık yapılıyor,” diyebilirim. Böylece daha sonraki suçlamaları doğru olsa bile, artık Büyük Hanedanlar ona inanmaz.*

“Hesaplarınız titizce incelenecek,” diye mırıldandı Kont.

“İmparator niye Fremenlerin yok olmasını istiyor?”

“Konuyu değiştirmek istiyorsunuz ha?” Kont omuzlarını silkti. “Bunu sardokarlar istiyor, İmparator değil. Öldürme egzersizi yapmaları gerek ... ayrıca yarım kalmış işlerden de nefret ederler.”

Arkasında kana susamış katillerin olduğunu hatırlatarak bana gözdağı mı vermek istiyor? diye merak etti Baron.

“İş yapmak için birilerini öldürmek mutlaka gerekir,” dedi Baron. “Ama bir yere kadar. Baharat toplayacak birileri kalmalı.”

Kont kesik bir kahkaha attı. “Fremenleri ehlileştirebileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Sayıları bunu gerektirecek kadar fazla olmadı hiç,” dedi Baron. “Ama öldürülmeleri halkımı rahatsız ediyor. Bu mesele öyle bir noktaya geldi ki, sonunda Arrakis sorununa başka bir çözüm bulmak zorunda kalabilirim sevgili Fenring. İlhamımı İmparator’dan aldığımı da itiraf etmeliyim.”

“Öyle mi?”

"İmparator'un hâpishane gezegeni Salusa Secundus ilham verdi."

Kont ona dikkatle baktı. Gözleri parlıyordu. "Arrakis ile Salusa Secundus arasında nasıl bir ilişki olabilir ki?"

Baron Fenring'in ne kadar dikkatli baktığını fark etmişti. "Henüz bir ilişki yok," dedi.

"Henüz mü?"

"Siz de kabul edersiniz ki, Arrakis'teki iş gücünü arttırmanın yollarından biri de orayı bir hâpishane gezegenine dönüştürmek."

"Mahkûm sayısında artış mı bekliyorsunuz?"

"Halk huzursuz," diye itiraf etti Baron. "Onları epey sömürmek zorunda kalıyorum Fenring. Sonuçta ortak güçlerimizi Arrakis'e nakletmek için o kahrolası Lonca'ya ödediğim parayı biliyorsunuz. O para *bir yerden* karşılanmalı."

"İmparator'un iznini almadan Arrakis'i bir hâpishane gezegenine dönüştürmenizi tavsiye etmem Baron."

"Bunu tabii ki yapmam," dedi Baron. Fenring'in sesinin birden buz gibi olması dikkatini çekmişti.

"Bir şey daha. Dük Leto'nun mentatı Thufir Hawat'ın ölmediğini ve hizmetinizde çalıştığını öğrendik."

"Onu harcamaya kıyamadım," dedi Baron.

"Sardokar kumandanımıza yalan söylediniz. Ona Hawat'ın öldüğünü söylediniz."

"Masumca bir yalandı, sevgili Kont. Onunla uzun bir tartışmaya girmek istemedim."

"Gerçek hain Hawat mıydı?"

"Hayır, kesinlikle hayır! Hain, sahte doktordu." Baron boynundaki teri sildi. "Durumumu anlamalısınız Fenring. Mentatsız kalmıştım. Bunu biliyorsunuz. İlk kez mentatsız kalıyordum. Çok rahatsız ediciydi."

"Hawat'ı kendi tarafınıza geçirmeyi nasıl başardınız?"

"Dük'ü ölmüştü." Baron zorla gülümsedi. "Hawat'tan korkmamıza gerek yok, sevgili Kont. Vücuduna kalıcı bir zehir enjekte edildi. Yemeklerine panzehir katıyoruz. Panzehiri almazsa, zehir harekete geçer ve onu birkaç günde öldürür."

"Panzehiri kesin," dedi Kont.

"Ama o çok işime yarıyor!"

"Kimsenin bilmemesi gereken şeyleri biliyor."

"İmparator'un yaptıklarının öğrenilmesinden korkmadığını söylemişsiniz."

"Benimle oyun oynamayın Baron!"

"İmparatorluk mührü taşıyan bir emir alırsam uyarım," dedi Baron. "Ama kaprislerinize boyun eğecek değilim."

"Kapis mi yapıyorum sizce?"

"Başka ne olabilir ki? İmparator'un da bana borcu var Fenring. Onu o başbelası Dük'ten kurtardım."

"Birkaç sardokarın yardımıyla."

"İmparator bu işe karıştığını gizlemek için adamlarına başka hangi Hanedan'ın üniformalarını giydirebilirdi ki?"

"İmparator kendi kendine de aynı soruyu sordu Baron, ama biraz farklı bir vurguyla."

Baron Fenring'i süzdü. Adamın çenesini sıktığını, kendine zor hâkim olduğunu gördü. "Ahhh, haydi ama. İmparator bana karşı gizli bir saldırıya geçebileceğini sanmıyordur herhalde?"

"Bunun gerekli olmayacağını umuyor."

"İmparator onun için tehlikeli olduğuma inanıyor olamaz!" Baron sesine öfkeli ve kederli bir ton verirken düşündü: *Beni haksız yere suçlasın! Böylece göğsümü dövüp haksızlığa uğradığımı haykıra haykıra tahta çıkabilirim.*

Kont'un sesi soğuklaştı: "İmparator duyduklarına inanıyor."

"İmparator beni Konsey Yüce Divanı'nda hainlikle suçlamaya cesaret edebilir mi?" Baron soluğunu tuttu. Yanıtın evet olmasını umuyordu.

"İmparator'un herhangi bir şeye cesaret etmesine gerek yok."

Baron yüz ifadesini gizlemek için sırtını döndü. *Bu bir gün olacak!* diye düşündü. *İmparator! Beni haksız yere suçlasın! Sonra – rüşvet ve tatlı dille, Büyük Hanedanları bir araya getiririm. Bayrağımın altında sığınacak yer arayan köylüler gibi toplanırlar. En çok korktukları şey, İmparator'un sardokarlarının onlara teker teker saldırması.*

“İmparator sizi asla hainlikle suçlamak zorunda kalmayacağını umuyor,” dedi Kont.

Baron sesine alaycı bir ton vermeyip kırılmış gibi yapmak için epey zorlandı, ama bunu başardı. “Ben sadık bir kulum. Bu sözler beni anlatamayacağım kadar incitti.”

“Mmmmm,” dedi Kont.

Baron Kont’a yüzünü dönmeden başını salladı. “Arenaya gitme vakti geldi,” dedi sonra.

“Haklısınız,” dedi Kont.

Sessizlik konisinden yan yana çıkıp salonun ucundaki Küçük Hanedan üyeleri grubuna doğru yürüdüler. Kalenin bir yerinde bir çan ağır ağır çalmaya başladı; arena gösterisine yirmi dakika kaldığını haber veriyordu.

“Küçük Hanedanlar onlara yol göstermenizi bekliyor” dedi Kont, yaklaştıkları insanlara başını sallayarak.

İmalı konuşuyor, diye düşündü Baron.

Salon kapısının iki yanına asılmış yeni tılsımlara baktı – boğa kafasına ve müteveffa Dük Leto’nun babası Eski Dük Atreides’in yağlıboya tablosuna. Baron’u tuhaf bir şekilde ürkütüyorlardı. Bu tılsımların –cesaretini göstermeye meraklı babanın ve onu öldüren boğanın kafalarının– önce Caladan’ın, sonra Arrakis’in salonlarında asılıyken Dük Leto’ya ne hissettirdiğini merak etti.

“İnsanoğlunun, mmmm, tek bir bilimi vardır,” dedi Kont, peşlerinde diğer konuklarla birlikte salondan çıkıp bekleme odasına girerlerken. Burası yüksek pencereli ve beyaz-mor çiniyle kaplı dar bir odaydı.

“Neymiş bu bilim?” diye sordu Baron.

“Mmmm, şey, hoşnutsuzluk bilimi,” dedi Kont.

Arkalarındaki Küçük Hanedan üyeleri hep bir ağızdan koyun gibi güldü, ama uşaklar dış kapıyı açıp aniden çalışan motorların sesi duyulunca kahkahaları kesildi. Kapının önünde arabalar diziliydi. Flamaları rüzgârda dalgalanıyordu.

Baron bu ani gürültüyü bastırmak için sesini yükselterek “Kont Fenring, umarım yeğenimin bugünkü performansı sizi hayal kırıklığına uğratmaz,” dedi.

"Ben, mmm, sadece beklentiliyim, evet," dedi Kont. "İnsan, şifahi usulde, mmm, karşısındakinin kim olduğuna ... dikkat etmeli."

İrkilen Baron, şaşkınlığını kapının önündeki merdivenin ilk basamağında tökezleyerek gizledi. *Şifahi Usul! Yani İmparator'a karşı işlenen bir suçu bildiren rapor!* Ama Kont şaka yapmış gibi gülerек Baron'un koluna hafifçe vurdu.

Ama arenaya giderlerken, zırlı arabasının arka koltuğunda oturan Baron yanındaki Kont'a sık sık kaçamak bakışlar fırlatarak, İmparator'un *ayakçısının* niye Küçük Hanedan üyelerinin önünde böyle bir şaka yapmaya gerek gördüğünü düşündü. Fenring gereksiz işler yapmayan, boşa konuşmayan, hep imalı laflar eden biriydi.

Üçgen arenanın üstündeki altın locaya girip oturdular. Borular çalınıyordu. Tepelerinde ve etraflarında sıra sıra insanlar oturmuş, flamalar sallıyorlardı. Baron o sırada birden yanıtı buldu.

"Sevgili Baron," dedi Kont, kulağına eğilerek, "İmparator'un veliahtınızı resmen onaylamadığını biliyorsunuz, değil mi?"

Baron öyle şaşırdı ki, sanki bir sessizlik konisinin içine girdi. Fenring'e baktı. Kont'un eşinin loca girişindeki muhafızların arasından geçip locadakilerin arasına katıldığını hayal meyal gördü.

"Buraya gelmemin asıl sebebi bu," dedi Kont. "İmparator uygun bir veliaht seçip seçmediğinizi öğrenmek istiyor. İnsanın gerçek yüzünü görmek için arena gibisi yoktur, değil mi?"

"İmparator istediğim veliahtı seçebileceğime söz vermişti!"

"Göreceğiz," dedi Fenring. Dönüp eşini selamladı. Eşi Baron'a gülümseyerek oturdu. Sonra aşağıdaki kumlu alana bakmaya başladı. Feyd-Rautha alana giriyordu. Üstünde dar giysiler vardı. Siyah eldivenli sağ elinde uzun bir bıçak, beyaz eldivenli sol elindeyse kısa, beyaz bir bıçak tutuyordu.

"Beyaz zehiri, siyah saflığı simgeliyor," dedi Leydi Fenring. "Tuhaf bir âdet, değil mi aşkım?"

"Mmmm," dedi Kont.

Hanedan üyelerinin bulunduğu üst balkonlardan alkışlar yükseldi. Feyd-Rautha durup alkışları kabul etti. Başını kaldırıp yukarıdaki yüzleri inceledi. Kuzen ve kuzinlerini, yarıkardeşlerini, uzak akrabalarını ve odalıkları gördü. Titreşen rengârenk giysilerin ve bayrakla-

rın arasında öyle çok pembe ağız vardı ki.

Feyd-Rautha, yan yana ve üst üste dizilmiş suratların köle-glad-yatörün kanının yerine kendi kanının döküldüğünü görmekten mutlu olacaklarını fark etti. Gerçi bu dövüşün sonucu şimdiden belliydi. Gerçek bir tehlike yoktu. Ama yine de...

Feyd-Rautha bıçaklarını havaya kaldırıp kadim geleneğe uyarak arenanın üç köşesini selamladı. Beyaz eldivenli elindeki kısa bıçağı (beyaz, zehirin simgesiydi) kınına soktu. Sonra siyah eldivenli elindeki uzun bıçağı da kınına soktu. Bu saf bıçak artık saf değildi. Bugün tamamen kişisel bir zafer kazanmak için bu siyah bıçağın ucuna gizlice zehir sürmüştü.

'Vücut kalkanını ayarlaması bir saniye sürdü ve' tamamen korun-duğunu anlamak için durup alın derisinin gerilmesini bekledi.

Geriliş yüklü bir andı bu. Feyd-Rautha usta bir gösterici gibi emin hareketlerle bu anı uzattı. Yardımcılarına ve oyalayıcılara başını salladı, aletlerini bakışlarıyla kontrol etti. Sivri ve parlak kanca-lı, mavi flamalı halatları yerli yerindeydi.

Feyd-Rautha müzisyenlere işaret verdi.

Geçmişin şatafatlılığıyla yüklü, ağır bir marş çalmaya başladı. Feyd-Rautha adamların başına geçti. Birlikte arenayı kat edip amcasını selamlamak üzere locasının dibine gittiler. Feyd-Rautha aşağı atılan tören anahtarını yakaladı.

Müzik kesildi.

Ani sessizlikte, Feyd-Rautha geriye iki adım atarak anahtarı ha-vaya kaldırıp bağırdı: "Bu gerçeği..." Duraksadı. Amcasının ne düşüneceğini biliyordu: *Bu genç salak dövüşü Leydi Fenring'e adayıp başı-mızı belaya sokacak!* "...Amcam ve hamim, Baron Vladimir Harkonnen'e adıyorum!" diye haykırdı.

Amcasının rahatladığını görmek çok hoşuna gitti.

Müzik hızlı bir tempoyla sürdü. Feyd-Rautha adamlarını tedbir kapısına gönderdi. Bu kapıdan yalnızca uygun kimlik şeridini takan-lar geçebilirdi. Feyd-Rautha bu kapıyı asla kullanmamakla ve oyalayıcılara genellikle ihtiyaç duymamakla övünürdü. Ama bugün gerekirse bunlara başvurabileceğini bilmesi iyiydi. Özel planları uygulamak için bazen özel tehlikeleri göze almak gerekirdi.

Arenaya tekrar sessizlik çöktü.

Feyd-Rautha dönüp karşısındaki geniş, kırmızı kapılara baktı. Gladyatör buradan çıkacaktı.

Özel gladyatör.

Thufir Hawat'ın planı basit ve kusursuzdu. Köle uyuşturulmayacaktı – planın tehlikeli yanı buydu. Ama adamın bilinçaltı koşullandırılacak ve böylece kritik bir anda söylenen bir anahtar sözcük, adamın donup kalmasına yol açacaktı. Feyd-Rautha bu hayati önem taşıyan sözcüğü düşünüp ağzını onu söylemiş gibi hareket ettirdi: “Pislik!” Seyirciler arenadaki kölenin Na-Baron'u öldürsün diye uyuşturulmamış bir köle olduğunu sanacaktı. Özenle hazırlanmış olan tüm deliller ise kölecibaşına işaret edecekti.

Kırmızı kapıyı açacak olan servo motorlar çalışmaya başlayınca hafif bir uğultu duyuldu.

Feyd-Rautha tüm dikkatini kapıya verdi. Bu ilk an çok kritikti. Dövüşten anlayan biri, gladyatörün kapıda belirdiği andan çok şey öğrenebilirdi. Bütün gladyatörlere elakka uyuşturucusu verilir, böylece ölümüne dövüşmeye hazır hale gelirlerdi. Ama bıçağı nasıl tuttuklarına, savunma yaparken hangi tarafa döndüklerine, etraflarındaki seyircilerin farkında olup olmadıklarına bakmak gerekirdi. Bir kölenin başını ne tarafa eğdiği, onun hangi taraftan hamle ve savunma yapacağı konusunda son derece hayati bir ipucu verebilirdi.

Kırmızı kapı gürültüyle açıldı.

Kapıdan iri yarı ve kaslı bir adam çıktı. Kafası kazılı, kara gözleri çukurdu. Teni havuç rengiydi. Elakka uyuşturucusu insan tenine bu rengi verirdi, ama Feyd-Rautha adamın teninin aslında boyanmış olduğunu biliyordu. Kölenin üstünde yeşil, tek parça, dar bir giysi ile kırmızı bir yarım kalkan kemeri vardı – kemerin üstündeki okun sol tarafı göstermesi, onun sol tarafının kalkanlı olduğunun işaretiydi. Bıçağını kılıç gibi tutuyordu ve eğitilmiş bir dövüşçü duruşuyla, bıçağın ucunu hafifçe öne uzatmıştı. Kalkanlı tarafını Feyd-Rautha ile tedbir kapısının yakınındaki gruba dönüp arenanın içinde yavaşça ilerlemeye başladı.

“Bu adamın görünüşünü beğenmedim,” dedi Feyd-Rautha'nın halatçılarından biri. “Uyuşturulduğuna emin misiniz, Lordum?”

“Rengine baksana,” dedi Feyd-Rautha.

“Ama bir dövüşçü gibi duruyor,” dedi bir başka yardımcı.

Feyd-Rautha kum zeminde iki adım ilerleyip köleyi inceledi.

“Koluna ne yapmış öyle?” diye sordu dikkat dağıtıcılardan biri.

Feyd-Rautha adamın sol ön kolundaki kızıl yara izine baktı. Bakışlarını aşağıya, eline indirdi. Yeşil giysinin sol kalçasında, kanla çizilmiş ıslak bir figür gördü. Bir atmaca resmiydi bu.

Atmaca!

Feyd-Rautha başını kaldırıp o kara, çukur gözlere baktığında, şaşılacak kadar parlak ve dikkatli olduklarını gördü. Adam öfkeyle bakıyordu.

Dük Leto'nun Arrakis'te yakaladığımız askerlerinden biri bu! diye düşündü Feyd-Rautha. *Basit bir gladyatör değil!* Tepeden tırnağa ürperti. Yoksa Hawat'ın başka bir planı mı vardı? Hile içinde hile içinde hile mi yapmıştı? Üstelik yalnızca kölecibaşı suçlanacaktı!

Feyd-Rautha'nın başyardımcısı kulağına eğilip “Bu seferkinin görünüşünü beğenmedim Lordum,” dedi. “İzninizle onu sınamak için sol koluna bir iki halat savurayım.”

“Ben atarım,” dedi Feyd-Rautha. Yardımcısının elinden iki uzun kancalı halat alıp sarkıtarak dengelerini ölçtü. Aslında bu halatların kancalarının ucuna da uyuşturucu sürülmüş olması gerekiyordu. Ama bu kez sürülmemişti. Başyardımcı bu yüzden ölebilirdi. Ama bu da planın bir parçasıydı.

“Bir kahraman olacaksın,” demişti Hawat. “Gladyatörü teke tek dövüşte öldüreceksin, hem de hıyanete rağmen. Kölecibaşı idam edilecek ve yerine senin adamın geçecek.”

Feyd-Rautha beş adım daha ilerledi. Hareketleri ağırdı. Köleyi süzüyordu. Tepesindeki localarda oturan uzmanların bir şeylerin ters olduğunu şimdiden anladığını biliyordu. Gladyatörün ten rengi uyuşturulmuş bir adamınki gibiydi, ama olduğu yerde duruyor ve hiç titremiyordu. Uzmanlar kendi aralarında fısıldaşıyor olsa gerekti: “Baksanıza nasıl duruyor. Hiç sinirli değil. Oysa saldırması ya da geri çekilmesi gerekirdi. Bakın nasıl gücünü topluyor, nasıl bekliyor. Beklememesi gerekirdi.”

Feyd-Rautha heyecanlandığını hissediyordu. *Hawat ihanet etmiş*

olsa bile, bu köleyle başa çıkabilirim, diye düşündü. Hem bu kez kısa bıçağımın değil, uzun bıçağımın ucu zehirli. Bunu Hawat bile bilmiyor.

“Selam sana Harkonnen!” diye seslendi köle. “Ölmeye hazır mısın?”

Arenaya ölüm sessizliği çöktü. *Köleler meydan okumazdı!*

Feyd-Rautha şimdi gladyatörün gözlerini netçe görebiliyordu; soğuk bakışları vahşi ve umutsuzdu. Adamın duruşuna dikkat etti; gevşek ve tetikleydi, kasları zafer kazanmaya hazırdı. Hawat köleye mesajı iletmmişti: “Na-Baron’u öldürmek için eline gerçek bir fırsat geçecek.” En azından planlarının bu kısmı doğru dürüst uygulanmıştı demek.

Feyd-Rautha hafifçe gülümsedi. Kancalı halatları havaya kaldırdı. Kölenin duruşuna baktı ve onu yenebileceğini düşündü.

“Dövüş! Dövüş!” diye meydan okuyan köle, iki adım ilerledi.

Seyircilerin hepsi durumu anlamıştır, diye düşündü Feyd-Rautha.

Bu kölenin uyuşturucunun etkisiyle korkuyor olması gerekirdi. Kazanma şansı olmadığını bildiğini her hareketiyle ele vermesi gerekirdi. Na-Baron’un beyaz eldivenli elinde tuttuğu zehirli bıçaktan ürüyor olmalıydı. Na-Baron kurbanlarını asla çabucak öldürmezdi. Nadide zehirler kullanmaya, zehrin can çekişen kurban üstündeki etkilerini seyircilere açıklamaya bayılırdı. Bu köle korkuyordu, evet – ama dehşete kapılmamıştı.

Feyd-Rautha kancalı halatları yukarı kaldırıp selam verir gibi başını salladı.

Gladyatör saldırıya geçti.

Feyd-Rautha hiç bu kadar iyi bir saldırı ve savunma hamlesi görmemişti. Kölenin, zamanlaması mükemmel bir yan hamleyle savurduğu bıçağın ucu, na-Baron’un sol bacak tendonlarının bir santim yanından geçmişti.

Feyd-Rautha dans eder gibi gerilerken kölenin sağ ön koluna bir kancalı halat savurdu. Haladın kancaları adamın koluna saplandı. Kancaları çıkarmaya kalkarsa tendonları parçalanırdı.

Seyircilerden bir heyecan nidası yükseldi.

Bu ses Feyd-Rautha’nın içini gururla doldurdu.

Yukarıda, yanında İmparatorluk Sarayı'ndan gelme gözlemcilerle, Fenringlerle oturan amcasının ne hissettiğini biliyordu. Bu dövüş kimse karışmazdı. Tanıkların önünde kurallara uymak şarttı. Baron arenadaki olayları kendine yönelik bir tehdit olarak yorumlayacaktı.

Köle gerilerken, bıçağını ağzına alarak, flamalı kancalı haladı koluna doladı. "İğneni hissetmiyorum bile!" diye bağırdı. Bıçağını eline alıp sol tarafını Feyd-Rautha'ya çevirerek, tekrar usulca ilerlemeye başladı. Yarım kalkanın korumasından olabildiğince faydalanmak için gövdesini geriye eğmişti.

Bu hareketi de seyircilerin gözünden kaçmadı. Aile localarından çığlıklar yükseldi. Feyd-Rautha'nın yardımcıları seslenerek, kendilerine ihtiyacı olup olmadığını sormaya başladılar.

Feyd-Rautha elini sallayarak, onlara tedbir kapısının yanına gerilemelerini işaret etti.

Onlara hayatlarında görmedikleri bir gösteri yapacağım, diye düşündü. Oturdıkları yerden bakıp tarzını takdir edebilecekleri uygarca bir dövüş olmayacak bu. Onları irkiltecek bir dövüş olacak. Baron olduğumda bugünü hatırlayacaklar ve hepsi benden korkacak.

Feyd-Rautha, yengeç gibi yaklaşan gladyatörün karşısında yavaşça gerilemeye başladı. Arenanın kumları ayaklarının altında gıcırıyordu. Kölenin hızlı hızlı soluduğunu işitiyor, kendi terinin kokusunu alıyordu. Havada hafif bir kan kokusu vardı.

Na-Baron gerilemeyi sürdürürken sağa dönüp ikinci kancalı haladını hazırladı. Köle yana sıçradı. Feyd-Rautha tökezler gibi olunca seyircilerden çığlıklar yükseldi.

Köle yeniden saldırıya geçti.

Tanrılar adına, ne yaman bir dövüşçü! diye düşündü Feyd-Rautha, yana sıçrarken. Hayatını kurtaran tek şey, gençliğinin verdiği çeviklikti. Ama ikinci kancalı haladını kölenin sağ kolunun delta kasına saplamayı başardı.

Seyirciler coşkuyla alkışlamaya başladı.

Şimdi beni alkışlıyorlar, diye düşündü Feyd-Rautha. Tezahürat yapan seyircilerin seslerindeki coşkuyu işitebiliyordu. Tam Hawat'ın söylediği gibi olmuştu. Bir aile dövüşçüsüne ilk kez böyle hararetle

tezahürat yapıyorlardı. Hawat'ın söylediği başka bir şeyi düşündü: *"Takdir ettiğin bir düşman tarafından korkutulmak daha kolaydır."*

Feyd-Rautha hızla arenanın ortasına çekildi. Burada olup bitenleri herkes rahatça görebilirdi. Uzun bıçağını çekip dizlerini kırarak, kölenin yaklaşmasını bekledi.

Adam ikinci kancalı haladı koluna dolar dolamaz, hemen Feyd-Rautha'nın peşine düşmüştü.

Akrabalarım bunu yaptığımı görsün, diye düşündü Feyd-Rautha. *Ben onların düşmanıyım: Beni hep bu halimle hatırlasınlar.*

Kısa bıçağını çekti.

"Senden korkmuyorum, Harkonnen domuzu," dedi gladyatör. "Ben zaten ölmüşüm; işkencelerin canımı yakmaz. Yardımcıların bana el süremeden bıçağımla intihar ederim. Ama ölürken seni de yanımda götüreceğim!"

Feyd-Rautha sırtıttı. Uzun bıçağını, zehirli olanını öne uzattı. "Bunu dene," dedi ve diğer elindeki kısa bıçakla saldırdı.

Köle bıçağını diğer eline geçirip darbeyi savuşturduktan sonra, Na-Baron'un kısa bıçağını almaya çalıştı – beyaz eldivenli eldeki, âdetlere göre zehirli olması gereken bıçağı.

"Öleceksin Harkonnen," dedi gladyatör soluk soluğa.

Kumların üstünde birbirlerine yan dönmüş halde çarpıştılar. Feyd-Rautha'nın kalkanı köleninkiyle temas ettiğinde mavi bir ışık çıkıyordu. Etraflarındaki havaya ozon kokusu yayılmıştı.

"Kendi zehrinle öl!" dedi köle, dişlerini sıkarak.

Beyaz eldivenli eldeki bıçağı, zehirli sandığı bıçağı Feyd-Rautha'ya doğru çevirmeye başladı.

Bunu görsünler! diye düşündü Feyd-Rautha. Uzun bıçağını kölenin koluna indirdi. Ama bıçak kölenin koluna sarılı kancalı halata saplanıp tenine ulaşmadı.

Feyd-Rautha bir an çaresizliğe kapıldı. Kancalı halatların kölenin işine yarayabileceği aklına gelmemişti. Oysa şimdi onları ikinci bir kalkan gibi kullanıyordu. Ayrıca bu gladyatör öyle güçlüydü ki! Kendisine çevrilmiş olan kısa bıçak giderek yaklaşıyordu. Feyd-Rautha zehirli olmayan bir bıçağın da insanı öldürebileceği gerçeği üstüne düşünmeye başladı.

“Pislik!” dedi Feyd-Rautha soluk soluğa.

Bu anahtar sözcük, gladyatörün kaslarının bir anlığına gevşemesine yol açtı. Bu an Feyd-Rautha için yeterliydi. Hemen kendini geriye itip aralarında uzun bıçağını kullanabilecek kadar mesafe açtı. Bıçağın zehirli ucu kölenin göğsüne kızıl bir çizgi çizdi. Zehir hemen acı çektirmeye başlayan türdendi. Adam Feyd-Rautha’yı bırakarak geriye sendeledi.

Şimdi sevgili akrabalarım seyretsin bakalım, diye düşündü Feyd-Rautha. Zehirli olduğunu sandığı bıçağı üstüme çeviren, bana karşı kullanmaya kalkan bu köleyi düşünsünler. Bu arenaya gelen bir gladyatörün böyle bir şeye nasıl kalkışabildiğini merak etsinler. Ayrıca hangi elimde zehir taşıdığımdan asla emin olamayacaklarını hiç unutmasınlar.

Feyd-Rautha sessizce durup kölenin hareketlerinin ağırlaşmasını bekledi. Adam neler olduğunu farkındaydı. Yüzüne bakan herkes bunu anlayabilirdi; yüzünde ölüm yazılıydı. Köle ona ne yapıldığını, nasıl yapıldığını biliyordu. Zehir yanlış bıçaktaydı.

“Sen!” diye inledi adam.

Feyd-Rautha can çekişen adama yer açmak için geri çekildi. Zehrin felç edici etkisi henüz başlamamıştı, ama adamın hareketlerinin yavaşlaması, başlamak üzere olduğunu gösteriyordu.

Köle bir ip tarafından çekiliyormuş gibi öne doğru sendeledi – ağır ağır yürüyordu. Onun evreninde, attığı her adım son adımıydı. Bıçağını hâlâ elinden bırakmamıştı, ama ucu titriyordu.

“Bir gün ... birimiz ... seni ... öldüreceğiz,” diye inledi.

Ağzında hafif, kederli bir gülümseme belirdi. Diz çöktü, sallandı, sonra kaskatı kesilerek yüz üstü yere kapaklandı.

Feyd-Rautha sessiz arenada ilerleyip bir ayağının ucuyla gladyatörü sırt üstü çevirdi. Seyircilerin adamın suratının zehrin acısıyla çarpıldığını görmesini istiyordu. Ama gladyatörü sırt üstü döndürdüğünde, göğsünde kendi bıçağının saplı olduğunu gördü.

Bunu görmek Feyd-Rautha’nın canını sıktı; ama yine de felce karşı koyup kendi kendisine bunu yapmayı başarabilen kölenin çabasını takdir etti. Birden, o adamın gerçekten korkulacak biri olduğunu anladı.

İnsanı insanüstü kılan şey korkutucudur.

Bu düşünce üstünde yoğunlaşırken, etrafından sesler yükseldiğini fark etti. Seyirciler çılgınca alkışlıyor, tezahürat yapıyorlardı.

Feyd-Rautha dönüp onlara baktı.

Herkes alkışlıyordu; Baron, Kont ve eşi dışında. Baron ellerini çenesine götürmüştü, derin düşüncelere dalmıştı. Kont ile eşiye aşağıya, ona bakıyorlardı. Gerçek hislerini gülümsemelerle maskeleymişlerdi.

Kont Fenring eşine döndü: "Mmmm, çok becerikli bir, mmm, delikanlı. Mmmm, değil mi hayatım?"

"Şey, sinirsel refleksleri çok hızlı," dedi Leydi Fenring.

Baron o ikisine baktıktan sonra, bakışlarını tekrar arenaya çevirdi: *Biri aileme nasıl bu kadar yaklaşıldı! Korkusu yerini hiddete bırakmaya başlamıştı. Bu gece kölecibaşını bir ateşin üstünde ağır ağır kırtartacağım ... ve eğer bu Kontla karısının da bu işte parmağı varsa...*

Feyd-Rautha locada konuşulanları anlayamıyordu. Şimdi bütün seyirciler ayaklarını yere vurarak bağırmaya başlamıştı: "Kafasını kes! Kafasını kes! Kafasını kes! Kafasını kes!"

Baron Feyd-Rautha'nın kendisine döndüğünü görünce kaşlarını çattı. Hiddetine güç hakim oluyordu. Elini arenada, kölenin cesedinin yanında duran delikanlıya doğru salladı. *Kafasını kessin. Kölecibaşının ihanetini ortaya çıkarmakla bunu hak etti.*

Feyd-Rautha bu onay işaretini görünce *Beni onurlandırdıklarını sanıyorlar*, diye düşündü. *Ne düşündüğümü görsünler bakalım!*

Yardımcılarının bir testereyle yaklaştığını gördü. Eliyle uzaklaşmalarını işaret etti. Tereddüt ettiklerini görünce hareketi tekrarladı. *Beni sadece bir kelleyle onurlandırabileceklerini sanıyorlar!* diye düşündü. Cesedin üstüne eğildi. Gladyatörün ellerini göğsündeki bıçağın sapının etrafına yerleştirdi. Sonra bıçağı çıkarıp o cansız ellerin içine koydu.

Bu işi bir saniyede halletmişti. Doğrulup yardımcılara seslendi. "Bu köleyi ellerinde bıçakla gömün," dedi. "Bunu hak etti."

Altın locada, Kont Fenring Baron'a doğru eğildi. "Mükemmel bir jest," dedi. "Çok cesurca. Yeğeniniz hem cesur, hem etkileyici."

"Kafasını kesmeyi reddetmekle kalabalığa hakaret ediyor," diye mırıldandı Baron.

"Kesinlikle hayır," dedi Leydi Fenring. Başını kaldırıp etraflarında oturan seyircilere baktı.

Baron'un gözü kadının boynuna takıldı. Kasları gerçekten mükemmeldi. Sanki bir oğlanın boynuna sahipti.

"Yeğeninizin davranışı hoşlarına gitti," dedi Leydi.

Feyd-Rautha'nın yaptığı şeyin önemi en uzakta oturanlar tarafından bile kavrandığında, halk ölü gladyatörün yardımcıları tarafından taşınan cesedinin kafasının yerli yerinde olduğunu gördüğünde, onları izleyen Baron kadının haklı olduğunu anladı. Halk çılgına dönmüştü. Birbirlerini yumrukluyor, tepiniyor, çığlıklar atıyorlardı.

Baron bezgin bir sesle konuştu. "Bir şenlik düzenlemem gerekecek. Halkı bu halde evlerine gönderemem. Enerjileri harcanmalı. Coşkularını paylaştığını görmeliler." Eliyle muhafıza bir işaret yapınca, tepelerindeki bir uşak Harkonnenlerin turuncu flamasını locanın üstünde üç kez salladı. Bu şenlik yapılacağının işaretiydi.

Feyd-Rautha arenayı geçip altın locanın altında durdu. Silahlarını kınlarına koymuş, kollarını sarkıtmıştı. Gürültüsü dinmemiş olan kalabalığın çığlıkları arasından seslendi: "Şenlik mi var amca?"

Halk ikisinin konuştuğunu görünce susup beklemeye başladı.

"Evet Feyd, senin şerefine!" diye seslendi Baron aşağıya. Sonra flamanın tekrar şenlik işareti vermesini emretti.

Arenanın diğer ucundaki ted-kapılar açılmıştı. Arenaya dolan delikanlılar Feyd-Rautha'ya doğru koşuyordu.

"Ted-kalkanlarının indirilmesini mi emrettiniz Baron?" diye sordu Kont.

"Kimse çocuğa zarar vermez," dedi Baron. "O bir kahraman."

Feyd-Rautha'ya ilk ulaşanlar onu omuzlarına alıp arenada gezdirmeye başladılar.

"Bu gece Harko'nun en yoksul semtlerinde bile silahsız ve kalkansız gezebilir," dedi Baron. "Yanlarında olsun diye ona son lokmalarını bile verirler."

Baron koltuğundan kalkıp ağırlığını süspansörlerine verdi. "Şimdi izninizle. Acilen ilgilenmem gereken bazı meseleler var. Muhafızlar sizi şatoya götürür."

Kont ayağa kalkıp selam verdi. “Elbette. Şenliği dört gözle bekliyoruz. Mmmm, ilk kez bir Harkonnen şenliği göreceğim.”

“Evet,” dedi Baron. “Şenlik.” Dönüp locanın özel çıkış kapısından çıkarken etrafı muhafızlarla çevrildi.

Bir muhafız subayı Kont Fenring’in önünde eğilerek selam verdi. “Emrinizdeyim Lordum.”

“Biz, eee, kalabalığın, mmm, biraz dağılmasını, eee, bekleyelim,” dedi Kont.

“Başüstüne Lordum.” Adam tekrar eğilip üç adım geri çekildi.

Kont Fenring eşine dönerek özel şifreli dilleriyle fısıldadı: “Gördün değil mi?”

Eşi mırıldanarak karşılık verdi: “Çocuk gladyatörün uyuşturulmamış olacağını biliyordu. Bir an korktu, evet, ama şaşırmadı.”

“Planlanmıştı,” dedi Kont. “Bütün bu gösteri planlanmıştı.”

“Kuşkusuz.”

“Hawat’ın işi olsa gerek.”

“Haklısın,” dedi eşi.

“Baron’a Hawat’ın işini bitirmesini söyledim.”

“Hata yapmışsın hayatım.”

“Evet. Şimdi anlıyorum.”

“Harkonnenlerin yakında yeni bir baronu olabilir.”

“Hawat’ın planı buysa.”

“Bunu araştırmak gerek.”

“Delikanlıyı kontrol etmek daha kolay olur.”

“Bu gecedен sonra ... bizim için evet,” dedi Leydi.

“Onu baştan çıkarmakta zorlanmazsın değil mi, minik kuluçka tavuğum?”

“Hayır aşkım. Bana nasıl baktığını gördün.”

“Evet. Şimdi bu hanedanın kanına neden ihtiyacımız olduğunu anlıyorum.”

“Evet. Ayrıca onun üstünde nüfuzumuz olması gerektiği ortada. En derin benliğine gerekli prana-bindu sözcüklerini yerleştirerek onu ele geçireceğim.”

“İşini bitirir bitirmez buradan ayrılalım,” dedi Kont.

Leydi ürperdi. “Kesinlikle. Bu korkunç yerde çocuk doğurmak istemem.”

“İnsanlık adına nelere katlanıyoruz,” dedi Kont.

“Senin için kolay,” dedi Leydi.

“Bazı kadim önyargılarımı güçlkle bastırıyorum,” dedi Kont. “Bu adamlar çok ilkeller.”

“Zavallı aşkım,” dedi Leydi. Kont’un yanağına hafif hafif vurdu. “Bu hanedanın neslini kurtarmanın tek emin yolu bu, biliyorsun.”

“Ne yaptığımızın çok iyi farkındayım,” dedi Kont, soğuk bir sesle

“Başaracağız,” dedi Leydi.

“Suçluluk duygusu başarısızlık hissiyle başlar, biliyorsun,” diye anımsattı Kont.

“Suçluluk duygusu filan olmayacak,” dedi Leydi. “Feyd-Rautha’nın bilinçaltına hipnotik tohumlar atıp rahmime de çocuğunu alır almaz – hemen gidiyoruz.”

“Amcası nasıl allak bullak oldu, gördün mü?” dedi Kont.

“Sinirli bir yapısı var,” dedi Leydi. “Ama yeğeni büyüyünce ondan da kötü olabilir.”

“Amcası yüzünden. Oysa başka türlü yetiştirilseydi – mesela Atreideslerin eğitim tarzıyla.”

“Sahiden çok yazık,” dedi Leydi.

“Keşke hem bu çocuğu hem de o Atreides çocuğunu kurtarabilseydik. Duyduğuma göre, Paul hayranlık verici bir çocukmuş. İyi bir çiftleşmenin ve eğitimin ürünü.” Başını salladı. “Ama talihsiz aristokratlar için üzülmemeliyiz.”

“Bir Bene Gesserit deyişi vardır,” dedi Leydi.

“Olmasa şaşardım zaten!” dedi Kont.

“Bu seferkini seveceksin,” dedi Leydi. “Şöyle: Cesedini görmeden kimseyi ölü sanmayın; görerseniz bile yanılmış olabilirsiniz.”

“Düşünce Zamanı”nda Müeddib bize eğitiminin aslında Arrakis’de yaşamının getirdiği güçlüklerle karşılaşmasıyla başladığını söyler. Yani hava durumu için kumun nasıl kazıklanacağını öğrendi. Rüzgârın dilini tenine iğne gibi batan kum tanelerinden öğrendi. Kumun insanın burnunu kaşındırdığını öğrendi. Vücudunun değerli suyunu koruyup muhafaza etmeyi öğrendi. Gözleri İbad mavisine dönüşürken, Çakobsa yöntemlerini öğrendi.

— STILGAR

Prenses İrulan’ın Müeddib, İnsan adlı kitabına yazdığı önsözden.

İlk ayın ışığı solarken Stilgar’ın askerleri, yanlarında çölde buldukları iki kişiyle birlikte havzadan dışarı tırmanarak siyeçe dönüyorlardı. Yuvaları burunlarında tüten cübbeli insanlar acele ediyordu. Arkalarında uzanan şafağın gri hattının en parlak kısmı, onların ufuk-takvimlerine göre sonbaharın ortasını, yani Dorukkaya ayını gösteren noktaydı.

Kayalığın dibine siyeğin çocukları tarafından toplanmış rüzgârın kopardığı ölü yapraklar yayılmıştı, ama oradan geçen askerlerin çıkardığı sesler gecenin doğal seslerinden ayırt edilemezdi – Paul ile annesinin arada sırada yaptığı sakarlıklar dışında.

Paul terli alnına yapışmış tozları silerken, kolunun çekiştirildiğini hissetti ve Chani’nin fısıldadığını işitti: “Sana söylediğimi yapmana! Başlığını alnının üstüne indir! Sadece gözlerin açıkta kalsın. Boşa su harcıyorsun.”

Arkalarından gelen bir fısıltı susmalarını emretti: “Bütün çöl sizi duyuyor!”

Tepelerindeki kayalıklardan bir kuş sesi geldi.

Askerler durdu. Paul birden gerginleştiklerini sezdi.

Kayaların arasından belli belirsiz bir gürültü duyuldu; kumda zıplayan bir farenin çıkardığı ses kadar bir gürültü.

Kuş yine öttü.

Askerlerin arasında bir kıpırdanma başladı. Fare pıtırıtısına benzeyen ses kumların arasında uzaklaştı.

Kuş bir kez daha öttü.

Askerler tırmanmaya devam etti. Kayalıklardaki bir yarığa doğru gidiyorlardı; ama Fremenlerin şimdiki sessizliği Paul'ü kaygıyla doldurmuştu. Arada sırada Chani'ye kaçamak bakışlar fırlatınca, kızın içine kapanmış olduğunu görüyordu.

Kayalık zemine varmışlardı. Cübbelerin hafif hışırtısı duyuluyordu. Paul adamların biraz gevşemiş olduğunu fark etti. Ama yine de Chani ve diğerleri çıt çıkarmıyordu. Önündeki bir gölge adamı takip etti. Basamaklardan çıktılar, saptılar, başka basamaklardan çıktılar, bir tünele girdiler, iki nem-mühürlü kapıdan geçtiler, kaya duvarları ve tavanı sarı olup korküleriyle aydınlatılan dar bir geçide girdiler.

Paul etrafındaki Fremenlerin başlıklarını geri atıp, burun tıkaçlarını çıkarıp derin soluklar aldıklarına gördü. Biri iç geçirdi. Paul'ün gözleri Chani'yi aradı ve artık yanında olmadığını gördü. Paul cübbeli vücutların arasında sıkışmıştı. Arkasından onu itip kakan biri "Kusura bakma Usûl," dedi, "burada hep sıkışıklık olur!"

Solunda, Farok adlı ince sakallı adam Paul'e döndü. Lekeli göz altları ve koyu mavi gözleri kürelerin sarı ışığında daha koyu görünüyordu. "Başlığını çıkarsana Usûl," dedi Farok. "Yuvana geldin." Dirsekleriyle yer açarak Paul'ün başlığını rahat çıkarmasına yardım etti.

Paul burun tıkaçlarını ve ağızlığını çıkarınca, genzine kesif bir koku doldu: Yikanmamış vücutlar, suyu alınmış dışkılar, her yerde insan vücudunun nahoş kokuları ve bunları bastıran baharat ve baharat ürünlerinin karışımı.

"Niye bekliyoruz Farok?" diye sordu Paul.

"Rahibe Ana'yı bekliyoruz galiba. Haberi duymuşsundur – zavallı Chani."

Zavallı Chani mi? diye kendine sordu Paul. Etrafına bakınıp Chani'yi ararken annesinin nerede olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Farok derin bir nefes aldı. "Yuva kokusu," dedi.

Paul adamın şaka yapmadığını, bu pis kokudan gerçekten hoşlandığını gördü. Annesinin öksürdüğünü işitti ve ardından da konuştuğunu duydu: "Siyecinizin kokuları ne kadar yoğun Stilgar. Baharatla epey iş yapıyorsunuz anlaşılın ... kâğıt yapıyorsunuz ... plastik... ve sanırım kimyevi patlayıcılar?"

"Tüm bunları kokudan mı anladın?" Başka bir adamın sesiydi bu.

Paul annesinin aslında kendisine hitap ettiğini fark etti. Bu pis kokuya bir an önce alışmasını istiyordu.

Öndeki askerler arasında bir hareketlenme oldu. Fısıltılar önden arkaya doğru yayıldı: "Doğruymuş – Liet ölmüş."

Liet, diye düşündü. Sonra: *Chani*, *Liet'in* kızı. Zihni parçaları birleştirdi. Liet gezegenbilimcinin Fremen adıydı.

"Kynes adıyla bilinen Liet mi?" diye sordu Paul, Farok'a bakıp.

"Sadece bir tek Liet vardır," dedi Farok.

Paul dönüp önündeki bir Fremenin cübbeli sırtına baktı. Öyleyse *Liet-Kynes öldü*, diye düşündü.

"Harkonnenlerin hainliği," diye fısıldadı biri öfkeyle. "Kaza süsü verdiler ... güya çölde kaybolmuş ... topteri düşmüş..."

Paul'un içinde bir öfke kabardı. Onlara yardım eli uzatıp Harkonnen avcılarının elinden kurtarmış, Fremenlere çölde onları bulma talimatını veren adam ... Harkonnen kurbanlarından olmuştu.

"Usûl intikam almak mı istiyor?" dedi Farok.

Paul yanıt veremeden, biri seslenince, askerler geçitte ilerleyip geniş bir odaya girdiler. Paul kendini birden tek başına, Stilgar'ın karşısında buldu. Stilgar'ın yanında parlak turuncu ve yeşil, bol bir giysi giymiş tuhaf bir kadın vardı. Kolları omuzlarına dek çıplaktı ve damıtıcı-giysi giymiyordu. Teni soluk zeytuni rengiydi. Geriye taranmış siyah saçları, uzun alnını açıkta bırakmıştı. Böylece dikkatli, kara gözlerinin arasındaki kanca burnu ve çıkık elmacık kemikleri iyice göze batıyordu.

Kadın ona doğru dönünce, Paul kadının kulaklarından su kon-

törleri geçirilmiş altın halkaların sarktığını gördü.

“Jamis’imi *bu* mu yendi?” diye sordu kadın sert bir sesle.

“Sus Harah,” dedi Stilgar. “Jamis’in suçuydu – tahaddiyü’l-burhan yapılmasını istedi.”

“Ama bu daha çocuk!” dedi kadın. Başını sertçe sağa sola sallayınca küpeleri şingirdadı. “Çocuklarımı babasız bırakan bir başka çocuk muydu yani? Olamaz. Bir kazaydı mutlaka!”

“Kaç yaşındasın Usûl?” diye sordu Stilgar.

“On beş standart,” dedi Paul.

Stilgar bakışlarını askerlerinde gezdirdi. “Aranızda bana meydan okumak isteyen var mı?”

Sessizlik.

Stilgar kadına baktı. “Ben şahsen, sırrî yöntemini öğrenmeden ona meydan okumam,” dedi.

Kadın Stilgar’ın bakışına karşılık verdi. “Ama–”

“Chani’yle birlikte Rahibe Ana’ya giden yabancı kadını gördün mü?” diye sordu Stilgar. “O bu çocuğun annesi. Bu gezegenin yabancı bir Seyyidina. Hem bu çocuk hem de annesi sırrî yöntemiyle savaşmakta usta.”

“Lisanü’l-Gayb,” diye mırıldandı kadın. Tekrar Paul’e baktığında gözlerinde huşu vardı.

Yine o efsane, diye düşündü Paul.

“Olabilir,” dedi Stilgar, “ama henüz sınanmadı.” Paul’e döndü: “Usûl, âdetlerimiz gereği Jamis’in karısı ile iki oğlunun sorumluluğunu üstlenmelisin. Yalisi ... yani evi senindir. Jamis’in kahve payı da artık senin... ve kadını da.”

Paul kadını süzerken düşündü: *Niye erkeğinin yasını tutmuyor? Niye benden nefret eder gibi davranmıyor? Sonra Fremenlerin kendisine baktığını gördü. Bekliyorlardı.*

“İşimiz gücümüz var. Kabul ettiğini söyle de gidelim,” dedi birisi.

“Harah’ı kadın ya da hizmetçi olarak almayı kabul ediyor musun?” diye sordu Stilgar.

Harah kollarını kaldırıp topuğunun üstünde yavaşça döndü. “Hâlâ gencim Usûl. Geoff ile birlikteykenki kadar genç görüldüğümü

söylerler ... Jamis onu yenmeden önce.”

Jamis onu kazanmak için bir başkasını öldürmüş, diye düşündü Paul. “Hizmetçi olarak kabul edersem, sonra fikrimi değiştirebilir miyim?”

“Kararını değiştirmek için bir yılın var,” dedi Stilgar. “Bir yıl sonra o artık özgür bir kadın olacak. İstedğini yapabilecek. Veya sen herhangi bir zamanda onu serbest bırakmayı seçebilirsin. Ama o bir yıl boyunca senin sorumluluğunda, ne olursa olsun. Ayrıca Jamis’in oğullarının sorumluluğunu, kısmen de olsa, daima taşıyacaksın.”

“Onu hizmetçi olarak kabul ediyorum,” dedi Paul.

Harah ayağını öfkeyle yere vurup omuzlarını oynattı. “Ama ben gencim!”

“Liderlik yapacak insanın tedbirli olması iyidir,” dedi Stilgar, Paul’e bakıp.

“Ama ben gencim!” diye tekrarladı Harah.

“Sus,” diye emretti Stilgar. “Usûl kararını verdi. Şimdi onu evine götür, temiz giysiler ver ve yatacak yer göster.”

“Ama!”

Paul kadını aşağı yukarı tanıyacak kadar veri toplamıştı. Askerlerin sabırsızlandığını hissediyordu. Bir sürü iş gecikiyordu. Annesiyle Chani’nin yerini sormak istedi, ama Stilgar’ın huzursuz haline baktığında bunu yapmaması gerektiğini anladı.

Harah’ın karşısına geçerek, onda korku ve huşu uyandırmaya aralı bir sesle konuştu: “Beni evime götür Harah! Gençliğini başka zaman tartışırız.”

Harah iki adım gerileyerek Stilgar’a korkuyla baktı. “Sırrî sesi var,” diye fısıldadı.

“Stilgar,” dedi Paul. “Chani’nin babasına çok şey borçluyum. Yapabileceğim bir şey varsa...”

“Kararı meclis verecek,” dedi Stilgar. “O zaman konuşabilirsin.” Başıyla gidebileceğini işaret ettikten sonra, dönüp yürümeye başladı. Diğer askerler peşinden gitti.

Paul Harah’ın kolunu tuttu. Teninin buz gibi olduğunu ve titrediğini hissetti. “Seni incitmeyeceğim Harah. Beni evimize götür.” Sesine bu kez sakinleştirici bir ton vermişti.

“Bir yıl sonra beni başından atmayacaksın, değil mi?” diye sordu kadın. “Artık eskisi kadar genç değilim.”

“Yaşadığım sürece yanımda yerin olacak,” dedi Paul. Kolunu bıraktı. “Hadi artık evimize gidelim.”

Harah dönüp geçitte yürümeye başladı. Sağdaki geniş bir tünele saptı. Tünelin tavanına düzenli aralıklarla sarı korküreler yerleştirilmişti. Taş zemini düz ve kumsuzdu. Süpürüldüğü belliydi.

Paul Harah’ın yanına gidip yürürken ona profilden bakmaya başladı. “Benden nefret etmiyorsun değil mi Harah?”

“Senden niye nefret edeyim ki?”

Yan geçitlerdeki bir çıkıntının üstünden bakan bir grup çocuğa başıyla selam verdi. Paul çocukların arkasında, tül perdelerin ardında yetişkinler gördü.

“Jamis’i ... yendiğim için.”

“Stilgar cenaze töreni yapıldığını ve senin Jamis’in dostu olduğunu söyledi.” Başını çevirip Paul’e baktı. “Stilgar onun ölüsüne su verdiğini söyledi. Doğru mu bu?”

“Evet.”

“Ben olsam yapmazdım ... yapamazdım.”

“Ölümüne üzülüyor musun?”

“Vakti gelince yasını tutarım.”

Kemerli bir girişin yanından geçtiler. Paul içeri baktığında geniş, parlak bir odanın içinde, makinelerin başında çalışan kadın ve erkekler gördü. Telaşlı görünüyorlardı.

“Orada ne yapıyorlar?” diye sordu Paul.

Harah arkasına dönüp kemerli girişe bakarak konuştu: “Kaçmadan önce kotayı dolduracak kadar plastik üretmeliyiz. Bir sürü çiy biriktiricisine ihtiyacımız var.”

“Kaçmak mı?”

“Kasaplar bizi avlamayı bırakana ya da topraklarımızdan kovulmayana dek kaçacağız.”

Paul zaman durmuş gibi hissetti. Eskiden gördüğü, geleceğe dair bir görüntüyü anımsamıştı. Ama bu görüntü tek başına bir anlam ifade etmiyordu – sanki etrafındaki dünyaya montaj yapılmıştı.

"Bizi avlayanlar sardokarlar," dedi Paul.

"Fazla bir şey bulamazlar," dedi Harah. "Belki bir iki boş siyeç, o kadar. Kumlar onlara mezar olacak."

"Burayı bulurlar mı sence?"

"Büyük olasılıkla."

"Yani buna rağmen burada kalıp..." Eliyle artık çok geride kalmış olan kemerli girişi gösterdi. "Çiy biriktiricileri mi yapıyoruz?"

"Onlara ihtiyacımız var."

"Çiğ biriktiricileri nedir?" diye sordu Paul.

Harah ona şaşkınlıkla baktı. "Sana geldiğin yerde ... her neresiyse ... hiçbir şey öğretmediler mi?"

"Çiğ biriktiricilerinden bahsetmediler."

"Hah!" dedi Harah, bu tek sözcükle pek çok şey açıklamış gibi.

"Eee, nedir söylesene?"

"İrkteki her çalı, her bitki," dedi Harah, "nasıl yaşar sanıyorsun? Her biri kendi küçük çukuruna özenle ekilir. Çukurlar yumuşak oval kromoplastiklerle doldurur. Işık onları beyazlaştırır. Yüksek bir yerden baktığında, şafakta parladıklarını görebilirsin. Beyaz beyaz parlarlar. Ama Yaşlı Güneş Baba gittiğinde, kromoplastik karanlıkta tekrar saydamlaşır. Büyük bir hızla soğur ve yüzeyi havadaki nemi alır. Bitkilerimiz bu nemle beslenir."

"Çiy biriktiricileri," diye mırıldandı Paul. Bu basit, ama dahiyane fikirden büyülenmişti.

"Uygun bir zamanda Jamis'in yasını tutacağım," dedi Harah. "Jamis iyi bir adamdı, ama çok sinirliydi. Evine iyi bakardı. Çocuklarla ilgilenirdi. İlk oğlumla, Geoff'un oğluyla kendi oğlu arasında ayırım yapmazdı. Onlara eşit davranırdı." Paul'e dönüp soran bakışlarla baktı. "Sen de öyle olacak mısın Usûl?"

"Böyle bir sorumuz yok ki."

"Ama eğer—"

"Harah!"

Kadın Paul'ün sesindeki sertlik karşısında sindi.

Sollarında, kemerli girişin ardında görülebilen bir başka aydınlık odanın yanından geçtiler. "Orada ne yapıyorlar?" diye sordu Paul.

“Dokuma makinesini onarıyorlar. Ama bu geceye kadar sökülmesi gerek.” Sollarındaki bir tünele baktı. “Şu tünelde ve ilerisinde yiyecek işleme ve damıtıcı-giysi bakımı üniteleri var.” Paul’e baktı. “Damıtıcı-giysin yeni görünüyor. Ama bakıma ihtiyacı varsa bu işten anlarım. Fabrikada mevsimlik işçi olarak çalışıyorum.”

Artık karşılarında insan grupları çıkmaya başlamıştı. Tünelin iki yanındaki girişlerin sayısı artıyordu. Yanlarından geçen kadınlı erkekli bir grup guruldayan torbalar taşıyordu. Kesif bir baharat kokusu saçıyorlardı.

“Suyumuzu alamayacaklar,” dedi Harah. “Baharatımızı da. Buna emin olabilirsin.”

Paul tünel duvarlarındaki girişlere baktı. Yüksek ve düz kaya çıkıntılarına serilmiş büyük halılar, duvarları parlak kumaşlarla kaplı, perdeli odalar gördü. Girişlerde duran insanlar onların yaklaştığını görünce susuyor, Paul’e yabancı gözlerle bakıyordu.

“İnsanlar Jamis’i yenmeni tuhaf buluyor,” dedi Harah. “Yeni bir siyeçe yerleştüğümüzde büyük olasılıkla kendini kanıtlaman gerekecek.”

“Öldürmeyi sevmiyorum,” dedi Paul.

“Stilgar da öyle diyor,” dedi Harah, ama buna inanmadığı sesinden belli oluyordu.

İleride birileri hep birlikte yüksek sesle bir şeyler söylüyordu. Bir başka yan girişe yaklaştılar. Bu öncekilerden daha büyüktü. Paul yavaşlayıp içeri baktı; çok sayıda çocuk, mavi bir halının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu.

Odanın diğer uçtaki duvarındaki bir karatahtanın önünde sarı giysili bir kadın duruyordu. Elinde bir projektör kalemi vardı. Karatahta çeşitli şekillerle doluydu – çemberler, dörtgenler, eğriler, yılan şeklinde kıvrımlar, paralel çizgilerle bölünmüş yaylarla. Kadın karatahtadaki şekilleri elinden geldiğince hızlı gösterdikçe, çocuklar hep bir ağızdan gösterdiği şeylerin ismini söylüyordu.

“Ağaç,” diyorlardı. “Ağaç, çimen, kumul, rüzgâr, dağ, tepe, ateş, şimşek, kaya, kayalık, toz, kum, sığınak, sıcak, dolu, kış, soğuk, boş, erozyon, yaz, mağara, gündüz, gerilim, ay, gece, kumdalgası, yamaç, ekim, demetleme makinası...”

“Böyle bir zamanda okullar açık mı?” diye sordu Paul.

Harah’ın yüzünde ve sesinde hüznün belirdi: “Liet’in bize öğrettiklerini aktarmaya bir an bile ara veremeyiz. Artık ölü olan Liet unutulmamalı. Bu Çakobsa yolu.”

Soldaki tünele sapıp bir merdivenden düz bir kaya çıkıntısının üstüne çıktı ve turuncu bir perdeyi araladı. “Yalin seni bekliyor Usûl,” dedi.

Paul kaya çıkıntısının üstüne çıkmakta tereddüt etti. Bu kadınla yalnız kalmayı birden istemez olmuştu. Artık öyle bir hayat tarzıyla çevriliydi ki, bunu anlamak için bir fikirler ve değerler sisteminin tümünü kayıtsız şartsız kabullenmesi gerekiyordu. Bu Fremenin kendisini avlamaya, kendi tarzıyla baştan çıkarmaya çalıştığını hissediyordu. Bu ayartma çabasının sonunun ne olacağını biliyordu – o kanlı cihat. Bunu ne pahasına olursa olsun önlemeliydi.

“Burası senin yalin,” dedi Harah. “Ne duruyorsun, girsene?”

Paul başını sallayarak onayladı ve kaya çıkıntısının üstüne çıktı. Perdeleri aralarken, kumaşın içinde metal teller olduğunu hissetti. Harah’ın peşinden önce kısa bir hole, ardından da yaklaşık on altı metre karelik, kare şeklinde bir odaya girdi. Yerde mavi ve kalın halılar vardı. Kaya duvarlar mavi ve yeşil kumaşlarla örtülüydü. Sarı kumaşla kaplı tavandan sarkan korküreler de sarıya ayarlanmıştı ve hafifçe salınıyorlardı.

Burası çok kadim zamanlara ait bir çadıra benziyordu.

Harah karşısına geçip ellerini beline koyarak Paul’ün yüzünü inceledi. “Çocuklar bir arkadaşımın yanında. Biraz sonra gelip kendilerini tanıtacaklar.”

Paul huzursuzluğunu gizlemek için odayı hızla inceledi. Sağındaki ince perdelerin ardında daha geniş bir oda vardı. Kısmen görünen bu odanın duvarlarına yastıklar dayalıydı. Hafif bir esinti hissediyordu ve başını kaldırdığında tavanda bir havalandırma deliğinin ustaça gizlenmiş olduğunu fark etti.

“Damıtıcı-giysini çıkarmana yardım edeyim mi?” diye sordu Harah.

“Hayır ... sağol.”

“Yiyecek getireyim mi?”

“Evet.”

“Diğer odanın arkasında geri kazanma sistemli bir oda var,” dedi Harah, eliyle işaret ederek. “Damıtıcı-giysini çıkardığında orada dinlenebilirsin.”

“Bu siyeçten ayrılmamız gerektiğini söylemiştin,” dedi Paul. “Toplanmamız gerekmez mi?”

“Vakti gelince,” dedi kadın. “Kasaplar henüz topraklarımıza girmedi.” Paul’ün karşısında durmuş, ona bakmayı sürdürüyordu.

“Ne var?” diye sordu Paul.

“Sende İbad gözleri yok,” dedi Harah. “Bu tuhaf, ama çekici.”

“Yiyecek getir,” dedi Paul. “Acıktım.”

Harah gülümsedi. Kadınsı, kendinden emin bir gülümseme idi bu. Paul’ü rahatsız etmişti. “Emredersin,” diyerek, duvardaki kalın perdelerden birini çekti. Perdenin ardına gizlenmiş dar bir koridora dalarak gözden kayboldu.

Kendi kendisine kızan Paul, sağdaki ince perdeyi açarak diğer, daha geniş odaya girdi. Orada bir an kararsızlığa kapıldı. Chani’nin nerede olduğunu da merak etti ... babasını yeni kaybetmiş olan Chani’nin.

Bu ortak bir yönümüz, diye düşündü.

Dışarıdan iniltiye benzer bir haykırış geldi. Perdeler sesi boğuklaştırmıştı. Haykırış biraz daha uzaktan tekrarlandı. Sonra bir kez daha tekrarlandı. Paul birinin saatin kaç olduğunu söylediğini fark etti. Burada hiç saat görmemişti.

Burnuna hafif bir yanık kreozot çalısı kokusu geldi. Siyeçin diğer kokularına karışmıştı. Paul siyeçin pis kokularının koku alma duyusunu şimdiden köreltmış olduğunu fark etti.

Tekrar annesini düşündü. Nerede olduğunu, geleceğin değişken kurgusundaki yerinin ne olacağını merak etti ... ve doğuracağı kızı. Etrafında değişken zamanın dalgalandığını hissedebiliyordu. Başını sertçe sallayıp dikkatini içinde bulunduğu odaya verdi. Bu odada, kendisini yutan Fremen kültürünün derinliğinin ve genişliğinin kanıtları vardı.

Bazı yönleriyle tuhaf bir kültürdü bu.

Mağaralarda ve bu odada öyle bir şey fark etmişti ki, aradaki farkı en açık şekilde gösteriyordu.

Burada, bu mağaralarda zehir-buluculardan eser yoktu. Oysa siyeçin kokusunda zehir kokuları alabiliyordu'– güçlü ve adi zehirlerin kokularını.

Perde hışırtıları duyunca, Harah'ın geri döndüğünü, yiyecek getirdiğini sandı. Ama dönüp baktığında, iki küçük oğlanın –dokuz on yaşlarındaydılar– kendisine baktığını gördü. Bakışları açgözlüydü. Bellerinde kincal tipi, küçük birer billurbıçak vardı. Birer ellerini bıçaklarının kabzalarına koymuşlardı.

Paul Fremenlerle ilgili söylenenleri anımsadı. Çocuklarının da yetişkinler kadar vahşice dövuştüğü söylenirdi.

Elleri kımıldar, dudakları kımıldar
Sözlerinden fikirler fışkırır,
Ve gözleri yutar!
O bir Benlik adasıdır.

— PRENSES İRULAN

Müeddib'i Anlama Kılavuzu"ndan bir tasvir

Mağaranın üst kısımlarındaki fosforlutüpler içerideki kalabalığı hafifçe aydınlatıyor, kayayla çevrelenmiş bu odanın genişliği hakkında biraz fikir veriyordu. Jessica buranın Bene Gesserit okulunun Toplantı Salonu'ndan bile büyük olduğunu görmüştü. Burada, Stilgar'la birlikte yan yana durduğu kaya platformun altında en az beş bin kişi vardı.

Üstelik hâlâ yeni insanlar geliyordu.

Hava fısıldaşan insanların uğultusuyla doluydu.

"Oğlunu çağırdık Seyyidina," dedi Stilgar. "Kararını onunla paylaşmak ister misin?"

"O benim kararımı değiştirebilir mi?"

"Elbette. Konuşurken kullandığın hava kendi ciğerlerinden gelse de—"

"Kararım kesin," dedi Jessica.

Ama içten içe tereddüt ediyor ve tehlikeli gördüğü bir yoldan çıkmak için Paul'ü bahane olarak kullanmanın daha mı iyi olacağını merak ediyordu. Ayrıca henüz doğmamış kızını da düşünmek zorundaydı. Kendi canını tehlikeye atması, kızınıninkini de tehlikeye atması demekti.

Rulo yapılmış halılar taşıyan adamlar geldi. Halıların ağırlığı altında oflayıp pufluyorlardı ve halıları kaya platformun üstüne bırak-tıklarında bir toz bulutu yükseldi.

Stilgar Jessica'yı kolundan tutarak kaya platformun arka kısmına götürdü. Burası boynuz şeklinde, akustik bir yerdi. Bir taş bankı gösterdi. "Buraya Rahibe Ana oturacak; ama o gelene kadar dinlenebilirsin."

"Ayakta durmayı tercih ederim," dedi.

Jessica adamların platformu halılarla kaplamalarını izledi. Kala-balığa baktı. Toplanmış insanların sayısı şimdi en az on bindi.

Üstelik hâlâ gelenler vardı.

Dışarıya, çölün üstüne kızıl bir gece çökmüştü; bunu biliyordu. Oysa bu mağaranın içinde daimi bir alacakaranlık vardı. Bu gri enginlik, Jessica'nın kendi canını tehlikeye atmasını izlemeye gelen insanlarla doluydu.

Sağında, kalabalık ayrılıp yol açınca, Paul'un yanında iki küçük çocukla yaklaştığını gördü. Çocuklar kasıla kasıla yürüyorlardı. Ellerini bıçaklarından ayırmıyor, her iki taraflarında dizili insanlara çatık kaşlarla bakıyorlardı.

"Jamis'in oğulları artık Usûl'ün oğulları," dedi Stilgar. "Muhafızlık görevlerini ciddiye alıyorlar." Jessica'ya gülümsedi.

Stilgar'ın onu rahatlatmaya çalıştığını fark etti. Bunun için minnettardı, ama zihnini kendisini bekleyen tehlikeden alamıyordu.

Bunu yapmaktan başka şansım yok, diye düşündü. Bu Fremenlerin arasına bir an önce karışmalıyız.

İki çocuk aşağıda kalırken Paul taş platforma tırmandı ve annesinin karşısına geçti. Stilgar'a, sonra tekrar annesine baktı. "Neler oluyor? Divan toplantısına çağrıldığımı sanıyordum."

Stilgar elini kaldırıp onu susturdu ve sol tarafı gösterdi. O tarafta da kalabalık bir yol açmıştı ve oradan Chani gelmekteydi. Periyeye benzeyen yüzü kederliydi. Damıtıcı-giysisini çıkarmış, ince kollarını açıkta bırakan hoş bir mavi elbise giymişti. Sol koluna, omzunun hemen altına yeşil bir mendil bağlanmıştı.

Yeşil yas simgesi, diye düşündü Paul.

Jamis'in iki oğlu ona bu âdeti açıklamış; yeşil mendil takmadıkla-

rını, çünkü onu hami-babaları olarak kabul ettiklerini söylemişlerdi.

“Lisanü'l-Gayb mısın?” diye sormuşlardı. Paul sözlerinde cihadi hissetmiş, bu yüzden de soruyu omuzlarını silkerek geçirip karşı sorulara geçmişti. Böylece çocukların büyüğü olan Kaleff'in on yaşında ve Geoff'un oğlu olduğunu öğrenmişti. Orlop ise sekiz yaşındaydı ve Jamis'in öz oğluydu.

Bu tuhaf günde, o ikisinin kendisine muhafızlık etmesini istemişti. Böylece meraklıları uzak tutup ona düşünme ve geleceğe dair hafızasına dalıp cihadi önleyecek bir plan yapma fırsatını vereceklerdi.

Ama şimdi o mağaradaki taş platformun üstünde, annesinin yanında durmuş, karşısındaki insan kalabalığına bakarken; herhangi bir planın o vahşi fanatik lejyonların saldırılarını önleyebileceğinden şüphe duyuyordu.

Taş platforma yaklaşan Chani'nin peşinden dört kadın, bir tahtırevanda başka bir kadını taşıyarak geliyordu.

Chani'nin yaklaşmasına aldırmayan Jessica tüm dikkatini tahtırevandaki kadında odakladı. Çok yaşlı bir kadındı, kara kuru, kırış kırıştı. Üstünde kara bir cübbe vardı. Başlığı açık olduğundan, kadının topuz yapılmış gri saç ve incecik boynu görülüyordu.

Taşıyıcılar tahtırevanı taş platformun üstüne yavaşça yerleştirdi. Chani yaşlı kadının ayağa kalkmasına yardım etti.

Demek Rahibe Anaları bu, diye düşündü Jessica.

Yaşlı kadın Chani'ye yaslanıp Jessica'ya doğru topallayarak yürümeye başladı. Kara bir cübbeyle sarılmış bir sopa demeti gibi görünüyordu. Jessica'nın karşısına geçince, uzun bir süre durup yukarı baktıktan sonra, boğuk bir fısıltıyla konuştu.

“Demek o sensin.” Sıska boyununun üstündeki yaşlı kafasını hafifçe yana eğdi. “Shadout Mapes sana acımakta haklıymış.”

Jessica küçümseyen bir sesle hemen horgörüyle yanıt verdi: “Kimsenin merhametine ihtiyacım yok.”

“Göreceğiz,” diye fısıldadı yaşlı kadın. Şaşırtıcı bir çeviklikle dönüp kalabalığa baktı. “Stilgar, söyle onlara.”

“Söylemesem olmaz mı?” diye sordu Stilgar.

“Biz Mısır halkıyız,” dedi yaşlı kadın. “Sünni atalarımızın Nilotik el Ouruba'dan kaçışından beri, durmadan kaçıyor ve ölümle yüzleş-

yoruz. Halkımızın yaşaması genç nesillere bağlı.”

Stilgar derin bir nefes alıp iki adım öne çıktı.

Jessica mağaradaki kalabalığın birden pür dikkat kesildiğini sezdi. Yirmi bin kişi şimdi sus pus olmuş, neredeyse hiç kımıldamadan duruyordu. Birden kendini ufacık hissetti, tedbirli olma ihtiyacı duydu.

“Bu gece, uzun süredir yuvamız olan bu siyeçi terk edip güneye, çöle gitmeliyiz,” dedi Stilgar. Başlarını kaldırmış kendisine bakan insanların üzerinde gürleyen sesi, taş platformun arka tarafındaki akustik boynuzun etkisiyle tüm mağaraya yayılmıştı.

Kalabalık hâlâ sessizdi.

“Rahibe Ana yeni bir hicre daha çıkamayacağını söyledi,” dedi Stilgar. “Rahibe Anasız kaldığımız zamanlar oldu, ama yeni bir yurt ararken bu olmamalı.”

Kalabalık kıpırdanıp fısıldaşmaya, huzursuzluk belirtileri göstermeye başladı.

“Bunun olmaması için,” dedi Stilgar, “yeni Seyyidynamız Sırrî Jessica şimdi ayine katılmayı kabul etti. Rahibe Anamızın gücünü kaybetmememiz için, aramıza katılmaya çalışacak.”

Sırrî Jessica, diye düşündü Jessica. Paul’ün kendisine soran gözlerle baktığını gördü. Ama çevresinde olup biten garip şeyler karşısında susuyordu.

Başaramayıp ölürsem, ona ne olacak? diye düşündü Jessica. Zihninin tekrar kuşkularla dolduğunu hissetti.

Chani Rahibe Ana’yı akustik boynuzun içindeki taş banka oturtuktan sonra, Stilgar’ın yanına döndü.

“Sırrî Jessica başaramazsa her şeyimizi kaybetmeyelim diye,” dedi Stilgar, “Liet’in kızı Chani şimdi takdis edilerek Seyyidinalığa kabul edilecek.” Bir adım yana çekildi.

Akustik boynuzun derinliklerinden yaşlı kadının sesi geldi. Yükselmiş, sert ve etkileyici bir fısıltıydı bu: “Chani hicretinden döndü – Chani suları gördü.”

Kalabalık hep bir ağızdan tekrarlardı: “Suları gördü.”

“Liet’in kızını takdis ediyor ve Seyyidinalığa kabul ediyorum,” diye fısıldadı yaşlı kadın.

“Kabul edildi,” diye karşılık verdi kalabalık.

Paul ayini pek duymuyordu. Akli annesi hakkında söylenen şeye takılmıştı.

Başaramazsa?

Dönüp Rahibe Ana denen kadına baktı. Kara kuru yüzünü, delici bakışlı mavi gözlerini inceledi. Sanki rüzgâr esse savrulacak gibiydi, ama öte yandan coriolis fırtınasında bile başına bir şey gelmezmiş gibi bir hali vardı. Güçlü görünüyordu, tıpkı Paul’ü ıstırap verici gomebba sınavından geçiren Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam gibi.

“Ben, kalabalıkların sesiyle konuşan Rahibe Ana Ramallo, size diyorum ki,” dedi yaşlı kadın, “Chani’nin Seyyidinalığa kabul edilmesi münasiptir.”

“Münasiptir,” diye karşılık verdi kalabalık.

Yaşlı kadın başını sallayarak onayladıktan sonra fısıldadı: “Ona gümüşi gökleri, altın sarısı çölü ve parlak kumlarını, gelecekte var olacak yeşil çayırları veriyorum. Bütün bunları Seyyidina Chani’ye veriyorum. Hepimizin hizmetkârı olduğunu unutmayın diye, bu Tohum Ayini’nde hizmetkârlık yapacak. Şeyh Hulud’un istediği olsun.” İncecik kolunu kaldırdı ve indirdi.

Ayinin bir dalga gibi kendisini geri dönülmez bir şekilde alıp götürdüğünü hisseden Jessica, Paul’ün meraklı yüzüne baktıktan sonra kendisini sınava hazırladı.

“Su efendileri öne çıksın,” dedi Chani. Genç kızın sesinde hafif bir güvensizlik titremesi vardı o kadar.

Jessica şimdi tehlikede olduğunu hissetti. Bunu kalabalığın sessizce kendisine bakmasından anlayabiliyordu.

Arkalardan bir grup adam, kalabalığın açtığı yılankavi bir yolun içinde çiftler halinde ilerlemeye başladı. Her çift küçük birer deri torba taşıyordu. İnsan kafasının iki misli kadar büyüklükte olan bu torbalar gurulduyordu.

En öndeki iki adam ellerindeki torbayı taş platforma, Chani’nin ayaklarının dibine bırakıp geri çekildi.

Jessica önce torbaya, sonra adamlara baktı. Başlıkları açıktı, enselerinde kuyruk yapılmış uzun saçları vardı. Kara çukurlu gözleri Jessica’nın gözlerine dimdik bakıyordu.

Torbadan keskin bir tarçın kokusu yükseldi. *Baharat mı?* diye merak etti Jessica.

“Su var mı?” diye sordu Chani.

Soldaki su efendisi, burun kemerinde mor bir yara izi olan adam, başıyla bir kez evetledi. “Su var Seyyidina. Ama içemeyiz.”

“Tohum var mı?” diye sordu Chani.

“Tohum var,” dedi adam.

Chani eğilip ellerini torbanın üstüne koydu. “Su ve onun tohumu kutsaldır,” dedi.

Bu ayinde tanıdık bir şeyler bulan Jessica, dönüp tekrar Rahibe Ana Ramallo’ya baktı. Yaşlı kadın gözlerini kapamış, omuzlarını düşürmüştü. Uyuyor gibiydi.

“Seyyidina Jessica,” dedi Chani.

Jessica dönünce kızın kendisine baktığını gördü.

“Kutsanmış sudan içtin mi?” diye sordu Chani.

Jessica yanıt veremeden, Chani devam etti: “Kutsanmış sudan içmiş olamazsın. Sen dışdünyadan gelen ve imtiyazsız birisin.”

Kalabalıktan iç çekişleri ve cübbe hışırtıları yükseldi. Bu sesler Jessica’nın ense tüylerini diken diken etti.

“Hasat büyüktü ve yaradan öldürüldü,” dedi Chani. Torbanın tepesindeki kıvrık bir borunun ağzını açtı.

Jessica’nın içindeki tehlike hissi iyice artmıştı. Paul’e baktığında onun da ayinin gizemine kapılmış olduğunu gördü, gözü Chani’den başkasını görmüyordu.

Zamanda bu anı gördü mü acaba? diye merak etti. Elini karnına koyup oradaki doğmamış kızını düşündü. *İkimizin de canını tehlikeye atmaya hakkım var mı?* diye sordu kendi kendine.

Chani torbayı Jessica’ya uzattı: “İşte Yaşam Suyu, sudan daha yüce olan su – Kan, ruhu özgür kılacak su. Eğer Rahibe Ana’ysan, sana evrenin kapılarını açar. Şimdi kararı Şeyh Hulud versin.”

Jessica doğmamış çocuğuyla Paul’e olan sorumluluğu arasında karsız kalıyordu. Paul’ün selameti için o torbayı alıp içindekini içmesi gerektiğini biliyordu. Ama kendisine uzatılan boruya doğru eğilirken, sezileri büyük tehlikede olduğunu söylüyordu.

Torbadaki şeyin kokusu, bildiği bazı zehirlerin kokusuna benzese de, onlardan farklıydı.

“Şimdi içmelisin,” dedi Chani.

Bunun geri dönüşü yok, diye hatırlattı kendine Jessica. Ama aldığı tüm o Bene Gesserit eğitimi şu anda işine yaramıyordu.

Ne bu? diye sordu kendi kendine. *Likör mü? Uyuşturucu mu?*

Boruya eğilince, tarçın kokusu aldı. Duncan Idaho’nun sarhoşluğunu hatırladı. *Baharat likörü mü?* diye sordu kendine. Tüpü ağzına alıp hafifçe emdi. Sıvıda baharat tadı vardı ve biraz acıydı.

Chani deri torbayı sıkınca, Jessica’nın ağzına o sıvı doldu. Elinde olmadan sıvıyı yuttu. Sakinliğini korumaya, kendini rezil etmemeye çalıştı.

“Azar azar ölmeyi kabul etmek, ölmekten daha kötüdür,” dedi Chani. Jessica’ya bakıyor, bekliyordu.

Jessica bakışlarına karşılık verdi. Boru hâlâ ağzındaydı. O sıvının tadını genzinde, damağında, yanaklarında, gözlerinde hissediyordu. Keskin ve tatlıydı.

Serin.

Chani torbayı tekrar sıkıp Jessica’nın ağzına bir sıvı dalgası daha gönderdi.

Nefis.

Jessica Chani’nin yüzünü inceledi – muzip bir orman perisine benziyordu. Yüzünde Liet-Kynes’dan izler vardı, ama henüz belirginleşmemişti.

Bana uyuşturucu veriyorlar, diye düşündü.

Ama bildiği hiçbir uyuşturucuya benzemiyordu bu. Oysa Bene Gesserit eğitimi alırken pek çok uyuşturucu tatmıştı.

Chani’nin yüz hatları öyle belirgindi ki. Sanki yüzüne ışık tutuluyordu.

Bir uyuşturucu.

Jessica’nın başı dönmeye başladı. Etrafa sessizlik çökmüştü. Vücudunun her hücresi, ona çok derin bir şey olduğunu kabul ediyordu. Jessica atomaltı parçacıklarından bile küçük, bilinçli bir zerrecik olduğunu, ama yine de hareket edebildiğini, etrafının farkında ola-

bildiğini hissediyordu. Sanki biri gözlerindeki perdeleri kaldırmıştı. Kendisinin psikokinetetik bir uzantısının farkına varıyordu. O hem bir zerrecikti hem de değildi.

Mağaradaki insanlar sessizdi. Jessica onların varlığını hissediyordu: Paul, Chani, Stilgar, Rahibe Ana Ramallo.

Rahibe Ana!

Okulda duyduğu söylentilere göre, Rahibe Analık sınavını geçemeyip uyuşturucuya kurban gidenler vardı.

Jessica tüm dikkatini Rahibe Ana Ramallo'da odakladı. Bütün bunların zamanda donmuş bir an içinde gerçekleştiğini fark ediyordu – zaman yalnızca onun için durmuştu.

Zaman niye durdu? diye düşündü. Etrafındaki donmuş yüzlere baktı. Chani'nin başının üstünde bir toz tanesi görüp odaklandı.

Bekledi.

Birden yanıtı buldu. Farkındalığında bir patlama olmuştu sanki. Yanıt şuydu: Kişisel zamanının durmasının sebebi, hayatını kurtarmaktı.

Kendisinin psikokinetetik uzantısında yoğunlaştı. Kendi içine baktığında, hücrelerden oluşma bir öz, karanlık bir çukur gördü. Ürkek geri çekildi.

Burası bakamayacağımız yer, diye düşündü. *Burası Rahibe Anaların bahsetmek istemediği yer – sadece Kuisatz Haderah'ın bakabileceği yer.*

Bunu anlayınca özgüveni biraz yerine geldi. Böylece tekrar psikokinetetik uzantıda odaklanmaya cesaret etti. Kendi içindeki tehlikeyi arayan bir zerreciğe dönüştü.

Tehlike yuttuğu uyuşturucudaydı.

Uyuşturucunun parçacıkları içinde dans ediyordu. Öyle hızlıydılar ki, donmuş zaman bile onları durduramıyordu. Dans eden parçacıklar. Tanıdık şekiller, atomik bağlantılar görmeye başladı: Bir karbon atomu, sarmal titreşimler ... bir glükoz molekülü. Karşısına uzun bir molekül zinciri çıktı. Proteinlerden birini tanıdı ... bir metil proteiniydi bu.

Ahhh!

Zehrin ne olduğunu anlayınca, zihni sessizce iç geçirmişti.

Psikokinetetik araştırması sırasında zehrin iine yoneldi. Bir oksijen zerreciğinin yanından geçti, bir karbon zerreciğinin onunla birleşmesini izledi; kopmuş bir hidrojen-oksijen bağını birleştirdi.

Değişim hızlanıyor – katalize olan tepkime temas yüzeyini genişlettikçe giderek daha da hızlanıp yayılıyordu.

Zaman tekrar harekete geçti. Jessica bir hareket sezdi. Torbanın tüpü hafifçe ağzına dokundu ve oradan bir damla su aldı.

Chani torbadaki zehri değişime uğratmak için vucudumdan aldığı katalizörü kullanıyor, diye düşündü Jessica. Ama niye?

Biri onu yere oturttu. Yaşlı Rahibe Ana Ramallo'nun getirilip yanına, halının üstüne oturtulduğunu gördü. Boynuna kuru bir el dokundu.

Farkındalığında bir başka psikokinetetik zerrecik belirdi! Jessica bu zerreciği reddetmeye çalıştı, ama giderek yaklaştı, yaklaştı.

Birbirlerine dokundular!

Bu aynı anda iki kişi olmak gibiydi. Telepati değil, paylaşılan bir farkındalıktı.

Yaşlı Rahibe Ana ile!

Ama Jessica, Rahibe Ana'nın kendini yaşlı olarak görmediğini anladı. O ikili zihinde bir görüntü belirdi: Ruhunu neşeyle dans eden, iyi kalpli ve narin bir geç kız.

Ortak farkındalığın içinde, geç kız "Evet, ben buyum," dedi.

Jessica söyleneni duysa da karşılık veremedi.

"Yakında hepsini göreceksin," dedi iteki görüntü.

Halüsinasyon görüyorum, dedi Jessica kendi kendine.

"Halüsinasyon görmediğini biliyorsun," dedi içindeki görüntü. "Rahatla. Benimle savaşma. Fazla vaktimiz yok. Biz..." Birden sustu ve uzun bir sessizliğin ardından "Hamile olduğunu bize sylemeliydin!" dedi.

Jessica ortak farkındalığın içinde, sesini duydu: "Neden?"

"Bu ikinizi de değiştirir! Yüce Ana, biz ne yaptık?"

Jessica ortak farkındalıkta zoraki bir değişim hissetti. Bir başka zerrecik gördü. Bu yeni zerrecik ılınca dönüp duruyordu. Yayığı his saf korkuydu.

“Güçlü olmalısın,” dedi yaşlı Rahibe Ana. “Şükret ki erkek değil kız. Erkek olsa ölürdü. Şimdi, yavaşça ... özenle ... kızına dokun. Kızın ol. Korkusunu al ... onu yatıştır ... cesaretini ve gücünü kullanan ... yavaşça ... çok yavaşça ...”

Dönüp duran zerrecik giderek yaklaştı. Jessica kendini ona dokunmaya zorladı.

Dehşete kapılacak gibi oldu.

Korkuya karşı bildiği tek yöntemle savaştı: “*Korkmamalıyım. Korku aklın katilidir...*”

Bu dua onu biraz sakinleştirdi. Diğer zerrecik şimdi ona yaslanmış titreşiyordu.

Sözler işe yaramaz, dedi Jessica kendi kendine.

Kendisini temel duygusal tepkilere indirgedi. Sevgi, rahatlık, sıcaklık, şefkat hisleri yaymaya başladı.

Dehşet azaldı.

Yaşlı Rahibe Ana’nın varlığı tekrar belirginleşti; ama bu kez üçlü bir ortak farkındalık vardı. İkisi faaldi; üçüncüsü ise sessizce durmuş algılıyordu.

“Zaman azalıyor,” dedi Rahibe Ana ortak farkındalığın içinde. “Sana verecek çok şeyim var ve bu kızının delirmesine yol açabilir. Ama yine de yapmalıyım: Kabilenin ihtiyaçları çok önemli.”

“Ne—”

“Sus ve al!”

Jessica’nın karşısında deneyimler belirmeye başladı. Bene Gesserit okulundaki, bilinçaltı eğitim projektöründeki görüntülere benziyorlardı... ama daha hızlıydılar... çok daha hızlı.

Ama yine de... nettiler.

Gördüğü her deneyimi biliyordu: Bir sevgili vardı – güçlü, sakallı, koyu Fremen gözlü. Jessica onu hem güçlü, hem şefkatli olduğunu bir anda, Rahibe Ana’nın hafızasında gördü.

Bu olanların cenin halindeki kızına etkisini düşünmeye vakti yoktu. Yalnızca kabul edip kaydetmeye vakti vardı. Jessica’nın içine deneyimler doluyordu: Doğum, yaşam, ölüm – önemli ve önemsiz meseleler, tek bir bakış açısından zamanın ilerleyişi.

Bir tepeden akan kumlar niye hafızasına kazınmış ki? diye sordu kendine.

Çok geçti. Jessica neler olduğunu anlamıştı: Yaşlı kadın ölüyor ve ölürlen deneyimlerini Jessica'nın hafızasına boşaltıyordu; tıpkı bir bardağa su boşaltır gibi. Jessica bu olanları izlerken, üçüncü zerrecik solup doğum öncesi farkındalığına geri döndü. Ölürlen hayatını Jessica'nın hafızasına bırakan yaşlı Rahibe Ana, son sözlerini fısıldadı.

"Uzun süredir seni bekliyordum," dedi. "İşte hayatım."

Hayatı oradaydı, tamamen oradaydı.

Ölüm anı bile.

Artık bir Rahibe Ana'yım, diye düşündü Jessica.

Artık tam anlamıyla bir Bene Gesserit Rahibe Anasına dönüşmüştü. O zehirli uyuşturucu onu dönüştürmüştü.

Bene Gesserit okulunda bu iş daha farklı yapılıyordu. Gerçi kimse ona bu işin sırrını anlatmamıştı, ama yine de bunu biliyordu.

Ama sonuç aynıydı.

Jessica kızının zerreciğinin içsel farkındalığına hâlâ dokunduğunu fark etti. Ona uzandı, ama karşılık alamadı.

Kendisine neler olduğunu fark edince, korkunç bir yalnızlık hisnine kapıldı. Kendi hayatının yavaşlayıp, çevresindeki hayatın hızlandığını görüyordu. Bu yüzden aradaki fark iyice belirginleşmişti.

Zerrecik farkındalığı hissi biraz azaldı; vücudu zehrin etkisinden kurtulmaya başlamıştı. Ama Jessica o diğer zerreciği hâlâ hissediyordu. Ona dokunurken, başına gelenlere izin verdiği için utanç duyuyordu.

Bunu ben yaptım, benim zavallı, şekillenmemiş, minik, sevgili kızım. Seni bu evrene ben getirdim ve sen daha kalkanlarını oluşturamadan, seni bu evrendeki çeşitli şeylere maruz bıraktım.

Diğer zerrecikten hafif bir sevgi-rahatlatma hissi geldi. Jessica'nın ona gönderdiği hissin bir yansıması gibiydi.

Jessica karşılık veremeden, "âdâb"ın, zorlayıcı belleğinin ona baskı yaptığını hissetti. Yapılması gereken bir şey vardı. Bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken, değiştirilmiş uyuşturucunun hislerini

körelttiğini fark etti.

Bu etkiyi ortadan kaldıracabilirim, diye düşündü. Uyuşturucuyu zarar-sız bir şeye dönüştürebilirim. Ama bunun bir hata olacağını hissediyordu. Bir birleşme ayinindeyim.

O zaman ne yapması gerektiğini anladı.

Jessica gözlerini açtı. Chani su torbasını başının üstünde tutuyordu. Torbayı işaret etti.

“O kutsandı,” dedi. “Suları karıştırın. Değişim herkese yayılsın ve halkımız kutsanmayı paylaşsın.”

Katalist işini yap-sın, diye düşündü. İnsanlar onu için ve birbirlerine dair farkındalıkları bir süreliğine güçlensin. Uyuşturucu artık güvenli ... çünkü bir Rahibe Ana onu değiştirdi.

İçindeki zorlayıcı bellek hâlâ faaldi ve yapması gereken bir başka şey olduğunu fark etti, ama uyuşturucu bunda odaklanmasını güçleştiriyordu.

Ahhhh ... yaşlı Rahibe Ana.

“Rahibe Ana Ramallo’yla tanıştım,” dedi Jessica. “O öldü, ama hâlâ burada. Anısı ayinle kutsansın.”

Bu sözler nereden geldi aklıma? diye merak etti.

Bunların bir başka bellekten geldiğini fark etti; ona verilmiş ve şimdi onun bir parçasına dönüşmüş olan *hayattan*. Ama bu armağan-da bir şeyler eksikti.

“Bırak eğlensinler,” dedi içindeki diğer bellek. “Zaten hayattan aldıkları pek az zevk var. Bu arada biz birbirimizle tanışmaya fırsat bulabiliriz. Daha sonra geri çekilecek, anılarına karışacağım. Ahh, zihin ilginç şeylerle dolu. Hayal bile etmediğim bir sürü şeyle.”

İçindeki anı-zihin, kendini Jessica’ya açtı. Jessica geniş bir koridor gördü. Bu koridordan baktığında Rahibe Anaların içindeki Rahibe Anaların içindeki Rahibe Anaları görebiliyordu; sayıları sonsuzdu sanki.

Jessica ürkerek geri çekildi; bu bütünlük okyanusunda yitmekten korkmuştu. Ama o koridor hâlâ oradaydı. Jessica’ya Fremen kültürünün sandığından çok daha eski olduğunu gösteriyordu.

Jessica bir zamanlar Poritrin’de Fremenler olduğunu gördü. Rahat

bir gezegende yaşaya yaşaya güçsüzleşmiş bir halk. Bela Tegeuse ve Salusa Secundus'a insan kolonileri yerleştirmek isteyen İmparatorluk akıncıları için kolay bir lokma.

Ah, o gezegenden ayrılmak onlar için ne acı olmuştu! Jessica bunu hissedebiliyordu.

Koridorun çok ilerisinden bir yerlerden bir ses haykırdı: "Hacca gitmemizi engellediler!"

Jessica içindeki o koridorda, Bela Tegeuse'deki köle hücrelerini gördü. İnsanların ayıklanıp ve elenip Rossak ve Harmonthep'e gönderildiğini gördü. Gözlerinin önünde tüyler ürpertici vahşet sahneleri, korkunç bir çiçeğin yaprakları gibi açıldı. Geçmişteki tehdidin Seyyidinalar tarafından birbirlerine aktarıldığını gördü – önce ağızdan ağıza, kum türkülerinde gizlenerek, ardından Rossak'ta zehirli uyuşturucunun keşfedilmesinden sonra, kendi Rahibe Anaları tarafından ... şimdiyse Arrakis'te Yaşam Suyu'nun keşfedilmesiyle bu anlatı gizli bir güç kazanmıştı.

İçsel koridorun çok uzak bir yerinden bir başka ses haykırdı: "Asla bağışlama! Asla unutma!"

Ama Jessica'nın dikkati Yaşam Suyu'nun kaynağında odaklanmıştı: Can çekişen bir kumsolucanının, bir yaradanın salgıladığı sıvı nefesinde. Yeni hafızasında solucanın öldürülüşüne tanık olurken, neredeyse bir şaşkınlık nidası atacaktı.

Yaratık boğulmuştu!

"Anne, iyi misin?"

Paul'ün sesi araya girmişti. Jessica içsel farkındalığından sıyrılıp başını kaldırarak ona bakmaya çalıştı. Ona karşı sorumluluk taşıdığığının bilincindeydi, ama yine de varlığından esef duyuyordu.

Elleri doğuştan hissiz olan bir insan gibiyim – günün birinde onlara hissetme yetisi dayatıldı.

Bu düşünce zihnini kapladı.

Ve diyorum ki: "Bakın! Ellerim var!" Ama etrafımdaki herkes "El ne demek?" diyor.

"İyi misin?" diye tekrarladı Paul.

"Evet."

“Bunu içmemde bir sakınca var mı?” Chani’nin ellerindeki torbayı gösterdi. “İçmemi istiyorlar.”

Jessica Paul’un sözlerindeki gizli anlamı işitti. Paul’un zehrin orijinal, değişmemiş halini algıladığını, onun için kaygılandığını kavradı. Jessica o anda Paul’un geleceği görme yetisinin gücü karşısında hayrete kapıldı. Sorduğu soru Jessica’nın çok şey anlamasını sağlamıştı.

“İçebilirsin,” dedi. “Artık değişti.” Paul’un arkasına baktığında, Stilgar’ın orada durmuş, başını eğmiş, kendisine bakmakta olduğunu gördü. Koyu gözleriyle onu inceliyordu.

“Artık sahtekâr olmadığını biliyoruz,” dedi Stilgar.

Jessica bu sözdeki gizli anlamı da gördü, ama uyuşturucu zihnini uyuşturuyordu. Öyle sıcak ve yatıştırıcıydı ki. Bu Fremenler ne iyi insanlardı ki, onu böyle bir dostluğun içine sokmuşlardı.

Paul uyuşturucunun annesini ele geçirdiğini gördü.

Hafızasını taradı – sabit geçmiş ve muhtemel geleceklerin değişken hatlarını. Zamanın dondurulmuş anlarını taramak gibiydi bu. İçsel gözünü rahatsız ediyordu. Bu parçaları bütünün içinden çıkarınca anlamak zordu.

Bu uyuşturucu hakkında bilgi toplayabilir, onun annesine ne yaptığını anlayabilirdi, ama bu bilgi doğal bir ritimden, bir karşılıklı yansıma sisteminden yoksundu.

Birden kavradı: Geçmiş şimdide görmek önemli olsa bile, geleceği görebilme yetisinin en büyük niteliği, gelecekte geçmiş görebilmektir.

Her şey görüldüğü gibi olmamakta direniyordu.

“İç,” dedi Chani. Torbanın borusunu Paul’un burnunun dibinde salladı.

Paul doğrulup Chani’ye baktı. Etrafa bir şenlik heyecanının hakim olduğunu hissediyordu. Dönüştürülmüş baharattan yapılma uyuşturucuyu içerse ne olacağını biliyordu. Saf zamanın görüntüsüne, zamanın mekânlaşmış haline dönecekti. Uyuşturucu onu baş döndürücü bir zirveye çıkarıp kavraması için meydan okuyacaktı.

“İçsene evlat,” dedi Stilgar. “Ayini geciktiriyorsun.”

Paul o zaman kalabalığı dinledi. Seslerindeki heyecanı duydu.

“Lisanü'l-Gayb” diyorlardı. “Müeddib!” Başını eğip annesine baktı. Annesi oturduğu yerde huzur içinde uyuyor gibi görünüyordu. Derin ve düzenli soluyordu. Paul, yapayalnız geçmişİ olan gelecekten bir söz anımsadı: “Yaşam Suyu’nda uyuyor.”

Chani kolunu çekti.

Paul boruyu ağzına alınca insanların haykırdığını işitti. Chani torbayı sıkınca boğazına sıvı hücum ettiğini, sıvının kokusunun başını döndürdüğünü hissetti. Chani torbayı geri çekip aşağıdan uzanan ellere verdi. Paul’un bakışları Chani’nin kolunda, oradaki yeşil yas şeridinde odaklandı.

Chani doğrulurken Paul’un nereye baktığını gördü. “Suyun verdiği mutluluk sırasında bile onun yasını tutabilirim,” dedi. “Onun bize verdiği şeylerden biri de buydu.” Elini Paul’ünkinin üstüne koyarak, ona kaya platformunun kenarına çekti. “Ortak bir yanımız var Usûl: İkimizin de babasını Harkonnenler öldürdü.”

Paul Chani’yi izledi. Başının bedeninden ayrıldığını, tuhaf şeylere bağlandığını hissediyordu. Bacakları hissiz ve lastik gibiydi.

Dar bir yan geçide girdiler. Bu loş geçit, duvarlarındaki korküler tarafından aydınlatılıyordu. Paul uyuşturucunun içinde eşsiz etkisini göstermeye başladığını, zamanı bir çiçek gibi açtığını hissetti. Bir başka loş tünele saparlarken, düşmemek için Chani’ye yaslanma ihtiyacı durdu. Chani’nin cübbesinin altındaki diri ve yumuşak vücudunu hissedince kanı kaynadı. Bu his uyuşturucunun etkisiyle birleşince, geleceği ve geçmişİ katlayarak şu ana getirdi. Üçlü bakışı iyice zayıfladı.

“Seni tanıyorum Chani,” diye fısıldadı. “Kumların üstündeki bir kaya çıkıntısında oturduk. Seni avuttum, korkularını yatıştırdım. Siyeçin karanlığında birbirimizi okşadık. Biz...” Dikkatinin dağıldığını hissetti. Başını sallamaya çalışınca tökezledi.

Chani onu doğrultup kalın perdelerin arasından geçirerek sarı ve sıcak bir odaya soktu. İçeride alçak masalar, perdeler, turuncu çarşafı bir yer yatağı vardı.

Paul durduklarını fark etti. Chani karşısında durmuş, ona bakıyordu. Gözlerinde sessiz bir dehşet vardı.

“Bana anlatmalısın,” diye fısıldadı.

“Sen Sihaya’sın,” dedi Paul. “Çöl baharı.”

“Kabile Su’yu paylaşınca,” dedi Chani, “biz bir oluruz – hepimiz. Biz ... paylaşırız. Ben ... diğerlerini içimde hissedebiliyorum. Ama seninle paylaşmaya korkuyorum.”

“Neden?”

Chani’de odaklanmaya çalıştı, ama geçmişle gelecek şimdiye karışıyor, Chani’nin görüntüsünü bulandırıyordu. Chani’yi sayısız şekilde, konumda ve ortamda görüyordu.

“Sende korkutucu bir şeyler var. Seni diğerlerinin arasından aldım çünkü ... diğerlerinin ne istediğini hissedebiliyordum. Sen ... insanları etkiliyorsun. Sen ... bize bazı şeyler *gördürüyorsun!*”

Paul tane tane konuşmaya çabaladı: “Ne görüyorsun?”

Chani başını eğip ellerine baktı. “Bir çocuk görüyorum ... kollarımda. Bizim çocuğumuz, seninle benim.” Elini ağzına götürdü. “Her şeyini biliyorum. Bu nasıl olabilir?”

Yeteneğin birazına sahipler, dedi zihni Paul’e. *Ama bastırıyorlar, çünkü onları korkutuyor.*

Birden zihni açıldı. Chani’nin tir tir titrediğini gördü.

“Ne söylemek istiyorsun?” diye sordu.

“Usûl,” diye fısıldadı Chani. Hâlâ titriyordu.

“Geleceğe kaçamazsın,” dedi Paul.

Chani’ye karşı derin bir şefkat duydu. Onu kendine çekip başını okşadı. “Chani, Chani, korkma.”

“Usûl, yardım et bana,” diye hıçkırdı Chani.

Chani konuşurken, Paul’ün içindeki uyuşturucunun etkisi son safhaya ulaştı. Perdeleri çekip açarak ona kendi geleceğinin uzak, gri karmaşasını gösterdi.

“Çok sessizsin,” dedi Chani.

Paul farkındalığının içinde durmuş, zamanın kendi tuhaf boyutunda gözlabildiğine uzanmasını izliyordu. Çok hassas bir dengeleydi, ama dönüp duruyordu. Dardı, ama sayısız dünyayı ve gücü toplamış bir ağ gibi dört bir yana uzanmıştı. Üstünde yürümesi gereken gergin halat, aynı zamanda üstünde dengesini koruduğu bir taherevalliydi.

Bir yanında İmparatorluğu görebiliyordu; Feyd-Rautha adlı bir Harkonnen ölümcül bir bıçak gibi üstüne geliyor, sardokarlar gezegenlerinde öfkeden kudurarak Arrakis'te katliam yapmak istiyor, Lonca kumpaslar kurup planlar yapıyor, Bene Gesseritler seçici üreme programlarıyla uğraşıyordu. Tüm bunlar Paul'un ufkunda fırtına bulutları gibi toplanmıştı ve onları geride tutan yalnızca Fremenler ile onların Müeddib'iydi – Fremenlerin evrene karşı başlatacakları korkunç dinsaşağı için uyandıracakları, uyuyan dev.

Paul kendini tüm bunların merkezinde hissediyordu. Tüm bu yapının üstünde döndüğü mihverdi o. İncecik bir huzur telinin üstünde, yanında Chani ve bir parça mutlulukla yürüyordu. Telin önünde uzandığını görüyordu. Gizli bir siyeçte, göreceli bir huzur vaktindeydi. Şiddet dönemleri arasındaki bir huzur anıydı bu.

"Başka hiçbir yerde huzur yok," dedi.

"Usûl, ağlıyorsun," diye mırıldandı Chani. "Usûl, gücüm benim, ölümlere su mu veriyorsun? Hangi ölümlere?"

"Henüz ölmemişlere," dedi Paul.

"Öyleyse hayatlarının kalanını yaşasınlar," dedi Chani.

Uyuşturucunun sisi içindeki Paul, Chani'nin ne kadar haklı olduğunu kavradı. Kızı vahşice kendine çekti. "Sihaya!" dedi.

Kız elini Paul'un yanağına koydu. "Artık korkmuyorum Usûl. Bak bana. Beni böyle tuttuğunda, senin gördüğün şeyi görüyorum."

"Ne görüyorsun?" diye sordu Paul sert bir sesle.

"Fırtınalar arasındaki bir dinginlik anında birbirimizi sevdiğimizi görüyorum. Kaderimiz bu."

Paul tekrar uyuşturucunun etkisi altına girmişti. *Beni kimbilir kaç kez rahatlattın, yüreğime su serptin, unutmamı sağladın*, diye düşündü. Zamanın tekrar parlaklaştığını, geleceğinin anılara dönüştüğünü hissetti ... fiziksel sevginin şefkat dolu hareketlerine; benliklerin paylaşımına; yumuşaklığa ve şiddete.

"Güçlü olan sensin Chani," diye mırıldandı. "Yanımda kal."

"Daima," dedi Chani ve onu yanağından öptü.

Üçüncü Kısım

PEYGAMBER

Babam hiçbir kadın, erkek ya da çocukla yakınlık kurmamıştı. Padişah İmparatorla biraz olsun arkadaşlık kurabilen tek kişi, çocukluktan tanıdığı Kont Hasimir Fenring idi. Kont Fenring'in dostluğuna dair ilk örnek olumludur: Konsey'in Arrakis Olayı hakkındaki şüphelerini gidermişti. Annemin söylediğine göre, bunun için bir milyar solariden fazla baharat rüşveti vermek zorunda kalmış; ayrıca köle kadınlar, soyluluk payeleri ve yüksek mevkiler gibi çeşitli armağanlar da dağıtmıştı. Kont'un dostluğunun ikinci önemli kanıtı ise olumsuzdu: Babamın emrine karşı gelerek, yapabileceği halde bir adamı öldürmeyi reddetmişti. Şimdi bu meseleden bahsedeceğim.

— PRENSES İRULAN
Kont Fenring: Bir Profil

Baron Vlamidir Harkonnen özel dairesinden çıkarak, koridorda öfkeyle yürümeye başladı. Yüksek pencerelerden düşen ışık huzmelerinin altından süspansörlerinin etkisiyle sıçrayarak ve süzülerek, sert hareketlerle geçiyordu.

Özel mutfağının, kütüphanenin, küçük resepsiyon odasının yanından hışımla geçerek hizmetkârların bölmesine girdi. Hizmetkârlar akşam mahmurluğu içindeydi.

Muhafız subayı İakin Nefud odanın bir duvarına dayalı divanda oturuyordu. Semutanın etkisiyle uyduğu yüzünden ve odada çalan tuhaf semuta müziğinden belli oluyordu. Adamları etrafında oturmuş, emirlerini bekliyordu.

“Nefud!” diye gürledi Baron.

Adamlar çil yavrusu gibi dağıldı.

Nefud ayağa kalktı. Uyuşturucu etkisiyle sakın görünen yüzünün sararması korktuğunu gösteriyordu. Semuta müziği kesildi.

"Emredin Lordum," dedi Nefud. Uyuşturucunun etkisinde olmasa sesi titreyecekti.

Baron etrafındaki adamların yüzlerini inceledi. Hepsinin kaygılı olduğunu gördü. Sonra yine Nefud'a dönerek, usulca konuştu: "Ne kadar zamandır muhafız subayımsın Nefud?"

Nefud yutkundu. "Arrakis'e gittiğimizden beri Lordum. Neredeyse iki yıl oldu."

"Şahsıma yönelik tehditlere karşı hep önlem aldın mı peki?"

"Tek arzum budur, Lordum."

"Öyleyse Feyd-Rautha nerede?" diye gürledi Baron.

Nefud korkuyla geri çekildi. "Lordum?"

"Feyd-Rautha'yı şahsıma yönelik bir tehdit saymıyor musun?" Yine usulca konuşmuştu.

Nefud diliyle dudaklarını ıslattı. Gözlerindeki semuta donukluğu biraz azalmıştı. "Feyd-Rautha kölelerin yanında, Lordum."

"Yine kadınlarla birlikte ha?" Hiddetini bastırmaya çalışan Baron titredi.

"Efendim, belki de—"

"Sus!"

Baron odanın içinde bir adım daha attı. Diğer adamların hemen gerileyip Nefud'un yanından uzaklaştıklarını fark etti. Nefud'u Baron'un gazabıyla baş başa bırakıyorlardı.

"Sana Na-Baron'un her zaman tam olarak nerede olduğunu bileceksin demedim mi?" diye sordu. Bir adım daha yaklaştı. "Sana Na-Baron'un her zaman *tam olarak* ne dediğini – ve kime dediğini öğreneceksin demedim mi?" Bir adım daha attı. "Sana köle kadınların yanına giderse bana mutlaka haber vereceksin demedim mi?"

Nefud yutkundu. Alnı terlemeye başlamıştı.

"Sana tüm bunları söylemedim mi?" diye kuru bir sesle sordu.

Nefud başını sallayarak onayladı.

"Peki, bana gönderilen bütün köle oğlanları *bizzat* kontrol etmeni emretmedim mi?"

Nefud yine başını sallayarak onayladı.

"Bana bu akşam gönderilen oğlanın kalçasındaki lekeyi görme-

din mi?" diye sordu Baron. "Yoksa—"

"Amca."

Baron arkasına dönünce Feyd-Rautha'nın kapı eşiğinde durduğunu gördü. Yeğeninini hemen burada olması ve telaşını gizleyememesi çok şey anlatıyordu. Demek Feyd-Rautha Baron'u kendi casus şebekesiyle gözetliyordu.

"Odamda bir ceset var. Ortadan kaldırılmasını istiyorum," dedi Baron. Kaftanının altındaki eli mermili silahının üstündeydi. Kalkanının en iyi kalite olmasına şükreliyordu.

Feyd-Rautha sağ duvarın dibindeki iki muhafıza bakıp başını salladı. Adamlar hemen kapıdan çıkıp koridorda Baron'un dairesine doğru koşmaya başladı.

O ikisini seçti ha? diye düşündü Baron. *Bu genç canavarın kumpaslar konusunda daha öğreneceği çok şey var!*

"Kölelerin yanındayken her şey yolundaydı sanırım Feyd," dedi Baron.

"Kölecibaşıyla keops oynadım," dedi. *Ne oldu acaba?* diye düşündü. *Amcama gönderdiğimiz oğlan ölmüş. Ama bu iş için biçilmiş kaftandı. Hawat bile daha iyisini seçemezdi. O çocuk kusursuzdu!*

"Demek piramit satrancını oynadınız," dedi Baron. "Ne güzel. Kazandın mı bari?"

"Şey ... evet amca." Feyd-Rautha sakın görünmeye çalışıyordu.

Baron parmaklarını şıklattı. "Nefud, tekrar gözüme girmek ister misin?"

"Lordum, ne yaptım da gözünüzden düştüm?" dedi Nefud titrek bir sesle.

"Bunun artık önemi yok," dedi Baron. "Feyd kölecibaşını keopsta yenmiş. Duydun mu?"

"Evet ... efendimiz."

"Yanına üç adam alıp kölecibaşı Garrote'ye git," dedi Baron. "İşini bitirince cesedini getir ki, öldüğünden emin olayım. Yanımızda satrançtan anlamayan insanlar çalıştıramayız."

Feyd-Rautha'nın beti benzi attı. Bir adım önce çıktı. "Ama amca, ben—"

"Sonra konuşuruz Feyd," diye elini salladı Baron. "Sonra."

Baron'un dairesine gönderilmiş olan iki muhafız, köle oğlanın cesedini taşıyarak kapının önünden geçti. Cesedin kolları yerde sürünüyordu. Baron onları gözden kaybolana dek izledi.

Nefud Baron'un yanına geldi. "Kölecibaşını şimdi mi öldüreyim Lordum?"

"Şimdi," dedi. "İşin bitince, kapının önünden geçen şu iki adamı da listene ekle. Ceset taşıma tarzlarını beğenmedim. Böyle işler doğru dürüst yapılmalı. Onların da leşini görmek istiyorum."

"Lordum, bir kabahat işlediysem—" diye söze başladı Nefud

"Efendinin emirlerini yerine getir," dedi Feyd-Rautha. *Artık canımı kurtarmaktan başka bir şey düşünmem, diye düşündü.*

Güzel! diye düşündü Baron. *Zararın neresinden dönülse kârdır diye düşünmeyi biliyor. Baron için için gülümsedi. Bu çocuk beni nasıl memnun edeceğini; gazabımdan kurtulmak için ne yapması gerektiğini ve onu öldüremeyeceğini biliyor. Günün birinde dizginleri devredeceğim başka kim var ki? Bu işi yapabilecek başkası yok. Ama dersini iyi öğrenmeli! O öğrenirken ben de kendimi korumalıyım.*

Nefud adamlarına kendisini izlemelerini işaret ederek çıktı.

"Bana daireme kadar eşlik eder misin Feyd?" diye sordu Baron.

"Hizmetinizdeyim," dedi Feyd-Rautha. Eğilerek selam verirken *Yakalandım, diye düşündü.*

"Önce sen," dedi Baron, kapıyı göstererek.

Feyd-Rautha bir an duraksayarak korktuğunu ele verdi. *Her şeyi yüzüme gözüme mi bulaştırdım?* diye sordu kendi kendine. *Sırtıma zehirli bir bıçak mı saplayacak... yavaşça, kalkanı delerek? Aklında başka bir veliaht mı var?*

İyice korksun bakalım, diye düşündü Baron, yeğeninin arkasından yürürken. Yerime geçecek, ama benim seçtiğim zamanda. Alnımın teriyle kurduğum her şeyi yıkmasına izin veremem!

Feyd-Rautha fazla hızlı yürümemeye çalışıyordu. Sırtındaki tüyler diken diken olmuştu. Sanki vücudu bile bıçağın ne zaman saplanacağını merak ediyor, kasları kasılıp gevşiyordu.

"Arrakis'ten gelen son haberleri duydun mu?" diye sordu Baron.

“Hayır amca.”

Feyd-Rautha kendini dönüp arkaya bakmamaya zorladı. Koridorun sonundan saparak, hizmetkârın bölümünden çıktı.

“Fremenlerin yeni bir peygamberi ya da dini lideri var,” dedi Baron. “Ona Müeddib diyorlar. Aslında çok komik. Anlamı ‘Fare’. Rabban’a bu işe karışmamasını söyledim. Din onları oyalar.”

“Bu çok ilginç amca,” dedi Feyd-Rautha. Amcasının dairesine giden koridora saparken *Niye dinden bahsediyor?* diye merak etti. *Yoksa bana ince bir mesaj mı veriyor?*

“Gerçekten de öyle, değil mi?” dedi Baron.

Kabul salonundan geçip Baron’un yatak odasına girdiler. Orada karşılarına bir mücadelenin küçük belirtileri çıktı – bir süspansör lambası yerinden oynamış, bir yatak çarşafı yere düşmüş, yatağın yanındaki bir komodinin üstüne sakınleştirici içki dökülmüştü.

“Zekice bir planmış,” dedi Baron. Vücut kalkanına tam güç vererek, yeğeninin karşısında durdu. “Ama yeterince zekice değil. Söylesene Feyd, niye bana bizzat saldırmadın? Eline bir sürü fırsat geçti.”

Feyd-Rautha bir süspansör sandalyesi bulup oturdu. Otururken bunun için izin almadığını fark etti, ama içinden boşver, dedi. *Şimdi cesur olmalıyım, diye düşündü.*

“Bana ellerimin temiz kalması gerektiğini öğretmiştin,” dedi.

“Ah, evet,” dedi Baron. “İmparator’un karşısına çıktığında, bu işi senin yapmadığını rahatça söyleyebilmelisin. Yalan söylersen, İmparator’un yanındaki cadı sesinden bunu anlar. Evet, seni bu konuda uyarmıştım.”

“Niye bir Bene Gesserit satın almadın amca?” diye sordu Feyd-Rautha. “Yanında bir Gerçeğisöyleten olsa–”

“Onlardan hoşlanmadığımı biliyorsun!” dedi Baron öfkeyle.

Feyd-Rautha amcasını süzdü. “Yine de çok işine yarayabilirdi–”

“Onlara güvenmiyorum! Hem konuyu değiştirmeye çalışma!”

“Nasıl istersen amca,” dedi Feyd-Rautha usulca.

“Yıllar önce arenadaki bir günü hatırlıyorum. O gün bir kölenin seni öldürmesi ayarlanmış gibiydi. Bu gerçekten doğru muydu?”

“Bu çok eskidendi amca. Hatırlamam–”

"Lütfen gerçeği söyle," dedi Baron. Sesindeki gerginlikten hidde-tini zor zaptettiği anlaşıyordu.

Feyd-Rautha amcasına baktı. *Biliyor. Bilmese sormazdı.*

"Bir oyundu amca. Kölecibaşını gözünden düşürmek için ayarlanmış bir oyun."

"Çok zekiceydi," dedi Baron. "Ayrıca cesurcaydı. O gladyatör seni az kalsın öldürüyordu, değil mi?"

"Evet."

"Zekân da cesaretin kadar büyük olsa, gerçekten takdire şayan biri olurdu." Baron başını salladı. Arrakis'teki o korkunç günden sonra defalarca yaptığı gibi, bir kez daha Piter'in yokluğundan esef duydu. Piter'in şeytani bir kurnazlığı vardı. Ama bu canını kurtarmasına yetmemişti. Baron yine başını salladı. Bazen kadere direnmek imkânsızdı.

Feyd-Rautha yatak odasına bakındı. Mücadelenin izlerini inceledi. Amcasının köleyi nasıl yendiğini merak etti. Oysa onu öyle özenle hazırlamışlardı ki.

"Onu nasıl mı yendim?" diye sordu Baron. "Ahhh, yapma Feyd. Bu yaşımda çevremde hep silahlar bulundurmak zorundayım. Bunları boşver de, seninle bir pazarlık yapalım."

Feyd-Rautha Baron'a bakakaldı. *Bir pazarlık! Demek hâlâ gözünden düşmedim! Yoksa niye pazarlık yapsın ki. İnsan az çok kendine eşit gördüğü kişilerle pazarlık yapar!*

"Ne pazarlığı amca?" Feyd-Rautha sesinin korkusunu ele vermeden, sakın ve mantıklı çıkmasından gurur duydu.

Feyd-Rautha'nın kendine hakim oluşu Baron'un dikkatinden kaçmamıştı. Başını sallayarak onayladı. "Sende potansiyel var Feyd. Seni harcamak istemem. Ama senin için ne kadar değerli olduğumu öğrenmemekte direniyorsun. Dikkafalısın. Senin için hayati önem taşıyan biri olduğumu, bu yüzden korunmam gerektiğini anlamıyorsun. Bu..." Yatak odasındaki mücadele izlerini gösterdi. "Bu aptalcaydı. Aptallığı ödüllendirmem."

Sadede gel sersem moruk! diye düşündü Feyd-Rautha.

"Sersem moruğun teki olduğumu düşünüyorsun," dedi Baron. "Bu inancını değiştirmeliyim."

“Bir pazarlıktan bahsetmiştin.”

“Ah, gençler ne kadar da sabırsız oluyor,” dedi Baron. “Pekâlâ, madem merak ettin söyleyeyim: Bana karşı aptalca suikast girişimleri düzenlemekten vazgeçeceksin. Buna karşılık ben de, hazır olduğunda tahtımı sana bırakarak, danışmanın olacağım.”

“Tamamen çekilecek misin amca?”

“Beni hâlâ sersem sanıyorsun,” dedi Baron. “Teklifim de inancını destekliyor, değil mi? Sana yalvarıyorum sanıyorsun! Adımlarını dikkatli at Feyd. Bu sersem moruk, o köle oğlanın kalçasına koyduğu kalkanlı iğneyi gördü. Tam elimi koyacağım yere yerleştirilmişti, değil mi? Biraz bastırınca – tık! Zehirli iğne sersem moruğun avcuna batıverecekti! Ahhh, Feyd...”

Baron başını salladı. *Hawat uyarırsa işe yarayacaktı da, diye düşündü. Ama çocuk bu planı ben fark ettim sansın. Aslında bir bakıma doğru sayılır. Ne de olsa Hawat'ı Arrakis'ten kurtaran benim. Bu çocuk bana saygı duymayı öğrenmeli.*

Feyd-Rautha susuyor, kendi kendisiyle mücadele ediyordu. *Doğru mu söylüyor? Gerçekten çekilmeyi mi düşünüyor? Neden olmasın? Adımlarımı dikkatli atarsam, günün birinde onun yerine geçeceğim kesin. Sonsuza dek yaşayacak değil ya. Belki bu işi çabuklaştırmaya çalışmam aptalcaydı.*

“Bir pazarlıktan söz ettiniz,” dedi Feyd-Rautha. “Bunun garantisini ne olacak?”

“Yani birbirimize nasıl güveneceğiz diyorsun. Ben şahsen Thufir Hawat'ı seni gözlemekle görevlendireceğim. Hawat'ın bir mentat olarak bu işi başaracağına güveniyorum. Beni anlıyor musun? Sana gelince, bana güvenmekten başka şansın yok. Sonsuza dek yaşayamam, değil mi Feyd? Hem belki de öğrenmen gereken bazı şeyler biliyordumdur.”

“Sana söz verirsem, karşılığında ne vereceksin?” diye sordu Feyd-Rautha.

“Yaşamana izin vereceğim,” dedi Baron.

Feyd-Rautha tekrar amcasını süzdü. *Hawat'ı başıma nöbetçi dikket! Kölecibaşımın canına mal olan o gladyatör numarasını Hawat'ın planladığını söylesem ne der acaba? Herhalde yalan söylediğimi, Hawat'a*

kara çalmaya çalıştığımı söyler. Hayır, *Thufir* iyi bir mentat. Bunu söyleyebileceğimi tahmin edip ona göre hesabını yapmıştır.

“Eee, ne diyorsun?” diye sordu Baron.

“Ne diyebilirim ki? Elbette kabul ediyorum.”

Hawat! diye düşündü Feyd-Rautha. *İkili mi oynuyor? Köle oğlan meselesinde ona danışmadım diye amcamın tarafına mı geçti?*

“*Hawat*’ı seni gözlemekle görevlendirmem konusunda bir şey söylemedin,” dedi Baron.

Feyd-Rautha öfkesini kabaran burun delikleriyle ele verdi. *Hawat* ismi Harkonnen ailesinde yıllarca bir tehlike sinyali olarak görülmüştü, şimdiyse yeni bir anlamı vardı; ama hâlâ tehlikeliydi.

“*Hawat* tehlikeli bir oyuncak,” dedi Feyd-Rautha.

“Oyuncak mı! Aptal olma. *Hawat*’ın ne olduğunu ve onu nasıl kontrol edeceğimi biliyorum. *Hawat*’ın derin duyguları var Feyd. Duygusuz adamdan korkacaksın. Ama derin duygulu insanları... ah ... onları kontrol edebilir, ihtiyaçlarını gidermelerini sağlayabilirsin.”

“Ne demek istediğini anlamadım amca.”

“Evet, bu açıkça ortada.”

Feyd-Rautha’nın bu cevaba sinirlendiği yalnızca gözlerini hafifçe kırpırtmasından anlaşılıyordu.

“*Hawat*’ı da anlamıyorsun,” dedi Baron.

Sanki sen anlıyorsun! diye düşündü Feyd-Rautha.

“*Hawat* şimdiki koşullardan kimi sorumlu tutuyor?” diye sordu Baron. “Beni mi? Tabii ki evet. Ama o eskiden *Atreides*lerin hizmetkârıydı ve *İmparatorluk* işe el atmadan önce yıllarca bana karşı zaferler kazandı. O durumu böyle görüyor. Bana duyduğu nefret artık soğudu. Beni istediği zaman yenebileceğini sanıyor. Buna inandığı için de yeniliyor. Çünkü *Hawat*’ın dikkatini istediğim yere çekiyorum – *İmparatorluğa* karşı kışkırtıyorum.”

Feyd-Rautha Baron’un ne demek istediğini anlayınca alnı kırıştı, dudakları gerildi. “Onu *İmparatora* düşman mı ediyorsunuz?”

Yeğenim buna bayılacak, diye düşündü Baron. Kendi kendine “*İmparator Feyd-Rautha Harkonnen!*” diyecek. Kendine bunun nelere değer

olduğunu soracak. Herhalde bu düşü gerçekleşirebilecek olan amcasının ölmesinden daha önemlidir!

Feyd-Rautha dilini yavaşça dudaklarında gezdirdi. Bu sersem moruğun söyledikleri doğru olabilir miydi? Bu karmaşık bir meseleye benziyordu.

“Hawat’ın bu işle ne ilgisi var peki?” diye sordu.

“İmparator’dan intikam almak için bizi kullandığını sanıyor.”

“İntikamını aldığında ne olacak?”

“Sonrasını düşünmüyor. Hawat uşak ruhlu bir adam. Hep başkalarına hizmet etmek zorunda. Ama bunun farkında değil.”

“Hawat’tan çok şey öğrendim,” dedi Feyd-Rautha. Bunun doğru olduğunu biliyordu. “Ama öğrendiklerim arttıkça, ondan kurtulmamız gerektiği kanaatim güçleniyor ... hem de çok yakında kurtulmalıyız ondan.”

“Seni gözetlemesi fikri hoşuna gitmedi mi?”

“Hawat herkesi gözetliyor.”

“Hawat seni İmparator yapabilir. Hawat kurnazdır. Tehlikelidir. Cin gibidir. Ama panzehiri henüz kesmeyeceğim. Kılıç kullanmak tehlikelidir Feyd. Ama Hawat’ın işini bitirmemiz kolay. Panzehiri kesmemiz yeter.”

“Bir bakıma arenadaki gibi,” dedi Feyd-Rautha. “Hilelerin içindeki hilelerin içindeki hileler. Gladyatörün hangi tarafa eğildiğine, hangi tarafa baktığına, bıçağını nasıl tuttuğuna dikkat etmek gibi.”

Bu sözlerinin amcasının hoşuna gittiğini fark etmişti. *Evet! Tıpkı arena gibi!* diye düşündü. *Tek fark insanın zekâsıyla kesip biçmesi!*

“Şimdi bana ne kadar ihtiyacın olduğunu anlamışsındır,” dedi Baron. “Hâlâ faydalıyım Feyd.”

Körelip işe yaramaz hale gelene dek kullanılacak bir kılıç, diye düşündü Feyd-Rautha.

“Evet amca,” dedi.

“Şimdi,” dedi Baron, “aşağı inip köle odalarına gideceğiz. Haz kanadındaki tüm köle kadınları kendi ellerinle öldüreceksin. Ben de seni seyredeceğim.”

“Ama amca!”

"Başka kadınların olacak Feyd. Ama sana söylemiştim: Bana karşı hatalı davranırsan bedelini ödersin."

Feyd-Rautha'nın suratı asıldı. "Amca, sen—"

"Cezanı kabullenecek ve ondan ders çıkaracaksın," dedi Baron.

Feyd-Rautha amcasının şeytani bir neşeyle parlayan gözlerine baktı. *Bu geceyi hatırlamalıyım*, diye düşündü. *Bu geceyi hatırlamalı ve başka geceleri de hatırlamalıyım.*

"Kabul edeceksin," dedi Baron.

Kabul etmesem ne yaparsın moruk? diye sordu Feyd-Rautha içinden. Ama Baron'un daha başka, belki daha berbat bir ceza verebileceğini biliyordu.

"Seni tanıyorum Feyd," dedi Baron. "Kabul edeceksin."

Pekâlâ, diye düşündü Feyd-Rautha. *Şimdilik sana ihtiyacım var. Bunu anlıyorum. Bir anlaşma yaptık. Ama sana hep ihtiyacım olacak değil ya. Er ya da geç...*

İnsan bilinçaltının derinliklerinde, anlamlı ve mantığa uygun bir evrene duyulan ihtiyaç yatar. Ama gerçek evren mantığın hep bir adım ötesindedir.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Toplu Özdeyişleri

Onca Büyük Hanedan hükümdarıyla karşı karşıya oturdum, ama bu domuzdan daha iğrencini ve tehlikelisini görmedim, diye içinden geçirdi Thufir Hawat.

“Benimle açık konuşabilirsin Hawat,” diye gürlledi Baron. Süspansör koltuğuna yaslanıp yağ kıvrımları arasına gömülmüş gözlerini Hawat’a dikmişti.

Yaşlı mentat, Baron Vladimir Harkonnen ile arasındaki masaya baktı ve ahşabının ne kadar kaliteli olduğunu gördü. Bu bile Baron’u anlamak için bir ipucuydu, tıpkı bu özel toplantı odasının kırmızı duvarları ve içerideki yoğun misk kokusunu gizleyen hafif ve hoş tütsü kokusu gibi.

“Rabban’a o uyarıyı göndermemi boşuna istemiş olamazsın.”

Hawat’ın kırış kırış olmuş, yaşlı yüzü, hissettiği tiksintiye belli etmiyordu. “Şüphelendiğim çok şey var Lordum,” dedi.

“Tamam. Benim öğrenmek istediğim, Salusa Secundus’a dair kuşkularınla Arrakis arasında nasıl bir ilişki olduğu. İmparator’un Arrakis ile o gizemli hapishane gezegeni arasındaki bir ilişki yüzünden kaygılandığını söylemen yeterli değil. Uyarını Rabban’a hemen iletmemin tek sebebi vardı: Haberci o bükklümgemisi ile zaten yola çıkacaktı ve sen mesajın gecikmemesi gerektiğini söylemiştin. Çok

güzel, ama yine de bir açıklama yapmalısın.”

Fazla geveze, diye düşündü Hawat. Leto gibi değil; Leto bana kaşını kaldırarak ya da elini sallayarak bile bir şeyler anlatabilirdi. Eski Dük gibi de değil; o tek bir sözcüğe vurgu yaparak bir cümleyi ifade edebilirdi. Bu herif ise ahmağın teki! İnsanlık adına yok edilmeli.

“Tatmin edici bir açıklama yapmadan buradan çıkamazsın.”

“Salusa Secundus’tan çok önemsizmiş gibi bahsediyorsunuz.”

“Bir hapishane kolonisi. Galaksinin en aşağılık serserileri oraya gönderilir. Orası hakkında bilinecek başka ne var ki?”

“O hapishane gezegenindeki yaşam koşulları diğer tüm gezegenlerdekinden daha kötü. Yeni mahkûmların ölüm oranı yüzde altmıştan fazla. Bunları duyuyor, ama meraklanmıyorsunuz, öyle mi?”

“İmparator hapishanesini Büyük Hanedanların incelemesine izin vermiyor” diye homurdandı “ama daha zindanlarımı görmedi.”

“İnsanlar Salusa Secundus hakkında soru sormamaya...” Hawat sıska parmağını dudaklarına götürdü. “...teşvik ediyor.”

“Yani İmparator orada yapmak zorunda olduğu bazı şeylerden gurur duymuyor!”

Hawat koyu dudaklarını hafifçe kıvrarak gülümsedi. Baron’a bakan gözleri kortüpün ışığında parlıyordu. “Peki İmparator’un sardokarları nereden bulduğunu hiç merak etmediniz mi?”

Tombul dudaklarını büzüp somurtan bir bebeğe benzeyen Baron huysuzlanarak konuştu: “Onları askerlerinin arasından seçiyor.”

“Saçma! Sardokarların yaptığı korkunç işleri duyuyorsunuz. Bunlar söylenti değil gerçek, değil mi? Sardokarlarla savaşıp da sağ kalamış çok az sayıda kişinin anlattıkları, değil mi?”

“Sardokarlar mükemmel savaşçılar şüphesiz,” dedi Baron. “Ama bence benim lejyonlarım—”

“Onlarla karşılaştırılırlarsa zararsız turistler gibi kalırlar!” dedi Hawat horgörüyle. “İmparator’un Atreides Hanedanı’na niye düşman olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsunuz?”

“Bunlar üstünde yorum yapabileceğin konular değil.”

İmparator’un niye Atreideslere düşman olduğunu bilmiyor olabilir mi diye merak etti Hawat. “İşimi yapmam için gerekliyse her konuda

yorum yapabilirim. Ben bir mentatım. Bir mentattan bilgi saklanmaz. Yoksa sağlıklı hesaplamalar yapamaz.”

Baron ona uzun uzun baktı. “Ne diyeceksen de mentat,” dedi.

“Padişah İmparator Atreides Hanedanı’na düşman oldu, çünkü Dükün savaş liderleri Gurney Halleck ile Duncan Idaho, neredeyse sardokarlar kadar iyi, *küçük* bir ordu eğitmişti. Bu askerlerden bazıları sardokarlardan bile iyiydi. Ayrıca Dük ordusunu büyütüp İmparatorunkiyle boy ölçüşebilir hale getirebilecek durumdaydı.”

“Peki Arrakis’in bununla ne ilgisi var?” diye sordu Baron bu söylenenler üstüne düşündükten sonra.

“Arrakis’te en sert yaşam koşullarına alışmış insanlar var. Bunlar iyi askerlere dönüştürülebilir.”

Baron başını salladı. “Fremenleri kastediyor olamazsın?”

“Fremenleri kastediyorum.”

“Pöh! Öyleyse niye Rabban’ı uyardın? Sardokarların katliamlarından ve Rabban’ın zulmünden sonra orada bir avuç Fremen kalmıştır o kadar.”

Hawat ona sessizce baktı.

“Bir avuç!” diye tekrarladı Baron. “Rabban sadece geçen sene altı bin Fremen öldürdü!”

Hawat hâlâ konuşmadan ona bakıyordu.

“Ondan önceki sene de dokuz bin. Sardokarlar da, Arrakis’ten ayrılmadan önce en az yirmi binini öldürmüştür.”

“Rabban son iki yıl içinde kaç askerini kaybetti?” dedi Hawat.

Baron çenesini ovuşturdu. “Bilmem. Bir sürü asker topluyor. Ajanları büyük vaatlerde bulunup—”

“Yuvarlak hesap otuz bin diyelim mi?” diye sordu Hawat.

“Bu biraz abartılı olur,” dedi Baron.

“Tam tersine. Rabban’ın raporlarının satır aralarını sizin kadar iyi okuyabiliyorum. Kendi ajanlarımızın verdiği bilgilere dayalı raporlarımı da okumuş olmalısınız.”

“Arrakis yaşanması zor bir gezegen,” dedi Baron. “Fırtınaların yol açtığı kayıplar—”

“Fırtınalarda verilen toplam kayıp sayısını ikimiz de biliyoruz.”

“Otuz bin adam kaybettiye ne olmuş yani?” dedi Baron. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

“Sizin verdiğiniz rakama göre, Rabban son iki yıl içinde on beş bin Fremen öldürüp bunun iki misli adam kaybetti. Sardokarların yirmi bin Fremen daha öldürdüğünü söylüyorsunuz. Muhtemelen biraz daha fazla öldürmüşlerdir. Arrakis’ten dönen sardokarların nakliyat raporlarını gördüm. Her beş sardokardan biri ölmüş. Bu rakamların ne anlama geldiklerini niye görmüyorsunuz Baron?”

Baron soğuk bir sesle konuştu: “Bu senin işin mentat. Ne anlama geliyorlar?”

“Size Duncan İdaho’nun ziyaret ettiği siyeçin nüfusu hakkında verdiği sayıyı söylemiştim,” dedi Hawat. “Her şey birbirine uyuyor. Fremenlerin sadece iki yüz elli siyeçleri olsa bile, nüfusları beş milyon civarında olurdu. Ama bence en az beş yüz siyeçleri var. Adamlarınızı işte böyle bir gezegene gönderdiniz.”

“On milyon Fremen mi?”

Şaşırان Baron’un çenesi titremeye başlamıştı.

“En az.”

Baron tombul dudaklarını büzdü. Boncuksu gözlerini Hawat’a dikti. *Bu mentatın hesabı doğru mu? Eğer doğruysa, nasıl oldu da bundan kimse şüphelenmedi?*

“Daha doğum ve büyüme oranlarını bile ayrıntılı olarak incelemiş değiliz,” dedi Hawat. “Aralarındaki bazı zayıf numuneleri yok ettik, o kadar. Geriye güçlüler kaldı ve bunlar daha da güçlenecek – tıpkı Salusa Secundus’ta olduğu gibi.”

“Salusa Secundus!” diye haykırdı Baron. “Bu konunun İmparatorun hapishane gezegeniyle ne ilgisi var?”

“Salusa Secundus’tan sağ kurtulabilen kişi, diğer insanlardan çok daha güçlenmiş olur. Mükemmel bir askeri eğitim de alınca–”

“Saçma! Bu mantığa göre, yeğenimin ezdiği Fremenleri askere alabilirim!”

Hawat usulca konuştu: “Askerlerinizi zaten ezmiyor musunuz?”

“Şey ... evet ... ama ... ”

“Zulüm göreceli bir şeydir. Askerlerinizin hali etraflarındaki in-

sanların halinden çok daha iyi değil mi? Hayatta Baron'un askeri olmaktan daha kötü şeyler olduğunu görüyorlar, değil mi?"

Baron sustu. Bakışları dalgınlaştı. Olasılıklar üstüne düşünüyor-du. Rabban farkında olmadan Harkonnen Hanedanı'na müthiş bir silah vermiş olabilir miydi? Sonunda konuştu: "İyi ama bu adamları askere alırsak sadakâtlarından nasıl emin olabiliriz?"

"Ben olsam onları küçük gruplar halinde askere alırım. Her seferinde en fazla bir müfreze. Onları içinde bulundukları kötü ortamdan çıkarıp izole ederim. Başlarına onları anlayan insanları eğitmen yapardım. Bu eğitmenler aynı kötü ortamdan gelmiş kişiler olursa daha da iyi. Sonra onlara gezegenlerinin aslında kendileri gibi üstün varlıklar yaratmak için hazırlanmış gizli bir eğitim alanı olduğu fikrini aşılırım. Bu arada onlara böyle üstün varlıkların neler kazanabileceğini gösteririm: Zenginlik, güzel kadınlar, güzel malikâneler ... canları ne isterse."

Baron başını sallayarak onayladı. "Sardokarların yaşadığı gibi."

"Sardokarlar zamanla Salusa Secundus'un varlığını mazur görmeye başlıyor, çünkü orası kendileri gibi elit varlıkları üreten yer. En adi sardokar askeri bile pek çok açıdan herhangi bir Büyük Hanedan mensubu kadar sefahatli bir yaşam sürüyor."

"Müthiş bir fikir!" diye fısıldadı Baron.

"Şüphelerimi paylaşmaya başlıyorsunuz," dedi Hawat.

"Bu iş nerede başladı?" diye sordu Baron.

"Ah, evet: Corrino Hanedanlığı nerede başladı? İmparator Salusa Secundus'a ilk mahkûmlarını göndermeden önce orada yaşayan insanlar var mıydı? Ana tarafından kuzeniniz Dük Leto bile bundan asla emin olamadı. Böyle sorulara yanıt bulmak zor."

Baron'un bakışları tekrar dalgınlaştı. "Evet, çok iyi korunan bir sır. Bunu gizlemek için her yola başvurdular—"

"Zaten gizlenecek ne vardı ki? Padişah İmparator'un bir hapishane gezegeni olduğu mu? Bunu herkes biliyor. Yoksa—"

"Kont Fenring!" diye haykırdı Baron.

Hawat susup şaşkınlıkla kaşlarını çatarak Baron'u süzdü. "Ne olmuş Kont Fenring'e?"

"Yıllar önce, yeğenimin doğum gününde. Kont Fenring denen o

züppe, İmparator'un resmi gözlemcisi sıfatıyla gelmişti... İmparator ile aramdaki ... şey... bir iş anlaşmasını tamamlamak için."

"Eee?"

"Ben... şey, konuşmalarımızdan birinde Arrakis'i bir hapisane gezegenine dönüştürmekten bahsetmiştim galiba. Fenring."

"Tam olarak ne demiştiniz?" diye sordu Hawat.

"Tam olarak mı? Bu çok eskidendi ve—"

"Baron, Lordum, hizmetlerimden en iyi şekilde faydalanmak istiyorsanız, bana yeterince bilgi vermelisiniz. Bu konuşma kaydedilmemiş miydi?"

Baron'un yüzü öfkeden karardı. "Sen Piter kadar kötüsün! Böyle tavırları sevmi—"

"Piter artık yanınızda yok Lordum. Söz açılmışken, Piter'a ne olmuştu?"

"Benimle fazla samimi olmuştu. Fazla talepkâr olmuştu."

"Bana faydalı bir adamı kesinlikle harcamayacağınızı söylüyorsunuz," dedi Hawat. "Beni tehditler ve kaçamak laflarla harcayacak mısınız? Kont Fenring'e ne söylediğinizden bahsediyorduk."

Baron yavaşça kendini sakinleştirdi. *Vakti gelince*, diye düşündü, *bu tavrını hatırlayacağım. Evet. Hatırlayacağım.*

"Bir saniye," dedi Baron. Büyük salonunda yaptığı görüşmeyi anımsamaya çalıştı. İçinde durdukları sessizlik konisini zihninde canlandırmak işe yaradı. "Şuna benzer bir şey demiştim. 'İş yapmak için bazı insanları öldürmek mutlaka gerekir. İmparator bunu biliyor.' İş gücü kaybımızdan bahsediyordum. Sonra Arrakis sorununa alternatif bir çözüm düşündüğümden ve İmparator'un hapisane gezegeninin bana ilham verdiğinden bahsettim."

"Vay canına!" dedi Hawat heyecanla. "Fenring ne dedi peki?"

"Beni senin hakkında sorguya çekmeye başladı."

Hawat geriye yaslanıp gözlerini kapayarak düşüncelere daldı. "Demek bu yüzden Arrakis dikkatlerini çekti. Neyse, olan olmuş artık." Gözlerini açtı. "Artık Arrakis'in her yerinde casusları vardır. Aradan iki yıl geçmiş!"

"Ama masumca bir fikirden—"

"İmparator'un gözünde hiçbir şey masumca değildir! Rabban'a verdiğiniz talimatlar nelerdi?"

"Arrakislilere bizden korkmalarını öğretmesini söyledim."

Hawat başını salladı. "Şimdi iki seçeneğiniz var Baron. Ya bütün yerlileri öldürür, köklerini kazırsınız, ya da—"

"Oradaki iş gücünü tamamen harcayayım, öyle mi?"

"İmparatorla hâlâ yanında olan Büyük Hanedanların buraya gelip Giedi Prime'ı yakıp yıkmalarını mı tercih edersiniz?"

Baron mentatı süzdü. "Buna cesaret edemez!"

"Öyle mi dersiniz?"

Baron'un dudakları titredi. "Diğer seçenek ne?"

"Sevgili yeğeniniz Rabban'ı gözden çıkarmanız."

"Gözden çı—" Baron birden susup Hawat'a dik dik baktı.

"Ona asker göndermeyi ve tüm yardımları kesin. Mesajlarına tek bir karşılık verin: Arrakis'te işleri yüzüne gözüne bulaştırdığını haber aldığınızı, en kısa zamanda duruma bizzat müdahale edeceğinizi söyleyin. Mesajlarınızdan bazılarının İmparatorluk casusları tarafından öğrenilmesini sağlayacağım."

"Ama baharata ne olacak? Gelirlere—" . . .

"Baronluk hakkınız olan gelirleri talep edin, ama nasıl talep ettiğinizedikkat edin. Rabban'dan sabit ödemeler isteyin, böylece—"

Baron avuçlarını yukarı çevirdi. "Ama sinsi yeğenimin—"

"Arrakis'te bizim de casuslarımız var. Rabban'a belirlediğiniz baharat kotasını karşılamazsa yerine başkasını atayacağınızı söyleyin."

"Yeğenimi tanırım," dedi Baron. "Bu halka iyice zulmetmesinden başka işe yaramaz."

"İyi ya işte! Şimdi zulümden vazgeçmesi zaten işinize gelmez ki! Sizin tek istediğiniz bu işe bulaşmamak. Bırakın Rabban size Salusa Secundusunuzu hazırlasın. Oraya mahkûm göndermeye bile gerek yok. Rabban'ın elinde yeterince insan var. Rabban baharat kotalarınızı karşılamak için halkı zorlarsa, İmparator'un başka bir sebep aramasına gerek kalmaz. Bu Arrakis'e zulmetmek için yeterli sebep olur. Fakat bunun başka bir sebebi olduğunu ne sözleriniz ne de tavırlarınızla kesinlikle belli etmemelisiniz."

Baron konuşurken hayranlığını gizleyemedi: "Ah Hawat, çok kurnazsın. Peki Rabban'ın bize hazırladıklarını kullanmak için Arrakis'e yerleşmeyi nasıl becereceğiz?"

"Bu işin en kolay kısmı. Her yıl kotayı biraz daha arttırın, Arrakis'te işler kısa sürede çığrından çıkar. Üretim azalır. Böylece Rabban'ı azledip yerine siz geçersiniz – kargaşaya son vermek için."

"Mantıklı," dedi Baron. "Ama bunları dinlemek bile beni yordu. Arrakis'i benim yerime yönetecek birini hazırlıyorum."

Hawat karşısındaki tombul suratı inceledi. O yaşlı asker-casus, başını yavaşça sallamaya başladı. "Feyd-Rautha," dedi. "Demek şimdiki zulmün sebebi bu? Siz de çok kurnazsınız Baron. Belki de bu iki planı birleştirebiliriz. Evet. Feyd-Rautha, Arrakis'e kurtarıcı olarak gidebilir. Halkın sevgisini kazanabilir. Evet."

Baron gülümsedi. *Hawat'ın bu işten çıkarı ne?* diye düşündü.

Hawat konuşmanın sona erdiğini anlamıştı. Ayağa kalkıp kırmızı duvarlı odadan çıktı. Yürürken, kafası Arrakis'le ilgili her hesaplama karşısına çıkan rahatsız edici bilinmezlerle meşguldü. Kaçakçıların yanında saklanan Gurney Halleck'in bahsettiği yeni dini lideri, Müeddib'i düşünüyordu.

Belki Baron'a bu yeni dinin serpilmesine izin vermesini söylememeliydim, pan ve graben halkında yayılsa bile. Ama zulmün dinlerin serpilmesini kolaylaştırdığı bilinen bir gerçektir. Halleck'in Fremenlerin savaş taktikleri hakkında verdiği raporları düşündü. Bu taktiklerde Halleck'ten, Idaho'dan, hatta Hawat'tan izler vardı.

Idaho sağ mı acaba? diye düşündü.

Ama bunu sormak boşunaydı. Kendi kendisine Paul'un sağ olup olmadığını bile soramıyordu henüz. Baron'un tüm Atreideslerin öldüğüne emin olduğunu biliyordu. Baron Bene Gesserit cadısını kullandığını itiraf etmişti. Bu durumda hepsi ölmüş olmalıydı – kadının öz oğlu bile.

Jessica Atreideslerden ölesiye nefret etmişti herhalde. Tıpkı benim bu Baron'dan nefret ettiğim gibi. Benim darbem de onunki gibi ölümcül ve kusursuz olacak mı?

Her şeyde bir düzen vardır. Evrenimizin bir parçası olan bu düzen simetriye, zarafet ve güzelliğe –gerçek bir sanatçının eserlerinde mutlaka var olan niteliklere– sahiptir. Bunu mevsimlerde görebilirsiniz; bir uçurum kenarında rüzgârla sürüklenen kumda, katranruhu çalısının kümeleşmiş dallarında veya yapraklarındaki çizgilerde görebilirsiniz. Biz bu düzeni hayatlarımız ve toplumumuzda kopyalamaya çalışır; onun ritimlerini, danslarını, huzur verici şekillerini ararız. Ama mutlak kusursuzluğu aramak tehlikelidir. Mutlak kusursuzluk saplanırya yol açar. Böyle bir kusursuzlukta her şey ölüme doğru gider.

— PRENSES İRULAN
Müeddib'in Toplu Özdeyişleri

Paul-Müeddib baharatlı, ağır bir yemek yediğini hatırlıyordu. Bu anıya tutundu, çünkü o sabit bir noktaydı ve oradan baktığında az önce yaşadığı şeylerin bir rüya olduğunu düşünebiliyordu.

Ben bir süreçler tiyatrosuyum, diye düşündü. Eksik görüntülerin, ırksal bilincin ve onun korkunç gayesinin kurbanıyım.

Ama bir şekilde kontrolü kaybettiği, zamanda kaybolduğu, böylece geçmişin, geleceğin ve şimdiki zamanın ayırt edilemez şekilde birbirine karıştığı korkusunu içinden atamıyordu. Bir tür görsel bitkinlikti bu. Sebebiyse, geleceğe dair hafızasının aslında geçmişe ait olmasıydı.

Yemeği Chani yapmıştı, diye düşündü.

Ama Chani çok uzakta, güneydeydi – güneşin sıcak olduğu soğuk diyardaydı. Yeni siyeç kalelerinden birinde, oğulları II. Leto ile birlikte güvenderdi.

Yoksa bu henüz olmamış mıydı?

Hayır, oldu, dedi kendi kendine. Çünkü kız kardeşi Tuhaf Alia oraya annesi ve Chani ile birlikte gitmişti. Güneye yirmi gümleyicilik bir yolculuk yapmışlar; vahşi bir yaradanın sırtında, Rahibe Ananın tahtırevanında gitmişlerdi.

Dev solucanların sırtında gitmek onu ürkütüyordu. Yoksa Alia henüz doğmadı mı? diye düşündü.

Râzziyye⁹ çıkmıştım, diye hatırladı. Arrakeen'deki ölülerimizin sularını almak için akına çıkmıştık. Ve ölülerin yakıldığı yerde babamdan geri kalanları bulmuştum. Babamın kafatasını Harg Geçidi'ne tepeden bakan bir kayanın içine koyup kutsallaştırdım.

Yoksa bunlar gelecekte mi olacaktı?

Yaralarım gerçek, dedi Paul kendi kendine. Yaralarım gerçek. Babamın kafatasının bulunduğu türbe gerçek.

Hâlâ rüyada gibi olan Paul, Jamis'in karısı Harah'ın bir keresinde odasına izinsiz girerek, siyeç koridorunda bir kavga olduğunu söylediğini anımsadı. Kadınlarla çocukların güneye gönderilmelerinden önceki geçici siyeçte olmuştu. Siyah saçlarını, su halkaları geçirilmiş bir zincirle arkadan bağlamış Harah odanın kapısında durmuş ve kapının perdesini açarak, Chani'nin birini öldürdüğünü söylemişti.

Bu olmuştu, dedi Paul kendi kendine. Bu gerçektir. Önceden gördüğüm ve değiştirilebilecek bir şey değildi.

Paul hemen dışarı koştuğunu anımsadı. Chani sarı kürelerle aydınlanan koridorda duruyordu. Üstünde parlak mavi bir cübbe vardı, başlığı geriye atılmıştı ve peri benzeri incecik yüzü yorgunluktan kızarmıştı. Billurbiçağını kınına sokuyor ve aralarında bir şey taşıyan birkaç kişi de koşarak uzaklaşıyordu.

Bir ceset taşıdıkları belli, diye düşündüğünü anımsadı Paul.

Chani ona doğru dönerken boynunda asılı su halkaları şıkırdamıştı. Siyeçteyken bunlar uluorta taşınabiliyordu.

"Chani, ne oldu?" diye sormuştu.

"Sana meydan okumaya gelen birini hakladım Usûl."

⁹ Râzziyye: Arapça "Ezici, ezen," anlamına gelen Râzze sözcüğünden türetilmiştir. Frank Herbert'in bu sözcüğe verdiği özel anlam için bkz. *İmparatorluk Terminolojisi* eki. —ed

“Onu öldürdün mü?”

“Evet. Ama belki de bu işi Harah’a bırakmalıydım.”

(Paul etrafta toplanmış insanların yüzlerinden, bu sözü beğendiklerini gördüğünü anımsadı. Harah bile gülmüştü.)

“Ama o bana meydan okumaya gelmişti!”

“Beni sırrî yöntemiyle eğittin ya Usûl.”

“Doğru! Ama yine de—”

“Ben çölde doğdum Usûl. Billurbıçak kullanmayı bilirim.”

Paul öfkesini bastırarak mantıklı konuşmaya çalışmıştı. “Chani, bütün bunlar doğru olabilir, ama yine de—”

“Artık siyechte bir elküresinin ışığıyla akrep avlayan bir çocuk değilim Usûl. Oyun oynamıyorum.”

Paul ona öfkeyle bakmıştı. Rahat görünmesine karşın, tuhaf bir şekilde saldırgan olduğunu sezmişti.

“Vaktini harcamana değmezdi Usûl,” demişti. “Onun gibiler yüzünden dikkatinin dağılmasına izin veremem.” Yaklaşıp göz ucuyla Paul’e bakmış, yalnızca onun duyabileceği bir sesle konuşmuştu: “Ayrıca, sana meydan okuyanların benimle kapışmak zorunda kalacağı, Müeddib’in kadını tarafından utanç verici bir şekilde öldürüleceği duyulursa, meydan okuyanların sayısı azalır aşkım.”

Evet, dedi Paul kendi kendine, *bu kesinlikle oldu. Bu hakiki geçmişt. Müeddib’e meydan okuyanların sayısı da gerçekten azaldı.*

Rüya olmayan dünyanın bir yerinde bir gece kuşu öttü.

Rüya görüyorum, diye düşündü Paul. *Baharatlı yemekten olmalı.*

Yine de etrafında kimseler olmadığını hissediyordu. Yoksa ruhu, Fremenlerin gerçek varlığının bulunduğu dünyaya mı geçmişti – Âlemü’l-Misâl’e, suretler dünyasına, tüm fiziksel sınırların kalktığı diyara? Bunu düşününce korktu, çünkü tüm sınırların kalkması demek, tüm referans noktalarının da kalkması demekti. O efsanevi dünyada, nerede olduğunu anlayamaz, “Ben benim, çünkü buradayım,” diyemezdi.

“İnsanların seninle ilgili çeşitli görüşleri var,” demişti bir keresinde annesi.

Rüyadan uyanıyorum galiba, diye düşündü Paul. Çünkü bu gerçek-

ten olmuştu – annesi, şimdi Fremenlerin Rahibe Anası olan Leydi Jessica bunu gerçekten söylemişti.

Paul Fremenlerle olan ilişkisinin Jessica'yı korkuttuğunu biliyordu. Hem siyeç hem de graben halkının Müeddib'den *Ulu* diye bahsetmesinden hoşlanmıyordu. Kabilelere seyyidina casuslarını gönderip bilgi topluyor, öğrendikleri üstüne düşünüyordu.

Paul'e bir Bene Gesserit atasözünü söylemişti: "Din ile siyaset aynı arabada gittiğinde, sürücüler karşılarında hiçbir şeyin duramayacağını sanır. Dümdüz gider, giderek hızlanırlar. Engelleri tamamen göz ardı eder ve körlemesine gidenlerin uçurumları çok geç fark edeceğini de unuturlar."

Paul bunu işittiğinde annesinin evinde, üzerleri Fremen mitolojisinden desenlerle bezeli kara perdelerle çevrili odada oturduğunu anımsadı. Orada oturup onu dinlerken, annesinin hep izleme halinde olduğunu fark etmişti – gözleri aşağı dönükken bile izliyordu. Oval yüzünde, ağzının kenarlarında yeni kırışıklar belirmişti, ama saçları hâlâ cilalı bronz gibiydi. Birbirinden epey ayrı olan yeşil gözleri baharatla beslenmekten mavileşmeye başlamıştı.

"Fremenlerin dini basit ve pratik," demişti Paul.

"Dine dair hiçbir şey kesinlikle basit değildir," diye uyarmıştı annesi.

Ama Paul, tepelerinde hâlâ asılı duran karanlık geleceği gördüğünden öfkelenmiş ve tek söyleyebildiği şu olmuştu: "Din güçlerimizi birleştiriyor. Bize gizem veriyor."

"İnsanlara cesaret veren bu havayı bilerek güçlendiriyorsun," dyesaldırmıştı annesi. "Telkinler yapmaktan hiç vazgeçmiyorsun."

"Bana bunu yapmayı öğreten sendin," demişti Paul.

Ama annesi o gün tartışmak istiyordu. Küçük Leto'nun sünnet töreninin yapıldığı gündü. Paul annesinin neden sinirli olduğunu biraz anlayabiliyordu. Chani'yle olan ilişkisini – "gençlerin evliliğini" – asla içine sindirememişti. Ama Chani bir Atreides doğurmuştu; bir erkek çocuk. Bu yüzden Jessica çocukla annesini reddedememişti.

Paul dik dik baktığında, Jessica sonunda huzursuzca kıpırdanıp "Benim tuhaf bir anne olduğumu düşünüyorsun," demişti.

"Tabii ki hayır."

“Kız kardeşinin yanındayken bana nasıl baktığını görüyorum. Kız kardeşini anlamıyorsun.”

“Alia’nın niye farklı olduğunu biliyorum,” demişti Paul. “Yaşam Suyu’nu değiştirdiğinde o henüz doğmamıştı. Bu yüzde—”

“Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun!”

Paul gelecekte aldığı bilgiyi ifade edemediği için “Senin tuhaf olduğunu düşünmüyorum,” demekle yetinmişti.

Jessica Paul’ün sıkıntılı halini görüp “Sana bir şey söylemek istiyorum oğlum,” demişti.

“Evet?”

“Chani’ni seviyorum. Onu kabul ediyorum.”

Bu gerçektir, diye düşündü Paul. Bu zamanın doğuşundaki sapmalarla değiştirilecek, geleceğe ait kusurlu bir görüntü değildi.

Bunun verdiği güvenle, kendi dünyasına daha sıkı tutundu. İçinde bulunduğu düş haline giderek daha fazla gerçeklik girmeye başladı. Birden bir hiyerege, yani bir çöl kampında olduğunu anladı. Chani damıtıcı-çadırlarını un-kumunun üstüne kurmuştu, çünkü bu zemin yumuşaktı. Demek ki Chani yakındaydı – Chani, ruhu, sihayası, bir çöl baharı kadar tatlı olan Chani, güneyin derinliklerindeki palmiyelikten dönmüş olan Chani.

Sonra, uykuya dalarken Chani’nin ona bir kum şarkısı söylediğini anımsadı.

Ey ruhum,
Bu gece Cenneti arama,
Şeyh Hulud adına yemin ederim ki
Gideceksin oraya,
Bana sadık kalırsan.

Sonra da çölde yürüyen âşıkların şarkısını söylemişti. Ritmi kumullarda atılan adımların ritmi gibiydi.

Gözlerini anlat bana
Kalbini anlatayım.
Ayaklarını anlat bana
Ellerini anlatayım.
Uykunu anlat bana

Yürüyüşünü anlatayım.
 Arzularını anlat bana
 İhtiyacını anlatayım.

Başka bir çadırdaki birinin baliset çaldığını duymuş ve o zaman Gurney Halleck gelmişti aklına. Gurney'i bir keresinde kaçakçıların arasında görmüştü, ama kendini gösterememişti, çünkü Gurney onu görürse istemeden de olsa Harkonnenleri peşine takabilirdi.

Ama o gece duyduğu baliset sesi, Paul'e onu çalan kişiyi de anımsatmıştı. Müeddib'i koruyan ölüm komandolarının, fedayinlerin komutanı Sıçrayan Çet'i.

Çöldeyiz, diye hatırladı Paul. *Harkonnen devriyelerinden uzakta, orta ırkteyiz. Buraya kumlarda yürümek, bir yaradanı çağırmak ve sırtına tek başıma binmeyi başarmak için geldim. Böylece gerçek bir Fremeni olabileceğim.*

Belindeki maula tabancasını ve billurbıçağını hissetti. Etrafındaki sessizliği hissetti.

Şafaktan hemen öncesine özgü bir sessizlikti bu. Gece kuşları ortadan kaybolmuş, ama gündüz yaratıkları henüz düşmanları güneşin yükseldiğini belirten sesler çıkarmaya da başlamamıştı.

"Gün ışığında, kumlarda sürmelisin ki Şeyh Hulud seni görsün ve korkmadığını anlatsın," demişti Stilgar. "Bu yüzden de zamanımızı tersine çevirecek ve bu gece uyuyacağız."

Paul usulca doğrulunca, üstünde gevşek bir damıtıcı-giysi bulunduğunu fark etti. İçinde bulunduğu damıtıcı-çadır boştu. Çok yavaş hareket etmesine karşın, Chani onu duymuştu.

Çadırın bir köşesinden, gölgelerin içinden seslendi: "Daha gün doğmadı aşkım."

"Sihaya," dedi Paul neşeyle.

"Bana çöl baharım diyorsun, ama bugün başının belasıyım. Kurallara uyup uymadığını kontrol edecek seyyidinayım."

Paul damıtıcı-giysisinin önünü kapamaya başladı. "Bana bir keresinde Kitabü'l-İbâr'dan bir alıntı yapmıştın. Kadınlarınız tarlalarıdır, onları sürün, demiştin."

"İlk çocuğunun annesiyim," diye katıldı Chani.

Paul Chani'nin gri gözlerinin her hareketini izlediğini gördü. Bir yandan da damıtıcı-giysisini kapatıyordu. "Olabilirdi dinlenmelisin," dedi Chani.

Paul Chani'nin sevgiyle konuştuğunu hissedince onu hafifçe azarladı: "Gözlemci seyyidina adayı uyaramaz ve tavsiye veremez."

Chani yanına gelip avcunu yanağına koydu. "Bugün hem gözlemcin hem de kadınınım."

"Bugün kadınlık vazifesini bir kenara bırakmalısın," dedi Paul.

"Beklemek ne kötü," dedi. "Yanında olmayı tercih ederdim."

Paul Chani'nin avcunu öptükten sonra giysisinin yüz kısmını kapadı ve çadırın girişini açtı. İçeri giren soğuk hava hafifçe nemliydi ve bu nem şafakta çiye dönüşecekti. Havada ham baharat kütlesi kokusu vardı ve kuzeydoğuda baharat olduğunu saptamışlardı; civarda bir yaradanın olduğu anlamına geliyordu bu.

Paul emekleyerek çadırdan çıkıp gerindi. Doğru ufku açık yeşildi. Loşlukta askerlerinin çadırları küçük kumullar gibi görünüyordu. Solunda bir hareket gördü – muhafız kendisini görmüştü.

Askerler bugün yüzleşeceği tehlikeyi biliyordu. Bununla her Fremen yüzleşmişti. Kendini hazırlaması için onu bu son birkaç dakika da yalnız bırakıyorlardı.

Bu işi bugün halletmeliyim, diye düşündü.

Sardokarların katliamı sayesinde ne kadar büyük güç kazandığını düşündü. Yaşlılar sırrî yöntemiyle savaşmayı öğretilirler diye ona oğullarını gönderiyordu, mecliste sözünü dinliyor, planlarını uyguluyorlardı. Geri dönen adamlar, ona bir Fremenin duyabileceği en büyük övgüyü yapıyorlardı: "Planın işe yaradı Müeddib."

Ama Paul, en beceriksiz Fremen savaşçısının bile yapabildiği bir şeyi hiç yapmamıştı ve bu durum otoritesine zarar veriyordu.

Bir yaradanı hiç sürmemişti.

Evet, eğitim gezilerinde ve akınlarda diğerleriyle birlikte yaranların sırtına binmişti, ama kendi başına asla. Bunu yapana dek, başkalarına bağımlı kalacaktı. Gerçek bir Fremen buna izin vermezdi. Bunu tek başına yapana dek, geniş güney topraklarına, irkin ötesindeki yirmi gümleyicilik bölgeye bile ancak tahtırevanla gidebilecekti; bir Rahibe Ana, bir hasta veya yaralı gibi.

Gece boyunca yaşadığı içsel mücadeleyi anımsadı. Arada tuhaf bir paralellik vardı – yaradana hâkim olursa, otoritesi güçlenecekti; içsel gözüne hakim olursa, bu da bir şekilde otoritesini güçlendirecekti. Ama her ikisinin de ötesinde o karanlık bölge vardı, evrendeki her şeyin birbirine karıştığı o Büyük Karmaşa,

Evreni algılayışındaki farklılıklar onu rahatsız ediyordu – netlik ve belirsizlik birbirine karışıyordu. Her şeyi yerli yerinde görüyordu. Ama belirsizlik doğduğunda, şimdiye karışarak küçük farklılıklar yaratmıştı. Geride korkunç gaye kalmıştı. İrksal bilinç kalmıştı. Her şeyin tepesindeyse, o kanlı ve vahşi cihat duruyordu.

Chani çadırdan çıkıp yanına geldi. Elleriyle kendi dirseklerini tutuyordu. Paul'e yan gözle baktı. Ruh halini anlamaya çalıştığında böyle bakardı.

"Bana doğduğun dünyanın sularını yine anlatsana Usûl."

Chani'nin aklını başka tarafa çekerek o tehlikeli sınavdan önce rahatlatmaya çalıştığını anladı. Hava aydınlanıyordu ve fedayinlerin bazıları çadırlarını toplamaya başlamıştı bile.

"Siyeçten ve oğlumuzdan bahsetmeni tercih ederim," dedi. "Leto, annemi avcunun içine aldı mı?"

"Alia'yı da aldı. Hızla büyüyor. Uzun'boyly olacak."

"Güney nasıl bir yer?" diye sordu Paul.

"Yaradani sürünce kendi gözleriyle göreceksin," dedi Chani.

"Ama önce senin gözlerinden görmek istiyorum."

"Kendini yapayalnız hissedeceğin bir yer," dedi Chani.

Paul Chani'nin damıtıcı-giysi başlığından kenarı çıkan nezhoni eşarbına dokundu. "Niye siyeçten bahsetmek istemiyorsun?"

"Söyledim ya. Siyeç bizsiz kendini yapayalnız hissedeceğin bir yer. Bir çalışma yeri. Fabrikalar ve çömlek atölyelerinde çalışırız; silahlar ve hava tahmini için kazıklar yapar, rüşvet vermek için baharat toplarız. Kumullara bitkiler eker; kumaş ve halı dokur, yakıt pillerini doldurur; kabile güçlü kalsın diye çocukları eğitiriz."

"Siyeçte güzel olan hiçbir şey yok mu yani?"

"Çocuklar güzeldir. Kurallara uyarız. Yeterince yiyeceğimiz var. Bazen aramızdan birinin erkeğiyle birlikte olmak için kuzeye gitme-

sine izin verilir. Neslimiz devam etmeli.”

“Halk kız kardeşim Alia’yı kabul etti mi?”

Chani giderek güçlenen şafak ışığında ona döndü. Delici bakışlarla baktı. “Bunu başka zaman konuşalım aşkım.”

“Şimdi konuşalım.”

“Gücünü sınava saklamalısın.”

Paul Chani’nin ses tonundan, hassas bir meseleye dokunduğunu anladı. “Bilinmeyen şeyler kaygı uyandırır,” dedi.

Chani başını sallayarak onayladı. “Alia’nın tuhaflığı yüzünden bazı ... yanlış anlamalar oluyor. Küçük bir çocuğun yetişkin gibi konuşması, yalnızca bir yetişkinin bilebileceği şeylerden bahsetmesi kadınları korkutuyor. Alia’nın ana rahmindeyken ... değiştiğini anlamamıyorlar.”

“Sorun mu çıkıyor?” diye sordu Paul. *Düşlerimde Alia’nın sorunlar yaşadığını görmüştüm*, diye düşündü.

Chani giderek aydınlanan ufka baktı. “Bazı kadınlar toplanıp Rahibe Ana’ya başvurdu. Kızının içindeki şeytanı çıkarmasını talep ettiler. Kutsal kitaptan alıntı yaptılar: ‘Aramızda cadıların yaşamasına izin vermeyin.’”

“Annem ne dedi peki?”

“Kanunu tekrarlayarak onları geri çevirdi. Alia sorun çıkarırsa, bunun suçlusu gerekli tedbirleri almayan yetkililerdir, dedi. Alia’nın ana rahminde nasıl değiştiğini açıklamaya çalıştı. Ama kadınlar kızdılar. Öfkeyle mırıldanarak çekip gittiler.”

Alia yüzünden sorunlar çıkacak, diye düşündü Paul.

Bir esinti, yüzünün açıkta kalan kısmına kum taneleri çarptırdı ve ham baharat kütesinin kokusunu getirdi. “El Seyl, sabahı getiren kum yağmuru,” dedi.

Gri göğün altında, karşısında uzanan çöle baktı. Acımasız bir yerdin burası. Güneyin karanlık göğünde şimşek çaktı – orada bir fırtına olduğunun alameti. Çok sonra bir gökgürültüsü duyuldu.

“Diyarı güzelleştiren ses,” dedi Chani.

Adamları çadırlarından çıkıyor ve muhafızlar kayalardaki yerlerinden iniyordu. Paul’ün etrafındaki her şey, emirlere ihtiyaç duy-

madan, kadim rutinlere uyarak hareket ediyordu.

“Olabildiğince az emir ver” demişti babası ... çok eskiden. “Bir konuda emir verirsen, o konuda emir vermeyi hep sürürsün.”

Fremenler bu kuralı içgüdüsel olarak biliyordu.

Birliğin su efendisi sabah duasını okumaya başladı; ardından da kumsüvarisi sınavı duasını okuyacaktı.

“Dünya bir enkazdır,” diye okudu adam titrek sesle. “Ölüm Meleği’nden kim kaçabilir? Şeyh Hulud’un istediği olur.”

Paul dinlerken, fedayinlerinin ölüm şarkısının da bu sözlerle başladığını fark etti. Ölüm komandolarının savaşa atılırken söyledikleri şarkıydı bu.

Bugün burada ölecek miyim? Adıma taş bir türbe mi yapılacak? diye merak etti. *Gelecekte Fremenler buraya gelip taş bırakarak, burada ölmüş olan Müeddib’i mi düşünecek?*

Bugünkü olasılıklardan biri de buydu. Zaman-mekândaki bu kumundan yayılan gelecek hatlarından bazılarında bulunan bir gerçeklikti. Kusurlu görüntü peşini bırakmıyordu. Korkunç gayesine direnerek cihadın gerçekleşmesini engellemeye çalıştıkça, gelecekteki karmaşa artıyordu. Tüm geleceği uçuruma doğru akan bir nehre dönüşmekteydi – o uçurumun çılgınca dönen girdabının ardındaysa yalnızca sis ve bulutlar görünüyordu.

“Stilgar geliyor,” dedi Chani. “Gitmeliyim aşkım. Şimdi bir Seyyidina olup kuralları gözetmeliyim ki, olanlar tarihçelere doğru dü-rüst geçirilsin.” Başını kaldırıp Paul’e baktı. Bir an kontrolünü yitirdi, ama sonra kendine tekrar hakim oldu. “Bu iş bitince, sana ellerimle kahvaltı hazırlayacağım.” Sonra dönüp gitti.

Stilgar un kumuna basa basa geliyor ve adımları toz bulutçukları havalandırıyordu. Paul’e karanlık, vahşi gözlerle bakan yüzünde damıtıcı-giysi maskesi olduğundan, sakalının yalnızca birazı görünüyordu. Sert ve kırışıklı yanakları, rüzgârın aşındırdığı bir kaya parçası gibiydi.

Stilgar elinde Paul’ün sancağını tutuyordu – gönderinde su tüpü deseni olan yeşil-siyah sancağı. Bu sancak diyarda şimdiden efsaneleşmişti. Paul biraz gurur duyarak, *Efsaneleşmezse hiçbir şey yapamam,* diye düşündü. *Bugün yaptığım her şey kayıtlara geçecek. Chani’den na-*

sıl ayrıldığım, Stilgar'ı nasıl selamladığım – yaptığım her şey. Yaşasam da ölsem de efsane olacak. Ama ölmemeliyim. Ölürsem yalnızca bir efsane olarak kalacak. Cihadı önlemeyecek.

Stilgar sancağı Paul'un yanına, kuma sapladıktan sonra ellerini indirdi; mavi gözleri sakin ve kararlıydı. Paul kendi gözlerinin de barharat yüzünden mavileşmeye başladığını düşündü.

"Hacca gitmemizi engellediler," dedi Stilgar tören ciddiyetiyle.

Paul Chani'nin öğrettiği şekilde karşılık verdi: "Bir Fremen'in istediği yere gitme hakkını kim elinden alabilir?"

"Ben bir Naibim," dedi Stilgar. "Düşman beni asla sağ ele geçiremez. Düşmanlarımızı yok edecek olan ölüm üçayağının ayaklarından biriyim."

Etrafa sessizlik çöktü.

Paul Stilgar'ın arkasında dağınık duran Fremenlere baktı. Bu kişisel dua vaktinde kımıldamadan duruyorlardı. Fremen hayatının öldürmekten ibaret olduğunu düşündü; hayatları boyunca öfke ve kederle yaşıyor, başka türlüşünü akıllarına bile getirmiyorlardı. Yalnızca Liet-Kynes ölmeden önce onlara bir düş aşılamaı başarmıştı.

"Bizi çöl ve çukurlar diyarından geçiren Efendi nerede?" diye sordu Stilgar.

"O daima bizimle," dedi Fremenler hep bir ağızdan.

Stilgar omuzlarını kaldırıp Paul'e biraz daha yaklaşarak fısıldadı: "Şimdi, sana söylediklerimi hatırla. Bu işi basitçe hallet – gösteriye gerek yok. Biz yaradanlara binmeyi on iki yaşında öğreniriz; sen on sekizini geçtin. Ayrıca aramızda da doğmadın. Kimseyi cesaretinle etkilemeye ihtiyacın yok; cesur olduğunu zaten biliyoruz. Tek yapman gereken yaradanı çağırarak ve sırtına binip sürmek."

"Bunu unutmayacağım," dedi Paul.

"Elinden geleni yap. Beni, öğretmenini utandırma."

Stilgar cübbesinin altından bir metre uzunluğunda plastik bir çubuk çıkardı; bir ucu sivri, diğer ucu tokmak şeklindeydi. "Bu gümlayiciyi kendi ellerimle yaptım. İyidir. Al."

Paul gümlayiciyi aldı. Çubuğun yüzeyi ılık ve pürüzsüzdü.

"Kancaların Şişakli'de," dedi Stilgar. "Şuradaki kumula çıktığın-

da sana verecek.” Sağını gösterdi. “Büyük bir yaradan çağır Usûl. Bizze yol göster.”

Stilgar’ın ses tonu Paul’ün dikkatini çekmişti. Bu seste törensi soğukluğun yanı sıra, bir dostun kaygısı da vardı.

O anda ufukta güneş belirdi. Gökyüzü gümüşü gri-maviye dönuştü. Günün Arrakis için bile fazlasıyla sıcak ve kuru geçeceği almetiydi bu.

“Sıcak bir gün olacak,” dedi. Bu kez sesi yalnızca soğuktu. “Git Usûl. Git ve yaradani sür. Kumlarda bir lider olarak gezin.”

Paul sancağını selamladı; şafak rüzgârı kesildiği için artık dalgalanmıyordu. Stilgar’ın gösterdiği kumula doğru döndü. Burası üstü S şeklinde olan sarımsı kahverengi bir tepedydi. Askerlerin çoğu tepeden uzaklaşmaya başlamıştı bile. Kamplarının yanındaki diğer kumula tırmanıyorlardı.

Paul’ün yolunda tek bir cübbeli kişi kalmıştı: Bir fedayin mangasının komutanı Şişakli. Damıtıcı-giysisinin başlığı ve maskesi yüzünden yalnızca çekik gözleri açıktaydı.

Paul yanına gidince, Şişakli ona kırbaça benzeyen iki ince halat verdi. Bir buçuk metre uzunluğundaki halatların bir ucunda parlak plasçelik kancalar vardı; diğer uçlarıysa rahat tutulsun diye sertleştirilmişti.

Paul tören gereği ikisini de sol eliyle aldı.

“Bunlar benim kancalarım,” dedi Şişakli boğuk sesle. “Hep işe yaradılar.”

Paul konuşmaması gerektiği için yalnızca başını salladı. Sonra adamın yanından geçerek kumula çıkmaya başladı. Tepenin üstüne varınca, dönüp arkasına baktı. Askerleri bir böcek sürüsü gibi dağılıyordu. Cübbeleri dalgalanıyordu. Artık tek başınaydı. Karşısında yalnızca ufuk vardı – düz ve hareketsiz ufuk. Stilgar iyi bir kumul seçmişti. Diğerlerinden daha yüksek olduğu için etrafı daha kolay görmek mümkündü.

Paul eğilerek gümleyiciyi tepenin rüzgâr üstü tarafına sapladı. Buranın kumu daha sert olduğundan, daha çok titreşim yayacaktı. Bu işi hallettikten sonra, durup aldığı dersleri, yüzleşmek zorunda olduğu ölüm kalım zorunluluklarını aklından geçirdi.

Düğmesini çevirince gümlayici çalışmaya başlayacak; çöldeki dev bir solucan –bir yaradan– sesleri duyup gelecekti. Paul kırbaça benzer kancalı halatlar sayesinde yaradanın sırtına çıkabileceğini biliyordu. Solucanın halka segmentlerinden birinin ön kenarı kancalarla kaldırılınca, yaratık kumların içine dalamazdı; yoksa yarattığın hassas iç kısımlarına tahriş edici kumlar dolardı. Bu yüzden kuma dalmak bir yana, vücudunun açılmış kısmını çöl yüzeyinden olabileceğince uzaklaştırmak için daha da yükselecekti.

Ben bir kumsüvarisiyim, dedi kendi kendine.

Sol elindeki kancalara baktı. Bir yaradanı sürmek, onu istediği yere götürmek için tek yapması gerekenin, bu kancaları yarattığın gövdesinin yan tarafına, iki dev halkanın arasına saptırmak olduğunu düşündü. Bunun nasıl yapıldığını görmüştü. Eğitim sırasında, yardım alarak bir solucanın üstüne çıkmış ve kısa bir gezinti yapmıştı. Yakalanan solucan bitkinlikten kıpırdıyamaz hale gelene dek sürülebilirdi. Sonra yeni bir solucan bulmak gerekirdi.

Paul bu sınavı verince güneye yolculuk yapabileceğini, o yirmi gümlayicilik yolu kat ederek, dinlenmeye ve kendini toparlamaya gidebileceğini biliyordu. Güneyde, katliamdan kaçırılan kadınlar ve aileler, yeni palmyelikler ve kalabalık siyeç köyleri vardı.

Başını kaldırıp güneye baktı. Çağıracağı solucanın nasıl olacağını bilmediği gibi, bu sınavı verip veremeyeceğini de bilmiyordu.

“Yaklaşan yaradanın hareketlerine çok dikkat etmelisin,” demişti Stilgar. “Geçip giderken sırtına çıkabilecek kadar yakında, ama ezilmeyecek kadar uzakta durmalısın.”

Paul ani bir kararla gümlayicinin düğmesini çevirdi. Gümlayici, tokmak şeklindeki ucunun dönmesiyle birlikte düzenli aralıklarla “güm ... güm ... güm ...” sesi çıkarmaya başladı.

Doğrulup ufkunu tararken Stilgar’ın sözlerini hatırladı: “Yaklaşma hattını çok dikkatli ölç. Unutma, solucanların gümlayicilere yer atından yaklaştığı çok nadirdir. Yine de kulaklarını dört aç. Genellikle görmeden önce sesini duyabilirsin.”

Chani’nin geceleyin, korkusuna yenilince kaygıyla fısıldadığı sözleri hatırladı: “Bir yaradanın yolundayken hiç kımıldamadan durmalısın. Kendini kuma dönüşmüş gibi hissetmelisin. Pelerininin altına

gizlen ve tüm varlığıyla bir kumula dönüş.”

Ufku yavaşça taradı, dinledi, ona öğretilen işaretleri aradı.

İşaret güneydoğudan geldi – çok uzaktan gelen bir tıslama sesi, bir çöl fısıltısı. Bir süre sonra, şafağın aydınlığında, çok uzakta bir solucan silüeti gördü; bu kadar büyüğünü görmemiş, böylesinden bahsedildiğini işitmemişti. Yaratığın boyu üç kilometre kadardı. Kummu yarararak ilerleyen başı, yaklaşan bir dağ gibiydi.

Ne hayatımda, ne de geleceğe dair görüntülerde böyle bir şey görmedim, diye kendini uyardı. Yaratığın yoluna çıkmak için koşmaya başlarken, o anki acil zorunluluklar dışında her şeyi aklından çıkardı.

Padişah İmparator size “Mali sistemi ve mahkemeleri kontrol edin – gerisini ayak-takımına bırakın,” diye tavsiye ediyor. Ve diyor ki: “Kazanç istiyorsanız hükmet-melisiniz.” Sözlerinde haklılık payı var, ama kendime şu soruyu sormadan edemi-yorum: Ayaktakımı kim? Yönetilenler kim?”

— PRENSES İRULAN

Arrakis Uyanıyor

“Müeddib’in Konsey’e Gönderdiği Gizli Mesaj”

Jessica’nın aklından ansızın bir düşünce geçti: *Paul kumsüvarisi sınavına her an başlayabilir. Bunu benden gizlemeye çalışıyorlar, ama açıkça ortada. Ve Chani de gizemli bir göreve gitti.*

Jessica dinlenme odasında oturmuş dinleniyordu. Az önce ders-ten çıkmıştı ve biraz sonra başka bir derse girecekti. Burası katliam-dan kaçmadan önce yaşadıkları Tabr Siyeçi’ndeki oda kadar büyük değildi; yine de kalın halılar, yumuşak yastıklar, alçak bir kahve ma-sası, duvarlarda rengârenk örtüler ve tavanda donuk sarı ışık yayan korküreler vardı. Odadaki Fremen siyeçlerine özgü keskin ve tatlı koku, kendini güvende hissetmesini sağlıyordu; ama kendini hep ya-bancı bir yerdeymiş gibi hissedeceğini biliyordu. Bunun sebebi, halı-ların ve duvar örtülerinin gizleyemediği sertlikti.

Dinlenme odasına hafif çan, davul ve alkış sesleri geldi. Jessica bir doğumun kutlandığını anladı; muhtemelen Subiay’dı çocuk do-ğuran. Jessica Subiay’ın bebeğini biraz sonra göreceğini biliyordu. O mavi gözlü, nur topu gibi çocuk kutsansın diye Rahibe Ana’ya geti-rilecekti. Kızı Alia’nın kutlamaya katıldığını ve orada olanları daha sonra kendisine anlatacağını da biliyordu.

Her gece yapılan ayrılık duasının vakti henüz gelmemiştir anlaşılan. Yoksa Poritrin, Bela Tegeuse, Rossak ve Harmonthep'teki köle akınlarında katledilenler için yapılan törenden hemen önce kutlama yapmazlardı.

Jessica iç geçirdi. Oğlunu ve yüzleştiği tehlikeleri – zehirli dikenli tellerle kaplı çukur tuzakları, Harkonnen saldırılarını (gerçi Fremmenler Paul'un sağladığı yeni silahlarla pek çok Harkonnen uçağı ve akıncısını yok ettiğinden bunların sayısı giderek azalıyordu) ve çölün doğal tehlikeleri olan yarıdanları, susuzluğu, fırtınalarını düşünmemek için aklını meşgul etmeye çalıştığını biliyordu.

Kahve istemeyi düşündü. Bu düşünce aklına Fremmenlerin hayatının ne kadar paradoksal olduğunu getirdi: Bu siyeç mağaralarında graben pyonlarına kıyasla çok daha konforlu yaşıyorlardı, ama çöl hicrine çıktıklarında Harkonnen kölelerinden çok daha çetin koşullarla yüzleşiyorlardı.

Yanındaki perdeler aralandı ve içeri uzanan esmer bir el, masanın üstüne bir fincan bırakarak geri çekildi. Fincandan baharatlı kahve kokusu yükseliyordu.

Doğum kutlaması için, diye düşündü Jessica.

Fincanı alıp kahveyi yudumlarken kendi kendine gülümsedi. *Evrenimizdeki başka hangi toplumda, diye düşündü, benim konumumda biri kimin verdiğini bilmediği bir fincan kahveyi korkusuzca içebilir? Gerçi içinde zehir olsa bile beni etkilemez, çünkü yapısını hemen değiştirebilirim, ama kahveyi veren kişi bunu bilmiyor.*

Kahveyi bitirince içinin enerjiyle dolduğunu hissetti. Bu sıcak ve nefis kahve ona iyi gelmişti.

Başka hangi toplumda özel hayata ve rahatlığa böylesine doğal bir saygı vardı ki? Kahveyi veren kişi yalnızca elini uzatıp fincanı bırakarak geri çekilmiş, kendini göstermemiştir. Bu armağan sevgi ve saygıyla verilmiştir – biraz da korkuyla.

Bu meselenin başka bir yönü dikkatini çekti: Kahveyi düşünür düşünmez aklına gelmişti. Bunun telepatiyile ilgisi olmadığını biliyordu. Bu tauydu, siyeç toplumundaki bir-oluştı, yedikleri baharatta gizlenen zehrin olumlu bir etkisiydi. Buradaki insanların hemen hiçbir baharat tohumlarının Jessica'da yarattığı aydınlanma etkisinden

faaydalanamayacaktı; çünkü bunun için eğitilmemiş, buna hazırlanmamışlardı. Zihinleri anlayamadıkları, kavrayamadıkları şeyleri reddediyordu. Yine de bazen tek bir organizma gibi düşünüp hissettikleri oluyordu. Ve rastlantı diye bir şey tanımıyorlardı.

Paul çödeki sınavı verdi mi acaba? diye merak etti. *Verebilecek yetide, ama aksilikler her zaman çıkabilir.*

Beklemek ne zordu.

İnsanın içi kararıyor, diye düşündü. *Beklemek bir süre sonra insanı yormaya başlıyor.*

Hayatlarında türlü türlü bekleme çeşitleri vardı.

İki yıldan fazladır buradayız, diye düşündü. *Arrakis'i Harkonnenlerin elinden, Müdür Nahye'nin, Hayvan Rabban'ın elinden almak içinse bunun en az iki misli kadar daha zaman geçmesi gerek.*

"Rahibe Ana?"

Kapıdaki perdelerin ardından gelen ses Harah'a, Paul'ün diğer kadınına aitti.

"Evet Harah."

Perdeler açıldı ve Harah aralarından süzülerek içeri girdi. Siyeç sandaletleri ve kollarını neredeyse omuzlarına dek açıkta bırakan kırmızı-sarı bir elbise giymişti. Ortadan ayrılıp geriye taranmış siyah saçı böcek kanatları gibi gergin ve yağlıydı. Kaşları çatıktı.

Harah'ın arkasından iki yaşındaki Alia girdi.

Jessica Alia'yı görünce, bir kez daha Paul'ün o yaştaki haline ne kadar benzediğini düşündü. Faltaşı gibi açık, meraklı gözlerindeki ciddiyet, siyah saç ve düz ağzı aynıydı. Ama arada ufak tefek farklar da vardı ve bunlar da çoğu yetişkinin Alia'dan hoşlanmamasının başlıca sebebiydi. Yeni yeni yürümeye başlayan bu küçük çocuk yaşından beklenmeyecek kadarsakin ve dikkatliydi. Karşı cinse dair yapılan ince cinsel şakaların çocuğu güldürmesi yetişkinleri irkiltiyordu. Çocuğun peltek peltek konuşmasını dinlerken (damağı henüz sertleşmemişti), iki yaşında bir çocuğun bilemeyeceği deneyimlere dayanan zekice şakalar yapmasına şaşıyorlardı.

Harah bitkince iç geçirerek kendini bir yastığın üstüne bıraktıktan sonra, hâlâ kaşlarını çatarak çocuğa baktı.

"Alia." Jessica kızına yaklaşmasını işaret etti.

Çocuk Jessica'nın yanındaki yastığa oturup annesinin elini tuttu. Tenlerinin teması, Alia'nın doğumundan önce paylaştıkları ortak farkındalığı geri getirdi. Bu ortak düşünceleri paylaşmak değildi – gerçi bazen, Jessica bir tören için baharat zehiri dönüştürürken birbirlerine dokunurlarsa, aynı şeyleri düşündükleri oluyordu. Bu çok daha büyük bir şeydi; bir başka canlı parıltıyı, güçlü ve duygulu bir varlığı yoğun bir şekilde algılamaktı. Onları duygusal olarak bütünleştiren sinirsel bir ilişkiydi.

Jessica oğlunun ailesinden biriyle konuştuğu için resmi ve saygılı bir edayla “Sabahü'l-Hayr, Harah,” dedi. “Bu gece iyi miydin?”

Harah aynı geleneksel resmiyetle “Sabahü'l-nûr. İyiyim,” diye karşılık verdi. Sesi neredeyse hissizdi. Tekrar iç geçirdi.

Jessica Alia'nın bunu eğlenceli bulduğunu hissetti.

“Ağabeyimin ganimeti beni sinir bozucu buluyor,” dedi Alia peltek sesiyle.

Alia'nın Harah'tan ganimet diye bahsetmesi Jessica'nın dikkatini çekti. Fremen dilinde ganimet “savaşta elde edilen şey” demekti; ayrıca artık eski işlevinde kullanılmayan şey, yalnızca bir süs olarak duran şey anlamına da geliyordu.

Harah çocuğa bakıp kaşlarını iyice çattı. “Bana hakaret etmeye çalışma çocuk. Yerimi biliyorum zaten.”

“Bu sefer ne yaptın bakalım Alia?” diye sordu Jessica.

Harah yanıtladı: “Sadece diğer çocuklarla oynamayı reddetmekle kalmayıp izinsiz ...”

“Perdelerin arkasına saklanıp Subiay'ın çocuğunun doğumunu izledim,” dedi Alia. “Bir oğlu oldu. Zırlayıp duruyordu. Çocukta amma ciğer varmış! Ağlamasını duymaktan bıkınca–”

“Perdelerin arkasından çıkıp çocuğa dokundu,” dedi Harah. “Çocuk da ağlamayı kesti. Bir Fremen bebeğinin siyeçte doğmuşsa istediği kadar ağlamasına izin vermek gerektiğini herkes bilir, çünkü buna bir daha izin verilmez, bizi hicrde ele vermesin diye.”

“Yeterince ağlamıştı,” dedi Alia. “Işığını, canını hissetmek istedim o kadar. O da beni hissedince daha fazla ağlamak istemedi.”

“Bu milleti daha da huzursuz etti,” dedi Harah.

“Subiay'ın oğlu sağlıklı mı?” diye sordu. Harah'ın canını fena

halde sıkın bir şey olduğu belliydi. Sebebini merak ediyordu.

“Bir şeyi yok,” dedi Harah. “Alia’nın ona zarar vermediğini biliyorlar. Bebeğe dokunmasına da pek kızmadılar aslında. Bebeğin bundan mutlu olduğu belliydi. Ama...” Harah omuzlarını silktili.

“Onları asıl rahatsız eden kızımın tuhaflığı, değil mi?” dedi Jessica. “Büyümüş de küçülmüş gibi konuşması, onun yaşında bir çocuğun bilemeyeceğı şeyler söylemesi. Geçmişten bahsetmesi.”

“Bela Tegeuse’deki bir çocuğun nasıl göründüğünü nereden bilebilir ki?” diye sordu Harah.

“Ama benziyor!” dedi Alia. “Subiay’ın oğlu Mitha’nın göçten hemen önce doğan oğluna benziyor.”

“Alia!” dedi Jessica. “Seni uyarıyorum.”

“Ama anne, onu gördüm. Haklıyım...”

Jessica Harah’ın yüzünden ne kadar rahatsız olduğunu anlayınca başını salladı. *Ben ne doğurdum? Doğarken benim bildiğim her şeyi bilen bir kız. Üstelik daha fazlasını da biliyor: İçindeki Rahibe Anaların ona geçmişin koridorlarında gösterdiği her şeyi.*

“Sorun sadece söyledikleri de değil,” dedi Harah. “Yaptığı egzersizler: Oturup gözünü bir taşla dikmesi, yalnızca burnunun yanındaki veya parmağındaki bir kası oynatması...”

“Bunlar Bene Gesserit egzersizleri,” dedi Jessica. “Bunu biliyorsun Harah. Kızımın eğitilmesine itirazın mı var?”

“Rahibe Ana, ben böyle şeylere aldırımm biliyorsun; ama millet huzursuz, fısıldaşıp duruyorlar. Tehlike seziyorum. Kızının bir iblis olduğunu, diğer çocukların onunla oynamak istemediğini—”

“Diğer çocuklarla pek ortak yönü yok,” dedi Jessica. “Kızım iblis değil. Sadece—”

“Tabii ki değil!”

Harah’ın bu ani çıkışı Jessica’yı şaşırttı. Alia’ya baktı. Çocuk düşüncelere dalmış gibiydi. Bir ... bekleme hissi yayıyordu. Jessica tekrar Harah’a baktı.

“Oğlumun ailesinden olmana saygı duyuyorum,” dedi Jessica. (Alia’nın kıpırdandığını hissetti.) “Derdin neyse, açıkça söyle.”

“Oğlunuzun yanında fazla kalamayacağım,” dedi Harah. “Bu ka-

dar beklememin tek sebebi oğullarımdı. Usûl'ün çocukları olarak özel eğitim almalarıydı. Oğlunuzun yatağını paylaşmadığım bilindiğinden, onlara daha fazlasını veremedim."

Alia tekrar kıpırdandı. Uykusu gelmiş gibiydi. Eli sıcaktı.

"Oğluma iyi bir partner olurdun," dedi Jessica. *Partner ... ama eş değil*, diye düşündü. Siyeçte konuşulanları hatırladı. Oğlunun Chani'yle beraberliğinin yeterince uzadığı, artık evlenmeleri gerektiği söyleniyordu. *Chani'yi severim*, diye düşündü. Ama Hanedan'ın gereklikleri sevginin önüne geçebilirdi. Soylular aşk için evlenmezdi.

"Oğlun için ne planladığını bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye sordu Harah.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jessica sert bir sesle.

"Kabileleri onun liderliğinde birleştirmek istiyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Onun için tehlikeli ... Alia için de."

Alia annesine sokuldu ve gözlerini açıp Harah'ı süzdü.

"İkinizi birlikteyken izledim. Birbirinize nasıl dokunduğunuzu gördüm. Alia'yı kendi kanımdan sayıyorum, çünkü kardeşim gibi olan kişinin kız kardeşi. Ona bebekliğinden beri baktım, râzziyye zamanından, buraya kaçışımızdan beri. Ona dair birçok şey gördüm."

Jessica başıyla onayladı; yanındaki Alia'nın giderek huzursuzlandığını hissediyordu.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Doğduğu andan itibaren ona ne dediğimizi anlıyordu. Su disiplinini o kadar genç yaşta bilen başka çocuk görülüş mü? Başka hangi çocuğun dadısına söylediği ilk sözler 'Seni seviyorum Harah' olmuştur?"

Harah Alia'ya baktı. "Hakaretlerine niye katlandım biliyor musunuz? Çünkü kötü niyetli olmadığını biliyorum."

Alia başını kaldırıp annesine baktı.

"Evet, kafam çalışıyor Rahibe Ana," dedi Harah. "Seyyidina olabildim. Bir sürü şey gördüm."

"Harah..." Jessica omuzlarını silkti. "Ne desem bilemiyorum." Bu gerçeekten de doğrudu.

Alia doğrulup omuzlarını kaldırdı. Jessica bekleyiş hissini sona

erdiğini, yerini kararlılık ve hüznün aldığını hissetti.

“Bir hata yaptık,” dedi Alia. “Şimdi Harah’a ihtiyacımız var.”

“Tohum Ayini yüzünden,” dedi Harah. “Bütün bunların sebebi, Alia henüz doğmamışken, içinizdeyken Yaşam Suyu’nu değiştirmeniz Rahibe Ana.”

Harah’a ihtiyacımız mı var? diye sordu Jessica kendi kendine.

“Ondan başka kim insanlarla konuşup beni biraz olsun anlatabilir ki?” diye sordu Alia.

“Ne yapmasını istiyorsun?” diye sordu Jessica.

“Ne yapacağını zaten biliyor,” dedi Alia.

“Onlara gerçeği söyleyeceğim,” dedi Harah. Yüzü birden yaşlı ve üzgün görünmeye başlamıştı. Çatık kaşları, zeytuni teninde kırışıklar belirmesine yol açmıştı. Sivri yüz hatlarıyla bir cadıya benziyordu. “Onlara Alia’nın küçük bir kız numarası yaptığını, ama aslında hiçbir zaman küçük bir kız olmadığını söyleyeceğim.”

Alia başını salladı. Yanaklarından gözyaşları süzüldü. Jessica kızından yayılan hüznü öyle güçlü hissediyordu ki, sanki bu duygu kendisine aitti.

“Ben bir hilkat garibesiyim, biliyorum,” diye fısıldadı Alia. Çocuğun ağzından çıkan bu yetişkince söz, durumun acı bir şekilde onaylanması gibiydi.

“Hilkat garibesi filan değilsin!” dedi Harah öfkeyle. “Bunu söylemeye kim cüret etti?”

Harah’ın sesindeki koruyucu ve saldırgan ton, Jessica’yı bir kez daha şaşırttı. Alia’nın haklı olduğunu anladı – Harah’a gerçekten ihtiyaçları vardı. Kabile Harah’ı anlardı, hem sözlerini hem de duygularını, çünkü Alia’yı öz evladı gibi sevdiği belliydi.

“Kim söyledi?” diye tekrarladı Harah.

“Kimse.”

Alia Jessica’nın abasının kenarıyla gözyaşlarını sildi. Sonra ıslanıp buruşmuş olan kumaşı düzeltti.

“Öyleyse sen de söyleme,” diye emretti Harah.

“Peki Harah.”

“Şimdi,” dedi Harah, “sana ne olduğunu anlat. Anlat ki ben de

diğerlerine anlatabileyim.”

Alia yutkundu. Başını kaldırıp annesine baktı.

Jessica başını sallayarak onayladı.

“Bir gün uyandım,” dedi Alia. “Uykudan uyanmak gibiydi. Tek farkı uykuya dalışımı hatırlamamamdı. Sıcak, karanlık bir yerdeydim. Korkuyordum.”

Kızının peltak sesini dinleyen Jessica, büyük mağaradaki o günü hatırladı.

“Korktuğum için kaçmaya çalıştım. Ama kaçabileceğim bir yer yoktu. Sonra bir ışık gördüm – ama aslında görmek değildi. Işık orada, yanımdaydı. Işığın duygularını hissediyordum, beni yatıştırıp rahatlatıyor, her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. O ışık annemdi.”

Harah gözlerini ovuşturup Alia’yı teşvik edercesine gülümsedi. Ama Fremeni kadının gözlerinde öyle yoğun bir dikkat vardı ki, sanki söylenenleri gözleriyle de duymaya çalışıyordu.

Böyle birinin ne düşündüğü hakkında ne biliyoruz ki? diye düşündü Jessica. Benzersiz deneyimleri, eğitimi ve ataları hakkında ne biliyoruz?

“Tam kendimi sakın ve güvende hissetmeye başlarken,” dedi Alia, “yanımızda bir başka ışık belirdi. Her şey aynı anda olmaya başladı. Diğer ışık yaşlı Rahibe Ana’ydı. O ... anneme hayatlar veriyordu ... her şeyi ... ve ben oradaydım, onların yanımdaydım ... her şeyi görüyordum. Bittiğinde de onlarla birlikteydim... onlarla ve tüm diğerleriyle birlikte... ama kendimi bulmam çok uzun sürdü. Başka öyle çok kişi vardı ki.”

“Korkunç bir şey,” dedi Jessica. “Hiçbir varlığın bilinci hayata böyle başlamamalı. Başına gelen her şeyi kabullenebilmiş olman hayret verici.”

“Başka seçeneğim yoktu ki!” dedi Alia. “Bilincimi nasıl saklayacağımı ya da kapatabileceğimi bilmiyordum ... her şey aynı anda oluyordu... her şey...”

“Bilmiyorduk,” diye mırıldandı Harah. “Annene Su’yu değiştirsin diye verirken, karnında senin olduğunu bilmiyorduk.”

“Boşver Harah,” dedi Alia. “Ben de aldırmmamalıyım. Sonuçta iyi bir şey oldu. Ben bir Rahibe Ana’yım. Kabilenin iki Rahibe...”

Birden susup başını eğerek kulak kabarttı.

Harah doğrulup Alia'ya, sonra Jessica'ya baktı.

"Hiç şüphelenmemiş miydiniz?" diye sordu Jessica.

"Şışt," dedi Alia.

Odayı siyeç koridorlarından ayıran perdelerin ardından, uzaklardan, hep bir ağızdan okunan ritmik bir dua geliyordu. Ses giderek yükseldi, sonunda söylenenleri anlamaya başladılar: "Ya! Ya! Yevm! Ya! Ya! Yevm! Mu zeyn, vallah! Ya! Ya! Yevm! Mu zeyn, vallah!"

Dua okuyanlar kapının önünden geçerken, sesleri güremeye dönuştü. Sonra giderek uzaklaştılar.

Ses yeterince alçalınca, Jessica hüznü bir sesle ayine başladı: "Bela Tegeuse'de aylardan Ramazan'dı, Nisan'dı."

"Ailem evlerinin avlusunda oturuyordu" dedi Harah. "Fıskiyeden fıskıran sularla nemlenmiş havayı soluyorlardı. Yakında bir portakal ağacı vardı; meyveleri yuvarlak ve parlaktı. Yanlarındaki sepette mişmiş, baklava ve liban kupaları – bir sürü leziz yiyecek vardı. Bahçelerimiz ve sürülerimizde huzur vardı ... tüm diyarda huzur vardı."

"Hayat mutluluk vericiydi, akıncılar gelene dek," dedi Alia.

"Dostlarımızın çığlıkları kanımızı donduruyordu," dedi Jessica. Geçmişlerini paylaştığı bütün o kişilere ait anılar zihninde canlandı.

"La, la, la, kadınlar çığlık atıyordu," dedi Harah.

"Akıncılar müstemâle daldı. Bıçaklarından erkeklerimizin kanı damlıyordu," dedi Jessica.

Sustular. Siyeçteki tüm evler gibi oraya da sessizlik hâkim oldu. Bu sessizlik acıları anımsayıp onları taze tutmak içindi.

Bir süre sonra Harah geleneksel sözlerle ayini bitirdi. Ancak Jessica böylesine öfkeyle söylendiklerini ilk kez işitiyordu.

"Asla bağışlamayacağız. Asla unutmayacağız," dedi Harah.

Bu sözlerden sonraki derin sessizlikte, mırıltılar ve cübbe hışırtıları işittiler. Jessica odanın girişindeki perdelerin ardında birinin durduğunu hissetti.

"Rahibe Ana?"

Jessica bu sesi tanıdı: Stilgar'ın eşlerinden biri olan Tharthar'dı.

"Ne var Tharthar?"

"Bir sorun var, Rahibe Ana."

Kalbinin sıkıştığını hisseden Jessica, birden Paul için korkmaya başladı. "Paul..." diye inledi.

Tharthar perdeleri aralayıp odaya girdi. Perdeler kapanmadan önce, Jessica kapının önünde toplanmış insanları gördü. Başını kaldırıp Tharthar'a baktı. Ufak tefek, esmer bir kadındı; üstünde kızıl işlemeli siyah bir giysi vardı. Masmavi gözlerini Jessica'ya dikmişti. Küçük burunda tıkaç izleri görülüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Jessica.

"Kumdan haber geldi," dedi Tharthar. "Usûl bugün yaradan sınavına girecekmiş. Gençler mutlaka başaracağını söylüyor. Bir razziye için toplanıyorlar. Kuzeye akın yapıp orada Usûl ile buluşacaklar. Usûl ile buluşunca, onu Stilgar'a meydan okumaya zorlayacaklarmış. Kabilelerin lideri olmasını istiyorlar."

Su biriktirmek, kumullarda ekim yapmak, dünyalarını yavaş ama kesin bir şekilde değiştirmek artık onlara yetmiyor, diye düşündü Jessica. Küçük ve emniyetli akınlar yetmiyor, çünkü Paul ile benden eğitim aldılar. Güçlerini hissediyorlar. Dövüşmek istiyorlar.

Tharthar ağırlığını diğer ayağına geçirip boğazını temizledi.

İhtiyatlı olmamız, sabretmemiz gerektiğini biliyoruz, diye düşündü Jessica. Ama sabırsızlanıyoruz. Gereğinden fazla beklemenin kötü olacağını biliyoruz. Bekleyişimiz uzarsa şevkimizi yitiririz.

"Gençler diyor ki: Usûl Stilgar'a meydan okumazsa korktuğundadır," dedi Tharthar.

Jessica gözlerini indirdi.

"Demek öyle," diye mırıldandı. *Bunun olacağını biliyordum, diye düşündü. Stilgar da biliyordu.*

Tharthar tekrar boğazını temizledi. "Ağabeyim Şoab bile öyle diyor. Usûl'e seçme şansı vermeyecekler."

Demek vakit geldi, diye düşündü Jessica. Paul bu meseleyi tek başına halletmek zorunda. Rahibe Ana kimin lider olacağına karışamaz.

"Tharthar'la gidip şu gençleri bir dinleyeyim," dedi Alia, annesinin elini bırakarak "Belki bir çözüm yolu bulunur."

Jessica Tharthar'a bakıyordu, ama Alia'yla konuştu: "Tamam, git. Ama olabildiğince çabuk dönüp olanları anlat."

"Bunun olmasını istemiyoruz Rahibe Ana," dedi Tharthar.

"Doğru, istemiyoruz" diye katıldı Jessica. "Kabilenin sahip olduğu tüm güce ihtiyacı var." Harah'a baktı. "Onlarla gidecek misin?"

Harah sorunun dillendirilmemiş kısmını yanıtladı: "Tharthar Alia'nın başına bir şey gelmesine izin vermez. Yakında aynı erkeği paylaşacağımızı biliyor; aynı adamın karısı olacağız. Tharthar ve ben epey konuştuk." Harah başını kaldırıp Tharthar'a baktıktan sonra Jessica'ya döndü. "Birbirimizi anlıyoruz."

"Çabuk ol" dedi Tharthar, Alia'ya elini uzatıp, "gençler gidiyor."

Perdelerin arasından el ele çıkarlarken, kadın çocuğu değil de, sanki çocuk kadını götürüyor gibiydi.

"Paul-Müeddib Stilgar'ı öldürürse bu kabile için hayırlı olmaz," dedi Harah. "Şimdiye dek liderler hep meydan okumayla başa geçti, ama artık devir değişti."

"Senin için de devir değişti," dedi Jessica.

"Kimin kazanacağı belli" dedi Harah. "Usûl kesin kazanır."

"Ben de bunu demek istemiştım."

"Hislerimden dolayı böyle düşündüğümü sanıyorsun," dedi Harah. Başını sallayınca boynundaki su halkaları şıkırdadı. "Ama yanı-lıyorsun. Belki Usûl'ün seçtiği kadın olamadığım için Chani'yi kısı-kandığımı da sanıyorsun?"

"Sen söyle," dedi Jessica.

"Chani'ye acıyorum," dedi Harah.

Jessica dikleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Chani hakkındaki düşüncelerinizi biliyorum," dedi Harah. "Oğ-lunuzun karısı olamayacağını düşünüyorsunuz."

Jessica bunu duyunca rahatladı. Omuzlarını silkti. "Belki de."

"Haklı olabilirsin. Haklıysan, Chani'nin yardım etmesi sizi şaşırt-masın. Usûl için en iyi olanı istiyor."

Jessica'nın boğazı birden kasılınca, yutkunmak zorunda kaldı. "Chani'yi çok severim," dedi. "Onu—"

"Halılarınız çok kirlenmiş," dedi Harah. Yere bakarak, Jessica'yla göz göze gelmekten kaçındı. "Buraya öyle çok insan girip çıkıyor ki. Daha sık temizletmelisiniz."

Ortodoks bir dine siyasetin karışması kaçınılmaz. Bu güç savaşı ortodoks cemaatinin eğitimini ve disiplinini etkiler. Bu baskı yüzünden böyle bir cemaatin liderleri kaçınılmaz bir soruyla yüzleşmek zorunda kalır: Liderliklerini korumak için tamamen oportünist mi olmalı, yoksa ortodoks etiği adına kendilerini feda mı etmelidir? .

— PRENSES İRULAN

Müeddib: Dinsel Sorunlar

Paul devasa yaradanın yolunda durmuş, yaklaşmasını bekliyordu. Bir kaçakçı gibi beklememeliyim – sabırlı ve sakince, diye düşündü. Çölün bir parçası olmalıym.

Yaratığın gelmesine dakikalar kalmış; tıslama sesi iyice yükselmişti. Yaratığın kocaman dişlerle çevrili, mağara girişini andıran yuvarlak ağzı bir çiçek gibi açılmış ve ağzından yayılan baharat kokusu ortalığı kaplamıştı.

Paul damıtıcı-giysisinin içinde çok rahattı; burun tıkaçlarını ve solunum maskesini neredeyse hissetmiyordu. Stilgar'ın çölde saatlerce verdiği dersler her şeyin önüne geçmişti.

“Bezelye kumundayken, yaradandan ne kadar uzakta durmalısın?” diye sormuştu Stilgar.

Paul doğru yanıtlamıştı: “Yaradanın çapının yarısı kadar uzakta.”

“Neden?”

“Yaradan dönerken girdabına kapılmamak, ama yine koşup sırtına çıkmaya vakit bulabilmek için.”

“Tohumlar ve Yaşam Suyu için yetiştirilen küçük yaradanlara bindin” demişti Stilgar. “Ama sınavda vahşi bir yaradan, çölün yaşlılarından birini çağıracaksın. Böyle bir yaradana karşı saygılı ol.”

Gümleyicinin çıkardığı ritmik sesler, yaklaşan solucan tıslamasına karışmaya başlamıştı. Paul derin bir soluk aldı ve filtrelere karşın genzine keskin bir mineral kokusu doldu. Vahşi yaradan, çölün yaşlısı artık neredeyse tepesindeydi. Yükselen ön bölütlerinin gönderdiği bir kumdalgası Paul'ün dizlerini yaladı.

Gel bakalım sevimli canavar, diye düşündü. *Çık, çık, yukarı çık. Beni duyuyorsun. Yukarı, yukarı.*

Dalga ayaklarını yükseltti. Yüzüne bir toz bulutu vurdu. Ayakta kalmayı başarırken, aklında sadece karşısında yükselen o kıvrık duvar, o bölütlü kayalık ve üstündeki halka çizgileri vardı.

Paul kancalarını kaldırdı, savurdu ve kancalar bölütlere takıldı. Paul iplere tutunarak solucanın gövdesine tırmanmaya başladı. En kritik an buydu. Eğer kancaları doğru yere takıp bölütü açmayı başarmışsa, solucan yan dönüp onu ezmeyecekti.

Solucan yavaşladı. Gümleyicinin üstünden geçip onu susturdu. Yavaşça dönmeye başladı. O rahatsız edici bölütü olabildiğince yüksekte tutmaya, etinin ayrılmış kısmından içeri kum girmesini engellemeye çalışıyordu. Paul kendini solucanın sırtında bulunca coşkuya kapıldı. Kendini dünyasını teftişe çıkmış bir imparator gibi hissediyordu. Solucanı sağa sola döndürmek, onunla oynamak, bu yaratığa tamamen hâkim olduğunu kanıtlamak istedi, ama bu isteği bastırdı.

Stilgar'ın onu bu canavarları dans ettiren, onlarla oyun oynayan, sırtlarında amuda kalkan, iki kancayı birden çıkarıp tekrar tatan gözüpek gençler hakkında niçin uyardığını şimdi anlıyordu.

Kancalardan birini yerinde bırakarak diğerini çıkarıp biraz aşağıya taktı. İkinci kancayı yerine iyice oturtunca, birincisini çıkarıp onu da daha aşağıya taktı. Böylece kancaları yaratığın gövdesinin alt kısımlarına taktıkça, solucan dönüyor ve döndükçe kıvrılarak, diğerlerinin beklediği un kumu sahasına yöneliyordu.

Paul yaklaştıklarını gördü. Kancalarını kullanıp tırmanmaya başladılar, ama yaratığın sırtına çıkana dek kancalarını duyarlı bölüt kenarlarına takmadılar. Sonunda hepsi çıktığında, arkasında üç sıra halinde, kancalara bağlı iplere tutunarak duruyorlardı.

Stilgar Paul'ün yanına gelip kancalarını kontrol etti. Sonra başını kaldırıp Paul'ün gülümseyen yüzüne baktı.

“Demek başardın?” diye sordu Stilgar, yüksek tıslama sesi yüzünden bağırarak. “Öyle mi sanıyorsun? Başardın mı sanıyorsun?” Doğruldu. “Bence berbatın. On iki yaşındaki çocuklar bile bu işi senden iyi yapıyor. Beklediğin yerde, solunda bir kumdavulu vardı. Solucan üstüne gelse o tarafa çekilemezdin.”

Paul’un yüzü asıldı. “Kumdavulunu gördüm.”

“Öyleyse niye işaret verip birimizin yardıma gelmesini istemedin? Bunu sınavdayken bile yapabiliirdin.”

Paul yutkunup yüzünü rüzgâra çevirdi.

“Bunu şimdi söylemek hoşuna gitmedi,” dedi Stilgar. “Ama yine de bu benim vazifem. Bizim için çok değerlisin. Yanlışıyla o kumdavuluna bassaydın, yaradan üstüne gelecekti.”

Paul öfkelenmesine karşın, Stilgar’ın haklı olduğunu biliyordu. Annesinden öğrendiği şekilde sakinleşmek için tam bir dakika çaba harcadı. “Özür dilerim,” dedi. “Bir daha olmayacak.”

“Başın sıkışınca mutlaka birini yardıma çağır. Yaradanın sırtına çıkamazsan bunu yapabilecek birini. Unutma, biz ekip halinde çalışırız. Böylesi daha güvenli. Ekip halinde çalışırız, değil mi?” dedi Stilgar. Paul’un omzuna vurdu.

“Ekip halinde çalışırız,” diye katıldı Paul.

“Şimdi,” dedi Stilgar hâlâ sert bir sesle, “bakalım yaradan sürmesini biliyor musun. Hangi taraftayız?”

Paul üstünde durdukları pullu bölüte baktı. Pulların şekline ve boyutuna dikkat etti. Sağına doğru büyüyüp soluna doğru küçülüyorlardı. Her solucanın genellikle bir tarafının üstünde hareket ettiğini biliyordu. Solucanın yaşı ilerledikçe bu alışkanlık yerleşirdi. Bu yüzden alt pullar daha büyük, kalın ve kaygan olurdu.

Paul kancalarını kaydırarak sola yürüdü. Yancılara kancaları o tarafa saptırmalarını ve solucanı saptırmadan döndürmelerini işaret etti. Solucan dönünce, iki dümenciye çağırıp önüne geçirdi.

“Agh heyyy-yoo!” diye bağırды. Bu işareti duyan soldaki dümenci oradaki bir bölütü ayırdı.

Yaradan açılan bölütünü korumak için dev bir çember çizmeye başladı. 360 derece dönerek tam geriye, güneye yöneldi ve Paul “Gayret!” diye bağırды.

Dümenci kancasını çıkardı ve yarıdan düz bir hatta ilerlemeye başladı.

“Aferim Paul-Müeddib,” dedi Stilgar. “Çok çalışırsan belki bir kumsüvarisi olabilirsin.”

Paul kaşlarını çatı. *Solucanın sırtına ilk çıkan ben değil miydim?*

Arkadan kahkaha sesleri geldi. Askerler Paul’un ismini hep bir ağızdan gökyüzüne haykırmaya başladılar.

“Müeddib! Müeddib! Müeddib! Müeddib!”

En arkadaki adamların solucanın kuyruk bölütlerine üvendirelerini vurduklarını işitti. Solucan hızlanmaya başladı. Şimdi hepsinin cübbeleri rüzgârda dalgalanıyor ve tıslama sesi yükseliyordu. Paul arkadaki askerlere bakarken, Chani’yi seçti; gözlerini ondan ayırmadan Stilgar’a sordu: “Kumsüvarisi miyim, değil miyim Stil?”

“Hel yevm! Bugün bir kumsüvarisisin.”

“Öyleyse gideceğimiz yeri tayin edebilir miyim?”

“Evet.”

“Ben bugün burada, Habbanya irkinde doğmuş bir Fremenim. Hayatım bugün başlıyor. Daha önce çocuktum.”

“Çocuk sayılmazdın pek,” dedi Stilgar. Başlığının rüzgârda sallanan bir ucunu damıtıcı-giysisine sokuşturdu.

“Ama beni dünyama hapseden bir tıpa vardı; o tıkaç çıkarıldı.”

“Artık tıpa filan yok.”

“Güneye gitmek istiyorum Stilgar – yirmi gümleyicilik bir yolculuk yapmak. Yarattığımız o diyarı görmek istiyorum, şimdiye kadar yalnızca başkalarının gözünden gördüğüm diyarı.”

Oğlumu ve ailemi de görmek istiyorum, diye düşündü. *Zihnimde geçmiş olan geleceği düşünmek için zamana ihtiyacım var. Kargaşa yaklaşıyor. Ona engel olmalıyım.*

Stilgar, Paul’un yüzünü süzdü. Paul Chani’ye bakıyordu. Heyecanlandığını yüzünden anlamıştı; askerleri de heyecanlanmıştı.

“Adamlar seninle birlikte Harkonnen çanaklarına akına çıkmak için sabırsızlanıyor” dedi Stilgar. “Çanaklar yalnızca bir gümleyicilik mesafede.”

“Fedayinler benimle akınlara çıktılar,” dedi Paul. “Bundan sonra

da çıkacaklar; Arrakis'te Harkonnen kalmayana dek."

Stilgar Paul'e bakmayı sürdürdü. Paul adamın anılara daldığını fark etti. Tabr siyeçi liderliğine ve Liet-Kynes'in ölümünden sonra Liderler Divanı başkanlığına yükselişini düşünüyor olmalıydı.

Genç Fremenlerin sorun çıkardığını biliyor, diye düşündü Paul.

"Bir liderler toplantısı yapalım mı?" diye sordu Stilgar.

Genç askerlerin gözleri parladı. Paul ile Stilgar'ı izliyorlardı. Paul Chani'nin gözlerindeki kaygıyı fark etti. Bakışları amcası Stilgar ile eşi Paul-Müeddib arasında gidip geliyordu.

"Ne istediğimi tahmin bile demezsin," dedi Paul. *Taviz veremem,* diye düşündü. *Bu insanlar üstünde hakimiyet kurmalıyım.*

"Bugünkü kumsürüşünün müdiri sensin," dedi Stilgar. Sesi soğuk ve resmiydi. "Ne emrediyorsun?"

Gevşemek, sakın kafayla düşünmek için zamana ihtiyacımız var, diye düşündü Paul. "Güneye gideceğiz," dedi.

"Peki ya bugün bittiğinde kuzeye geri döneceğimizi söylesem?"

"Güneye gideceğiz," diye tekrarladı Paul.

Stilgar alttan alamazdı elbette. Cübbesine mağrurca sarınıp "Bir toplantı yapılacak," dedi. "Mesajları göndereceğim."

Ona meydan okuyacağını sanıyor, diye düşündü Paul. *Beni yene-meyeceğini biliyor.* Güneye bakan Paul, yanaklarında rüzgârı hissederken, kararlarını vermesine sebep olan zorunlulukları düşündü.

Bilmiyorlar ki, diye düşündü. Ama herhangi bir kaygının onu yolundan saptırmasına izin veremezdi. Gelecekte gördüğü zaman fırtınasına giden ana hatta kalmak zorundaydı. Fırtınayı dindirebileceği bir an gelecekti, ama tam o anda merkezi düğümü kesebilecek yerde olması gerekiyordu.

Mümkünse ona meydan okumayacağım, diye düşündü. *Eğer cihadi engellemenin başka bir yolu varsa...*

"Akşam yemeği ve dua için Habbanya Sırtı'nın altındaki Kuşlar Mağarası'nda kamp kuracağız," dedi Stilgar. Yaradan sallanınca, elindeki kanca ipi sayesinde dengesini korudu. Diğer eliyle ufukta yükselen alçak bir kayalığı gösterdi.

Paul kayalığı inceledi. İçindeki tepeler dalgalara benziyordu. O

katı ufukta hiç yeşillik yoktu. Kayalığın ardında güney çölüne giden yol uzanıyordu. En az on gün ve gecelik bir yoldu bu.

Yirmi gümlericilik bir yol.

Yolda Harkonnen devriyeleriyle karşılaşmayacakları kesindi. Yolculuğun nasıl geçeceğini biliyordu. Rüyalarında görmüştü. Bir gün, ilerlerken ufkun renginin hafifçe değiştiğini görecekti. Öyle hafifçe ki, serap gördüğünü sanacak, sonra karşısına yeni siyeç çıkacaktı.

“Müeddib kararımı uygun buluyor mu?” diye sordu Stilgar. Sesindeki alaycılık çok hafifti, ama etraflarındaki Fremenlerin kulakları kuş ya da silago seslerinin her tonunu algılamaya eğitilmiş olduğu için bunu da algılamışlardı ve Paul’un ne yapacağını merakla bekliyorlardı.

“Fedayinleri takdis ederken Stilgar’a bağlılık yemini etmiştim,” dedi Paul. “Ölüm komandolarım sözümün eri olduğumu bilir. Yoksa Stilgar’ın bundan şüphesi mi var?”

Paul’un sesindeki üzüntü gerçkti. Bunu duyan Stilgar gözlerini aşağı çevirdi. “Siyeç yoldaşım Usûl’dan asla şüphe duymam. Ama sen aynı zamanda Atreides Dükü Paul-Müeddib, Lisanû’l-Gayb, yani Dışdünyadan Gelen Ses’sin. Bu adamları tanımıyorum.”

Paul başını çevirip ufukta yükselen Habbanya Sırtı’na baktı. Altlarındaki yaradan hâlâ dinç ve şevkli gibiydi. Onları Fremenlerin şimdiye dek kullandığı herhangi bir solucandan iki misli uzağa taşıyabilirdi. Paul bunu biliyordu. Böyle bir çöl yaşlısından ancak efsanelerde söz edilirdi. Paul yeni bir efsanenin doğmakta olduğunu fark etti.

Omzunu bir el tuttu.

Paul dönüp baktığında Stilgar’ın karanlık gözlerini gördü. Filtre maskesi ve damıtıcı-giysi başlığının arasından bakıyorlardı.

“Benden önce Tabr siyeçini yöneten adam,” dedi Stilgar, “dostumdur. Birlikte pek çok tehlikeye göğüs gerdik. Defalarca hayatını kurtarmıştım. O da benimkini.”

“Ben de senin dostunum Stilgar.”

“Bundan kimsenin şüphesi yok,” dedi Stilgar. Elini indirdi. Omuzlarını silkti. “Hayat böyle.”

Paul Stilgar'ın Fremen hayat tarzını fazlasıyla benimsediği için aklına başka bir seçenek gelmediğini anladı. Burada lider olmak ya önceki lideri öldürmek ya da lider çölde ölmüşse kabilenin en güçlü adamını öldürmekle mümkündü. Stilgar da naib olmak için bunu yapmıştı.

"Bu yaradanı çölün içlerinde bırakmalıyız," dedi Paul.

"Evet," diye katıldı Stilgar. "Buradan mağaraya yürüyebiliriz."

"Onu çok yorduk. Artık kumların altında bir gün dinlenir."

"Sen bu yolculuğun müdirisin," dedi Stilgar. "Ne zaman ister sen..." Sustu. Başını kaldırıp doğu göğüne baktı.

Paul hemen döndü. Gözlerindeki baharat mavisini zar gökyüzünü koyu görmesine yol açıyordu. O koyu mavi gökyüzünde, çok uzaklarda, ritmik bir ısıltı vardı.

Ornitopter!

"Küçük bir topter," dedi Stilgar.

"Keşif uçuşu yapıyor olabilir. Bizi gördüler mi sence?"

"O mesafeden sadece solucanı görebilirler," dedi Stilgar. Sol elini salladı. "İnin. Dağılın."

Askerler solucanın iki yanından aşağı inmeye başladı. Yere atlayınca kumların üstüne kapaklanarak pelerinleriyle üstlerini örtüyorlardı. Paul Chani'nin nerede atladığına dikkat etti. Sonunda solucanın üstünde kendisiyle Stilgar'dan başka kimse kalmadı.

"İlk çıkan son iner," dedi Paul.

Stilgar başını sallayarak onayladı. Kanca iplerine tutunarak solucanın yan tarafından inip yere atladı. Paul yaradanın diğerlerinden uzaklaşmasını bekledikten sonra kancalarını çıkardı. Bitkin düşmemiş bir solucanın sırtındayken oldukça kritik bir andı bu.

Dev solucan kancalardan kurtulunca kuma dalmaya başladı. Paul solucanın geniş sırtında koşarak, zamanlamasını iyi ayarlayıp sıçradı. Yere, ayaklarının üstüne inerek koşmayı sürdürdü. Kendisine öğretilen şekilde, bir kumulun arkasına sığınıp cübbesinin altına gizlendi. Üstüne kum yağıyordu.

Artık beklemeliydi...

Paul hafifçe dönüp pelerinin ucunu kaldırarak dışarı baktı. Ge-

rideki diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını tahmin ediyordu.

Topteri görmeden önce kanat seslerini duymaya başladı. Jet motorları tıslıyordu. Paul'un üstünden geçtikten sonra geniş bir kavis çizip dağlara yöneldi.

Topterin üstünde bir işaret olmaması dikkatini çekti.

Topter Habbanya Sırtı'nın ardında gözden kayboldu.

Bir kuş çığlığı duydu. Sonra bir başkasını.

Ayağa kalkıp silkindi. Kumula tırmanmaya başladı. Uzakta ayakta duran insanlar vardı. Aralarında Chani ile Stilgar'ı seçti.

Stilgar sırtı gösterdi.

Toplanıp kum yürüyüşüne başladılar. Yaradanların dikkatini çekmemek için adımlarını düzensiz atıyorlardı. Stilgar bir kumulun üstünde Paul'e yetişti.

"Kaçakçı aracıydı," dedi Stilgar.

"Öyle görünüyordu," dedi Paul. "Ama kaçakçılar çölün bu kadar içine gelmez."

"Onların da başı devriyelerle belada," dedi Stilgar.

"Buraya kadar gelmişlerse, daha ileri de gidebilirler," dedi Paul.

"Haklısın."

"Fazla güneye giderlerse görmemeleri gereken şeyleri görebilirler. Kaçakçılar bilgi de satar."

"Baharat mı avlıyorlardı dersin?" diye sordu Stilgar.

"Bir yerlerde onları bekleyen bir taşıyıcı ve bir fabrika olmalı," dedi Paul. "Baharatımız var. Tuzak kurup şu kaçakçıları yakalayalım. Bu toprakların bizim olduğunu öğrensiner ve askerlerimizin yeni silahlarla talim yapması gerekiyor."

"İşte şimdi Usûl konuşuyor," dedi Stilgar. "Usûl Fremeni gibi düşünür."

Ama Usûl korkunç gaye doğrultusunda kararlar vermek zorunda, diye düşündü Paul.

Fırtına geliyordu.

Kanunlar ve görevler din çatısı altında birleştğinde, insan asla tamamen bilinçli olamaz, asla kendi kendisinin tamamen bilincine varamaz; asla tam bir birey olamaz.

— PRENSES İRULAN

Müeddib: Evrenin Doksandokuz Harikası

Bir ana taşıyıcı tarafından taşınan kaçakçılara ait baharat fabrikası ile etrafında halka olmuş ornitopterler kumulların üstünde belirdiğinde; kraliçelerinin peşinden giden bir böcek sürüsü gibiydiler. Sürünün biraz ilerisinde Kalkan Yamacı'nın küçük kopyalarını andıran alçak kayalıklardan biri vardı ve kayalığın etekleri yakın zamanda bir fırtına tarafından kumlardan temizlenmişti.

Fabrikanın yuvarlak pilot kabininde oturan Gurney Halleck öne eğilip dürbününün yağ merceklerini ayarlayarak araziye inceledi. Kayalığın ardında koyu bir leke görüyordu; bir baharat püskürtüsü olabilirdi bu ve ornitopterlerden birine gidip oraya bakmasını emreden sinyali verdi.

Topter sinyali aldığını belirtecek şekilde kanat çırpıttıktan sonra sürüden ayrılarak çöldeki o koyu lekeye doğru süzüldü. Yüzeye yaklaşınca dedektörlerini çıkararak lekenin etrafında turlamaya başladı. Neredeyse aynı anda kanatlarını toplayıp dimdik yükseldi ve ardından bir çember çizdi; bu işaretin anlamı baharat bulunduğuydu.

Gurney dürbünü bıraktı. Diğerlerinin de işareti gördüğünü biliyordu. Burayı beğenmişti. Kayalığın yanında olması iyiydi. Burası çölün epey içinde olduğundan tuzak kurulma ihtimali düşüktü. Yine de... Gurney birkaç toptere kayalığın üstünde gezinip orayı tarama-

larını, ayrıca civarı inceleyecek gözcüler göndermelerini işaret etti. Bunu alçaktan yapmaları gerekiyordu, yoksa Harkonnen dedektörleri tarafından saptanabilirlerdi.

Gerçi Harkonnen devriyelerinin bu kadar güneye geleceğinden şüpheliydi. Burası Fremen bölgesiydi.

Gurney silahlarını kontrol etti. Burada kalkanları kullanışsız kılan kadere küfretti. Bir solucanı çağırabilecek hiçbir şey kullanılmamalıydı, ne pahasına olursa olsun. Çenesindeki mükrek sarmaşığı yarasını ovuşturarak araziye inceledi ve kayalığa bir ekip indirmeye karar verdi. Yürüyerek incelemek en güvenli yoldu. Fremenlerle Harkonnenler birbirlerini boğazlarken ihtiyatlı olmak en iyisiydi.

Burada asıl Fremenlerden çekiniyordu. İnsan onlardan parası yettiğince baharat satın alabilirdi, ama topraklarına izinsiz girildiğinde azgın savaşçılara dönüşebilirlerdi. Hele son günlerde iyice gözüpek olmuşlardı.

Bu yerlilerin savaştaki gözüpekliği ve ustalığı Gurney'i rahatsız ediyordu. Evrendeki en iyi dövüşçüler tarafından eğitilmiş ve çok az kişinin sağ kurtulabildiği savaşlara katılmış olmasına karşın onlardan iyisini görmemişti.

Gurney araziye tekrar incelerken, içindeki huzursuzluğun sebebini bulmaya çalıştı. Belki de gördükleri solucandı onu huzursuz eden ... ama solucan sırtın diğer tarafındaydı.

Gurney'nin yanında bir adam belirdi. Tek gözlü, gür sakallı, baharat yemekten gözleri mavileşip dişleri süt beyazı olmuş fabrika komutanı yağlı korsandı bu.

"Zengin bir yatağa benziyor efendim," dedi fabrika komutanı. "Fabrikayı indireyim mi?"

"Şu kayalığın yanına inin," diye emretti Gurney. "Ben de adamlarımı indireceğim. Baharat toplamaya şuradan başlayın. Biz de kayalıklara bakarız."

"Tamam."

"Sorun çıkarsa, fabrikayı kurtarın. Biz topterlerle kaçırız."

Fabrika komutanı eğilerek selam verdi. "Başüstüne efendim." Sonra zemindeki delikten aşağı indi.

Gurney tekrar ufku taradı. Burada Fremenler olduğu ve onların

bölgesine girdiği ihtimalini göz önünde tutmak zorundaydı. Fremenlerin güçlü ve sağı solu belli olmaz savaşçılar oluşu onu kaygılandırıyordu. Aslında bu yaptığı işle ilgili bir sürü şey onu kaygılandırıyordu, ama ödülü çok büyüktü. Yüksekçe gözcüler gönderememek ve telsiz kullanamamak da onu huzursuz ediyordu.

Alçalmaya başlayan fabrika sürüngenini sırtın dibindeki kumluğa yavaşça indi. Gurney pilot kabininin yuvarlak kapağını kaldırıp emniyet kemerini çözdü. Fabrika yere iner inmez dışarı çıktı. Kabinin kapağı ardından kapandı. Muhafızların arasından geçerek kumluğa doğru yürüdü. Yanında burun kapısından çıkmış beş özel muhafızı vardı. Fabrikayı taşıyıcı kanatlara bağlayan halatlar çözülünce, araç alçakta turlamaya başladı.

Dev fabrika sürüngenini yavaşça baharat yatağına doğru ilerledi.

Bir topter süzülerek alçalıp yakına indi. Onu başkaları takip etti. Gurney'nin askerleri indikten sonra topterler tekrar havalandı.

Gurney gerindi. Yüzündeki filtre maskesini çıkardı. Bu nem kaybetmesine yol açacaktı, ama bunu göze almak zorundaydı, çünkü gerekirse bağırarak emir vermesi, sesini duyurabilmesi şarttı. Kayalığa tırmanmaya başladı. Bir yandan da araziye kontrol ediyordu – zemin çakıllı ve bezelye kumluydu. Baharat kokusu alıyordu.

Acil durum üssü kurmak için iyi bir yer, diye düşündü. Buraya biraz teçhizat gömmek akıllıca olabilir.

Arkasına baktığında, peşinden gelen adamların yelpaze şeklinde etrafa yayılmış olduğunu gördü. Bunlar iyi askerlerdi. Gerçi yeni katılanları sınamaya vakit bulamamıştı, ama iyi askerlerdi. Her seferinde ne yapmaları gerektiğini söylemeye gerek yoktu. Hiçbiri korkak değildi ve hiçbiri solucanların buldukları baharatı ellerinden çekip almasına yol açabilecek kalkanlar taşıyorlardı.

Gurney yarım kilometre kadar ötedeki baharat yatağını görebiliyordu. Fabrika yatağa neredeyse varmıştı. Başını kaldırıp gözcü uçağına baktı – fazla yüksekte değildi. Rahatlamış olarak, sırtta tırmanmayı sürdürdü.

Tam o anda sırtta kıyamet koptu.

On iki alev huzmesi, yukarıdaki toptere ve taşıyıcı kanada doğru yükseldi. Fabrika sürüngeninden bir patlama sesi geldi. Gurney'nin

etrafındaki kayalar başlıklı savaşımlarla dolmuştu.

Yüce Ana'nın boynuzları adına! diye düşündü Gurney. *Roketler! Roket kullanmaya cesaret ediyorlar!*

Derken karşısına eğilmiş, billurbıçağı saldırıya hazır biri çıktı. Solunda ve sağında birer adam daha ayakta durmuş bekliyordu. Gurney, başlığı ve yüzündeki kum rengi maske yüzünden karşısındaki adamın yalnızca gözlerini görebiliyordu, ama eğiliş tarzından eğitilmiş bir dövüşçü olduğu açıktı. Gözleri masmavi Fremen gözleriydi.

Gurney gözlerini karşısındakinin bıçağından ayırmadan kendi bıçağına davrandı. Roket kullanmaya cesaret ediyorlarsa, ellerinde mermili silahlar da var demekti. Çok dikkatli olmalıydı. Gürültüden anladığı kadarıyla, savunma hattının en azından bir kısmı parçalanmıştı. Ayrıca arkasından dövüşen adamların homurtuları geliyordu.

Karşısındaki adamın gözleri Gurney'nin bıçağına giden elini izledi. Sonra tekrar gözlerine baktı.

"Bıçağını kınında bırak Gurney Halleck," dedi adam.

Gurney duraksadı. Damıtıcı-giysi filtresinin ardından gelen ses tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bana bıçak çekmene gerek yok Gurney," dedi adam. Doğrulup billurbıçağını cübbesinin altındaki kınına geri soktu. "Adamlarına boşuna direnmeyi kesmelerini söyle."

Adam başlığını çıkarıp maskesini indirdi.

Gurney adamın yüzünü görünce donup kaldı. İlk başta, Dük Leto Atreides'in hayaletini gördüğünü sandı ve sonra tanıdı.

"Paul" diye fısıldadı. Sonra daha yüksek sesle: "Paul, sen misin?"

"Gözlerinle gördüğüne inanmıyor musun?" diye sordu Paul.

"Öldüğünü söylemişlerdi," dedi. Öne doğru bir adım attı.

"Adamlarına söyle teslim olsunlar," diye emretti Paul. Elini sırtın aşağısındakilere doğru salladı.

Gurney gözlerini Paul'den ayırmak istememesine karşın arkasına döndü. Adamlarından yalnızca birkaçı dövüşüyordu. Her yerde başlıklı çöl adamları vardı. Fabrika kıpırdamadan, sessizce duruyordu ve üstünde Fremenler vardı. Gökyüzünde hiç araç yoktu.

“Dövüşü kesin,” diye haykırdı Gurney. Sonra derin bir nefes alıp ellerini birleştirerek megafon niyetine kullandı. “Ben Gurney Halleck! Dövüşü kesin!”

Dövüşenler gönülsüzce birbirinden uzaklaştı. Adamları meraklı gözlerini ona çevirdiler.

“Bunlar dostlarımız,” diye seslendi Gurney.

“Aman ne iyi dostlar!” diye haykırdı biri. “Adamlarımızın yarısını öldürdüler.”

“Bir yanlışlık oldu,” dedi Gurney. “Uzatmayın.” Tekrar Paul’e dönüp delikanlının masmavi Fremen gözlerine baktı.

Paul hafifçe gülümsedi, ama yüzündeki sert ifade Gurney’e Paul’ün dedesi Eski Dük’ü anımsattı. Gurney ayrıca Paul’de daha önce hiçbir Atreides’te görmediği bir sertlik görüyordu: Sert bir ten, kısık gözler ve hiçbir şeyi gözden kaçırmayan dikkatli bir bakış.

“Öldüğünü söylemişlerdi,” diye tekrarladı.

“Böyle sanmaları işime geldi,” dedi Paul.

Gurney yapayalnız bırakılmasının, dostu genç Dük’ün öldüğünü sanmasının karşılığında bundan başka özür duyamayacağını anladı. O zaman, karşısındaki bu delikanlının eskiden tanıdığı ve dövüş eğitimi verdiği çocukla ilgisi kalıp kalmadığını merak etti.

Paul Gurney’e bir adım yaklaştı; bakışlarındaki sitemi gördü. “Gurney...”

Birden kucaklaştılar ve birbirlerinin sırtına vurmaya başladılar. Birbirlerinin vücudunu hissederek, varlıklarının gerçekliğinden emin oluyorlardı.

“Seni encik seni! Seni encik seni!” deyip duruyordu Gurney.

“Gurney, dostum! Gurney, dostum!” diyordu Paul.

Sonunda ayrılıp birbirlerine baktılar. Gurney derin bir nefes aldı. “Fremenlerin bu kadar iyi dövüşmesinin sebebi şimdi anlaşıldı. Tahmin etmeliydim. Benim gibi düşünüp hareket ediyorlar. Bilseydim...” Başını salladı. “Keşke bana haber gönderseydin evlat. Beni hiçbir şey durduramazdı. Koşa koşa gelir...”

Paul’ün bakışları onu susturdu ... o sert, hesaplı ifade.

Gurney iç geçirdi. “Haklısın, Gurney Halleck’in niye koşa koşa

gittiğini merak edenler çıkardı. Soru sormaktan fazlasını yapanlar olurdu. Yanıtların peşine düşerlerdi.”

Paul başını sallayarak onayladı. Etraflarında bekleyen Fremenlere baktı. Fedayinler merakla onları izliyordu. Gurney Halleck’e döndü. Eski kılıç öğretmenini tekrar bulduğuna çok sevinmişti. Bunu iyi bir alamet, güzel bir geleceğe doğru ilerlediğinin işareti olarak yorumluyordu.

Yanımda Gurney varken...

Paul sırtın alt kısımlarına, fedayinlere ve Halleck ile gelmiş olan kaçakçı tayfasına baktı.

“Adamların kimin için çalışıyor Gurney?” diye sordu.

“Hepsi kaçakçı. Kim para verirse onun için çalışırlar.”

“Bizim fazla paramız yok,” dedi Paul. Gurney’nin sağ el parmağıyla ona bir işaret yaptığını gördü. Bu şifreli mesaja göre, kaçakçı tayfasında çekinilecek ve güvenilmez adamlar vardı.

Paul anladığını belirtmek için üst dudağını kıvırdı. Sonra tepeleirindeki kayalarda duran muhafızlara baktı. Stilgar da oradaydı. Stilgar’la arasındaki sorunun hâlâ halledilmediğini anımsamak Paul’ün coşkusunu biraz azalttı.

“Stilgar,” dedi. “Bu Gurney Halleck. Kendisinden bahsetmiştim. Bana dövüşmeyi öğreten kılıçustalarından biridir. Eski bir dostum. Güvenilir bir adamdır.”

“Anlıyorum,” dedi Stilgar. “Onun Düküsün.”

Paul Stilgar’ın bunu niye söylediğini merak etti: *Onun Düküsün*. Stilgar’ın sesinde tuhaf, ince bir ima vardı. Sanki başka bir şey söylemek istiyordu. Oysa Fremenlerin lideri Stilgar genellikle dobra konuşurdu.

Düküm! diye düşündü Stilgar. Tekrar Paul’e baktı. *Doğru. Leto ölünce, Dük ünvanı Paul’e geçti.*

Gurney Arrakis’teki Fremen savaşını yeni bir açıdan değerlendirmeye başladı. *Düküm!* İçinde ölmüş bir şey canlanmaya başlıyordu. Paul’ün kaçakçı tayfasının sorgulanana dek silahlarının alınması emrini verdiğini işitirken, aklı başka yerdeydi.

Bazı adamlarının itiraz ettiğini duyunca toparlandı. Başını sallayıp hızla arkasına döndü. “Sağır mısınız be?” diye haykırdı öfkeyle.

“Karşınızda Arrakis’in gerçek Dükü duruyor. Emirlerine uyun.”

Kaçakçılar homurdanarak boyun eğdi.

Paul, Gurney’nin yanına gelip fısıltıyla konuştu: “Bu tuzağa düşmeni beklemezdim Gurney.”

“Dersimi aldım,” dedi Gurney. “Orada aslında baharat yatağı filan yok, değil mi? Bizi kandırmak için kumları biraz baharatla kapladınız o kadar.”

“Haklısın,” dedi Paul. Aşağıya bakıp kaçakçıların silahlarının toplanmasını izledi. “Tayfanda babamın adamları var mı?”

“Hayır. Dağıldık. Birkaçı sertbest tacirlerin yanında çalışıyor; çoğu buradan gitti.”

“Ama sen kaldın.”

“Ben kaldım.”

“Çünkü Rabban burada,” dedi Paul.

“Yaşamak için intikamdan başka sebebim kalmadığını düşünüyordum,” dedi Gurney.

Sırtın tepesinden tuhaf bir çığlık geldi. Gurney başını kaldırdığında mendil sallayan bir Fremen gördü.

“Bir yaradan geliyor,” dedi Paul. Bir kayanın üstüne çıkıp güneybatıya baktı. Gurney onu takip etti. Uzakta solucanın yaklaştığı görülebiliyordu. Kumulların arasından geçerek sırta doğru ilerliyordu.

“Epey iri,” dedi Paul.

Aşağıdaki fabrika sürüngeyi gürültülü bir şekilde harekete geçti ve dev bir böcek gibi, ağır ağır dönüp kayalığa yöneldi.

“Taşıyıcıyı düşürmemiz yazık oldu,” dedi Paul.

Gurney dönüp çöle baktı. Fremen roketlerinin düşürdüğü taşıyıcı ile ornitopterlerin enkazlarından duman yükseliyordu. Birden kaybettiği adamları için üzüntü duydu. “Baban olsa, kurtaramadığı adamlar için daha çok üzülürdü,” dedi.

Paul ona dik dik baktı. Sonra gözlerini indirdi. “Onlar arkadaşlarındı Gurney,” dedi. “Seni anlıyorum. Ama bizim için topraklarımıza izinsiz giren adamlardı o kadar. Görmemeleri gereken şeyleri görebilirlerdi. Bunu anlamalısın.”

“Anlıyorum,” dedi Gurney. “Ama şimdi görmemem gereken şey-

leri görmek için sabırsızlanıyorum.”

Paul gözlerini kaldırdığında Halleck'in yüzündeki o tanıdık gülümsemeyi, çenesindeki mürekkep sarmaşığı yarasını gördü. Gurney böyle gülümseyince kurda benzerdi.

Gurney aşağıda uzanan çöle bakıp başını salladı. Her tarafta bir takım işlerle meşgul olan Fremenler vardı. Solucanın yaklaşmasından kaygılanmışa benzemiyorlardı.

Baharat tuzasının ardındaki kumullarda bir gümlayici çalışmaya başladı. Çıkardığı kalın ve ritmik ses sanki ayaklarından vücutlarına yayılıyordu. Gurney Fremenlerin kum boyunca yayılarak solucanın yoluna doğru ilerlediklerini gördü.

Solucan dev bir kum balığı gibi, kuma bata çıka yaklaşıyordu. Halkaları titreşiyor, kıvrılıyordu. Gurney bir an sonra solucanın nasıl yakalandığını gördü – ilk kancacının cesur sıçrayışını, solucanın dönüşünü, sonra diğerlerinin solucanın pullu, parlak gövdesine tırmanışını.

“Görmemen gereken şeylerden birini gördün bile,” dedi Paul.

“Bu konuda çeşitli söylentiler duymuştum” dedi Gurney. “Ama görmeden inanmak kolay değil.” Başını salladı. “Arrakis'te herkesin ödünü patlatan yaratıkları binek hayvanı olarak kullanıyorsunuz ha?”

“Babamın çöl gücünden bahsettiğini duymuştun,” dedi Paul. “İşte bu. Bu gezegenin yüzeyi bizim. Bizi hiçbir fırtına, yaratık veya koşul durduramaz.”

Bizi, diye düşündü Gurney. *Fremenleri kastediyor. Onlardan biriyim gibi konuşuyor.* Paul'ün baharat mavisini gözlerine tekrar baktı. Kendi gözleri de hafifçe maviydi, ama kaçakçılar gezegen dışından yiyecek getirtebildikleri için gözleri tamamen mavileşmemişti. Kaçakçılar bir insanın yerlilere fazla benzediğini belirtmek için “baharat fırçasıyla boyanmış” deyimini kullanırlardı. O kişinin güvenilir olmadığını belirten bir deyimdi bu.

“Eskiden buralarda yaradanları gündüz vakti sürmezdik,” dedi Paul. “Ama Rabban'ın elinde fazla uçak kalmadı.” Gurney'e baktı. “Senin uçaklarını görünce çok şaşırdık.”

Şaşırdık ... şaşırdık ...

Gurney böyle şeyler düşünmemek için başını salladı. "Bizim kadar şaşırmış olamazsınız," dedi.

"Çanaklarda ve köylerde Rabban için ne diyorlar?" dedi Paul.

"Grabben köylerini güçlendirdiğini, fethedilmez hale getirdiğini söylüyorlar. Köylerin içinde savunmada kalacaklarını, sizin ise sonuçsuz saldırılarla kendinizi yoracağınızı söylüyorlar."

"Kısaca," dedi Paul, "adamları köylere çakılıp kalmış durumda."

"Evet," dedi Gurney. "İstediğin yere rahatça gidebilirsin."

"Senden öğrendiğim bir taktik bu. İnisiyatiflerini kaybettiler. Bu da savaşı kaybettiler demektir."

Gurney gülümsedi.

"Düşmanımızı tam istediğim duruma getirdim," dedi Paul. Gurney'e baktı. "Eee Gurney, bu savaşın geri kalanı boyunca bana katılmak ister misin?"

"Katılmak mı?" Gurney Paul'e uzun uzun baktı. "Lordum, hizmetinizden hiç ayrılmadım ki. Beni terk eden sizsiniz ... öldüğünüzü sanmıştım. Efendisiz kalınca kendimi tek bir gayeye adadım – Rabban'ı öldürmeye."

Paul utanarak sustu.

Yanlarına bir kadın tırmandı. Kukuleta ile maskesinin arasındaki gözleri Paul ile Gurney arasında gidip geldi. Paul'ün karşısında durdu. Gurney kadının sahiplenmecî tavrına, Paul'e ne kadar yakın durduğuna dikkat etti.

"Chani," dedi Paul. "Bu Gurney Halleck; ondan bahsetmiştim."

Chani Halleck'e ve sonra tekrar Paul'e baktı. "Evet."

"Yaradanın üstündeki adamlar nereye gitti?" diye sordu Paul.

"Teçhizatları kurtarmamıza fırsat vermek için onu oyalıyorlar."

"Pekâlâ..." Paul birden susup havayı kokladı.

"Rüzgâr geliyor," dedi Chani.

Tepelerindeki sırtın üstünden bir ses geldi: "Hey, aşağıdakiler – rüzgâr!"

Gurney Fremenlerin telaşa kapıldığını ve ortalıkta koşturmaya başladığını gördü. Solucan karşısında istiflerini bozmamışlardı, ama rüzgârdan korkuyorlardı. Fabrika kayalığın eteğine götürüldü ve ka-

yaların arasında açılan bir girişten içeri sokuldu. Giriş fabrikanın ardından öyle hızlı kapandı ki Gurney içeriği görmeye fırsat bulamadı.

"Böyle çok gizlenme yeriniz var mı?" diye sordu Gurney.

"Epeyce var," dedi Paul. Chani'ye baktı. "Korba'yı bul. Ona Gurney'nin beni kaçakçıların arasında güvenilir olmayan kişiler bulunduğu konusunda uyardığını söyle."

Chani Gurney'e, sonra tekrar Paul'e baktı, başını salladı ve kayaların üstünde ceylan gibi seke seke aşağı inmeye başladı.

"Kadının, ha?" dedi Gurney.

"İlk çocuğumun annesi," dedi Paul. "Atreidesler arasına yeni bir Leto katıldı."

Gurney'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Paul etraflarında olup bitenleri dikkatle izliyordu. Güney göğü kararmış, rüzgâr hızlanmıştı.

"Giyisini kapa," dedi Paul. Maskesini taktı ve başlığını geçirdi.

Gurney itaat ederken, filtreli maskesi olduğuna memnundu.

Paul maskesinin ardından boğuk gelen bir sesle konuştu: "Adamlarından hangilerine güvenmiyorsun Gurney?"

"Bazıları aramıza yeni katıldı. Dış dünyalılar..." Duraksadı. Kendi kendisini şaşırtmıştı. *Dış dünyalılar*. Bu kelimeyi öyle rahatça kullanmıştı ki.

"Eee?" dedi Paul.

"Aramıza genellikle katılan, servet peşindeki tiplere benzemiyorlar," dedi Gurney. "Daha sertler."

"Harkonnen casusları mı?" diye sordu Paul.

"Harkonnenlere rapor gönderdiklerini sanmıyorum Lordum. İmparator'un hizmetinde olduklarından şüpheleniyorum. Salusa Secundus'tan gelmiş benziyorlar."

Paul ona sert bir bakış fırlattı. "Sardokarlar?"

Gurney omuzlarını silkti. "Olabilir, ama öyleyse iyi rol yapıyorlar."

Paul başıyla onayladı. Gurney'nin Atreideslerin hizmetkârı rolüne ne çabuk geri döndüğünü düşündü ... ama arada küçük farklar vardı ... Arrakis onu da değiştirmişti.

Arkalarındaki kayalıktan iki başlıklı Fremen çıktı ve yukarı tırmanmaya başladılar. Birinin omzunda büyük, siyah bir torba vardı.

“Adamlarım şimdi nerede?” diye sordu Gurney.

“Altımızdaki kayaların içinde emniyetler,” dedi Paul. “Burada bir mağaramız var – Kuşlar Mağarası. Fırtına geçtikten sonra onlara ne yapacağımıza karar veririz.”

Aşağıdan biri seslendi: “Müeddib!”

Paul dönüp baktığında, bir Fremen muhafızın onlara mağaraya inmelerini işaret ettiğini gördü. Paul duyduğunu işaret etti.

Gurney ona merakla bakıyordu. “Müeddib sen misin?” diye sordu. “Kumların iradesi dedikleri sen misin?”

“Fremen ismim bu,” dedi Paul.

Gurney sırtını döndü, birden içi kararmıştı. Adamlarının yarısı kumların üstünde ölü yatıyordu; geri kalanıysa tutsak edilmişti. Yeni katılanlar, o şüpheli görünenler umurunda değildi, ama diğerlerinin arasında iyi adamlar vardı – dostları, sorumluluk duyduğu insanlar. “Fırtına geçtikten sonra onlara ne yapacağımıza karar veririz.” Paul böyle demişti; Müeddib böyle demişti. Müeddib hakkında, Lisanü'l-Gayb hakkında söylenenleri anımsadı – bir Harkonnen subayının derisinden davul yaptığını, etrafının ölüm komandoları fedayinlerle çevrili olduğunu, bu adamların savaşa şarkı söyleyerek atıldığını duymuştu.

Ulu Müeddib.

Kayalara tırmanan iki Fremen, Paul'ün önündeki bir kaya çıkıntısına usulca atladı. “Her şey yolunda Müeddib,” dedi esmer yüzlü olanı. “Artık insek iyi olacak.”

“Tamam.”

Gurney adamın ses tonuna dikkat etmişti. Emirle rica karışık bir tonda konuşmuştu. Stilgar denen adamdı bu; yeni Fremen efsanelerinden biriydi.

Paul diğer adamın taşıdığı torbaya bakıp “Korba, torbada ne var?” dedi.

Stilgar yanıtladı: “Fabrikada bulduk. Üstünde bu arkadaşının isminin baş harfleri ve içinde bir baliset vardı. Gurney Halleck'in ne kadar iyi baliset çaldığından bana sık sık bahsetmiştin.”

Gurney Stilgar'ı süzdü. Damıtıcı-giysi maskesinin üstünden siyah sakalının bir kısmı, şahin bakışları, düz burnu görünüyordu.

"Sanırım bir dostunuz var Lordum" dedi Gurney. "Sağ ol Stilgar."

Stilgar diğer Fremene torbayı Gurney'e vermesini işaret etti. "Efendin Dük'e teşekkür et. Aramıza katılmana izin veren odur."

Gurney torbayı alırken, Stilgar'ın sert sözleri karşısında şaşırmıştı. Adamın meydan okur gibi bir havası vardı. Yoksa kıskanıyor muydu? Gurney Halleck diye bir adamın Paul'ü Arrakis'e gelişinden bile önceden tanıyor olmasını, onunla Stilgar'ın asla olamayacağı kadar yakın olmasını kıskanıyor olabilirdi.

"İkinizin arkadaş olmanızı istiyorum," dedi Paul.

"Fremen Stilgar meşhur biridir," dedi Gurney. "Harkonnenleri öldüren herkes dostumdur."

"Dostum Gurney Halleck'le el sıkıştır mısın Stilgar?" diye sordu Paul.

Stilgar yavaşça elini uzatıp Gurney'nin nasırlı elini sıktı. "Gurney Halleck'in ismini duymayan pek yoktur," dedi. Sonra Gurney'nin elini bırakıp Paul'e döndü. "Fırtına hızla yaklaşıyor."

"Hemen inelim," dedi Paul.

Stilgar öne geçip onları kayaların arasındaki yılankavi bir yoldan geçirerek karanlık bir yarığa götürdü. Bu yarıktan aşağı inince bir mağara girişine vardılar. İçeri girince, mağaradaki adamlar hemen girişi arkalarından kapadı. Korkülerin ışığında, geniş ve kubbeli bir alan gördüler. Bir tarafında yüksek bir platform ve bir geçit vardı.

Paul platforma sıçrayıp geçide girdi ve Gurney de hemen arkasından onu izledi. Diğerleriye girişin tam karşısındaki başka bir geçide doğru yürüdü. Paul Gurney'i küçük bir odadan geçirip duvarları şarap kırmızısı örtülerle kaplı bir başka odaya soktu.

"Burada bir süre yalnız kalabiliriz," dedi Paul. "Diğerleri özel hayatıma saygı—"

Dışarıdan bir alarm çanı duyuldu. Bunu haykırışlar ve silah sesleri takip etti. Paul hemen geldiği yoldan geri koşmaya başladı. Gurney de silahını çekerek onu takip etti.

Platforma vardıklarında, aşağıda dövüşen insanlar gördüler. Paul

bir an durup bu görüntüyü inceledi. Fremen cübbeliler ile dövüştükleri adamların giysilerini ayırt etti. Annesi ona bariz gerçeklerden küçük ipuçları çıkarmayı öğretmişti – Fremenler kaçakçı cübbesi giymiş adamlarla dövüşüyordu, ama kaçakçılar üçerli gruplar halinde dövüşüyor, geriliyordu.

Böyle gruplar halinde dövüşme alışkanlığı İmparator'un sardokarlarına özgüydü.

Kalabalıktaki fedayinlerden biri Paul'ü gördü ve attığı savaş çılgınlığı mağarada yankılandı: "Müeddib! Müeddib! Müeddib!"

Paul'ü bir başkası da görmüştü. Siyah bir bıçak ona doğru uçuştu. Paul yana çekildi ve yanından geçen bıçağın arkasına, taş zemine düştüğünü işitti. Dönüp baktığında Gurney'nin eğilip bıçağı aldığını gördü.

Üçlü gruplar artık iyice geriliyordu.

Gurney bıçağı Paul'e gösterdi. Üstünde İmparatorluk rengi olan sarı renkte yılankavi bir şekil vardı. Kabzası altın sarısı bir aslan kafası şeklindeydi.

Bir sardokar bıçağıydı bu.

Paul platformun kenarına yürüdü. Sardokarlardan geriye sadece üç kişi kalmıştı. Mağaranın zemininde kanlı sardokar ve Fremen cesetleri yığınlar halinde uzanıyordu.

"Durun!" diye haykırdı Paul. "Dük Paul Atreides durmanızı emrediyor!"

Savaşan adamlar duraksadı.

"Siz, sardokarlar!" diye seslendi Paul, geride kalan üç kişiye. "Kimden emir aldınız ki bir Düke saldırıyorsunuz?" Adamlarının sardokarlara saldırdığını görünce "Durun dedim!" diye bağırды.

Köşeye sıkışmış adamlardan biri doğrulup "Sardokar olduğumuzu kim söyledi?" diye sordu sert bir sesle.

Paul Gurney'den bıçağı alıp havaya kaldırdı. "Bu söyledi."

"Peki senin Dük olduğunu kim söylüyor?" diye sordu adam.

Paul fedayinleri gösterdi. "Bu adamlar söylüyor. İmparatorunuz Arrakis'i Atreides Hanedanı'na vermişti. Ben Atreides Hanedanı'ndanım."

Sardokar konuşmadan durup huzursuzca kımıldandı.

Paul adamı inceledi. Uzun boylu, basık suratlıydı; sol yanağının yarısında soluk bir yara izi vardı. Öfkeli ve şaşkın olduğu belliydi, ama hâlâ gururu elden bırakmıyordu. Bir sardokar gururu olmadan kendini çıplak hissedirdi – gururluyken ise çırılçıplak olsa bile tamamen giyinik gibi görünürdü.

Paul fedayin subaylarından birine baktı. “Korba, silahları varmış? Nasıl olur?”

“Damıtıcı-giysilerinin gizli ceplerine bıçak gizlemişler,” dedi subay.

Paul içerideki ölü ve yaralılara baktıktan sonra subaya döndü. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Subay gözlerini indirdi.

“Chani nerede?” diye sordu Paul ve kaygıyla yanıtı bekledi.

“Stilgar onu kaçırdı.” Subay başıyla diğer geçidi gösterirken, ölü ve yaralılara baktı. “Bu hatanın sorumlusu benim Müeddib.”

“Kaç sardokar vardı Gurney?” diye sordu Paul.

“On.”

Paul usulca aşağı atlayıp sardokar sözcüsüne yaklaştı. Adam artık ona saldıracak kadar yakınındaydı.

Fedayinler gerginleşti. Paul’ün kendini tehlikeye atmasından hoşlanmamışlardı. Fremenler Müeddib’in bilgeliğinden mahrum kalmak istemiyordu.

Paul arkasına dönmeden subayıyla konuştu: “Zayiatımız ne?”

“Dört yaralı, iki ölü Müeddib.”

Paul sardokarların arkasında hareket eden birilerini gördü. Chani ve Stilgar diğer geçidin girişine gelmişlerdi. Paul dikkatini tekrar sardokarlara yöneltti. Sözcünün yabancılara özgü aklı gözlerine baktı. “Sen, adın ne?” diye sordu sert bir sesle.

Adam huzursuzca sağa sola bakındı.

“Aklından bile geçirme,” dedi Paul. “Görevin Müeddib’i bulup yok etmektir, değil mi? Çölün içlerinde baharat aramayı öneren de sizdiniz herhalde.”

Gurney’nin bir şaşkınlık nidası attığını duymak, Paul’ün hafifçe gülümsemesine yol açtı.

Sardokarın yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Karşında gördüğün şey sadece Müeddib değil,” dedi Paul. “Siz yedi kişi kaybettiniz, biz iki kişi. Üçer bir. Sardokarlara karşı fena sayılmaz, değil mi?”

Adam Paul’ün üstüne atlamaya hazırlandı, ama fedayinlerin öne çıktığını görünce vazgeçti.

“Adını sordum,” dedi Paul. Ses’in inceliklerini kullanmaya başladı: “Adını söyle!”

“İmparator’un sardokarlarından Yüzbaşı Aramşam!” diye bağırdı adam. Sonra şaşkın şaşkın Paul’e bakakaldı. Artık bu mağarayı bir barbar yuvası olarak görmediği belliydi.

“Pekâlâ Yüzbaşı Aramşam,” dedi Paul. “Artık çok şey biliyorsun. Harkonnenler bunları öğrenmek için çok şey verir. İmparator da ihanetine karşın bir Atreides’in hâlâ sağ olduğunu öğrenmek için neler vermez ki?”

Yüzbaşı sağına ve soluna, hâlâ sağ olan iki adamına baktı. Paul adamın aklından geçen düşünceleri okuyabiliyordu. Sardokarlar asla teslim olmazdı, ama öte yandan İmparator’un bu tehдitten haberdar edilmesi şarttı.

Paul hâlâ Ses’i kullanarak konuştu: “Teslim ol yüzbaşı.”

Yüzbaşının solundaki adam birden Paul’ün üstüne atılınca, yüzbaşısının bıçağı göğsüne saplandı. Saldırgan göğsünde bıçakla yere yığıldı.

Yüzbaşı geride kalan tek adamına döndü. “İmparatorumuza en iyi nasıl hizmet edeceğimize ben karar veririm. Anlaşıldı mı?”

Diğer sardokarın omuzları çöktü.

“Silahını bırak,” dedi yüzbaşı.

Sardokar itaat etti.

Yüzbaşı Paul’e döndü. “Senin için bir dostumu öldürdüm,” dedi. “Bunu sakın unutma.”

“Siz tutsaklarımsınız. Bana teslim oldunuz. Yaşamanız veya ölmeniz önemli değil.” Adamlarına iki sardokarı alıp götürmelerini ve tutsakların üstünü aramış olan subaya yaklaşmasını işaret etti.

Fedayinler sardokarları götürdüler.

Paul subayına doğru eğildi.

“Müeddib,” dedi adam, “seni hayal kırıklığına...”

“Suç bende Korba,” dedi Paul. “Seni ne araman gerektiği konusunda uyarmalıyım. Bundan sonra sardokarların üstünü ararken bugün olanları sakın unutma. Her birinin bir veya iki sahte başparmak tırnağı olduğunu da unutma. Bunları vücutlarının çeşitli yerlerindeki diğer parçalarla birleştirerek telsiz yapabilirler. Birden fazla sahte dişleri vardır. Saçlarında şiga-telleri taşırlar; neredeyse gözle görülemeyecek kadar ince olan bu teller, bir adamın kafasını kopartabilecek kadar sağlamdır. Sardokarları hem bizzat hem de tarayıcı ışınlarla aramalısınız. Vücutlarını tamamen tıraş edin. İşiniz bittikten sonra bile tedbiri elden bırakmayın, çünkü bulamadığınız bir şeyler mutlaka kalmıştır.”

Konuşulanları dinlemek için yaklaşan Gurney’e baktı.

“Öyleyse en iyisi onları öldürmek,” dedi subay.

Paul gözlerini Gurney’den ayırmadan başını salladı. “Hayır. Kaçmalarını istiyorum.”

Gurney ona bakakaldı. “Efendimiz ...” diye soludu.

“Evet?”

“Adamınız haklı. O tutsakları hemen öldürün. Geride bıraktıkları tüm izleri yok edin. İmparatorluk sardokarlarını rezil ettiniz! İmparator bunu öğrenirse sizi diri diri yakar.”

“İmparator’un eline bu fırsat geçmeyecek,” dedi Paul, ağır ve soğuk bir sesle. Sardokarlarla yüzleşirken içinde bir şeyler olmuş; zihninde bir kararlar toplamı belirmişti. “Gurney,” dedi, “Rabban’ın etrafında çok Lonca adamı var mı?”

Gurney doğrulup gözlerini kıstı. “Sorunuza anlam vere...”

“Var mı?” diye bağırdı Paul.

“Arrakis Lonca ajanlarıyla dolu. Baharat satın alıp duruyorlar, sanki evrendeki en değerli şeymiş gibi. Yoksa niye çölün bu kadar içlerine gelmeyi göze alalım...”

“Baharat evrendeki en değerli şey,” dedi Paul. “Onlar için.” Yaklaşmakta olan Stilgar ile Chani’ye baktı. “Baharatı kontrol edense biziz Gurney.”

"Harkonnenler kontrol ediyor!" diye itiraz etti Gurney.

"Bir şeyi yok edebiliyorsan, onu kontrol de edebilirsin," dedi Paul. Elini sallayıp Gurney'nin daha fazla konuşmasını engelledikten sonra, karşısında duran Stilgar'a başını salladı. Stilgar'ın yanında Chani vardı.

Paul sardokarın bıçağını sol eline alıp Stilgar'a uzattı. "Sen kabilenin iyiliği için yaşıyorsun," dedi Paul. "Bu bıçakla canımı alabilir misin?"

"Kabilenin iyiliği için evet," diye homurdandı Stilgar.

"Öyleyse bıçağı kullan," dedi Paul.

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye sordu Stilgar.

"Eğer sana meydan okusaydım," dedi Paul, "karşına silahsız çıkar ve beni öldürmene izin veririm."

Stilgar kesik, sert bir nefes aldı.

"Usûl!" dedi Chani. Gurney'e, sonra tekrar Paul'e baktı.

Stilgar sözlerini tartarken, Paul devam etti: "Sen bir savaşçısın Stilgar. Oysa sardokarlar burada dövüşmeye başlayınca savaşmadın. Aklına ilk gelen şey Chani'yi korumak oldu."

"O benim yeğenim," dedi Stilgar. "Fedayinlerinin o pisliklerin hakkından geleceği kesindi..."

"Niye aklına ilk gelen şey Chani'ydi?" diye sordu Paul.

"Değildi!"

"Ya?"

"Sendin," diye itiraf etti Stilgar.

"Bana el kaldırabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Paul.

Stilgar titremeye başladı. "Kurallar böyle," diye mırıldandı.

"Çölde bulunan yabancıları öldürüp sularını Şeyh Hulud'dan armağan olarak kabul edip almak da bir kuraldır," dedi Paul. "Oysa annemle benim yaşamamıza izin vermiştin."

Stilgar konuşmadan, titreyerek Paul'e bakıyordu. "Kurallar değişir Stil," dedi Paul. "Sen de kuralları değiştirdin."

Stilgar elindeki bıçaktaki sarı akmaya baktı.

"Arrakis Dükü olduğumda ve yanımda Chani'yle tahta çıktığımda, Tabr Siyeçi'ni yönetmeye ayıracak zamanım olacak mı sence?"

diye sordu. "Sen her aileyle teker teker ilgileniyor musun?"

Stilgar bıçağa bakmayı sürdürüyordu.

"Sağ kolumu kesip atmak ister miyim sence?" diye sordu Paul.

Stilgar yavaşça başını kaldırıp ona baktı.

"Söyle!" dedi Paul. "Kendimi ya da kabileyi senin bilgeliğinden ve gücünden mahrum bırakmak ister miyim sanıyorsun?"

Stilgar alçak sesle konuştu: "Kabilemden olan delikanlıyı, ki adını biliyorum, bu delikanlıyı teke tek dövüşte Şeyh Hulud'un izniyle öldürebilirim. Ama Lisanü'l-Gayb'ı incitemem. Bıçağı verirken bunu biliyordun."

"Evet," diye katıldı Paul.

Stilgar elini açtı. Bıçak yere düştü. "Kurallar değişir," dedi.

"Chani," dedi Paul, "anneme gidip buraya gelmesini söyle. Tavsiyesine ihtiya ..."

"Ama hani güneye gidiyorduk!" diye itiraz etti Chani.

"Yanılmışım," dedi Paul. "Harkonnenler güneyde değil. Savaş güneyde değil."

Chani derin bir nefes aldı. Bir çöl kadını olarak bunu da, ölümle burun buruna yaşanan bir hayatın diğer tüm zorunlulukları gibi kabullendi.

"Anneme vereceğin mesajı başka kimse duymasın," dedi Paul. "Ona Stilgar'ın beni Arrakis Dükü olarak kabul ettiğini, ama gençlere bunu dövüşsüz kabul ettirmenin bir yolunu bulmak gerektiğini söyle."

Chani Stilgar'a baktı.

"Söylediğini yap," diye homurdandı Stilgar. "İstese beni yenebilir... bunu ikimiz de biliyoruz. Hem ona el kaldıramam ... kabilenin iyiliği adına."

"Annemi alıp döneceğim," dedi Chani.

"Hayır, sadece o gelsin," dedi Paul. "Stilgar sezinde haklıydı. Sen güvende olunca ben daha güçlü oluyorum. Siyeçte kalmalısın."

Chani itiraz edecek gibi oldu, ama sonra yutkunmakla yetindi.

"Sihaya," dedi Paul, ona verdiği ismi kullanarak. Sonra birden sola dönüp Gurney ile göz göze geldi.

Paul annesinden bahsettiğinden beri, Gurney konuşulanları duymaz olmuştu.

“Anneniz ha,” dedi Gurney.

“Idaho bizi saldırı gecesi kurtardı,” dedi Paul. Chani’nin uzaklaşmasını izledi. “Şimdi yapmamız ge—”

“Peki Duncan Idaho’ya ne oldu Lordum?” diye sordu Gurney.

“Öldü. Bize kaçmamız için zaman kazandırırken.”

O cadı yaşıyor! diye düşündü Gurney. *İntikam almaya yemin ettiğim cadı yaşıyor! Dük Paul kendisini doğuran kadının nasıl bir canavar olduğundan habersiz besbelli. İblis! O, Paul’ün babasını Harkonnenlere teslim etti!*

Paul Gurney’nin yanından geçip platforma çıktı. Dönüp içeriye baktığında, yaralılar ve ölülerin taşınmış olduğunu gördü. Paul-Müeddib efsanesine yeni bir eklenti yapıldığını düşündü acı acı. *Bıçağımı bile çekmedim, ama bugün yirmi sardokarı hakladığımı söyleyecekler,* diye düşündü.

Gurney Stilgar’la birlikte Paul’ün peşinden giderken nereye bastığının bile farkında değildi. Gözünü intikam hırsı bürümüş olduğundan, sarı korkülerle aydınlanan mağarayı görmüyordu. *O cadı yaşıyor. İhanet ettiklerinin kemikleriye isimsiz mezarlarda yatıyor. Onu öldürmeden önce, Paul’ün annesi hakkındaki gerçeği öğrenmesini sağlamayım.*

Öfkeli insan genellikle iç benliğinin sesine kulak tıkar,

— PRENSES İRULAN

Müeddib'in Toplu Özdeyişleri

Jessica mağaranın toplantı salonundaki kalabalığı bir güruha benzetti, Paul'un Jamis'i öldürdüğü günkü gibi. Küçük gruplar halinde toplanmış, huzursuzca fısıldaşıyorlardı.

Jessica Paul'un evinden çıkıp platforma yürürken cübbesinin içine bir mesaj tüpü sokmuştu. Güneyden yaptığı uzun yolculuktan sonra iyice dinlenmişti, ama Paul'un ele geçirilmiş ornitopterleri kullanmalarına izin vermemesine hâlâ esef duyuyordu.

"Hava hakimiyetini tam sağlayamadık," demişti Paul. "Ayrıca it-hal yakıta bağımlı olmamalıyız. Yakıtımızı da hava araçlarımızı da ilerisi için saklamalıyız."

Paul platformun kenarında bir grup delikanlıyla duruyordu. Korkülerinin donuk ışığı ortalığa gerçekdışı bir hava veriyordu. Sanki bir tabloydu, ama siyeç kokuları, fısıltılar ve ayak sesleri eklenmişti.

Jessica oğlunu süzerken, sürprizi Gurney Halleck'in neden ortarlarda olmadığını merak etti. Gurney'i düşünmek rahat geçmesini, Paul'un babasıyla yaşadığı sevgi dolu güzel günleri aklına getirdiği için kadını rahatsız ediyordu.

Stilgar platformun diğer ucunda kendi küçük grubuyla bekliyordu. Kaderine razı, ama mağrur bir edayla, konuşmadan duruyordu.

Bu adamı kaybetmemeliyiz, diye düşündü Jessica. Paul'un planı işe yaramalı. Yoksa büyük bir trajedi olur.

Platformda yürüyerek, Stilgar'ın yanından ona hiç bakmadan geçip aşağı, kalabalığın arasına indi. Paul'e doğru yürürken kalabalık-takiler ona yol açıyor ve geçtiği yerdeki insanlar susuyordu.

Jessica bu sessizliğin anlamını biliyordu. Rahibe Ana'ya huşu duyduklarından, sorularını dillendiremiyordu.

Jessica yaklaşıncı, Paul'ün yanındaki delikanlılar geri çekildi. Paul'e gösterdikleri bu yeni saygı Jessica'yı bir an rahatsız etti. "Senden düşük konumlu herkes seni kıskanır," diye bir Bene Gesserit aksiyomu vardı. Oysa o gençlerin yüzlerinde kıskançlık göremiyor; Paul'ün liderliğindeki dinsel nitelik bunu engelliyordu. Bir başka Bene Gesserit deyişini hatırladı: *Peygamberler çoğunlukla öldürülür*.

Paul ona baktı.

"Vakit geldi," dedi Jessica ve mesaj tüpünü Paul'e uzattı.

Paul'ün arkadaşlarından biri, diğerlerinden daha cesur olanı, Stilgar'a bakıp "Ona meydan okuyacak mısın Müeddib?" dedi. "Bunun tam sırası. Yapmazsan korkak olduğunu düşünecekler—"

"Kim bana korkak diyor?" dedi Paul sert bir sesle. Eli billurbıçağının kabzasına gitti.

Gruptakiler susup kalabalığa dağıldı.

"Yapılacak işler var," dedi Paul, delikanlı ondan uzaklaşırken. Kalabalığın arasından geçerek platforma sıçradı. Kalabalığa döndü.

"Meydan oku!" diye haykırdı biri.

Bunu mırıltılar ve fısıltılar takip etti.

Paul herkesin susmasını bekledi. Ortalık giderek sessizleşti. Sonunda ayak sürümeleri ve öksürüklerden başka ses duyulmaz oldu. Bu sesler de dinince, Paul başını kaldırıp salonun en uzak köşelerine dek ulaşan bir sesle haykırdı: "Beklemekten bıktınız."

Karşılık verenlerin çılgınlıklarının dinmesini bekledi.

Gerçekten bıkmışlar, diye düşündü. Mesaj tüpünü havaya kaldırdı. İçinde yazılanları düşündü. Annesi bunu gösterirken, bir Harkonnen habercisinden alındığını söylemişti.

Mesaj açıldı: Rabban'a gönderilen yardım kesilmişti! Artık desteksiz kalmıştı!

Paul tekrar haykırdı: "Stilgar'a meydan okumamın ve liderliğin

değişmesinin vaktinin geldiğini düşünüyorsunuz!” Kalabalık cevap veremeden, Paul öfkeyle devam etti: “Lisanü'l-Gayb'ı o kadar aptal mı sanıyorsunuz?”

Afallayan kalabalık sustu.

“Kurallar böyle!” diye bağırdı biri.

Paul soğuk bir sesle yanıtladı: “Kurallar değişir.”

Mağaranın bir köşesinden öfkeli bir ses yükseldi: “Neyin değişeceğine biz karar veririz!”

Kalabalığın her yerinden buna katılan bağrışmalar yükseldi.

“Nasıl isterseniz,” dedi Paul.

Jessica Paul'ün ses tonundan, kendisine öğretilen şekilde Ses'i kullandığını anladı.

“Evet, siz karar vereceksiniz. Ama önce beni dinleyeceksiniz.”

“Bu da bir kuraldır,” dedi Stilgar, sakallı yüzü ifadesizdi. “Divan sırasında her Fremen konuşabilir. Paul-Müeddib bir Fremendir.”

“En önemli şey kabilenin iyiliğidir, değil mi?” diye sordu Paul.

Stilgar yine o soğuk, mağrur havayla “Evet,” dedi. “Bizi yönlendiren budur.”

“Pekâlâ,” dedi Paul. “Öyleyse söyleyin bakalım: Kabilemizi kim yönetiyor –tüm kabileleri ve askerlerini, sırrî yöntemiyle eğittiğimiz dövüş öğretmenleri aracılığıyla kim yönetiyor?”

Paul kalabalığa bakarak cevap bekledi. Kimse cevap vermedi.

Sonunda konuştu: “Bütün bunları Stilgar mı yönetiyor? Kendisi hayır diyor. Ben mi yönetiyorum? Bazen Stilgar bile sözümü dinliyor. Bilgeler, bilgelerin bilgeleri, Divan'da beni dinliyor, bana hürmet ediyorlar.”

Kalabalık hâlâ sessizdi.

“Peki annem mi yönetiyor?” Aralarındaki resmi siyah cübbeli Jessica'yı gösterdi. “Stilgar ve diğer tüm komutanlar önemli kararlar verirken genellikle ona danışıyor. Bunu biliyorsunuz. Ama bir Rahibe Ana çölde dolaşabilir ya da Harkonnenlere karşı bir râziyyeye liderlik edebilir mi?”

Paul kalabalıktaki yüzlerin alınlarının kırıştığını gördü, ama hâlâ öfkeli mırıltılar duyuluyordu.

Tehlikeli bir yol izliyor, diye düşündü Jessica. Ama mesaj tüpünü ve içinde yazılanları hatırladı. Birden Paul'un ne yapmak istediğini anladı: Kararsızlıklarının temeline inip ondan kurtulmak istiyordu. Böylece herkes onun sözünü dinleyecekti.

"Ama kimse meydan okumadan ve dövüşmeden lider olamaz diyorsunuz, öyle mi?"

"Kural böyle!" diye bağırdı biri.

"Amacımız ne?" diye sordu Paul. "Rabban'ı, o Harkonnen hayvanını devirip dünyamızı üstünde ailelerimizi mutluluk içinde yetiştireceğimiz sulak bir gezegene dönüştürmek. Amacımız bu değil mi?"

"Zor işler için zor yollardan geçmek gerek," diye bağırdı biri.

"Savaşa girmeden önce bıçağınızı kırar mısınız?" diye sordu Paul. "Övünmeden bir gerçeği dile getireyim: Stilgar da dahil, aranızda beni teke tek dövüşte yenebilecek tek bir kişi bile yok. Bunu Stilgar da kabul ediyor. O bunu biliyor; hepiniz biliyorsunuz."

Kalabalıktan tekrar öfkeli mırıltılar yükseldi.

"Çoğunuz benimle birlikte idman yaptınız," dedi Paul. "Palavra atmadığımı biliyorsunuz. Bunu söylüyorum, çünkü bu hepimizin bildiği bir gerçek. Benim de bilmemem aptallık olurdu. Savaş eğitimi size sızden çok daha genç yaşta başladım. Öğretmenlerim de hiç görmediğiniz kadar iyiydi. Çocuk denecek yaştaiken Jamis'i nasıl yendim sanıyorsunuz?"

Ses'i iyi kullanıyor, diye düşündü Jessica. *Ama bu insanlar için yeterli değil. Ses kontrolüne dayanıklılar. Paul onların mantığını da ikna etmeli.*

"Bakın ne öğrendim," dedi Paul. Mesaj tüpünün içindeki bandı çıkardı. "Bunu bir Harkonnen habercisinin üstünde bulduk. Sahte olmadığı kesin. Rabban'a yazılmış. Ona yeni asker talebinin reddedildiğini, baharat hasatının kotanın çok altında olduğunu, Arrakis'ten daha fazla baharat elde etmesi gerektiğini söylüyor."

Stilgar Paul'un yanına gitti.

"Bunun ne demek olduğunu kaçınız anlıyor?" diye sordu Paul. "Stilgar hemen anladı."

"Yalnız kaldılar!" diye bağırdı biri.

Paul mesajı ve tüpü cübbesinin altına soktu. Boynundaki örgülü

şıga-telini çıkarıp telden aldığı yüzüğü havaya kaldırdı.

“Bu babamın dukalık yüzüğü. Askerlerimle Arrakis’in tamamına saldırıp onu geri almaya hazır olana dek takmamaya yemin etmiş-tim.” Yüzüğü parmağına geçirip yumruğunu sıktı.

Herkes sustu.

“Burada lider kim?” diye sordu Paul. Yumruğunu kaldırdı. “Lider benim! Arrakis’in her santimetrekaresinin hâkimi benim! Burası benim dukalığım, İmparator kabul etse de etmese de! Burayı babama veren oydu ve babamdan da bana miras kaldı!”

Paul ayak parmaklarının uçlarında yükseldikten sonra tekrar topuklarının üstüne indi. Kalabalığı süzüp hislerini tarttı.

Başarmak üzereyim, diye düşündü.

“Hakkım olan dukalığı geri alınca, buradaki bazı insanlar Arrakis’te önemli mevkilere gelecek. Bunlardan biri de Stilgar. Ona rüşvet vermek istediğimden değil! Minnettarlığımdan da değil, ona canını borçlu olan buradaki pek çok kişiden biri olmama karşın. Hayır! O akıllı ve güçlü olduğu için. Askerlerini yalnızca kurallarla değil, zekâsıyla da yönettiği için. Beni aptal mı sanıyorsunuz? Sizi eğlendirmek için sağ kolumu kesip önünüze atar mıyım?”

Paul kalabalığa dik dik baktı. “Aranızda Arrakis’in meşru hâkimi olduğuma karşı çıkan var mı? Bunu kanıtlamak için ırkteki her Fre-men kabile liderini öldürmem mi gerekiyor?”

Paul’un yanındaki Stilgar kımıldanıp soran bir ifadeyle baktı.

“Gücümüzü en çok toplamamız gereken şu zamanda, tam tersini mi yapayım?” diye sordu Paul. “Lideriniz benim ve size diyorum ki, en iyi adamlarımızı öldürmekten vazgeçmenin vakti geldi. Onları değil, asıl düşmanlarımız Harkonnenleri öldürelim!”

Stilgar billurbıçağını kınından çıkarıp havaya kaldırdı. “Yaşasın Dük Paul-Müeddib!” diye haykırdı.

Kalabalık hep bir ağızdan gürlemeye başladı: “Yaşa şüheda! Müeddib! Müeddib! Müeddib! Yaşa şüheda!”

Jessica içinden tercüme etti: “*Yaşasın Müeddib’in savaşçıları!*” Stilgar ve Paul ile birlikte yaptıkları plan başarıya ulaşmıştı.

Gürültü giderek dinip sessizlik geri geldiğinde, Paul Stilgar’a dönerek konuştu: “Diz çök Stilgar.”

Stilgar diz çöktü.

“Billurbıçağını ver,” dedi Paul.

Stilgar itaat etti.

Planımızda bu yoktu, diye düşündü Jessica.

“Söylediklerimi tekrarla Stilgar,” dedi Paul. Babasının eskiden söylediği hizmete alma sözlerini tekrarlamaya başladı: “Ben, Stilgar, bu bıçağı Dükümün elinden alıyorum.”

“Ben, Stilgar, bu bıçağı Dükümün elinden alıyorum,” diyen Stilgar süt beyazı bıçağı Paul’dan aldı.

“Bu bıçağı Dükümün emrettiği yere saplayacağım,” dedi Paul.

Stilgar ağır ağır tekrarladı.

Bu törenin kaynağını hatırlayan Jessica ağlamaklı oldu. *Bunu niye yaptığını biliyorum*, diye düşündü. *Etkilenmemeliyim*.

“Bu bıçağı yaşadığım sürece Düküm adına, düşmanlarını öldürmekte kullanacağım,” dedi Paul.

Stilgar tekrarladı.

“Bıçağı öp,” diye emretti Paul.

Stilgar itaat etti. Sonra Fremenlerde âdet olduğu üzere, Paul’ün bıçak kullanan elini öptü. Paul başını sallayarak onaylayınca bıçağı kınına sokup ayağa kalktı.

Şaşkın kalabalık fısıldaşmaya başladı. Jessica söylenenleri işitebiliyordu: “Kehanet – Bene Gesserit yolu gösterecek ve bir Rahibe Ana yolu görecektir.” Daha uzaklardan bir başka ses geldi: “Bize yolu oğlu aracılığıyla gösteriyor!”

“Yanlışı anlaşılmasın. Bu kabilenin lideri Stilgar’dır,” dedi Paul. “O benim sesimle emir verir. Onun emirleri, benim emirlerimdir.”

Zekice, diye düşündü Jessica. *Kabile lideri otoritesini yitirmemeli*.

Paul sesini alçalttı: “Stilgar, bu gece kumdayürüyenler ve silagolar gönderilsin. Bir divan toplantısı yapılmasını istiyorum. Onları gönderdikten sonra, Çet, Korba, Otheym ve kendi seçtiğin iki subayı alıp odama gel. Savaş planları yapacağız. Divan Liderleri buraya geldiğinde onlara gösterecek bir zaferimiz olmalı.”

Paul annesine başını sallayarak kendisiyle gelmesini işaret ettikten sonra platformdan inip kalabalığın içinden geçerek orta geçide

doğru ilerledi. Bu geçitte kendisi için hazırlanmış bir ev vardı. Kalabalığın içinden geçerken, insanlar ona seslenip dokunmak için ellerini uzatıyorlardı.

“Bıçağım Stilgar’ın emrindedir Paul-Müeddib! Haydi savaşalım Paul-Müeddib! Gezegenimizi Harkonnenlerin kanıyla yıkayalım!”

Jessica bu insanların dövüşmeye ne kadar arzulu olduğunu hissediyordu. Bundan daha hazır olamazlardı. *Onları doruk noktasına ulaştırdık*, diye düşündü.

Eve girdiklerinde, Paul annesine oturmasını işaret edip “Burada bekle,” dedi ve kapı perdelerinin arasından geçerek yan geçide girdi.

Paul’ün az önce yaptığı şeyden sonra oda çok sessiz geliyordu. Öyle ki siyeçte hava dolaşımını sağlayan rüzgâr pompalarının sesi bile duyulmuyordu.

Gurney Halleck’i getirmeye gitti, diye düşündü Jessica. Bu düşünce-
nin içinde karmaşık hisler uyandırmasına şaşırdı. Gurney ile müziği ona Arrakis’e gelmeden önceki, Caladan’daki hayatlarına dair öyle çok güzel şeyi anımsatıyordu ki. Şimdi sanki Caladan’daki Jessica başka biriymiş gibi geliyordu. Aradan geçen yaklaşık üç sene içinde başka birine dönüşmüştü. Gurney ile tekrar karşılaşmak, bu değişimleri görmeye zorlanmak demekti.

Paul’e Jami’s’ten kalan gümüş ve yeşim karışımı metal kahve fincanı sağındaki bir sehpanın üstünde duruyordu. Jessica ona bakarken, o metale kimbilir kaç elin dokunduğunu düşündü.

Partneri olan o çöl kadını, Düküne kahve servisi yapmaktan başka ne işe yarar ki? diye düşündü. *Soylu da değil, nüfuzlu da. Paul’ün tek şansı güçlü bir Büyük Hanedan’la, hatta mümkünse İmparatorluk ailesiyle ittifak kurmak. Evlenebileceği bir sürü prenses var. Üstelik hepsi de Bene Gesserit eğitimi.*

Jessica Arrakis’teki çetin yaşam koşullarından kurtulduğunu, bir soylunun annesi olarak güce ve güvenliğe kavuştuğunu hayal etti. Mağara odasının duvarlarını örten kalın perdeler bakarken, buraya nasıl geldiğini düşündü. Bir sürü solucanın üstünde tahtirevanla seyahat etmek zorunda kalmıştı.

Chani yaşadığı sürece Paul vazifelerinin farkına varamayacak, diye düşündü. *Chani ona bir oğul verdi. Bu kadarı yeterli.*

Birden torununu görmek istedi. Yüzü dedesine, Leto'ya öyle benziyordu ki. Jessica avuçlarını yanaklarına dayayıp hisleri yatıştırıp zihni açan solunum ayinine başladı. Sonra vücudunu zihninin taleplerine hazırlamak için belden yukarısını öne eğdi.

Paul karargâh olarak bu Kuşlar Mağarası'nı seçmekle iyi yapmıştı. Burası ideal bir yerdi. Ayrıca kuzeydeki Rüzgâr Geçidi, sarp tepelerle korunan bir çanağa açılıyordu ki, burada çok önemli bir köy vardı. Zanaatkâr ve mühendislerle dolu olan bu köy, Harkonnenlerin savunma sektörünün direği idi.

Kapıdaki perdelerin ardında biri öksürdü. Jessica doğrulup derin bir soluk alarak yavaşça verdi.

"Girin," dedi.

Perdeler birden açıldı ve içeri Gurney Halleck daldı. Jessica Gurney Halleck'in yüzündeki tuhaf sırıtmayı görecektir vakti ancak bulmuştu ki, Gurney arkasına geçip kalın kolunu boğazına doladı.

"Gurney, salak herif, ne yapıyorsun?" diye sordu Jessica.

Sonra sırtında bir bıçağın ucunu hissedip ürperdi. Gurney'nin onu öldürmek istediğini anlamıştı. Niye? Aklına hiçbir sebep gelmiyordu, çünkü Gurney ihanet edecek adam değildi. Ama Gurney'nin niyeti apaçıktı. Jessica'nın zihni hızla çalışmaya başladı. Gurney kolay alt edilecek biri değildi. Ses'e, her türlü savaş taktiğine, ölüm ve şiddet numarasına hazırlıklı bir katildi. Jessica ona küçük numaralar öğretip tavsiyeler vererek, gelişimine bizzat katkıda bulunmuştu.

"Kurtulduğunu sanmıştın değil mi cadı?" dedi Gurney.

Jessica Gurney'in ne demek istediğini düşünmeden veya yanıt vermeye çalışmadan, perdeler açıldı ve içeri Paul girdi.

"Anne, işte—" Birden sustu.

"Olduğunuz yerde kalın Lordum," dedi Gurney.

"Ne—" Paul başını salladı.

Konuşmaya kalkan Jessica boğazının iyice sıkıldığını hissetti.

"Sana izin verdiğimde konuşabilirsin cadı," dedi Gurney. "Senden oğlunla tek bir şey söylemeni istiyorum. Numara yapmaya kalkarsan bıçağı kalbine yersin. Sesin monoton olmalı. Kaslarını germe, kıpırdatma. Birkaç saniye daha yaşamak istiyorsan çok dikkatli ol. İnan bana, ömrün o kadar."

Paul bir adım ilerledi. "Gurney, dostum, ne ya—"

"Olduğun yerde kal!" diye bağırdı Gurney. "Bir adım daha atarsan onu öldürürüm."

Paul'un eli usulca bıçağının kabzasına gitti. Buz gibi bir sesle "Ne yapmaya çalıştığını açıklasan iyi olur Gurney," dedi.

"Babanıza ihanet eden kişiyi öldüreceğime yemin etmiştim. Babanız beni bir Harkonnen köle çukurundan kurtarmıştı. Bana özgürlüğümü; hayatımı, onurumu geri vermişti ... en önemlisi de, o benim dostumdur. İşte ona ihanet eden kişi şimdi burada, bıçağımın ucunda. Artık intikamımı almama kimse engel ola—"

"Gurney, çok yanılıyorsun," dedi Paul.

Şimdi anlaşıldı, diye düşündü Jessica. Ne ironik!

"Öyle mi dersiniz?" dedi Gurney. "Bir de şu kadına soralım, bakalım ne diyecek. Ama bu bilgiyi almak için ne rüşvetler verip ne zahmetlere girdiğimi unutmasın. Hatta bir Harkonnen muhafız subayını bile semutayla uyuşturdum."

Jessica boğazındaki kolun biraz gevşediğini hissetti; Ama tam konuşacakken "Hain Yueh'ti," dedi Paul. "Sana bunu tek bir kez söylüyorum Gurney. Kanıtlar kesin, çürütülmeleri imkânsız. Hain Yueh'ti. Annemden neden şüphelendin bilmiyorum, ama yanılıyorsun. Eğer onu incitirsen..." Paul billurbıçağını kınından çıkarıp önüne uzattı. "...seni öldürürüm."

"Yueh soylulara hizmet etmek için şartlandırılmış bir doktordur," dedi Gurney öfkeyle. "Hain o olamaz!"

"O şartlanmayı kaldırmanın bir yolunu biliyorum," dedi Paul.

"Kanıt istiyorum" dedi Gurney.

"Kanıt burada değil," dedi Paul. "Güneyde, çok uzaktaki Tabr siyeğinde. Ama eğer—"

"Bu bir numara," dedi Gurney. Jessica'nın boğazını tekrar sıktı.

"Numara değil Gurney," dedi Paul. Sesi öyle hüzünlüydü ki, Jessica'nın içi parçalandı.

"Yakalanan Harkonnen ajanının üstünde bulunan mesajı gördüm," dedi Gurney. "Mesaj suçludur—"

"Onu ben de gördüm. Babam bana bir gece o mesajı gösterdi ve

bunun mutlaka bir Harkonnen numarası olduğunu, amaçlarının onun sevdiği kadından şüphelenmesini sağlamak olduğunu söyledi.”

“Öyle, öyle!” dedi Gurney. “Sen—”

“Sus,” dedi Paul. Sesi tonsuz olmasına karşın, Jessica hayatında bu kadar etkileyici bir ses duymamıştı.

Onda Büyük Kontrol yeteneği var, diye düşündü.

Gurney’nin kolu titremeye başlamıştı. Jessica’nın sırtındaki bıçak kararsızca kımıldanıyordu.

“Annemin Dükünü kaybettiği gece nasıl hıçkırığa hıçkırığa ağladığını duymadın,” dedi Paul. “Harkonnenleri öldürmekten bahsederken gözlerinin nasıl ateş saçtığını görmedin.”

Demek beni duymuş, diye düşündü Jessica. Gözleri yaşlarla doldu.

“O Harkonnen köle çukurunda öğrendiğin dersleri unutmuşsun,” diye devam etti Paul. “Babamın dostu olmaktan gurur duyduğunu söylüyorsun! Harkonnenler ile Atreidesler arasındaki farkı hâlâ öğrenemedin mi? Harkonnenlerin iğrenç kumpasçılar olduğunu bilmiyor musun? Atreideslerin sadakâtinin ancak sevgiyle elde edilebileceğini ve Harkonnenlerin bildiği tek şeyin nefret olduğunu hâlâ öğrenemedin mi? Hainin kim olduğunu anlayamıyor musun?”

“Ama Yueh?” diye mırıldandı Gurney.

“Yueh bize ihanetini itiraf eden bir not bıraktı,” dedi Paul. “Sana olan sevgim adına yemin ederim ki bu doğru. Seni öyle seviyorum ki, buracıkta öldürsem bile sevgim devam edecek.”

Jessica oğlunu dinlerken, keskin zekâsı karşısında hayrete kapıldı.

“Babam dostlarını iyi seçerdi,” dedi Paul. “Sevgisini pek az kişiye verir, ama seçiminde asla yanılmazdı. Zayıf noktası ise nefretin ne olduğunu iyi anlayamamasıydı. Harkonnenlerden nefret eden birinin kendisine ihanet edemeyeceğini sanıyordu.” Annesine baktı. “Annem bunu biliyor. Ona babamın bir mesajını iletmiştim. Babam mesajda ondan asla şüphelenmediğini söylüyordu.”

Jessica kontrolünü kaybetmeye başladığını hissedince alt dudağını ısırıldı. Paul’ün kaskatı ve soğuk bir edayla durması, bu sözleri söylemenin onun için ne kadar güç olduğunu gösteriyordu. Paul’e koşmak, daha önce hiç yapmadığı şekilde onu bağrına basmak istiyordu. Ama boğazındaki kol titremeyi kesmişti. Sırtındaki bıçağın sip-

sivri ucu batıyordu.

“Bir çocuğun hayatındaki en korkunç anlardan biri, babasıyla annesinin birbirlerine karşı, kendisinin asla paylaşamayacağı bir sevgi beslediklerini anlamasıdır. Bu bir kayıptır. Dünyanın *içimizde* ve *dışımızda* var olduğunu, dünyada yalnız olmadığımızı anladığımız andır. Bu andan kaçış yoktur. Babamın annemden nasıl bir sesle bahsettiğini duydum Gurney. Hain annem değil.”

Jessica sonunda konuşabildi. “Gurney, bırak beni,” dedi. Sesinde buyurganlık yoktu. Gurney’nin zayıflıklarında odaklanarak numara yapmış değildi; ama Gurney yine de onu bıraktı. Jessica Paul’ün yanına gitti ve karşısında durdu. Ama ona dokunmadı.

“Paul,” dedi, “insanın bu evrende kavradığı başka şeyler de vardır. Şimdi anlıyorum ki, seni kendi istediğim yolda yönlendirmeye çalışmışım. Ben aldığım eğitim yüzünden bu yoldan gitmek zorundaydım. Bu bir bahane olabilir mi bilmem.” Yutkundu. Oğlunun gözlerine baktı. “Paul ... benim için bir şey yapmanı istiyorum. Mutluluğa giden yolu kendin seç. Şu çöl kadının ... istersen onunla evlen. Bunu yapmak istiyorsan, kimseye ve hiçbir şeye aldırma. Ne olursa olsun, kendi yolunu seç. Ben ...”

Arkasından hafif bir mırıltı gelince sustu.

Gurney!

Paul’ün arkasına baktığını gördü ve hızla döndü.

Gurney olduğu yerde duruyordu, ama bıçağını kınına sokmuş, bağrını açmıştı. Göğsünde kaçakçıların siyeçlerde sattığı türden bir damıtıcı-giysinin bıraktığı izler vardı.

“Bıçağınızı göğsüme saplayın,” diye mırıldandı Gurney. “Öldürün beni. İşimi bitirin. Onursuz davrandım. Düküme ihanet ettim!”

“Yeter!” dedi Paul.

Gurney ona bakakaldı.

“Önünü kapa ve salakça davranmayı kes,” dedi Paul. “Bugün yeterince saçmalığa katlandım zaten.”

“Öldürün beni dedim!” diye bağırdı Gurney öfkeyle.

“Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Beni aptal mı sanıyorsun? İhtiyaç duyduğum her insanla bu tartışmayı yapmak zorunda mıyım?”

Gurney Jessica'ya bakarak kendisine hiç uymayan yalvarır bir sesle konuştu: "Öyleyse siz yapın Leydim, lütfen, siz öldürün beni."

Jessica Gurney'nin yanına gidip ellerini adamın omuzlarına koydu. "Gurney, niye Atreideslerin sevdikleri insanları öldürmelerinde ısrar ediyorsun?" Gurney'nin önünü yavaşça kapadı.

Gurney kekeleydi: "Ama ... ben ..."

"Leto adına iyi bir şey yaptığını sanıyordun," dedi Jessica. "Bunun için seninle gurur duyuyorum."

"Leydim," dedi Gurney. Çenesi göğsüne düştü. Kapanan gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bunu eski dostlar arasındaki bir yanlış anlama kabul edelim," dedi Jessica. Paul annesinin sesindeki yatıştırıcı tonu fark etmişti. "Artık bitti ve neyse ki bir daha asla birbirimizi o kadar yanlış anlamayacağız."

Gurney yaşlı gözlerini açıp Jessica'ya baktı.

"Tanıdığım Gurney Halleck hem bıçak hem de baliset kullanmakta ustaydı," dedi Jessica. "Baliset çalışına hayrandım. O Gurney Halleck unuttu mu yoksa, müziğini nasıl saatlerce dinlediğimi? Hâlâ balisetin var mı Gurney?"

"Yeni bir tane var," dedi Gurney. "Chusuk'tan getirttim. Güzel bir enstrüman. Üstünde işaret yok, ama hakiki Varota yapımına benziyor. Sanırım Varotalı öğrencilerden biri tarafından..." Sözünü yarıda kesti. "Ne diyebilirim ki Leydim? Burada durmuş önemsiz meselelerle vakit öldürüyor -"

"Vakit öldürmüyoruz Gurney," dedi Paul. Annesinin yanına gidip Gurney'nin gözlerine baktı. "Vakit öldürmüyoruz. Dostların yaptığı bir şeyi yapıyoruz. Şimdi anneme bir şeyler çalmanı çok isterim. Savaş planları biraz bekleyebilir. Zaten yarına dek savaşılmayacağız."

"Ben ... balisetimi getireyim," dedi Gurney. "Koridorda." Yanlarından geçerek, kapı perdelerinin arasından çıkıp gitti.

Paul elini annesinin koluna koyunca, titrediğini fark etti.

"Geçti anne," dedi.

Jessica başını çevirmeden, göz ucuyla Paul'e baktı. "Sahi mi?"

"Evet. Gurney ..."

“Gurney mi? Ha ... evet.” Gözlerini indirdi.

Kapı perdeleri hışırdadı. Gurney balisetiyle geri dönmüştü. Diğerleriyle göz göze gelmekten kaçınarak balisetin akordunu yapmaya başladı. Duvarlardaki perdeler balisetin yankılarını boğuklaştırıyor, seslere yumuşak bir tını katıyordu.

Paul annesini bir yastığa oturttu. Jessica sırtını kalın duvar perdesine dayadı. Paul birden annesinin ne kadar yaşlı görüldüğünü fark etti. Yüzünde, mavi gözlerinin kenarında kırışıklıklar vardı.

Yorulmuş diye düşündü. Bir yolunu bulup yükünü hafifletmeliyiz.

Gurney bir akor çaldı.

Paul Gurney’e baktı. “Halletmem gereken ... bir şey var. Beni burada bekle.”

Gurney başıyla onayladı. Dalgın görünüyordu. Sanki Caladan’da, ufku yağmurlu bir göğün altında otururken bu anı hayal etmişti.

Paul kendini yan geçitten çıkmaya zorladı. Gurney’nin şarkıya başladığını duyunca, kapının önünde durup o boğuk müziği dinledi.

Meyve bahçeleri, üzüm bağları,
 Dolgun göğüslü huriler
 Ve önümde dolu bir kadeh.
 Niye savaşımlardan bahsediyorum
 Ve un ufak olmuş dağlardan?
 Niye ağlamak istiyorum?

Gökyüzü üstümde açık
 Ve saçıyor servetini.
 Ellerimi uzatsam toplayacağım.
 Niye pusuları düşünüyorum
 Ve kızıl kadehteki zehri?
 Niye yaşlandığımı hissediyorum?

Sevgilimin kolları çağırıyor
 Beni çıplaklığın hazlarına
 Cennet vaatleriyle.
 Niye yaraları anımsıyorum
 Ve yapılmış saldırıları...
 Niye uyumaya korkuyorum?

Koridorun köşesinde cübbeli bir fedayın ulağı belirdi. Başlığı geriye atılmıştı ve damıtıcı-giysisinin bağlantıları açık bir şekilde omzuna düşüyordu; çölden yeni geldiğinin açık kanıtlarıydı bunlar.

Paul ona durmasını işaret etti ve kapı perdelerinin önünden ayrılp ulağa doğru yürüdü.

Adam ellerini önünde kavuşturarak eğilip selam verdi, bir Rahibe Ana'yı veya seyyidinayı selamlar gibi. "Müeddib, liderler Divan için gelmeye başladılar."

"Şimdiden mi?"

"Bunlar Stilgar'ın daha önceden haber gönderdikleri; ona meydan okuyacağınızı sandığından..." Omuzlarını silkti.

"Anlıyorum." Paul baliset sesinin geldiği tarafa döndü. Annesinin çok sevdiği o eski şarkıyı düşündü – müziği neşeli, sözleri kederli olan o tuhaf şarkıyı. "Stilgar biraz sonra diğerleriyle birlikte buraya gelir. Onlara annemin nerede beklediğini göster."

"Burada bekleyeceğim Müeddib," dedi ulak.

"Evet ... evet, burada bekle."

Paul adamın yanından geçip mağaranın içlerine yürüdü. Böyle her mağarada, su depolarının yanında bulunan sarnıça doğru gidiyordu. Orada küçük bir Şeyh Hulud vardı mutlaka. Gelişimi engellenmişti. En fazla dokuz metre boyunda olmalıydı. Etrafı su kanallarıyla çevrili olduğundan oradan ayrılamazdı. Su onun için zehir demektir. Fremenlerin en büyük sırrı, boğulan solucanların Yaşam Suyu üretmeleriydi. Onları birleştiren bu zehirli suyuya ancak bir Rahibe Ana dönüştürebilirdi.

Paul annesine yönelik tehditle uğraşırken bir karar vermişti. Geleceğe ait hiçbir hatta, Gurney Halleck'ten gelen o tehdidi görmemişti. Gelecek, gri bulutlarla kaplı gelecek, çevresinde hayalet bir dünya gibi duruyordu. Sanki tüm evren karmaşa içindeki bir merkeze doğru gidiyordu.

Geleceği görmeliyim, diye düşündü.

Vücudu baharata giderek bağışıklık kazandığı için geleceği görme yetisi zayıflamıştı. Bunun çözümü apaçıktı.

Yaradıcı boğacağım. Gerçekten Kuisatz Haderah mıyım, Rahibe Anaların geçtiği sınavdan geçebilecek miyim, o zaman göreceğiz.

Çöl Savaşı'nın üçüncü senesinde Paul-Müeddib, Kuşlar Mağarası'nda, duvarları kisve perdeleriyle kaplı bir odada tek başına yatıyordu. Orada ölü gibi yatarken, Yaşam Suyu'nun kendisine işi etiklerini görüyor; hayat veren zehir sayesinde, varlığı zamanın sınırlarının ötesine geçiyordu. Böylece Lisanü'l-Gayb'ın aynı anda hem sağ hem de ölü olabileceği kehaneti de gerçekleşmişti.

— PRENSES İRULAN
Arrakis'in Toplu Efsaneleri

Şafak öncesi karanlıkta Habbanya havzasından çıkagelen Chani, kendisini güneyden buraya getiren topterin çöldeki gizli bir merkeze doğru uzaklaştığını işitti. Kendisine eşlik eden muhafız kayalıkları inceleyip etrafta tehlike olup olmadığına bakıyor ve böylece Müeddib'in ilk çocuğunun annesinin talebini de yerine getirerek, onu biraz yalnız bırakmış oluyordu.

Beni niye çağırıyor acaba? diye düşündü Chani. Oysa daha önce güneyde, küçük Leto ve Alia'yla birlikte kalmamı istemişti.

Cübbesinin eteklerini toplayıp bir kayanın üstünden sıçrayarak, yalnızca çöl eğitimi almış olanların karanlıkta seçebileceği bir patikaya inip yukarı doğru yürümeye başladı. Çakıllarla kaplı yolda dans eder gibi yürürken, ses çıkarmamanın ne kadar zor olduğunu aklına bile getirmiyordu.

Tırmanmak harikaydı. Kendisini almak için değerli bir topter gönderilmiş olmasının ve muhafızının tuhaf sessizliğinin uyandırdığı ürküntüyü hafifletiyordu. Paul-Müeddib'e, Usûl'üne tekrar kavuşacağı için coşkuluydu. Tüm Fremenler onun ismini savaş çığlığı olarak kullanıyor, "Müeddib! Müeddib! Müeddib!" diye haykırıyor olabi-

lirdi, ama onun tanıdığı adamın ismi farklıydı. Oğlunun babası, şefkatli sevgilisiydi o.

Tepesindeki kayalarda iri bir adam belirerek, çabuk olmasını işaret edince adımlarını hızlandırdı. Şafak kuşları ötmeye, uçuşmaya başlamıştı bile. Doğu göğüne hafif bir aydınlık yayılıyordu.

Tepesindeki adam kendi muhafızlarından biri değildi. *Otheym* mi? diye merak etti. Adamın hareketleri ve tavrı tanıdıktı. Yaklaşınca, fedayın subayının o enli ve basık yüzünü tanıdı. Başlığı geriye atılmış ve ağız filtresi gevşekçe takılmıştı; çöle çok kısa süreliğine çıktığı belliydi.

“Çabuk,” diye fısıldadı ve onu gizli yarıktan geçirip gizli mağara-ya soktu. “Güneşin doğmasına az kaldı,” dedi, bir kapı mührünü onun için açık tutarken. “Ortalık Harkonnen devriyeleri kaynıyor. Bizi şimdi bulmalarına izin veremeyiz.”

Daracık yan geçitten geçerek Kuşlar Mağarası’na girdiler. Korküler yandı. “Peşimden gel, çabuk,” dedi *Otheym*.

Koridoru hızla kat etiler. Bir başka kapıdan, bir başka koridordan ve kapı örtülerinin arasından geçerek eskiden, buranın yalnızca gündüz vakti dinlenilen bir mağara olduğu zamanlarda Seyyidina’ya ait olan odaya girdiler. Oda şimdi halılar ve yastıklarla kaplıydı. Kaya duvarlara kıvılcık atmaya figürlü örtüler asılmıştı. Odanın bir yanındaki alçak bir masanın üstüne, hammaddeleri olan baharatın kokusunu yayan kâğıtlar saçılmıştı.

Girişin tam karşısında, tek başına oturan Rahibe Ana’nın gözle-
rindeki içe dönük bakış, âdetleri bilmeyen birisini ürpertecek tür-
dendi.

Otheym avuçlarını birleştirip konuştu: “Chani’yi getirdim.” Sonra eğilip gerileyerek odadan çıktı.

Chani’ye nasıl söylesem? diye düşündü Jessica. “Torunum nasıl?” diye sordu.

Resmi karşılama ha? diye düşündü Chani. Korkuları geri geldi. *Müeddib nerede? Niye beni karşılamaya gelmedi?*

“Sağlıklı ve mutlu, anne,” dedi Chani. “Alia ve onu Harah’a emanet ettim.”

Anne ha, diye düşündü Jessica. *Doğru, resmi bir selamlaşmada bana*

anne demeye hakkı var. Bana bir torun verdi.

“Coanua siyeçinden kumaş göndermişler diye duydum,” dedi.

“Çok güzel bir armağan,” dedi Chani.

“Alia’nın mesajı var mı?”

“Hayır. Yalnız şunu söyleyeyim. Halk onun durumundaki mucizeyi kabullenmeye başladıkça, siyeçte işler düzeliyor.” *Bu işi niye uzatıyor ki?* diye düşündü Chani. *Beni almaya topter gönderdiklerine göre demek ki acil bir durum var. Resmîyetin sırası mı şimdi!*

“Yeni kumaşların bir kısmıyla küçük Leto’ya elbise yapmalıyız,” dedi Jessica.

“Nasıl isterseniz anne,” dedi Chani. Gözlerini indirdi. “Savaştan haber var mı?” Bunu sormaktaki amacını Jessica’ya belli etmemek için yüzünü ifadesiz tutmaya gayret etti. Aslında Paul-Müeddib’le ilgili bir soruydu bu.

“Yeni zaferler kazandık,” dedi Jessica. “Rabban ateşkes için elçiler gönderdi. Elçilerin sularını alıp geri yolladık. Rabban bazı çanak köylerinin yüklerini bile hafifletti; ama artık çok geç. Halk bunu bizden korktuğu için yaptığını biliyor.”

“Tam Müeddib’in dediği gibi,” dedi Chani. Korktuğunu belli etmemeye çalışarak Jessica’ya baktı. *İsmi söyledim, ama bir şey demedi. Şu surata bak. Kaya gibi Hislerini zaten genelde belli etmez... ama bu kez fazla soğuk. Niye böyle? Usûl’üme ne oldu?*

“Keşke güneyde olsaydık,” dedi Jessica. “Vahalar ne güzeldi. Her taraf öyle olsa ne güzel olurdu değil mi?”

“Haklısınız, orası çok güzel,” dedi Chani. “Ama acılarla dolu.”

“Acı zaferin bedelidir,” dedi Jessica.

Beni kötü bir habere mi hazırlıyor? diye düşündü Chani. “Oradaki bir sürü kadın erkeksiz. Kuzeye çağrıldığımı duyunca kıskandılar.”

“Seni ben çağırdım,” dedi Jessica.

Chani’nin kalbi küt küt atmaya başladı. Kötü bir şey duymaktan korkuyor, elleriyle kulaklarını kapamak istiyordu. Sesini titretmeden konuşmayı başardı: “Mesajın altında Müeddib’in imzası vardı.”

“O imzayı ben attım, subaylarının yanında,” dedi Jessica. “Zorunlu bir tedbirdi. Paul’ümün kadını çok cesur. Korkudan neredeyse delir-

mek üzere, ama yine de resmiyete bağlı kalabiliyor. Evet. Şu anda ihtiyaç duyduğumuz kişi o olabilir.

“Söylemeniz gereken şeyi artık söyleyebilirsiniz,” dedi Chani, sesinde yalnızca hafif bir bezginlik hissediliyordu.

“Paul’ü kurtarmak için yardımına ihtiyacım var,” dedi Jessica. *İşte! diye düşündü. Tam istediğim şeyi söyledim. Kurtarmak. Böylece Paul’ün sağ, ama tehlikede olduğunu tek sözcükle anlatmış oldum.*

Chani bir an durup kendini sakinleştirdi ve “Ne yapabilirim?” diye sordu. Jessica’nın üstüne atılıp onu sarsarak “*Çabuk beni ona götür!*” diye haykırmak istiyordu. Ama yanıtı sessizce bekledi.

“Harkonnenlerin Paul’ü zehirlemek için aramıza bir casus gönderdiğinden şüpheleniyorum,” dedi Jessica. “Tüm bulgular bunu gösteriyor. Son derece sıra dışı bir zehir olmalı. Kanını olabilecek her şekilde incelediğim halde, izine rastlayamadım.”

Chani Jessica’nın dizlerine kapaklandı. “Zehir mi? Acı çekiyor mu? Beni ...”

“Baygın,” dedi Jessica. “Hayat fonksiyonları öyle zayıfladı ki, ancak en gelişmiş cihazlarla saptanabiliyor. Onu bulan ben olmasaydım başına ne gelirdi düşünmek bile istemiyorum. Bu işlerden anlamayan biri bulsa, onu ölü sanırdı.”

“Beni inceliğinizden çağırmadınız,” dedi Chani. “Sizi tanıyım Rahibe Ana. Sizin yapamadığınız neyi yapabilirim, söyleyin.”

Ne cesur, tatlı ve eee çok zeki, diye düşündü Jessica. İyi bir Bene Gesserit olurdu.

“Chani,” dedi, “buna inanmakta zorlanabilirsin, ama seni niye çağırdığımı tam olarak bilmiyorum. Seni ... çağırmam gerektiğini hissettim. Aklıma birden bu düşünce geldi: Chani’yi çağır.”

Chani ilk kez Jessica’nın yüzündeki, gözlerindeki kederi gördü.

“Elimden gelen her şeyi yaptım,” dedi Jessica. “Hayal bile edemeyeceğin şeyler yaptım. Ama ... işe yaramadı.”

“Eski dostu, Halleck,” diye sordu Chani. “Hain o olabilir mi?”

“Gurney değil,” dedi Jessica.

Bu iki sözcük upuzun bir konuşmaya bedeldi. Bu itiraf ne sınamalar, aramalar ve başarısızlıklardan sonra yapılıyordu kimbilir.

Chani tekrar ayağa kalkıp tozlu cübbesini düzeltti. “Beni ona götürün,” dedi.

Jessica ayağa kalktı ve sol duvardaki kapı perdelerinin arasından geçti.

Chani peşinden gidince kendini eskiden depo olan, şimdiyse kalın duvar örtüleriyle kaplı bir odada buldu. Paul karşı duvara dayalı bir yatakta yatıyordu. Tepesindeki bir korküre yüzünü aydınlatıyordu. Üstü göğsüne dek kara bir cübbeyle örtülüydü. Kolları açıktaydı. Cübbenin altında çıplak gibiydi. Görünen teni soluk ve gergindi. Kımıldamıyordu.

Chani ona koşup üstüne kapaklanmak istiyordu, ama kendine hakim oldu. Akli oğluna, Leto’ya gitti. Birden Jessica’nın böyle bir anı daha önce yaşamış olduğunu fark etti – erkeği ölüm tehdidi altında iken, genç oğlunu kurtarmak için ne yapması gerektiğini düşünmek zorunda kalmıştı. Bunu anlayınca, o yaşlı kadına karşı derin bir yakınlık hissetti. Jessica’nın elini tuttu. Jessica’nın verdiği karşılık elini acıtacak kadar yoğundu.

“Yaşıyor,” dedi Jessica. “Emin ol ki yaşıyor. Ama hayat belirtileri öyle hafif ki, fark etmek çok güç. Liderlerden bazıları oğlumun öldüğünü söylemeye başladı bile. Bir Rahibe Ana olarak değil, anne olarak davrandığımı, oğlumun suyunu kabileye vermek istemediğimi düşünüyorlar.”

“Ne zamadır bu halde?” diye sordu Chani. Jessica’nın elini bırakıp odanın içine yürüdü.

“Üç haftadır. Bir hafta onu canlandırmaya uğraştım. Görüşmeler, toplantılar ... soruşturmalar yapıldı. Sonunda seni çağırmaya karar verdim. İyi ki fedayinler sözümü dinliyor, yoksa...” Diliyle dudaklarını ıslatıp Chani’nin Paul’ün yanına gitmesini izledi.

Chani, Paul’ün yanında durup o sakallı yüze baktı. Uzun alnına, sağlam burnuna, kapalı gözlerine baktı. Böyle hareketsiz yatarken öyle huzurlu görünüyordu ki.

“Nasıl besleniyor?” diye sordu Chani.

“Vücudunun ihtiyaçları öyle az ki, henüz yiyeceğe gerek duymuyor,” dedi Jessica.

“Paul’ün durumunu kaç kişi biliyor?”

“Sadece en yakın danışmanları, liderlerden birkaçı, fedayinler ve tabii ki zehri veren kişi.”

“Kimin yaptığına dair hiç ipucu yok mu?”

“Hayır. Elimizden geleni yaptık, ama hiçbir şey bulamadık.”

“Fedayinler ne diyor?” diye sordu Chani.

“Paul’ün kutsal bir transta olduğuna, son saldırıdan önce kutsal güçlerini topladığına inanıyorlar. Böyle düşünmelerini sağladım.”

Chani yatağın yanında diz çöküp Paul’ün yüzüne eğildi. Yüzünün çevresindeki havada bir farklılık vardı ... ama bu sadece baharat kokusuydu, Fremenlerin hayatının olağan bir parçası olan baharat kokusu. Yine de ...

“Siz baharatı sonradan tanıdınız,” dedi Chani. “Paul’ün vücudu fazla baharata tepki veriyor olabilir mi?”

“Alerji testleri negatif sonuç verdi,” dedi Jessica.

Chani gözlerini kapadı. Bunun sebebi hem Paul’ün halini görmek istememesi, hem de kendini birden çok bitkin hissetmesiydi. *Uyumayalı ne kadar oldu?* diye düşündü. *Çok oldu.*

“Yaşam Suyu’nu değiştirirken,” dedi Chani, “bunu içinizde, içsel farkındalığınızla yapıyorsunuz. Bu farkındalığınızı Paul’ün kanını test etmekte kullandınız mı?”

“Normal Fremen kanı,” dedi Jessica. “Buradaki beslenme ve yaşam tarzına tamamen uyum sağlamış.”

Chani Paul’ün yüzüne bakmaya başladı. İçindeki korkuları bastırmak için düşünmeye çalışıyordu. Bu numarayı Rahibe Analardan öğrenmişti. Zaman akla hizmet edebilirdi. Tüm mesele dikkati yoğunlaştırmaktı.

Chani bir süre sonra konuştu: “Burada bir yaradan var mı?”

“Çok var,” dedi Jessica bezgin bir sesle. “Bugünlerde elimizden öyle çok yaradan geçiyor ki. Her zaferin kutsanması gerekiyor. Her akından önce ayin—”

“Paul-Müeddib bu ayinlere katılmamayı seçiyor,” dedi Chani.

Jessica başını sallayarak onayladı. Oğlunun baharat uyuşturucusuna ve bunun uyandırdığı geleceği görme yetisine karşı beslediği karmaşık hisleri anımsamıştı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Öyle deniyor."

"Çok şey konuşuluyor," dedi Jessica acı acı.

"Bana yaradanın ham suyunu verin," dedi Chani.

Chani'nin sesindeki buyurganlık Jessica'yı irkiltti. Ama genç kadının ne kadar kararlı olduğunu görünce "Hemen," dedi. Bir su sorumlusu çağırmak üzere dışarı çıktı.

Chani Paul'e bakmayı sürdürdü. *Bunu yapmayı denemişse*, diye düşündü, *ki denemiş olabilir...*

Jessica Chani'nin yanına çömelip sade bir kamp ibriği uzattı. İbrikten yükselen keskin zehir kokusu Chani'nin genzine doldu. Sıvıya parmağını batırıp parmağı Paul'ün burnuna uzattı.

Paul'ün burun kemiğinin iki yanındaki kaslar hafifçe oynadı. Burun delikleri yavaşça açıldı.

Jessica inledi.

Chani ıslak parmağını Paul'ün üst dudagina dokundurdu.

Paul uzun, derin bir nefes aldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jessica.

"Sessiz olun," dedi Chani. "Kutsal suyun birazını dönüştürmelisiniz. Çabuk!"

Chani'nin sesindeki kararlılık Jessica'yı hemen harekete geçirdi. İbriği kaldırıp küçük bir yudum aldı.

Paul birden gözlerini açtı. Chani'ye baktı.

"Suyu değiştirmesine gerek yok," dedi Paul. Sesi zayıftı, ama titremiyordu.

Suyun birazını yutmuş olan Jessica, vücudunun şimdiden harekete geçip neredeyse kendiliğinden zehri dönüştürmeye başladığını fark etti. Bu ayinlerde her zaman olduğu gibi dikkati biraz güçlenmişti. Paul'ün hayat ışığını hissedebiliyordu.

O anda her şeyi anladı. "Kutsal sudan içmişsin!" diye haykırdı.

"Bir damlacık," dedi Paul. "Çok azıcık ... bir damla."

"Böyle aptalca bir şeyi nasıl yaparsın?" diye sordu Jessica.

"O sizin oğlunuz," dedi Chani.

Jessica öfkeyle Chani'ye baktı.

Paul'un dudaklarında sıra dışı, sıcak, anlayışlı bir gülümseme belirdi. "İşte benim aşkım," dedi. "Sevgilimi dinle anne. O biliyor."

"Başkaları yapabiliyorsa, o da yapmalı," dedi Chani.

"Bir yudum alınca, suyun tadını ve kokusunu alınca, bana ne yapacağını anladım. Senin yaptığın şeyi yapabileceğimi de anladım," dedi Paul. "Bene Gesserit gözetmenlerin Kuisatz Haderah hakkında konuşabilirler, ama ne çok yere gittiğimi hayal bile edemezler. Birkaç dakikada..." Sustu. Sonra kaşlarını şaşkınca çatıp Chani'ye baktı. "Chani? Burada ne işin var? Sen ... niye buradasın?"

Dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalıştı. Chani usulca göğsüne bastırdı. "Lütfen Usûl'üm," dedi.

"Çok halsizim," dedi Paul. Etrafına bakındı. "Ne zamandır buradayım?"

"Üç haftadır ölü gibi yatıyorsun," dedi Jessica.

"Ama ... sudan içeli daha birkaç saniye oldu..."

"Sana öyle gelebilir, ama ben üç haftadır korku içindeyim," dedi Jessica.

"Sadece bir yudum aldım, ama dönüştürmeyi başardım," dedi Paul. "Yaşam Suyu'nu dönüştürdüm." Elini yerdeki ibriğe uzatı. Chani ile Jessica'nın engel olmasına fırsat kalmadan, ibrikten aldığı bir avuç suyu ağzına götürüp içti.

"Paul!" diye haykırdı Jessica.

Paul annesinin elini tutup sırtıttı ve ardından farkındalığını kadına göndermeye başladı.

Bu karşılaşma, Jessica'nın mağarada Alia ve yaşlı Rahibe Ana'yla yaptığı karşılaşma kadar yakın ve sıcak değildi ... ama yine de güçlüydü. Bir bütünleşme hissiydi. Onu sarsıyor, zayıflatıyor ve zihni Paul'e duyduğu korkuyla doluyordu.

"Gidemediğin bir yerden bahsetmiştin," dedi yüksek sesle Paul. "Rahibe Anaların bakamadığı yerden. Nerede göstereceğini."

Jessica başını olmaz anlamında salladı; sadece onu düşünmek yüzünden bile dehşete kapılmıştı.

"Göster!" diye emretti Paul.

"Hayır!"

Ama oğlundan kaçamıyordu. Onun müthiş gücüne karşı koyamayınca, gözlerini kapayıp kendi içine baktı – içindeki karanlığa.

Karanlıkta Paul'ün bilinci etrafında geziniyordu. Jessica o yeri görünce, korkuyla geriledi. Gördüğü şey karşısında neden tüm benliğinin ürperdiğini bilmiyordu. Burası rüzgârların estiği, ışıkların yanıp söndüğü bir yerdi. Işık halkaları genişleyip daralıyor, halkaların altında, üstünde, etrafında şişkin, beyaz şekiller dolanıyordu. Bunları hareket ettirensen karanlık ve nereden estiği belli olmayan rüzgârdı.

Jessica sonunda gözlerini açınca Paul'ün kendisine baktığını gördü. Paul hâlâ elini tutuyordu, ama o korkunç baskısı kaybolmuştu. Jessica tir tir titriyordu. Kendini kontrol altına aldı. Paul'ün elini bıraktığını hissetti. Kendini çok bitkin hissediyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama Chani yardım etmese yere yığılacaktı.

“Rahibe Ana!” dedi Chani. “Ne oldu?”

“Yorgunum,” diye fısıldadı Jessica. “Çok ... yorgunum.”

“Gelin,” dedi Chani. “Oturun şöyle.” Jessica'yı duvar dibindeki bir mindere götürdü.

O genç, güçlü kolların arasında olmak Jessica'ya iyi gelmişti. Chani'ye tutundu.

“Yaşam Suyu'nu gerçekten gördü mü?” diye sordu Chani, Jessica'nın kollarından kurtularak.

“Gördü” diye fısıldadı Jessica. Başı hâlâ o temasın etkisiyle dönüyordu. Sanki aylarca dalgalı denizde kaldıktan sonra karaya inmişti. İçindeki yaşlı Rahibe Ana'nın ... ve tüm diğerlerinin uyandığını hissediyordu. *O neydi? Ne oldu? Orası neresiydi?* diye soruyorlardı.

Bütün bunların merkezinde olan şey ise, oğlunun Kuisatz Haderah, aynı anda birden fazla yerde bulunabilen kişi olmasıydı. O Bene Gesserit rüyasının gerçekleşmiş haliydi ve bunu bilmek Jessica'yı çok kaygılandırıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Chani.

Jessica başını söyleyemem anlamında salladı.

Paul konuştu: “Hepimizin içinde kadim bir verici güç ve kadim bir alıcı güç vardır. Bir erkeğin, alıcı gücün yerini bulması zor değildir, ama verici gücü bulması için erkekten başka bir şeye dönüşmesi neredeyse şarttır. Bir kadın içinse tam tersidir.”

Jessica başını kaldırdığında Chani'nin Paul'ü dinlediği halde kendisine baktığını gördü.

"Beni anlıyor musun anne?" diye sordu Paul.

Jessica yalnızca başını sallayarak onaylayabildi.

"İçimizdeki bu şeyler öylesine kadimdir ki," dedi Paul, "vücudumuzun her hücresinde bulunurlar. Bizi böyle güçler şekillendirir. Kendi kendine 'Evet, bunu anlayabiliyorum,' diyebilirsiniz. Ama içine baktığında, saf hayat gücünü tüm çıplaklığıyla gördüğünde, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlarsın. Bu gücü kontrol edemeyebileceğini görürsün. Veren kişi için en büyük tehlike, alıcı güçtür. Alan kişi içinse en büyük tehlike verici güçtür. Vermek de almak kadar tehlikelidir."

"Peki ya sen?" dedi Jessica. "Alıcı mısın, verici misin oğlum?"

"Ben ortadaki destek noktasıyım," dedi Paul. "Almadan vermem ve vermeden ..." Sustu. Sağındaki duvara baktı.

Chani yanağında bir esinti hissedince başını çevirdi. Tam o anda kapı perdelerinin kapandığını gördü.

"Otheym'di," dedi Paul. "Bizi dinliyordu."

Chani birden tıpkı Paul gibi geleceği gördü. Otheym gördüklerini ve duyduklarını başkalarına anlatacaktı. Bu kişiler de aynı şeyi yapacak, böylece bu öykü tüm diyara, yangın gibi yayılacaktı. Paul-Müeddib diğer insanlar gibi değil, diyeceklerdi. Bu açıkça ortada. O bir erkek, ama tıpkı Rahibe Analar gibi Yaşam Suyu'nun içine bakabiliyor. O sahiden Lisanü'l-Gayb.

"Geleceği gördün Paul," dedi Jessica. "Gördüklerini anlatacak mısın?"

"Geleceği görmedim," dedi Paul. "Şimdiyi gördüm." Güçlkle doğrulup yardım etmeye kalkan Chani'yi eliyle uzaklaştırarak oturma pozisyonuna geçti. "Arrakis'in çevresi Lonca gemileriyle çevrili."

Paul'ün kendinden emin sesi Jessica'yı ürpertti.

"Padişah İmparator da orada," dedi Paul. Odanın kaya tavanına baktı. "Yanında en gözde Gerçeğisöyleten'i ve beş sardokar lejyonu var. Yaşlı Baron Vladimir Harkonnen de orada; yanına Thufir Hawat'ı ve elindeki tüm askerleri alıp yedi gemiye doldurmuş. Tepe-mizde tüm Büyük Hanedanların akıncıları var ... bekliyorlar."

Chani başını salladı. Gözlerini Paul'den alamıyordu. Tuhaf hali, monoton sesi, delici bakışları karşısında huşuya kapılmıştı.

Jessica yutkunmaya çalıştı. "Neyi bekliyorlar?"

Paul ona baktı. "Lonca'nın iniş izni vermesini. Lonca Arrakis'e izinsiz inenlerin buradan ayrılmasına izin vermeyecek."

"Lonca bizi mi koruyor?" diye sordu Jessica.

"Korumak mı! Başımıza bu belayı açan Lonca'nın ta kendisi. Burada ne yaptığımızı herkese anlattılar ve asker nakliyatı ücretini en düşük seviyeye indirdiler. Böylece en fakir Hanedanlar bile bizi yağmalamaya geldi."

Jessica Paul'ün sesindeki sitemi fark etmişti. Sebebini merak etti. Söylediklerinden şüphe duyamazdı – bir gece ona geleceği anlatırken de aynı kesinlikle konuşmuştu. Söylediği yoldan geçerek Fremenlerin arasına girmişlerdi.

Paul derin bir nefes aldı. "Anne, bizim için biraz Su dönüştürmelisin. Bu kataliste ihtiyacımız var. Chani, dışarı bir keşif kolu gönder. Baharat arasınlar. Bir ham baharat kütesine Yaşam Suyu döksek ne olur biliyor musunuz?"

Jessica bunu düşündü ve birden ne demek istediğini anladı. "Paul!" diye soludu.

"Ölüm Suyu," dedi Paul. "Zincirleme tepkime oluşur." Yeri gösterdi. "Küçük yaradanları öldürür. Böylece baharat ve yaradanları da kapsayan bir yaşam çemberinin bir ögesi yok olur. Arrakis ıssız bir çöle dönüşür – baharat ve yaradanlar olmayınca."

Paul'ün söylediği kâfirce sözler karşısında şoka uğrayan Chani, elini ağzına bastırdı.

"Bir şeyi yok edebiliyorsan, onu gerçekten kontrol edebilirsin," dedi Paul. "Baharatı yok edebiliriz."

"Lonca neden bekliyor?" diye sordu Jessica.

"Beni arıyorlar," dedi Paul. "Düşünebiliyor musun! En iyi Lonca yönlücuları, zamanın içinden geçen en hızlı bükümgemileri için en güvenilir yolları bulabilen adamlar, hepsi beni arıyor ... ve bulamıyorlar. Korkudan tir tir titriyorlar! Sırlarını bildiğimi biliyorlar!" Paul yumruğunu kaldırdı. "Baharatsız kör olurlar!"

Chani sonunda konuşabildi. "Şimdiyi gördüğünü söylemiştin!"

Paul yatağa uzandı. Dört bir yanda uzanan *şimdiye*, sınırlarına ve bu sınırların ardındaki geleceğe ve geçmişe baktı. Baharat ışığı zayıfladıkça, farkındalığı da azalıyordu.

“Gidin ve emirlerimi yerine getirin,” dedi. “Lonca da benim gibi geleceği bulanık görmeye başladı. Görüş alanları daralıyor. Her şey burada, baharatın olduğu yerde odaklanıyor ... buraya *şimdiye* dek müdahale etmeye cesaret edemediler ... çünkü müdahale etmek, ellerindeki şeyi kaybetmelerine yol açardı. Ama artık çaresizler. Bütün yollar karanlığa gidiyor.”

Böylece Arrakis'in evrenin merkezi olduğu gün geldi çattı. Evren bir tekerlek gibi onun ekseninde dönecekti.

— PRENSES İRULAN

Arrakis Uyanıyor

“Şuna bak!” diye fısıldadı Stilgar.

Paul yanında uzanmış, bir Fremen teleskobundan bakıyordu. Kal-kan Yamacı'nın kenarında, yüksek bir kayalıktaydılar. Yağ merceği altlarındaki havzada duran, şafak ışığıyla aydınlanan bir yıldızgemi-sine odaklanmıştı. Gün ışığı büyük geminin doğuya bakan tarafını aydınlatıyor ve karanlık olan diğer taraftaki lombozlarda sarı korkü-re ışıkları görülüyordu. Geminin ardında uzanan Arrakeen şehri, ku-zey güneşinin ışığında soğuk soğuk parlıyordu.

Stilgar'ı şaşırtan nakliye gemisi değildi. Orada bir şey inşa edil-mişti ve uzay gemisi bunun yalnızca temel direği-ydi. Kat kat yükse-len, üst üste geçirilmiş metal levhalardan oluş-an ve bir kilometre ça-pında metal bir yapı, dev bir çadırdı bu – Beş sardokar lejyonu ile Majesteleri Padişah İmparator IV. Şaddam'ın geçici ikâmetgâhı.

Paul'ün solunda çömelmiş olan Gurney Halleck konuştu: “Tam dokuz kat saydım. İçinde epey sardokar vardır herhalde.”

“Beş lejyon,” dedi Paul.

“Hava aydınlanıyor,” diye fısıldadı Stilgar. “Kendini tehlikeye atıyorsun Müeddib. Haydi geriye, kayaların arasına dönelim.”

“Burada tamamen emniyetteyim,” dedi Paul.

“O gemiye mermi atan silahlar yerleştirilmiştir,” dedi Gurney.

“Kalkan kullandığımızı sanıyorlar,” dedi Paul. “Bizi görseler de, kim olduğu belirsiz üç kişiye ateş açıp cephane harcamak istemezler.”

Paul teleskopu havzanın diğer ucuna çevirdi ve girintili çıkıntılı kayalıkları taradı; orası babasının pek çok askerinin mezarıydı. O adamların ruhlarının şu anı izliyor olmasında doğal bir adalet vardı. Kalkanlı bölgelerin dışında kalan Harkonnen kaleleri ve kentleri ya Fremenlerin elindeydi, ya da etrafları kuşatılmıştı. Düşmanın elinde yalnızca bu havza ile içindeki şehir kalmıştı.

“Bizi görürlerse topterle saldırabilirler,” dedi Stilgar.

“Saldırsınlar,” dedi Paul. “Onları düşürürüz ... üstelik bir fırtınanın geldiğini de biliyoruz.”

Teleskopu Arrakeen iniş alanının diğer ucuna çevirdi. Orada sıra sıra dizili Harkonnen firkateynlerinin yanına CHOAM şirketinin sancağı dikilmişti. Paul Lonca'nın diğerlerini bekletirken, bu iki grubun inmesine izin vermesini ümitsizliklerinin bir göstergesi olarak düşündü. Lonca, çadır kurmadan önce ayağını kuma sokup sıcağını ölçen bir insan gibiydi.

“Göreceğiniz her şeyi gördünüz mü?” diye sordu Gurney. “Artık korumalı bölgeye çekilmeliyiz. *Sahiden* fırtına geliyor.”

Paul teleskobu tekrar dev çadıra çevirdi. “Kadınlarını bile getirmişler. Uşaklarını. Ah, sevgili İmparator. Kendine ne kadar da güveniyorsun.”

“Gizli yoldan gelenler var,” dedi Stilgar. “Otheym ve Korba geri dönüyor olabilir.”

“Tamam Stil,” dedi Paul. “Geri dönüyoruz.”

Ama teleskopla son bir kez etrafa baktı – büyük gemileri, parlak metal çadırı, sessiz şehri, Harkonnen paralı askerlerinin firkateynlerini inceledi. Sonra yanındaki kayanın ardına süzüldü ve yerine, teleskobun başına bir fedayin muhafızı geçti.

Paul Kalkan Yamacı'ndaki sığ bir girintiye ulaştı. Burası otuz metre çapında, üç metre derinliğinde doğal bir çatlağı ve Fremenler girişi yarı saydam bir kamuflaj örtüsüyle gizlemişti. Sağdaki duvarda bulunan bir deliğin etrafında iletişim cihazları vardı. Bu girintide toplanmış fedayin muhafızlar, Müeddib'in saldırı emri vermesini bekliyorlardı.

Delikten iki adam çıkıp iletişim cihazlarının yanındaki muhafızlarla konuşmaya başladı.

Paul Stilgar'a bakıp başıyla o iki adamı gösterdi. "Raporlarını al Stil."

Stilgar emri yerine getirmek için harekete geçti.

Paul sırtını bir duvara verip oturdu. Gerindi. Stilgar'ın iki adamı o karanlık deliğe geri gönderdiğini gördü. Havzanın zeminine dek inen o daracık ve uzun, insan yapımı tüneli düşündü.

Stilgar Paul'e doğru yürüdü.

"Böyle silago gönderemeyecek kadar önemli ne olmuş?" diye sordu Paul.

"Kuşlarını savaşa saklıyorlar," dedi Stilgar. Dönüp iletişim cihazlarına ve sonra tekrar Paul'e baktı. "Onları kullanmamalıyız Müeddib. Sinyalleri takip ederek seni bulabilirler."

"Yakında başlarına öyle dertler açılacak ki, beni bulmakla uğraşamayacaklar," dedi Paul. "Adamlar ne dedi?"

"Tutsak sardokarlarımız yamacın yanındaki Eski Yarık civarında serbest bırakılmış ve efendilerine gidiyorlar. Roket fırlatıcılar ve diğer mermili silahlar yerlerine yerleştirilmiş. Tüm askerler emrettiğin şekilde konumlandırılmış. Her şey hazır."

Paul dar girintideki adamlarına baktı ve onları kamuflej örtüsünden süzülen loş ışıktaki inceledi. Zamanın, açıktaki bir kayaya doğru yavaş yavaş giden bir böcek gibi ilerlediğini hissediyordu.

"Sardokarlarımız bir askeri nakliye gemisine işaret vermeden önce peyyürümek zorunda kalacak" dedi Paul. "Gözleniyorlarmı?"

"Gözleniyorlar," dedi Stilgar.

Paul'ün yanında oturan Gurney Halleck boğazını temizledi. "Emniyetli bir yere gitsek daha iyi olmaz mı?"

"Öyle bir yer yok ki," dedi Paul. "Hava raporları nasıl? Hâlâ olumlu mu?"

"Bir fırtınanın büyük büyükannesi geliyor," dedi Stilgar. "Hissetmiyor musun Müeddib?"

"Havada bir değişiklik var," diye katıldı Paul. "Ama hava durumunu bilimsel yollarla öğrenmeyi yeğlerim."

"Fırtına bir saat içinde burada olur," dedi Stilgar. Başıyla İmparator'un çadırına ve Harkonnen firkateynlerine bakan girişi gösterdi. "Onlar da biliyor. Gökyüzünde hiç topter yok. Her şey yerde ve bağlanmış. Uzaydaki dostlarından hava raporu almışlardır."

"Devriye uçuşları yapmıyorlar mı?" diye sordu Paul.

"Düngeceki inişlerinden beri hayır," dedi Stilgar. "Burada olduğumuzu biliyorlar. Bence peşimize düşmek için vakit kolluyorlar."

"Vakti biz belirleriz," dedi Paul.

Gurney başını kaldırıp homurdandı: "Yukarıdakiler izin verirse."

"O donanma uzayda kalacak," dedi Paul.

Gurney başını salladı.

"Başka seçenekleri yok," dedi Paul. "Yoksa baharatı yok ederiz. Lonca bu riske giremez."

"En tehlikeli insanlar çaresiz olanlardır," dedi Gurney.

"Biz de öyle değil miyiz?" dedi Stilgar.

Gurney ona bakarak kaşlarını çattı.

"Sen Fremen rüyasıyla yaşamadın," dedi Paul. "Stil rüşvet olarak verdiğimiz onca suyu, bu yüzden de Arrakis'in çiçeklenmesine eklenen yıllarca fazladan bekleyişi düşünüyor. O—"

"Pöh," dedi Gurney.

"Niye canı sıkkın?" diye sordu Stilgar.

"Savaştan önce hep böyle olur," dedi Paul. "Gurney'nin en neşeli olduğu zamanlardır."

Gurney'in yüzüne kurt benzeri bir sırtı ş yavaşça yayılırken damıtıcı-giysinin çeneliğinin üstünde beyaz dişleri belirdi. "Bugün öldüreceğimiz zavallı Harkonnenler günah çıkarıramadan öbür dünyaya gidecek. Ona üzülüyorum," dedi.

Stilgar kıkırdadı. "Fedayin gibi konuşuyor."

"Gurney doğuştan ölüm komandosudur," dedi Paul. *Evet, biraz gevezelik edip kafalarını dağıtsınlar. Birazdan şu ovada çetin bir sınava gireceğiz.* Kaya duvardaki deliğe baktı. Gözlerini Gurney'e çevirdiğinde, o saz şairi savaşçının kaşlarının yine çatıldığını gördü.

"Kaygı insanın gücünü azaltır," diye mırıldandı Paul. "Bunu bana söyleyen sendin Gurney."

“Düküm,” dedi Gurney, “asıl korktuğum şey atomikler. Bunları Kalkan Yamacı’nda bir delik açmakta kullanırsanız ...”

“Yukarıdakiler bize karşı atomik kullanmaya cesaret edemez,” dedi Paul. “Baharat kaynağını yok etmemiz riskini göze alamamalarıyla aynı sebepten dolayı.”

“Ama atomik kullanmak yasak—”

“Yasak mı!” diye haykırdı Paul. “Hanedanların birbirlerine atomik fırlatmalarını engelleyen şey yasaklar değil korkudur. Büyük Sözleşme’de aynen şöyle denir: İnsanlara karşı atomik kullanılması, gezegenlerin yok edilmesiyle cezalandırılır. Biz insanlara karşı değil; Kalkan Yamacı’nı yarmak için kullanacağız.”

“Fazla ince bir ayırım,” dedi Gurney.

“Yukarıdakiler kılı kırk yarmaya düşkündür, merak etme,” dedi Paul. “Bunu da kabul ederler. Artık bu konuyu kapatalım.”

Başını çevirdi. *Keşke gerçekten kendimden bu kadar emin olsaydım,* diye düşündü. Bir süre sonra konuştu: “Peki ya şehirdekiler? Konumlarını aldılar mı?”

“Evet,” diye mırıldandı Stilgar.

Paul ona baktı. “Canını sıkın şey ne?”

“Şehirliyle asla tamamen güvenmem,” dedi Stilgar.

“Eskiden ben de şehirliydim,” dedi Paul.

Stilgar kaskatı kesildi. Yüzü kıpkırmızı oldu. “Müeddib bunu demek istemediğimi bili—”

“Ne demek istediğini biliyorum Stil. Ama insanları yaptıklarına göre değerlendir, tahminlerine göre değil. Bu şehirlielerde de Fremeni kanı var. Boyunduruklarından kurtulmayı öğrenememişler o kadar. Biz öğreteceğiz.”

Stilgar başını sallayarak onayladı ve pişman bir ses tonuyla konuştu: “Alışkanlıklardan kurtulmak kolay değil Müeddib. Cenaze Ovası’nda bize şehirliyi horgörmemiz öğretili.”

Paul Gurney’e baktığında, Stilgar’ı süzdüğünü gördü. “Söylesene Gurney, sardokarlar şehirliyi niye evlerinden kovdu?”

“Eski numara. Mültecilerle yükümüzü arttırmak istiyorlar.”

“Uzun zamandır etkili gerilla savaşları yapılmıyor,” dedi Paul.

"Güçlüler gerillalarla nasıl başa çıkılacağını unuttu. Sardokarlar ekmeğimize yağ sürdü. Şehirli kadınların bazılarına zevk için el koydular, savaş sancaklarını buna karşı çıkan erkeklerin kelleleriyle süslediler, halkı kendilerinden nefret ettirdiler. Yoksa halk savaşı yalnızca rahatsız edici bir şey olarak görecekti, o kadar ... en kötü ihtimalle efendileri değişecekti. Oysa sardokarlar bize yeni askerler kazandırdı Stilgar."

"Şehir halkı gerçekten de savaşmaya hevesli görünüyor," dedi Stilgar.

"Nefretleri çok yoğun ve taze," dedi Paul. "Bu yüzden onları sürpriz saldırılarda kullanacağız."

"İçlerinden çoğu ölecek," dedi Gurney.

Stilgar başını sallayarak onayladı.

"Bunu zaten biliyorlar," dedi Paul. "Ne kadar sardokar öldürürlerse bizim için kâr olduğunu biliyorlar. Artık uğrunda ölecek bir şeyleri var. Halk olduklarını keşfettiler. Uyanıyorlar."

Teleskobun başındaki gözcüden mırıltılar yükseldi. Paul girintinin ağzına doğru gidip "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"O büyük metal çadırdaki hareketlenme var Müeddib," dedi gözcü. "Batı Sınır Yamacı'ndan bir yer-aracı geldi; bir kaya keklığının yuvasına giren atmaca gibiydi."

"Tutsak sardokarlarımız sonunda bulundu demek," dedi Paul.

"Şimdi tüm iniş pistinin etrafını kalkanla çevirdiler," dedi gözcü. "Havanın titreştiğini görebiliyorum; ta baharat ambarının orada bile titreşiyor."

"Şimdi kimle savaştıklarını biliyorlar," dedi Gurney. "O Harkonnen hayvanları titresinler bakalım. Bir Atreides hâlâ yaşıyor!"

"İmparator'un gemisinin sancak direğine bak," dedi Paul, teleskobun başındaki fedayine. "Oraya benim bayrağımı çekerlerse—"

"Çekmeyecekler," dedi Gurney.

Paul, Stilgar'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görüp açıkladı: "İmparator Düklüğümlü tanırsa, bunu göstermek için Arrakis'e Atreides bayrağı çektirecektir. Bu durumda ikinci planı uygulayıp yalnızca Harkonnenlere saldırırız. Sardokarlar bu işe karışmaz, aramızda hesaplaşmamıza izin verirler."

"Dış-dünya meseleleri konusunda tecrübeli değilim," dedi Stilgar. "Ama bunu yapacaklarını pek sanmı—"

"Ne yapacaklarını bilmek için tecrübeli olmaya gerek yok," dedi Gurney.

"Büyük gemiye yeni bir bayrak çekiyorlar," dedi gözcü. "Sarı ... ortasında siyah ve kırmızı bir çember var."

"İşler karışıyor," dedi Paul. "CHOAM şirketinin bayrağı bu."

"Diğer gemilerdeki bayrakların aynısı," dedi fedayın muhafızı.

"Anlamıyorum," dedi Stilgar.

"İşler sahiden karışıyor," dedi Gurney. "Atreides bayrağını çektiyse, sözünü tutmak zorunda kalacaktı. Etrafta çok fazla şahit var. Harkonnen bayrağını da çektirebilirdi. Bu da açık bir mesaj olurdu. Ama hayır. CHOAM bayrağını, o paçavrayı çektiirmeyi yeğledi. Yukarıdakilere..." Gurney yukarıyı gösterdi. "...çıkarlarının nerede olduğunu söylüyor. Burada bir Atreides olsa da olmasa da umurunda değil mesajını veriyor."

"Fırtınanın Kalkan Yamacı'na ulaşmasına ne kadar kaldı?" diye sordu Paul.

Stilgar gidip deliğin başındaki fedayinlerden biriyle konuştu. Sonra geri geldi. "Çok az kalmış Müeddib, beklediğimizden de az. Bir fırtınanın büyük büyük büyükannesi geliyor ... belki istediğinden de büyük."

"Benim fırtınam," dedi Paul. Kendisini duyan fedayinlerin şaşkınlık ve korkuyla baktığını gördü. "Tüm dünyayı sarssa bile beklediğime yetmez. Kalkan Yamacı'na tüm gücüyle çarpacak mı?"

"Sanırım evet," dedi Stilgar.

Havzaya inen delikten bir haberci çıktı. "Sardokar ve Harkonnen devriyeleri geri dönüyor Müeddib," dedi.

"Fırtınanın havzadaki görüş alanını azaltacağını, bunun bizim için de sorun olacağını düşünüyorlar," dedi Stilgar.

"Nişancılarımıza görüş alanı azalmadan önce hedeflerini iyi saptamalarını söyleyin," dedi Paul. "Fırtına kalkanlarını yok ettiği anda o gemilerin her birini burunlarından vurmaları." Mağara girişine yürüyüp kamuflej örtüsünü bir ucundan kaldırarak gökyüzüne baktı. Karanlık gökyüzünde, dönen bir kum girdabı görölüyordu. Paul örtü-

yü bırakıp “Adamlarımızı aşağı göndermeye başla Stil,” dedi.

“Bizimle gelmiyor musun?” diye sordu Stilgar.

“Burada biraz daha bekleyeceğim, fedayinlerle,” dedi Paul.

Stilgar Gurney’e bakıp omuzlarını silktikten sonra kayadaki deliğe girip karanlıkta gözden kayboldu.

“Kalkan Yamacı’nı yaracak patlamayı başlatmak için düğmeye senin basmanı istiyorum,” dedi Paul. “Yapar mısın?”

“Yaparım.”

Paul bir fedayin subayına doğru seslendi: “Otheym, kontrol devriyelerini patlama sahasından uzaklaştırmaya başla. Fırtına gelmeden önce oradan çıkmalılar.”

Adam eğilip selam verdikten sonra Stilgar’ın peşinden gitti.

Gurney mağaranın girişinden aşağı atlayıp teleskobun başındaki adamla konuştu. “Gözünü güney yamacından ayırma. Orayı patlatana dek tamamen savunmasız olacak.”

“Uygun anı belirtmek için silago gönderin,” dedi Paul.

“Güney yamacına doğru birkaç yer-aracı gidiyor,” dedi teleskop-taki adam. “Bazıları mermili silahlarla test atışları yapıyor. Adamlarımızın vücut kalkanları var, emrettiğiniz gibi. Yer-araçları durdu.”

Bir sessizlik oluştu ve Paul fırtınanın yaklaştığını belirten o şeytani rüzgâr sesini işitti. Mağara girişindeki örtünün kenarlarından içeri kum girmeye başladı. Sert bir rüzgâr örtüyü havalandırdı.

Paul fedayinlerine saklanmalarını işaret edip tünel ağzının yanındaki iletişim cihazlarının başındaki adamlarına doğru yürüdü. Gurney onu izledi. Paul sinyallerle uğraşan adamın yanına çömeldi.

“Bir fırtınanın büyük büyük büyük büyükannesini bu Müeddib,” dedi biri.

Paul kararan göğe baktı. “Gurney, güney yamacındaki gözcüler hemen geri çekilsin.” Ama fırtınanın giderek artan gürültüsü yüzünden sesini duyuramadığı için bağırarak tekrarlamak zorunda kaldı.

Gurney emri yerine getirmek üzere uzaklaştı.

Paul yüz filtresini taktı ve damıtıcı-giysi başlığını sıkılaştırdı.

Gurney geri döndü.

Paul Gurney’nin omzuna dokunup iletişimcilerin ardında, deli-

ğın içinde duran ateşleme düğmesi kutusunu gösterdi. Gurney tünelle girdi ve kutunun yanında durup parmağını düğmenin üstüne koyarak Paul'e baktı.

"Mesaj almıyoruz," dedi Paul'ün yanındaki sinyalci. "Çok parazit var."

Paul başını sallayarak onayladı; gözünü sinyalcinin önündeki panelde bulunan standart zaman ibresinden ayırmıyordu. Bir süre sonra başını kaldırıp Gurney'e baktı, elini kaldırdı, gözlerini tekrar ibreye çevirdi. İbre son turunu tamamladı.

"Şimdi!" diye haykırdı Paul, elini indirerek.

Gurney ateşleme düğmesine bastı.

Bir saniye boyunca bir şey olmamış gibiydi, ama sonra yerin sarsılıp yarılmaya başladığını hissettiler. Fırtınanın kükremesine yeni bir gürleme karıştı.

Fedayin gözcü yanında teleskobunu taşıyarak mağaraya girdi. "Kalkan Yamacı yarıldı Müeddib!" diye bağırdı. "Fırtına üzerlerine esiyor ve nişancılarımız ateş etmeye başladı."

Paul fırtınanın havzaya yayılışını hayalinde canlandırdı. Kumlardaki statik akım düşman kampındaki tüm kalkanları yok ediyor olmalıydı.

"Fırtına!" diye bağırdı biri. "Sığınağa gitmeliyiz Müeddib!"

Paul kendine geldi. Açıktaki yanaklarına kum tanelerinin iğne gibi battığını hissetti. *Kendimizi amma kaptırıyoruz*, diye düşündü. Sinyalcinin omzuna elini koyarak bağırdı: "Cihazları bırakın! Tünelde bunlardan var nasılsa." Birinin kendisini çektiğini hissetti ve etrafı onu korumak isteyen fedayinlerle sarıldı. Tünelde girdiler, burası daha az gürültülüydü. Tünel boyunca yürüyerek bir köşeyi dönüp korkürelerle aydınlanan bir odaya girdiler. Odanın diğer ucunda bir başka tünel girişi vardı.

O girişin yanında yine iletişim cihazları vardı ve başında bir sinyalci oturuyordu.

"Çok parazit var," dedi adam.

İçeri rüzgârla birlikte kum girmeye başladı.

"Bu tüneli kapatın!" diye bağırdı Paul. Rüzgârın dinmesi, emrin yerine getirildiğini gösteriyordu. "Havzaya inen yol hâlâ açık mı?"

Bir fedayin bakmak için gittikten sonra döndü. “Patlama küçük bir kayanın düşmesine yol açmış, ama mühendisler yolun hâlâ açık olduğunu söylüyor. Yolu lazer ışınlarıyla temizliyorlar.”

“Ellerini kullanmalarını söyle!” diye bağırdı Paul öfkeyle. “Aşağıda hâlâ çalışır durumda kalkanlar olabilir!”

“Dikkatli çalışıyorlar Müeddib,” dedi adam; ama emri yerine getirmek üzere uzaklaştı.

Dışarıdan gelen sinyalciler kucaklarında cihazlarıyla yanlarından geçti.

“Cihazları bırakmalarını söylemiştim!” dedi Paul.

“Fremenler araçlarını bırakmaktan hiç hoşlanmazlar Müeddib,” dedi fedayinlerinden biri.

“Şimdi adamlarımız cihazlardan daha önemli,” dedi Paul. “Yakında kullanamayacağımız kadar çok cihazımız olacak ya da hiçbir cihaza ihtiyacımız kalmayacak.”

Gurney Halleck yanında beliriverdi. “Aşağı inen yolun açıldığını duydum. Burada yüzeye fazla yakınız Lordum. Harkonnenler saldırı-
mıza aynı şekilde karşılık verebilirler.”

“Karşılık verecek halde değiller,” dedi Paul. “Kalkanlarının çalışmadığını ve Arrakis’ten ayrılamayacaklarını fark etmeye başlamışlardır.”

“Ama yeni karargâhınız hazır Lordum,” dedi Gurney.

“Karargâhta henüz bana ihtiyaçları yok,” dedi Paul. “Plan bensiz de işler. Beklememiz gerekiyor ki—”

“Bir mesaj alıyorum Müeddib,” dedi iletişim cihazının başındaki sinyalcisi. Başını sallayıp kulağındaki alıcı kulaklığını bastırdı. “Çok parazit var!” Önündeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı; Başını sallayarak bekledi, yazdı ... bekledi.

Paul sinyalcinin yanına giderken fedayinler geri çekilip ona yer açtılar. Paul adamın ne yazdığına baktı ve yüksek sesle okudu:

“Tabr Siyeçi’ne ... akın ... tutsaklar ... Alia (boşluk) aileleri (boşluk) öldü ... onlar (boşluk) Müeddib’in oğlu...”

Sinyalcisi başını yine olumsuz anlamda salladı.

Paul başını kaldırdığında Gurney ile göz göze geldi.

“Mesajı iyi duyamadı,” dedi Gurney. “Parazitler. Emin olamazsınız ...”

“Oğlum öldü,” dedi Paul ve bunu söylerken de doğru olduğunu biliyordu. “Oğlum öldü... Alia da esir düştü.” Kendini bomboş hissediyordu. Hissiz bir kabuktu. Dokunduğu her şeye ölüm ve acı getiriyordu. Tüm evrene yayılabilecek salgın bir hastalık gibiydi bu.

Yaşlıların bilgeliğini, sayısız hayat tecrübesinin toplamını hissedebiliyordu. Sanki içinde bir şey kıkırdayıp ellerini ovuşturuyordu.

Evren gerçek zulmün doğasına dair ne kadar az şey biliyor! diye düşündü.

Ve Müeddib karşılarına geçip dedi ki: "Tutsakları ölü saymak âdetimizdir, ama kız kardeşim yaşıyor. Çünkü onun tohumu benim tohumum, onun sesi benim sesim. O en uzak ihtimalleri bile görebilir. Evet, benim sayemde, bilinmeyenler vadisini bile görebilir."

— PRENSES İRULAN

Arrakis Uyanıyor

Baron Vladimir Harkonnen, İmparator'un kabul salonunda yere bakarak ayakta duruyordu. Burası Padişah İmparator'un çadırındaki oval selamlıktı. Baron metal duvarlı odayı ve içindekileri kaçamak bakışlarla inceledi ... nûgerler, uşaklar, muhafızlar, duvarların dibine dizilmiş sardokarlar. Sardokarlar odadaki tek süsleme olan kanlı ve yırtık düşman sancaklarının altında duruyorlardı.

Odanın sağından, yüksek geçit boyunca yankılanarak gelen sesler duyuldu: "Açılın! İmparator'a yol açın!"

Padişah İmparator IV. Şaddam peşinde maiyetiyle birlikte salona girdi. Tahtının getirilmesini beklerken ne Baron'a, ne de odadaki diğer insanlara baktı.

Baron ise gözlerini İmparator'dan ayıramıyor; bu görüşmenin sebebine dair fikir sahibi olabilmek için İmparator'u dikkatle inceleyerek ipucu arıyordu. İmparator dimdik durmuş bekliyordu. Vücudu zayıf ve biçimliydi; kenarları gümüş ve altın işlemeli gri bir sardokar üniforması giymişti. İnce yüzü ve soğuk gözleri Baron'a çoktan ölmüş olan Dük Leto'yu anımsatıyordu. Leto gibi İmparator'un da yüzünde bir avcı kuş ifadesi vardı, ama İmparator'un saçları siyah değil kıızıldı. Saçının çoğunu gizleyen siyah burseg miğferinin tepesinde

altın imparatorluk arması vardı.

Uşaklar tahtı getirdi. Tek parça Hagal kuartzından, yarı saydam dev bir koltuktu – mavimsi yeşil renginin içinde parlak sarı şeritler vardı. Taht platformun üstüne yerleştirildi ve İmparator oturdu.

Siyah aba cübbeli, başlığını alnına dek indirmiş yaşlı bir kadın İmparator'un maiyetinin arasından çıkıp tahtın arkasına geçti; sıska elini kuartz tahtın arkalığine koydu. Başlığın içinden görülen yüzü bir cadı karikatürü gibiydi – avurtları ve gözleri çökük, burnu aşırı uzundu; damarları şişmiş teninde yaşlılık lekeleri vardı.

Baron kadını görünce başlayan titremeyi bastırdı. İmparator'un Gerçeğisöyleteni Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam'ın varlığı, bu görüşmenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu. Baron maiyeti inceleyip görüşmenin sebebini anlamaya çalıştı. İçeride iki Lonca ajanı vardı. Biri uzun, diğeri kısa, ama ikisi de şişmandı. İkisinin de gözleri donuk griydi. Uşaklar arasında İmparator'un kızlarından biri, Prenses İrulan duruyordu. Bu kızın en derin Bene Gesserit eğitimi aldığı, gelecekte Rahibe Ana olacağı söyleniyordu. Uzun boylu, sarışın, güzel yüzlü, yeşil gözlü ve delici bakışlıydı.

“Sevgili Baron.”

İmparator sonunda varlığını fark etmeye tenezzül etmişti. Sesi bariton, kontrolü mükemmeldi. Baron'u selamlarken bile aşağılama-yı başarmıştı.

Baron eğilip selam verdikten sonra, âdetlere uyarak tahta yaklaştı ve on adım kala durdu. “Beni çağırtmıyorsunuz Majesteleri.”

“Çağrılar!” diye kıkırdadı yaşlı cadı.

“Lütfen Rahibe Ana,” diye onu payladı İmparator, ama Baron'a dönünce kaygılı haline gülümsedi. “Önce bana dalkavüğün Thufir Hawat'ı nereye gönderdiğini söyle.”

Baron sağına soluna kaçamak bakışlar fırlattı; buraya muhafızlarıyla gelmediğine pişman olmuştu. Gerçi sardokarlara karşı işe yaramazlardı. Ama yine de...

“Eee?” dedi İmparator.

“Beş gün önce gitti Majesteleri.” Baron Lonca ajanlarına, sonra tekrar İmparator'a baktı. “Bir kaçakçı üssüne inip Müeddib denen Fremen fanatiğinin kampına sızmayı deneyecekti.”

"İnanılmaz!" dedi İmparator.

Cadı pençe gibi eliyle İmparator'un omzuna dokundu ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

İmparator başını sallayarak onayladı. "Beş gün ha Baron?" dedi. "Söylesene, hâlâ dönmemesi seni kaygılandırmıyor mu?"

"Elbette kaygılandırıyor Majesteleri!"

İmparator konuşmadan Baron'a baktı, bekliyordu. Sonunda Rahibe Ana çatlak bir kahkaha attı.

"Yani demek istediğim, Majesteleri" dedi Baron, "Thufir Hawat zaten birkaç saat içinde ölecek." Hawat'ın vücudundaki zehirden ve panzehirinden bahsetti.

"Ne kadar zekisin Baron," dedi İmparator. "Peki yeğenlerin nerede? Rabban ve genç Feyd-Rautha?"

"Fırtına geliyor Majesteleri. Onları civarı incelemeye gönderdim, Fremenler çöl fırtınasında saldırıya geçmesin diye."

"Civarı ha?" dedi İmparator, ağzını büzerek. "Fırtına burada, havzada pek etkili olmaz. O Fremen çapulcular da ben beş sardokar lejyonumla birlikte buradayken saldırmaya cesaret edemezler."

"Elbette edemezler Majesteleri; ama ne olur ne olmaz."

"Ahhh," dedi İmparator. "Bu Arrakis saçmalığı yüzünden ne kadar zaman harcadım biliyor musun? CHOAM şirketinden gelen paranın ne kadarını bu sıçan deliğine harcadım biliyor musun? Bu aptalca mesele yüzünden ne çok devlet meselesini erteledim –hatta iptal ettim– biliyor musun?"

İmparator'un öfkesinden ürken Baron gözlerini indirdi. Burada çok hassas bir durumdaydı; hayatı yalnızca Sözleşme'ye ve Büyük Hanedanlara dair dictum familia'ya bağlıydı. Niyeti beni öldürmek mi? Yapamaz! Diğer Büyük Hanedanlar yukarıda toplanmış ve Arrakis'teki bu kargaşadan çıkar sağlamak için fırsat kollarken yapamaz.

"Elinizde hiç tutsak var mı?" diye sordu İmparator.

"Tutsaklar işe yaramıyor Majesteleri. O deli Fremenler her tutsak için cenaze ayini yapıyor ve sanki ölmüş gibi davranıyorlar."

"Eee?" dedi İmparator.

Baron bekledi. Sağına soluna, selamlığın metal duvarlarına bak-

tı. İçinde bulunduğu, yelpazemetalden yapılma dev çadırı düşündü. Bu çadır öyle muazzam bir servetin sembolüydü ki, Baron'u bile hayrete düşürüyordu. Uşaklarını getirmiş, diye düşündü. Gereksiz saray uşaklarını, kadınını ve eşlikçilerini – berberleri, tasarımcıları, herkesi ... saraydaki tüm asalakları. Hepsi burada. İmparator'a yaltaklanırken sinsî kumpaslar kuruyorlar. Burada olmalarının sebebiyse İmparator'un bu meseleyi halletmesine, savaşlar üstüne vezirler yumurtlamasına ve yaralıları överek göklere çıkarmasına şahit olmak.

"Belki de doğru insanları tutsak almadınız," dedi İmparator.

Bir şeyler biliyor. Korku midesine taş gibi oturdu, ta ki midesi bulanmaya başlayana dek. Bu his açlık gibiydi, yiyecek getirtmeyi düşündü, ama burada hizmetine koşacak kimse yoktu.

"Bu Müeddib denen kişinin kimliği konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu İmparator.

"Ümmilerden biridir mutlaka," dedi Baron. "Fanatik bir Fremen, din düşkünü bir maceraperest. Geri kalmış toplumlarda böyleleri sık görülür. Majesteleri bunu bilirler."

İmparator Gerçeğiöyleten'ine baktı ve Baron'a dönüp kaşlarını çatı. "Yani Müeddib'in kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Delinin teki," dedi Baron. "Ama Fremenlerin hepsi delidir."

"Deli mi?"

"Adamları savaşırken onun ismini haykırıyor. Kadınlar bebeklerini üstümüze fırlatıp bıçaklarımızın üstüne atıyorlar, erkekleri saldırmaya fırsat bulsun diye. Hayvanlardan farkları yok!"

"Demek o kadar kötüler ha," diye mırıldandı İmparator. Sesindeki alaycılık Baron'un dikkatinden kaçmamıştı. "Söylesene sevgili Baron, Arrakis'in güney kutup bölgesini incelettin mi?"

Baron İmparator'a baktı. Konunun değişmesine afallamıştı. "Ama ... şey, biliyorsunuz Majesteleri, o bölgede yaşamak imkânsız, fırtınalar ve solucanlar yüzünden. Oralarda baharat bile yok."

"Peki, baharat gemilerinden, oralarda yeşil alanlar bulunduğu dair raporlar almadın mı?"

"Böyle raporlar hep gelir. Bazı araştırmalar yapıldı – çok eskiden. Birkaç bitki görüldü; ama çok topter kaybedildi. Bu iş fazla pahalıya patlıyor Majesteleri. Zaten orada insanlar pek yaşayamaz."

“Öyle mi” dedi İmparator. Parmaklarını şıklattı ve solunda, tahtın ardında bir kapı açıldı; içeri aralarında dört yaşlarında bir kız çocuğuyla iki sardokar girdi. Kızın üstünde siyah bir aba vardı; başlığı açık olduğu için boynundan sarkan damıtıcı-giysi bağlantıları görü-lüyordu. Gözleri Fremen mavisiydi; yüzü yuvarlak, teni yumuşaktı. Korkmuş gibi bir hali yoktu. Bakışlarında Baron’u anlayamadığı bir sebepten dolayı rahatsız eden bir şey vardı.

Kız yürürken yaşlı Gerçeğisöyleten’e geri durmasını işaret edince, o Bene Gesserit cadısı bile geri çekilmişti. Çocuğun varlığı onu ür-kütmüştü besbelli.

İmparator konuşmak için boğazını temizledi, ama ilk konuşan çocuk oldu – tiz ve hafifçe peltek, ama anlaşılır bir sesi vardı. “So-nunda geldi demek,” dedi. Platformun kenarına dek yürüdü. “Pek etkileyici görünmüyor, değil mi? Vücudunu süspansörsüz taşıyama-yacak kadar güçsüz, yaşlı, şişman, korkmuş bir adam.”

Bunlar bir çocuktan beklenmeyecek laflardı. Baron öyle şaşırmış-tı ki, öfkesine karşın bir şey diyemedi. *Yoksa cüce mi?* diye düşündü.

“Sevgili Baron,” dedi İmparator, “seni Müeddib’in kız kardeşiyle tanıştırayım.”

“Kız kar...” Baron İmparator’a baktı. “Anlamıyorum.”

“Bazen ben de fazla ihtiyatlı davranıp yanılıyorum,” dedi İmparator. “Aldığım raporlara göre, senin o *yaşanamaz* dediğin güney kutup bölgelerinde insanların yaşadığına dair kanıtlar bulunmuş.”

“Ama imkânsız!” diye karşı çıktı Baron. “Solucanlar, kumlar.”

“Bu insanlar solucanlardan uzak durmayı başarıyor anlaşılır,” de-di İmparator.

Çocuk platformun kenarına, tahtın yanına oturup ayaklarını sar-kıtarak sallamaya, platformun kenarına vurmaya başladı. Çevresini incelerken bakışlarında bir kesinlik havası vardı.

Baron çocuğun ayaklarına, siyah cübbeyi kımıldatmalarına baktı. Kumaşın hemen altından sandaletli ayakları çıkıyordu.

“Ne yazık ki,” dedi İmparator, “oraya yalnızca beş tabur taşıyıcı ve hafif bir saldırı gücü gönderdim. Hedefleri sorgulama için tutsak almak. Yalnızca üç tutsak alabildik ve gemilerden yalnızca biri geri dönebildi. Çoğu kadın, çocuk ve yaşlılardan oluşan bir güç neredey-

se sardokarlarımı yeniyordu Baron. Bu çocuk saldıran gruplardan birinin lideriydi.”

“Görüyorsunuz ya Majesteleri!” dedi Baron. “Nasıl insanlar olduklarını söylemiştim.”

“Beni tutsak almanıza izin verdim,” dedi çocuk. “Ağabeyime oğlunun öldüğünü söylemek zorunda kalmak istemedim.”

“Adamlarımızdan yalnızca bir avucu kurtuldu,” dedi İmparator. “Kaçarak! Duyuyor musun?”

“Onları da haklardık,” dedi çocuk, “alevler olmasaydı.”

“Sardokarlarım gemilerinin jet motorlarını alev püskürtücü olarak kullandı. Ancak bu sayede aldıkları üç tutsakla birlikte kaçabildiler. Düşünebiliyor musun sevgili Baron: Sardokarlar kadınlar, çocuklar ve yaşlılardan kaçmak zorunda kaldı!”

“Büyük bir güçle saldırmalıyız,” dedi Baron. “Onların kökünü kazımalı—”

“Sus!” diye kükredi İmparator. Tahtında öne eğildi. “Beni aptal yerine koymayı kes. Karşımda durmuş masum numarası yapıp—”

“Majesteleri,” dedi yaşlı Gerçeğisöyleten.

İmparator eliyle onu susturdu. “Demek oradaki bu etkinlikler ve bu müthiş savaşçılar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!” İmparator tahtından kalkar gibi oldu. “Sen beni ne sanıyorsun Baron?”

Baron iki adım geriledi. *Rabban*, diye düşündü. *Bu Rabban'ın işi. Rabban...*

“Oysa Dük Leto'yla aran açıkmuş gibi yapmayı ne güzel becermiştin,” dedi İmparator, tahtına geri otururken.

“Majesteleri,” diye yalvardı Baron. “Ne diyor—”

“Sus!”

Yaşlı Bene Gesserit elini İmparator'un omzuna koyup eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Platformun kenarında oturan çocuk ayaklarını vurmaya kesip konuştu: “Onu biraz daha korkut Şaddam. Bu hoşuma gidiyor. Ne yapayım, elimde değil.”

“Sus çocuk,” dedi İmparator. Öne eğilip elini kızın başına koyarak Baron'a baktı. “Bu mümkün mü Baron? Gerçeğisöyletenimin

söylediği kadar saf olabilir misin gerçekten? Bu çocuğu tanımadın mı? Müttefikin Dük Leto'nun kızını?"

"Babam asla onun müttefiki olmadı," dedi kız. "Babam öldü ve bu yaşlı Harkonnen hayvanı da beni ilk kez görüyor."

Baron gözlerini faltaşı gibi açıp bakmaktan başka bir şey yapamadı. Bir süre sonra konuşabildiğinde yalnızca "Kim?" diyebilirdi.

"Adım Alia, Dük Leto ile Leydi Jessica'nın kızı, Dük Paul-Müeddib'in kız kardeşiyim," dedi çocuk. Platformdan aşağı atladı. "Ağabeyim kelleni savaş sancağının ucuna geçirmeye yemin etti ve sanırım bunu yapacak."

"Sus çocuk," dedi İmparator. Tahtına yaslanıp elini çenesine götürerek Baron'u süzdü.

"Ben İmparator'dan emir almam," dedi Alia. Dönüp başını kaldırarak yaşlı Rahibe Ana'ya baktı. "O biliyor."

İmparator da Gerçeğisöyleten'ine baktı. "Ne demek istiyor?"

"Bu çocuk iğrenç bir kötülük kaynağı!" dedi yaşlı kadın. "Annesi tarihteki en büyük cezayı hak ediyor. Ölüm! Hem bu çocuk hem de annesi derhal işkenceyle öldürülmeli!" Yaşlı kadın işaret parmağını Alia'ya uzattı. "Zihnimden çık!"

"Telepati mi?" diye fısıldadı İmparator. Dikkatini yeniden Aliya'ya yöneltti. "Yüce Ana adına!"

"Anlamıyorsunuz Majesteleri," dedi yaşlı kadın. "Telepati değil. O zihnimin içinde. Tıpkı benden öncekiler gibi, bana anılarını verenler gibi zihnimde duruyor. Orada olmaması gerekir, ama orada!"

"Diğerleri mi?" diye sordu İmparator sert bir sesle. "Neler saçmalıyorsun sen?"

Yaşlıkadın doğrulup elini indirdi. "Çok konuştum. Ama şu kesin: Aslında çocuk olmayan bu çocuk yok edilmeli. Böyle birinin doğacağı konusunda çok önceden uyarılmıştık ve bize bunu nasıl önleyebileceğimiz söylenmişti; ama içimizden biri ihanet etti."

"Saçmalıyorsun yaşlı kadın," dedi Alia. "Gerçeği bilmiyorsun; ama yine de kör bir budala gibi saçmalıyorsun." Alia gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve nefesini tuttu.

Yaşlı Rahibe Ana inleyip sendeledi.

Alia gözlerini açtı. "İşte böyle oldu," dedi. "Kozmik bir kazaydı ... ve senin de bunda rolün vardı."

Rahibe Anakollarını, avuçları Alia'ya dönük olarak öne uzattı.

"Neler oluyor?" diye sertçe sordu İmparator. "Çocuk, düşüncelerini gerçekten başkalarının zihinlerine gönderebiliyor musun?"

"Tam olarak öyle değil," dedi Alia. "Sizlerden biri olarak doğmadığım için sizin gibi düşünemem."

"Öldürün onu," diye fısıldadı yaşlı kadın. Ayakta kalmak için tahtın arkasına tutundu. "Öldürün onu!" Çökük, yaşlı gözleri Alia'ya bakarken ateş saçıyordu.

"Sus," dedi İmparator ve Alia'yı süzdü. "Çocuk, ağabeyinle iletişim kurabilir misin?"

"Ağabeyim burada olduğumu biliyor," dedi Alia.

"Ona teslim olursa senin canını bağışlayacağımı söyler misin?"

Alia masumca gülümsedi. "Bunu yapmam," dedi.

Baron öne atılıp Alia'nın yanına geldi. "Majesteleri," diye yalvardı, "bu konuda hiçbir şey bilmi—"

"Beni bir daha rahatsız edersen Baron," dedi İmparator, "bir daha asla rahatsız edemeyecek hale gelirsin." Kısık gözlerle Alia'yı incelemeyi sürdürdü. "Yapmazsın? Peki zihnimi okuyabiliyor musun? Bana itaatsizlik edersen ne yapacağımı görebiliyor musun?"

"Zihin okuyamadığımı söylemişim," dedi Alia. "Ama niyetini anlamak için telepatiye gerek yok."

İmparator kaşlarını çatı. "Çaresiz durumdasın çocuk. Askerlerime vereceğim tek bir emirle bu gezegen tamamen—"

"O kadar basit değil," dedi Alia. İki Lonca görevlisine baktı. "Onlara sor."

"Arzularıma karşı gelmek akıl kârı değildir," dedi İmparator. "Bu küçücük isteğimi reddetmemelisin."

"Ağabeyim geliyor. Müeddim'in karşısında imparatorlar bile titrer, çünkü onda haklılığın gücü var ve gökler ona gülümsüyor."

İmparator ayağa kalktı. "Bu oyun yeterince uzadı. Ağabeyini de, bu gezegeni de yok ede—"

Birden oda sarsıldı. Tahtın arkasına, çadırın İmparatorluk gemi-

siyle temas ettiği yere kum yağmaya başladı. İnsanların bedenlerinde basıncın aniden artması, bir geniş alan kalkanının faaliyete geçirildiğinin göstergesiydi.

“Söylemiştim,” dedi Alia. “Ağabeyim geliyor.”

İmparator tahtının önünde durup sağ elini sağ kulağına bastırarak, oradaki servo-alıcıdan durum raporunu dinledi. Baron da Alia’nın iki adım arkasına geçmiş, sardokarlar kapıları tutmuştu.

“Uzaya dönüyoruz; gücümüzü toplayınca geri geleceğiz,” dedi İmparator. “Baron, özür dilerim. O deliler fırtınayı fırsat bilip saldırıya geçmiş. Onlara bir İmparatorun gazabının ne olduğunu göstereceğiz.” Alia’yı gösterdi. “Onu fırtınaya atın.”

Bunun üzerine Alia korkup kaçmaya çalışır gibi yaptı. “Bırakın da fırtına istediğini alsın!” diye haykırdı ve gerilerken Baron’un kolları arasına düştü.

“Tuttum Majesteleri!” diye haykırdı Baron, onu kavrayıp. “Onu buracıkta – aaaaay!” Alia’yı yere fırlatıp sol kolunu tuttu.

“Üzgünüm dede,” dedi Alia. “Atreideslerin gomcebbânıyla tanıştın.” Ayağa kalkıp elindeki kara bir iğneyi yere attı.

Baron geriledi; sol avcundaki kızıl yaraya bakarken gözleri faltaşı gibi açıldı. “Sen ... sen.” Yana, süspansörlerinin üstüne düştü. Şimdi zeminin birkaç santim üstünde, ağzı açık duran bir et yığınıydı.

“Bunların hepsi zırdeli,” dedi İmparator öfkeyle. “Çabuk! Gemiye girin. Bu gezegenin kökünü kazı ... ”

Solda bir parıltı oldu. Duvardan seken bir ışık topu, metal zemine düşünce cızırdadı. Selamlığa yanık yalıtkan kokusu yayıldı.

“Kalkan!” diye haykırdı sardokar subaylarından biri. “Dış kalkan çöktü! Onlar...”

Sözleri İmparator’un ardındaki gemi duvarını sarsan metalik bir kükremede kaybolup gitti.

“Gemimizin burnunu vurdular!” diye seslendi biri.

Odanın içi birden tozla doldu ve Alia bunu fırsat bilip dış kapıya doğru koştu.

İmparator dönüp adamlarına tahtın ardında, geminin duvarında kayarak açılan acil durum kapısından geçmelerini işaret etti. Toz

bulutunun içinde koşan bir sardokar subayına eliyle bir işaret yaptı. "Burada savaşacağız!" diye emretti.

Çadır yeniden sarsıldı. Salonun diğer ucundaki çift kanatlı kapı birden açılınca, içeri rüzgârın sürüklediği kum ve haykırma sesleri doldu. Çakan bir ışıktaki, bir an için küçücük, siyah cübbeli biri görüldü – Alia bir bıçak bulup aldığı Fremen eğitimine uygun olarak, Harkonnen ve sardokar yaralılarını öldürmek için dışarı çıkıyordu. Yeşilimsi sarı renkli toz bulutunda kapıya doğru atılan sardokarlar, İmparator'un geri çekilişini korumak için orada bir kavis oluşturup silahlarını hazırladılar.

"Kendinizi koruyun, Efendimiz!" diye bağırdı bir sardokar subayı. "Gemiye girin!"

Ama İmparator platformunun üstünde tek başına durmuş kapıyı gösteriyordu. Orada çadırın kırk metrelik bir bölümü parçalanmıştı ve selamlığın açık kapısından içeri kum giriyordu. Dışarıda havada bir toz bulutu esiyor ve uzaklarda pastel renkler görülüyordu. Bulutta statik şimşekler çakıyor; sislerin içinde fırtınanın kısa devre yaptırıp çökerttiği kalkanların parıltıları görülüyordu. Ova dövüşen insanlarla doluydu – sardokarlar ve fırtınanın içinden çıkan, sıçrayarak topaç gibi dönen cübbeli adamlarla.

İmparatorun eli bütün bunları gösteriyordu.

Fırtına kumlarının içinde dev figürler belirdi – billur mızraklarla dolu, inip kalkan devasa eğriler, kumsolucanlarının açık ağızlarına dönüştü; düzenli ilerleyen solucanlar bir duvar gibiydi ve sırtlarında onları saldırıya yönelten Fremen askerleri vardı. Solucanlar vadideki savaşa doğru tıslayarak ilerlerken, Fremen cübbeleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Onlar İmparator'un çadırına doğru ilerlerken, sardokarlar tarihte ilk kez bir saldırı karşısında donup kalıyor ve neler olduğunu kavrayamıyorlardı. Ama solucanların sırtlarından atlayan figürler insandı ve o iğrenç sarı ışıktaki parlayan bıçaklar da sardokarların yüzleşmek üzere eğitildiği şeylerdi. Hemen savaşa atıldılar. Arrakeen düzlüğünde göğüs göğüse bir savaş yapılırken, bir sardokar muhafızı İmparator'u geminin içine iterek kapıyı kapattı ve o kapının önünde ölme-ye hazırlandı.

Geminin içindeki göreceli sessizlik afallatıcıydı ve İmparator gözleri faltaşı gibi açılmış maiyetine baktığında, yanakları kıpkırmızı olmuş en büyük kızını gördü. Yaşlı Gerçeğisöyleten ise başlığını yüzüne çekmiş, kara bir gölge gibi duruyordu. İmparator sonunda aradığı kişileri buldu – iki Lonca ajanını. Üstlerinde gri ve sade Lonca giysileri vardı. Çevrelerindekiilerin paniğine karşın sakin kalmaya çalıştıkları için bu renk onlara uyuyordu.

Ama adamlardan uzun boylu olanı eliyle sol gözünü kapamıştı. İmparator bakarken adamın biri çarpıp kolunu indiriverince, gözü ortaya çıktı. Adam göz lenslerinden birini yitirmişti. Şimdi gözü öyle koyu bir maviydi ki, neredeyse siyahtı.

Kısa boylu olanı çevresindekileri dirsekleyerek İmparator'a yaklaştı ve bir adım kala konuştu: "Sonucu bilemeyiz." Uzun boylu olanı elini tekrar gözüne götürüp soğuk bir sesle ekledi: "Ama şu Müeddib de bilemez."

Bu sözler İmparator'u sarsıp kendine gelmesini sağladı. Ters bir karşılık vermemek için kendini tuttuğu açıkça görülüyordu. Ne de olsa bu düzlükte olanların kısa vadeli sonucunu görmek için, dikkatlerini ancak tek bir şeye odaklayabilen bir Lonca yönbulucusuna ihtiyaç yoktu. *Bu ikisi yeteneklerini fazla kullanmaktan mı gözlerini ve akıllarını köreltmişler?* diye merak etti İmparator.

"Rahibe Ana," dedi, "bir plan yapmalıyız."

Rahibe Ana başlığını biraz geri çekip kırışmayan gözleriyle İmparator'a baktı. O bakışmayla birbirlerini tamamen anlamışlardı. Geride tek bir silahları kalmıştı ve bunun ne olduğunu ikisi de biliyordu: Hıyanet.

"Kont Fenring'i çağırın," dedi Rahibe Ana.

Padişah İmparator başını sallayarak onayladı ve yaverlerinden birine emri yerine getirmesini işaret etti.

O bir savaşçı ve mistik, canavar ve aziz, kurnaz ve masum, şövalye ruhlu ve acımasızdı; Tanrı değildi, ama insandan üstündü. Müeddib'in davranış sebepleri genel standartlarla ölçülemez. Zafer anında bile kendisine hazırlanan ölümü görmüş, ama bu hıyaneti kabullenmişti. Bunu bir adalet duygusuyla yaptığını söyleyebilir misiniz? Kimin adaletiydi öyleyse? Unutmayın ki Müeddib düşmanlarının derilerinden savaş davulları yapılmasını emretmiş ve düklük geçmişinin âdetlerine elini sallayarak boşverip "Ben Kuisatz Haderahım. Başka sebep aramaya gerek yok," demiş biriydi.

— PRENSES IRULAN
Arrakis Uyanıyor

Paul-Müeddib'in zafer kazandığı günün akşamında adamlarıyla birlikte gittiği yer, eskiden Atreideslerin Dune'daki ilk ikâmetgâhı olan, Arrakeen vali konağıydı. Rabban binayı restore ettirmişti. Bina savaştan zarar görmemiş, ama şehirliler tarafından yağmalanmıştı. Ana salondaki eşyalardan bazıları devrilmiş ya da kırılmıştı.

Paul ana kapıdan hızlı adımlarla geçerken, bir adım gerisinden Gurney Halleck ve Stilgar geliyordu. Adamları Büyük Salon'a dağılmış, ortalığı topluyor ve Müeddib'e yer açıyordu. Bir ekip içeride tuzak olup olmadığını incelemeye başladı.

"Buraya babanızla birlikte ilk geldiğimiz günü anımsıyorum," dedi Gurney. Kirişlere ve uzun pencerelere baktı. "Burayı o zaman sevmemiştim ve şimdi hiç sevmiyorum. Mağaralarımızdan birinde daha emniyette olurduk."

"Gerçek bir Fremen gibi konuştuñ" dedi Stilgar ve Müeddib'in soğukça gülümsediğini gördü. "İstersen tekrar düşün Müeddib?"

“Burası bir sembol,” dedi Paul. “Rabban burada yaşadı. Buraya yerleşmekle zafer kazandığımı herkese gösteriyorum. Adamlarımız binayı arasın. Hiçbir şeye dokunmasınlar. Yalnızca geride Harkonnen adamları ya da oyuncakları kalıp kalmadığına baksınlar.”

“Emredersin,” dedi Stilgar gönulsüzce ve emri yerine getirmek üzere uzaklaştı.

İletişim görevlileri kucaklarında cihazlarıyla koşarak yanlarından geçip aletleri büyük şöminenin yanına kurmaya başladılar. Sağ kalan fedayinlere katılmış Fremen muhafızları odanın çeşitli yerlerinde konumlandı. Birbirleriyle fısıldaşıp etrafa şüpheyle bakıyorlardı. Burası çok uzun zamandır düşmanın elinde olduğundan, kendilerini rahat hissetmiyorlardı.

“Gurney, adamlara söyle annemi ve Chani’yi getirsinler,” dedi Paul. “Chani oğlumuzun öldüğünü biliyor mu?”

“Haber gönderildi Lordum.”

“Yaradanlar havzadan çıkarıldı mı peki?”

“Evet Lordum. Fırtına dinmek üzere.”

“Fırtına ne kadar hasar vermiş?” diye sordu Paul.

“İniş alanında ve düzlük boyunca sıralanan baharat depolarında büyük hasar var,” dedi Gurney. “Bir kısmı savaş yüzünden.”

“Parasını verince onartmak sorun olmaz herhalde,” dedi Paul.

“Ama ölüler geri gelmez Lordum,” dedi Gurney, paylayan bir sesle. *Atreidesler ne zamandır candan önce malı düşünür oldu?* der gibiydi.

Ama Paul’ün tüm dikkati içsel gözünde idi ve hâlâ yolunu kesen zaman duvarındaki deliklerden bakıyordu. Her deliğin ardında, geleceğin tüm koridorlarında cihat vardı.

Paul iç geçirdi ve salonun karşı duvarına dayalı bir sandalye görünce oraya doğru yürüdü. Bu sandalye eskiden yemek salonunda dururdu ve babası tarafından kullanılmış bile olabilirdi. Ama o anda yalnızca bitkinliğini gidermek ve bunu diğerlerinden gizlemekte kullanabileceği bir nesneydi o kadar. Oturup cübbesinin eteklerini topladı ve damıtıcı-giyisinin boyun kısmını gevşetti.

“İmparator gemisinin harabesi içinde kısıldı,” dedi Gurney.

“Şimdilik orada kalsın. Harkonnenler bulundu mu?”

"Cesetlerin incelenmesi sürüyor."

"Yukarıdaki gemilerden yanıt var mı?" Başını tavana doğru kaldırdı.

"Henüz yok Lordum."

Paul iç geçirip sandalyenin arkasına yaslandı. Bir süre sonra konuştu: "Bana sardokar tutsaklardan birini getir. İmparatorumuza bir mesaj göndermeliyiz. Şartları konuşmanın vakti geldi."

"Emredersiniz Lordum."

Gurney dönüp yakındaki fedayinlerden birine el işareti yaptı.

"Gurney," diye fısıldadı Paul. "Sonunda birbirimize kavuştuk, ama hâlâ buna uygun bir alıntı yapmış değilsin." Dönüp baktığında Gurney'nin yutkunduğunu gördü.

"Nasil isterseniz Lordum," dedi Gurney. Boğazını temizleyip boğuk bir sesle konuştu: "*Ve zafer o gün herkes için yasa dönüştü: çünkü halk o gün kralın oğlu için nasıl da yas tuttuğunu duymuştu.*"

Paul gözlerini kapayıp içindeki hüznle mücadele etti. Bir zamanlar nasıl babası için üzülmeyi beklemişse, bu kez de üzüntüsünün kaybolmasını bekledi. Sonra düşüncelerini o gün öğrendiklerine çevirdi – iç içe geçmiş geleceklere, bilincinin içinde gizlenen Alia'nın varlığına.

Zamanı görebilme yeteneğini hiç bu kadar tuhaf bir şekilde kullanmamıştı. "Sözlerimi sadece senin duyabileceğin bir yere bırakmak için geleceğe gittim," dedi Alia. "Bunu sen bile yapamazsın ağabey. İlginç bir oyun bu. Ha ... bu arada, dedemizi öldürdüm; o yaşlı ve sapık Baron'u. Çok acı çekmedi."

Sessizlik. Alia'nın geri çekildiğini görmüştü.

"Müeddib."

Paul gözlerini açınca tepesinde Stilgar'ın kara sakallı yüzünü gördü; kara gözleri savaş ateşiyle parlıyordu.

"Yaşlı Baron'un cesedini buldun," dedi Paul.

Stilgar çok şaşırmıştı. "Nasil bildin?" diye fısıldadı. "Cesedini yeni bulduk. İmparator'un büyük metal çadırının harabesinde."

Paul soruya yanıt vermedi. Gurney'nin iki Freman ve ortalarında bir sardokar tutsakla birlikte yaklaştığını gördü.

"İşte biri Lordum," dedi Gurney. Muhafıza tutsağı Paul'un beş adım önünde tutmasını işaret etti.

Paul sardokarın gözlerinin donuk ve şaşkın olduğunu fark etti. Yüzünde burnunun üstünden ağzının kenarına dek uzanan mavi bir çürük vardı. Sarışındı ve yüz hatları düzgündü. Yüksek rütbeli bir sardokar olduğu belliydi, paçavraya dönmüş üniformasındaki İmparatorluk armasını taşıyan düğmeler ve pantolonundaki lime lime olmuş kordon dışında bunu belli eden bir şey olmasa da.

"Sanırım bu bir subay Lordum," dedi Gurney.

Paul başını sallayarak onayladı. "Adım Dük Paul Atreides. Beni anlıyor musun?"

Sardokar kımıldamadan ona baktı.

"Konuş," dedi Paul. "Yoksa İmparatorun ölebilir."

Adam gözlerini kırptı, yutkundu.

"Ben kimim?" diye sordu Paul.

"Dük Paul Atreides'siniz," dedi adam boğuk bir sesle.

Paul adamın fazla uysal olduğunu düşündü; ama sardokarlar asla böyle bir gün yaşamamış ve şimdiye dek hep zafer kazanmışlardı. Paul bunun bir zayıflık olabileceğini fark etti ve bu fikri daha sonra, kişisel eğitim programının bir parçası olarak düşünmek üzere bir kenara koydu.

"İmparatora bir mesaj götürmeni istiyorum," dedi ve mesajını kadim formüle uygun şekilde söyledi: "İmparatorluk soyundan gelen ben, bir Büyük Hanedan Dükü olarak, Sözleşme çerçevesinde söz veriyorum ki, İmparator ve adamları silahlarını bırakıp teslim olurlarsa onları canım pahasına koruyacağım." Sol elini kaldırıp dukalık yüzüğünü sardokara gösterdi. "Bunun adına yemin ederim."

Adam diliyle dudaklarını ıslatıp Gurney'e baktı.

"Evet," dedi Paul. "Gurney Halleck ancak bir Atreides'in emrinde çalışır."

"Mesajınızı iletacağım," dedi sardokar.

"Onu ileri karakolumuza götürüp İmparator'a gönderin."

"Emredersiniz Lordum." Gurney muhafıza emre uyması için bir el işareti yaptı. Başlarına geçti ve hep birlikte dışarı çıktılar.

Paul tekrar Stilgar'a döndü.

"Chani ile annen geldi," dedi Stilgar. "Chani yas tutmak için bir süre yalnız kalmak istiyor. Rahibe Ana da sırrî odasında biraz yalnız kalmak istedi, sebebini bilmiyorum."

"Annem bir daha belki de asla göremeyeceği bir gezegeni özlüyor," dedi Paul. "Orada gökyüzünden su yağar ve bitkiler öyle sık büyür ki geçit vermezler."

"Gökyüzünden yağın su," diye fısıldadı Stilgar.

Paul o anda bir şeyi fark etti. Eskiden bir Fremen naibi olan Stilgar, bir Lisanü'l-Gayb *yaratığına*, sürekli huşu duyan itaatkâr birine dönüşmüştü. Bir erkeği küçülten bir şeydi bu ve Paul bunda cihadın varlığını seziyordu.

Bir dostumun kula dönüştüğünü gördüm, diye düşündü.

Birden kendini yapayalnız hissederek salona bakındı. Muhafızlarının kendisinin huzurunda ne kadar dikkatli ve titiz olduklarını gördü. Aralarındaki rekabeti ve Müeddib'in adamı olmaktan duydukları gururu hissedebiliyordu. Hepsi de Müeddib tarafından fark edilmek istiyordu.

Müeddib, tüm nimetler ondan akar, diye düşündü. Hayatının en acı düşüncesiydi bu. Tahta geçmem gerektiğini seziyorlar, diye düşündü. Ama bunu cihadı önlemek için yaptığını bilemezler.

Stilgar boğazını temizledi. "Rabban da ölmüş," dedi.

Paul başını sallayarak onayladı.

Sağdaki muhafızlar birden iki yana açıldı ve aralarından Jessica geçti. Üstünde siyah bir aba vardı ve adımlarında kumda yürüme alışkanlığının minicik bir izini taşıyordu. Ama Paul Jessica'nın bu eve gelince eskiden, yani bir Dükün odalığıyken sahip olduğu edaya biraz da olsa tekrar kavuşmuş olduğunu fark etti. Jessica'nın eski iddialı havası biraz geri gelmişti.

Jessica Paul'ün önünde durup ona baktı. Paul'ün ne kadar bitkin olduğunu, ama bunu gizlediğini gördü. Onun için üzüleliyordu. Sanki artık oğlu için *hiçbir şey* hissedemiyordu.

Jessica Büyük Salon'a girerken buranın anılarını uyandırmamasına şaşırıyordu. Yabancı bir oda gibiydi burası; sanki ilk kez girdiği bir yerdi. Sanki sevgili Leto'suyla burada asla yürümemiş, sarhoş Dun-

can Idaho'yla burada asla konuşmamıştı – asla, asla, asla ...

Zorlayıcı belleğin, yani âdâbın zıttını belirten bir sözcük olmalı, diye düşündü. Gizlenmekte ısrar eden anılar için bir sözcük olmalı.

“Alia nerede?” diye sordu Jessica.

“Dışarıda,” dedi Paul. “Böyle bir zamanda her Fremen çocuğunun yapması gereken şeyi yapıyor. Yaralı düşmanları öldürüyor ve su toplama ekipleri için cesetleri işaretliyor.”

“Paul!”

“Bunu iyilik olsun diye yaptığını anlamalısın. İyilik ve zalimlik arasındaki gizli bir bağ olduğunun anlamamamız ne tuhaf değil mi?”

Jessica oğluna öfkeyle baktı; ondaki bu derin değişim karşısında afallamıştı. *Oğlunun ölümü yüzünden mi böyle oldu?* diye merak etti. “Hakkında tuhaf hikâyeler anlatılıyor Paul. Efsanedeki tüm güçlere sahip olduğun, senden hiçbir şey gizlenemeyeceği, başkalarının göremediği şeyleri görebildiğin söyleniyor.”

“Bir Bene Gesserit’in efsaneler hakkında soru sormasına gerek var mı?” diye sordu Paul.

“Bugünkü konumunda benim de parmağım var,” diye itiraf etti Jessica. “Ama yine de benden–”

“Milyarlarca, trilyonlarca hayatı yaşamak ister miydin?” diye sordu Paul. “İşte sana bir efsane! Bütün o deneyimleri, getirecekleri bilgeliği bir düşün. Ama bilgelik sevgiyi azaltır, değil mi? Nefrete de yeni bir biçim verir. Hem zalimliğin hem de iyiliğin derinliklerine inmeden acımasızlığı nasıl bilebilirsin? Benden korkmalısın anne. Ben Kuisatz Haderahım.”

Jessica yutkunmaya çalıştı; boğazı kupkuru olmuştu. Bir süre sonra konuştu: “Eskiden Kuisatz Haderah olduğunu inkâr ederdin.”

Paul başını salladı. “Artık hiçbir şeyi inkâr edemem.” Jessica’nın gözlerine baktı. “İmparator ve maiyeti geliyor. Her an burada olabilirler. Yanımda dur. Onları rahat görmek istiyorum. Müstakbel gelinim de aralarında olacak.”

“Paul!” dedi Jessica sertçe. “Babanın yaptığı hatayı yapma!”

“O bir prenses. O tahta çıkmamı sağlayacak bir anahtar, o kadar. Asla bundan fazlası olmayacak. Hata mı dedin? Beni sen yetiştirdin diye, intikam arzusu duyamam mı sanıyorsun?”

"Masumlardan da mı intikam alacaksın?" diye sordu Jessica ve ardından *Benim yaptığım hatalara düşmemeli*, diye düşündü.

"Artık masumlar kalmadı," dedi Paul.

"Bunu Chani'ye söyle," dedi Jessica, arka taraftaki koridoru gösterdi.

Chani oradan Büyük Salon'a giriyordu. Fremen muhafızlarının arasından geçerken sanki onların farkında değildi. Kukuletası ve damıtıcı-giysi başlığı geriye atılmış, yüz maskesi indirilmişti. Salonu geçip Jessica'nın yanında dururken, hareketlerinde kırılğan bir karsızlık vardı.

Paul, kadınının yanaklarındaki gözyaşlarını gördü – *Ölülere su veriyor*. İçinde derin bir sızı hissetti, ama sanki bunu ancak Chani'nin varlığı aracılığıyla hissedebiliyordu.

"Oğlumuz öldü sevgilim," dedi Chani. "O öldü."

Paul kendini tamamen kontrol altında tutarak ayağa kalktı ve elini uzatıp Chani'nin yanağına dokundu; gözyaşlarını hissetti. "Onu geri getiremeyiz, ama başka oğullarımız olacak. Usûl buna söz veriyor." Chani'yi yavaşça yana çekip Stilgar'a bir işaret yaptı.

"Müeddib," dedi Stilgar.

"İmparator ve maiyeti gemiden geliyor. "Burada bekleyeceğim. Tutsakları salonun ortasında bir açıklıkta toplayın. Bu konuda başka bir emir vermediğim sürece benden on metre uzakta dursunlar."

"Emredersin Müeddib."

Stilgar emri yerine getirmek üzere dönerken Paul Fremen muhafızlarının huşuyla fısıldaştığını işitti: "Gördün mü? Biliyor! Kimse söylemedi, ama biliyor!"

İmparator ve maiyetinin yaklaştığı artık duyulabiliyordu. Sardoklar morallerini yüksek tutmak için bir marş söylüyorlardı. Ön kapıdan mırıltılar geldi. Gurney Halleck muhafızların arasından geçip Stilgar'ın yanına giderek onunla konuştuktan sonra Paul'e doğru yürüdü. Gözlerinde tuhaf bir bakış vardı.

Gurney'i de mi kaybedeceğim? diye düşündü Paul. *Stilgar'ı kaybettiğim gibi. Bir dostum daha mı yaratığa dönüşecek?*

"Üstlerinde fırlatabilecekleri türden silah yok. Bizzat aradım." Salona bakınca Paul'ün yaptırdığı hazırlıkları gördü. "Yanlarında

Feyd-Rautha Harkonnen de var. Dışarıda kalsın mı?"

"Gelsin."

"Lonca ajanları da var. Bazı imtiyazlar istiyorlar, yoksa Arrakis'e ambargokoyacaklarmış, mesajlarını size ileticeğimi söyleydim."

"Bırak tehditler savursunlar."

"Paul!" diye fısıldadı Jessica arkasından. "Lonca'dan bahsediyor!"

"Birazdan onların da dişlerini sökeceğim," dedi Paul.

Lonca'yı düşündü. Çok uzun zamandır var olan bu güç, sonunda bir asalağa dönüşmüş; sömürdüğü canlılar olmadan yaşayamaz hale gelmişti. Savaşmaya asla cesaret edememişlerdi ... şimdi de edemeyeceklerdi. Yönbulucularını baharatın sağladığı farkındalık yelpazesi uyuşturucusuyla yetiştirmenin hata olduğunu fark ettiklerinde Arrakis'i ele geçirebilirlerdi. Bunu *yapabilirlerdi*. Görkemli bir zafer kazandıktan sonra ölebilirlerdi. Ama bunu yapmamış, biraz daha yaşamayı seçmiş, içlerinde yüzdükleri denizdeki besin kaynakları olan canlı türü yok olduğunda yerine bir yenisinin geleceğini ümit etmişlerdi.

Geleceği görme yetileri sınırlı olan Lonca yönbulucuları ölümcül bir hata yapmışlardı: Hep açık ve güvenli yolları seçmişlerdi; oysa bunlar kişiyi daima aşağıya ve ataletle götüren yollardı.

Şimdi yeni besin kaynaklarını yakından görsünler bakalım, diye düşündü Paul.

"Ayrıca bir de Bene Gesserit Rahibe Anası var," dedi Gurney. "Annenizin dostu olduğunu söylüyor."

"Annemin Bene Gesserit dostu yoktur," dedi Paul.

Gurney tekrar Büyük Salon'a bakındıktan sonra Paul'ün kulağına eğildi. "Thufir Hawat da yanlarında Lordum. Onunla yalnız kalmaya fırsatım olmadı, ama eski el işareti dilimizle konuşarak, sizin öldüğünüzü sandığından Harkonnenler için çalışmaya başladığını söyledi. Onlarla birlikte gelmek istediğini söylüyor."

"Thufir'i onların arasında mı bıraktın."

"Kendisi istedi ... bir bildiği vardır diye düşündüm. Eğer ... bir terslik çıkarsa, onu kontrol edebiliriz. Çıkmazsa da, onların arasındaki kulağımız olur."

Paul önceden gördüğü, bu ana ilişkin olasılıkları düşündü. Bunlardan birinde Thufir zehirli bir iğne taşıyordu ve İmparator ona bu iğneyi “o zıpçıktı Dük’e” karşı kullanmasını emretmişti.

Giriş kapısındaki muhafızlar yana çekilip mızraklarını önlerinde tutarak kısa bir koridor oluşturdu. Giysi hışırtıları ve salona dolmuş kumları ezen ayakların sesi duyuldu.

Padişah İmparator IV. Şaddam, maiyetinin önünde salona girdi. Başında artık burseg miğferi yoktu, kızıl saçı dağınıktı. Üniformasının sol yeni yırtılmıştı. İmparatorun kalkan kemeri yoktu ve silahsızdı, ama öyle etkileyici bir edası vardı ki, sanki etrafındaki bir güç kalkanı diğer insanları uzakta tutuyordu.

Bir Fremen mızrağını uzatarak, İmparator’u Paul’ün emrettiği yerde durdurdu. Diğerleri İmparator’un arkasında toplandılar. Ren-gârenk giysiler içindeki bu maiyet merakla bakıyordu.

Paul grubu inceledi. Ağlamamaya çalışan kadınları, sardokarların kazanacağı zaferden pay almak umuduyla gelmiş, ama yenilgiden sonra dilleri tutulmuş uşakları gördü. Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam’ın gözlerinin, kara kukuletasının içinde kuş gözleri gibi parladığını gördü. Yanında sinsi Feyd-Rautha duruyordu.

Orada zamanın ihanet edip göstermediği bir yüz var, diye düşündü.

Feyd-Rautha’nın arkasına baktığında, oradaki bir kıpırtı dikkatini çekti. Yüzü gelinciğe benzeyen birini gördü; hiç karşılaşmadığı biri-ydi bu. Ne zamanın içinde ne de dışındayken gördüğü biri-ydi. Yine de tanıdık gelen ve içine korku düşüren bir yüzdü.

Bu adamdan niye korkuyorum ki? diye merak etti.

Annesine eğilip fısıldadı: “Rahi-be Ana’nın solundaki şu şeytani görünüşlü adam kim?”

Jessica adama baktığında tanıdı; bu yüzü Dük’ün dosyalarında görmüştü. “Kont Fenring,” dedi. “Buranın bizden önceki yöneticisi. Bir genetik hadım ve ... katildir.”

İmparator’un ayakçısı, diye düşündü Paul. Bu düşünce onu sars-mıştı, çünkü İmparator’u muhtemel gelecekte sayısız kez görmesi-ne karşı, Kont Fenring’i bir kez bile görmemişti.

Paul o anda bir şeyi daha fark etti. Zaman ağının sayısız yerinde kendi cesedini görmüş, ama ölüm anını hiç görmemişti.

Katilim bu adam mı olacak? O yüzden mi bana gösterilmedi?

Bu düşünce içini kararttı. Kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Sardokar askerleri ve subaylarından geriye kalanlara baktı; yüzlerindeki acı ve umutsuzluğu gördü. Onlara bakarken, bazıları bir anlığına ilgisini çekiyordu: Salonu inceleyen, hâlâ yenilgiyi zafere dönüştürmenin yollarını arayan sardokar subayları.

Paul sonunda uzun boylu, sarışın bir kadına bakmaya başladı. Yeşil gözlüydü ve mağrur yüzünde aristokrat güzelliği vardı. Ağlamamış olduğu belliydi. Yenilgiyi kesinlikle kabullenmemişti. Paul onun kim olduğunu biliyordu, çünkü zamanın içinde pek çok kez görmüştü. Bene Gesserit eğitimi almış Prenses İrulan.

İşte anahtarım, diye düşündü.

Kalabalıkta bir hareketlenme oldu ve içlerinden biri öne çıktı – Thufir Hawat. Kırış kırış olmuş yaşlı yüzü, koyu lekeli dudakları, çökük omuzları ve dermansız görünüşüyle Thufir Hawat.

“İşte Thufir Hawat. Yaklaşmasına izin verin Gurney.”

“Lordum,” dedi Gurney.

“Yaklaşmasına izin verin,” diye tekrarladı.

Gurney başını sallayarak onayladı.

Hawat, önündeki Fremen mızrağı kaldırılınca ayaklarını sürüyerek ilerledi ve mızrak arkasından tekrar indi. Hawat kızarmış ve sulu gözleriyle Paul’e baktı; inceliyor, arıyordu.

Paul bir adım öne çıktı. İmparator ile adamlarının gergin bir bekleyiş içinde olduğunu seziyordu.

Hawat Paul’ün arkasına baktı. *“Leydi Jessica,”* dedi, *“hakkınızda yanlış şeyler düşündüğümü bugün öğrendim. Ama beni bağışlamanıza gerek yok.”*

Paul bekledi, ama annesi susuyordu.

“Thufir, eski dostum,” dedi Paul, *“görüyorsun ya, sırtımı hiçbir kapiya dönmüyorum.”*

“Evren kapılarla doludur,” dedi Hawat.

“Babama benziyor muyum?” diye sordu Paul.

“Daha çok dedenize benziyorsunuz,” dedi Hawat boğuk bir sesle. *“Tavırlarınız ve gözlerinizdeki ifade ona benziyor.”*

“Yine de babamın oğluyum. Aileme yıllarca hizmet ettin Thufir, şimdi dile benden ne dilersen. Ne dilersen. Beni öldürmek ister misin Thufir? İşte, canımı alabilirsin.” Paul bir adım daha attı. Kolları inikti. Hawat’ın durumu kavramaya başladığını gözlerinden okudu.

Hıyanetin farkında olduğumu anladı, diye düşündü Paul.

Paul sadece Hawat’ın duyabileceği kısık bir sesle “Ciddiyim Thufir,” dedi. “Beni öldürecekse şimdi öldür.”

“Tek istediğim huzurunuzda son bir kez durmaktı Düküm,” dedi Hawat. Paul yaşlı adamın ayakta durmakta ne kadar zorlandığını fark etti. Ellerini uzatıp Hawat’ı omuzlarından tutarak destek verdiğinde yaşlı adamın kaslarının titrediğini hissetti.

“Acı mı çekiyorsun eski dostum?” diye sordu Paul.

“Evet Düküm, ama aldığım haz daha fazla.” Paul’ün kollarında yan dönüp sol avcunu İmparator’a doğru kaldırdı ve parmaklarının arasındaki minicik iğneyi gösterdi. “Görüyor musunuz Majesteleri?” diye seslendi. “Haininizin iğnesini görüyor musunuz? Ben hayatımı Atreideslere hizmete adanmışım. Şimdi daha azını verir miyim sandınız?”

Yaşlı adam yığılınca onu tutan Paul sendeledi. Hawat’ın öldüğünü anlamıştı. Onu yavaşça yere yatırıp doğruldu ve muhafızlara cesedi götürmelerini işaret etti.

Emri yerine getirilirken salonda çıt çıkmıyordu.

Şimdi İmparator’un yüzünde gergin bir bekleyiş ifadesi vardı. Sonunda, ilk kez gözlerinde korku okunuyordu.

“Majesteleri,” dedi Paul ve sesini duyunca uzun boylu prensesin birden irkildiğini gördü. Paul bu sözcüğü Bene Gesseritlerin kontrollü atonalleriyle ve elinden geldiğince horgörüp aşağılayıcı tonlarla doldurduğu bir sesle söylemişti.

Sahiden Bene Gesserit eğitimi almış, diye düşündü Paul.

İmparator boğazını temizledi. “Saygıdeğer akrabam, her şeyin lehinize olduğunu sanıyor olabilirsiniz. Ne yazık ki çok yanılıyorsunuz. Atomikleri kullanarak Sözleşme’ye karşı geldiniz—”

“Atomikleri çölde bir kayalığı yarmakta kullandım o kadar,” dedi Paul. “Size bir an önce ulaşip bazı tuhaf faaliyetleriniz hakkında açıklama istemem gerekiyordu Majesteleri.”

“Arrakis’in etrafında Büyük Hanedanların gemilerinden oluşan dev bir donanma var. Tek sözümle burayı–”

“Ah, evet. Onları neredeyse unutuyordum.” İmparator’un maiyetini tarayıp iki Lonca ajanını buldu. Gurney’nin kulağına “Lonca ajanları şu gri giysili iki şişman mı Gurney?” diye fısıldadı.

“Evet Lordum.”

“Siz, ikiniz,” diye işaret etti Paul. “Hemen gidip donanmaya söyleyin, evlerine dönsünler. Bundan sonra da benden izinsiz–”

“Lonca senden emir almaz!” diye haykırdı uzun boylu olanı. Paul’un bir işaretiyle açılan mızrakların arasından arkadaşıyla birlikte geçtiler. Uzun boylu olanı parmağını Paul’e uzattı. “Bu yaptıkların yüzünden ambargoya–”

“Saçmalamayı sürdürürseniz,” dedi Paul, “Arrakis’teki tüm baharatın yok edilmesini emrederim – sonsuza dek.”

“Delirdin mi sen?” dedi uzun boylu Lonca ajanı, bir adım geriyleyerek.

“Yani bunu yapabileceğimi kabul ediyorsun?” diye sordu Paul.

“Evet,” dedi Lonca ajanı, bir an suskun kaldıktan sonra “ama yapmamalısınız.”

“Ahhh,” dedi Paul. Başını salladı. “İkiniz de Lonca yönbulucususunuz, değil mi?”

“Evet!”

“Kendinizi de köreltmüş olursunuz,” dedi kısa boylusu. “Ayrıca hepimizi yavaş yavaş ölmeye mahkûm edersiniz. Baharat likörüne alışınca onsuz kalmanın ne demek olduğunu bilir misiniz?”

“Güvenli yollara bakan gözler sonsuza dek kapanır,” dedi Paul. “Lonca zayıflar. İnsanlar tecrit edilmiş gezegenlerde tecrit edilmiş öbekler halinde yaşamaya döner. Tehdidimi yerine getirebilirim ... sırf kindarlık olsun diye ya da can sıkıntısından.”

“Bu meseleyi başbaşa konuşalım,” dedi uzun boylu Lonca ajanı. “Eminim bir uzlaşmaya vara–”

“Mesajımı Arrakis’in etrafındaki adamlarınıza iletin. Bu konuşmadan sıkılmaya başladım. Tepemizdeki donanma hemen uzaklaşmazsa, daha fazla konuşmamıza gerek kalmayacak.” Başıyla salonun

bir yanındaki iletişim görevlilerini gösterdi. "Cihazlarımızı kullanabilirsiniz."

"Önce bu konuyu tartışalım," dedi uzun boylu Lonca ajanı. "Böyle birdenbire—"

"Dediğimi yapın!" diye haykırdı Paul. "Bir şeyi tamamen kontrol etmenin yolu, onu yok edebilecek güce sahip olmaktır. Bu güce sahip olduğumu kabul ettiniz. Tartışacak ya da uzlaşacak konumda değilsiniz. Emirlerime hemen uymazsanız sonuçlarına katlanırsınız! Hem de *hemen!*"

"Blöf yapmıyor," dedi kısa boylu ajan. Paul adamların korkuya kapıldığını gördü.

Yavaşça Fremien iletişim cihazlarına doğru yürüdüler.

"İtaat edecekler mi?" diye sordu Gurney.

"Zamanı çok dar bir açıdan görebiliyorlar," dedi Paul. "İtaatsizliğin sonuçlarını anlamsız bir duvar olarak kavıyorlar. Tepemizdeki her gemide bulunan Lonca yönlücuları da aynı duvarı görecek. İtaat edecekler."

Paul tekrar İmparator'a dönerek konuştu: "Babanızın tahtına çıkmanıza bir şartla izin vermişlerdi. Baharat akışının kesilmemesini sağlayacaktınız. Ama onları hayal kırıklığına uğrattınız Majesteleri. Bunun sonuçları ne olacak biliyor musunuz?"

"Kimseden izin almaya—"

"Salak numarası yapmayı kes!" diye bağırdı Paul. "Lonca nehir kıyısındaki bir köy gibidir. Suya ihtiyaçları var, ama ancak ihtiyaç duydukları kadarını alabiliyorlar. Nehre set çekemiyorlar, çünkü o zaman dikkatleri üstlerine çekerler ve bu sonları olur. Baharat akışı, onların nehri bu işte ve ben de nehirlerine set çektim. Bu öyle bir set ki, o yıkılırsa nehir de yok olur."

İmparator eliyle kızıl saçını geriye atıp iki Lonca ajanının sırtlarına baktı.

"Bene Gesserit Gerçeğişöyleten'in bile tir tir titriyor," dedi Paul. "Rahibe Anaların numaralarını yapmakta kullanabildiği başka zehirler de var, ama bir kez baharat likörü kullandılar mı, diğerleri işe yaramaz oluyor."

Yaşlı kadın siyah cübbesinin eteklerini toplayarak kalabalığın

içinden sıyrılıp mızrak engeline yaklaştı.

“Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam,” dedi Paul. “Caladan’da görüşeli epey oldu, değil mi?”

Rahibe Ana Paul’ün arkasına, annesine baktı. “Jessica, oğlun gerçekten de oymuş. Bu o hilkat garibesı kızını bile affettirebilir.”

Paul öfkelenmişti. “Annemi affedecekmiş! Sen kim oluyorsun?”

Yaşlı kadın gözlerini Paul’e dikti.

“Numaralarını bende dene bakalım yaşlı cadı,” dedi Paul. “Gomcebbârın nerede? Bakmaya cesaretin olmayan yere bakmayı denesene! Oradan sana baktığımı göreceksin!”

Yaşlı kadın bakışlarını yere indirdi.

“Söyleyecek sözün yok mu?” diye sordu Paul.

“İnsan olduğunu kanıtlayan bendim,” diye mırıldandı. “Buna leke sürme.”

Paul sesini yükseltti: “Şuna bir bakın yoldaşlar! Karşınızda bir Bene Gesserit Rahibe Anası duruyor. Davası uğruna öyle sabırlı ki. Kız kardeşleriyle birlikte bekliyor. Planlarını uygulamak için tek bir kişiye ihtiyaçları var – onu yaratmak için doksan kuşaktır uygun gen kombinasyonlarını ve koşulları bulmaya çalışıyorlar. Şuna bakın! Şimdi o doksan kuşağın çabalarının meyvesini verdiğini, o kişiyi yarattıklarını biliyor. İşte, ben buradayım ... ama ... onun ... sözünü ... asla ... dinlemeyeceğim!”

“Jessica!” diye haykırdı yaşlı kadın. “Sustur onu!”

“Sen sustur,” dedi Jessica.

Paul yaşlı kadına öfkeyle baktı. “Seni bu meseledeki rolün için seve seve boğdururdum,” dedi. “Buna engel olamazdın!” Parmağını şıklattığında yaşlı kadın öfkeyle dikleşti. “Ama hayatta kalman, bana dokunamadan ve tek bir sözünü bile dinletmeden yaşamayı sürdürmen daha uygun bir ceza olur.”

“Jessica, sen ne yaptın?” diye soludu yaşlı kadın.

“Sana bir tek şey vereceğim,” dedi Paul. “İrkin neye ihtiyacı olduğunu kısmen gördünüz, ama çok belirsizce gördünüz. Büyük planınızı uygulamak için insanların üreyişini kontrol altına alıp seçkin bir nesil üretmek istediniz! Oysa anladığınız şey öyle kü-

"Bunlardan bahsetmemelisin!" diye öfkeyle fısıldadı yaşlı kadın.

"Sus!" diye güreledi Paul. Sesi sanki havada, yaşlı kadına doğru u-
çarken cismanileşmişti.

Gerileyen yaşlı kadın arkasındakilere çarptı. Paul'un müthiş bir
güçle benliğini ele geçirmesi karşısında afallamıştı. "Jessica," diye fı-
sıldadı. "Jessica."

"Gomcebbârını hatırlıyorum," dedi Paul. "Sen de benimkini ha-
tırta. Seni tek bir sözümle öldürebilirim."

Salondaki Fremenler bakıştı. Efsanede *Ve sözü adalete karşı gelen
herkese sonsuz ölüm getirecek*, denmiyor muydu?

Paul İmparator'un yanında duran uzun boylu prensese baktı.
Gözlerini kızıdan ayırmadan konuştu: "Majesteleri, bu hassas mesele-
yi halletmenin yolunu ikimiz de biliyoruz."

İmparator kızına, sonra Paul'e baktı. "Buna nasıl cüret edersin!"
dedi. "Sen ailesiz bir maceraperestsin. Basit bir--"

"Kim olduğumu bizzat itiraf ettin," dedi Paul. "Soylu akrabam de-
din. Bu yüzden saçmalamayı kes."

"Ben senin hükümdarınım," dedi İmparator.

Paul Lonca ajanlarına baktı. İletişim cihazlarının önünde dur-
muş, ona bakıyorlardı. Biri başını sallayarak onayladı.

"Gerekirse zor kullanırım," dedi Paul.

"Buna cüret edemezsin!" dedi İmparator öfkeyle.

Paul konuşmadan ona baktı.

Prens babasının koluna elini koydu. "Baba," dedi; sesi ipek gibi
yumuşak, yatıştırıcıydı.

"Beni kandırmaya çalışma," dedi İmparator ve kızına döndü.
"Bunu yapmana gerek yok kızım. Çareler tükenmiş de--"

"Ama işte karşında oğlun olmaya uygun biri duruyor," dedi kız.

Kendini toparlayan yaşlı Rahibe Ana kalabalığın arasından geçe-
rek İmparator'un yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Seni savunuyor," dedi Jessica.

Paul, altın sarısı saçlı prensese bakmayı sürdürüyordu. "Bu en bü-
yük kızı İrulan, değil mi?" diye sordu annesine.

"Evet."

Chani Paul'ün diğer tarafına geçti. "Gitmemi ister misin Müed-dib?"

Paul ona baktı. "Gitmeni mi? Bir daha asla yanımdan ayrılmayacak-sın."

"Aramızda bir bağ yok," dedi Chani.

Paul ona bir an sessizce baktı. "Bana yalnızca gerçekleri söyle Si-hayam," dedi. Chani yanıt verecekken, parmağını dudaklarına dayayıp onu susturdu. "Aramızdaki bağ çözülemez. Şimdi olanları dikkatle izle, çünkü daha sonra sana akıl danışacağım."

İmparator ve Gerçeğisöyleten fısıldaşarak hararetle tartışıyorlardı.

"İmparator'a tahta bir Bene Gesseriti geçirmek üzere anlaştıklarını ve İrulan'ı da bu yüzden eğittiklerini hatırlatıyor," dedi Paul, annesine.

"Planları bu muymuş?" diye sordu Jessica.

"Bariz değil mi?" diye sordu Paul.

"Belirtileri görüyorum!" dedi Jessica. "Sana öğrettiğim şeyleri bana açıklamana gerek yok demek istemiştım."

Annesine bakan Paul, kadının dudaklarında soğuk bir gülümseme gördü.

Gurney Halleck aralarına eğilip fısıldadı: "Lordum, o grupta bir Harkonnen olduğunu hatırlatayım." Solda, bir mızrağın ardında duran siyah saçlı Feyd-Rautha'yı başıyla gösterdi. "Şu soldaki, kısık gözlü olanı. Hayatımda böyle habis surat görmedim. Bana bir söz vermiştiniz—"

"Sağ ol Gurney."

"Na-Baron," dedi Gurney. "Daha doğrusu artık Baron. Ne de olsa o ihtiyar öldü. Onu—"

"Onu haklayabilir misin Gurney?"

"Lordum, şaka yapıyorsunuz herhalde!"

"İmparatorla cadısı yeterince tartıştılar, değil mi anne?"

Jessica başını sallayarak onayladı. "Haklısın."

Paul sesini yükseltip İmparator'a seslendi: "Majesteleri, aranızda bir Harkonnen var mı?"

İmparator dönüp Paul'e bakarken yüzünde bir horgörü ifadesi belirdi. "Maiyetime zarar gelmeyeceğine Dük'lük sözü vermiştin."

"Sadece bilgi almak için sordum. Aranızdaki Harkonnen maiyetinizin resmi bir parçası mı, yoksa korkusundan bir teknik ayrıntının ardına mı sığınıyor? Bunu merak ettim."

İmparator kurnazca gülümsedi. "İmparator'un yanına kabul edilen herkes maiyetinin parçasıdır."

"Bir Dük olarak söz verdim, ama Müeddib olarak hayır. *Müeddib olarak*, maiyet tanımınıza katılmayabilirim. Dostum Gurney Halleck bir Harkonnen öldürmek istiyor. Eğer o—"

"Kanlı!" diye haykırdı Feyd-Rautha, yolunu kesen mızrağa yaslanarak. "Bu kan davasının adını koyan babandı Atreides. Kadınlarının arkasına saklanıp uşaklarına beni öldürtmeye çalışan sen, bana nasıl korkak dersin!"

Yaşlı Gerçeğisöyleten telaşla İmparator'un kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı, ama İmparator onu kenara itti. "Kanlı ha?" dedi. "Kanlının katı kuralları vardır."

"Paul, kes şunu," dedi Jessica.

"Lordum," dedi Gurney, "Harkonnenlerden intikam alacağıma söz vermiştiniz."

"İntikamını aldın zaten," dedi Paul. Boşvermişlik hissine kapılmıştı. Cübbesini çıkarıp kemeri ve billurbıçağıyla birlikte annesine verdi. Sonra damıtıcı-giysisini çıkarmaya başladı. Tüm evrenin bu anda odaklandığını hissediyordu.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Jessica. "Bu işi halletmenin daha kolay yolları var Paul."

Paul damıtıcı-giysisini çıkardıktan sonra, annesinin elindeki billurbıçağını kınından çekip aldı. "Biliyorum," dedi. "Zehir veya suikast gibi bildik yöntemler de aynı işi görür."

"Bana bir Harkonnen vereceğinize söz vermiştiniz!" diye öfkeyle fısıldadı Gurney. Paul adamın yüzündeki hiddeti gördü; çenesindeki mürekkep sarmaşığı yarası kıvrılıp sertleşmişti. "Bana bir Harkonnen borçlusunuz Lordum!"

"Harkonnenler sana mı daha çok acı çektiirdi, bana mı?" diye sordu Paul.

"Kız kardeşim," dedi Gurney boğuk bir sesle. "Köle çukurlarında geçirdiğim yıllar—"

"Babam," dedi Paul. "Dostlarım ve yoldaşlarım, Thufir Hawat ve Duncan Idaho, her şeyimi yitirmiş halde geçirdiğim yıllar ... ve bir şey daha var: artık bu bir kanlı ve uyulması gereken kuralları sen de benim kadar biliyorsun."

Halleck'in omuzları çöktü. "Lordum, eğer o domuz ... O hayvanın teki; ayağınızın ucuyla bile dokunmamanız gereken hastalıklı bir hayvan. Bir cellat çağırın ya da bırakın bu işi ben halledeyim. Kendinizi—"

"Müeddib'in bunu yapmasına gerek yok," dedi Chani.

Paul Chani'ye baktığında kendisi için kaygılandığını gözlerinden okudu. "Ama Dük Paul yapmalı," dedi.

"O bir Harkonnen hayvanı!" dedi Gurney.

Paul kendisinin de Harkonnen kanı taşıdığını söyleyecekken sustu. Annesine sert sert baktıktan sonra konuştu: "Ama insan görünümünde Gurney ve bu yüzden ona insan gibi davranmalıyız."

"Eğer—" diye söze başlayacak oldu Gurney.

"Lütfen kenara çekil," dedi Paul ve billurbiçağını kaldırıp Gurney'i nazikçe kenara itti.

"Gurney!" dedi Jessica. Gurney'nin koluna dokundu. "Bu haldeyken dedesine benziyor. Dikkatini dağıtma. Şimdi onun için yapabileceğin tek şey bu." *Yüce Ana!* diye düşündü. *Bu ne biçim ironi.*

İmparator Feyd-Rautha'ya bakıyor, geniş omuzlarını, kalın kaslarını inceliyordu. Sonra dönüp Paul'e baktı. Paul sıırım gibi bir delikanlıydı. Arrakis yerlileri kadar sıska olmasa da, kaburgaları sayılıyordu. Öyle yağsızdı ki, teninin altındaki kaslarının hareketleri kolayca seçiliyordu.

Jessica oğlunun kulağına eğilip yalnızca onun duyabileceği bir sesle fısıldadı: "Bir şey söyleyeyim oğlum. Bene Gesseritler bazı tehlikeli insanların bilinçaltına eski haz-acı yöntemleriyle bir sözcük kazır. Bu sözcük-ses olarak genellikle Uroşnor kullanılır. Sanırım buna da aynı şeyi yapmışlardır. Kulağına bu sözcüğü fısıldarsan kasları donup kalır ve—"

"Özel avantajlara ihtiyacım yok," dedi Paul. "Yolumdan çekil."

Gurney, Jessica'ya döndü: "Bunu niye yapıyor? Kendini öldürtüp şehitlik mertebesine mi ulaşmak istiyor? Fremenlerin dinsel saçmalıkları mı kafasını karıştırdı?"

Jessica elleriyle yüzünü örttü. Paul'ün niye bunu yapmayı seçtiğini tam olarak bilmiyordu. Odada ölüm hissediyor ve Paul'ün bu değişmiş haliyle, Gurney'nin söylediği şeyi yapabilecek ruh halinde olduğunu biliyordu. Sahip olduğu tüm yeteneklerle oğlunu korumak istiyor, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"O din saçmalığı yüzünden mi?" diye ısrar etti Gurney.

"Sus," diye fısıldadı Jessica. "Ve dua et."

İmparator gülümsedi. "Maiyetimden olan Feyd-Rautha ... arzu ederse" dedi, "kendisini bu konuda ne isterse yapmak üzere serbest bırakabilirim." İmparator Paul'ün fedayin muhafızlarına doğru elini salladı. "Adamlarından biri kalkanımı ve bıçağımı aldı. Feyd-Rautha isterse sana karşı bıçağımı kullanabilir."

"İstiyorum," dedi Feyd-Rautha.

Paul onun yüzündeki sevinci gördü. *Kendine fazla güveniyor*, diye düşündü. *Bu benim lehime.*

"İmparator'un bıçağını getirin," dedi Paul. Emrinin yerine getirilmesini izledi. "Şuraya, yere bırak." Ayağıyla istediği noktayı gösterdi. "İmparator'un adamları duvara kadar çekilip yer açsın ve Harkonnen orada tek başına dursun."

Paul'ün emri giysi hışırtıları, ayak sesleri, kısık sesle verilen emirler ve itirazlar eşliğinde yerine getirildi. Lonca ajanları iletişim cihazlarının yanında durmayı sürdürüyor ve Paul'e kaşlarını çatarak bakıyorlardı. Ne yapacaklarını bilemedikleri belliydi.

Geleceği görmeye alışıklar, diye düşündü Paul. *Oysa bu mekânda ve zamanda körler ... tıpkı benim gibi.* Zamanın rüzgârlarını ölçtü; Fırtınanın merkezi şimdi bu anda ve mekânda odaklanmıştı; küçük boşluklar bile kapanmıştı. Burada doğmayı bekleyen cihat vardı. Burada bir zamanlar korkunç gaye olarak tanıdığı ırksal bilinç vardı. Burada bir Kuisatz Haderah veya Lisanü'l-Gayb, hatta Bene Gesseritlerin kusurlu planları için yeterli sebep vardı. İnsan ırkı uykuda olduğunu, hareketsiz kaldığını sezmişti ve kargaşaya ihtiyaç duyuyordu. Böylece genler birleşebilecek ve güçlü yeni karışımlar sağ kalacaktı.

Bu anda tüm insanlar tek bir bilinçsiz organizmanın parçası olan canlılardı. Tüm engelleri aşabilecek bir tür cinsel dürtü hissediyorlardı.

Paul bütün bunları biraz olsun değiştirmeye çalışmasının ne kadar boşuna olduğunu gördü. İçindeki cihada karşı gelmeyi düşünmüştü, oysa cihat kaçınılmazdı. O ölse bile, lejyonları Arrakis'ten çıkıp öfkeyle evrene saldıracaktı. İhtiyaçları olan tek şey bir efsaneydi, ki Paul bu efsaneye zaten dönüşmüştü. Onlara yolu göstermiş, hatta Lonca'yı bile kontrol altına almalarını sağlamıştı; çünkü Lonca baharatsız yaşayamazdı.

Başarısızlık hissine kapıldı. Feyd-Rautha'nın yırtık üniformasını çıkarıp zırhlı bir dövüş kuşağı taktığını gördü.

En kritik an geldi, diye düşündü. Bundan sonrasında gelecek apaçık olacak. Bulutlar dağılıp ihtişamı gözler önüne serecek. Burada ölürsem, onlara ruhumla önderlik etmek için kendimi feda ettiğimi söyleyecekler. Sağ kalırsam Müeddib'in karşısında hiçbir şeyin duramayacağını.

"Atredies hazır mı?" diye seslendi Feyd-Rautha, kadim kanlı kuralına uyarak.

Paul ona Fremen tarzıyla karşılık vermeyi seçti: "Bıçağın kırılıp paramparça olsun!" İmparator'un yerde duran bıçağını gösterdi. Feyd-Rautha'ya ilerleyip onu almasını işaret etti.

Feyd-Rautha gözlerini Paul'den ayırmadan yürüyüp bıçağı aldı. Bıçağı elinde tutup dengesini ölçtü. İç i heyecan doluydu. Hep böyle bir dövüşün hayalini kurmuştu – göğüs göğüse, kalkansız. Başbelası Dük'ü öldürürse İmparator'un onu ödüllendireceği kesindi; hatta o kibirli kızını ve tahtının bir kısmını bile verebilirdi. Bu hödük Dük'ün, bu geri kalmış dünyanın maceraperestinin nice arena dövüşü yapmış, savaş sanatının bin türlü numarasını ve hilesini bilen kendisinin karşısında hiç şansı yoktu. O hödük ayrıca karşısında yalnızca bir bıçak olmadığını da bilemezdi.

Bakalım zehire karşı dayanıklı mısın! diye düşündü Feyd-Rautha. İmparator'un bıçağını kaldırarak Paul'ü selamlayıp "Ölmeye hazırlan sersem," dedi.

"Dövüşe başlayalım mı kuzen?" diye sordu Paul ve bir kedi gibi ilerlemeye başladı. Vücudunu öne eğip yürürken gözlerini hasmının

bıçağından ayırmıyor ve süt beyazı billurbıçağını kolunun bir uzantısıymış gibi önünde tutuyordu.

Birbirlerinin etrafında döndüler. Çıplak ayaklarını yere sürterken, küçük bir saldırı fırsatı yakalamak için birbirlerine bakıyorlardı.

“Ne güzel dans ediyorsun,” dedi Feyd-Rautha.

Konuşmayı seviyor, diye düşündü Paul. Bu da bir başka zayıflığı. Sessizlik sinirini bozuyor.

“Ne o, dilini mi yuttun?” diye sordu Feyd-Rautha.

Paul hâlâ sessizce dönmeyi sürdürüyordu.

İmparator’un maiyeti arasından dövüşü izleyen yaşlı Rahibe Ana titriyordu. O Atreides delikanlısı Harkonnen’e kuzen demişti; demek ki akraba olduklarını biliyordu. Kuisatz Haderah olduğu için bunu bilmesi normaldi, ama bu söz yaşlı kadının buradaki tek önemli mesele üstünde odaklanmasına yol açmıştı.

Burada olanlar, Bene Gesserit dölleme planı açısından bir felaketle sonuçlanabilirdi

Paul’un gördüklerinin birazını o da görmüştü. Feyd-Rautha’nın Paul’ü öldürse bile zafer kazanamayabileceğini biliyordu, ama kafasını kurcalayan başka bir düşünce vardı. Bene Gesseritlerin uzun ve pahalı programlarının iki farklı ürünü olan bu gençler, ölümüne çarpışırken birbirlerini öldürebilirlerdi. İkisi de ölürse geriye yalnızca Feyd-Rautha’nın piç kızı ve Alia kalacaktı, ki bunlardan biri henüz bir bebek, yani bilinmeyen bir faktör, diğeryse bir hilkat garibesiydi.

“Burada pagan âdetlerinden başka bir şey bilmiyorsunuz galiba,” dedi Feyd-Rautha. “İmparator’un Gerçeğisöyleten’i ruhunu öbür dünyaya yolculuğa hazırlasın mı? İster misin?”

Paul gülümsedi. Dikkatle turlamayı sürdürürken, zihnini yalnızca anın gerekliliklerinde odaklamıştı.

Feyd-Rautha birden sıçradı. Sağ eliyle vuracak gibi yapıp bıçağı hızla sol eline geçirdi.

Paul darbeden kolayca kaçarken, Feyd-Rautha’nın kalkanla dövüşmeye alışık oluşu yüzünden hareketlerinin yavaşladığına dikkat etti. Yine de çok yavaş değildi. Feyd-Rautha daha önce kalkansız düşmanlara karşı da savaşmış olmalıydı.

“Atreidesler erkek gibi durup dövüşür mü, yoksa kaçır mı?” diye sordu Feyd-Rautha.

Paul sessizce turlamayı sürdürdü. Idaho’nun çok eskiden, Caladan’daki egzersiz salonunda söylediklerini anımsadı: *İlk saniyeleri hasmını incelemekte kullan. Böylece bazı fırsatları kaçırışın bile zaferi garantilemiş olursun. Acele etme ve emin olmadan harekete geçme.*

“Dans ederek hayatını birkaç saniye daha uzatmayı umuyorsun galiba,” dedi Feyd-Rautha. “Bence sakıncası yok.” Turlamayı kesip durdu ve doğruldu.

Feyd-Rautha’yı az çok fikir sahibi olacak kadar incelemişti. Genç adam sürekli sola eğiliyor ve sağ kalçasını öne uzatıyordu, sanki zırhlı dövüş kuşağı tüm sağ tarafını koruyabilirmiş gibi. Kalkan ve iki elinde de birer bıçakla dövüşmeye alışkın birinin tavrıydı bu.

Veya ... Paul duraksadı ... belki de o kuşakta bir şeyler vardı.

Bu Harkonnen, bugün sardokar lejyonlarını yenmiş bir adamın karşısında kendinden fazla emin görünüyordu.

Feyd-Rautha Paul’ün tereddütünü fark etmişti. “Niye kaçınılmaz sonu geciktiriyorsun,” dedi. “Hakkım olan bu pis gezegeni almamı geciktirme.”

Kuşağı dart fırlatabiliyor, diye düşündü Paul, çok ustaca yapılmış; hiç belli olmuyor.

“Niye konuşmuyorsun?” diye sordu Feyd-Rautha.

Paul tekrar turlamaya başladı. Feyd-Rautha’nın sesindeki kaygı soğukça gülümsemesine yol açtı. Suskunluğunun Feyd-Rautha’nın sinirini bozmaya başladığı belliydi.

“Gülümsüyorsun ha?” diye sordu Feyd-Rautha ve sorusunun ortasında Paul’ün üstüne atılmıştı.

Paul rakibinin biraz ağır hareket etmesini bekliyordu; bu yüzden üstüne gelen bıçaktan kılıpayı kurtuldu, ama bıçağın ucunun sol kolunu çizdiğini hissetti. Orada ansızın beliren acıyı dindirirken, Feyd-Rautha’nın önceki yavaşlığının da hile olduğunu anladı. Hasımı sandığından daha tehlikeliydi. Hile içinde hile içinde hile yapacaktı.

“Sizin şu Thufir Hawat, bana da bazı numaralar öğretti,” dedi Feyd-Rautha. “İlk kanı akıtmamı ona borçluyum. Ne yazık ki o yaşlı budala bunu görecektir kadar yaşamadı.”

Paul, Idaho'nun sözlerini hatırladı: *Savaşırken, yalnızca o anda olanları bekle. Böylece asla şaşırılmazsın.*

İkisi tekrar eğilerek birbirlerinin etrafında ihtiyatla turlamaya başladılar.

Paul hasmının keyfinin tekrar yerine geldiğini gördü ve sebebini merak etti. Ufacık bir sıyrığa neden bu kadar seviniyordu ki? Yoksa bıçakta zehir mi vardı! Ama bu mümkün değildi. Adamları silahı bizzat incelemişti. Zehir olsa mutlaka fark ederlerdi.

"Azönce konuştuğun şu kadın," dedi Feyd-Rautha. "Kısa boylu olan. Senin için özel mi? Odalığın mı? Benim olmaya layık mı?"

Paul susmayı sürdürdü; bir yandan da hisleriyle yarasındaki kanı inceliyordu. Kanında biraz uyuşturucu algıladı. Uyuşturucunun moleküllerini değiştirmek için metabolizmasında değişiklik yaptı, ama içine kuşku düşmüştü. İmparator'un bıçağının ucuna uyuşturucu sürmüşlerdi. Uyutucu bir madde. Zehir-bulucular tarafından algılanmasa da, dokunduğu kasları yavaşlatabilirdi. Düşmanları tuzak içinde tuzak, kumpas içinde kumpas kurmuştu.

Feyd-Rautha tekrar saldırıya geçti.

Paul'un yüzünde donup kalmış bir gülümsemeyle ve uyutucunun etkisindeymiş gibi ağır hareket ederken, son anda yana çekilip billurbıçağını yukarı savurarak, üstüne inen kolu yaraladı.

Feyd-Rautha da yana çekilip uzaklaşırken bıçağını sol eline geçirdi. Yarasındaki asidin canını yaktığı ancak çenesinin hafifçe soluklaşmasından anlaşıyordu.

Şimdi de o şüpheyi kapılsın bakalım, diye düşündü Paul. *Şimdi de o zehir var mı diye kaygılsın.*

"Hıyanet!" diye haykırdı Feyd-Rautha. "Beni zehirledi! Kolumda zehir hissediyorum!"

Paul sonunda konuştu. "Birazcık asit o kadar. İmparator'un bıçağındaki uyutucuya karşılık."

Feyd-Rautha ve Paul birbirlerine soğuk soğuk gülümsediler. Feyd-Rautha sol elindeki bıçağını kaldırıp Paul'ü selamladı, ama bıçağın ardındaki gözleri hiddetle parlıyordu.

Paul de billurbıçağını sol eline geçirdi. Tekrar birbirlerinin etrafında dönüp kollamaya başladılar.

Feyd-Rautha aralarındaki mesafeyi azaltmaya başlarken bıçağını yukarıda tutuyor, öfkesi gözlerini kısmasından ve çenesini sıkmasından anlaşılıyordu. Eğilip sağa ve aşağı doğru hamle yaptı; birbirlerinin bıçak tutan ellerini kavrayarak göğüs göğüse geldiler.

Paul Feyd-Rautha'nın kemerinin sağ kalça tarafında zehirli dart fırlatıcı olduğundan şüphelendiği için onu sağa dönmeye zorladı ve az kalsın kemerinin hemen altından fırlayan iğneyi görmekte çok geç kalıyordu. Onu uyaran Feyd-Rautha'nın hafifçe kıpırdanması ve harcadığı çabayı azaltması olmuştu. Küçük iğnenin ucu az kalsın Paul'ün tenini sıyrıyordu.

Sol kalçasındaymış!

Hile içinde hile içinde hile, diye düşündü. Bene Gesserit eğitimi almış kaslarını kullanarak, Feyd-Rautha'yı bir refleks hareketi yapmaya zorlamak adına kendini geriye bıraktı; ama hasmının kalçasındaki iğneden uzak durmak kaygısı taşıdığı için dengesini yitirerek sırt üstü yere düştü ve Feyd-Rautha da üstünde kaldı.

"Kalçamdakini görüyor musun?" diye fısıldadı Feyd-Rautha. "Ö senin ölümün sersem." Kendini yan döndürmeye başladı. Zehirli iğne giderek yaklaşıyordu. "Kaslarını felç edecek, hem de hiç iz bırakmadan! Sonra da bıçağımla işini bitireceğim."

Paul zihnindeki sessiz çılgınlıkları duyuyordu. Hücrelerine işlemiş olan ataları, ona gizli sözcüğü söyleyerek Feyd-Rautha'yı yavaşlatmasını ve böylece kendini kurtarmasını haykırıyorlardı.

"Söylemeyeceğim!" diye inledi Paul.

Feyd-Rautha ona şaşkın şaşkın baktı. Bir an duraksamıştı ve bu an Paul'ün hasmının bacaklarından birindeki denge kusurunu bulmasına yetti. Böylece onu tek hamlede altına alıp tepesine çıkı. Şimdi yer değiştirmişlerdi. Feyd-Rautha sol kalçasının üstünde yatıyordu ve kalçasındaki zehirli iğne yere dayandığı için dönmesini engelliyordu.

Paul kanla kayganlaşmış sol kolunu çekip kurtararak, bıçağını Feyd-Rautha'nın çenesinin altına sapladı. Bıçağın ucu Feyd-Rautha'nın beynini deldi. Adam bir an kasıldıktan sonra gevşedi, ama iğne yüzünden sırtüstü dönemedi, yan yatmış halde kaldı.

Paul sakinleşmek için derin derin soluyarak ayağa kalktı. Elinde

bıçağıyla cesedin tepesinde durup gözlerini bilinçli bir şekilde ağır ağır kaldırarak İmparator'a baktı.

"Majesteleri, bir adamınız daha öldü. Artık tüm oyunları, numaraları bir kenara bırakalım ve ne olacağını konuşalım mı? Kızınız benimle evlenmeli ve bir Atreides için taht yolu açılmalı."

İmparator dönüp Kont Fenring'e baktı. Kont da onun bakışına karşılık verdi – gri gözler yeşil gözlere karşı. Birbirlerini o kadar uzun süredir tanıyorlardı ki, artık bakışarak konuşabiliyorlardı.

Bu zıppıktıyı benim için öldür, diyordu İmparator. Evet, bu Atreides genç ve becerikli, ama şimdi yorgun. Her halükârda seninle başa çıkamaz zaten. Ona şimdi meydan oku ... bunu yapabilirsin. Öldür onu.

Fenring başını yavaşça çevirip Paul'e baktı.

"Yap şunu!" diye fısıldadı İmparator.

Paul'e bakan Kont, onu eşi Leydi Margot'un öğrettiği şekilde, Bene Gesserit yöntemiyle inceledi. Bu Atreides delikanlısının gizemini ve gizli ihtişamını gördü.

Onu öldürebilirim, diye düşündü Fenring ve bunu yapabileceğini biliyordu.

O anda, Kont'un içindeki gizli derinliklerde bir şeyler kımıldadı ve onu engelledi. Paul'e karşı sahip olduğu avantajı gördü – yaşlılığın verdiği gizliliği. Hareketlerinin sebeplerini herkesten gizleyebiliyordu.

Zamanın merkezindeki çalkantıdaki değişimler sayesinde Kont Fenring'in içinde olanları biraz olsun anlayabilen Paul, sonunda Fenring'in yüzünü geleceğe dair düşlerinde niçin hiç görmemiş olduğunu kavradı. Fenring kudretli olabilecek biriydi; neredeyse bir Kuitsatz Haderah'tı, ama genetik yapısındaki bir bozukluk bunu engellemişti – bir hadım olduğu için, yeteneğini gizlilikte ve içsel inzivada odaklamıştı. Kont'a karşı derin bir yakınlık hisseden Paul, hayatında ilk kez birine karşı kardeşlik hissi duyuyordu.

Paul'ün ne hissettiğini sezen Fenring "Majesteleri, reddetmek zorundayım," dedi.

IV. Şaddam hiddete kapıldı. İki kısa adım atıp maiyetinin arasından geçerek, Fenring'in çenesine bir tokat indirdi.

Kont'un yüzü kıpkırmızı oldu ve İmparator'a bakarak buz gibi bir

sesle konuştu: "Majesteleri, biz dostuz. Dostluğumuz adına, bana vurduğunuzu unutacağım."

Paul boğazını temizleyip konuştu: "Tahttan bahsediyorduk Majesteleri."

İmparator birden dönüp öfkeyle Paul'e baktı. "Tahtta ben varım!" diye bağırdı.

"Salusa Secundus'ta da bir tahtınız olacak," dedi Paul.

"Sözüne güvenip silahlarımı bırakarak buraya geldim!" diye haykırdı İmparator. "Beni tehdit etmeye cüret mi edi--"

"Huzurumda güvendesiniz Majesteleri," dedi Paul. "Buna bir Atreides söz verdi. Ama Müeddib sizi hapishane gezegeninize sürgüne gitmeye mahkûm ediyor. Yine de korkmayın Majesteleri. Orada rahat etmeniz için elimden geleni yapacağım. O gezegeni güzel şeylerle dolu bir bahçeye dönüştüreceğim."

İmparator Paul'ün imasını anlayınca ona öfkeyle baktı. "Şimdi asıl niyetin anlaşıldı."

"Evet," dedi Paul.

"Peki ya Arrakis?" diye sordu İmparator. "Burayı da mı güzel şeylerle dolu bir bahçeye dönüştüreceksin?"

"Müeddib'in Fremenlere verilmiş bir sözü var. Burada nehirler, göller ve güzel şeylerle dolu yeşil vahalar olacak. Ama baharatı da düşünmeliyiz. Bu yüzden Arrakis'te çöl hep var olmalı ... sert rüzgârlar ve insanları güçlendirecek çetin yaşam koşulları. Biz Fremenlerin bir atasözü vardır: Tanrı Arrakis'i imanlıları eğitmek için yarattı, deriz. Tanrı'nın sözüne karşı gelinmez."

Yaşlı Gerçeğisöyleten, Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, Paul'ün sözlerindeki gizli imayı anlamıştı. Cihadı bir an için gördü ve "Bu insanları evrene salamazsın!" diye soludu.

"Sardokarların şefkatli yöntemlerini özleyeceksiniz!" diye tersledi Paul.

"Yapamazsın," diye fısıldadı Rahibe Ana.

"Sen bir Gerçeğisöyletensin," dedi Paul. "Bence tekrar düşün." Önce Prensese'e, sonra tekrar İmparator'a baktı. "Şu işi bitirelim artık Majesteleri," dedi.

İmparator duruşunu dikleştirip kızına üzgün gözlerle baktı; ama o koluna dokunup yatıştırıcı bir sesle konuştu: “Bunun için eğitilmiştim baba.”

İmparator derin bir nefes aldı.

“Hayır,” diye mırıldandı yaşlı Rahibe Ana.

İmparator dikelip tekrar anımsadığı vakarıyla Paul’e baktı. “Senin adına kim konuşacak akrabam?” diye sordu.

Paul dönüp annesine baktı. Chani’nin yanında durmuş yere bakıyordu; etrafları fedayin muhafızlarıyla çevriliydi. Yanlarına gidip Chani’nin karşısında durdu.

“Anlıyorum,” diye fısıldadı Chani. “Zorundaysan ... yap Usûl.”

Chani’nin sesindeki gizli kederi hisseden Paul, yanağına dokundu. “Sihayamın korkmasına gerek yok, asla,” diye fısıldadı. Kolunu indirip annesine döndü. “Benim adıma sen konuş anne. Chani de yanında olsun. O hem akıllı hem de dikkatlidir. Ayrıca kimse bir Fremenden daha iyi pazarlık yapamaz, denir. Hem benim hem de müstakbel oğullarının ihtiyaçlarını düşünecektir. Onun sözünü dinle.”

Jessica oğlunun sesindeki soğuk hesapçılığı fark etmişti; üstüne çöken ürpermeyi zor engelledi. “Talimatların neler?” diye sordu.

“Çeyiz olarak İmparator’un CHOAM şirketi hisselerinin tamamını istiyorum,” dedi Paul.

“Tamamı?” Jessica öyle şaşırmıştı ki, neredeyse dili tutulmuştu.

“Onu soyup soğana çevirmeliyiz. Gurney Halleck için bir kontluk ve CHOAM yöneticiliği istiyorum; ayrıca Caladan tımarının başına geçirilmeli. Sağ kalan her Atreides adamına payeler ve mevkiiler verilmeli, en düşük rütbeli askerlere bile.”

“Peki ya Fremenler?” diye sordu Jessica.

“Fremenler benim,” dedi Paul. “Onlara ödülleri Müeddib verecek. Başlangıç olarak Stilgar’ı Arrakis valisi yapacağım, ama bu biraz bekleyebilir.”

“Peki ya ben?” diye sordu Jessica.

“İstediğin bir şey var mı?”

“Belki Caladan,” dedi Jessica, Gurney’e bakarak. “Emin değilim.

Fremen olmaya ... ve Rahibe Analığa fazla alıştım. Düşünmek için huzura ve zamana ihtiyacım var.”

“İstedğin kadar düşün,” dedi Paul. “Gurney’in ya da benim verebileceğimiz her şeye sahip olabilirsin.”

Jessica başını sallayarak onayladı; birden kendini yaşlı ve bitkin hissetmişti. Chani’ye baktı. “Peki ya resmi odalığın?” diye sordu.

“Ünvan istemem,” diye fısıldadı Chani. “Hiçbir şey istemiyorum. Lütfen. Yalvarırım.”

Paul Chani’nin gözlerine baktı. Birden onu kucagında küçük Leto’yla gördüğü zamanları anımsadı. Çocukları artık ölüydü. “Sana yemin ediyorum ki,” diye fısıldadı, “ünvana ihtiyacın olmayacak. O kadın karım olacak, sense odalığım; ama bu sırf politik zorunluluklar yüzünden. Elimize geçen fırsatı kullanıp Konsey’in Büyük Hanedanlarını yanımıza çekmeliyiz. Kurallara uymalıyız. Ama o prenses yalnızca soyadımı taşıyacak, o kadar. Ne benden bir çocuğu olacak, ne bir dokunuş ve yumuşak bir bakışa ne de bir tutku anına sahip olmayacak.”

“Şimdi böyle diyorsun,” dedi Chani ve salonun diğer tarafındaki uzun boylu prensese baktı.

“Oğlumu tanımaz gibi konuşuyorsun,” dedi Jessica. “Şu prensese bak; nasıl da mağrur ve kendine güveniyor. Edebiyatçı olmaya heveslendiğini söylüyorlar. Umarım böyle şeyler onu mutlu eder, çünkü başka pek bir şeyi olmayacak.” Jessica kendini tutamayıp alaycı bir kahkaha attı. “Bir düşün Chani. O prenses Paul’ün soyadını taşısa da bir odalık gibi bile yaşayamayacak – bağlı olduğu adamdan asla sevgi göremeyecek. Oysa biz Chani, odalık ünvanını taşısak bile tarihe eşler olacak geçeceğiz.”

EKLER

Dune Ekolojisi

Sınırlı bir mekândaki kritik bir noktanın ötesine geçildiğinde, sayılar arttıkça özgürlük azalır. Bu durum ağız kapalı bir şişedeki gaz molekülleri için olduğu gibi bir gezegenin ekosisteminin sınırlı mekânında yaşayan insanlar için de geçerlidir. İnsanlar için önemli olan o sistemin içinde muhtemelen kaç kişinin yaşayabileceği değil, sağkalabilenler için nasıl bir var oluşun mümkün olacağıdır.

— Arrakis'in ilk gezegenbilimcisi PARDOT KYNES

Arrakis'e ilk kez gelenler çoğunlukla başlangıçta çevrelerinde çorak topraklardan başka bir şey görmez. Bu yabancılar bu arazilerde hiçbir şeyin yaşayamayacağını ya da yetişemeyeceğini, bu çölün kesinlikle bereketli olmadığını ve asla olamayacağını sanabilirler.

Pardot Kynes ise o gezegeni yalnızca bir enerji ifadesi, güneşinden güç alan bir makine olarak görmüştü. İnsani gereksinimlere karşılık vermesi için yeniden şekillendirilmesi yeterliydi. Kynes hemen gezegenin göçebe halkı Fremenler üzerinde yoğunlaştı. Ne büyük bir projeydi bu ve onları ne güzel kullanabilirdi! Fremenler: Neredeyse sınırsız potansiyele sahip ekolojik ve jeolojik bir güç.

Pardot Kynes pek çok açıdan, dolambaçlı yolları sevmeyen bir insandı. Harkonnenlerin getirdiği kısıtlamalardan kurtulması mı gerekiyordu? Sorun değildi. Gidip bir Fremen kadınla evlendi. Kadın ona bir Fremen oğul, Liet-Kynes'i verdiğinde, ona ve diğer çocuklara ekolojiyi öğretmeye başladı; onlar için sembollerden oluşma yeni bir dil yaratmalıydı, ki bu semboller gezegenin toprağını, iklimini, mevsimsel kısıtlamalarını değiştirebilecek ve sonunda doğanın gücüyle ilgili tüm kanıları yıkarak, oraya şaşırtıcı bir düzen getirecekti.

"İnsanoğlunun yaşayabileceği her gezegende içsel bir hareket ve denge güzelliği bulmak mümkündür," demişti Kynes. "Bu güzelliği, her yaşam türü için şart olan dinamik bir sabitleştirme etkisinde bulmak müm-

kündür. Bu etkinin amacı basittir: Giderek çeşitlenen ve birbiriyle uyumlu modeller oluşturmak. Yaşam, kapalı bir sistemin canlıları yaşatma kapasitesini arttırır. Yaşam, tüm canlılar, hayata hizmet eder. Hayat canlılara gerekli besinleri sağlarken, canlı türlerinin sayısı arttıkça bu besinler de çeşitlenir. Tüm dünya canlanır, ilişkilerle ve ilişkiler içindeki ilişkilerle dolar.”

Pardot Kynes bunları kalabalık bir siyeç sınıfında verdiği derste söylemişti.

Ancak ders vermeye başlamadan önce Fremenleri ikna etmek zorundaydı. Bunu nasıl başardığını anlamak için, her şeyden önce Kynes’in herhangi bir soruna ne kadar basit ve masumca yaklaştığını anlamalısınız. Aslında saf değildi, yalnızca tüm dikkatini ilgilendiği meseleye veriyordu o kadar.

Sıcak bir ikinci vakti, tek kişilik bir yer-aracıyla Arrakis arazisini incelerken, ne yazık ki son derece alelade bir sahneye rastladı. Rüzgârçığını köyü civarındaki Kalkan Yamacı’nın yakınlarında, kalkanlı ve silahlı altı Harkonnen haydutu, üç Fremen gencini açıkta kısıtırmıştı. Kynes önce bu çatışmayı önemsemedi, ama sonra Harkonnenlerin Fremenleri öldürmeye niyetli olduklarını fark etti. Kynes bunu fark edene dek delikanlılardan birinin şah damarı yarılmış ve haydutlardan ikisi de yere yığılmıştı. Ama geride kalan iki delikanlının karşısında hâlâ dört silahlı adam vardı.

Kynes cesur değildi; o yalnızca son derece dikkatli ve ihtiyatlıydı. Harkonnenler Fremenleri öldürüyor; yani gezegeni değiştirmekte kullanacağı araçları yok ediyorlardı! Kendi kalkanını çalıştırıp dövüşenlerin arasına daldı ve daha ne olduğunu anlayamadan iki Harkonnen kayganuç darbeleriyle ölüvermişti. Geri kalanlardan birinin kılıç darbesini savuşturduktan sonra boğazını zarif bir *entrisseur* ile kesti. Son kalan haydutu ise delikanlılara bırakarak, yerdeki Fremenle ilgilenmeye başladı. Altıncı Harkonnen öldürülürken ... o delikanlıyı kurtarmayı başardı.

Şimdi iş iyice karışmıştı. Fremenler Kynes’a ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Onu tanıyorlardı elbette. Fremenler Arrakis’e gelen herkes hakkında bilgi toplardı. Onu tanıyorlardı: İmparator’un hizmetkârlarından biriydi.

Ama Harkonnenleri öldürmüştü!

Yetişkin olsalardı, omuzlarını silker ve bu duruma üzülseler bile Kynes'in ruhunu da yerdeki altı cesedin ruhunun yanına gönderirlerdi. Ama o Fremenler deneyimsiz gençlerdi ve bu yüzden İmparator'un hizmetkârına minnet duygusuyla bağlandılar.⁹

Kynes iki gün sonra kendini Rüzgâr Geçidi'ne bakan bir siyeçte buldu. Kynes için bu çok doğaldı. Fremenlerle su, otlarla bağlanmış kumullar, hurma ağaçlarıyla dolu palmyelikler, çöl boyunca akan açık kanâtlar hakkında konuştu. Konuştu, konuştu, konuştu.

Kynes farkında olmasa da, etrafındaki herkes hararetle tartışıyordu. Bu deliyi ne yapacaklardı? Büyük bir siyeğin yerini artık biliyordu. Ne yapmalıydılar? Neler söylüyordu bu deli, Arrakis'i cennete dönüştürmek hakkında konuşuyordu. Palavra sıkıyor. Çok fazla şey biliyor. Ama Harkonnenleri öldürdü! Ona karşı olan su borcumuz ne olacak peki? Fremenler İmparator'a ne zaman bir şey borçlu oldu ki? Harkonnenleri öldürdü. Herkes Harkonnenleri öldürebilir; ben de öldürdüm, ne var yani.

Ama ya Arrakis'i çiçeklendirme hakkındaki konuşmaları?

Çok basit: Suyu nereden bulacakmış?

Burada su var diyor! Hem bizden üç kişiyi kurtardı.

O yalnızca kendilerini Harkonnenlerin tuzağına düşüren üç salağı kurtardı! Ayrıca billurbıçakları da gördü!

Verilen karar, açıklanışından saatler önce biliniyordu. Bir siyeç "ta-u"su, üyelerine ne yapmaları gerektiğini söyler; bu ne kadar zalimce de olsa, kurallar açıktır. Kynes'in işini bitirmek için deneyimli bir savaşçı, kutsanmış bir bıçakla birlikte gönderildi; iki su sorumlusu onu izliyordu, cesedin suyunu almak için. Ne yazık ki bu da bir zorunluluktur.

Kynes kendisini öldürmek için gelen cellada belki de dikkat bile etmemişti. Kendisinden ihtiyatlı bir uzaklıkta duran bir gruba konuşuyor ve konuşurken de yürüyor, kısa turlar atıyor, el kol hareketleri yapıyordu. Açık havada akan su olacak, diyor Kynes. Dışarıda damıtıcı-giy-siniz olmaksızın gezebileceksiniz. Göller olacak! Portakallar!

Bıçaklı adam karşısına geçti.

"Yoldan çekil," dedi Kynes ve sonra gizli rüzgârkapanlarından bah-

⁹ Pardot Kynes'in Harkonnen askerlerini öldürdüğü bu olayı daha iyi hatırlamanız için bkz. *Dune: Atrides Hanedanı*, s. 174-177. – ed.

setmeyi sürdürürken adama hafifçe dokunarak yanından geçti. Şimdi Kynes'in sırtı celladına dönüktü. Adam darbesini rahatça indirebilirdi.

O anda adamın aklından neler geçti bilemiyoruz. Sonunda Kynes'in sözlerine kulak verip ona inandı mı? Kim bilir? Ama ne yaptığını biliyoruz. Adı Uliet'ti. Yaşlı Liet. Uliet üç adım yürüyüp yere kapaklanarak bıçağının üstüne düşüp öldü. İntihar mı etmişti? Bazıları onu Şeyh Huld'un öldürdüğünü söyler.

Bu kutsal bir alametti!⁹

Kynes o andan itibaren sözünü tüm Fremenlere dinletir oldu. Parmağını uzatıp "Şuraya gidin," dedi mi, tüm Fremen kabileleri itaat ediyordu. Erkekler ölüyor, kadınlar ölüyor, çocuklar ölüyor, ama yine de itaat ediyorlardı.

Kynes İmparator'a karşı olan vazifelerine geri döndü ve Biyolojik Test İstasyonlarını yönetmeye başladı. Artık İstasyon personeli arasında Fremenler de vardı. Fremenler birbirlerini gözetiyordu. "Sistemin" içine sızmaya başlamışlardı ve bu olasılık daha önce hiç akıllarına gelmemişti. İstasyon cihazları siyeçlere götürülmeye başlandı – özellikle de havzalar-daki su toplama ve gizli rüzgârkapanları çukurlarını kazmakta kullanılan kesici bıcağışınlar.

Havzalarda su toplanmaya başlandı.

Fremenler Kynes'in zirdeli olmadığını anlamaya başlamışlardı; kutsal sayılabilecek kadar deliydi, o kadar. O bir ümmiydi, bir peygamberdi. Uliet'in ruhu saduların, kutsal yargıçların yanına gitmişti.

Kynes, dobra, hırslı ve kararlı Kynes, planlı bir araştırmanın yeni sonuçlar ortaya koymayacağını biliyordu. Tansley etkisinden faydalanıp çabuk sonuçlar almak için küçük deney ekipleri kurdu. Farklı yerlere gidecek ve sürekli bilgi alışverişinde bulunacak bu ekipler milyonlarca bilgi kırıntısı toplamalıydılar. Onları ıssız ve çetin bölgelere gönderdi.

Beledin her tarafından cevher numuneleri alındı. Hava şartlarının iklim denilen uzun vadeli eğilimleri hakkında haritalar çizildi. Kynes 70° enlemlerindeki geniş kuşağın kuzey ve güney taraflarında hava sıcaklığının binlerce yıldır 254-332 (mutlak) derece arasında seyrettiğini, bu ku-

⁹ O gün yaşananları daha iyi hatırlamak isterseniz bkz. *Dune: Atrides Hanedanı*, s. 274-282.

şakta mevsimlerin giderek uzadığını ve hava sıcaklığının genellikle 284-302 (mutlak) derece arasında olduğunu fark etti. Orada canlılar yaşayabilirdi ... su sorunu halledilirse.

Bu sorunu ne zaman halledeceğiz? diye sordu Fremenler. Arrakis'te cenneti ne zaman göreceğiz?

Kynes iki artı ikinin kaç ettiğini soran bir çocuğa cevap verir gibi yanıtladı onları: "Üç yüzyıldan beş yüz yıla kadar."

Başka bir toplum olsaydı hayal kırıklığı içinde acıyla haykırabilirdi, ama Fremenler sabırlı olmayı kamçılı adamlardan öğrenmişti. Bu, umduklarından biraz daha fazlaydı, ama hepsi de kutlu günün gelmekte olduğunu görebiliyordu ve kuşaklarını sıkılaştırıp işlerine geri döndüler. Bu hayal kırıklığı, cennete kavuşma umutlarını tuhaf bir şekilde daha da arttırmıştı.

Arrakis'teki mesele su değil nemdi. Orada neredeyse hiç evcil hayvan yoktu; çiftlik hayvanlarının da sayısı çok azdı. Bazı kaçakçılar ehlileştirilmiş çöl eşeği, yani kulonlar kullanıyordu; ama bu hayvanlar, onlara uygun damıtıcı-giysiler giydirilse bile çok fazla su harcıyordu.

Kynes kayaların içinde kalmış hidrojen ve oksijeni alarak su üretecek fabrikalar kurmayı düşündü, ama bunun enerji maliyet faktörü çok yüksekti. Kutup başlıklarındaki su ise (pyonlara su hakkında sahte bir güvenlik hissi sağlamalarını gözardı edersek) projesi için gereken miktarın çok altındaydı ... ama Kynes nerede su bulunduğunu zaten tahmin ediyordu: Orta yüksekliklerde ve belirli rüzgârlarda tutarlı bir nem artışı vardı. Bu konudaki asıl büyük ipucu havanın yapısındaydı – %23'ü oksijen, %74.5'i nitrojen, %0.023'ü karbondioksit ve geri kalanı da diğer gazlardan oluşuyordu.

Kuzey ılıman kuşağında, 2.500 metre seviyesinin üstünde yetişen nadide bir köklü yerel bitki vardı. Bu bitkinin iki metre uzunluğundaki yumru kökünden yarım litre su elde edilebiliyordu. Ayrıca terra-kurma-ya^φ uygun çöl bitkileri de vardı. Bunların güçlü olanları, çiy çökelticiler yerleştirilmiş çöküntülere ekildiğinde büyüyebiliyorlardı.

^φ *Terra-kurma*: En kaba haliyle, başka bir gezegenin ekolojisini değiştirerek insanoğlunun yaşam şartlarına uygunlaştırmak adına Terra [Yeryüzü] koşullarına yakınlaştırma eylemi. – ed

Derken Kynes tuz yatağını gördü.

Beleddeki iki istasyon arasında topteriyle uçarken, bir fırtına yüzünden rotasından sapmıştı. Fırtına dindiğindeyse karşısında tuz yatağı duruyordu: Uzunluğu üç yüz kilometre kadar olan devasa oval bir çöküntüydü – çölün ortasında bembeyaz parlayan bir sürpriz. Kynes, yüzeyi fırtına tarafından temizlenmiş çöküntüye inip tadına baktı.

Tuz.

Artık emindi.

Arrakis'in yüzeyinde su vardı ... bir zamanlar. Çok kısa süreliğine su verdikten sonra bir daha asla canlanmamak üzere kuruyup gitmiş bu su kaynaklarının kanıtlarını yeniden incelemeye başladı.

Kynes'in yeni eğittiği Fremen tatlısibilimcileri hemen çalışmaya başladılar. Ellerindeki en önemli ipucu, bir püskürme sonrasında bazen baharat kütesiyle birlikte bulunan derimsi maddelerdi. Fremen efsanelerinde bunların hayali “kumalabalıkları” tarafından bırakıldığı söyleniyordu. Ancak eldeki kanıtlar çoğaldıkça, bu derimsi parçacıkları açıklayacak bir yaratığın varlığı ortaya çıktı: 280 derece (mutlak) sınırının altındaki gözenekli katmanlarda yaşayan, keselerinde su biriktiren bir kumyüzücüsü.

Her baharat püskürtüsü sırasında, bu “su hırsızından” milyonlarcası ölüyordu. Sıcaklıktaki beş derecelik bir değişim bu yaratıkları öldürebiliyordu. Bu yaratıkların sağ kalmayı başarabilenleri yarı cansız halde uzun bir kışuykusuna dalıyor ve altı yıl sonra kozalarından küçük (yaklaşık üç metre uzunlukta) kumsolucanları olarak çıkıyordu. Bunların da ancak çok azı daha iri hemcinslerinden ve ham baharat su keseciklerinden kurtularak büyüyüp yetişkin hale gelebiliyor, yani dev bir Şeyh Hulud oluyordu. (Farkındalık yelpazesi sağlayan bir narkotik maddeyi –buna Yaşam Suyu adını vermişlerdi– elde etmek amacıyla Küçük İrk'te nadir bulunan “güçük solucanları” suda boğdukları için Fremenler uzun süredir suyun Şeyh Hulud için zehirli olduğunu biliyorlardı. Şeyh Huludun ilkel bir türü olan “güçük solucan” en fazla dokuz metreye dek büyüyebiliyordu.)

Artık döngüsel ilişkiyi anlamışlardı: Küçük yaradanlar ham baharat kütlelerini oluşturuyordu; küçük yaradanlar Şeyh Huludlara dönüşüyordu; Şeyh Huludların çevreye saçtığı baharatlar, kum planktonu adı veri-

len mikroskobik canlıları besliyordu; kum planktonları Şeyh Huludları besliyor, büyüyor, tünel kazıp kendilerini kuma gömüyor ve küçük yarıdanlara dönüşüyordu.

Kynes ve adamları bu devasa döngüyle ilgilenmeyi bırakıp dikkatlerini mikro-ekolojiye yoğunlaştırdılar. Önce iklimle ilgilendiler: Kum yüzeyinin sıcaklığı genellikle 344 ila 350 derecedir (mutlak), yüzeyin otuz santimetre altında 55, otuz santimetre üstündeyse 25 derece kadar düşebiliyor; koyu gölgeli yerlerdeyse en fazla 18 derece daha düşüyordu. Sonra besinlerle ilgilendiler: Arrakis kumu çoğunlukla solucan sindiriminin bir ürünüdür; toz (gezegenin her yerinde var olan büyük bir sorundu) ise sabit yüzey kayması, kumların “sıçrama” hareketiyle oluşuyordu. Kumulların rüzgâr altı taraflarındaki kum tanecikleri daha iridir; rüzgâr üstü taraflarıysa pürüzsüz ve serttir. Eski kumullar sarı (oksitlenme yüzünden), yenilerse oluştukları kayanın renginde, yani genellikle gridir.

Eski kumulların rüzgâr altı tarafları onların ilk ekim alanları oldu. Fremenlerin ilk hedefi, kum taneciklerinin hareketini engelleyip rüzgârı en büyük silahından mahrum bırakarak kumulları kaplayıp sabitlemek için birbirine sarılan turbamsı incecik tüylere sahip olan yoksullukotlarıyla kaplı alanlar yaratmaktı.

Ekim alanları güneyin derinliklerinde, Harkonnen gözcülerinin çok uzağındaki yerlerde seçildi. Mutasyona uğratılmış yoksullukotları⁹ önce hâkim batı rüzgârları boyunca uzanan, seçilmiş kumulların rüzgâr altı taraflarına ekildi. Rüzgâr altı tarafları sabitlenip rüzgâr üstü tarafları giderek yükselmeye başlayınca otlar da bunlarla birlikte büyütüldü ve 1.500 metreden daha yüksek olan devasa sifler (tepesi kıvrımlı uzun kumullar) böyle oluşturuldu.

Engelleme kumulları yeterli yüksekliğe ulaşıncaya, rüzgâr altı taraflarına daha dayanklı kılıç otları ekildi. Dibi tepesinden yaklaşık altı kat geniş olan her yapı bu şekilde tutturuldu – “sabitlendi”.

Sonra daha derinlere giden bitkileri ektiler – önce kısa ömürlü bitkiler (başlangıçta kazayakları ve horozibikleri), ardından zamkly katırtırnakları, bodur acı bakla, asma okalıptusu (Caladan’ın kuzey toprakları

⁹ *Yoksullukotu*: Verimsiz topraklarda büyüyen çeşitli Kuzey Amerika otlarından biri, özellikle de *Aristida dichotoma*.

için adapte edilmiş tür), cüce ılgın, kıyı çamı – sonrasında asıl çöl bitkileri: kandelilla, saguaro ve bis-naga gibi kaktüsler geldi. Deve adaçayı, soğan çimeni, gobi tüyü çimeni, yabani kaba yonca, hendek çalısı, kum mineçiçeği, eşekotu, tütsü çalısı, sarı ağaç, katran ruhu çalısı ekildi.

Daha sonra da gerekli olan hayvan yaşamına geçildi – toprağı kazıp havalandıran yaratıklara: küçük tilkiler, kanguru faresi, çöl tavşanı, kum kaplumbağası ... ve fazla üremelerini önleyecek etoburlar: Çöl atmamacası, cüce baykuş, kartal ve çöl baykuşu; ayrıca bunların ulaşamadığı oyuklara girebilecek böcekler: Akrep, çıyan, açılır kapanır kapaklı yuvaları olan örümcekler, eşek arıları, kurtsineği ... ve bunların fazla üremesini önleyecek çöl yarasası.

Böylece sıra asıl önemli sınava geldi: Hurma ağaçları, pamuk, kavun, kahve, şifalı bitkiler – adaptasyonu sağlanmak üzere seçilmiş 200'den fazla yenabilir bitki türünün ekimi denendi.

"Ekoloji bilmeyenlerin eko-sistemle ilgili anlayamadıkları şey," demişti Kynes, "onun bir sistem olduğudur. Bir sistem! Bir sistem, sadece bir noktada atılan tek bir yanlış adım tarafından mahvedilebilecek belirli bir akışkan dengeyi korur. Bir sistemin düzeni vardır, bir noktadan diğerine doğru akar. Eğer bir şey bu akıntının önüne set çekerse düzen yıkılır. Eğitimsiz bir insan, artık çok geç olana kadar, gerçekleşmesi yakın bir yıkımın farkına bile varmayabilir. İşte bu yüzden ekolojinin en önemli işlevi muhtemel sonuçların kavranmasıdır."

Bir sistem kurmayı başarmışlar mıydı?

Kynes ve adamları izleyip beklediler. Fremenler artık Kynes'in beş yüz yıla dek uzanan açık uçlu tahminiyle neyi kastettiğini anlıyorlardı.

Palmyelerden bir rapor geldi:

Ekim arazisinin çöle bakan kıyısındaki kum planktonları, yeni canlı türleriyle temasa geçince zehirleniyordu. Bunun sebebi protein uyumsuzluğu idi. Arrakis canlıları, orada oluşan zehirli sudan uzak duruyordu ve ekim alanlarının etrafında Şeyh Huludların bile gitmediği çorak bir kuşak oluşmuştu.

Kynes palmyeliğe bizzat gitti – yirmi gümleyicilik bir yolculuk (kumsüvarisi olmayı asla başaramadığı için bir yaralı ya da Rahibe Ana gibi tahtırevanla gitmişti). Çorak kuşağı incelerken (berbat kokuyordu) beklenmedik bir sürprizle, Arrakis'in bir armağanıyla karşılaştı.

Kükürt ve sabitlenmiş nitrojen eklentisi, çorak bölgeyi terra-kurmaya elverişli zengin bir bitki yatağına dönüştürmüştü. Bu yatak istenildiği kadar genişletilebilirdi!

“Bu süreyi değiştirecek mi?” diye sordu Fremenler.

Kynes gezegensel formülü üstünde çalışmaya geri döndü. Artık rüzgârkapanı değerleri oldukça güvenilir bir hale gelmişti. Kynes ekolojik sorunlara dair kesin sınırlar çizilemeyeceğini bildiği için bir türlü net konuşamıyordu. Kumulları sabitleştirmek için belirli bir miktar bitki örtüsüne ihtiyaç vardı; belli bir miktarı da insanları ve hayvanları beslemek; kök sistemleriyle nem toplamak ve civara su yaymak için gerekliydi. Bu arada açık beleddeki devinimli soğuk bölgelerin haritasını da çıkarmışlardı. Bunların da ana formülde hesaba katılması gerekiyordu. Şeyh Huludların bile hesaplarda yeri vardı; onlar asla yok edilmemeliydi, yoksa baharat da yok olurdu. Ayrıca Şeyh Huludun içindeki sindirim “fabrikası” bol miktarda ürettiği aldehit ve asit konsantrasyonları sayesinde dev bir oksijen kaynağıydı. Orta boy bir solucanın (yaklaşık 200 metre uzunlukta) atmosfere yaydığı oksijen, on kilometrekarelik yeşil bitki örtüsünün fotosentezle yaydığına eşdeğerdi.

Kynes Lonca’yı da hesaba katmak zorundaydı. Lonca’ya hava durumu uyduları ve diğer gözetleyicilerle Arrakis’i uzaydan gözlememeleri için verdikleri baharat rüşvetinin miktarı iyice artmıştı.

Fremenler de gözardı edilmemeliydi. Rüzgârkapanları ve su kaynaklarının civarına kurulu dağınık yerleşim merkezleri vardı; yeni ekolojiden anlıyor, Arrakis’in büyük bölümünü bir çayır safhasının ardından ormanlarla kaplamanın hayalini kuruyorlardı.

Kynes hesaplamaları sonucunda bir rakam elde etti ve bunu açıkladı: Yüzde üç. Arrakis’in yüzde üçünü karbon bileşkelerinin oluşumunda pay sahibi olacak yeşil bitkilerle kaplayabilirlerse, kendine yeten bir sistem oluşturmayı başarmış olacaktı.

“Ama bu ne kadar sürer?” diye sordu Fremenler.

“Şey, üç yüz elli yıl kadar.”

Yani bu ümmnin en başta söylediği şey doğrudu: Arrakis cennete dönüşecekti. Bunu o sırada yaşayan hiç kimse, hatta sekiz kuşak sonraki torunları bile göremeyecek olsa da, sonunda olacaktı.

Çalışmalar sürdürüldü: inşa etme, bitki ekimleri, kazılar, çocukların

eğitimi.

Sonra Ümmi Kynes Alçı Havzası'nda bir mağarada oluşan göçükte öldü.

Oğlu Liet-Kynes on dokuzundaydı; Yüz Harkonnen öldürmüş gerçek bir Fremen erkeği ve kumsüvarisi olmuştu. Babasının oğlu adına İmparatorluğa daha önceden yaptığı başvuru bir süre sonra kabul edildi. Katı faufreluches sınıf yapısı uyarınca, baba oğlunu yerine geçmek üzere eğitmişti.

Ekolojiyi öğrenen Fremenler artık hedeflerine doğru azimle ilerliyordu. Liet-Kynes'in tek yapması gereken, Harkonnenleri gözlemek, rahatsız etmek ve casusluk yapmaktı ... bir Kahraman çıkagelip gezegenini değiştirene dek.

2. EK

Dune Dini

Müeddib'in gelişinden önce Arrakisli Fremenlerin dinsel uygulamalarının kökenlerinin Maometh Saari'ye dayandığı her araştırmacı tarafından kolayca görülebilir. Pek çok araştırmacı, oradaki inanışın içinde diğer dinlerden gelen birçok etkinin bulunduğunu ortaya koymuştur. Bunun en bilinen örneği Su Duası'dır; Orange Katolik Duaları Kitabı'ndan olduğu gibi alınmış olan bu duada, Arrakis'in asla görmediği yağmur bulutlarını göndermesi için Tanrı'ya yalvarılmaktadır. Ama Fremenlerin Kitabü'l-lbâr'ı ile İncil, İlim ve Fıkıh'ın öğretileri arasında daha çarpıcı paralellikler vardır.

Müeddib'in gelişine kadar, İmparatorluktaki hâkim dinsel inançlar arasında yapılacak bir incelemeye, bu inançları biçimlendiren temel etkenlerden başlanmalıdır:

1. Ondört Bilge'ye inananlar: Kutsal kitapları *Orange Katolik İncili*'dir; görüşleri *Tefsirler* ve Ekümenik Çevirmenler Kurulu'nun (E.Ç.K.) diğer kitaplarında ifade edilir.
2. Bene Gesseritler: Konuşmalarında dini bir tarikat olduklarını reddetseler de, faaliyetlerini ayinsel bir gizemcilik perdesi ardında neredeyse tamamen gizlemişlerdir; eğitimleri, sembolizmleri, teşkilatlanmaları ve içsel öğretim yöntemleri neredeyse tamamen dinseldi.
3. Agnostik egemen sınıf (Lonca da dahildir): Bu sınıf için din kitleleri pasifize etmekte kullanılan bir tür kukla oyunudur ve tüm fenomenlerin (dinsel fenomenlerin bile) mekanik açıklamalara indirgenebileceğine inanırlar.
4. Kadim Öğretiler diye adlandırılanlar: Zensünni Gezinlerinin birinci, ikinci ve üçüncü İslami hareketlerden koruyup sürdürdükleri öğretiler, Chusuk'un Navahıristiyanlığı, Lankiveil ve Sikun'da hâkim olan Buddislaamık Varyasyonlar, Mahayana Lankavatara'nın Karma

Kitapları, Delta Pavonis III'ün Zen Hekiganşu'su, Salusa Secundus'ta varlığını sürdüren Tevrat ve Talmudik Zebur, yaygın Obeah Ritüeli, Caladan'daki pundi pirinci çiftçileri tarafından korunan Muadh Kuranı ile saf İlim ve Fıkıh, evrenin her yerine yayılmış, küçük izole pyon bölgelerinde rastlanan Hindu kırıntıları ve son olarak da Butleryan Cihadı.

Bunlar dışında, dinsel inançları biçimlendirmiş *beşinci* bir etken daha vardır; ama bu etkenin yarattığı sonuçlar öylesine derin ve evrenseldir ki, ayrıca bahsedilmeyi gerektirir.

Burada Uzak Yolculuğu'ndan bahsediyoruz elbette ve dinle ilgili herhangi bir tartışmada, büyük harflerle şöyle yazılmayı hak eder:

UZAY YOLCULUĞU!

İnsanoğlunun uzayın derinliklerinde yolculuk etmesi, Butleryan Cihadı'ndan önceki yüz on yüzyıl boyunca, dini inançlara damgasını benzersiz bir şekilde vurmuştur. Başlangıçta uzak yolculukları yaygın olmasına rağmen düzensiz, yavaş ve emniyetsiz yapılıyor, özellikle Lonca tekelinin öncesinde, karmakarışık yöntemler kullanılıyordu. Uzayda yaşanan ilk tecrübeler, zayıf iletişim ve aşırı çarpıtma yüzünden mistik spekülasyonlarda vahşi bir şahlanmaya yol açmıştı.

Uzak, Yaratılış'a dair düşüncelere neredeyse hemen, farklı bir lezzet ve kavrayış getirmişti. Bu fark dönemin en yüce dinsel zaferlerinde bile görülür. Bütün dinsel alanlarda, uzayın dış karanlığından gelen anarşi, kutsallık duygusunu etkilemişti.

Sanki Jüpiter kendi neslinden gelenlerin içinde, ana rahminin karanlığına geri çekilmiş ve yerini içi belirsizliklerle dolu, sayısız dehşeti barındıran dışı bir varlık almıştı.

Kadim kurallar, yeni zaferlerin ve yeni teşrifatsal sembollerin gereksinimlerine uyarlanarak iç içe girerek karmakarışık bir şekilde yeniden örüldü. Bu, iblisler ile eski dualar ve niyazlar arasındaki bir mücadele çağıydı.

Asla net bir hükme ulaşamadı.

O dönemde, Tekvin'in yeniden yorumlandığı ve Tanrı'nın şöyle demesine izin verildiği söylenir:

“Üreyin, çoğalın ve *evreni* doldurun; onun hâkimi olun. Sonsuz gök-

lerde, sonsuz toprakların üstünde ve altında yaşayan her tür tuhaf hayvana ve canlı yaratığa hükmedin.”

O çağ, gerçek güçleri olan Dişibüyücülerin zamanıydı. Tahrikçileri nasıl avuçlarının içine aldıklarına dair asla böbürlenmemeleri, aslında onların ne kadar güçlü olduklarının göstergesidir.

Sonra Butleryan Cihadı – iki nesil süren bir kaos başladı. Kitleler makine-mantığın tanrısını alaşağı etti ve yerine yeni bir kavram yükseldi: “İnsanın yeri doldurulamaz.”

İki nesil boyunca süren bu şiddet, tüm insanlık için bir duraksama devresine yol açmıştı. İnsanlar tanrılarına ve ayınlerine baktıklarında, her ikisinin de tüm denklemlerin en korkuncundan oluştuğunu gördüler: Korku bölü Hırs.

Müritleri milyarlarca kişiyi öldürmüş dinlerin liderleri, bir araya gelerek, tereddütlü bir şekilde bile olsa fikir alışverişinde bulunmaya başladılar. Yıldızlararası uzay yolculuklarını tekeline almaya başlamış olan Uzay Loncası ve dişibüyücüleri birleştiren Bene Gesseritler bu hareketi desteklediler.

İlk ekümenik toplantılarda iki büyük gelişme sağlandı:

1. Tüm dinlerde en azından bir ortak hüküm olduğu fark edildi: “Ruhunu çarpıtmayacaksın.”
2. Ekümenik Çevirmenler Kurulu oluşturuldu.

E.Ç.K. tüm ana dinlerin kaynağı olan Eski Yerküre’nin tarafsız bir aurasında toplandı. “Evrende bir İlahi Öz’ün var olduğuna dair yaygın inanç”ta buluştular. Kurumda inananlarının sayısı bir milyonu aşan her dinin temsilcisi vardı ve ortak hedeflerini şaşılacak kadar çabuk yaptılar:

“Çatışan dinlerin elinden en güçlü silahlarını almak için buradayız, ki bu silah, tek gerçek din olma iddiasıdır.”

Ancak bunu “derin bir uyumun kanıtı” olarak görüp sevinenler acele ettiklerini anladılar. E.Ç.K.’dan bir standart yıldan uzun bir süre başka hiçbir bildiri gelmedi ve insanlar gecikme yüzünden şikayet etmeye başladı. Ozanlar, artık “Ezelden Bunaklar” olanan bilinen yüz yirmi bir kişilik E.Ç.K. delegeleri hakkında iğneleyici şarkılar bestelemeye başladı (Bu isim E.Ç.K. kısaltmasının harfleriyle yapılan küfürbaz bir kelime o-

yunuydu ve delegelere Ezelden Çatlaklar Kurulu ismi takılmıştı). Bu iş-neleyici şarkılardan biri olan “Bronzlaşmış Ahenk” dönem dönem hafif-ten değiştirilerek yenilense de günümüzde hâlâ popülerdir:

Boynlara takılan çiçek çelenklerini düşünün,
O bronzlaşmış huzuru ... ve bütün o bunakların
Trajedisini! Bütün o ezelden bunaklar!
Öyle tembeller ki rehavet içinde geçiyor günleri.
Zamanın çanları Sandviç Lordları için.

Bazen E.Ç.K. toplantılarına dair söylentiler yayılıyor, metin karşılaştırmaları yaptıkları söyleniyor ve bu metinlerin isimleri sorumsuzca açıklanıyordu. Bu söylentiler ekümenizm karşıtı gösterilere ve elbetteki yeni hicivlere yol açtı.

İki yıl geçti ... üç yıl.

Kurulun ölen dokuz üyesinin yerine yenileri alındı ve katılımları resmîyet kazanana dek çalışmalara bir süre ara verildi. Ardından kurulun bir kitap hazırlamakta olduğu açıklandı; bu kitapta dinsel geçmişin “tüm patolojik semptomları” ayıklanacaktı.

“Her ezgiyi çıkarabilecek bir sevgi enstrümanı yapıyoruz,” dediler.

Bu açıklamanın ardından ekümenizm karşıtı en büyük şiddet eylemlerinin patlak vermesi pek çok kişiyi şaşırttı. Yirmi delege cemaatleri tarafından geri çağrıldı. Bir tanesi bir uzay firkateyni çalıp güneşin içine dalarak intihar etti.

Tarihçiler ayaklanmalarda seksen milyon kişinin öldüğünü tahmin ediyor. Bu Konsey Birliği’ndeki gezegenlerin her biri için yaklaşık altı bin kişi demektir. O zamanki kargaşa göz önüne alındığında, bu rakam abartılı gelmiyor; ama kesin bir rakam ortaya koymak imkânsız, çünkü o sıralarda gezegenler arasındaki iletişim iyice azalıp kötüleşmişti.

Ozanlar elbette bu gelişmeleri fırsat bilecekti. Dönemin popüler müzikal komedilerinden birinde, E.Ç.K. delegelerinden biri beyaz kumsalda bir palmye ağacının altında oturup şu şarkıyı söylemektedir:

Tanrının, kadınların ve aşkın görkemi adına
Korkulara, dertlere boşveriyoruz burada.
Ey ozan! O zaman söyle bir şarkı daha
Tanrının, kadınların ve aşkın görkemi adına.

Ayakanmalar ve komediler bize o dönem hakkında oldukça güçlü bilgiler vermektedir. Dönemin psikolojisini, duyulan derin güvensizliği ... daha iyi şeylere ulaşma çabasını ve bunlardan hiçbir şey elde edeme-me korkusunu yansıtır.

O günlerde anarşiye engel olan ana faktörler, henüz oluşma aşamasındaki Lonca, Bene Gesseritler ve Konsey'di. Konsey tüm engellere karşın 2.000 yıldır yaptığı toplantıları sürdürüyordu. Lonca'nın oynadığı rol ise açıktır: Konsey ile E.Ç.K.'nın yaptığı çalışmalara parasız uçuş desteği vermişlerdi. Bene Gesseritlerin rolü ise daha belirsizdir. Dişibüyücülere daha sıkı sarılmış, narkotikleri keşfetmeyi daha da canla başla sürdürmüş, prana-bindu eğitimini geliştirmiş ve Missionaria Protectiva'yı, karanlık batıl inançlar yayan o teşkilatı kurmuşlardı. Ama yine o dönemde Korku Duası yazılmış ve *Azher Kitabı* (en kadim inançların büyük sırlarını toplayan o muhteşem bibliyografik eser) yayımlanmıştır.

Döneme dair yapılan tüm yorumlar arasında, İngsley'inki belki de tek muhtemel olanıdır:

“Derin paradokslarla dolu bir dönemdi.”

E.Ç.K. yaklaşık yedi sene çalıştı ve bir araya gelmelerinin yedinci yıldönümü yaklaşırken, insan evrenine çok önemli bir bildiri yapmaya hazırlandılar. Yedinci yıldönümünde, ortaya *Orange Katolik İncili*'ni çıkardılar. “İşte saygın ve anlamlı bir eser,” dediler. “İşte insanoğlunun kendisinin Tanrı'nın eksiksiz bir yaratısı olduğunu anlamasının bir yolu.”

E.Ç.K. delegeleri yeniden keşfetmenin ihtişamında ilhamlarını Tanrı'dan alan fikir arkeologlarına benzetilmiştir. Onların “yüzyıllar geçtikçe unutulup gitmiş büyük idealleri” dirilttikleri ve “dinsel bilinçten doğan ahlaki zorunlulukları keskinleştirdikleri” söylendi.

E.Ç.K., *Orange Katolik İncili*'yle birlikte *Dua Kılavuzu ve Tefsirler*'i de sundu. *Tefsirler* birçok açıdan daha önemli bir eserdir; hem daha kısadır (*Orange Katolik İncili*'nin yarısından azdır), hem de açıksözlülüğüyle, insanda hem kendine acıma hem de kendini haklı görme hissi uyandırır.

Bu eserin başlangıcında agnostik hükümdarlara hitap edildiği bellidir.

“*Sünnete* (Şeriat'ın on bin din sorusuna) yanıt bulamayan insanoğlu şimdi artık kendi mantığını kullanıyor. Herkes aydınlanmak istiyor. Din insanların Tanrı'nın evrenini kavramakta kullandığı en kadim ve

onurlu yoldur. Bilimadamları olayların kanunlarını araştırır. Dinin göreviye insanoğlunu bu kanunlara uydurmaktır.”

Ancak *Tefsirler*’in sonunda kullanılan üslup sertleşir; bu sanki olacakların habercisidir.

“Din adı verilen pek çok şey hayata bilinçsiz bir şekilde düşmanca yaklaşmıştır. Oysa gerçek din, hayatın Tanrı’ya güzel görünen hazlarla dolu olduğunu ve eylemsiz bilginin işe yaramadığını öğretmelidir. Dinin kurallar ve kalıplarla öğretilmesinin büyük oranda sahtekârlık olduğunu herkes anlamalıdır. Doğru öğretiyi tanımak çok kolaydır. Onu mutlaka tanırırsınız, çünkü zaten içinde olan ve hep bildiğiniz şeyleri anımsamanızı sağlar.”

Matbaalar ve şiga-telli baskı makineleri çalışıp *Orange Katolik İncili* dünyalara yayılırken ortalığa tuhaf bir sakinlik çöktü. Bazıları bunu Tanrı’nın bir işareti, bir birlik alameti olarak yorumladı.

Ama kendi cemaatlerine dönen E.Ç.K. delegeleri bile bu sakinlik hikâyesine ihanet edecekti. İki ay içinde on sekiz tanesi linç edildi. O yıl içinde elli üç tanesi de sözlerini geri aldı.

Orange Katolik İncili “mantığın kibri” tarafından üretilmiş bir çalışma diye itham edildi ve sayfalarının mantığa dair baştan çıkarıcı yönlendirmelerle dolu olduğu söylendi. Popüler bağnazlıklara uyarlanmış yeni versiyonlar yazılmaya başlandı. Bu yeni versiyonlar kabul görmüş sembolizmlere (Haç, Hilal, Tüylü Çingirak, Oniki Aziz, zayıf Buda vs.) dayanıyordu ve kısa bir süre içinde bu yeni ekümenizmin, kadim batıl inançları ve inanışları özümsemediği anlaşıldı.

E.Ç.K.’nın yedi yıllık çabasından çıkan ürüne Hallowey’in yapıştırdığı “Galaktofazik Determinizm” yaftasının baş harfleri olan G ve D, milyarlarca öfkeli kişi tarafından hemen “Günah Dolu” diye yorumlandı.

Zensünni Ulemasından ve geri adım atmayan on dört delegeden – popüler tarihteki “Ondört Bilge” – biri olan E.Ç.K. Başkanı Toure Bomoko bile sonunda E.Ç.K.’nın yanlışlığını kabul eder göründü ve şöyle dedi:

“Yeni semboller yaratmaya çalışmamalıydık. Kabul edilmiş inanışlara belirsizlikler katmamalı, insanlarda Tanrı’nın ne olduğuna dair merak uyandırmamalıydık. Gündelik hayatımızda insani olan her şeye korkunç bir belirsizlik hâkimken, dinlerimizin giderek katılaştırılmasına,

kontrollü hale gelmesine, daha itaat ettirici ve baskıcı olmasına izin veriyoruz. Peki, ama İlâhî Emrin geniş yoluna düşen bu gölge de nedir? Bu, anlamlarını yitirseler bile kurumlar ve sembollerin varlıklarını sürdürdüğüne dair, her şeyin bilinemeyeceğine dair bir uyarıdır.”

Bu “itiraftaki” acı verici serzeniş elbete ki Bomoko’yu eleştirenlerin gözünden kaçmadı ve Bomoko kısa bir süre sonra kaçıp sürgüne gitmek zorunda kaldı; canını Lonca’nın gizlilik sözü vermesi sayesinde kurtarabilmişti. Tupile’de son derece sevilen ve sayılan bir kişi olduğu ve orada öldüğü, son sözlerininse şunlar olduğu söylenir:

“Din kendi kendilerine ‘Ben olmak istediğim kişi değilim’ diyenler için bir çıkış yolu olarak kalmayı sürdürmelidir. Kendinden hoşnut olanların egemenliği altında asla boğulmamalıdır.”

Bomoko’nun “kurumlar varlığını sürdürür” derken bir kehanette bulunduğu varsayılabilir. Doksan nesil sonra, *Orange Katolik İncili* ve *Tefsirler* dinsel evrene tamamen yayılmıştı.

Paul-Müeddib babasının kafatasının bulunduğu taş türbeye sağ elini (sağ el kutsanmış, sol el lanetlenmiştir) koyduğunda, “Bomoko’nun Vasiyeti”ni harfiyen tekrarladı:

“Bizi yendiklerini sanan sizler, kendinize Babil’in yıkıldığını ve oradaki her şeyin harap olduğunu söyleyin. Ama ben size söylüyorum ki, insanoğlu hâlâ yargılanmaktadır, herkes kendi sanık sandalyesindedir, tek başınadır. Her insan küçük bir savaş meydanıdır.”

Fremenler Müeddib’in Lonca’ya karşı gelen ve firkateynine binip bir gün *oraya* gidip dönen Ebû Zide gibi olduğunu söyler. Burada kullanılan *ora* sözcüğü, doğrudan Fremen mitolojisinden alınan ruhlar âlemi, tüm sınırlamaların kalktığı Âlemü’l-Misâl olarak açıklanır.

Bununla Kuisatz Haderah arasındaki paralelliği görmek çok kolaydır. Rahibeliğin dölleme programı yoluyla ulaşmaya çalıştığı Kuisatz Haderah, “yolun kısaltılışı” ya da “aynı anda iki yerde bulunabilen kişi” olarak yorumlanmıştı.

Ama her iki yorumun da doğrudan *Tefsirler*’den alındığı açıktır: “Kanonlar ve dinsel görevler aynı olduğunda, varlığın evreni kapsar.”:

Müeddib kendisi hakkında şöyle demiştir: “Ben zaman denizindeki bir ağım; geçmiş ve geleceği tarayabilirim. Ben her olasılığı yakalayabi-

lecek hareketli bir perdeyim.”

Bu düşünceler *Orange Katolik İncili*’nin 22. Kelimesinde söylenenlere çok uygundur: “Bir düşünce dillendirilse de dillendirilmese de, gerçektir bir nesnedir ve gerçeğin gücüne sahiptir.”

Ancak kendisinden sonra gelen Fremen din adamları olan Vüzera Tevhid’in yorumlarıyla oluşturulan *Evrenin Sütunları*’nda yer alan Müeddib’in tefsirleri incelendiğinde, onun E.Ç.K.’dan ve Zensünni Fremenlerden aslında ne kadar da çok etkilendiği görülür:

Müeddib: “*Kanun ve görev aynı şeydir deniyor; öyle olsun. Ama bunun getireceği kısıtlamaları aklınızdan hiçbir zaman çıkarmayın – Bu yüzden asla tamamen bilinçli olamazsınız. Bu yüzden cemaat tausuna gömülüp kalırsınız. Bu yüzden her zaman için asla tam bir birey olamazsınız.*”

Orange Katolik İncili: Aynı şekilde. (Vahiyler, 61)

Müeddib: “Din genellikle bizi belirsiz bir geleceğin uyandırdığı korkudan koruyan ilerleme mitinin bir parçasıdır.”

E.Ç.K. Tefsirler: Aynı şekilde. (*Azher Kitabı* bu fikrin izlerini, bir şerh aracılığıyla birinci yüzyılın dinsel yazarı Neshou’ya dek götürür.)

Müeddib: “Eğer bir çocuk, eğitimsiz bir kişi, cahil bir kişi veya çıldırmış bir kişi sorun çıkarırsa; bu aslında yetkililerin kabahatidir, çünkü bu sorunu önceden görüp engellemekte başarısız olmuşlardır.”

Orange Katolik İncili: “Tüm günahların kökeninde, en azından kısmen, doğal bir kötülük eğilimi yatar; ki bu da Tanrı’nın gözünde hafifletici bir sebeptir.” (*Azher Kitabı* bu düşüncenin izlerini kadim Semitik Tevrat’a dek götürür.)

Müeddib: “Elini uzat ve Tanrı’nın sana bahsettiklerini ye ve doyduğunda da Tanrı’ya şükret.”

Orange Katolik İncili: Aynı anlama gelen bir şerh vardır. (*Azher Kitabı* bu düşüncenin biraz farklı bir şeklinin izlerini İlk İslam’a dek götürür.)

Müeddib: “Şefkat, zalimliğin başlangıcıdır.”

Fremenlerin *Kıtabü’l-lbâr*’ı: “Şefkatli bir Tanrı’yı düşünmek korkunç bir şeydir. Tanrı değil midir bize yanan güneşi (el-Lât) veren? Tanrı değil midir bize Su Analarını (Rahibe Anaları) veren? Tanrı değil midir bize Şeytan’ı (İblis) veren? Hızın getirdiği acıları Şeytan yüzünden çekmiyoruz mu?”

(Bir Fremen deyiş i olan “Hız Şeytan’dan gelir” sözünün kökeni bu cümledir. Şöyle düşünün: Vücut hareket [hız] sırasında üretilen her yüz kalorilik ısı için yaklaşık 180 gram ter atar. Fremenler tere bekka, yani gözyaşı derler ve bu sözcüğün bir anlamı da şudur: “Şeytan’ın ruhunuzu sıkarak çıkardığı hayat özü.”)

Koneywell, Müeddib’in gelişini “dinsel olarak doğru zamanlama” diye betimler; ama bunun zamanlamayla pek de bir ilgisi yoktur. Tıpkı Müeddib’in söylediği gibi: “Buradayım işte, o kadar...”

Bununla birlikte Müeddib’in din üzerinde yarattığı etkiyi kavrayabilmek için şu gerçeği unutmamak çok önemlidir: Fremenler, ataları düşman toprakların zorlu koşullarında yaşamaya alışmış çöl insanlarıydı. Eğer hayatınızın her anı bir yaşam mücadelesi vermekle geçerse, mistisizme eğilim duymak güç değildir. “Oradasın işte, o kadar...”

Böyle bir gelenekte acı çekmek kabul edilir bir şeydir – bu belki de bilinçaltının verdiği bir cezadır, ama kabul edilir. Ayrıca Fremen ayınleri kişiyi suçluluk duygusundan neredeyse tamamen arındırmaktadır. Bunun sebebi itaatsizliğin günah olarak algılanmasında kanunlarının ve dinlerinin özdeş olması olabilir; ama daha muhtemelen, suçluluk duygusundan kolayca kurtulmalarının sebebi çetin gündelik yaşamlarında sık sık acımasızca (ölümcül) kararlar vermeye zorlanmalarıdır. Hayat koşullarının daha kolay olduğu bir ortamda yaşayan insanlar böylesi kararlar yüzünden dayanılmaz suçluluk duygularına kapılabilecek olsalar bile, Fremenler etkilenmez. Fremenlerin batıl inançlara düşkünlüğünün (Missionaria Protectiva’nın bu konudaki etkisi gözardı edilirse) kökenlerinden biri de bu olsa gerek. Kumlarda ılık çalan rüzgârın bir alamet olarak algılanmasının ne önemi vardır? İlk Ayı gördüğünüz anda yumruğunuzu sıkmanız gerekmesinin ne önemi vardır? İnsanın eti kendisine, suyu kabilesine aittir – ve hayatın gizemi, çözülmesi gereken bir problem değil, deneyimlenen bir gerçekliktir. Alametler bunu anımsamayı kolaylaştırır. Ayrıca *burada* olduğunuza ve *gerçek* dine inandığınıza göre, eninde sonunda zafer kazanacağınız kesindir.

Fremenlerle başları belaya girmeden önce Bene Gesseritlerin yüzyıllar boyunca öğrettiği gibi: “Din ile siyaset aynı arabayı sürdüğünde, eğer sürücü canlı bir kutsal kişiyse (yani bir bereket ise) hiçbir şey karşılarda duramaz.”

3. EK

Bene Gesseritlerin Eylemlerinin Sebepleri ve Hedefleri Üstüne Rapor

Aşağıda, Arrakis Olayı'nın hemen ardından Leydi Jessica'nın kendi ajanlarına hazırlattığı "Özet" in bir bölümü yer almaktadır. Bu raporun taşıdığı tarafsızlık ve içtenlik, onu diğer sıradan raporlara göre son derece değerli kılmaktadır.

Bene Gesseritler insanlar arasındaki seçici dölleme programını yüzyıllar boyunca uygularken, bir yandan da yarı-gizemci bir okul paravanı ardında faaliyet gösterdikleri için onlara hak ettiklerinden daha fazla statü vererek ödüllendirme eğilimindeyiz. Arrakis Olayı hakkında yaptıkları "gerçekliğin sınanması"nın çözümlenmesi, bu okulun bile aslında kendi rolünden habersiz olduğunu ortaya çıkarır.

Buna karşıt sav olarak da Bene Gesseritlerin yalnızca sahip oldukları bilgileri çözümleyebildikleri ve Peygamber Müeddib hakkında ise doğrudan bilgi edinme fırsatına sahip olmadıkları söylenebilir; ama okul daha önce çok daha büyük güçlüklerin üstesinden gelmeyi başarmıştı ve bu yüzden de bu sefer yaptıkları hatanın gerçekten çok büyük olduğu düşünülebilir.

Bene Gesserit programının hedefi "Kuisatz Haderah" diye isimlendirildikleri bir kişiyi yaratmaktı ve bu terim "aynı anda birden fazla yerde bulunabilen kişi" anlamına gelir. Daha basit bir şekilde söylersek, peşinde oldukları kişi, daha yüksek boyutları kavrayabilecek ve kullanabilecek zihinsel güçlere sahip olan bir insandı.

Dölleme programlarıyla bir süper mentat, Lonca yönbulucularının geleceği görme yetilerinden bazılarına sahip olan bir insan bilgisayar yaratmayı umuyorlardı. Şimdi lütfen şu gerçekleri dikkatle okuyun:

Paul Atreides, sonraki adıyla Müeddib, nesli bin yıldan uzun süredir dikkatle gözlenen bir adamın, Dük Leto'nun oğluydu. Peygamberin annesi Leydi Jessica ise Baron Vladimir Harkonnen'in öz kızıydı ve dölleme programı için son derece önemli olduğu neredeyse iki bin yıldır bilinen bazı genleri taşıyordu. Jessica çocukluğundan itibaren bir Bene

Gesserit olarak yetiştirilip eğitilmişti ve *bu yüzden de kendisini projede kullanmalarına seve seve razı olması bekleniyordu.*

Leydi Jessica'ya bir Atreides kızı doğurması emredilmişti. Plan bu kızı Baron Vladimir'in yeğeni Feyd-Rautha Harkonnen ile evlendirmekti; ki böylece bu birleşmeden büyük ihtimalle bir Kuisatz Haderah doğacaktı. Ama odalık Leydi Jessica, kendisinin de tam olarak bilmediğini itiraf ettiği sebepler yüzünden, emre karşı gelerek bir erkek çocuk doğurdu.

Sadece bu bile, Bene Gesseritlerin planlarına ciddi bir bilinmeyenin girmiş olabileceğini düşünüp alarına geçmelerini sağlamalıydı. Ama burada gözden kaçırdıkları çok daha önemli belirtiler de vardı:

1. Paul Atreides henüz gençken bile geleceği görme yeteneğine sahipti. Dört boyutlu açıklamalara meydan okuyan, kusursuz doğrulukta ve etkileyici önsezi görülerine sahip bir kişi olarak biliniyordu.
2. Paul on beşine geldiğinde onun insan olup olmadığını sınavan Bene Gesserit Gözetmeni Rahibe Ana Gaius Helen Mohiam, delikanlının daha önce bu sınava girmiş ve kayda geçirilen tüm insanlardan daha fazla acıya katlandığını söylemiş; ama raporuna bu konuyla ilgili özel bir not eklemeye gerek görmemiştir!
3. Atreides ailesi Arrakis gezegenine taşındığında, oradaki Fremen halkı genç Paul'ü bir peygamber, "dışdünyadan gelen ses" olarak karşılamıştı. Bene Gesseritler, Arrakis gibi tamamen çöl topraklarından oluşan, yüzeyde akan sudan tamamen yoksun olan ve hayatta kalabilmek için gereken en ilkel gereksinimlerin bile böylesine önem kazandığı bir gezegenin, kaçınılmaz bir şekilde aşırı hassas duyular üreteceğini biliyorlardı. Ama yine de Bene Gesserit gözlemcileri tarafından Fremenlerin bu tepkisi ve Arrakis'in beslenme alışkanlıklarındaki yüksek baharat oranı sahte bir şekilde gizlenmiştir.
4. Harkonnenler ve Padişah İmparator'un fanatik askerleri, Paul'ün babasını ve Atreides askerlerinin büyük bölümünü öldürerek Arrakis'i işgal ettiklerinde, Paul ile annesi ortadan kaybolmuştu. Ama neredeyse hemen ardından, Fremenler arasında Müeddib denilen yeni bir dini liderin çıktığı ve ona "dışdünyadan gelen ses" dendiği rapor edilmişti. Raporlarda ayrıca yanında Seyyidina Riti'nden yeni bir Rahibe Ana'nın, "onu doğuran kadının" bulunduğu açıkça belirtiliyordu. Bene Gesseritlerin ulaşabildiği kayıtlarda, Fremenlerin Peygambere dair efsanelerinde "O, bir Bene Gesserit cadısından doğacak" dendiği çok açıkça ifade edilir.

(Burada karşıt bir sav olarak, Bene Gesseritlerin, eğer okulun herhangi bir üyesi o gezegende sıkıntıya düşüp bir sığınağa gereksinim duyarsa bir tür koruyucu güvence olsun diye, Missionaria Protectiva'ları aracılığıyla Arrakis'te yüzyıllarca önce buna benzer bir efsaneyi yaydıkları; bu yüzden de "dışdünyadan gelen ses" efsanesinin standart Bene Gesserit hilesine çok benzediği için önemsenmediği söylenebilir. Bu kuram yalnızca eğer Bene Gesseritlerin Paul-Müeddib'e dair diğer tüm ipuçlarını da gözardı etmekte haklı oldukları kabul edilirse, doğru sayılabilir.)

5. Arrakis Olayı kaynamaya başladığında, Uzay Loncası Bene Gesseritlerle temasa geçti. Lonca, boşluğun içinde yolculuk eden uzaygemilerine yön gösterebilmeleri için gerekli olan kısıtlı geleceği görme yetilerini ancak Arrakis'te elde edilen baharat adlı uyuşturucu sayesinde kullanabilen yönbulucularının "geleceğe dair kaygı verici şeyler" veya "ufukta beliren belalar" gördüklerini bildirdi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Yönbulucular sayısız hassas kararın birleştiği bir düğüm noktası görmüşlerdi ve bu düğüm noktasının ötesinde uzanan yollar önceden görücü gözlerden gizlenmişti. Bu da bazı şeylerin daha yüksek boyutlarda olan şeylere müdahale ettiğine dair açık bir kanıttı!

(Bene Gesseritlerin çok az bir kısmı, Lonca'nın hayati önem taşıyan baharatın kaynağına doğrudan bir müdahale gerçekleştiremeyeceğini, çünkü daha yüksek boyutlarla kendi yöntemleriyle beceriksizce de olsa temasa geçen Lonca yönbulucularının Arrakis'te yapacakları en küçük bir hatanın bir felaketle sonuçlanacağını görebildiklerini uzun süredir biliyordu. Tıpkı böyle bir düğüm noktası oluşturmadıkları sürece baharat kaynağını ele geçirmenin mümkün olmadığına dair Lonca yönbulucularının bir kehanette bulundukları bilinen bir gerçektir. Bu durum, daha yüksek boyutlardaki bir gücün baharat kaynağının kontrolünü ele geçirmekte oluşunun açık bir sonucuydu; oysa Bene Gesseritler bu noktayı akıllarına bile getirememişlerdi!)

İşte bütün bu gerçeklerin ışığında, kaçınılmaz olarak şu sonuca ulaşılmaktadır: Bene Gesseritlerin bu olayda sergilediği beceriksizliğin sebebi, Arrakis Olayı'nın aslında onların hiçbir şekilde farkında bile olmadıkları çok daha da büyük bir planın ürünü oluşuydu!

4. EK

Almanak en Eşraf (Soylu Hanedanlar'dan Seçilmiş Parçalar)

IV. Şaddam (10,119 – 10,202)

Corrino Hanedanı'nın 81. ismi olarak Altın Aslan Tahtı'na çıkan Padişah İmparator'un hükümdarlığı 10,156'da babası IX. Elrood'un çomurkiyle öldürülüşünden 10,196'ya dek sürdü ve saltanat en büyük kızı İrulan'a geçti. Hükümrancılığının en ünlü olayı Arrakis İsyanı'dır; ki pek çok tarihçi, bu isyandan saray meselelerine ve ihtişam oyunları ile eğlenmeye dalan IV. Şaddam'ı sorumlu tutar. Hükümdarlığının ilk on altı yılında, burseglerin sayısı iki kat artmış; ama Arrakis İsyanı'ndan önceki son otuz yıl içindeyse sardokarların eğitime ayrılan bütçe düzenli olarak kısılmıştı. İrulan, Chalice, Wensicia, Josifa, Rugi adlı beş kızı vardı ve oğlu yoktu. Tahttan indirilişinin ardından, kızlarının dördü de onunla birlikte yaşadılar. Gizli Rütbeye sahip bir Bene Gesserit olan karısı Anirul 10,176'da ölmüştü.

Leto Atreides (10,140 – 10,191)

Corrinoların anne tarafından kuzenidir ve genellikle Kızıl Dük diye tanınır. Atreides Hanedanı Caladan'ı bir siridar-tımar olarak yirmi nesil yönettikten sonra, Arrakis'e gitmek zorunda bırakıldı. Dük Leto, daha çok Ümmi Naib Dük Paul-Müeddib'in babası olarak bilinir. Dük Leto'nun naaşı Arrakis'teki "Kafatası Kabri"nde bulunur. Bir Suk doktorunun ihanetiyle öldüğü ve bu işin ardında Siridar Baron Vladimir Harkonnen'in olduğu söylenir.

Leydi Jessica (Fahri Atreides) (10,154 – 10,256)

Siridar Baron Vladimir Harkonnen'in (Bene Gesserit kayıtlarına göre) öz kızı; Dük Paul-Müeddib'in annesi. Wallach IX'daki Bene Gesserit Okulu'ndan mezun olmuştur.

Leydi Alia Atreides (10,191 –)

Dük Leto Atreides ve resmi odalığı Leydi Jessica'nın meşru kızı. Ley-

di Alia, Dük Leto'nun ölümünden yaklaşık sekiz ay sonra Arrakis'te doğmuştur. Bene Gesseritlerin ondan genellikle "Lanetlenmiş" diye bahsetmesi, doğumundan önce bir farkındalık-yelpazesi uyuşturucusuna maruz kalmasına bağlanır. Popüler tarihte Azize Alia ya da Bıçağın Azizesi Alia olarak bilinir. (Ayrıntılı hayat öyküsü için bkz. Pander Oulson, *Azize Alia, Bir Milyar Dünyanın Dişi Avcısı.*)

Vladimir Harkonnen (10,110 – 10,193)

Baron Harkonnen olarak tanınır; resmi ünvanı Siridar (gezegen valisi) Baron'du. Vladimir Harkonnen'in baba tarafından soyu, Corrin Savaşından sonra korkaklığı yüzünden sürgün edilen Başar Abulurd Harkonnen'e dek uzanır. Harkonnen Hanedanı'nın eski gücünü tekrar kazanması, balina kürkü pazarını ustaca manipule etmelerine ve daha sonra da Arrakis'teki melanj zenginliğinden gelen desteğe bağlanır. Siridar Baron isyan sırasında Arrakis'te öldü ve ünvanı çok kısa süreliğine na-Baron Feyd-Rautha Harkonnen'e geçti.

Kont Hasimir Fenring (10,118 – 10,225)

Corrino Hanedanı'nın ana tarafından akrabası. IV. Şaddam'ın çocukluk arkadaşı. (Güvenilir bir kaynak olarak kabul edilmeyen *Corrinoların Korsanlık Geçmişi*'nde, Fenring'in IX. Elrood'u çömürki ile zehirleyen kişi olduğu söylenir.) Tüm belgeler, Fenring'in IV. Şaddam'ın en yakın arkadaşı olduğunu göstermektedir. Kont Fenring'in İmparator'a yaptığı hizmetler arasında, Arrakis'te Harkonnen yönetimi sırasında İmparatorluk ajanı olmak ve daha sonra Caladan'ın Absentia Siridar'ı (uzaktan idare eden) olmak da vardı, IV. Şaddam'ın Salusa Secundus'a sürgün edilmesi üzerine orada onunla birlikte yaşadı.

Kont Glossu Rabban (10,132 – 10,193)

Lankiveil Kontu Glossu Rabban, Vladimir Harkonnen'in en büyük yeğeni. Glossu Rabban ile Feyd-Rautha Rabban (Siridar Baron'un ailesine kabul edilince Harkonnen soyadını almıştı), Siridar Baron'un en küçük yarıkardeşi Abulurd'un meşru oğullarıdır. Abulurd, Rabban-Lankiveil alt-bölge yöneticiliğine atanınca Harkonnen soyadından ve bunun getirdiği tüm ayrıcalıklardan vazgeçmiştir. Rabban anne tarafının soyadıydı.

İMPARATORLUK TERMİNOLOJİSİ

İmparatorluğu, Arrakis'i ve Müeddib'i doğuran kültürü incelerken, pek çok yabancı terimle karşılaşırız. Kavrayışı arttırmak övülesi bir hedef olduğu için aşağıda çeşitli tanımlar ve açıklamalar verilmiştir.

ABA: Fremen kadınlarının giydiği uzun, bol giysi; genellikle siyahtır.

ÂDÂB: Kişinin üzerine kendiliğinden çöküp kendini dayatan zorlayıcı bel-
lek.

AGH: Sola dön. Solucan dümencilerinin kullandığı bir terim.

AKARSO: (70 Ophiuchi A'daki) Sikun'da yetişen, neredeysedikdörtgen yap-
raklarıyla ayırt edilen bir bitki. Yeşil ve beyaz şeritleri, birbirine paralel o-
lan aktif ve uykudaki klorofil bölgelerine dair sabit çoklu durumu gösterir.

AKIL: Anlayış, idrak sınavı. Esasında “düşünen kimdir?” ile başlayan “Yedi
Mistik Soru”.

ÂLEMÜ’L-MİSÂL: Tüm fiziksel sınırlamaların kalktığı, mistik suretler
dünyası.

AMPOLİROS: Uzayın efsanevi “Uçan Hollandalı”sı.

ARAYICI-AVCI: Yakınlarda bulunan bir uzaktan kumandalı kontrol pane-
li sayesinde idare edilen, süspansörlü, küçük ve ince bir metal kama;
yaygın olarak kullanılan bir suikast silahı.

ARRAKEEN: Arrakis gezegenindeki ilk yerleşim yeri; çok uzun zamanlardır
gezegenin yönetim merkezi.

ARRAKİS: Dune diye de bilinen gezegen; Canopus'un üçüncü gezegeni.

ATEŞ SÜTUNU: Açık çölde işaret vermekte kullanılan basit havai fişek.

ATEŞOPALI: Hagal'ın opal benzeri nadir bulunan mücevherlerinden biri.

ATEŞİ VİCDANI: “Ateş vicdanı” da denir. İmparatorluk koşullandırması-
nın zihinde etkilediği yasaklayıcı düzey.

ATIK KUTULARI: Sürtünme ısını zararı vermeden dağıtabilen yüzeyler
ve süspansör sönümlleme sistemiyle donatılmış, şekilleri düzensiz yük taşı-
yıcılarına verilen genel isim. Uzaydan bir gezegenin yüzeyine atık malze-
melerin indirilmesinde kullanılırlar.

AVUÇ KİLİDİ: Bir insan elinin avcuna göre ayarlanan ve avucun dokunuşuyla açılan kilit ya da mühür.

ÂYÂT: Hayatın işaretleri. (Bkz. Burhan)

AYIRICI PLANYA: Melanj baharat kütlesini kumdan ayıklamaya yarayan diferansiyel şarjlı ayrıştırıcı; baharat rafineciliğinin ikinci safhasında kullanılan bir aygıt.

BAHARAT: Bkz. *Melanj*.

BAHARAT FABRİKASI: Bkz. *Kumsürüngeni*.

BAHARAT SÜRÜCÜSÜ: Arrakis'in çöl yüzeyinde kullanılan hareket edebilir makineleri kumanda edip yönlendirebilen kumul insanı. Bkz. *Kumul insanı*.

BAK-KİT: Bir damıtıcı-giysi için gerekli olan belli başlı tamir gereçleri ve yedek parçaları barındıran çanta.

BAKLAVA: Hurma şurubuyla yapılan ağır bir tatlı.

BALİSET: Dokuz telli bir müzik enstrümanı; doğrudan doğruya zithradan türetilmiştir. Chusuk gamına göre akortlanır ve tellerine vurularak çalınır. İmparatorluğun gezgin saz şairlerinin en gözde enstrümanıdır.

BARADYE TABANCASI: Arrakis'te geliştirilmiş statik şarjlı bir toz tabancası; kumların üstünde geniş bir iz bırakmak için kullanılır.

BAŞAR (Genellikle Albay Başar): Standart askeri sınıflandırmada "Albay"ın hemen üstünde olan sardokar subayı. Gezegenel bir alt-bölgenin askeri yöneticisi için yaratılmış bir rütbe. Kolordu Başarı ise yalnızca askeri kullanım için ayrılmış bir rütbedir.

BAŞGÖZETMEN: Aynı zamanda bir Bene Gesserit okulunun bölgesel yöneticiliğini de üstlenmiş olan bir Bene Gesserit Rahibe Ana'sı. Halk arasında: İç görü özelliğine sahip Bene Gesserit.

BEDEVİYÂN: Bkz. *İhvân Bedeviyân*.

BEKKA: Fremen efsanesinde, tüm insanlık için ağlayan kişi.

BELA TEGEUSE: Kuentsing'in beşinci gezegeni; göçe zorlanan Zensünni-lerin (Fremenler) durakladıkları üçüncü yer.

BELED: Açık, düz çöl.

BENE GESSERİT: “Düşünen makineler” denen nesnelerin ve robotların yok edildiği Butleryan Cihadı’nın ardından, asıl olarak sadece kız öğrenciler için kurulan kadim bir zihinsel ve fiziksel eğitim okulu.

BENE GESSERİT YÖNTEMİ: Bir gözlem sırasında en önemsiz ayrıntılara bile dikkat edilmesi.

BEREKET: Büyü güçlerine sahip, kutsal bir adam.

B.G.: Bene Gesserit’in kısaltılmış şekli.

BIÇAKIŞIN: Genellikle kesici bir alet ve neşter olarak kullanılan düşük menzilli bir lazer silahı versiyonu.

BİLÂ-KEYF: Amin. Tam çevirisi: “Başka açıklamaya gerek yok.”

BİLLURBIÇAK: Arrakis’teki Fremenlerin kutsal bıçağı. Ölü kumsolucanlarının billur dişlerinden iki şekilde yapılır. Bu iki şekil “sabitlenmiş” ve “değişken” diye adlandırılır. Değişken bir bıçağın, parçalara ayrılıp dağılması için insan bedeninin elektrik alanına yakın tutulması gerekmektedir. Sabitlenmiş bıçaklarsa bir işlemden geçirilerek depolanırlar. Billur bıçaklar yaklaşık 20 santimetre uzunluğundadır.

BİNDU: İnsanın sinir sistemine hâkim olmaya yönelik eğitimi tanımlamak için kullanılır. Genellikle Bindu Sinir Eğitimi denir. Bkz. Prana.

BİNDU DURAKLATIŞI: İnsanın kendisini bilinçli olarak soktuğu bir tür özel katelepsi.

BOTANİ JİB: Bkz. Çakobsa.

BURHAN: Hayatın kanıtları. Çoğunlukla şöyle kullanılır: Hayatın âyâtı ve burhanı. Bkz. Âyât.

BURKA: Fremenlerin açık çölde giydikleri yalıtılmış harmani.

BURSEG: Sardokarlarda general rütbesi.

BUTLERYAN CİHADI: Bilgisayarlara, düşünen makinelere ve bilinçli robotlara karşı L.Ö. 201’de başlayıp L.Ö. 108’e kadar süren dinsel savaş. Savaşın temel ilkesi O. K. İncili’nde şöyle geçer: “İnsan aklına benzeyen makine yapmayacaksın.” Bkz. Büyük İsyân.

BÜKLÜMGEMİŞİ: Uzun Lonca’sının nakliyat sisteminde kullanılan büyük nakliye aracı.

BÜYÜK HANEDANLAR: Bir veya daha çok gezegenden oluşan tımarların yöneticileri; gezegenlerarası girişimciler. Bkz. Hanedan.

BÜYÜK İSYAN: Butleryan Cihadı'nın yaygın ismi. Bkz. Cihat ve Butleryan Cihadı.

BÜYÜK SÖZLEŞME: Lonca, Büyük Hanedanlar ve İmparatorluktan oluşan güç dengesi tarafından korunup sürdürülen evrensel ateşkes. Temel kuralı, insani hedeflere karşı atomik silahların kullanılmasının yasaklanmasıdır. Büyük Sözleşme'nin her maddesi şu cümleyle başlamaktadır: "İtaat edilmelidir ki ..."

CALADAN: Delta Pavonis'in üçüncü gezegeni; Paul-Müeddib'in doğduğu gezegen.

CANTO ve KARŞILIĞI: Bir dua ayini; Missionaria Protectiva'nın Panoplia Propheticus'unun bir parçası.

CEREM: (Genellikle intikam amacıyla kurulan) bir kin birliği.

CHOAM: "Combine Honnete Ober Advancer Mercantiles"ın başharflerinden oluşturulmuş sözcük. İmparator ve Büyük Hanedanlar tarafından – Uzay Loncası ve Bene Gesseritlerin işlerin yürütülmesine karışmayan ortaklığıyla birlikte– kontrol edilen evrensel gelişim şirketi.

CHUSUK: Theta Shalish'in dördüncü gezegeni; "Müzik gezegeni" diye bilinir ve müzik enstrümanlarının kalitesiyle ünlüdür. Bkz. Varota.

CİHAT: Dinsel bir sefer. Bkz. Butleryan Cihadı.

CORİOLİS FIRTINASI: Arrakis'teki büyük kum fırtınalarından biri. Açık düzlükler boyunca esen rüzgârlar, gezegenin kendi dönüş hızının da etkisiyle güçlenerek saatte 700 kilometre hıza ulaşabilirler.

CORRİN SAVAŞI: İsmi İmparatorluk hanedanı olan Corrinolardan alan uzay savaşı. L.Ö. 88'de Sigma Draconis civarında yapılan savaş Salusa Secundus'lu hanedanın hükümdarlığını belirledi.

CÜBBE: Arrakis'te genel olarak damıtıcı-giyşinin üstüne giyilen (ısıyı emmeye veya yansıtmaya ayarlanabilir, bir hamağa ya da barınağa dönüştürülebilir) çok amaçlı pelerin.

ÇAKOBSA: Kısmen kadim Botani'den (Botani Jib – jib "lehçe" anlamındadır) türetilmiş ve "manyetik dil" olarak da isimlendirilen lisan. Gizlilik gerektiren konuşmalar için değiştirilmiş kadim lehçelerin bir araya getirilişiydi, ama temel olarak ilk Suikastçılar Savaşı'ndaki kiralık suikastçılar olan Botanilerin avlanma dilidir.

ÇANAK: Arrakis'te, kendisini çevreleyen araziye göre daha alçak olan, böylece yaygın fırtınalardan korunabildiği için yerleşime uygun bölge.

ÇANAK-HARİTASI: Sığınma yerleri arasındaki yolları göstererek en güvenilir parapusula rotalarına başvurularak çizilmiş Arrakis yüzey haritası. Bkz. Parapusula.

ÇİFTLEŞME DİZİNİ: Bene Gesseritlerin Kuisatz Haderah'ı yaratmak için uyguladıkları insan çiftleştirme programının ana kaydı.

ÇİY BİRİKTİRİCİLER ya da **ÇİY ÇÖKELTİCİLER:** Çiy toplayanlarla karıştırılmamalı. Biriktirici veya çökelticiler, uzun eksenli yaklaşık dört santimetre olan yumurta biçiminde aygıtlardır. Kromoplastikten yapılırlar ve ışığa maruz kaldığında renkleri beyaza dönerken karanlıkta saydamlaşırlar. Biriktiricinin şafak çiyini çökeltecek kadar soğuk bir yüzeyi vardır. Fremmenler tarafından içbükey ekim çöküntülerini astarlamakta kullanılır, böylece az, ama sürekli bir su kaynağı elde edilir.

ÇİY TOPLAYANLAR: Tırpanı andıran bir alet yardımıyla Arrakis'teki bitkilerden çiy toplayan işçiler.

ÇOMAS: (Bazı lehçelerde Omas) Başka bir şekilde uygulanan zehirlerden farklı olarak, yalnızca katı yiyeceklere katılan zehir.

ÇOMURKİ: Bazı lehçelerde Muski ya da Murki. İçeceğe katılan zehir.

DAMITICI-ÇADIR: İçinde bulunan insanların solumaları sonucunda ortamda oluşan nemi geri kazanarak içilebilir su haline getirmek üzere tasarlanmış, mikro-sandviç dokuya sahip küçük sızdırmaz çadır.

DAMITICI-GİYSİ: Arrakis'te icat edilmiş, vücudu bütünüyle saran giysi. Mikro-sandviçler şeklindeki dokuması, ısıyı dağıtıp vücut atıklarını süzme özelliğine sahiptir. Geri kazanılan nem, toplayıcı-keselere bağlı su tüpü sayesinde yeniden kullanılır.

DARÜ'L-HİKMET: Dinsel tercüme ya da tefsir okulu.

DEĞİŞİM YARGICI: Bir tımar değişimini, bir kanlı müzakeresini ya da bir Suikastçılar Savaşı'ndaki yasal bir çatışmayı gözlemesi için Konsey Yüce Divanı ve İmparator tarafından atanan resmi görevli. Yargıcı'nın hüküm yetkisi sadece İmparator'un da bizzat katıldığı bir Yüce Divan toplantısında sorgulanabilir.

DERÇ: Sağa dön. Solucan dümencilerinin kullandığı bir terim.

DEVİRDAİMLER: İnsan dışkı sistemi damıtıcı-giysinin geri dönüşüm filtrelerine bağlayan vücut fonksiyonu tüpleri.

DİCTUM FAMILİA: Büyük Hanedan ya da kraliyet üyelerinin gayriresmi ihanet yoluyla öldürülmesini yasaklayan Büyük Sözleşme hükmü. Bu hüküm suikast yöntemlerini ve bu konudaki yasal çerçeveyi belirler.

DIŞ-FREYN: Galaç dilinde “tamamen yabancı” anlamına gelir. Yani: Cemaatten değil, seçilmiş değil.

DİSTRANS: *Chiroptera*’ların [yarasalar] ya da kuşların sinir sistemlerinde geçici bir sinirsel kayıt oluşturan cihaz. Böylece yaratığın attığı çılgınlık aracılığıyla kaydedilmiş mesajlar iletilir ve bu mesaj bir başka distrans tarafından taşıyıcı dalgasından ayrıştırılarak alınabilir.

ECAZ: Alpha Centauri B’nin dördüncü gezegeni. Yalnızca insanın düşünce gücüyle şekillendirebilen *sisâğacı*’nın yetiştiği yer olduğu için heykeltıraş cenneti olarak da bilinir.

EGOSURETİ: Egonun özünü taşıdığı söylenen hilekâr küçük hareketlerin aynısını kopyalayıp çoğaltabilen bir şiga-teli projektörüyle üretilen portre.

ELAKKA UYUŞTURUCUSU: Ecaz’da yetişen kan rengi damarlı elakka ağacının yakılmasıyla elde edilen narkotik madde. Kişinin kendini koruma güdüsünü neredeyse tamamen ortadan kaldırır. Bu uyuşturucunun etkisindeki kişinin teni havuç rengini alır. Genellikle köle gladyatörleri dövüşlere hazırlamakta kullanılır.

EĞİTİM: Bu yaygın terimin Bene Gesseritler için özel bir anlamı vardır; onlara göre “eğitim”, bedenin sinir ve kas yapısının (bkz. *Bindu* ve *Prana*) doğal fonksiyonlarının izin verebileceği en üst noktaya dek koşullandırılması demektir.

EL-LÂT: İnsanoğlunun ilk güneşi; halk arasında herhangi bir gezegenin asıl güneşi anlamında kullanılır.

EL-SEYL: “Kum yağmuru.” Bir Coriolis fırtınası tarafından ortalama bir irtifaya (yaklaşık 2.000 metre) kadar taşınarak havaya kaldırılmış tozların yeniden toprağa dökülüğü. El-seyller genellikle havadaki nemi yer seviyesine indirirler.

EMSÂL ya da EMSÂL YASASI: İlkel dünyalarda, bir şeyi sınırlarını ya da kusurlarını saptamak üzere sınamak şeklinde yaygın bir kural. Çoğunlukla yok etmeye dek varan bir sınama.

EVLİYA: Zensünni Gezinleri dininde, Tanrı'nın sol elindeki [himayesindeki] kadın; Tanrı'nın hizmetkârı.

EZİCİ(LER): Daha küçük gemilerin birbirlerine kenetlenmesiyle oluşan ve düşmanların üstüne inip onları ezecek şekilde tasarlanmış askeri uzay gemileri.

FAUFRELUCHES: İmparatorluk tarafından dayatılan katı sınıfsal sistem. "Herkes bir yer ve herkes kendi yerinde."

FEDAYİN: Fremen ölüm komandoları. Tarihsel açıdan: Bir yanlış düzeltmek üzere bir arayagelip bu uğurda ölümü göze almaya and içmiş insanlar.

FEY: Su vergisi. Arrakis'te başlıca vergi türü.

FIKİH: Bilgi, dini kanun. Zensünni Gezinleri inanışının yarı-efsanevi kökenlerinden biri.

FİLM-KİTAP: Eğitim amaçlı kullanılan, hafızayı doğrudan etkileyen bir sinyal taşıyan şiga-telinden yapılmış kitap.

FİLTRE-TİKAÇ: Soluma sırasında kaybedilen nemi yakalamak için damıtıcı-giysiyle birlikte takılan burun filtresi birimi [burun tıkacı da denir].

FİRKATEYN: Daha küçük birimlere ayrılmadan bir gezegene inip kalkan en büyük uzay gemisi.

FREMENLER: Hayatta kalmayı başarmış Zensünni Gezinlerinin soyundan gelenlerin oluşturduğu ve Arrakis çöllerinde yaşayan özgür kabileler. (İmparatorluk Sözlüğü'nde "Kum Korsanları" adıyla geçerler.)

FREMKİT: Çölde sağ kalabilmek için gereken teçhizatı içeren Fremen yapımı çanta.

GAFLET: Kişinin kendisini zihni dağıtıcı şeylere kaptırması. Yani: Tutarsız, güvenilmez biri.

GALAÇ DİLİ: İmparatorluğun resmi dili. İnsanoğlunun uzun göç zinciri boyunca benimsenen kültürel terimlerin belirgin izlerini taşıyan melez İnglo-Slav dili.

GAMONT: Niushe'nin üçüncü gezegeni; Hedonist kültürü ve egzotik cinsel deneyimleriyle ünlüdür.

GANİMET: Savaşta ya da teke tek dövüşte kazanılan şey. Çoğunlukla sadece o dövüşü anımsatması için alınan bir hatıra.

GARE: Bir düzlükte tek başına yükselen tepe veya dağ; masa dağ.

GAYRET: İleri. Solucan dümencilerinin kullandığı bir terim.

GELGİTSEL TOZ HAVZASI: Arrakis yüzeyinde oluşmuş ve içi yüzyıllar boyunca tozla dolmuş geniş çöküntü alanlarından biri, ki asıl toz gelgitleri bu havzaların içinde ölçülür. Bkz. Kum-gelgiti

GERÇEĞİSÖYLETEN: Gerçektransına girerek karşısındakinin samimiyet-sizliğini veya yalan söyleyip söylemediğini anlayabilen Rahibe Ana.

GERÇEKTRANSI: Çeşitli “farkındalık yelpazesi” narkotikleri sayesinde girilen yarı hipnotik trans hali. Kişi bu haldeyken karşısındakinin söylediği küçücük yalanları bile fark edebilir. Not: “Farkındalık yelpazesi” narkotikleri, vücutları zehiri dönüştürebilen ve hassaslıklarını yenmeyi başarmış kişilerin dışındakiler için çoğunlukla ölümcüldür.

GIEDI PRIME: Ophiuchi B (36) gezegeni. Harkonnen Hanedanının anayurdu. Erkin fotosentez genişliği düşük, orta kuşağı yaşama elverişli bir gezegen.

GİNAZ HANEDANI: Dük Leto Atreides'in bir dönem müttefiki olan hanedan. Grummanlarla yapılan Suikasçılar Savaşı'nda yenilmişlerdir.

GIUDİCHAR: Kutsal gerçek. Genellikle “giudichar mantene (asıl ve kanıtlayıcı gerçek)” şeklinde kullanılır.

GOMCEBBÂR: Tahakküm eden düşman; eğer başarılmazsa ölümle sonuçlanan insani farkındalık sınavında Bene Gesserit Gözetmenleri tarafından kullanılan, ucu metasiyanürlü özel bir zehirli iğne.

GÖZCÜ KONTROL: Baharat-avı ekibi için gözcülük ve korumayla görevli hafif ornitopter.

GRABEN: Temelini oluşturan yerkabuğu katmanlarındaki hareketler yüzünden toprak zeminin çökmesi sonucunda oluşan uzun jeolojik hendek.

GRUMMAN: Niushe'nin ikinci gezegeni; özellikle gezegeni yöneten (Moritani) hanedanın Ginaz Hanedanıyla arasındaki kan davasıyla tanınır.

GÜMLEYİCİ: Bir ucunda yaylı bir ses çıkarma mekanizması bulunan kısa kazık. Kuma saplanıp “gümleme” sesleri çıkartarak Şeyh Hulud'u çağırmak için kullanılır. Bkz. Yaradan kancaları.

HACC: Kutsal yolculuk.

HAGAL: “Mücevher Gezegeni” (II Theta Shaowei) I. Şaddam döneminde maden ocakları açılarak tüm değerli taşları tüketilmiştir.

HALÂ: Adını söylediğiniz yerin öfkeli ruhlarını sakinleştirmek için okunan geleneksel dua.

HAM BAHARAT KÜTLESİ: Küçük Yaradanların salgılarına su karıştırıldığına oluşan mantarsı ham ürün aşaması. Arrakis baharatı bu aşamada yer altından gelip üstündeki maddeyle yer değiştirerek yüzeye karakteristik bir “püskürtü” şeklinde çıkar; güneşe ve havaya maruz kalışının ardından melanja dönüşür. Bkz. Melanj ve Yaşam Suyu.

HANEDAN: Bir gezegenin ya da gezegen sisteminin hükümdar klanını tanımlamak için kullanılan deyim.

HARMONTHEP: Ingsley onun Zensünni göçünün altıncı durağını oluşturan gezegen olduğunu söyler. Delta Pavonis’in artık var olmayan bir uydusu olduğu düşünülmektedir.

HASATÇI veya HASAT FABRİKASI: Çoğunlukla zengin ve kirlenmemiş melanj püskürtülerinde kullanılan büyük (genellikle 120 m.’ye 40 m. boyutlarında) baharat toplama makinesi. Bağımsız paletlerin üstüne yerleştirilmiş böcek benzeri gövdesi yüzünden genelde “sürüngen” diye adlandırılır.

HAVA TARAYICISI: Arrakis’te kumu kazıklama ve rüzgârın bıraktığı izleri yorumlama gibi özel yöntemlerle hava tahmini yapabilecek şekilde eğitilmiş kişi.

HEL YEVM: “Sonunda! Nihayet!” Bir Fremen nidası.

HEYYY-YOO!: Solucan dümencileri tarafından haykırılan harekete geçirme emri.

HİCR: Çöl yolculuğu, göç.

HİCRET: Arayış yolculuğu.

HİYEREG: Çölde kumların üzerine kurulan geçici Fremen kampı.

HOLTZMAN ETKİSİ: Bir kalkan jeneratörünün geri sektirme etkisi.

IX: Bkz. *Richese*.

İBAD GÖZLERİ: Yüksek dozda melanj içeren bir beslenme diyeti sonucunda (yoğun melanj bağımlılığının bir göstergesi olarak) gözakları ve gözbebeklerinin koyu maviye dönüşmesi.

İBN KİRTAYBA: “Şöyle der kutsal sözler ...” Fremenlerin dinsel büyük ayinlerinin resmi başlangıç sözü (Panoplia Propheticus’tan türetilmiştir).

İ’CÂZ: Doğası gereği inkâr edilemeyecek kehanet; değiştirilemez kehanet.

İHVÂN BEDEVİYÂN: Arrakis’teki tüm Fremenlerin kardeşliği.

İKHUT EYG!: Arrakis'teki su satıcılarının seslenişi (etimolojisi belirsizdir).
Bkz. Suu-suu Sûk!

İKİNCİ AY: Arrakis'in iki uydusundan küçük olanı; yüzeyindeki kanguru faresini andıran şekil özellikle dikkat çekicidir.

İLİM: İlahiyat; dinsel gelenek bilimi; Zensünni Gezginleri dininin yarı-efsanevi kökenlerinden biri.

İLK AY: Arrakis'in büyük uydusu; geceleyin ilk yükselen ay; yüzeyinde insan yumruğuna benzeyen bir şekil göze çarpar.

İMPARATORLUK KOŞULLANDIRMASI: Suk Tıp Okullarının yarattığı bir yenilik: İnsanın hayatını almaya karşı oluşturulabilecek en güçlü koşullandırma türü. Bu koşullandırmayı başararak üyeliğe kabul edilmiş kişilerin alınlarına elmas şeklinde bir dövme yapılır, saçlarını uzatıp gümüş bir Suk halkasıyla toplamalarına izin verilir.

İMPARATORLUK LEJYONU: On tugay (yaklaşık 30.000 adam).

İRK: Çok geniş kumul bölgesi, kum denizi.

İSTİSLAH: Genel refah yasası; çoğunlukla ağır ve zorunlu tedbirlerden önce çıkarılır.

KÂİD: Görevi genellikle sivillerle ilgilenmek olan bir sardokar subayı rütbesi; tüm bir gezegenden sorumlu olan askeri vali; rütbe olarak Başar'ın üstünde, ama Burseg'in altındadır.

KALICI ZEHİR: Mentat Piter de Vries'e mal edilen bir buluş; vücuda zerk edilen zehirli bir madde. Bu zehrin verildiği kişinin düzenli olarak panzehir alması zorunludur; panzehirin kesilmesi ölümle sonuçlanır.

KALKAN: Bkz. Savunma kalkanı.

KALKAN YAMACI: Arrakis'in kuzeyinde küçük bir bölgeyi gezegenin Coriolis fırtınalarının bütün etkisinden koruyan dağlık bir alan.

KANÂT: Bir çölden kontrollü koşullar altında sulama suyu akıtılmasını sağlayan açık kanal.

KANCACI: Yaradan kancalarıyla kumsolucanı yakalayan Fremen.

KANLI: Büyük Sözleşme'nin getirdiği sert sınırlamalara uygun olarak sürdürülen resmi husumet ya da kan davası. Bu sınırlayıcı kurallar masum taraf-sızları korumak için konulmuştur. Bkz. Değişim Yargıcı.

KAPI-MÜHRÜ: Fremenlerin bir günden daha uzun süre kalmak için kurdukları mağara kamplarında nem güvenliğini sağlamak üzere kullandıkları taşınabilir, hava geçirmez plastik mühür.

KARANLIK ŞEYLER: Missionaria Protectiva tarafından çabuk etkilenebilir uygarlıklar arasına yayılan bulaşıcı batıl inançlar için kullanılan bir tabir.

KAYGAN-UÇ: Kalkanlı dövüşlerde sol elde kullanılan incecik ve kısa bir bıçak (genellikle ucuna zehir sürülür).

KEOPS: Piramit satrancı; veziri en tepeye çıkarmak ve rakibin şahını mat etmek biçiminde iki amaçlı olup dokuz düzeylidir.

KERÂMET: Bir mucize; ruh dünyasından yapılan bir eylem.

KİNCAL: Yaklaşık 20 santimetre uzunluğunda, hafifçe kıvrık ve çift taraflı kısa kılıç (ya da uzun hançer).

KİRTAYBA: Bkz. İbn Kirtayba.

KİSVE: Fremen mitolojisine dair herhangi bir figür ya da desen.

KİTABÜ'L-İBÂR: Arrakis'teki Fremenler tarafından yazılmış dinsel içerikli sağ kalma kılavuzu.

KORKÜRE: Süspansör sayesinde havada asılı durabilen aydınlatma aracı, (genellikle bir melanj baharatı kütlesi kullanılarak) kendi enerjisini kendisi sağlayan ve baharat rafineciliğinin ikinci aşamasında icat edilmiş bir alet.

KRİMSKELL SİCİMİ ya da **KRİMSKELL HALADI:** Ecaz'ın *hufuf* asması liflerinden yapılan "pençeli sicim." Krimskell ile atılan düğümler, sicim çekildikçe önceden ayarlanmış bir sınıra dek giderek sıkışır.

Ayrıntılı bilgi için bkz. Holijance Vohnbrook, "Ecaz'ın Tuhaf Asmaları"

KUİSATZ HADERAH: "Yolun Kısaltılışı". Bene Gesseritlerin genetik yoldan üretmeye çalıştıkları çözüme, "bilinmeyen"e, yani organik zihinsel güçleriyle uzay ve zaman arasında köprü kuracak erkek bir Bene Gesserite verdikleri isim.

KULON: Terra'nın [Yeryüzü] Asya kıtasına özgü bozkırlarından gelmiş ve Arrakis'e uyum sağlamış yabancı eşek.

KUMDAVULU: Yüzeyine ani bir darbe indirildiğinde çok uzaklardan bile duyulabilen davul sesi çıkaracak şekilde sıkışmış kum.

KUMDAYÜRÜYEN: Çölün derinliklerinde yaşamını sürdürüp sağ kalabilme eğitimi almış herhangi bir Fremen.

KUMGELGİTİ: Bir toz gelgiti için kullanılan deyim: Arrakis'te toz dolu bazı havzalarda, güneş ve uyduların çekimsel etkileriyle oluşan seviye değişimleri. Bkz. Gelgitsel Toz Havzası.

KUMSOLUCANI: Bkz. Şeyh Hulud.

KUMSÜRÜNGENİ: Arrakis yüzeyinde melanj arayıp toplamakta kullanılmak üzere tasarlanmış makineler için kullanılan genel terim.

KUMSÜVARİSİ: Bir kumsolucanın üstüne binerek onu sürebilecek yetekteki kişiler için kullanılan bir Fremen deyiimi.

KUMŞNORKELİ: Kumun altında kalmış bir damıtıcı-çadıra yüzeydeki taze havayı pompalamak için kullanılan bir solunum cihazı.

KUM KAZIKLAMAK: Arrakis'in geniş çöllerinin derinliklerindeki ıssız bölgelere plastik ve fiber kazıklar saplayıp, kum fırtınalarının bu kazıklar üzerinde bıraktığı izleri yorumlayarak hava durumu hakkında tahminlerde bulunma sanatı.

KUMUL İNSANLARI: Arrakis'in uçsuz bucaksız kum bölgelerinde çalışan işçiler, baharat avcıları ve benzeri insanlar için kullanılan deyim. Kum işçileri, baharat işçileri.

KUMUSTASI: Baharat operasyonlarının baş yetkilisi.

KUZENİLER: Kuzenlikten daha ileri bir kan bağı.

KÜÇÜK HANEDANLAR: Tek bir gezegenle sınırlanmış girişimci sınıf. Galaç dilinde: "Richece".

KÜÇÜK YARADAN: Arrakis kumsolucanın yaşam döngüsünde taşıyıcılık görevi üstlenen ve kumların derinliklerinde yaşayan yarı bitki yarı hayvan canlı. Küçük Yaradanın salgıları ham baharat kütesini oluşturur.

KÜLL VÂHÂT!: "Çok şaşırdım!" İmparatorlukta yaygın olarak kullanılan samimi bir şaşkınlık sözü. Yorumu söylendiği duruma göre değişir. (Denir ki Müeddib bir seferinde bir çöl atmacası yavrusunun yumurtadan çıkışını izlerken şöyle fısıldamıştır: "Küll vâhât!")

L.Ö.: "Lonca Öncesi". Uzay Loncası tekelinin başlangıcını temel alarak İmparatorlukta kullanılan tarihlendirme sistemi.

LÂ, LÂ, LÂ: Fremenlerin keder nidası. (La mutlak red demektir; geri dönüşü yoktur.)

LAZER SİLAHI: Düzenli lazer dalgaları yayan projektör. Silah olarak kullanımı alan jeneratörlü kalkanlar kullanan topluluklarda yasaklanmıştır, çünkü ışınları bir kalkanla kesiştiğinde bir patlama (teknik olarak bir atomaltı füzyon) yaratmaktadır.

LIBAN: Fremen libanı, avizeağacı unuyla demlendirilen baharat suyudur. Köken itibarıyla, ekşi bir sütlü içecektir.

LİSANÜ'L GAYB: “Dışdünyadan Gelen Ses.” Fremenlerin mesihsel efsanelerinde geçen ve dışdünyadan gelen bir peygamber. Bazen “Su Verici” olarak tercüme edilir. *Bkz.* Mehdi.

LİTREJON: Arrakis'te su taşımakta kullanılan bir litrelik kap; yüksek yoğunluklu ve sızdırmazlık özelliği olan kırılmaz plastikten yapılır.

LONCA: Uzay Loncası. Büyük Sözleşme'yi koruyup sürdüren üç politik güçten biri. Lonca, Butleryan Cihadı'ndan sonra kurulan ikinci zihinsel-fiziksel eğitim okuluydu (*Bkz. Bene Gesserit*). Uzay yolculuğu, taşımacılık ve uluslararası bankacılık üstündeki Lonca tekelinin kuruluşu, İmparatorluk Takvimi'nin başlangıç noktası sayılır.

MANTENE: Temel bilgelik, kanıtlayıcı sav, temel ilke. *Bkz.* Giudichar.

MAULA: Köle.

MAULA TABANCASI: Küçük zehirli oklar fırlatan yaylı tabanca; menzili yaklaşık kırk metredir.

MEHDİ: Fremenlerin mesih efsanesinde “Bize Cennet Yolunu Gösterecek Olan Kişi”.

MELANJ: “Baharatlar baharatı”. Yalnızca Arrakis'te bulunan bir ürün. Temel olarak yaşlanmayı geciktirici özelliğiyle tanınan melanj, az miktarda alındığında hafif, (beden ağırlığının her yetmiş kilosuna karşılık günlük iki gramdan fazla) alındığındaysa şiddetli bir bağımlılık yapmaktadır. *Bkz.* İbad, Yaşam Suyu, Ham Baharat Kütlesi.

Müeddib baharatın kehanet güçlerini açtığını iddia eder. Lonca Yönbullucuları da benzer iddialarda bulunmaktadır. İmparatorluk piyasasında fiyatı dekagramı 620.000 solariye dek yükselmektedir.

MENTAT: Üstün mantıksal başarılar elde etmek üzere eğitilen İmparatorluk vatandaşları sınıfı. “İnsan bilgisayarlar.”

MEŞED SINAVI: (Ruhsal mertebe olarak tanımlanan) onurun tehlikeye atıldığı herhangi bir sınav.

METACAM: Jasmium kuvarsi levhalarına yüksek ısıda gaz verilmesiyle elde edilen cam. Son derece esnek ve dayanıklı (iki santimetre kalınlığındayken santimetre başına yaklaşık 450.000 kiloya dayanabilir) oluşunun yanı sıra radyasyon filtresi olarak da iş görür.

MISR: Zensünnilerin (Fremenlerin) kendilerini tanımlamak için kullandıkları tarihsel terim: “Halk”.

MİHNET: Erkekliğekabul edilmek için Fremen gençlerinin sınanma vakti.

MİNİMİK FİLM: Bir mikron çapında, genellikle casusluk ve karşı casusluk verilerini iletmekte kullanılan şığa-teli.

MİSSIONARIA PROTECTİVA: Bene Gesserit tarikatının ilkel dünyalara batıl inanç tohumları ekerek o bölgelerin Bene Gesserit tarafından sömürülmesini sağlamakla görevli kolu. *Bkz.* Panoplia Propheticus.

MİŞMİŞ: Kayısı.

MONİTOR: Ağır silahlar ve kalkan koruması taşıyan, on bölmeli bir uzay savaş aracı. Bir gezegene inişinin ardından kalkış için bölmeleri birbirlerinden ayrılacak şekilde tasarlanmıştır.

MU ZEYN VALLAH!: Mu zeyn “iyi değil” anlamına gelir. Vallah ise bir vurgu nidasıdır. Fremenler düşmanlarına sövmeye genellikle bu açılışla başlar. Vallah, Mu zeyn sözcüklerinin anlamını pekiştirir. Böylece cümle “İyi değil, kesinlikle iyi değil, işe yaramaz” anlamına gelir.

MUSKİ: Bir içeceğe konulmuş zehir. *Bkz.* Çomurki.

MÜDİR NAHYE: Fremenlerin, uzun yıllar boyunca Arrakis'in siridar yöneticiliğini yapan Harkonnen kuzeni Hayvan Rabban'a (Lankiveilli Kont Rabban) verdikleri isim. Bu isim genellikle “İblis Hükümdar” şeklinde tercüme edilir.

MÜEDDİB: Arrakis'e uyum sağlamış kanguru faresi; Fremenlerin dünya-ruh mitolojisinde bu yaratık gezegenin ikinci ayının üstünde görülebilen şekilde özdeşleştirilir. Bu yaratık gösterdiği çölün derinliklerinde sağ kalabilme becerisi yüzünden Fremenlerin hayranlığını kazanmıştır.

MÜREKKEP SARMAŞIĞI: Giedi Prime'da yetişen ve genellikle kölelere karşı kırbaç amacıyla kullanılan sarmaşıkgillerden bir bitki. Kurbanların vücudunda yarattığı pancar rengi dövmeler yıllarca acı verir.

MÜŞTEMÂL: Küçük bahçe eklentisi ya da avlusu.

NA-: “Aday olarak gösterilmiş” ya da “sıradaki” anlamına gelen bir ön ek. Yani: Na-Baron bir baronluğun veliahtı anlamına gelir.

NAİB: Düşmanın eline sağ geçmemeye yemin etmiş kişi; Fremen liderlerinin geleneksel yeminidir.

NEZHONİ EŞARBI: Evli veya “kader birliği yapan” Fremen kadınların bir oğlan doğurduktan sonra alınlarını örtecek şekilde damıtıcı-giysi başlıklarının altına taktıkları eşarp.

NÜGERLER: İmparatorla aralarında kan bağı olan, İmparatorluk koruma subayları. Kraliyet odalıklarının oğullarına verilen geleneksel bir rütbe.

OMAS: Bazı lehçelerde çomas. Özellikle katı yiyeceklere katılan zehir.

ORANGE KATOLİK İNCİLİ: "Derlenmiş Kitap"; Ekümenik Çevirmenler Kurulu'nun ürettiği dini metin. Aralarında Maometh Sarri, Mahayana Hristiyanlığı, Zensünni Katolikliği ve Budistamcı geleneklerin de olduğu en kadim dinlerden öğeler içerir. En yüce emrinin şu olduğu kabul edilir: "Ruhu çirkinleştirmeyeceksin".

ORNİTOPTER: Genel kullanımı "topter". Tıpkı kuşlar gibi kanat çırparak uçan bir hava aracı.

ÖLÜM ÜÇAYAĞI: Esasında çöl cellatlarının kurbanlarını astıkları idam sehпасı. Ama halk arasında, aynı intikamı almaya and etmiş bir Cerem birliğinin üç üyesi anlamında kullanılır.

PAN: Altında bulunan katmanların çökmesiyle oluşan herhangi bir alçak bölgeye ya da çukurluk bir alana Arrakis'te verilen isim. Yeterli suyu olan gezegenlerde, pan o bölgenin eskiden suyla kaplı olduğunu belirten bir işarettir. Arrakis'te böyle en az bir bölge olduğu sanılmaktadır, ama bu konu henüz tartışmaya açıktır.

PANOPLİA PROPHETİCUS: Bene Gesseritler tarafından ilkel bölgeleri sömürmek için kullanılan batıl inançlara verilen isim. *Bkz.* Missionaria Protectiva.

PARAPUSULA: Yerel manyetik sapmalardan yararlanarak yön saptamakta kullanılan pusula; uygun haritalar bulunduğunda ve bir gezegenin total manyetik sahası değişken olduğu ya da şiddetli manyetik fırtınalar yüzünden zaman zaman ölçülemediği anlarda kullanılır.

PENTAKALKANI: Kapı eşiği ya da geçit gibi küçük alanlarda kullanılmaya uygun (geniş alanlarda güçlendirici kalkanlar, eklenen her katmanla birlikte dengesizleşir) ve kalkanın şifrelerine ayarlanmış bir perdeleyici takmayan hiç kimsenin içinden geçemeyeceği beş katmanlı bir kalkan jeneratörü sahası. *Bkz.* Tedbir Kapısı.

PLASÇELİK: Kristal yapısına stravidyum lifleri eklenerek sağlamlaştırılmış çelik.

PLENİSCENTA: Ecaz'da yetişen, tatlı kokusuyla ünlü, egzotik, yeşil bir çiçek.

PORİTRİN: Epsilon Alangue'nun üçüncü gezegeni. Birçok Zensünni Gezgin tarafından ilk yurtları olarak kabul edilmesine rağmen, dillerindeki ve mitolojilerindeki ipuçları, Zensünnilerin gezegensel kökenlerinin çok daha

eskiye dayandığını göstermektedir.

PORTİGUL: Portakal.

PRANA: (Prana kas düzeni). En üst noktaya dek eğitilebilecek birimler olarak düşünüldükleri haliyle beden kasları. (Bkz. Bindu.)

PUNDİ PİRİNCİ: Doğal şeker açısından zengin, tanelerinin boyu dört santimetreye ulaşan mutasyon geçirmiş pirinç. Caladan'ın başlıca ihraç ürünü.

PYONLAR: Bir gezegenden ayrılımlarına izin verilmeyen çiftçiler veya işçiler. Faufreliches'in alt sınıflarından biri. Yasal olarak, bulundukları gezegenin vesayeti altındadırlar.

RACHAG: Akarso'nun küçük sarı yemişlerinden elde edilen kafeine benzer bir uyarıcı. Bkz. Akarso.

RAHİBE ANA: Başlangıçtaki anlamı, "zihin açıcı bir zehri" bedeninin içinde dönüştürerek kendisini daha yüksek bir farkındalık düzeyine ulaştırmış bir Bene Gesserit gözetmenini tanımlamaktaydı. Bu unvan sonradan Fremenler tarafından benzer bir "zihin açıcı" eylemi gerçekleştiren kendi dini liderleri için de kullanıldı. Bkz. Bene Gesserit, Yaşam Suyu.

RAMAZAN: Oruç ve duayla geçen kadim dinsel dönem. Geleneksel olarak güneş-ay takviminin dokuzuncu ayı. Fremenler ilk ayın meridyeni dokuzuncu geçişini Ramazan'ın başlangıcı kabul eder.

RAZZİYYE: Yarı korsan gerilla akını.

RICHESE: Eridani A'nın dördüncü gezegeni. İx ile birlikte makine kültürünün en üst düzeye ulaştığı yer olarak kabul edilir. Minyatürleştirmeleriyle ünlüdür. (Richese ve İx'in Butleryan Cihadi'ndan fazla zarar görmeden kurtuluşları hakkında bkz. Sumer ve Kautman'ın yazdıkları *Son Cihat*)

RUH: Fremen inancında, kişinin daima metafizik dünyada bulunan (ve hissedebilen) kısmı. Bkz. Âlemü'l-Misâl

RÜZGÂR-KAPANI: Hâkim bir rüzgârın esiş yönüne göre yerleştirilen ve içinden geçen havadaki nemi toplayan alet, çoğunlukla kapanın içindeki ısının ani ve keskin bir şekilde düşürülmesi prensibiyle çalışır.

SABAHÜ'L-HAYR: "İyi misin?" Fremen selamı.

SABAHÜ'L-NÛR: "İyiyim. Ya sen?" Geleneksel yanıt.

SADULAR: Yargıçlar. Fremenlerin kutsal yargıçlara verdiği bir unvan; azizlikle eşdeğerdir.

SAFO: Ecaz'da yetişen bir bitkinin köklerinden elde edilen ve enerji veren bir sıvı. Genellikle –bu sıvının zihinsel güçleri arttırdığını iddia eden– mentatlar tarafından kullanılır. Kullanıcıların ağız ve dudaklarında koyu kırmızı lekeler oluşturur.

SALUSA SECUNDUS: Gamma Waiping'in üçüncü gezegeni; İmparatorluk Sarayının Kaitain'a taşınışının ardından İmparatorluk Hapishane Gezegeni'ne dönüştürülmüştür. Corrino Hanedanı'nın anayurdu olan bu gezegen Zensünni Gezginlerinin göçleri sırasındaki ikinci uğrak yeridir. Freemen efsanelerinde S.S.'da 9 nesil boyunca köle olarak kaldıkları anlatılır.

SARDOKAR: Padişah İmparator'un fanatik askerleri. Geldikleri ortam öyle vahşiydi ki, her onuç kişiden altısı onbir yaşına varmadan öldü. Aldıkları askeri eğitimin temeli acımasızlığa ve kişisel güvenliği neredeyse intihari denebilecek boyutta göz ardı etmeye dayanır. Çocuk yaşlarından itibaren zalimliği bir silah olarak kullanmayı öğrenir, böylece düşmanlarını dehşete düşürerek zayıflatırlar. Evrendeki olaylar üstündeki etkilerinin doruğunda oldukları dönemde silahşörlükteki ustalıklarının onuncu düzey Ginazlılarla boy ölçüşebileceği, yakın dövüşte de neredeyse bir Bene Geserit ustası kadar iyi oldukları söylenir. Bir sardokarın on sıradan Konsey askerine bedel olduğu düşünülür. IV. Şaddam döneminde hâlâ güçlü olsalar da aşırı özgüvenleri güçlerini azaltmış, savaşı dinlerinin kendilerine destek veren mistikliği diğerlerini horgörmeleri yüzünden çok zayıflamıştı.

SARFE: Tanrı yolundan sapmak.

SAVAŞ DİLİ: Savaş sırasında kısa ve açık bir iletişim kurmak için geliştirilen etimolojisi sınırlı özel bir dil.

SAVUNMA KALKANI: Genellikle “kalkan” denir. Holtzman jeneratörü tarafından üretilen koruyucu bir alan. Bu alan gücünü süspansör durdurma etkisinin ilk safhasından alır. Bir kalkan, yalnızca çok düşük hızlarda (ayarlamaya bağlı olarak saniyede altı ila dokuz santimetre arasında değişen bir hızda) hareket eden cisimlerin geçmesine izin verir; sadece güçlü bir elektrik alanıyla temasa edince kısa devre yapar. Bkz. Lazer Silahı.

SCHLAG: Tupile'de yaşayan bir hayvan türü. İnce ve dayanıklı derisi yüzünden, bir zamanlar neredeyse soyları tükenene dek avlanmıştı.

SELAMLIK: İmparator'un görüşme salonu.

SEMUTA: Elakka ağacının yakılmasıyla oluşan küllerden (kristalleştirme yöntemiyle) elde edilen ikinci narkotik madde. Etkisi (ki sonsuzluk ve sürekli bir vecd hali olarak tanımlanmaktadır) semuta müziği adı verilen belirli atonal titreşimler tarafından ortaya çıkarılmaktadır.

SERBEST TACİRLER: Kaçakçılar için kullanılan bir terim.

SERSEMLETİCİ: Ucunda zehir ya da uyuşturucu ilaç bulunan küçük okları düşük bir hızda fırlatan silah. Etkisi kalkan ayarlarına ve hedef ile okun karşılıklı hareketine göre değişir.

SERVOK: Basit işleri yerine getirmek üzere tasarlanmış saat ayarlı mekanizma. Butleryan Cihadı'nın ardından kullanılmasına izin verilen az sayıda "otomatik" aletten biri.

SES: Bene Gesserit kökenli birleştirilmiş bir eğitim; bir ustanın sadece seçilmiş ses tonlarının karanlık ayrıntılarını kullanarak diğerlerini kontrol edebilmesini sağlar.

SESSİZLİK KONİSİ: Sesin ya da başka herhangi bir titreşimin yayılma gücünü, ona 180° ters bir yansıma-titreşimi yaratıp sönümleyerek sınırlayan bozucu bir alan.

SEYYİDİNA: Fremen din hiyerarşisinde kadın görevliler.

SHADOUT: Güzel kepçe. Fremen dilinde bir şeref payesi.

SINIR YAMACI: Arrakis'teki Kalkan Yamacı'nın üstünde yükselen ikinci bir koruyucu sarp kayalık dizisi. *Bkz.* Kalkan Yamacı.

SIRAT: Orange Katolik İncili'nde, insan yaşamını daracık bir köprü (Sırat) boyunca, "sağımda Cennet, solumda Cehennem, ardımda Ölüm Meleği" ile yapılan bir yolculuk şeklinde tanımlayan pasaj.

SIRRÎ: deyimsel: Mistiklerin ya da cadıların mahiyetinde olan şey.

SİHAYA: Fremen dilinde: Çöl baharı. Verimlilik ve "cennetin geleceği" zamanına delalet eden dinsel imalar taşır.

SİLAGO: Distrans mesajlarını taşımaya uygun hale gelmesi için değişime uğratılmış bir Arrakis *Chiroptera*'sı [uçan memeli, yarasal].

SİYEÇ: Fremen dilinde "bir tehlike anında toplanılacak yer" anlamına gelir. Fremenler çok uzun bir süre boyunca sürekli tehlike altında yaşadıkları için genel kullanımda herhangi bir Fremen kabilesinin bir arada yaşadığı mağara anlamına gelir olmuştur.

SOLARİ: Satın alma gücü Lonca, Konsey ve İmparator tarafından dört yüzyılda yılda bir yapılan toplantılarla belirlenen, İmparatorluğun resmi para birimi.

SOLIDO: Bir şiga-teli makarasına basılmış 360 derecelik referans sinyallerini kullanan bir solido projektörünün ürettiği üç boyutlu görüntü. En iyi solido projektörlerinin Ix'te yapıldığı düşünülür.

SONDAGİ: Tupalı'nın lale çalışı.

SU BORCU: Fremenler için kişinin canı pahasına yerine getirmek zorunda olduğu yükümlülük; can borcu.

SU DİSİPLİNİ: Arrakis sakinlerine gereksiz yere su harcamadan yaşayabilmeyi öğreten çetin eğitim.

SU KONTÖRLERİ: Her biri Fremen samıçlarından ödenebilecek belirli su miktarını gösteren değişik boylarda metal halkalar. Özellikle doğum, ölüm ve evlilik törenlerinde (sadece para fikrinin çok ötesine giden) derin bir anlam taşırlar.

SU SORUMLUSU: Suyu ve Yaşam Suyu'na ilişkin ayinsel görevleri olan, bunun için takdis edilmiş Fremen.

SU TÜPÜ: Bir damıtıcı-giysi veya damıtıcı-çadırda, geri kazanılmış suyu toplayıcı-keseye veya toplayıcı-keseden kişinin ağzına taşıyan ince tüp.

SUIKASTÇILAR ELKİTABI: Çoğunlukla bir Suikastçılar Savaşı'nda kullanılacak zehirleri içeren ve üçüncü yüzyılda derlenmiş kitap. Zaman içinde Lonca Barışı ve Büyük Sözleşme'nin kullanımına izin verdiği ölümcül aletler de eklenerek genişletilmiştir.

SUIKASTÇILAR SAVAŞI: Büyük Sözleşme'nin ve Lonca Barışının izin verdiği ölçüde sınırlandırılmış bir savaş türü. Amaç masum tarafsızların savaşa karışmasını olabildiğince engellemektir. Niyetlerin resmi olarak bildirilmesi ve sadece izin verilen silahların kullanılması şart koşulur.

SUU-SUU SÛK!: Arrakis'teki su satıcılarının geleneksel haykırışı. Sûk pazar yeri demektir. Bkz. İkhut eyg!

SÛSPANSÖR: Bir Holtzman alan jeneratörünün ikincil (düşük güçlü) fazı. Göreceli kütle ve enerji tüketimine bağlı olarak belirli sınırlar çerçevesinde yerçekimi etkisini ortadan kaldırır.

ŞAHNÂME: Zensünni Gezinlerinin yarı-efsanevi İlk Kitabı.

ŞERİAT: Panoplia Proheticus'un batıl ayinlere ilişkin kısmı. Bkz. Missionaria Protectiva.

ŞEYH HULUD: Arrakis kumsolucanı, "Çölün Yaşlısı", "Sonsuzluğun Yaşlı Babası" ve "Çöl Dedesi." Bu ismin belirli bir tonlamayla söylendiğinde veya büyük harfle yazıldığında Fremen yurdunun batıl inançlarındaki toprak tanrısını ifade etmesi dikkat çekicidir. Yetişkin kumsolucanları devasa boyutlara (çölün derinliklerinde 400 metreden uzunları bile görülmüştür) ulaşabilir ve hemcinsleri tarafından öldürülmez ya da onlar için zehirleyici bir etkisi olan suda boğulmazlarsa çok uzun süre yaşarlar. Kumsolucanlarını Arrakis'teki kumların büyük bölümünde gezindiklerine inanılır.

ŞİFAHİ USUL: İmparatorluğa karşı işlenen suçu bildiren yarı resmi rapor. Hukukta: Şüpheli bir sözlü iddia ile resmi suçlama arasında bir eylem.

ŞİGA-TELİ: Sadece Salusa Secundus ve III Delta Kaising'de yetişen bir zemin sarmaşığının (*Narvi narvium*) elde edilen metalik malzeme. Aşırı güçlü gerilme dayanımıyla bilinirler.

TABUR TAŞIYICI: Askeri birliklerin gezegenlerarası nakliyatı için özel olarak tasarlanmış bir Lonca gemisi.

TAHADDİ MEYDAN OKUMASI: Fremenlerde, genellikle önemli bir konuda karar verirken, sonu ölümle bitecek bir dövüş için meydan okuma.

TAHADDİYÜ'L-BURHAN: Kaçılmayacak veya yardım alınamayacak nihai sınav (genellikle ölümle sonuçlanır).

TAKVÂ: Kelime anlamı "Özgürlüğün bedeli". Çok değerli bir şey. Tanrının bir ölümlüden istediği şey ve genellikle bu talep karşısında duyulan korku.

TAŞIYICI: Taşıyıcı kanatlar (genel olarak "kanat" diye anılır). Büyük baharat fabrikalarının avcılık ve işleme teçhizatlarının taşınması için Arrakis'te yaygın olarak kullanılan bir hava aracı.

TAU: Fremen terminolojisinde, bir siyeç topluluğunun baharat diyetiyle çoğaltılıp güçlendirilen *bir-oluşu*; özellikle Yaşam Suyu'nun içilmesiyle yaşanan bir-oluş orjisi.

TEDBİR KAPISI ya da TEDBİR ENGEL: Kısaltılmış haliyle ted-kapı veya ted-engel. Takip edilme durumunda belirlenmiş kişilerin kaçabilmesine yarayacak şekilde yerleştirilmiş pentakalkanı. Bkz. Pentakalkanı.

TLEİLAX: Thalim'in tek gezegeni; inançlarından dönmüş mentatların kaçak eğitim merkezi, "sapkın" mentatların üretildiği yer olarak bilinir.

T-P: Telepati sözcüğünün kısaltılmışı.

TOPLANTI: Meclis Toplantısı ile karıştırılmamalıdır. Kabile liderini belirleyecek bir dövüşü izlemek üzere Fremen liderlerinin resmi toplantıdır. Meclis Toplantısı'ndaysa liderler tüm kabileleri ilgilendiren kararlar almak üzere bir araya gelir.

TOPLAYICI-KESE: Filtreden geçirilmiş suyun toplanıp biriktirildiği damıtıcı-giysi kesesi.

TOZ UÇURUMU: Arrakis çölündeki, içi tozla dolu olan, ama yüzeyi arazinin geri kalanından farklı görülmeyen derin yarık ya da çukur. Ölümcül bir tuzaktır, çünkü içine gömülen insanlar veya hayvanlar boğulur. Bkz. Gelgitsel Toz Havzası.

TUPİLE: Yenilmiş İmparatorluk Hanedanlarının gittiği “sığınma gezegeni” (belki de birkaç gezegen). Bu gezegenin yeri (ya da yerleri) yalnızca Lonca tarafından bilinir ve Lonca Barışı uyarınca gizli tutulur.

ULEMA: Bir Zensünni ilahiyat uzmanı.

UROŞNOR: Genel anlamı olmayan, Bene Gesseritlerinin seçtikleri kurbanlarının zihnine onları kontrol etmek amacıyla yerleştirdiği çeşitli seslerden biri. Bu ses için hassaslaştırılmış kişi, sesi işittiğinde geçici olarak hareketsizleşir.

USÛL: Fremen dilinde “Sütunun temeli” anlamına gelen sözcük.

UZAY LONCASI: *Bkz.* Lonca.

ÜMMİ: Kâhinler kardeşliğinden olan kişi. Bu terim fanatik kehanetlere düşkün bir “deli” anlamında, İmparatorlukta aşağılayıcı bir sözcük olarak kullanılır.

VAROTA: Chusuklu ünlü bir baliset yapımcısı.

VELİ: Sınanmamış Fremen genci.

VERİTE: Ecaz’ın irade yok edici narkotik maddelerinden biri. Kişiyi yalan söyleyemez hale getirir.

VÜZERA TEVHİD: Fremen rahipleri (Müeddib’ten sonraki).

WALLACH IX: Laoujin’in dokuzuncu gezegeni. Bene Gesserit Rahibe Okulu’nun bulunduğu yer.

YA! YA! YEVM!: Fremenlerin derin ayinsel önem taşıyan zamanlarda belli bir ahenkle tekrarladıkları söz. Ya’nın temel anlamı “şimdi kulak ver!”dir. Yevm ise acil dikkat çağırısı vurgulayan, değiştirilmiş bir terimdir. Bu dualsal söz genellikle “şimdi duy beni!” şeklinde tercüme edilir.

YAĞ MERCEKLERİ: Bir görüş tüpünün içinde büyütücü ya da ışık ayarlama sisteminin bir parçası olarak, kapalı bir güç alanı tarafından statik bir gerilimde tutulan hufuf yağı. Böylece her mercek elemanı bağımsız olarak bir seferde bir mikron derecesinde ayarlanabileceği için yağ mercekleri, görünebilir ışığı kullanabilecek en hassas araç olarak kabul edilir.

YALİ: Bir Fremenin siyeçteki kişisel mekânı.

YARADAN: *Bkz.* Şeyh Hulud.

YARADAN KANCALARI: Bir Arrakis kumsolucanını yakalayıp üstüne tırmanmak ve onları sürmekte kullanılan kancalar.

YARIKARDEŞLER: Aynı hanede yaşayan odalıkların aynı babadan oldukları onaylanmış oğulları.

YAŞA ŞÜHEDA: “Yaşasın savaşçılar!” Fedayinlerin savaş çığlığı. Bu çığlık-taki ya (şimdi) sözü şa (şimdinin sonsuza uzayışı) ekiyle güçlendirilmiştir. Şüheda (savaşçılar) ise burada adaletsizliğe karşı savaşanlar anlamını taşır. Bu terim savaşçıların herhangi bir şey için savaşmadıklarını, kendilerini yalnızca belirli bir şeye karşı adadıklarını belirtir.

YAŞAM SUYU: “Zihin açıcı” bir zehir (bkz. Rahibe Ana). Bir kumsolucanın (bkz. Şeyh Hulud) suda boğulurken tam ölüm anında salgıladığı bu sıvı nefes, siyeç tau orjisinde kullanılan bir narkotik madde haline gelmek üzere bir Rahibe Ana’nın bedeninin içinde dönüştürülür. Bir “farkındalık yelpazesi” oluşturan narkotik madde.

YELPAZEMETAL: Duralüminyum içinde jasmium kristallerinin büyütülmesiyle elde edilen bir metal türü; ağırlıkla ilişkili olarak gerilme gücünün son derece yüksek oluşuyla bilinir. İsmi yelpaze şeklinde açılıp toplanabilen yapıların inşasında yaygın kullanımından alır.

YÜCE ANA: Uzayın dişil ögesi olan boynuzlu tanrıça. Halk arasında: Uzay Ana. İmparatorluktaki nice din tarafından Yüce Varlık olarak kabul edilen erillik-dişilik-cinsiyetsizlik teslisinin diş yüzü.

YÜCE DİVAN: Hanedanlar arasında çıkacak anlaşmazlıkları çözme yetkisine sahip en üst Konsey kurulu.

ZEHİR-BULUCU: Zehirli maddeleri saptamaya ayarlanmış, belirli bir koku yelpazesindeki yayınımları çözümleyen tarayıcı aygıt.

ZENSÜNNİ: L.Ö. 1381’de Maometh’in (“Üçüncü Muhammed” de denir) öğretisinden kopmuş ayrılıkçı bir mezhebin mensubu. Zensünni dini, en çok mistikliği ve “ataların âdetlerine geri dönüş” inancını vurgulayışıyla bilinir. Öğretiden ilk ayrılmayı Ali Bin Ohaşi’nin başlattığı söylense de Ohaşi’nin yalnızca ikinci karısı Nisai’nin erkek sözcüsü olduğuna dair birtakım kanıtlar vardır.

KABALCI YAYINEVİ NOTU:

Uçsuz bucaksız Dune evreninin katmanları baba Frank Herbert'in ölümünün ardından oğul Brian Herbert ve Kevin J. Anderson tarafından açılmaya devam ediyor.

Yurtdışında basılan ve basılması planlanan Dune dizilerini ülkemizde yayımlayan Kabalcı Yayınevi, kitaplardaki kronolojik yapıyı ve şu andaki gelişmeleri göz önüne alarak okurlarına şöyle bir okuma planı sunar.

Frank Herbert'in *Dune* adlı eserindeki karakterlerin geçmişleri hakkında biraz daha bilgi edinmek isteyen okurlarımız Brian Herbert – Kevin J. Anderson tarafından yazılan ve Kabalcı Yayınevi tarafından da yayımlanan Hanedanlar Üçlemesini [*Dune: Atreides Hanedanı*, *Dune: Harkonnen Hanedanı*, *Dune: Corrino Hanedanı*] okuyabilirler.

Yine Frank Herbert'in bahsettiği Butleryan Cihadı'nı –onbin yıl önce- sindeki olayları– ve Atreides ile Harkonnen hanedanları arasındaki kan davasını öğrenmek isteyen okurlarımız ise Cihat Üçlemesini [*Dune: Butleryan Cihadı*, *Dune: Makinelerin Seferi*, *Dune: Corrin Savaşı*] okuyabilir.

HARİTA İÇİN KARTOGRAFİK NOTLAR

Enlem ekseni: Gözlem Dağı'ndan geçen meridyen

Yüksekliği saptamak için başlangıç çizgisi: Büyük Beled

Kutup Çanağı: Beled seviyesinin 500 m. altında

Batı Sınır Yamacı: Arrakeen Kalkan Yamacı'ndan yükselen çok dik bir uçurum (4600 m.).

Büyük Beled: İrk-kumul bölgesinin tersine, dümdüz uzanan açık çöl. Açık çöl 60° kuzey ile 70° güney enlemleri arasında uzanır. Yüzeyinin büyük bölümü kum ve kayalardan oluşur; yer yer kaya yükseltileri vardır.

Büyük Düzlük: İrke karışarak eriyen geniş bir kaya çöküntüsü. Beleden yüz metre kadar yüksektedir. Pardot Kynes'in (Liet-Kynes'in babası) keşfettiği tuz panı bu Düzlük'te bir yerlerdedir. Tabr Siyeçi'nden güneye, belirtilen siyeç topluluklarına dek, yüksekliği 200 metreyi bulan kaya yükseltileri vardır.

Carthag: Arrakeen'in 200 km. kadar kuzeydoğusunda.

Cenaze Ovası: Açık ırk.

Eski Yarık: Arrakeen Kalkan Yamacı'nda, 2240 metreye dek inen büyük bir yarık; Paul-Müeddib tarafından patlatılmıştır.

Güneydeki Palmiyeler: 40° güney enlemi civarında yer alan palmiyeler, bu haritada gösterilmemiştir.

Harg Geçidi: Leto'nun kafatasının bulunduğu Türbe bu geçidin üzerindedir.

Kızıl Uçurum: Beled seviyesinden 1582 metre aşağıda.

Kuşlar Mağarası: Habbanya Sırtı'nda.

Rüzgâr Geçidi: Yamaçları çok dik uçurumlar halindeki bu geçit, çanak köylerine açılır.

Solucan Hattı: Solucanlara rastlanan en kuzeydeki noktaları gösterir. (Belirleyici etken soğuk değil, nemdir).

